Josephine Angelini

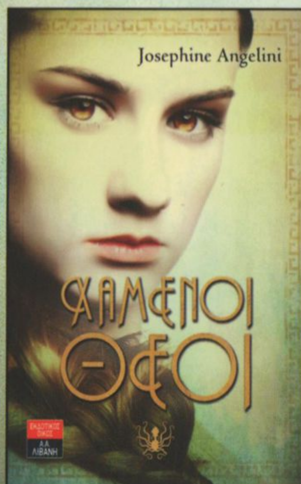
ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΙ ΘΕΟΙ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
Α.Α. ΛΙΒΑΝΗ

Το μόνο που μπόρεσε να διακρίνει ήταν μια χρυσή λάμψη... ένα δυνατό λαμπύρισμα που διαπέρασε εκείνο το θαμπό, άψυχο φως του Κάτω Κόσμου σαν τη σωτήρια φωτεινή δέσμη ενός φάρου. Φευγαλέα, μπόρεσε να διακρίνει ένα σμιλεμένο στόμα στα όρια του οπτικού της πεδίου. Ύστερα, κάτω από την επιφάνεια της κινούμενης άμμου, η Έλεν ένιωσε ένα ζεστό, δυνατό χέρι να γραπώνει το δικό της και να την τραβά.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΕΠΙΣΗΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΕΠΙΣΗΣ

ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ

Χαμένοι Θεοί

ΑΝΤΡΕΑ ΚΡΕΜΕΡ

Μπελαντόνα

ΕΪΠΡΙΛΙΝ ΠΑΪΚ

Φτερά

Μαγεία

ΜΠΡΟΝΤΙ ΑΣΤΟΝ

Everneath

Αιώνια Προσδοκία

ΤΖΟΖΕΦΙΝ ΑΝΤΖΕΛΙΝΙ

ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΙ ΘΕΟΙ

Μετάφραση από τα αγγλικά
ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΨΑΛΗΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΛΙΒΑΝΗ
ΑΘΗΝΑ

Σειρά: ΕΦΗΒΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Τίτλος πρωτοτύπου: DREAMLESS
Συγγραφέας: JOSEPHINE ANGELINI
Γλωσσική επιμέλεια: ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΕΡΕΣΤΕΤΖΗ

Σόλωνος 98 – 106 80 Αθήνα. Τηλ.: 210 3661200, Fax: 210 3617791
http://www.livanis.gr

Παραγωγή: Εκδοτικός Οργανισμός Λιβάνη

ISBN 978-960-14-2585-6

Για το σύζυγό μου με όλη μου την αγάπη

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το ΠΡΩΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ανακοινώθηκε πως το σχολείο δε θα λειτουργούσε. Η ηλεκτροδότηση δεν είχε αποκατασταθεί ακόμη σε ορισμένα σημεία του νησιού, ενώ αρκετοί δρόμοι στο κέντρο της πόλης ήταν αδιάβατοι λόγω των ζημιών που προκάλεσε η καταιγίδα.

Ναι, καλά, σκέφτηκε ο Ζακ καθώς διέσχιζε το κατώφλι του σπιτιού του. *Η «καταιγίδα» ήταν αυτή που ισοπέδωσε τη μισή πόλη, όχι τα φρικιά της νεοφερμένης οικογένειας που είναι γρηγορότερα από αυτοκίνητα.*

Βγήκε για να τρέξει μερικά τετράγωνα, μόνο και μόνο για να απομακρυνθεί κάπως από τον πατέρα του. Δεν άντεχε να μείνει στο σπίτι και να τον ακούει να γκρινιάζει για το ότι η ομάδα θα έχανε την προπόνηση, τη στιγμή που το μόνο που τον ενοχλούσε πραγματικά ήταν το γεγονός ότι θα περνούσε άλλη μια μέρα μακριά από τα τρία αστέρια της ομάδας του, τα απίθανα αγόρια της οικογένειας Δήλος.

Ο Ζακ έφτασε μέχρι την οδό Ίντια, όπου στάθηκε για να κοιτάξει τα κατεστραμμένα σκαλοπάτια του Αθήναιου μαζί με αρκετούς άλλους περίεργους. Όλοι έλεγαν πως ένα καλώδιο βραχυκύκλωσε καταμεσής του δρόμου την προηγούμενη νύχτα και ότι υπερθερμάνθηκε τόσο, ώστε έλιωσε το πεζοδρόμιο. Ο Ζακ είδε την τρύπα στο δρόμο και τα πεσμένα καλώδια του ρεύματος, όμως ήξερε πως δεν ευθύνονταν αυτά για τις ζημιές.

Ακριβώς όπως ήξερε ότι η φωτεινή ένδειξη της εξόδου πάνω από την πόρτα, δίπλα στα αποδυτήρια των κοριτσιών στο σχολείο του, δεν είχε κάψει ένα πελώριο κομμάτι γρασιδιού σε απόσταση *πέντε μέτρων* από το σημείο αυτό.

Για ποιο λόγο φέρονταν όλοι σαν βλάκες; Τόσο πολύ είχαν τυφλωθεί από τα αγόρια της οικογένειας Δήλος, ώστε ήταν διατεθειμένοι να προ-

σπεράσουν το γεγονός ότι τα μαρμάρινα σκαλοπάτια της βιβλιοθήκης ήταν αδύνατο να ράγισαν από τον αναθεματισμένο άνεμο; Κανείς τους δεν καταλάβαινε πως κάτι άλλο συνέβαινε; Για τον Ζακ, αυτό ήταν ολοφάνερο. Προσπάθησε να προειδοποιήσει την Έλεν, όμως εκείνη είχε γοητευτεί τόσο πολύ από τον Λούκας, ώστε της ήταν αδύνατο να σκεφτεί καθαρά. Ο Ζακ ήξερε πως η κοπέλα έμοιαζε κατά κάποιο τρόπο με αυτά τα παιδιά, όμως ακόμη κι έτσι, επιχείρησε να της μιλήσει. Ωστόσο, εκείνη φερόταν όπως και οι υπόλοιποι στο νησί σε ό,τι είχε σχέση με αυτούς τους νεαρούς, ακριβώς όπως φερόταν κι ο πατέρας του. Λες και είχε τυφλωθεί.

Ο Ζακ διέσχιζε την πόλη αγριοκοιτάζοντας όλους εκείνους τους ανόητους που γυρόφερναν σαν χαμένοι και αναφωνούσαν εντυπωσιασμένοι και σαστισμένοι μπροστά στο θέαμα της λιωμένης ασφάλτου, όταν τον είδε ο Ματ και του έκανε νόημα να πλησιάσει.

«Κόψε φάση», είπε ο νεαρός μόλις έφτασε ο Ζακ δίπλα του, μπροστά στην ταινία με την οποία είχε αποκλείσει το χώρο η αστυνομία. «Λένε πως πρέπει να ήταν η κεντρική γραμμή ηλεκτροδότησης του νησιού αυτή που το προκάλεσε. Απίθανο, ε;»

«Πο, ρε φίλε, μια τρύπα! Απίθανο, μιλάμε», είπε ο Ζακ σαρκαστικά.

«Δεν το βρίσκεις ενδιαφέρον;» ρώτησε ο Ματ ανασηκώνοντας το ένα φρύδι.

«Απλά, δε νομίζω πως ένα πεσμένο καλώδιο ρεύματος προκάλεσε όλες αυτές τις ζημιές».

«Και τι άλλο θα μπορούσε να ήταν;» επέμεινε ο Ματ με το συνήθη αναλυτικό τρόπο του γνέφοντας προς την εικόνα καταστροφής που εκτεινόταν μπροστά τους.

Ο Ζακ χαμογέλασε επιφυλακτικά. Ο Ματ ήταν πιο έξυπνος απ' ό,τι νόμιζαν οι περισσότεροι. Γοητευτικός, ντυμένος πάντοτε σύμφωνα με τις επιταγές της μόδας, ήταν αρχηγός της πολιτειακής ομάδας του γκολφ και καταγόταν από μια παλιά, ονομαστή οικογένεια. Εκτός αυτού, ήξερε πώς να το παίζει χαλαρός όταν βρισκόταν κοντά σε σημαντικούς ανθρώπους και να μιλά για ενδιαφέροντα θέματα όπως τα αθλητικά. Για την ακρίβεια, ο Ζακ υποψιαζόταν ανέκαθεν πως ο Ματ θα μπορούσε να

εξελιχθεί σε ένα από τα πιο δημοφιλή αγόρια στο σχολείο, αν το ήθελε, όμως για κάποιο λόγο απαρνήθηκε τη θέση του σε αυτή την ομάδα επιλέγοντας να αναδειχτεί σε βασιλιά των σπασίκλων. Σίγουρα όλο αυτό είχε κάποια σχέση με την Έλεν.

Ο Ζακ ακόμη δεν είχε καταλάβει γιατί και η ίδια η Έλεν προτιμούσε να κάνει παρέα με σπασίκλες, δεδομένου ότι ήταν πιο όμορφη από οποιαδήποτε ηθοποιό ή μοντέλο είχε δει στη ζωή του. Η απόφασή της να μείνει στο περιθώριο ήταν άλλο ένα στοιχείο του μυστηρίου και της γοητείας της. Ανήκε σε εκείνη την κατηγορία των γυναικών για χάρη των οποίων οι άντρες έκαναν πράγματα. Πράγματα όπως το να θυσιάσουν την κοινωνική θέση τους, να κλέψουν ή και να πολεμήσουν...

«Δεν ήμουν εδώ», είπε ο Ζακ απαντώντας έπειτα από μια μεγάλη παύση στην ερώτηση του Ματ. «Όμως, εμένα μου φαίνεται σαν να το έκανε κάποιος επίτηδες. Σαν να νόμιζε πως θα μπορούσε να τη σκαπουλάρει».

«Δηλαδή πιστεύεις ότι... τι; Κάποιος διέλυσε το Αθήναιο, ξερίζωσε ένα καλώδιο υψηλής τάσης με τα χέρια του και ύστερα άνοιξε μια τρύπα με διάμετρο ενάμισι μέτρο στο δρόμο... για να σπάσει πλάκα;» ρώτησε ο Ματ ήσυχα. Μισόκλεισε τα μάτια και χαμογέλασε στον Ζακ με χείλη σφιγμένα.

«Δεν ξέρω», απάντησε τελικά εκείνος. Την ίδια στιγμή μια σκέψη πέρασε από το μυαλό του. «Ίσως, όμως, εσύ ξέρεις. Τον τελευταίο καιρό κάνεις πολλή παρέα με την Αριάδνη».

«Ναι, και τι μ' αυτό;» ρώτησε ψύχραιμα ο συμμαθητής του. «Δεν καταλαβαίνω τι θέλεις να πεις».

Άραγε ήξερε την αλήθεια ο Ματ; Του είχαν πει τα παιδιά της οικογένειας Δήλος τι συνέβαινε αφήνοντας τον Ζακ στο περιθώριο; Παρατήρησε προσεκτικά το συμμαθητή του για λίγο και κατέληξε στο συμπέρασμα πως το πιθανότερο ήταν ότι ο νεαρός αισθανόταν την ανάγκη να υπερασπιστεί την οικογένεια Δήλος, ακριβώς όπως όλοι οι άλλοι, κάθε φορά που ο Ζακ σχολίαζε το πόσο αλλόκοτα ήταν τα μέλη της.

«Δεν υπαινίσσομαι κάτι συγκεκριμένο. Απλά λέω πως δεν έχω δει ποτέ μου ένα πεσμένο καλώδιο να προκαλεί τέτοιες ζημιές. Εσύ;»

«Δηλαδή η αστυνομία, οι άνθρωποι της ύδρευσης και της ηλεκτροδότησης, όλοι αυτοί που είναι εκπαιδευμένοι να αντιμετωπίζουν φυσικές καταστροφές έχουν άδικο κι εσύ έχεις δίκιο;»

Έτσι όπως το έθεσε ο Ματ, ο Ζακ αισθάνθηκε κάπως άβολα. Δεν μπορούσε να πει ανοιχτά πως μια οικογένεια υπερανθρώπων επιχειρούσε να καταλάβει το νησί του. Θα ακουγόταν παρανοϊκός. Προσποιούμενος πως είχε χάσει το ενδιαφέρον του για το θέμα, έστρεψε το βλέμμα του προς την απέναντι πλευρά του δρόμου, στα ρημαγμένα σκαλοπάτια του Αθήναιου, και ανασήκωσε τους ώμους του.

Εκείνη τη στιγμή παρατήρησε ένα άτομο, ένα ξεχωριστό άτομο, σαν την Έλεν... σαν εκείνα τα αναθεματισμένα παιδιά της οικογένειας Δήλος. Μόνο που ο συγκεκριμένος τύπος ήταν διαφορετικός. Είχε κάτι το αφύσικο πάνω του. Όταν κινούνταν, θύμιζε κάπως έντομο.

«Τέλος πάντων. Ούτε που με νοιάζει τι συνέβη», είπε ο Ζακ δήθεν βαριεστημένος. «Καλά να περάσεις χαζεύοντας την τρύπα».

Απομακρύνθηκε από τον Ματ καθώς δεν ήθελε να σπαταλήσει κι άλλο χρόνο μιλώντας με κάποιον που ήταν ολοφάνερα με το πλευρό της οικογένειας Δήλος. Ήθελε να δει προς τα πού πήγαινε εκείνο το φρικιό και ίσως καταλάβαινε τι ήταν αυτό που προσπαθούσαν όλοι τους να του κρατήσουν μυστικό.

Ακολούθησε τον άγνωστο μέχρι τις προβλήτες κι εκεί αντίκρισε ένα εντυπωσιακό γιοτ. Έμοιαζε με σκαρί βγαλμένο από τις σελίδες παραμυθιού. Ψηλά κατάρτια, ξύλινο κατάστρωμα, καρίνα από υαλόνημα, κόκκινα πανιά. Ο Ζακ κινήθηκε προς τα εκεί με το στόμα ανοιχτό. Το γιοτ ήταν ό,τι πιο όμορφο είχε αντικρίσει στη ζωή του, εκτός από ένα πρόσωπο...

Το δικό της.

Ο Ζακ ένιωσε κάποιον να τον χτυπά ελαφρά στον ώμο και, έτσι όπως έκανε μεταβολή, ο κόσμος σκοτείνιασε.

1

Αιμα αρχισε να αναβλύζει από τα ξεριζωμένα νύχια της Έλεν, συγκεντρωνόταν στα ακροδάχτυλά της, κυλούσε στις αρθρώσεις των δαχτύλων της και σχημάτιζε ρυάκια. Παρά τον πόνο γραπώθηκε από το χείλος ακόμη πιο δυνατά με το αριστερό χέρι της και επιχείρησε να μετατοπίσει το δεξί λίγο πιο μπροστά. Κάτω από τα δάχτυλά της υπήρχαν χώμα και αίμα, με αποτέλεσμα να γλιστρά. Τα χέρια της είχαν αρχίσει να παθαίνουν τόσο έντονες κράμπες, ώστε οι παλάμες της έκαναν σπασμούς. Τέντωσε το δεξί χέρι, όμως δεν είχε τη δύναμη να προχωρήσει περισσότερο.

Η Έλεν γλίστρησε προς τα πίσω βγάζοντας μια πνιχτή κραυγή και βρέθηκε να κρέμεται από τα αγκυλωμένα ακροδάχτυλά της. Σε βάθος έξι ορόφων από το σημείο όπου τα πόδια της κλοτσούσαν το κενό εκτεινόταν η κοίτη ενός νεκρού ποταμού, κατάστικτη από διαλυμένα τούβλα και κεραμίδια που είχαν γλιστρήσει από την οροφή της ερειπωμένης έπαυλης και κατέληξαν να γίνουν κομματάκια, όπως έσκασαν εκεί κάτω. Δε χρειαζόταν να κοιτάξει για να καταλάβει πως η ίδια μοίρα περίμενε κι εκείνη έτσι και έχανε την επαφή της με το ετοιμόρροπο περβάζι του παραθύρου. Δοκίμασε ξανά να ανεβάσει το ένα πόδι της για να πιαστεί από εκεί, όμως όσο περισσότερο κλοτσούσε τόσο πιο επίφοβη γινόταν η κατάσταση.

Ένας λυγμός ξεγλίστρησε από τα πληγωμένα χείλη της. Κρεμόταν από αυτό το περβάζι από τη στιγμή που κατέβηκε στον Κάτω Κόσμο εκείνη τη νύχτα. Της φαινόταν πως είχαν περάσει ώρες, αν όχι μέρες. Οι αντοχές της εξαντλούνταν. Η Έλεν έβγαλε μια φωνή από την ταραχή της. Έπρεπε να κατέβει από εκείνο το περβάζι και να αναζητήσει τις Ερινύες. Ήταν Καταβάτρια και είχε μια αποστολή: να εντοπίσει τις Ερινύες στον Κάτω Κόσμο, να βρει τρόπο να τις νικήσει, να απελευθερώσει τους Επι-

γόνους από την επιρροή τους. Υποτίθεται πως έπρεπε να τερματίσει τον κύκλο της εκδίκησης που εξωθούσε τους Επιγόνους να αλληλοεξοντώνονται, όμως για την ώρα βρισκόταν εκεί, κρεμασμένη από το περβάζι ενός παραθύρου.

Η Έλεν δεν ήθελε να πέσει, όμως ήξερε ότι δε θα κατάφερνε να εντοπίσει τις Ερινύες, αν συνέχιζε να κρέμεται από εκεί για μια αιωνιότητα. Στο μεταξύ, στον Κάτω Κόσμο, κάθε νύχτα διαρκούσε μια αιωνιότητα. Έπρεπε οπωσδήποτε να τερματίσει αυτή τη νύχτα και να κάνει μια νέα αρχή την επομένη, σε κάποια άλλη, κατά προτίμηση περισσότερο παραγωγική αιωνιότητα. Εφόσον δεν μπορούσε να σκαρφαλώσει, της απέμενε μόνο μία λύση.

Τα δάχτυλα του αριστερού χεριού της άρχισαν να μυρμηγκιάζουν και η επαφή της με το περβάζι να χάνεται. Η Έλεν προσπάθησε να πείσει τον εαυτό της να μην αντισταθεί, να του δώσει να καταλάβει πως θα ήταν καλύτερο να πέσει, γιατί τουλάχιστον έτσι θα τελείωνε το μαρτύριο. Κι όμως, εξακολουθούσε να κρέμεται από το περβάζι με όση δύναμη απέμενε στο δεξί χέρι της. Η Έλεν φοβόταν τόσο, ώστε δεν τολμούσε να αφεθεί. Δάγκωσε με αποφασιστικότητα το ματωμένο χείλος της, όμως τελικά τα δάχτυλα του δεξιού χεριού της γλίστρησαν πάνω στη γλίτσα και τελικά έπαψαν να γραπώνουν το περβάζι. Δεν μπορούσε να κρατηθεί.

Όπως έσκασε στο έδαφος, άκουσε το αριστερό πόδι της να σπάει σαν ξερόκλαδο.

Η Έλεν κόλλησε την παλάμη στο στόμα της για να εμποδίσει την κραυγή της να ξεχυθεί στο ήσυχο υπνοδωμάτιό της. Μπορούσε να γευτεί τα τρίμματα πυρίτη από τον Κάτω Κόσμο πάνω στα αγκυλωμένα δάχτυλά της. Στο μολυβένιο μπλε φως που ξεχυνόταν από το παράθυρο πριν από την αυγή έστρεψε την προσοχή της στους ήχους που ακούγονταν από το βάθος του διαδρόμου. Ο πατέρας της ετοιμαζόταν για τη δουλειά εκείνης της μέρας. Ευτυχώς, δε φάνηκε να άκουσε τίποτε το ασυνήθιστο καθώς κατέβαινε στο ισόγειο για να αρχίσει να ετοιμάζει το πρωινό του, σαν να ήταν όλα εντάξει.

Ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, τρέμοντας από τον πόνο του τσακισμένου ποδιού και των χτυπημένων μυών της, η Έλεν περίμενε μέχρι το σώμα της να αποκαταστήσει τα τραύματά του. Τα δάκρυα που κυλούσαν και στα δύο μάγουλά της άφηναν καυτά σημάδια στην παγωμένη επιδερμίδα της. Έκανε τσουχτερό κρύο στο υπνοδωμάτιό της.

Η Έλεν ήξερε ότι έπρεπε να φάει για να επουλωθούν σωστά τα τραύματα, όμως δεν μπορούσε να κατέβει στο ισόγειο με σπασμένο πόδι. Συνέστησε ψυχραιμία και υπομονή στον εαυτό της. Σύντομα το σώμα της θα ήταν αρκετά δυνατό, ώστε να καταφέρει σταδιακά να κινηθεί, να σταθεί και να περπατήσει. Θα έμενε ξαπλωμένη στο κρεβάτι με τη δικαιολογία πως παρακοιμήθηκε. Θα έκρυβε το πονεμένο πόδι από τον πατέρα της όσο καλύτερα μπορούσε, θα χαμογελούσε και θα συζητούσε περί ανέμων και υδάτων όση ώρα θα έτρωγαν. Ύστερα, έχοντας πάρει λίγη τροφή, θα περνούσε την υπόλοιπη μέρα αφήνοντας το σώμα της να επουλώσει τα τραύματά του.

Κλαίγοντας όσο πιο σιγανά μπορούσε, προσπάθησε να πείσει τον εαυτό της ότι σύντομα θα αισθανόταν καλύτερα. Έπρεπε μόνο να αντέξει.

Κάποιος κουνούσε μια παλάμη μπροστά στο πρόσωπο της Έλεν.

«Τι;» ρώτησε εκείνη και πετάχτηκε αιφνιδιασμένη. Γύρισε και κοίταξε τον Ματ, ο οποίος επιχειρούσε να την επαναφέρει στην πραγματικότητα.

«Συγγνώμη, Λένη, όμως ακόμη δεν έχω καταλάβει. Τι είναι ένας Μεικτός Επίγονος;» ρώτησε ζαρώνοντας το μέτωπό του από ανησυχία.

«Εγώ είμαι μια Μεικτή», απάντησε εκείνη κάπως υπερβολικά δυνατά. Είχε χάσει για μια στιγμή τις αισθήσεις της και δεν ήταν ακόμη σε θέση να παρακολουθήσει πλήρως τη συζήτηση.

Ίσιωσε τους καμπουριασμένους ώμους της και κοίταξε τριγύρω στο δωμάτιο. Όλα τα βλέμματα ήταν καρφωμένα πάνω της. Όλα εκτός από του Λούκας. Εκείνος είχε τα μάτια στραμμένα στις παλάμες του, σαν να τις παρατηρούσε με σφιγμένα χείλη.

Η Έλεν, ο Λούκας, η Αριάδνη και ο Ιάσονας κάθονταν μετά το σχο-

λείο γύρω από το τραπέζι της κουζίνας στο σπίτι της οικογένειας των Δήλος και προσπαθούσαν να εξηγήσουν στον Ματ και στην Κλερ όλα εκείνα τα πράγματα που αφορούσαν τους ημίθεους. Ο Ματ και η Κλερ ήταν οι καλύτεροι θνητοί φίλοι της Έλεν, εξαιρετικά ευφυείς και οι δύο, όμως κάποια πράγματα σχετικά με την κοπέλα και το παρελθόν της ήταν τόσο περίπλοκα, ώστε δεν μπορούσαν να θεωρηθούν δεδομένα. Έπειτα από όλα όσα είχαν περάσει, οι φίλοι της δικαιούνταν απαντήσεις. Είχαν διακινδυνεύσει τις ζωές τους προκειμένου να βοηθήσουν την Έλεν και τα μέλη της οικογένειας Δήλος πριν από εφτά μέρες.

Εφτά μέρες, σκέφτηκε η Έλεν μετρώντας με τα δάχτυλά της για να σιγουρευτεί. *Όλος εκείνος ο χρόνος που πέρασα στον Κάτω Κόσμο τις κάνει να μοιάζουν με εφτά εβδομάδες. Ίσως για μένα να μεσολάβησαν πράγματι εφτά εβδομάδες.*

«Ακούγεται μπερδεμένο, όμως δεν είναι», είπε η Αριάδνη, μόλις κατάλαβε πως η Έλεν δε θα συνέχιζε. «Υπάρχουν τέσσερις Οίκοι και όλοι τους συνδέονται με ένα χρέος αίματος από την εποχή του Τρωικού Πολέμου. Γι' αυτό οι Ερινύες μάς κάνουν να θέλουμε να σκοτώσουμε ένα μέλος άλλου Οίκου. Για λόγους εκδίκησης».

«Πριν από ένα δισεκατομμύριο χρόνια, κάποιος από τον Οίκο του Ατρέα σκότωσε κάποιον από τον Οίκο των Θηβών και εσείς είστε υποχρεωμένοι να ξεπληρώσετε εκείνο το χρέος αίματος;» ρώτησε ο Ματ, με την αμφιβολία να χρωματίζει φανερά τη φωνή του.

«Βασικά, ναι, με τη διαφορά ότι δεν επρόκειτο μονάχα για ένα θάνατο. Εδώ μιλάμε για τον Τρωικό Πόλεμο. Πολλοί άνθρωποι σκοτώθηκαν κατά τη διάρκειά του, τόσο ημίθεοι Επίγονοι όσο και θνητοί όπως εσύ», απάντησε η Αριάδνη κάνοντας έναν απολογητικό μορφασμό.

«Το *ξέρω* πως σκοτώθηκαν πολλοί άνθρωποι, όμως δεν καταλαβαίνω πού θα μπορούσε να σας οδηγήσει αυτός ο κύκλος αίματος», επέμεινε ο Ματ. «Δεν τελειώνει ποτέ. Είναι παρανοϊκό».

Ο Λούκας κάγχασε και σήκωσε το βλέμμα από τις παλάμες του για να κοιτάξει τον Ματ. «Έχεις δίκιο. Οι Ερινύες μάς οδηγούν στην παράνοια, Ματ», είπε σιγανά, υπομονετικά. «Μας κατατρέχουν μέχρι που τσακίζουμε».

Η Έλεν θυμόταν πολύ καλά εκείνο τον τόνο στη φωνή του. Αυτή τη χροιά αποκτούσε η φωνή του Λούκας, όποτε εξηγούσε κάτι. Ήταν ικανή να κάθεται και να τον ακούει όλη τη μέρα, με τη μόνη διαφορά ότι ήξερε ότι δεν έπρεπε να θέλει κάτι τέτοιο.

«Μας υποχρεώνουν να εξοντώνουμε ο ένας τον άλλον για να υπηρετήσουμε μια διεστραμμένη έννοια της δικαιοσύνης», συνέχισε ο Λούκας στον ίδιο μετρημένο τόνο. «Ένα μέλος άλλου Οίκου σκοτώνει κάποιο του δικού μας Οίκου. Εμείς σκοτώνουμε ένα δικό τους μέλος για αντίποινα κι αυτή η ιστορία συνεχίζεται εδώ και τρεισήμισι χιλιάδες χρόνια. Κι αν ένας Επίγονος σκοτώσει κάποιον από τον Οίκο του, καθίσταται Απόβλητος».

«Όπως ο Έκτορας», επισήμανε ο Ματ κάπως διστακτικά. Ακόμη και η απλή αναφορά του ονόματος του αδερφού και ξαδέρφου τους ενεργοποιούσε την κατάρα των Ερινυών και εξόργιζε τη φατρία των Δήλος. Ο Ματ το διακινδύνευσε τώρα μόνο και μόνο για να μην υπάρχει καμιά αμφιβολία. «Σκότωσε τον ξάδερφό σας, τον Κρέοντα, επειδή εκείνος σκότωσε τη θεία σας, την Πανδώρα, και όλοι σας αισθάνεστε μια ακαταμάχητη ανάγκη να του πάρετε τη ζωή, παρότι εξακολουθείτε να τον αγαπάτε. Λυπάμαι. Συνεχίζω να μην καταλαβαίνω τι σχέση μπορεί να έχει όλο αυτό με την έννοια της δικαιοσύνης».

Η Έλεν κοίταξε τριγύρω και είδε την Αριάδνη, τον Ιάσονα και τον Λούκας να σφίγγουν τα δόντια τους. Ο Ιάσονας ήταν ο πρώτος που ανέκτησε την ψυχραιμία του.

«Γι' αυτό έχει τόση σημασία το έργο της Έλεν», εξήγησε. «Μεταφέρεται στον Κάτω Κόσμο για να νικήσει τις Ερινύες και να βάλει τέλος σε όλο αυτό τον παράλογο κύκλο φόνων».

Ο Ματ δεν επέμεινε άλλο, αν και εξακολουθούσε να έχει απορίες. Του ήταν δύσκολο να αποδεχτεί τις Ερινύες, όμως καταλάβαινε πως κανείς από όσους κάθονταν στο τραπέζι δεν ήταν περισσότερο συμφιλιωμένος με την ύπαρξή τους απ' ό,τι εκείνος. Η Κλερ συνέχιζε να δίνει την εντύπωση πως ήθελε διευκρινίσεις για κάποια πράγματα.

«Εντάξει, αυτά ισχύουν για τους Απόβλητους. Όμως οι *Μεικτοί* όπως η Λένη είναι Επίγονοι με γονείς που κατάγονται από δύο διαφορετικούς

Οίκους, αλλά μόνο ο ένας Οίκος μπορεί να ασκήσει τα *δικαιώματά του* πάνω τους, σωστά; Δηλαδή εξακολουθούν να δεσμεύονται από το χρέος αίματος απέναντι στον άλλο Οίκο». Η Κλερ μιλούσε προσεκτικά, ξέροντας ότι τα λόγια της ήταν επώδυνα για την Έλεν, όμως έπρεπε να ζητήσει διευκρινίσεις. «Στη δική σου περίπτωση άσκησε τα δικαιώματά της η μητέρα σου, η Δάφνη. Ή, μάλλον, ο Οίκος της», πρόσθεσε.

«Ο Οίκος του Ατρέα», αποκρίθηκε άνευρα η Έλεν φέρνοντας στο μυαλό της την εξαφανισμένη μητέρα της, η οποία είχε επιστρέψει πριν από εννιά μέρες με ορισμένα πολύ δυσάρεστα νέα για να ρημάξει τη ζωή της.

«Όμως ο πραγματικός σου πατέρας, όχι ο Τζέρι, αν και οφείλω να το πω, Λένη, πως για μένα ο Τζέρι θα είναι πάντοτε ο πραγματικός σου πατέρας», συμπλήρωσε με πάθος η Κλερ, προτού επιστρέψει στο θέμα της, «ο βιολογικός σου πατέρας, λοιπόν, τον οποίο δε γνώρισες ποτέ, αφού πέθανε πριν γεννηθείς...»

«Καταγόταν από τον Οίκο των Θηβών». Για μια στιγμή η Έλεν συνάντησε το βλέμμα του Λούκας κι αμέσως απέστρεψε τη ματιά της. «Ο Αίαντας Δήλος».

«Ο θείος μας», εξήγησε ο Ιάσονας και κοίταξε την Αριάδνη και τον Λούκας μιλώντας και για λογαριασμό τους.

«Μάλιστα», είπε η Κλερ αμήχανα. Κοίταξε διαδοχικά την Έλεν και τον Λούκας, οι οποίοι αρνούνταν να διασταυρώσουν τα βλέμματά τους. «Κι εφόσον εσείς οι δύο ανήκατε σε αντίπαλους Οίκους, θέλατε αρχικά να αλληλοσκοτωθείτε. Μέχρι τη στιγμή που...» Άφησε τη φράση της στη μέση.

«Μέχρι τη στιγμή που η Έλεν κι εγώ ξεπληρώσαμε το χρέος αίματος που οφείλαμε ο ένας στον Οίκο του άλλου, καθώς παραλίγο να πεθάνουμε ο ένας για τον άλλον», ολοκλήρωσε ο Λούκας με βαριά φωνή προκαλώντας τους υπόλοιπους να αναρωτηθούν κατά πόσο είχε προχωρήσει ο δεσμός που μοιραζόταν με την Έλεν.

Η κοπέλα ήθελε να ανοίξει η γη κάτω από τα πλακάκια της κουζίνας και να την καταπιεί. Αισθανόταν το βάρος των ερωτήσεων που κανείς δεν έκανε, αλλά υπήρχαν στις σκέψεις τους.

Όλοι τους το ίδιο αναρωτιόνταν: Ως πού είχαν φτάσει τη σχέση τους η Έλεν και ο Λούκας πριν ανακαλύψουν ότι ήταν πρώτα ξαδέρφια; Πε-

ριορίστηκαν σε μερικά φιλιά ή μήπως το πράγμα κατέληξε σε καταστάσεις που σε σημαδεύουν για μια ζωή;

Επίσης εξακολουθούσαν να *θέλουν* να είναι μαζί, παρότι γνώριζαν ότι είναι ξαδέρφια;

Και επιπλέον υπήρχε περίπτωση να συνέχιζαν να το κάνουν κάποιες φορές. Δε θα ήταν δύσκολο, αφού και οι δυο τους μπορούσαν να πετάξουν. Ίσως βρίσκονταν στα κρυφά κάθε νύχτα και...

«Έλεν, πρέπει να πιάσουμε ξανά δουλειά», είπε η Κασσάνδρα με μια αυταρχική χροιά στη φωνή της. Στεκόταν στο κατώφλι της κουζίνας με τη μια γροθιά κολλημένη στο λεπτό, αγορίστικο γοφό της.

Καθώς η Έλεν σηκωνόταν από το τραπέζι, ο Λούκας συνάντησε το βλέμμα της και της χαμογέλασε αμυδρά ενθαρρύνοντάς την. Ανταποδίδοντας σχεδόν ανεπαίσθητα το χαμόγελο, η κοπέλα ακολούθησε την Κασσάνδρα στη βιβλιοθήκη του σπιτιού νιώθοντας πιο ήρεμη, πιο σίγουρη για τον εαυτό της. Η Κασσάνδρα έκλεισε την πόρτα και οι δυο τους συνέχισαν να αναζητούν κάποια πληροφορία που θα βοηθούσε την Καταβάτρια στην αποστολή της.

Η Έλεν έστριψε στη γωνία και είδε πως το δρόμο έφραζε ένα ουράνιο τόξο σκουριάς. Ένας ουρανοξύστης είχε διπλωθεί κατά μήκος της πορεία της, λες και κάποιο γιγάντιο χέρι τον είχε τσακίσει σαν καλάμι.

Σκούπισε τον ιδρώτα που της προκαλούσε φαγούρα στο μέτωπο και προσπάθησε να εντοπίσει το ασφαλέστερο πέρασμα πάνω από το γκρεμισμένο σύμπλεγμα τσιμέντου και σκεβρωμένου σίδερου. Θα δυσκολευόταν να περάσει από πάνω, όμως τα περισσότερα κτίρια σε αυτή την εγκαταλειμμένη πόλη ήταν έτοιμα να διαλυθούν, καθώς η έρημος ολόγυρα απειλούσε να τα καταπιεί. Μάταια αναζητούσε κάποια άλλη διαδρομή. Όλοι οι δρόμοι από κάτι ήταν φραγμένοι. Άλλωστε, η Έλεν δεν ήξερε προς τα πού έπρεπε να κινηθεί. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να συνεχίσει να προχωρά.

Καθώς σκαρφάλωνε σε ένα μισογκρεμισμένο τοιχίο, που ανέδιδε την ταγκή οσμή του αποσυντεθειμένου σίδερου, άκουσε ένα βαθύ βογκητό

σαν θρήνο. Μια βίδα έφυγε από τη θέση της και ένα κομμάτι σίδερου από πάνω της ξεκόλλησε μέσα σε ένα σύννεφο σκουριάς και σκόνης. Ενστικτωδώς, η Έλεν σήκωσε τα χέρια ψηλά και προσπάθησε να το αποκρούσει, όμως εκεί στον Κάτω Κόσμο δεν είχε τη δύναμη ενός Επιγόνου. Γκρεμίστηκε επώδυνα, ανάσκελα, και κατέληξε πάνω στα σίδερα που διασταυρώνονταν από κάτω της. Η βαριά, σιδερένια μπάρα την πλάκωσε στο στομάχι ακινητοποιώντας την.

Η Έλεν δοκίμασε να ξεγλιστρήσει από κάτω, όμως δεν μπορούσε να κουνήσει τα πόδια της χωρίς να νιώσει φρικτά κύματα πόνου, που ξεκινούσαν από τους γοφούς της. Σίγουρα κάτι είχε σπάσει – τη λεκάνη της, την πλάτη της, ίσως και τα δύο.

Μισόκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να βάλει αντήλιο την παλάμη της ξεροκαταπίνοντας για να αντέξει τη δίψα της. Ήταν εκτεθειμένη, παγιδευμένη, σαν χελώνα αναποδογυρισμένη πάνω στο καβούκι της. Στον άδειο ουρανό δεν υπήρχε ούτε υποψία σύννεφου που θα της πρόσφερε μια στιγμή ανάπαυσης.

Μονάχα εκτυφλωτικό φως και ανελέητη λαύρα...

Προσπαθώντας να πνίξει ένα χασμουρητό, η Έλεν βγήκε από την τάξη όπου η δεσποινίς Μπι είχε ολοκληρώσει το μάθημά της. Ένιωθε το κεφάλι της βαρύ και ζεστό, λες και ήταν ψητό που έφερνε νωχελικές βόλτες γύρω από τη σούβλα. Πλησίαζε το τέλος της σχολικής μέρας, όμως αυτό δεν ήταν παρηγοριά. Η Έλεν κοίταξε τα πόδια της και αναλογίστηκε τι την περίμενε. Κάθε νύχτα κατέβαινε στον Κάτω Κόσμο κι ερχόταν αντιμέτωπη με ένα νέο, φρικτό τοπίο. Ιδέα δεν είχε για ποιο λόγο κατέληγε σε ορισμένα μέρη αρκετά συχνά, ενώ από κάποια άλλα περνούσε μόνο μία φορά, αλλά θεωρούσε ότι αυτό είχε κάποια σχέση με τη διάθεσή της. Όσο άσχημη ήταν η διάθεσή της όταν πήγαινε για ύπνο τόσο κακή ήταν και η εμπειρία στον Κάτω Κόσμο.

Έχοντας την προσοχή της στραμμένη ακόμη στα σερνάμενα πόδια της, η Έλεν ένιωσε κάποια ζεστά δάχτυλα να αγγίζουν φευγαλέα τα δικά της μέσα στο χαμό του διαδρόμου. Σήκωσε το κεφάλι και είδε τα κα-

ταγάλανα μάτια του Λούκας να γυρεύουν τα δικά της. Πήρε μια ανάσα, μια κοφτή εισπνοή έκπληξης, και κάρφωσε τη ματιά της πάνω του.

Το βλέμμα του ήταν γλυκό και απαλό. Στις άκρες των χειλιών του αχνοφαινόταν ένα κρυφό χαμόγελο. Εξακολουθώντας να κινούνται προς αντίθετες κατευθύνσεις, έστρεψαν τα κεφάλια τους για να διατηρήσουν την οπτική επαφή όσο περισσότερο μπορούσαν, ενώ τα χαμόγελά τους γίνονταν όλο και πιο έντονα κάθε στιγμή που περνούσε. Με ένα παιχνιδιάρικο τίναγμα των μαλλιών της, η Έλεν γύρισε απότομα το κεφάλι μπροστά τερματίζοντας την επικοινωνία και χαμογελώντας πλατιά.

Μια ματιά του Λούκας ήταν αρκετή για να την κάνει να αισθάνεται πιο δυνατή. Ζωντανή και πάλι. Τον άκουσε να γελά πνιχτά ενώ συνέχιζε το δρόμο του, σχεδόν αυτάρεσκα, σαν να ήξερε ακριβώς πόσο πολύ την επηρέαζε. Γέλασε σιγανά με τη σειρά της και κούνησε το κεφάλι σαν να απορούσε με τον εαυτό της. Τότε είδε τον Ιάσονα.

Ο νεαρός ακολουθούσε τον ξάδερφό του σε απόσταση λίγων βημάτων, έχοντας την Κλερ στο πλευρό του, και είχε παρακολουθήσει ολόκληρη τη σκηνή. Το στόμα του έμοιαζε με ευθεία γραμμή, η ματιά του ήταν ανήσυχη, θλιμμένη. Κούνησε αποδοκιμαστικά το κεφάλι στην Έλεν κι εκείνη χαμήλωσε το βλέμμα κι έγινε κατακόκκινη από τον εκνευρισμό της.

Ήταν ξαδέρφια, το ήξερε αυτό. Δεν έπρεπε να φλερτάρουν. Κι όμως, αυτό την έκανε να αισθάνεται *καλύτερα*, όταν τίποτ' άλλο δεν μπορούσε να τη στηρίξει. Τι έπρεπε να γίνει; Να υπομένει όλη αυτή την ταλαιπωρία χωρίς να έχει καν το παρήγορο χαμόγελο του Λούκας; Πήγε στο τελευταίο μάθημά της και κάθισε στο θρανίο προσπαθώντας να συγκρατήσει τα δάκρυά της καθώς έβγαζε το τετράδιο από την τσάντα.

Μακριές σκλήθρες περικύκλωναν την Έλεν και την υποχρέωναν να παραμείνει εντελώς ακίνητη ή να διακινδυνεύσει να παλουκωθεί πάνω τους. Ήταν παγιδευμένη μέσα στον κορμό ενός δέντρου, που υψωνόταν στη μέση ενός ξεραμένου, έρημου θαμνότοπου. Αν έπαιρνε πολύ βαθιά ανάσα, οι μακριές σκλήθρες την αγκύλωναν. Με τα χέρια διπλωμένα πίσω

της, τα πόδια σταυρωμένα επώδυνα από κάτω της, ο κορμός της έγερνε μπροστά. Μια μακριά σκλήθρα ευθυγραμμιζόταν στην εντέλεια με το δεξί μάτι της. Αν το κεφάλι της κινούνταν προς τα εμπρός, καθώς πάσχιζε να ξεφύγει, ακόμη κι αν το άφηνε να γείρει λιγάκι από την κούραση, το μάτι της θα κατέληγε να καρφωθεί εκεί πάνω.

«Τι πρέπει να κάνω τώρα;» κλαψούρισε χωρίς να απευθύνεται πουθενά. Ήξερε πως ήταν εντελώς μόνη.

Τα ουρλιαχτά δεν ωφελούσαν, όμως ο θυμός ήταν χρήσιμος. Τη βοηθούσε να αντλήσει αρκετή δύναμη, ώστε να αποδεχτεί το αναπόφευκτο. Μόνη της είχε οδηγήσει τον εαυτό της σε αυτή τη θέση, έστω κι άθελά της, και ήξερε πώς να απεμπλακεί. Ο πόνος συνήθως λειτουργούσε καταλυτικά απελευθερώνοντάς την από τον Κάτω Κόσμο. Εφόσον δεν κατέληγε να σκοτωθεί, η Έλεν ήταν μάλλον βέβαιη ότι θα γλίτωνε από εκεί και θα ξυπνούσε στο κρεβάτι της. Θα ήταν τραυματισμένη, θα πονούσε, όμως τουλάχιστον θα είχε ξεφύγει.

Κάρφωσε το βλέμμα στη μακριά σκλήθρα μπροστά της γνωρίζοντας τι έπρεπε να κάνει σε εκείνη την κατάσταση που είχε βρεθεί, όμως δεν ήξερε κατά πόσο ήταν ικανή να το τολμήσει. Η οργή που της έδινε δύναμη άρχισε να εξασθενεί. Δάκρυα απόγνωσης ανάβλυσαν και κύλησαν στα μάγουλά της. Αφουγκράστηκε τους στριμωγμένους, πνιχτούς λυγμούς που πίεζαν το στήθος της μέσα σε εκείνη την κλειστοφοβική φυλακή του κορμού του δέντρου. Πέρασαν αρκετά λεπτά. Τα χέρια και τα πόδια της πονούσαν τρομερά, έτσι στρεβλωμένα όπως ήταν σε αφύσικες στάσεις.

Ο χρόνος δε θα άλλαζε την κατάσταση. Ούτε τα δάκρυα. Είχε μόνο μία επιλογή και γνώριζε ότι μπορούσε να την κάνει πράξη είτε τώρα είτε έπειτα από ώρες μαρτυρίου. Η Έλεν ήταν Επίγονος και ως τέτοια αποτελούσε στόχο για τις Μοίρες. Οι επιλογές της από την πρώτη στιγμή περιορίζονταν σε μία και μόνο. Στη σκέψη αυτή, ο θυμός επέστρεψε εντονότερος.

Με μια αποφασιστική κίνηση τίναξε το κεφάλι της μπροστά.

Ο Λούκας δεν μπορούσε να πάρει τα μάτια του από την Έλεν. Ακόμη και από την άλλη άκρη της κουζίνας μπορούσε να διακρίνει πως η διάφανη

επιδερμίδα που κάλυπτε τα ψηλά ζυγωματικά της ήταν τόσο ωχρή, ώστε είχε αποκτήσει μια γαλαζωπή χροιά από τις λεπτοκαμωμένες φλέβες που εκτείνονταν κάτω από την επιφάνειά της. Θα έπαιρνε όρκο πως, όταν η κοπέλα ήρθε στο σπίτι της οικογένειας Δήλος για να μελετήσει μαζί την αδερφή του εκείνο το πρωί, τα μπράτσα της ήταν γεμάτα μώλωπες που κόντευαν να σβήσουν.

Είχε μια τρομαγμένη, στοιχειωμένη έκφραση. Έμοιαζε περισσότερο φοβισμένη απ' ό,τι πριν από μερικές εβδομάδες, όταν όλοι τους νόμιζαν πως ο Τάνταλος και οι φανατικοί Εκατό Εξάδελφοι την καταδίωκαν. Η Κασσάνδρα είχε προβλέψει πρόσφατα ότι οι Εκατό Εξάδελφοι εστίαζαν σχεδόν το σύνολο των δυνάμεών τους στον εντοπισμό του Έκτορα και της Δάφνης και ότι η Έλεν δεν είχε τίποτε να φοβάται. Όμως, αν δεν τη φόβιζαν οι Εκατό Εξάδελφοι, τότε πρέπει να την τρόμαζε κάτι στον Κάτω Κόσμο. Ο Λούκας αναρωτήθηκε αν η κοπέλα είχε πέσει θύμα καταδίωξης, ακόμη και βασανιστηρίων εκεί κάτω.

Η σκέψη τον κατέτρωγε, σαν να υπήρχε ένα αγρίμι που πάλευε με νύχια και με δόντια να σκαρφαλώσει μέσα στο θώρακά του και τον δάγκωνε στην πορεία. Χρειάστηκε να σφίξει τα δόντια για να εμποδίσει το βρυχηθμό που επιχειρούσε να ξεφύγει από μέσα του. Ήταν τόσο *οργισμένος* πλέον σε μόνιμη βάση κι αυτός ο θυμός τον ανησυχούσε. Χειρότερη κι από το θυμό, όμως, ήταν η έννοια του για την Έλεν.

Βλέποντάς τη να τινάζεται στον παραμικρό ήχο ή να σφίγγεται γουρλώνοντας τα μάτια και να κοιτάζει το κενό, ένιωθε να φτάνει και ο ίδιος στο χείλος του πανικού. Ο Λούκας αισθανόταν μια βιολογική ανάγκη να προστατέψει την Έλεν. Σαν να τον καταλάμβανε σύσσωμο ένας σπασμός, που τον ωθούσε να ριχτεί μπροστά, να σταθεί ανάμεσα σε εκείνη και στον όποιο κίνδυνο. Όμως, ήταν ανήμπορος να τη βοηθήσει. Δεν μπορούσε να περάσει στον Κάτω Κόσμο χωρίς να πεθάνει.

Ο νεαρός εξακολουθούσε να αναζητά λύση σε αυτό το πρόβλημα. Δεν υπήρχαν πολλά άτομα ικανά να μεταβούν στον Κάτω Κόσμο και να επιβιώσουν. Μετριόνταν στα δάχτυλα του ενός χεριού σε ολόκληρη την ελληνική μυθολογία. Όμως αυτό δε θα τον εμπόδιζε να προσπαθήσει. Ανέκαθεν ήταν καλός στο να λύνει προβλήματα, ειδικά εκείνα

που φάνταζαν άλυτα. Κι αυτός ήταν πιθανότατα ο λόγος που, βλέποντας την Έλεν σε αυτή την κατάσταση, αισθανόταν έναν επίμονο, έντονο πόνο.

Δεν μπορούσε να της βρει τη λύση. Ήταν μόνη της εκεί κάτω κι εκείνος ανήμπορος να κάνει κάτι γι' αυτό.

«Γιε μου, δεν έρχεσαι να καθίσεις κοντά μου;» πρότεινε ο Κάστορας αιφνιδιάζοντας τον Λούκας και διακόπτοντας τον ειρμό των σκέψεών του. Ο πατέρας του έγνεψε προς την καρέκλα στα δεξιά του, όπως είχαν καθίσει όλοι στο τραπέζι για το κυριακάτικο δείπνο.

«Είναι η θέση της Κασσάνδρας αυτή», απάντησε ο Λούκας κουνώντας κοφτά το κεφάλι του, όμως αυτό που σκεφτόταν στην πραγματικότητα ήταν ότι η θέση ανήκε στον *Έκτορα*. Δεν άντεχε να μετακινηθεί σε μια καρέκλα που κανονικά δεν έπρεπε να είχε μείνει ελεύθερη. Έτσι, πήγε και κάθισε στα αριστερά του πατέρα του, στο τέρμα του μεγάλου πάγκου.

«Ναι, μπαμπά», αστειεύτηκε η Κασσάνδρα και κάθισε στη θέση που είχε κληρονομήσει αυτόματα, μόλις ο Έκτορας έγινε Απόβλητος, επειδή σκότωσε το μοναχογιό του Ταντάλου, τον Κρέοντα. «Τι πας να κάνεις; Να με υποβιβάσεις;»

«Δε θα το γνώριζες, αν επιχειρούσα κάτι τέτοιο; Τι σόι μάντισσα είσαι, τέλος πάντων;» την πείραξε ο Κάστορας γαργαλώντας την Κασσάνδρα στην κοιλιά, μέχρι που το κορίτσι άρχισε να τσιρίζει.

Ο Λούκας καταλάβαινε ότι ο πατέρας του εκμεταλλευόταν τη σπάνια ευκαιρία να παίξει με την Κασσάνδρα, καθώς οι ευκαιρίες αυτές κόντευαν να χαθούν πλήρως. Ως μάντισσα, η μικρή αδερφή του αποτραβιόταν σταδιακά από την οικογένειά της, αποστασιοποιούνταν από όλη την ανθρωπότητα. Σύντομα θα διέκοπτε κάθε σχέση με όλους τους ανθρώπους και θα μετατρεπόταν σε ψυχρό όργανο των Μοιρών, όσο κι αν την αγαπούσαν οι δικοί της.

Ο Κάστορας εκμεταλλευόταν συνήθως κάθε ευκαιρία που του δινόταν να αστειευτεί με την κόρη του, όμως ο Λούκας καταλάβαινε ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση η προσοχή του πατέρα του ήταν εν μέρει μόνο εστιασμένη στο να πειράζει την Κασσάνδρα. Είχε το μυαλό του αλλού. Για κάποιο λόγο, τον οποίο ο Λούκας δεν κατάφερε να εξακριβώσει

αμέσως, ο Κάστορας δεν ήθελε πραγματικά να καθίσει ο γιος του στη συνηθισμένη θέση του.

Κατάλαβε το γιατί την επόμενη στιγμή, όταν η Έλεν βολεύτηκε δίπλα του στη θέση που με τον καιρό και τη συνήθεια είχε εξελιχτεί σε *δική της* στο τραπέζι. Καθώς η κοπέλα κάθισε δίπλα του, ο Λούκας είδε το μέτωπο του πατέρα του να ζαρώνει.

Δεν ασχολήθηκε περισσότερο με την αποδοκιμασία του Κάστορα και επέτρεψε στον εαυτό του να απολαύσει την αίσθηση της Έλεν δίπλα του. Παρότι ήταν φανερό ότι της στοίχιζαν αυτά που υπέμενε στον Κάτω Κόσμο, η παρουσία της γέμισε τον Λούκας με δύναμη. Η μορφή της, η απαλότητα του μπράτσου της όταν άγγιξε φευγαλέα το δικό του περνώντας τα πιάτα στο τραπέζι, ο καθαρός, κρυστάλλινος τόνος της φωνής της στη συζήτηση, καθετί πάνω της τον άγγιζε και βοηθούσε να ηρεμήσει το αγρίμι που κατασπάραζε τα σωθικά του.

Ο Λούκας ευχήθηκε να μπορούσε να της προσφέρει την ίδια βοήθεια. Σε όλη τη διάρκεια του δείπνου αναρωτιόταν τι της συνέβαινε στον Κάτω Κόσμο, όμως ήξερε πως θα έπρεπε να περιμένει να βρεθούν μόνοι τους για να τη ρωτήσει. Η Έλεν θα έλεγε ψέματα στην οικογένεια, όμως δεν μπορούσε να πει ψέματα σε εκείνον.

«Γεια», της φώναξε αργότερα ο Λούκας στο μισοσκότεινο διάδρομο ανάμεσα στην τουαλέτα και στο γραφείο του πατέρα του. Εκείνη δίστασε για μια στιγμή, όμως έπειτα γύρισε προς το μέρος του, ενώ τα χαρακτηριστικά του προσώπου της μαλάκωναν.

«Γεια», αποκρίθηκε σιγανά πλησιάζοντας προς το μέρος του.

«Δύσκολη νύχτα;»

Η κοπέλα κατένευσε και συνέχισε να πλησιάζει με μικρές κινήσεις, μέχρι που ο Λούκας έφτασε να μυρίζει το αμύγδαλο στο σαπούνι που είχε μόλις χρησιμοποιήσει για να πλύνει τα χέρια της. Ήξερε πως η Έλεν πιθανότατα δεν είχε συναίσθηση του ότι διαρκώς επιχειρούσαν να κινηθούν ο ένας προς τον άλλον, όμως εκείνος το αντιλαμβανόταν απόλυτα.

«Μίλησέ μου».

«Ξέρεις, είναι δύσκολο», είπε η κοπέλα και ανασήκωσε τους ώμους προσπαθώντας να αποφύγει τις ερωτήσεις του.

«Περίγραψέ το».

«Ήταν ένας βράχος». Σταμάτησε, έτριψε τους καρπούς της και κούνησε αρνητικά το κεφάλι. Η έκφρασή της ήταν σφιγμένη. «Δεν μπορώ. Δε θέλω να το σκέφτομαι περισσότερο απ' ό,τι είμαι αναγκασμένη. Συγγνώμη, Λούκας. Δε θέλω να σε κάνω να θυμώσεις», είπε όταν τον άκουσε να ξεφυσά.

Ο νεαρός απέμεινε να την κοιτάζει για λίγο προσπαθώντας να καταλάβει πώς μπορούσε να ερμηνεύει τόσο λάθος το πώς τον έκανε να αισθάνεται. Προσπάθησε να παραμείνει ψύχραιμος ενώ της έκανε την επόμενη ερώτηση, όμως και πάλι του βγήκε πιο επιθετικά απ' ό,τι θα ήθελε.

«Σε πληγώνει κανείς εκεί κάτω;»

«Δεν υπάρχει κανείς εκεί εκτός από μένα», απάντησε εκείνη. Από τα λόγια της αυτά ο Λούκας κατάλαβε πως για κάποιο λόγο η μοναξιά της ήταν ακόμη χειρότερη από τα βάσανα που υπέμενε.

«Έχεις τραυματιστεί». Άπλωσε το χέρι καλύπτοντας τα λίγα εκατοστά που τους χώριζαν, πέρασε φευγαλέα ένα δάχτυλο πάνω από τον καρπό της και ακολούθησε το περίγραμμα ενός από τους ξεθωριασμένους μώλωπες που είχε διακρίνει εκεί.

Το πρόσωπό της δε φανέρωνε κάτι περισσότερο. «Δεν έχω τις δυνάμεις μου στον Κάτω Κόσμο. Όμως οι πληγές κλείνουν όταν ξυπνάω».

«Μίλησέ μου», την παρότρυνε ο νεαρός. «Το ξέρεις πως μπορείς να μου πεις τα πάντα».

«Το ξέρω, όμως αν το κάνω, θα το πληρώσω αργότερα», βόγκηξε η Έλεν, αλλά με σχετικά πειρακτική διάθεση. Ο Λούκας επέμεινε διακρίνοντας τη βελτίωση στη διάθεσή της. Ήθελε τόσο πολύ να τη δει να χαμογελά ξανά.

«Τι; Έλα, πες μου!» είπε και χαμογέλασε πλατιά. «Πόσο δύσκολο θα ήταν να μου μιλήσεις γι' αυτό;»

Το γέλιο της έσβησε και έστρεψε το βλέμμα της πάνω του, ενώ τα χείλη της άνοιγαν ελαφρά, αρκετά ώστε να διακρίνει ο Λούκας το γυαλιστερό εσωτερικό του κάτω χείλους της. Θυμήθηκε την αίσθηση του συγκεκριμένου σημείου όταν τη φιλούσε και ρίγησε. Πρόλαβε όμως να ανακτήσει την αυτοκυριαρχία του προτού σκύψει το κεφάλι για να το νιώσει ξανά.

«Είναι βασανιστικό», ψιθύρισε η κοπέλα.

«Έλεν! Καλά, πόση ώρα χρειάζεσαι για να πας στην τουαλέτα...» Η Κασσάνδρα άφησε απότομα τη φράση της στη μέση, μόλις είδε τον αδερφό της να απομακρύνεται στο διάδρομο και την Έλεν να έχει γίνει κατακόκκινη ενώ έσπευδε να κινηθεί προς την πλευρά της βιβλιοθήκης.

Διέσχιζε βιαστικά το δωμάτιο με τις πετούνιες πάνω στις ξεκολλημένες ταπετσαρίες, αποφεύγοντας τις σαπισμένες σανίδες του πατώματος δίπλα στο διαλυμένο, μουχλιασμένο καναπέ. Το δωμάτιο έμοιαζε να την αγριοκοιτάζει καθώς το διέσχιζε τρέχοντας. Είχε περάσει ήδη από εκεί τουλάχιστον δέκα φορές, ίσως και περισσότερες. Αντί να κινηθεί προς την πόρτα στα δεξιά ή την πόρτα στα αριστερά, επειδή ήξερε πως οδηγούσαν και οι δύο σε αδιέξοδο, αποφάσισε ότι δεν είχε τίποτε να χάσει και μπήκε στην ντουλάπα.

Ένα μουχλιασμένο, μάλλινο πανωφόρι κρεμόταν στη γωνία. Στο γιακά είχε πιτυρίδα και μύριζε σαν άρρωστος γέρος. Έστεκε απειλητικά εκεί, λες και προσπαθούσε να τη διώξει από το λημέρι του. Η Έλεν αγνόησε το δύστροπο πανωφόρι και έψαξε μέχρι που εντόπισε μια άλλη πόρτα, κρυμμένη σε ένα σημείο της ξύλινης επένδυσης της ντουλάπας. Το άνοιγμα ήταν τόσο μικρό, ώστε περνούσε μονάχα ένα μικρό παιδί από εκεί. Η κοπέλα γονάτισε, νιώθοντας ξαφνικά μια ανατριχίλα, καθώς το μάλλινο πανωφόρι έμοιαζε να την παρακολουθεί όπως έσκυβε, σαν να προσπαθούσε να κρυφοκοιτάξει κάτω από τη φούστα της, και πέρασε βιαστικά από το παιδικού μεγέθους άνοιγμα.

Το επόμενο δωμάτιο ήταν ένα σκονισμένο μπουντουάρ, καλυμμένο από ένα παχύ στρώμα αιώνων, αποτελούμενο από βαριά αρώματα, κιτρινισμένους λεκέδες και απογοητεύσεις. Τουλάχιστον, όμως, υπήρχε ένα παράθυρο. Η Έλεν κινήθηκε βιαστικά προς το μέρος του, ελπίζοντας να πηδήξει έξω και να ξεφύγει από αυτή την απαίσια παγίδα. Παραμέρισε τις κακόγουστες, ροδακινί κουρτίνες από ταφτά με μια κίνηση που θα μπορούσε να ερμηνευτεί σαν προσμονή.

Το παράθυρο ήταν χτισμένο με τούβλα. Χτύπησε τα τούβλα με τις γροθιές της, άψυχα στην αρχή, αλλά με όλο και μεγαλύτερο θυμό στην πορεία, μέχρι που πόνεσαν οι αρθρώσεις της. Τα πάντα ήταν σάπια και ετοιμόρροπα σε αυτό το λαβύρινθο δωματίων, τα πάντα εκτός από τις εξόδους. Αυτές ήταν συμπαγείς, λες και εμπόδιζαν την πρόσβαση σε κάποιο θησαυροφυλάκιο.

Η Έλεν ήταν παγιδευμένη εδώ κι ένα διάστημα που της έμοιαζε πως διαρκούσε μέρες ολόκληρες. Ήταν τέτοια η απόγνωσή της, ώστε κάποια στιγμή δοκίμασε να κλείσει τα μάτια για να την πάρει ο ύπνος ελπίζοντας να ξυπνήσει στο κρεβάτι της. Μάταια. Ακόμη δεν είχε βρει τον τρόπο για να ελέγχει την είσοδο και την έξοδό της από τον Κάτω Κόσμο χωρίς να κινδυνεύει να σκοτωθεί. Φοβόταν πως αυτή τη φορά δε θα κατάφερνε να γλιτώσει και δεν ήθελε να σκέφτεται τι θα αναγκαζόταν να κάνει προκειμένου να ξεφύγει από εκεί.

Λευκά στίγματα άρχισαν να κατακλύζουν το οπτικό πεδίο της. Ήδη σε αρκετές περιπτώσεις είχε λιποθυμήσει από τη δίψα και την κούραση. Είχε τόσο καιρό να πιει νερό, ώστε ακόμη και οι πηχτές σταγόνες που έπεφταν απρόθυμα από τις βρύσες αυτού του κολαστηρίου άρχισαν να μοιάζουν δελεαστικές.

Το παράξενο ήταν ότι η Έλεν φοβόταν σε αυτό το μέρος του Κάτω Κόσμου περισσότερο από κάθε άλλη φορά, παρότι δε διέτρεχε άμεσο κίνδυνο. Δεν κρεμόταν από κάποιο περβάζι, δεν ήταν παγιδευμένη στον κορμό ενός δέντρου, ούτε αλυσοδεμένη από τους καρπούς σε ένα βράχο που την παρέσυρε σε μια λοφοπλαγιά προς την πλευρά ενός γκρεμού.

Βρισκόταν απλά μέσα σε ένα σπίτι, σε ένα ατέλειωτο σπίτι χωρίς εξόδους.

Αυτά τα περάσματα από μέρη του Κάτω Κόσμου όπου δε διέτρεχε άμεσο κίνδυνο διαρκούσαν περισσότερο και στην πορεία αποδεικνύονταν δυσκολότερα. Η δίψα, η πείνα και η ασφυκτική μοναξιά που βίωνε ήταν οι χειρότερες μορφές τιμωρίας. Η κόλαση δε χρειαζόταν πύρινες λίμνες για να βασανίσει. Ο χρόνος και η μοναξιά αρκούσαν.

Η Έλεν κάθισε κάτω από το χτισμένο παράθυρο και σκεφτόταν πώς

θα ήταν αν έπρεπε να περάσει την υπόλοιπη ζωή της μέσα σε έναν Οίκο όπου δεν ήταν ευπρόσδεκτη.

Άρχισε να βρέχει δυνατά την ώρα της προπόνησης κι από εκείνη τη στιγμή και μετά όλα πήγαν στραβά. Τα παιδιά σπρώχνονταν, γλιστρούσαν στις λάσπες, πραγματικά όργωναν το γρασίδι. Ο προπονητής, ο κύριος Μπραντ, τελικά εγκατέλειψε την προσπάθεια και τους έστειλε στα σπίτια τους. Ο Λούκας τον παρακολουθούσε καθώς μάζευαν τα πράγματα και κατάλαβε πως από την αρχή ο κύριος Μπραντ δεν είχε έρθει στην προπόνηση με καλή διάθεση. Ο γιος του, ο Ζακ, είχε αποχωρήσει από την ομάδα την προηγούμενη μέρα. Απ' ό,τι έλεγαν όλοι, ο προπονητής δεν είχε χαρεί με την απόφασή του και ο Λούκας αναρωτιόταν πόσο έντονα είχαν καβγαδίσει οι δυο τους. Ο Ζακ δεν είχε έρθει στο σχολείο εκείνη τη μέρα.

Ο Λούκας τον καταλάβαινε. Ήξερε πώς ήταν να έχεις έναν πατέρα απογοητευμένο μαζί σου.

«Λούκας! Πάμε να φύγουμε! Έχω παγώσει», φώναξε ο Ιάσονας. Είχε βαλθεί ήδη να βγάζει το θώρακα και τις επωμίδες του προχωρώντας προς τα αποδυτήρια, οπότε ο ξάδερφός του έτρεξε για να τον προλάβει.

Γύρισαν αμέσως στο σπίτι. Πεινασμένοι και βρεγμένοι τράβηξαν γραμμή για την κουζίνα. Η Έλεν και η Κλερ ήταν εκεί μαζί με τη μητέρα του Λούκας. Οι φόρμες τους ήταν τελείως μούσκεμα. Οι κοπέλες έκοβαν βόλτες γύρω από τη Νόελ και σκουπίζονταν κοιτάζοντάς τη γεμάτες προσμονή. Στην αρχή ο Λούκας έβλεπε μόνο την Έλεν. Τα μαλλιά της ήταν μπλεγμένα, τα μακριά, γυμνά πόδια της γυάλιζαν από τη βροχή.

Τότε άκουσε έναν ψίθυρο και ένα κύμα μίσους φούντωσε μέσα του. Η μητέρα του μιλούσε στο τηλέφωνο. Στην άλλη άκρη της γραμμής ήταν ο Έκτορας.

«Όχι, Λούκας, μη», είπε η Έλεν με τρεμάμενη φωνή. «Νόελ, κλείσε το τηλέφωνο!»

Εξωθημένοι από τις Ερινύες, ο Λούκας και ο Ιάσονας χίμηξαν κατα-

πάνω στην πηγή της φωνής του Απόβλητου. Η Έλεν στάθηκε μπροστά στη Νόελ. Το μόνο που έκανε ήταν να απλώσει τα χέρια της. Τα δύο ξαδέρφια έπεσαν πάνω στις παλάμες της σαν να έσκαγαν σε ντουβάρια. Πετάχτηκαν πίσω και σωριάστηκαν στο πάτωμα προσπαθώντας να πάρουν ανάσα. Η Έλεν δεν είχε σαλέψει ούτε πόντο.

«Λυπάμαι πολύ!» είπε η κοπέλα και έσκυψε πάνω τους κοιτάζοντας ανήσυχη. «Δεν μπορούσα να σας αφήσω να πετάξετε κάτω τη Νόελ».

«Μη ζητάς συγγνώμη», βόγκηξε ο Λούκας τρίβοντας το στήθος του. Δεν ήξερε ότι η Έλεν ήταν *τόσο* δυνατή, αλλά χαιρόταν πραγματικά γι' αυτό. Η μητέρα του έμοιαζε σοκαρισμένη, όμως τόσο εκείνη όσο και η Κλερ ήταν απολύτως καλά. Αυτό μόνο είχε σημασία.

«Οχ!» βόγκηξε ο Ιάσονας συμφωνώντας με τον Λούκας. Η Κλερ γονάτισε δίπλα του και τον χάιδεψε καλοσυνάτα, ενώ εκείνος γυρνούσε στο πλάι και προσπαθούσε να πάρει ανάσα.

«Δεν περίμενα πως θα γυρίζατε τόσο νωρίς, παιδιά», τραύλισε η Νόελ. «Συνήθως τηλεφωνεί όταν ξέρει ότι θα είστε στην προπόνηση...»

«Δε φταις εσύ, μαμά», είπε ο Λούκας διακόπτοντάς τη. Βοήθησε τον Ιάσονα να σηκωθεί. «Είσαι εντάξει;»

«Όχι», απάντησε ειλικρινά εκείνος. Πήρε μερικές ανάσες ακόμη και τελικά κατάφερε να ισιώσει το κορμί του, καθώς το χτύπημα στο στήθος δεν ήταν πια αυτό που τον πονούσε περισσότερο. «*Απαίσια* κατάσταση».

Τα ξαδέρφια αντάλλαξαν ένα πονεμένο βλέμμα. Ο Έκτορας έλειπε και στους δύο. Τους ήταν αφόρητο αυτό που τους προκαλούσαν οι Ερινύες. Ξαφνικά ο Ιάσονας έκανε μεταβολή και διάβηκε το κατώφλι βγαίνοντας έξω στη βροχή.

«Ιάσονα, στάσου», φώναξε η Κλερ και έτρεξε πίσω του.

«Δεν το φαντάστηκα πως θα γυρνούσατε τόσο νωρίς», επανέλαβε η Νόελ περισσότερο στον εαυτό της παρά στους άλλους, σαν να μην μπορούσε να το ξεπεράσει. Ο Λούκας πλησίασε τη μητέρα του και τη φίλησε στο μέτωπο.

«Μην ανησυχείς. Όλα θα πάνε καλά», της είπε με πνιχτή φωνή.

Έπρεπε να φύγει από εκεί. Εξακολουθώντας να παλεύει με τον κό-

μπο στο λαιμό του, πήγε πάνω για να αλλάξει. Στα μισά του διαδρόμου που οδηγούσε στο δωμάτιό του, κι ενώ είχε αρχίσει να γδύνεται, άκουσε τη φωνή της Έλεν πίσω του.

«Νόμιζα πως ήσουν καλός ψεύτης», είπε η κοπέλα σιγανά. «Όμως, ούτε καν εγώ δεν το έχαψα όταν είπες πως "όλα θα πάνε καλά"».

Ο Λούκας άφησε το μουσκεμένο μπλουζάκι του να πέσει στο πάτωμα και στράφηκε προς την πλευρά της τόσο αποκαμωμένος, ώστε δεν μπορούσε να αντισταθεί. Την τράβηξε κοντά του κι άφησε το πρόσωπό του να ξαποστάσει στο λαιμό της. Εκείνη φώλιασε πάνω του σηκώνοντας το βάρος του, καθώς οι μεγάλοι ώμοι του έγερναν πάνω και γύρω της. Τον κράτησε εκεί ώσπου ανέκτησε την αυτοκυριαρχία του αρκετά, ώστε να μιλήσει.

«Ένα κομμάτι του εαυτού μου θέλει να πάει να τον βρει. Να τον καταδιώξει», εξομολογήθηκε ο Λούκας. Δεν μπορούσε να μιλήσει έτσι σε κανέναν, εκτός από την Έλεν. «Κάθε νύχτα βλέπω εφιάλτες πως προσπάθησα να τον σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια στα σκαλοπάτια του Αθήναιου. Βλέπω τον εαυτό μου να τον χτυπά ξανά και ξανά, ξυπνώ και νομίζω πως ίσως αυτή τη φορά *κατάφερα* να τον σκοτώσω. Κι αισθάνομαι ανακουφισμένος...»

«Έλα, ησύχασε». Η Έλεν πέρασε την παλάμη της πάνω από τα βρεγμένα μαλλιά του ισιώνοντάς τα, έπιασε γερά το λαιμό, τους ώμους, τους σφιγμένους μυς στην πλάτη του και τον τράβηξε πιο κοντά της. «Θα βρω τη λύση», ορκίστηκε. «Σου το υπόσχομαι, Λούκας, θα βρω τις Ερινύες και θα τις σταματήσω».

Εκείνος αποτραβήχτηκε για να μπορέσει να τη δει και κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Όχι, δεν ήθελα να σε φορτώσω με ακόμη περισσότερη πίεση. Με σκοτώνει που όλη αυτή η κατάσταση βαραίνει τους ώμους σου».

«Το ξέρω».

Αυτό ήταν όλο. Καμιά αποδοκιμασία, καμιά αναζήτηση οίκτου, μονάχα αποδοχή. Ο Λούκας απέμεινε να την κοιτάζει περνώντας τα δάχτυλά του πάνω από το τέλειο πρόσωπό της.

Τα μάτια της τα λάτρευε. Διαρκώς άλλαζαν. Του άρεσε να χωρίζει με το νου του σε κατηγορίες τα διάφορα χρώματα που έπαιρναν. Όταν

γελούσε, τα μάτια της είχαν ένα ανοιχτό, κεχριμπαρένιο χρώμα, σαν μέλι σε γυάλινο βάζο μπροστά σε ηλιόλουστο παράθυρο. Όταν τη φιλούσε, σκούραιναν, ώσπου αποκτούσαν το πλούσιο χρώμα του μαονιού, αλλά με κόκκινα και χρυσαφένια νήματα ανάμεσα. Τη συγκεκριμένη στιγμή είχαν αρχίσει να σκουραίνουν καλώντας τα χείλη του να αγγίξουν τα δικά της.

«Λούκας!» αλύχτησε ο πατέρας του. Η Έλεν και ο Λούκας τινάχτηκαν μακριά και, καθώς στράφηκαν, είδαν τον Κάστορα να στέκει στο κεφαλόσκαλο κάτωχρος, σφιγμένος. «Φόρεσε μια μπλούζα κι έλα στο γραφείο μου. Έλεν, γύρνα σπίτι».

«Πατέρα, η Έλεν δεν...»

«Τώρα!» ούρλιαξε ο Κάστορας. Ο Λούκας δεν μπορούσε καν να θυμηθεί άλλη φορά που να έχει δει τον πατέρα του τόσο εξοργισμένο.

Η Έλεν έφυγε κακήν κακώς. Πέρασε μπροστά από τον Κάστορα με το κεφάλι σκυμμένο και βγήκε τρέχοντας από το σπίτι, πριν προλάβει η Νόελ να ρωτήσει τι συνέβη.

«Κάθισε».

«Εγώ έφταιγα. Εκείνη απλά ανησύχησε για μένα», άρχισε να εξηγεί ο Λούκας περήφανα.

«Δε με ενδιαφέρει», είπε ο Κάστορας και κάρφωσε το βλέμμα στα μάτια του γιου του. «Δε με απασχολεί το πόσο αθώα ξεκίνησε. Κατέληξες να βρεθείς ημίγυμνος, με τα χέρια πλεγμένα γύρω της, και οι δυο σας σε απόσταση λίγων βημάτων από το κρεβάτι σου».

«Μα δε σκόπευα να...» Ο Λούκας δεν μπόρεσε να ολοκληρώσει εκείνο το ψέμα. Η αλήθεια ήταν πως *σκόπευε* να τη φιλήσει και ήξερε επίσης πως, αν τη φιλούσε, θα συνέχιζε μέχρι τη στιγμή που η Έλεν ή κάποιος κατακλυσμός θα τον σταματούσε. Η αλήθεια ήταν ότι πλέον δεν τον προβλημάτιζε το γεγονός πως κάποιος θείος, τον οποίο ουδέποτε γνώρισε, ήταν ο πατέρας της. Την αγαπούσε κι αυτό δεν επρόκειτο να αλλάξει όσο κι αν επέμεναν οι άλλοι ότι ήταν λάθος.

«Θέλω να με αφήσεις να σου εξηγήσω κάτι».

«Είμαστε ξαδέρφια, το ξέρω», τον διέκοψε ο Λούκας. «Νομίζεις ότι δεν το καταλαβαίνω πως είναι εξίσου στενή συγγενής μου όσο και η Αριάδνη; Όμως, δεν *αισθάνομαι* έτσι».

«Μη λες ψέματα στον εαυτό σου», είπε δύσθυμα ο Κάστορας. «Οι Επίγονοι μαστίζονται από την αιμομιξία από τον καιρό του Οιδίποδα. Άλλωστε, υπήρξαν κι άλλα μέλη αυτού του Οίκου που ερωτεύτηκαν πρώτα ξαδέρφια τους, ακριβώς όπως συνέβη με σένα και την Έλεν».

«Και τι απέγιναν;» ρώτησε διστακτικά ο Λούκας. Καταλάβαινε ήδη πως δε θα του άρεσε η απάντηση του πατέρα του.

«Το αποτέλεσμα είναι πάντοτε το ίδιο». Ο Κάστορας κοίταξε επίμονα το γιο του. «Ακριβώς όπως συνέβη με την κόρη του Οιδίποδα, την Ηλέκτρα, τα παιδιά που γεννιούνται από συγγενείς Επιγόνους πέφτουν πάντα θύματα της μεγαλύτερης κατάρας μας. Της παράνοιας».

Το μυαλό του Λούκας έτρεχε, πάλευε να ανακαλύψει κάποιο τρόπο για να παρακάμψει αυτό το αδιέξοδο. «Εμείς δε... δε χρειάζεται να αποκτήσουμε παιδιά».

Δεν προηγήθηκε καμιά προειδοποίηση, κανένα σημάδι ότι ο Λούκας είχε υπερβεί τα εσκαμμένα. Εντελώς αθόρυβα ο πατέρας του χίμηξε σαν ταύρος. Ο νεαρός πετάχτηκε όρθιος, όμως δεν ήξερε τι να κάνει. Ήταν δύο φορές δυνατότερος από τον πατέρα του, αλλά τα χέρια του παρέμειναν παθητικά κρεμασμένα στα πλευρά του, τη στιγμή που ο Κάστορας τον άρπαζε από τους ώμους και τον έσπρωχνε προς τα πίσω, μέχρι που τον κόλλησε στον τοίχο. Κάρφωσε το αγριεμένο βλέμμα του στο γιο του και για μια στιγμή ο Λούκας πίστεψε πως ο πατέρας του τον μισούσε.

«Πώς μπορείς να είσαι τόσο εγωιστής;» βρυχήθηκε ο Κάστορας, ενώ η φωνή του έτρεμε από αηδία. «Δεν έχουν *απομείνει* αρκετοί Επίγονοι για να έχετε εσείς οι δύο την πολυτέλεια να αποφασίσετε ότι δε θέλετε να κάνετε παιδιά. Μιλάμε για την επιβίωση του *είδους* μας, Λούκας!» Σαν να ήθελε να τον πιέσει να καταλάβει, ο Κάστορας χτύπησε το γιο του τόσο δυνατά, ώστε ο τοίχος άρχισε να υποχωρεί πίσω του. «Οι τέσσερις Οίκοι πρέπει να επιβιώσουν και να παραμείνουν χωρισμένοι για να διατηρηθεί η Εκεχειρία και να συνεχίσουν οι θεοί να βρίσκονται φυλακι-

σμένοι στον Όλυμπο. Διαφορετικά, όλοι οι θνητοί πάνω σε αυτό τον πλανήτη θα υποφέρουν!»

«Το ξέρω αυτό!» ούρλιαξε ο Λούκας. Οι σοβάδες από το διαλυμένο τοίχο έπεφταν σαν βροχή γύρω τους, κατέκλυζαν την ατμόσφαιρα με σκόνες καθώς ο Λούκας πάλευε να ξεφύγει από τη λαβή του πατέρα του. «Όμως, υπάρχουν άλλοι Επίγονοι για να το κάνουν αυτό! Τι σημασία έχει αν εγώ και η Έλεν δεν αποκτήσουμε παιδιά;»

«Έχει τεράστια σημασία, γιατί η Έλεν και η μητέρα της είναι οι τελευταίες του Οίκου τους! Η Έλεν πρέπει να αποκτήσει διάδοχο για να συνεχιστεί ο Οίκος του Ατρέα και να παραμείνουν χωρισμένοι οι Οίκοι, όχι μονάχα γι' αυτή τη γενιά, αλλά και για όσες θα ακολουθήσουν!»

Ο Κάστορας ούρλιαζε. Έμοιαζε να μην αντιλαμβάνεται τη λευκή σκόνη και τους σοβάδες που έπεφταν. Ήταν λες και όλα όσα είχε πιστέψει στη ζωή του σωριάζονταν τώρα πάνω στο κεφάλι του γιου του και τον έπνιγαν.

«Η Εκεχειρία διαρκεί εδώ και χιλιάδες χρόνια και πρέπει να εξακολουθήσει να διαρκεί για χιλιάδες ακόμη χρόνια. Διαφορετικά, οι Ολύμπιοι θα μετατρέψουν θνητούς και Επιγόνους σε πιόνια τους για άλλη μια φορά, θα ξεκινήσουν πολέμους επιδιδόμενοι σε βιασμούς, σπέρνοντας φρικτές κατάρες, έτσι όπως τους αρέσει να κάνουν», συνέχισε καταιγιστικά ο Κάστορας. «Νομίζεις πως μερικές εκατοντάδες είμαστε αρκετοί για να διατηρήσουμε τη φυλή μας και να διαφυλάξουμε την Εκεχειρία, όμως δεν αρκούμε για να αποκρούσουμε τους θεούς. Οφείλουμε να συνεχίσουμε να υπάρχουμε και, για να συμβεί αυτό, όλοι μας ανεξαιρέτως πρέπει να αποκτήσουμε απογόνους».

«Και τι θέλεις από εμάς;» φώναξε ξαφνικά ο Λούκας αντιδρώντας. Έκανε πέρα τον πατέρα του με μια σπρωξιά και απομακρύνθηκε από τον ετοιμόρροπο τοίχο. «Θα κάνω το χρέος μου απέναντι στον Οίκο μου, το ίδιο κι εκείνη. Θα αποκτήσουμε παιδιά με άλλους ανθρώπους, αφού έτσι πρέπει να γίνει, θα βρούμε τρόπο να το χειριστούμε! Όμως, μη μου ζητάς να μείνω μακριά της, γιατί δεν το αντέχω. Μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τα πάντα, εκτός από αυτό».

Πατέρας και γιος απέμειναν να αγριοκοιτάζονται λαχανιασμένοι από

τα έντονα συναισθήματα που βίωναν, καλυμμένοι από τις σκόνες που είχαν αρχίσει να σχηματίζουν μια πάστα καθώς αναμειγνύονταν με τον ιδρώτα τους.

«Είναι τόσο εύκολο να αποφασίσεις εσύ τι μπορεί να χειριστεί η Έλεν και τι όχι, έτσι δεν είναι; Την έχεις δει καλά τώρα τελευταία;» ρώτησε με τραχιά φωνή ο Κάστορας και τράβηξε τα χέρια από το γιο του με μια έκφραση αηδίας στο πρόσωπό του. «Υποφέρει, Λούκας».

«Το ξέρω! Νομίζεις πως δε θα έκανα *τα πάντα* για να τη βοηθήσω;»

«Τα πάντα; Τότε μείνε μακριά της».

Ήταν λες και όλη η οργή είχε ξεθυμάνει μεμιάς από το κορμί του Κάστορα. Αντί να ωρύεται, τώρα εκλιπαρούσε.

«Έχεις αναλογιστεί πως αυτό που προσπαθεί να πετύχει στον Κάτω Κόσμο θα μπορούσε όχι μόνο να φέρει την ειρήνη μεταξύ των Οίκων, αλλά και να επαναφέρει τον Έκτορα σε αυτή την οικογένεια; Έχουμε χάσει τόσους δικούς μας. Τον Αίαντα, την Αϊλίν, την Πανδώρα». Η φωνή του Κάστορα τσάκισε, μόλις πρόφερε το όνομα της μικρής αδερφής του. Ο θάνατός της ήταν αφόρητα πρόσφατος και για τους δύο. «Η Έλεν βρίσκεται αντιμέτωπη με κάτι αδιανόητο για εμάς και θα χρειαστεί όλη τη δύναμή της για να τα καταφέρει. Για χάρη όλων μας».

«Μα μπορώ να τη βοηθήσω», αντέτεινε ο Λούκας εξίσου ικετευτικά, αφού χρειαζόταν τον πατέρα του στο πλευρό του. «Δεν είμαι σε θέση να την ακολουθήσω στον Κάτω Κόσμο, όμως μπορώ να την ακούσω και να τη στηρίξω».

«Νομίζεις πως τη βοηθάς, όμως τη σκοτώνεις», επέμεινε ο Κάστορας και κούνησε θλιμμένα το κεφάλι. «Εσύ μπορεί να συμφιλιώθηκες με το πώς αισθάνεσαι για εκείνη, όμως αυτή δεν μπορεί να αντέξει το πώς νιώθει για σένα. Είσαι ξάδερφός της και οι ενοχές τη συνθλίβουν. Γιατί είσαι ο μόνος που δεν μπορεί να το καταλάβει αυτό; Υπάρχουν χιλιάδες λόγοι για τους οποίους πρέπει να μείνεις μακριά της, όμως αν κανείς από αυτούς δε σε συγκινεί, τουλάχιστον απομακρύνσου από την Έλεν, γιατί αυτό είναι το καλύτερο *για την ίδια*».

Ο Λούκας ήθελε να διαφωνήσει, αλλά δεν μπορούσε. Θυμήθηκε τον τρόπο με τον οποίο η Έλεν τού είχε πει πως θα το πλήρωνε αργότερα,

αν του μιλούσε για τον Κάτω Κόσμο. Ο πατέρας του είχε δίκιο. Όσο πιο κοντά έρχονταν οι δυο τους τόσο περισσότερο πληγωνόταν εκείνη. Από όλα τα επιχειρήματα που είχε προτάξει ο Κάστορας, αυτό τάραξε περισσότερο το γιο του. Έσυρε τα βήματά του μέχρι τον καναπέ και κάθισε εκεί για να μη δει ο πατέρας του τα πόδια του που έτρεμαν.

«Τι να κάνω;» Ο Λούκας τα είχε τελείως χαμένα. «Είναι σαν νερό που κυλά σε μια πλαγιά. Εκείνη έρχεται προς το μέρος μου αβίαστα. Κι εγώ δεν μπορώ να την αποφύγω».

«Τότε χτίσε ένα φράγμα». Ο Κάστορας αναστέναξε και κάθισε απέναντι από το γιο του τρίβοντας με τις παλάμες το πρόσωπό του για να απαλλαγεί από τους σοβάδες. Έμοιαζε να έχει ζαρώσει. Σαν να βγήκε ηττημένος, κι ας είχε νικήσει στερώντας τα πάντα από τον Λούκας. «Εσύ πρέπει να είσαι αυτός που θα βάλει τέλος σε όλη αυτή την κατάσταση. Τέλος οι εξομολογήσεις, τέλος το φλερτάρισμα στο σχολείο, τέλος οι κατ' ιδίαν συζητήσεις σε μισοσκότεινους διαδρόμους. Πρέπει να την κάνεις να σε μισήσει, γιε μου».

Η Έλεν και η Κασσάνδρα μελετούσαν στη βιβλιοθήκη προσπαθώντας να βρουν κάτι –οτιδήποτε– που θα μπορούσε να βοηθήσει την Καταβάτρια στον Κάτω Κόσμο. Ήταν ένα δύσκολο απόγευμα. Όσο περισσότερο διάβαζαν τόσο πιο πολύ πείθονταν ότι μία στις δύο σελίδες που αφορούσαν τον Άδη γράφτηκε από μεσαιωνικούς γραφιάδες που κατέβαζαν τα ναρκωτικά με τη σέσουλα.

«Έτυχε να δεις κανένα σκελετό αλόγου που να μιλά στον Άδη;» ρώτησε η Κασσάνδρα με φανερό σκεπτικισμό.

«Όχι. Κανένα σκελετό που να μιλά. Αλογίσιο ή άλλο», απάντησε η Έλεν τρίβοντας τα μάτια της.

«Νομίζω ότι μπορούμε να κατατάξουμε την πληροφορία στη στοίβα της "σίγουρης μαστούρας"». Η Κασσάνδρα άφησε τον πάπυρο και κοίταξε επίμονα την Έλεν για μερικές στιγμές. «Πώς αισθάνεσαι;»

Η κοπέλα ανασήκωσε τους ώμους και κούνησε αρνητικά το κεφάλι. Δεν ήθελε να το συζητήσει. Από τη στιγμή που ο Κάστορας την έκανε

τσακωτή με τον Λούκας έξω από το δωμάτιό του, προσπαθούσε να περνά όσο το δυνατό απαρατήρητη κάθε φορά που ερχόταν στο σπίτι της οικογένειας Δήλος για να μελετήσει, ενώ κάθε νύχτα κατέληγε παγιδευμένη στην κόλαση εκείνου του κτιρίου χωρίς διέξοδο.

Συνήθως στον Κάτω Κόσμο η Έλεν μπορούσε να υπολογίζει πως θα περνούσε τουλάχιστον μια δυο νύχτες κάθε εβδομάδα περπατώντας σε μια ατέλειωτη παραλία, που δεν κατέληγε ποτέ σε κάποιον ωκεανό. Η παραλία ήταν ενοχλητική, επειδή η κοπέλα ήξερε πως δεν προχωρούσε, όμως σε σύγκριση με τις νύχτες που περνούσε παγιδευμένη σε εκείνο το κολαστήριο, έμοιαζε με διακοπές. Δεν ήξερε πόσο ακόμη θα άντεχε, ούτε μπορούσε να μιλήσει σε κανέναν γι' αυτό. Πώς θα μπορούσε να περιγράψει το διεστραμμένο μάλλινο πανωφόρι και τις απαίσιες ροδακινί κουρτίνες χωρίς να ακουστεί γελοία;

«Λέω να γυρίσω στο σπίτι, να φάω κάτι», είπε η Έλεν προσπαθώντας να μη σκέφτεται τη νύχτα που την περίμενε.

«Μα είναι Κυριακή. Θα φας εδώ, σωστά;»

«Ναι... Δε νομίζω πως ο πατέρας σου θέλει να με βλέπει να κυκλοφορώ εδώ γύρω τώρα πια». *Ούτε και ο Λούκας*, σκέφτηκε. Είχε να την κοιτάξει από τη μέρα που τους τσάκωσε ο Κάστορας, παρότι εκείνη προσπάθησε αρκετές φορές να του χαμογελάσει όταν συναντιόντουσαν στο διάδρομο του σχολείου. Όμως, ο νεαρός την προσπερνούσε σαν να μην ήταν εκεί.

«Ανοησίες», είπε αποφασιστικά η Κασσάνδρα. «Είσαι μέλος αυτής της οικογένειας. Κι αν δε μείνεις για φαγητό, η μητέρα μου θα προσβληθεί».

Έκανε το γύρο του τραπεζιού, έπιασε την Έλεν από το χέρι και την οδήγησε έξω από τη βιβλιοθήκη. Η κοπέλα αιφνιδιάστηκε τόσο πολύ από την ασυνήθιστα θερμή χειρονομία της Κασσάνδρας, ώστε την ακολούθησε σιωπηλά.

Η ώρα είχε περάσει περισσότερο από όσο είχαν λογαριάσει τα κορίτσια και το δείπνο ξεκινούσε. Ο Ιάσονας, η Αριάδνη, ο Πάλλας, η Νόελ, ο Κάστορας και ο Λούκας κάθονταν ήδη στο τραπέζι. Η Κασσάνδρα πήρε τη συνηθισμένη θέση της δίπλα στον πατέρα της, οπότε η μοναδική ελεύθερη θέση ήταν στον πάγκο, ανάμεσα στην Αριάδνη και στον Λούκας.

Καθώς περνούσε, η Έλεν σκούντηξε κατά λάθος τον Λούκας αγγίζοντας με το μπράτσο της το δικό του πριν καθίσει.

«Συγγνώμη», ψέλλισε η κοπέλα και προσπάθησε να μαζέψει το χέρι της ώστε να μην τον αγγίζει, όμως δεν υπήρχε χώρος στον πάγκο. Τον ένιωσε να εκνευρίζεται, οπότε έφερε το χέρι κάτω από το τραπέζι και έσφιξε την παλάμη του σαν να τον ρωτούσε τι συμβαίνει.

Εκείνος τράβηξε απότομα το χέρι του. Το βλέμμα του, έτσι όπως γύρισε και την κοίταξε, φανέρωνε τέτοιο μίσος, ώστε έκανε το αίμα να παγώσει στις φλέβες της. Το δωμάτιο βουβάθηκε, οι συζητήσεις σταμάτησαν. Όλα τα βλέμματα στράφηκαν στην Έλεν και στον Λούκας.

Εντελώς απροειδοποίητα, ο νεαρός τίναξε τον πάγκο πίσω γκρεμίζοντας την Έλεν, την Αριάδνη και τον Ιάσονα στο πάτωμα. Έπειτα στάθηκε πάνω από την Έλεν και την αγριοκοίταξε. Το πρόσωπό του είχε παραμορφωθεί από την οργή.

Παρότι οι Ερινύες φώλιαζαν μέσα τους και η Έλεν με τον Λούκας είχαν πολεμήσει σκληρά, ποτέ της δεν τον είχε φοβηθεί. Τώρα όμως τα μάτια του έμοιαζαν μαύρα και αλλόκοτα, σαν να μην υπήρχε *τίποτε* εκεί μέσα. Η κοπέλα ήξερε πως γι' αυτό δεν έφταιγε κάποιο παιχνίδισμα του φωτισμού. Μια σκιά απλώθηκε μέσα στον Λούκας και έσβησε το φως στα λαμπερά, γαλάζια μάτια του.

«Δεν πιανόμαστε από το χέρι. Δε μου μιλάς. Δε γυρνάς καν να με *κοιτάξεις*, κατάλαβες;» συνέχισε εκείνος ανελέητα. Η φωνή του ξεκίνησε σαν αγριεμένος ψίθυρος και κατέληξε σε τραχιά κραυγή, ενώ η Έλεν προσπαθούσε να υποχωρήσει σοκαρισμένη.

«Λούκας, σταμάτα!» Η έντρομη φωνή της Νόελ χρωματιζόταν από μια υποψία απογοήτευσης. Δεν μπορούσε να αναγνωρίσει πλέον το γιο της, όπως άλλωστε και η Έλεν.

«Δεν είμαστε φιλαράκια», βρυχήθηκε ο Λούκας αγνοώντας τη μητέρα του. Εξακολουθούσε να κινείται απειλητικά προς το μέρος της κοπέλας, ενώ εκείνη έτρεμε και έσπρωχνε με τις φτέρνες για να απομακρυνθεί. Τα αθλητικά παπούτσια της έβγαζαν θλιβερούς ήχους σαν σκουξίματα, καθώς τα έσερνε πάνω στα πλακάκια προσπαθώντας να βρει πατήματα.

«Λούκας, τι στην ευχή;» φώναξε ο Ιάσονας, όμως ο ξάδερφός του τον αγνόησε.

«Δεν κάνουμε παρέα ούτε καλαμπουρίζουμε ούτε μοιραζόμαστε μυστικά τώρα πια. Κι αν *διανοηθείς* ξανά πως έχεις το *δικαίωμα* να καθίσεις δίπλα μου...»

Ο Λούκας έκανε να αρπάξει την Έλεν, όμως ο πατέρας του έπιασε τα μπράτσα του από πίσω εμποδίζοντάς τον να την πονέσει. Τότε η κοπέλα είδε τον νεαρό να κάνει κάτι που το θεωρούσε ως τότε αδιανόητο.

Ο Λούκας γύρισε απότομα και χτύπησε τον πατέρα του. Το χτύπημα ήταν τόσο δυνατό, ώστε πέταξε τον Κάστορα αρκετά μέτρα πιο πέρα, στο ντουλάπι με τα ποτήρια και τις κούπες, πάνω από το νιπτήρα.

Η Νόελ ούρλιαξε και κάλυψε το πρόσωπό της τη στιγμή που θραύσματα σπασμένων πιάτων εκτοξεύονταν προς κάθε κατεύθυνση. Ήταν η μόνη κοινή θνητή σε ένα δωμάτιο γεμάτο Επιγόνους που συγκρούονταν και κινδύνευε σοβαρά να τραυματιστεί.

Η Αριάδνη έτρεξε κοντά της και έβαλε το σώμα της σαν ασπίδα για να την προστατέψει, ενώ ο Ιάσονας και ο Πάλλας όρμησαν πάνω στον Λούκας και επιχείρησαν να τον ακινητοποιήσουν.

Ξέροντας ότι η παρουσία της θα εξόργιζε ακόμη περισσότερο τον Λούκας, η Έλεν ανασηκώθηκε όπως όπως στα γόνατα, γλίστρησε πάνω στα σπασμένα πιατικά και τρέχοντας προς την έξοδο πήδηξε ψηλά στον ουρανό.

Καθώς επέστρεφε πετώντας στο σπίτι, προσπαθούσε να αφουγκραστεί τους ήχους του σώματός της ψηλά στο λιγοστό αέρα. Τα σώματα είναι θορυβώδη. Αν τα οδηγήσεις σε βουβούς χώρους, όπως ο Κάτω Κόσμος, ή ψηλά στον ουρανό, μπορείς να ακούσεις κάθε λογής ξεφυσήματα, χτύπους και γουργουρητά. Όμως το σώμα της Έλεν ήταν βουβό σαν τάφος. Δεν άκουγε καν τους χτύπους της καρδιάς της. Έπειτα από όλα όσα είχε περάσει, κανονικά έπρεπε να χτυπά σαν ταμπούρλο, όμως το μόνο που αισθανόταν η κοπέλα ήταν μια αφόρητη πίεση, σαν να επιχειρούσε ένα τεράστιο γόνατο να συνθλίψει το στήθος της.

Ίσως η καρδιά της δε χτυπούσε γιατί είχε ραγίσει και είχε πάψει πια να ζει.

«Πες μου, αυτό ήθελες;» ωρυόταν την ίδια στιγμή ο Λούκας στον πατέρα του ενώ πάλευε για να ξεφύγει. «Λες να με μισεί τώρα;»

«Αφήστε τον, μην τον κρατάτε!» φώναξε ο Κάστορας στον Πάλλαντα και στον Ιάσονα.

Εκείνοι σάστισαν, όμως δεν τον άφησαν αμέσως. Πρώτα κοίταξαν προς την πλευρά του Κάστορα για να βεβαιωθούν πως ήταν βέβαιος γι' αυτό που τους ζήτησε. Ο άντρας σηκώθηκε κι έγνεψε μια φορά με το κεφάλι, προτού ανακοινώσει την απόφασή του.

«Φύγε, Λούκας. Φύγε από αυτό το σπίτι και μην επιστρέψεις πριν μάθεις να συγκρατείς τη δύναμή σου όταν βρίσκεσαι κοντά στη μητέρα σου».

Ο Λούκας βουβάθηκε. Έστρεψε το κεφάλι και πρόλαβε να δει την Αριάδνη να σκουπίζει μια στάλα αίμα από το πρόσωπο της Νόελ, καθώς τα ιαματικά χέρια της επούλωναν στη στιγμή το τραύμα.

Μια παλιά ανάμνηση, σχηματισμένη μόνο από εικόνες, πριν ακόμη αποκτήσει λέξεις, επέστρεψε και τον σάρωσε. Νήπιο ακόμη, ήταν δυνατότερος από τη μητέρα του και πάνω σε ένα ξέσπασμα των νεύρων του την είχε σπρώξει στο πρόσωπο, ενώ εκείνη προσπαθούσε με τρυφερότητα να τον φιλήσει για να τον ηρεμήσει. Της είχε ματώσει το χείλος.

Ο Λούκας θυμόταν το επιφώνημα πόνου που είχε βγάλει η μητέρα του. Ο ήχος αυτός εξακολουθούσε να τον βυθίζει στην ντροπή. Δεν έπαψε στιγμή να μετανιώνει για εκείνο το περιστατικό και ούτε μία φορά δεν είχε αγγίξει τη Νόελ δυνατότερα απ' ό,τι θα άγγιζε ένα ροδοπέταλο. Τώρα όμως η μητέρα του αιμορραγούσε ξανά. Εξαιτίας του.

Τράβηξε τα χέρια από το θείο και τον ξάδερφό του, άνοιξε διάπλατα την πόρτα και πέταξε στο σκοτεινό, νυχτερινό ουρανό. Δεν τον ενδιέφερε πού θα τον οδηγούσαν οι άνεμοι.

2

Η ΕΛΕΝ ΕΠΑΙΡΝΕ μικρές, κοφτές ανάσες. Ήταν η πέμπτη κατά σειρά νύχτα που κατέληγε στο ίδιο σημείο στον Κάτω Κόσμο και ήξερε πως όσο λιγότερο κινούνταν τόσο πιο αργά βυθιζόταν στην κινούμενη άμμο. Ακόμη και οι πολύ βαθιές ανάσες ήταν αρκετές για να τη σπρώξουν περισσότερο μέσα στον απύθμενο λάκκο.

Με την αντίδρασή της παρέτεινε το μαρτύριο, όμως δεν άντεχε στη σκέψη πως θα πνιγόταν για άλλη μια φορά μέσα σε εκείνο το βούρκο. Η κινούμενη άμμος δεν ήταν καθαρή. Ήταν γεμάτη με τα νεκρά, αποσυντεθειμένα σώματα των προηγούμενων θυμάτων της. Η κοπέλα ένιωθε τα σαπρά λείψανα κάθε λογής πλασμάτων να αγγίζουν το σώμα της καθώς βούλιαζε σιγά σιγά. Την προηγούμενη νύχτα το χέρι της είχε ακουμπήσει φευγαλέα ένα πρόσωπο –ένα ανθρώπινο πρόσωπο– κάτω από εκείνη τη μιαρή άμμο.

Ένας θύλακας αερίου αναδύθηκε στην επιφάνεια απελευθερώνοντας μια τρομερή δυσωδία. Η Έλεν δεν μπόρεσε να συγκρατήσει την αντίδρασή της και έκανε εμετό. Όταν θα κατέληγε να πνιγεί κάποια στιγμή, η φρικτή βρομιά θα εισέβαλλε ορμητικά στη μύτη, στα μάτια, θα κατέκλυζε το στόμα της. Παρότι η κοπέλα εξείχε ακόμη από τη μέση και πάνω, ήξερε τι θα επακολουθούσε. Άρχισε να κλαίει. Δεν άντεχε πια.

«Τι άλλο μπορώ να κάνω;» ούρλιαξε και βυθίστηκε ακόμη περισσότερο.

Ήταν ανώφελο να παλεύει, όμως ίσως αυτή τη φορά κατάφερνε να αγγίξει τα ξερά καλάμια που φύτρωναν στο πλάι του λάκκου και να πιαστεί από εκεί, προτού την καταπιεί η κινούμενη άμμος. Δοκίμασε να πλησιάσει, αλλά κάθε πόντο που κέρδιζε τον πλήρωνε με έναν πόντο βυθίσματος. Όταν κατέληξε χωμένη στο λάκκο μέχρι το στήθος, αναγκάστηκε να σταματήσει. Η πίεση της κινούμενης άμμου δεν την άφηνε να πάρει ανάσα, λες και ένα τεράστιο βάρος πλάκωνε το στήθος της και απειλούσε να την τσακίσει.

«Το καταλαβαίνω, εντάξει;» φώναξε η Έλεν. «Μόνη μου οδηγούμαι εδώ όταν πέφτω ταραγμένη για ύπνο. Όμως, τι μπορώ να κάνω για να αλλάξω το πώς αισθάνομαι;»

Η κινούμενη άμμος τής είχε φτάσει μέχρι το λαιμό. Έγειρε το κεφάλι προς τα πίσω και τέντωσε το πιγούνι της, σαν να προσπαθούσε να ξεφύγει με τη δύναμη της θέλησης.

«Δεν μπορώ άλλο να παλεύω μόνη μου», είπε κοιτάζοντας το γυμνό ουρανό. «Χρειάζομαι τη βοήθεια κάποιου».

«Έλεν!» ακούστηκε μια μπάσα, άγνωστη φωνή.

Ήταν η πρώτη φορά που άκουγε άλλη φωνή στον Κάτω Κόσμο και στην αρχή νόμισε πως είχε παραισθήσεις. Το πρόσωπό της ήταν στραμμένο προς τα πάνω. Αν γυρνούσε για να κοιτάξει ποιος μίλησε, η άμμος θα την κατάπινε.

«Άπλωσε το χέρι προς το μέρος μου, αν μπορείς», είπε ο νεαρός άντρας με αγωνία, σαν να πάλευε από το χείλος του λάκκου να τη φτάσει. «Άντε, λοιπόν, *προσπάθησε*, που να πάρει! Δώσε μου το χέρι σου!»

Εκείνη τη στιγμή τα αφτιά της γέμισαν άμμο και δεν άκουγε πια τι της φώναζε. Το μόνο που μπόρεσε να διακρίνει ήταν μια χρυσή λάμψη... ένα δυνατό λαμπύρισμα που διαπέρασε εκείνο το θαμπό, άψυχο φως του Κάτω Κόσμου σαν τη σωτήρια φωτεινή δέσμη ενός φάρου. Φευγαλέα μπόρεσε να δει ένα πιγούνι με γωνίες κι ένα γεμάτο, σμιλεμένο στόμα στα όρια του οπτικού πεδίου της. Ύστερα, κάτω από την επιφάνεια της κινούμενης άμμου, ένιωσε ένα ζεστό, δυνατό χέρι να γραπώνει το δικό της και να την τραβά.

Η Έλεν ξύπνησε στο κρεβάτι της και έγειρε απότομα μπροστά ξύνοντας με μανία τη βρόμα από τα αφτιά της. Το σώμα της εξακολουθούσε να είναι παραδομένο στην αδρεναλίνη, όμως πιέστηκε να παραμείνει ακίνητη και να αφουγκραστεί.

Άκουσε τον Τζέρι να κάνει έναν ήχο σαν κρώξιμο από το ισόγειο, ένα στριγκό ήχο που θύμιζε σειρήνα, σε δύο δόσεις, και θα ταίριαζε περισσότερο σε κάποια ασφυκτικά γεμάτη πίστα χορού παρά στη θαλπωρή του σπιτιού της Έλεν στο Ναντάκετ. Ο πατέρας της *τραγουδούσε*. Τρόπος του λέγειν.

Η κοπέλα γέλασε ανακουφισμένη. Βρισκόταν στο σπίτι της ασφαλής. Αυτή τη φορά δεν έσπασε τίποτε ούτε παλουκώθηκε ούτε πνίγηκε σε έναν απαίσιο βούρκο. Κάποιος την έσωσε.

Ή μήπως τα είχε φανταστεί όλα αυτά;

Θυμήθηκε την μπάσα φωνή και το ζεστό χέρι που την τράβηξε από το λάκκο. Θεραπευτές όπως ο Ιάσονας και η Αριάδνη είχαν τη δυνατότητα να κινούνται με το πνεύμα τους περιμετρικά του Κάτω Κόσμου, όμως κανείς εκτός από την Έλεν δεν μπορούσε να μεταβεί σε εκείνο τον τόπο, με το σώμα του να εξακολουθεί να συνοδεύεται από την ψυχή. Υποτίθεται πως κάτι τέτοιο ήταν αδύνατο. Επιπλέον, η κοπέλα κινούνταν στα Τάρταρα, στα τρίσβαθα του Κάτω Κόσμου. Πιο κάτω και από το επίπεδο όπου βρισκόταν ο ίδιος ο Άδης. Οι πιο ισχυροί Θεραπευτές δεν είχαν πλησιάσει καν εκεί. Μήπως ήταν τέτοια η απόγνωσή της, ώστε είχε ψευδαισθήσεις;

Μπερδεμένη σχετικά με το κατά πόσο φαντάστηκε ή όχι το περιστατικό, η Έλεν κάθισε για λίγο στο μουσκεμένο κρεβάτι της και άκουσε τον πατέρα της να κατακρεουργεί το «Kiss» του Πρινς, ενώ ετοίμαζε πρωινό.

Ο Τζέρι έλεγε τους μισούς στίχους λάθος, πράγμα που σήμαινε πως είχε τα κέφια του. Τα πράγματα με την Κέιτ εξελίσσονταν πολύ καλά· τόσο καλά μάλιστα, ώστε η Έλεν είχε δει ελάχιστα τον πατέρα της τις τρεις τελευταίες εβδομάδες. Ακόμη και το τιμημένο σύστημα της εναλλαγής στο ρόλο του μάγειρα ανά μία εβδομάδα δεν τηρούνταν πια, όμως η Έλεν δεν είχε πρόβλημα με αυτό. Ήθελε ο πατέρας της να είναι ευτυχισμένος.

Ο Τζέρι επανέλαβε το στίχο «δε χρειάζεται να είσαι όμορφη» τέσσερις φορές στη σειρά, πιθανότατα επειδή δεν μπορούσε να θυμηθεί τίποτ' άλλο. Η κόρη του χαμογέλασε και κούνησε το κεφάλι ευχαριστώντας την καλή τύχη της που ξυπνούσε στο σπίτι ενός πατέρα όπως ο Τζέρι, έστω κι αν ήταν απαίσιος τραγουδιστής. Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί του ήταν αδύνατο να θυμηθεί σωστά τους στίχους των τραγουδιών, όμως υποψιαζόταν πως είχε κάποια σχέση με το ότι ήταν γονιός. Κανενός οι γονείς δεν πρέπει να τραγουδούν σωστά Πρινς. Διαφορετικά, θα ήταν αλλόκοτο.

Πετώντας πέρα τα σκεπάσματά της, η Έλεν βάλθηκε να καθαρίζει. Πριν από δύο εβδομάδες, η Κλερ την πήρε μαζί της στην ηπειρωτική χώρα για να αγοράσει εκείνα τα ειδικά, πλαστικά σεντόνια που χρησιμοποιούν οι μαμάδες αν έχουν παιδί που βρέχει το κρεβάτι του. Στη διαδρομή τής έκανε ένα σωρό πειράγματα για την πριγκίπισσα και το πιπί. Η Έλεν δεν ενοχλήθηκε. Τα σεντόνια ήταν άβολα και ντράπηκε απερίγραπτα όταν πήγε να τα αγοράσει, όμως ήταν απαραίτητα, αφού κάθε νύχτα επέστρεφε από τον Κάτω Κόσμο είτε αιμορραγώντας είτε καλυμμένη πατόκορφα με βρομιές.

Σηκώθηκε και βάλθηκε να ξεστρώνει το κρεβάτι της όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Στο δωμάτιο του πλυντηρίου έβγαλε το λασπωμένο μποξεράκι της και πέταξε το σκισμένο μπλουζάκι της βάζοντας να πλυθεί ό,τι μπορούσε να σωθεί. Έκανε ένα γρήγορο ντους και ύστερα ακολούθησε την ίδια διαδρομή με ένα πανί για να καθαρίσει τα βρόμικα αποτυπώματα που είχε αφήσει στο πάτωμα.

Λίγες μέρες νωρίτερα είχε σκεφτεί να αξιοποιήσει την υπεράνθρωπη ταχύτητα που διέθετε ως Επίγονος για να ξεμπερδεύει με αυτή την καινούρια και ενοχλητική πρωινή διαδικασία, όμως αναλογίστηκε πως πιθανότατα θα έκοβε τα ήπατα του πατέρα της, έτσι και την έβλεπε. Επομένως, έπρεπε είτε να σηκώνεται από τα χαράματα είτε να τρέχει σαν αλαφιασμένη με κανονική, ανθρώπινη ταχύτητα για να καλύψει τα ίχνη της, όπως εκείνο το πρωί. Έχοντας ξεμείνει από χρόνο, φόρεσε ένα τζιν πριν ακόμη στεγνώσει τελείως, ενώ πάλευε να φορέσει μια μπλούζα πάνω από τα βρεγμένα μαλλιά της. Έκανε τέτοιο κρύο στο δωμάτιό της, ώστε τα αφτιά της είχαν αρχίσει να μουδιάζουν στις άκρες.

«Λένη! Θα κρυώσει το πρωινό σου!» φώναξε ο Τζέρι από τη βάση της σκάλας.

«Οχ, για όνομα... Σκατά!» βλαστήμησε η Έλεν σκοντάφτοντας στη σχολική τσάντα της. Δεν είχε φορέσει ακόμη κανονικά την μπλούζα της, η οποία εξακολουθούσε να καλύπτει το πρόσωπό της και να ακινητοποιεί τα χέρια πάνω από το κεφάλι της.

Έπειτα από μερικές στιγμές, στη διάρκεια των οποίων παραπατούσε σαν μαριονέτα, η Έλεν κατάφερε να ανακτήσει την ισορροπία της και

κοντοστάθηκε για να γελάσει με τα χάλια της. Προσπαθούσε να καταλάβει πώς μπορούσε μια Επίγονος να είναι τόσο αδέξια. Υπέθεσε πως πρέπει να είχε κάποια σχέση με το γεγονός ότι ήταν τόσο κουρασμένη. Έστρωσε τα ρούχα της, άρπαξε τα πράγματά της για το σχολείο και κατέβηκε τρέχοντας στο ισόγειο, πριν προλάβει ο πατέρας της να πιάσει ξανά το τραγούδι.

Ο Τζέρι είχε ξεφύγει τελείως με το πρωινό. Ετοίμασε αβγά, μπέικον, λουκάνικο, δημητριακά με ξηρούς καρπούς και αποξηραμένα κεράσια και, φυσικά, τηγανίτες κολοκύθας. Οι τηγανίτες κολοκύθας ήταν από τα αγαπημένα πιάτα του Τζέρι και της Έλεν, όμως όταν πλησίαζε η γιορτή των Αγίων Πάντων, η οποία απείχε μόλις μιάμιση εβδομάδα, στο μενού έπαιζε οτιδήποτε είχε κολοκύθα. Ήταν ένας άτυπος διαγωνισμός μεταξύ τους. Ξεκινούσε από τους ψητούς σπόρους κολοκύθας και έφτανε μέχρι τις κολοκυθόσουπες και τα σπιτικά ζυμαρικά με κολοκύθα. Όποιος κατάφερνε να τρυπώσει την κολοκύθα σε ένα πιάτο, χωρίς να τον καταλάβει ο άλλος, ήταν ο νικητής.

Η ιστορία αυτή ξεκίνησε από την εποχή που η Έλεν ήταν κοριτσάκι. Έναν Οκτώβρη παραπονέθηκε στον πατέρα της πως οι κολοκύθες χρησιμοποιούνταν μονάχα για διακόσμηση και, παρότι την ξετρέλαιναν τα φαναράκια από σκαλισμένη κολοκύθα, δεν έπαυε να είναι μεγάλη σπατάλη τροφής. Ο Τζέρι συμφώνησε κι έτσι οι δυο τους αποφάσισαν να αρχίσουν να τρώνε τις κολοκύθες, αντί να τις σκαλίζουν μόνο και μετά να τις πετούν.

Δυστυχώς, ανακάλυψαν ότι οι κολοκύθες από μόνες τους είναι τόσο άνοστες, ώστε ουσιαστικά δεν τρώγονται. Αν δεν είχαν ακολουθήσει δημιουργικά μονοπάτια στη μαγειρική τους, θα είχαν εγκαταλείψει την Εκστρατεία Διάσωσης των Κολοκυθών από την πρώτη χρονιά.

Προέκυψαν πολλές αηδιαστικές δημιουργίες, μεταξύ των οποίων το παγωτό κολοκύθας ήταν με διαφορά το χειρότερο, όμως οι τηγανίτες αποτέλεσαν μεγάλη επιτυχία. Αμέσως εξελίχτηκαν σε σημαντικό στοιχείο των παραδόσεων της οικογένειας Χάμιλτον στα τέλη Οκτωβρίου, ακριβώς όπως η γαλοπούλα τη Μέρα των Ευχαριστιών. Η Έλεν παρατήρησε πως ο Τζέρι είχε ετοιμάσει μέχρι και φρέσκια σαντιγί για να βά-

λουν από πάνω κι αυτό την έκανε να νιώσει τόσο άσχημα, ώστε μετά βίας κατάφερνε να τον κοιτάζει. Ο πατέρας της ανησυχούσε για εκείνη.

«Επιτέλους! Τι έκανες τόση ώρα εκεί πάνω; Ξεκίνησες το κέντημα;» αστειεύτηκε ο Τζέρι προσπαθώντας να καλαμπουρίσει την ανησυχία του ενώ την κοίταζε εξεταστικά.

Για μια στιγμή τα μάτια του γούρλωσαν από φόβο και τα χείλη του κόλλησαν σχηματίζοντας μια αυστηρή γραμμή, ύστερα όμως στράφηκε προς την κουζίνα και βάλθηκε να σερβίρει το πρωινό. Ο Τζέρι δεν ήταν γκρινιάρης, όμως η Έλεν είχε αδυνατίσει πολύ τις τρεις τελευταίες εβδομάδες –πραγματικά είχε μείνει πετσί και κόκαλο–, οπότε αυτό το λουκούλλειο πρόγευμα ήταν ο τρόπος που είχε επιλέξει εκείνος για να αντιμετωπίσει το πρόβλημα, χωρίς να χρειαστεί να αρχίσει ένα ατέλειωτο, βαρετό κήρυγμα. Η κοπέλα λάτρευε τον τρόπο με τον οποίο χειριζόταν τις καταστάσεις ο πατέρας της. Δεν της τριβέλιζε το μυαλό, έτσι όπως θα έκαναν άλλοι γονείς, αν έβλεπαν την κόρη τους να μετατρέπεται σε σκιάχτρο, όμως νοιαζόταν αρκετά ώστε να προσπαθήσει να βρει λύση στο πρόβλημα.

Η Έλεν προσπάθησε να χαμογελάσει θαρραλέα, πήρε ένα πιάτο κι άρχισε να τρώει ανόρεχτα το φαγητό. Τα πάντα τής φαίνονταν πως είχαν γεύση σαν πριονίδι, όμως ακόμη κι έτσι, έπαιρνε θερμίδες. Το τελευταίο πράγμα που ήθελε ήταν να κάνει τον πατέρα της να ανησυχήσει για την υγεία της, παρότι, αν ήθελε να είναι ειλικρινής, ακόμη και η ίδια είχε αρχίσει να ανησυχεί λιγάκι.

Ανάρρωνε γρήγορα από τα όποια ορατά τραύματα τη συνόδευαν επιστρέφοντας από τον Κάτω Κόσμο, όμως κάθε μέρα αισθανόταν όλο και πιο αδύναμη. Σε κάθε περίπτωση δεν είχε επιλογή. Έπρεπε να συνεχίσει την προσπάθεια μέχρι να εντοπίσει τις Ερινύες, όσο κι αν επιβάρυνε την υγεία της η κατάβαση. Είχε δώσει το λόγο της. Ακόμη κι αν ο Λούκας τη μισούσε τώρα πια, εκείνη θα κρατούσε την υπόσχεσή της.

«Πρέπει να *μασάς* το μπέικον, Λένη», σχολίασε ο πατέρας της σαρκαστικά. «Ξέρεις, δε διαλύεται στο στόμα μόνο του».

«Σοβαρά, έτσι γίνεται;» Συνειδητοποιώντας ότι στεκόταν εκεί εντελώς ακίνητη, πίεσε τον εαυτό της να φερθεί φυσιολογικά και να αστειευτεί. «Τώρα μου το λέει...»

Όση ώρα χαχάνιζε ο πατέρας της, εκείνη κατάφερε με κόπο να αποσπάσει τη σκέψη της από τον Λούκας και να αναλογιστεί τα μαθήματα που δεν είχε μελετήσει. Δεν είχε ολοκληρώσει καν την ανάγνωση της *Οδύσσειας*, όχι επειδή δεν ήθελε, αλλά επειδή δεν της έφτανε ο χρόνος.

Η Έλεν είχε την αίσθηση πως άφησε ένα σωρό εκκρεμότητες. Και σαν να μην έφτανε αυτό, ο αγαπημένος της καθηγητής, ο Χέργκι, την πίεζε να παρακολουθήσει προπαρασκευαστικά μαθήματα για το κολέγιο. Λες και είχε ανάγκη να διευρύνει τον κατάλογο των βιβλίων που έπρεπε να διαβάσει.

Η Κλερ έφτασε στο σπίτι της φίλης της με το νέο υβριδικό αυτοκίνητο που της είχαν αγοράσει οι γονείς της και φώναξε «μπιπ-μπιπ!» από το παράθυρο, αντί να πατήσει κανονικά την κόρνα. Καθώς ο Τζέρι επιχειρούσε –και αποτύγχανε– να μη στέκεται από πάνω της, η Έλεν μπουκώθηκε με την υπόλοιπη τηγανίτα, οπότε παραλίγο να πνιγεί, και βγήκε έξω τρέχοντας, με τα κορδόνια των παπουτσιών της λυτά.

Κατέβηκε βιαστικά τα σκαλοπάτια, έριξε μια κλεφτή ματιά στο μπαλκόνι του παραθύρου της στην οροφή, όμως ήξερε πως δε θα έβλεπε κανέναν.

Ο Λούκας είχε ξεκαθαρίσει με επώδυνα σαφή τρόπο ότι δεν επρόκειτο να πατήσει ξανά το πόδι του εκεί. Η Έλεν δεν ήξερε γιατί είχε μπει στον κόπο να κοιτάξει, ωστόσο έμοιαζε ανήμπορη να πάψει να το κάνει.

«Κούμπωσε το παλτό σου, κάνει κρύο έξω», τη μάλωσε η Κλερ αμέσως μόλις η Έλεν μπήκε στο αυτοκίνητο. «Είσαι ένα χάλι», συνέχισε η φίλη της βάζοντας ταχύτητα.

«Ναι... μήπως να πούμε καμιά καλημέρα πρώτα;» ρώτησε η Έλεν γουρλώνοντας τα μάτια. Η Κλερ ήταν η καλύτερη φίλη της από όταν ήταν μωρά, επομένως είχε το δικαίωμα να της βάζει τις φωνές όποτε ήθελε. Όμως, ήταν ανάγκη να ξεκινά από τόσο νωρίς; Η Έλεν άνοιξε το στόμα της για να της εξηγήσει, όμως η Κλερ είχε πάρει μπρος.

«Τα ρούχα σου έχουν καταντήσει τσόλια, τα νύχια σου είναι φαγωμένα μέχρι τις ρίζες τους, τα χείλη σου σκασμένα», συνέχισε φουριόζα η κοπέλα σαρώνοντας τις άψυχες διαμαρτυρίες της Έλεν καθώς ξεκινού-

σε απότομα από το σπίτι. «Κι αυτές οι σακούλες κάτω από τα μάτια σου είναι τόσο απαίσιες, ώστε θα νόμιζε κανείς πως έφαγες γροθιές στα μούτρα! Καλά, *προσπαθείς* έστω να προσέξεις τον εαυτό σου;»

«Ναι, προσπαθώ», απάντησε αγανακτισμένη η Έλεν και συνέχισε να αγωνίζεται να κουμπώσει το πανωφόρι της, διαδικασία που ξαφνικά φάνταζε δυσκολότερη κι από την κινέζικη άλγεβρα. Εγκατέλειψε τη μάχη απέναντι στα κουμπιά και στράφηκε προς το μέρος της φίλης της σηκώνοντας τα χέρια ψηλά με απόγνωση. «*Εδώ πάνω* τρώω, όμως στον Κάτω Κόσμο δεν υπάρχει φαγητό, οπότε ό,τι κι αν κάνω εδώ, στον πραγματικό κόσμο δε φαίνεται να αρκεί για να αναπληρώσει τις απώλειες. Πίστεψέ με, προσπαθώ. Ο πατέρας μου μόλις τώρα με τάισε ένα πρωινό τόσο μεγάλο, ώστε θα έσκαγε ακόμη και ελέφαντας».

«Τι να σου πω, θα μπορούσες τουλάχιστον να βάλεις λίγο ρουζ. Ξέρω εγώ; Είσαι άσπρη σαν το πανί».

«Το ξέρω πως φαίνομαι χάλια. Όμως, έχω άλλα θέματα στο μυαλό μου. Η κατάβαση δεν είναι ό,τι πιο εύκολο, αν θες να μάθεις».

«Τότε μην κατεβαίνεις κι εσύ κάθε νύχτα!» αναφώνησε η Κλερ, σαν να ήταν η πιο προφανής λύση. «Κάνε ένα διάλειμμα, όποτε το έχεις ανάγκη! Είναι φανερό πως δεν πρόκειται να λύσεις αυτό το θέμα σε δύο τρεις εβδομάδες!»

«Δηλαδή, μου λες να αντιμετωπίσω τις Ερινύες σαν να είναι απασχόληση μερικού ωραρίου;» φώναξε με τη σειρά της η Έλεν ξαναβρίσκοντας επιτέλους τη φωνή της.

«Ναι!» τσίριξε η Κλερ και, μια και ήταν από τη φύση της καλύτερη στο να βάζει τις φωνές απ' ό,τι σχεδόν οποιοσδήποτε άλλος, η Έλεν ζάρωσε στο κάθισμά της νικημένη από την τοσοδούλα φίλη της. «Τρεις εβδομάδες ανέχομαι αυτή την ιστορία και έχω μπουχτίσει! Δεν υπάρχει περίπτωση να καταφέρεις να βρεις τις Ερινύες αν είσαι τόσο κουρασμένη, ώστε δεν μπορείς να διακρίνεις ούτε τα χοντροπόδαρά σου!»

Έπειτα από μια σύντομη παύση η Έλεν έσκασε στα γέλια. Η Κλερ προσπάθησε να παραμείνει σοβαρή, όμως τελικά τα παράτησε και γέλασε με εκείνο το υπέροχο γέλιο της καθώς έφταναν στο χώρο στάθμευσης του σχολείου.

«Κανείς δε θα σε κατηγορούσε αν αποφάσιζες να περιορίσεις τα ταξίδια σου εκεί σε ένα ή δύο την εβδομάδα, ξέρεις», είπε ήσυχα η Κλερ τη στιγμή που έβγαιναν από το αυτοκίνητο και κατευθύνονταν προς την κεντρική είσοδο του σχολείου. «Ειλικρινά, δεν μπορώ να το πιστέψω ότι πιέζεις τον εαυτό σου και πηγαίνεις εκεί κάτω». Η Κλερ ανατρίχιασε φέρνοντας στο μυαλό της την πρόσφατη εμπειρία της με τον παρ' ολίγο θάνατο, όταν ο Ματ χτύπησε τον Λούκας με το αμάξι του. Η κοπέλα είχε κινδυνεύσει να πεθάνει σε εκείνο το δυστύχημα. Η ψυχή της ταξίδεψε μέχρι τους ερημότοπους, τα περίχωρα του Κάτω Κόσμου. Οι αναμνήσεις από εκείνο το μέρος εξακολουθούσαν να τη φοβίζουν, παρότι είχαν μεσολαβήσει αρκετές εβδομάδες.

«Κι εσύ το ίδιο θα έκανες, αν ήσουν αναγκασμένη, φιλενάδα. Όμως, δεν πάει έτσι το πράγμα, όπως και να 'χει. Δεν είναι επιλογή μου». Η Έλεν πέρασε το μπράτσο της γύρω από τους ώμους της φίλης της για να την αποσπάσει από τις φρικτές αναμνήσεις της δίψας και της μοναξιάς στους ερημότοπους. «Απλά πηγαίνω για ύπνο και καταλήγω εκεί. Δεν έχω μάθει ακόμη πώς να το ελέγχω».

«Και γιατί δεν ξέρει η Κασσάνδρα; Είναι πανέξυπνη και ασχολείται εντατικά με το θέμα», ρώτησε η Κλερ κάπως ενοχλημένη. Η Έλεν κούνησε αρνητικά το κεφάλι καθώς αναρωτιόταν αν ήθελε πραγματικά να βρεθεί στη δίνη μιας κόντρας ανάμεσα στην Κλερ και στην Κασσάνδρα.

«Μην κατηγορείς την Κασσάνδρα», απάντησε προσεκτικά στη φίλη της. «Δεν είναι να πεις ότι υπάρχει κάποιο εγχειρίδιο καταβάσεων. Τουλάχιστον, εκείνη κι εγώ δεν καταφέραμε να βρούμε κάτι τέτοιο σε εκείνο το σωρό αρχαίων ελληνικών και λατινικών κειμένων που η οικογένεια Δήλος αποκαλεί "αρχεία". Κάνει ό,τι καλύτερο μπορεί».

«Τότε είναι φανερό τι πρέπει να γίνει», επέμεινε η Κλερ και σταύρωσε τα μπράτσα μισοκλείνοντας τα μάτια με αποφασιστικότητα.

«Ποιο πράγμα είναι φανερό;» ρώτησε η Έλεν με ανήσυχη φωνή ξεκλειδώνοντας την κλειδαριά του ντουλαπιού της.

«Δεν μπορείτε να τα καταφέρετε μόνες σας. Χρειάζεστε βοήθεια. Είτε το θέλει η Κασσάνδρα είτε όχι, θα βοηθήσω». Η Κλερ ζάρωσε τους ώμους σαν να είχε λήξει το θέμα, πράγμα που κάθε άλλο παρά ίσχυε.

Η Κασσάνδρα επέμενε πως τα αρχεία προορίζονταν μονάχα για τις Μάντισσες, καθώς και για τους ιερείς και τις ιέρειες του Απόλλωνα *μόνο*, αν και δεν υπήρχαν κανονικοί ιερείς ή ιέρειες του Απόλλωνα εδώ και περίπου τρεισήμισι χιλιάδες χρόνια. Ο Ματ, η Κλερ, ο Ιάσονας και η Αριάδνη είχαν προσφερθεί να τη βοηθήσουν πάμπολλες φορές, όμως εκείνη δε δεχόταν γιατί κάτι τέτοιο θα παραβίαζε τις παραδόσεις. Και για έναν Επίγονο, το να πας κόντρα στην παράδοση δεν ήταν αστεία υπόθεση.

Οι Μοίρες είχαν γενικά ένα θέμα με τους Επιγόνους, όμως ειδικά εκείνοι που δεν τηρούσαν την παράδοση συνήθως κατέληγαν στη λίστα με τους έξτρα σπέσιαλ εχθρούς τους. Εκτός αυτού, τα περισσότερα αρχεία προστατεύονταν με ξόρκια απέναντι στους αμύητους. Η Κασσάνδρα επέτρεπε στην Έλεν να μπει στη βιβλιοθήκη μόνο και μόνο επειδή δεν μπορούσε να σκεφτεί κανένα ξόρκι ικανό να τη βλάψει. Η κοπέλα προστατευόταν από τον κεστό. Στον πραγματικό κόσμο ήταν ουσιαστικά άτρωτη απέναντι σε οτιδήποτε. Η Κλερ, όμως, κάθε άλλο παρά άτρωτη ήταν.

Η Έλεν ακολούθησε την πεισματάρα φίλη της στο διάδρομο νιώθοντας τους ώμους της να καμπουριάζουν όλο και περισσότερο σε κάθε βήμα της. Δεν ήθελε καν να σκέφτεται την περίπτωση να πάει κόντρα στην Κασσάνδρα, όμως όταν η Κλερ έβαζε κάτι στο μυαλό της, ήταν μάταιο να προσπαθήσεις να τη μεταπείσεις. Η Έλεν έλπιζε πως, ό,τι κι αν σχεδίαζε η φίλη της, δε θα τη φόρτωνε με κάποια μόνιμη κατάρα, ώστε να γεμίσει πληγές, ψείρες ή κάτι εξίσου απαίσιο. Η Κλερ κινδύνευε σοβαρά.

Το κουδούνι χτύπησε ακριβώς τη στιγμή που οι κοπέλες έμπαιναν στην αίθουσα. Ο κύριος Χέργκεσιμερ ή «Χέργκι», όπως τον αποκαλούσαν πίσω από την πλάτη του, τους έριξε ένα από τα πλέον αποδοκιμαστικά βλέμματά του. Ήταν λες και μπορούσε να μυρίσει από μακριά τα προβλήματα που θα προέκυπταν από αυτά που σχεδίαζε η Κλερ. Ο καθηγητής τούς ανέθεσε να έχουν βρει για το επόμενο πρωί από δύο λέξεις της μέρας, σαν προληπτική τιμωρία για ό,τι κι αν ήταν αυτό που τόσο ολοφάνερα σκάρωναν. Από εκείνη τη στιγμή και μετά, η μέρα της Έλεν πήρε την κατιούσα.

Ποτέ δεν υπήρξε η πλέον προσεκτική μαθήτρια, ωστόσο τώρα που περνούσε τις νύχτες της βαλτωμένη στον Κάτω Κόσμο, έδειχνε ακόμη λιγότερο ενδιαφέρον για το σχολείο. Δεχόταν παρατηρήσεις σε κάθε μάθημα, όμως τουλάχιστον ένας από τους συμμαθητές της τα πήγαινε χειρότερα από εκείνη.

Τη στιγμή που ο φυσικός τους έβαζε τις φωνές στον Ζακ, επειδή δεν είχε ετοιμάσει την εργασία του, η Έλεν αναρωτιόταν τι είχε συμβεί. Ο Ζακ μια ζωή ανήκε σε εκείνους τους τύπους που έδειχναν να είναι σε εγρήγορση και ξύπνιοι, ό,τι ώρα κι αν ήταν. Συνήθως έμοιαζε περισσότερο ξύπνιος απ' ό,τι θα έπρεπε, καθώς φύτρωνε εκεί που δεν τον έσπερναν. Η Έλεν ποτέ δεν τον είχε δει να φαίνεται τόσο εξαντλημένος και χαμένος. Προσπάθησε να τον κοιτάξει στα μάτια και να του χαμογελάσει, σε ένδειξη αλληλεγγύης, όμως εκείνος απέστρεψε το βλέμμα.

Η κοπέλα απέμεινε να κοιτάζει το ανέκφραστο πρόσωπό του, ώσπου τελικά ο ταλαιπωρημένος από την αϋπνία εγκέφαλός της εδέησε να θυμηθεί πως είχε ακούσει κάποιον πριν από μια εβδομάδα περίπου να αναφέρει ότι ο Ζακ είχε αποχωρήσει από την ομάδα ράγκμπι. Ο πατέρας του, ο κύριος Μπραντ, ήταν ο προπονητής της ομάδας και η Έλεν γνώριζε ότι πίεζε το γιο του να είναι άψογος σε ό,τι κι αν έκανε. Δεν υπήρχε περίπτωση να επέτρεψε ο κύριος Μπραντ στον Ζακ να αποχωρήσει χωρίς να γίνει φασαρία. Η κοπέλα αναρωτήθηκε τι να είχε συμβεί μεταξύ τους. Ό,τι κι αν έγινε, δεν μπορεί να ήταν καλό. Ο Ζακ έδειχνε να βρίσκεται σε άθλια κατάσταση.

Όταν χτύπησε το κουδούνι στο τέλος του μαθήματος, η Έλεν προσπάθησε να αγγίξει το μπράτσο του συμμαθητή της και να τον ρωτήσει αν ήταν καλά, εκείνος όμως έκανε σαν να μην την έβλεπε και έφυγε από την αίθουσα. Υπήρχε μια περίοδος στη ζωή τους που οι δυο τους ήταν φίλοι. Ο Ζακ μοιραζόταν μαζί της τα μπισκοτάκια του σε σχήμα ζώων στην παιδική χαρά, όμως τώρα δεν ήθελε καν να την κοιτάξει.

Η Έλεν ήταν έτοιμη να ρωτήσει στην προπόνηση την Κλερ για τον Ζακ και τη μυστηριώδη κατάσταση στην οποία είχε περιέλθει, όταν διέκρινε από μακριά τον Λούκας. Καθετί άλλο διαλύθηκε μεμιάς, σαν ζωγραφιά από κιμωλία στη βροχή.

Ο νεαρός σχημάτιζε ευγενικά μια γέφυρα έτσι όπως κρατούσε την πόρτα ανοιχτή για να μπορέσει ένας μικρότερος μαθητής να περάσει κάτω από το μπράτσο του. Έριξε μια ματιά προς τα πίσω, στην κατεύθυνση του διαδρόμου, χωρίς να ψάχνει κάτι συγκεκριμένο, οπότε την εντόπισε. Τα μάτια του μισόκλεισαν από θυμό.

Η Έλεν πάγωσε. Ένιωσε και πάλι σαν να γονάτιζε κάποιος πάνω στο στήθος της. *Δεν είναι ο Λούκας αυτός*, σκέφτηκε ανήμπορη να πάρει ανάσα ή να κουνηθεί.

Καθώς ο νεαρός χανόταν μέσα στο πλήθος των βιαστικών μαθητών, η Έλεν κατευθύνθηκε προς τα αποδυτήρια για να αλλάξει για το στίβο. Δεν μπορούσε να σκεφτεί τίποτε, λες και μια καταιγίδα σάρωσε το μυαλό της.

Μόλις εμφανίστηκε η Κλερ, η Έλεν άρχισε αμέσως να της κάνει ερωτήσεις. Είχε βρει κατά τύχη αυτό το τέχνασμα πριν από μερικές εβδομάδες, όταν συνειδητοποίησε πως, αν βομβάρδιζε την καλύτερη φίλη της με ερωτήσεις, εκείνη δεν είχε χρόνο να τη ρωτήσει με τη σειρά της πώς τα πήγαινε. Αυτή τη φορά η Κλερ χρειαζόταν πραγματικά να μιλήσει. Ο Ιάσονας είχε μια δύσκολη μέρα και ανησυχούσε για εκείνον.

Οι δυο τους δεν ήταν επίσημα μαζί, όμως από τότε που εκείνος τη θεράπευσε, ήταν προφανές ότι η σχέση τους ξέφυγε από τα στενά όρια της φιλίας. Ήρθαν κοντά πολύ γρήγορα και πλέον η Κλερ εξελίχθηκε στην πιο έμπιστη παρουσία στη ζωή του.

«Θα περάσεις από το σπίτι του μετά την προπόνηση;» ρώτησε σιγανά η Έλεν.

«Ναι, ξέρεις, δε θέλω να τον αφήσω μόνο του σε αυτή τη φάση. Ειδικά από τη στιγμή που ο Λούκας εξακολουθεί να αγνοείται».

«Τι εννοείς;» ρώτησε η κοπέλα ταραγμένη. «Θες να πεις ότι δε γύρισε καθόλου στο σπίτι από τότε που...» *Από τότε που με έστειλε στο διάβολο, χτύπησε τον πατέρα του, έθεσε σε κίνδυνο τη μητέρα του και διώχτηκε κακήν κακώς από εκεί;* ολοκλήρωσε μέσα της την ερώτηση η Έλεν.

Η Κλερ έμοιαζε να έχει καταλάβει ακριβώς τι σκεφτόταν η φίλη της και έσφιξε την παλάμη της για να τη στηρίξει ενώ της εξηγούσε.

«Όχι, στο μεταξύ πέρασε από το σπίτι μερικές φορές. Ζήτησε συγγνώμη από τους γονείς του κι εκείνοι φυσικά τον συγχώρεσαν. Όμως, δεν είναι ποτέ εκεί. Κανείς δεν ξέρει πού πηγαίνει και τι κάνει. Και να σου πω κάτι με κάθε ειλικρίνεια; Όλοι φοβούνται να τον ρωτήσουν. Έχει αλλάξει, Λένη. Δε μιλά σε κανέναν, εκτός ίσως από την Κασσάνδρα. Εξαφανίζεται αμέσως μετά το σχολείο και κάποιες φορές δε γυρίζει πριν το ρολόι δείξει περασμένες δύο. Αν γυρίσει δηλαδή... Οι γονείς του τον αφήνουν να φεύγει, γιατί βασικά, αφού δε βρίσκεται εκεί ο Έκτορας, δεν υπάρχει κανείς που να μπορεί πραγματικά να τον *εμποδίσει*. Ο Ιάσονας ανησυχεί», είπε η Κλερ και την επόμενη στιγμή έριξε μια λοξή ματιά στην Έλεν. «Μήπως τον έχεις δει πουθενά τώρα τελευταία;»

«Σήμερα τον είδα. Για μια στιγμή μονάχα στο διάδρομο», αποκρίθηκε η κοπέλα κλείνοντας τη συγκεκριμένη αλυσίδα ερωτήσεων, πριν προλάβει η φίλη της να τη ρωτήσει πώς αισθάνθηκε. «Κοίτα, πρέπει να ανεβάσω ρυθμούς. Είσαι εντάξει ή θέλεις να μιλήσουμε λίγο ακόμη;»

«Κάνε δουλειά σου», αποκρίθηκε η Κλερ και ζάρωσε προβληματισμένη το μέτωπό της.

Η Έλεν χαμογέλασε σφιγμένα για να της δείξει πως ήταν εντάξει, αν και μάλλον δεν ήταν. Έπειτα ανέπτυξε ταχύτητα για να ολοκληρώσει τη διαδρομή της σε ένα χρόνο που θα έκανε την κυρία Ταρ, την προπονήτριά τους, να θεωρήσει ότι η μαθήτριά της έδειχνε πως είχε κίνητρο.

Ο Λούκας είδε την Έλεν στο βάθος του διαδρόμου και πιέστηκε να πάρει μια οργισμένη όψη, θέλοντας να την κάνει να τον μισήσει ή να τον φοβηθεί – ό,τι χρειαζόταν για να την απομακρύνει το συντομότερο από κοντά του. Για το καλό της.

Όμως δε διέκρινε μίσος ούτε φόβο στα μάτια της. Η κοπέλα δεν απέστρεψε το βλέμμα της, όπως θα έπρεπε να κάνει κανονικά. Απλά έμοιαζε χαμένη.

Ο Λούκας ήταν σαν να κατάπινε σπασμένα γυαλιά, όμως ανάγκασε τον εαυτό του να της γυρίσει την πλάτη και να συνεχίσει να προχωρά στο διάδρομο.

Το μόνο που ήθελε ήταν να κάνει την Έλεν να απομακρυνθεί.

Όμως τα πράγματα ξέφυγαν από κάθε έλεγχο. Χτύπησε τον πατέρα του· είδε τη μητέρα του να αιμορραγεί· ένιωσε μια τυφλή οργή να τον κατακλύζει. Ο Λούκας γνώριζε την αίσθηση του θυμού. Με τον Έκτορα πάλευαν με νύχια και με δόντια από την εποχή που έκαναν τα πρώτα τους βήματα. Όμως το συναίσθημα που ένιωθε τώρα ήταν πρωτόγνωρο. Είχε ξυπνήσει κάτι μέσα του, κάτι που ως τότε ούτε θα μπορούσε να υποπτευθεί ότι υπήρχε.

Το τζίνι δραπέτευσε από το λυχνάρι και τώρα αρνιόταν να επιστρέψει.

Έχοντας ολοκληρώσει τη διαδρομή της πολύ πριν από την Κλερ, η Έλεν αποφάσισε πως ήθελε να πάει με τα πόδια στη δουλειά για να μπορέσει να σκεφτεί. Έστειλε στη φίλη της ένα γραπτό μήνυμα, όπου της εξηγούσε πως δε χρειαζόταν μεταφορικό μέσο για τη δουλειά εκείνο το απόγευμα, προσπαθώντας να πνίξει την υποψία πως η Κλερ μάλλον θα χαιρόταν με την απόφασή της αυτή.

Ποτέ ως τότε δεν είχαν επιδιώξει να αποφύγουν η μία την άλλη, όμως τα πράγματα άλλαξαν. Οι ζωές τους ακολουθούσαν διαφορετικές κατευθύνσεις, απομακρύνονταν, και η Έλεν άρχισε να αναρωτιέται κατά πόσο θα μπορούσε η φιλία τους να είναι όπως και πριν. Η σκέψη αυτή της έφερνε δάκρυα στα μάτια.

Η θερμοκρασία έπεφτε αισθητά καθώς η Έλεν ανηφόριζε την οδό Σέρφσαϊντ πηγαίνοντας στο κέντρο της πόλης. Τα λουριά της σχολικής τσάντας της, που ήταν περασμένα στον έναν ώμο, και ο σάκος του γυμναστηρίου στον άλλον τραβούσαν το πανωφόρι της από τη μια και την άλλη πλευρά κι έτσι δεν μπορούσε να το κουμπώσει κανονικά. Πλατάγισε φουρκισμένη τη γλώσσα της και κατέβασε τις τσάντες της. Καθώς έσκυψε για να τις ακουμπήσει στο έδαφος, ένιωσε μια περίεργη ζαλάδα. Της φάνηκε για μια στιγμή πως το πεζοδρόμιο δε συνέπιπτε ακριβώς με το δρόμο, σαν να είχε κάποιο πολύ σοβαρό πρόβλημα η όρασή της.

Ίσιωσε το κορμί της με ένα επιφώνημα ταραχής και άπλωσε το ένα χέρι για να στηριχτεί, σε περίπτωση που πήγαινε να πέσει, περιμένο-

ντας να εκτονωθεί η πίεση που αισθανόταν στο κεφάλι. Η ζαλάδα πέρασε αμέσως, αλλά μια ακόμη χειρότερη αίσθηση ήρθε να πάρει τη θέση της. Η Έλεν ένιωθε σαν να την παρακολουθούσε κάποιος, σαν να στεκόταν ακριβώς μπροστά της κοιτάζοντάς την κατάματα.

Πισωπάτησε ένα βήμα και άπλωσε το χέρι, όμως δεν άγγιξε τίποτε. Ρίχνοντας μια νευρική ματιά τριγύρω, έκανε επιτόπου μεταβολή, άρπαξε τα πράγματά της και πήγε τροχάδην στο κέντρο της πόλης. Η Κασσάνδρα είχε προβλέψει πως η Έλεν δεν κινδύνευε από επιθέσεις, τουλάχιστον τις επόμενες μέρες, όμως σε καμιά περίπτωση δεν υποσχέθηκε πως η κοπέλα θα περνούσε αυτό το διάστημα ανενόχλητη. Η Έλεν ήξερε ότι κάποιο μέλος των Εκατό Εξαδέλφων πιθανότατα την παρακολουθούσε, όμως δεν περίμενε πως θα την επηρέαζε τόσο πολύ αυτό. Ξαφνικά φαντάστηκε πως ένιωσε την ανάσα κάποιου στο σβέρκο της. Η σκέψη αυτή την έκανε να ορμήσει μέσα στο κατάστημα του πατέρα της σαν κυνηγημένη.

«Τι τρέχει;» ρώτησε η Κέιτ. Κοίταξε πίσω από την Έλεν αναζητώντας αυτό που την είχε τρομάξει. «Σε ακολουθεί κανείς;»

«Μπα, τίποτε δεν είναι», απάντησε η κοπέλα με ένα ψεύτικο χαμόγελο. «Το κρύο με έκανε να ανατριχιάσω».

Η γυναίκα κοίταξε καχύποπτα την Έλεν, όμως εκείνη πέρασε γρήγορα δίπλα της και άφησε τα πράγματά της πίσω από το ταμείο.

«Έφαγες τίποτε μετά την προπόνηση;» ρώτησε η Κέιτ. «Πήγαινε πίσω κι ετοίμασε ένα σάντουιτς», είπε στην Έλεν καθώς εκείνη δεν απάντησε αμέσως.

«Ειλικρινά, δεν πεινάω», άρχισε να λέει η κοπέλα, όμως η Κέιτ τη διέκοψε οργισμένη.

«Αυτή είναι η τελική απάντησή σου; Σκέψου καλά», την προειδοποίησε φέρνοντας την αλευρωμένη γροθιά πάνω στον καμπύλο γοφό της.

Η Έλεν έκλεισε το στόμα της και πήγε στο πίσω μέρος του καταστήματος. Ένιωθε λες και η Κέιτ με τον Τζέρι την κατηγορούσαν επειδή είχε χάσει τόσο βάρος. Όμως, δεν μπορούσε να εξηγήσει τι πραγματικά συνέβαινε σε κανέναν από τους δύο.

Άπλωσε μια ποσότητα φιστικοβούτυρου πάνω σε μια τεράστια φέ-

τα ψωμί και έριξε λίγο μέλι από πάνω, προτού δαγκώσει μια γιγάντια, θυμωμένη μπουκιά. Μασούσε μηχανικά. Μετά βίας αισθανόταν την κολλώδη μάζα ψωμιού και γλυκιάς πάστας από ξηρούς καρπούς που έβαζε στο στόμα της. Ούτως ή άλλως, ένιωθε σαν να πνιγόταν από κάτι τον περισσότερο καιρό, σαν να είχε μονίμως ένα μασούρι από λέξεις σφηνωμένες στο βάθος του λαρυγγιού της. Τι ήταν λίγο φιστικοβούτυρο σε σύγκριση με αυτό;

Κατάπιε με μεγάλες γουλιές ένα ποτήρι γάλα κι επέστρεψε άκεφη στο κατάστημα. Εξακολουθούσε να αισθάνεται σαν να τη θεωρούσαν υπόλογη για κάτι που δεν ήταν δικό της λάθος. Απέφυγε την Κέιτ στην υπόλοιπη διάρκεια της βραδιάς για να την τιμωρήσει.

Έπειτα από μερικές ώρες αμηχανίας στο κατάστημα, η Έλεν είπε ψέματα πως θα περνούσε να την πάρει η Κλερ. Έξω στο σκοτάδι, σίγουρη ότι κανείς δεν μπορούσε να τη δει, πήδηξε στο νυχτερινό ουρανό και πέταξε προς το σπίτι. Ανέβηκε ψηλά, επιδίωξε να φτάσει εκεί όπου η αραιή ατμόσφαιρα πίεζε τα τύμπανα των αφτιών της και ζόριζε τους πνεύμονές της.

Είχε υποσχεθεί κάποτε στον Λούκας ότι δε θα έφευγε από το νησί χωρίς να εκπαιδευτεί περισσότερο στις υπερωκεάνιες πτήσεις. Ως προς το τυπικό σκέλος, είχε τηρήσει την υπόσχεσή της. Εξακολουθούσε να βρίσκεται πάνω από το Ναντάκετ, αλλά πετούσε πολύ *ψηλά* πάνω από το νησί. Συνέχιζε να κερδίζει ύψος, μέχρι που μπόρεσε να διακρίνει το φωτεινό πλέγμα των νυχτερινών φώτων που συνέδεε ολόκληρη την ήπειρο από κάτω της. Εξακολούθησε να πετά, ώσπου τα μάτια της δάκρυσαν και τα δάκρυα πάγωναν στα μάγουλά της.

Τεντώθηκε κι άφησε το σώμα της να αιωρηθεί μέχρι που το μυαλό της καθάρισε. Αυτή πρέπει να ήταν η αίσθηση του να κολυμπάς άφοβα στον ωκεανό, όμως η Έλεν προτιμούσε να κολυμπά σε έναν ωκεανό άστρων. Συνέχισε να αιωρείται, ώσπου το κρύο και η μοναξιά έγιναν αφόρητα, κι ύστερα αφέθηκε να επιστρέψει στη γη.

Προσγειώθηκε στην αυλή του σπιτιού της και πέρασε τρέχοντας το κατώφλι. Έλπιζε πως ο πατέρας της δε θα παρατηρούσε ότι δεν υπήρχε κάποιο αυτοκίνητο απέξω που να την άφησε εκεί, όμως ο Τζέρι δε

βρισκόταν στην κουζίνα. Η Έλεν έριξε μια ματιά στο δωμάτιό του για να βεβαιωθεί, όμως ούτε εκεί τον βρήκε. Θύμισε στον εαυτό της πως ήταν βράδυ Παρασκευής. Πιθανότατα, ο πατέρας της και η Κέιτ είχαν σχεδιάσει κάποια έξοδο. Από τη στιγμή που με την Κέιτ είχαν περάσει τις περισσότερες ώρες δουλειάς στο κατάστημα χωρίς να μιλούν, η Έλεν δε σκέφτηκε να ρωτήσει αν ο Τζέρι θα έμενε το βράδυ στο σπίτι της ή όχι. Τώρα μετάνιωνε που κράτησε μούτρα. Το σπίτι έμοιαζε πολύ άδειο και η σιωπή πίεζε επώδυνα τα αφτιά της.

Έπλυνε το πρόσωπό της, βούρτσισε τα δόντια της και ξάπλωσε στο κρεβάτι. Κράτησε τα μάτια της ανοιχτά όσο περισσότερη ώρα μπορούσε θέλοντας να μείνει ξύπνια παρά το γεγονός ότι της ερχόταν να δακρύσει από την κούραση.

Αν την έπαιρνε ο ύπνος, ήξερε ότι θα κατέβαινε στον Κάτω Κόσμο κι εκεί θα βυθιζόταν σε μια μοναξιά μεγαλύτερη από αυτήν που αισθανόταν στον πραγματικό κόσμο. Όμως, όσο περισσότερο έμενε ξαπλωμένη τόσο πιο πολύ η σκέψη της ξεστράτιζε στον Λούκας. Η Έλεν έτριψε με τις παλάμες το πρόσωπό της και προσπάθησε να μην αφήσει τα τσουχτερά δάκρυα να κυλήσουν. Το αφόρητο βάρος άρχισε και πάλι να πιέζει το στήθος της.

Δεν μπορούσε να επιτρέψει στον εαυτό της να αφεθεί στη θλίψη. Αν το έκανε, σε λίγο θα βυθιζόταν στη βρόμα εκείνου του βούρκου. Τότε μια σκέψη πέρασε από το μυαλό της.

Ίσως αυτή τη φορά δεν ήταν μόνη στον Κάτω Κόσμο.

Ήξερε πως ο σωτήρας της πιθανότατα ήταν μια οφθαλμαπάτη, όμως η Έλεν βρισκόταν στα όρια της απόγνωσης. Ακόμη και το να μιλά σε μια οφθαλμαπάτη ήταν προτιμότερο από το να περιπλανιέται στην κόλαση ολομόναχη.

Εστιάζοντας τις σκέψεις της στη βαθιά φωνή που είχε ακούσει, επέτρεψε στον εαυτό της να αποκοιμηθεί. Έφερε στο νου της τη χρυσή λάμψη, το όμορφο στόμα, τον ήχο της φωνής του καθώς πρόφερε το όνομά της και της πρότεινε το χέρι για να πιαστεί...

Η Έλεν βρισκόταν σε μια έκταση που θύμιζε λιβάδι με πολλά ξερά χορτάρια και λόφους στο βάθος του ορίζοντα. Είχε περάσει και στο παρελθόν από το συγκεκριμένο μέρος του Κάτω Κόσμου, όμως στο μεταξύ κάτι άλλαξε. Δεν μπορούσε να το προσδιορίσει ακριβώς, όμως τα πάντα είχαν μια ελαφρώς διαφορετική αίσθηση. Πρώτον, ακούγονταν ήχοι. Η Έλεν δε θυμόταν να είχε αντιληφθεί ποτέ στο παρελθόν τον παραμικρό ήχο στον Κάτω Κόσμο που να μην πήγαζε από την ίδια – ούτε καν το θρόισμα του χορταριού στο άγγιγμα του ανέμου.

Κατά κάποιο τρόπο ο Κάτω Κόσμος φάνταζε τώρα *πραγματικός*. Δεν ήταν απλά το σκηνικό ενός απαίσιου εφιάλτη. Η Έλεν είχε βιώσει άλλη μια φορά την ίδια αίσθηση, αν και φευγαλέα, όταν σαν από θαύμα ένιωσε κάποιον να την τραβά έξω από το λάκκο με την κινούμενη άμμο. Όσο τρομακτική κι αν έδειχνε αυτή η νέα οπτική γωνία, αποτελούσε παράλληλα ανακούφιση. Για κάποιο λόγο, ο Άδης έμοιαζε τώρα λιγότερο φρικτός. Κοιτάζοντας ολόγυρά της, η Έλεν θυμήθηκε από το *Μάγο του Οζ* τη στιγμή που η Ντόροθι αντικρίζει τα χρώματα για πρώτη φορά.

Μισόκλεισε τα μάτια για να κοιτάξει στο βάθος του ορίζοντα και διέκρινε χρυσαφένιες λάμψεις, συνοδευόμενες από φωνές, βογκητά και κλαγγές. Κάπου εξελισσόταν μια μάχη και κρίνοντας από τους ήχους ήταν μανιασμένη. Τουλάχιστον, η Έλεν ήταν σίγουρη για ένα πράγμα. Ο νεαρός άντρας με τα ζεστά χέρια δεν ήταν οφθαλμαπάτη.

Έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε προς τα εκεί που ακουγόταν η φασαρία.

Φτάνοντας στην κορυφή ενός μικρού υψώματος, είδε ένα μεγαλόσωμο άντρα με μακριά, αχτένιστα, καστανά μαλλιά να κραδαίνει ένα μακρύ μαχαίρι και να προσπαθεί με αυτό να χτυπήσει ένα ρημαγμένο πλάσμα, κάτι ανάμεσα σε όρνιο και νυχτερίδα, το οποίο πετούσε γύρω από το κεφάλι του. Η Έλεν πλησίασε τρέχοντας και άκουσε την άρπυια να γρυλίζει και να χτυπιέται επιχειρώντας να ξεσκίσει το νεαρό άντρα με τα γαμψά νύχια της. Παρότι εκείνος έδινε αγώνα για τη ζωή του, η κοπέλα δεν μπόρεσε να μην παρατηρήσει ότι χρειαζόταν οπωσδήποτε κούρεμα.

Ο «Ακούρευτος» κέρδισε για μια στιγμή το πάνω χέρι. Η Έλεν τον είδε να χαμογελά πλατιά, κάπως έκπληκτος και συνάμα ευχαριστημένος

με τον εαυτό του. Αμέσως μετά ο νεαρός άντρας συνειδητοποίησε ότι εξακολουθούσε να χάνει και η κοπέλα είδε το πλατύ χαμόγελό του να μετατρέπεται σε μια ειρωνική γκριμάτσα. Συνέχισε να παλεύει, αλλά έμοιαζε να διατηρεί την καλή του διάθεση.

«Ε!» φώναξε η Έλεν πλησιάζοντας το δίδυμο των μονομάχων.

Ο Ακούρευτος και η άρπυια έκαναν μια αμήχανη παύση εκεί που πολεμούσαν αρπαγμένοι ο ένας από το λαιμό του άλλου. Το στόμα του Ακούρευτου μισάνοιξε σε ένα χαμόγελο έκπληξης.

«Έλεν», κατάφερε να κρώξει σαν να είχε μονίμως γαμψά νύχια σφιγμένα γύρω από το λαιμό του. Η κοπέλα αιφνιδιάστηκε τόσο πολύ από την ψυχραιμία του, ώστε σχεδόν έβαλε τα γέλια. Τότε τα πάντα άλλαξαν και πάλι.

Ο κόσμος άρχισε να επιβραδύνεται και να πήζει ολόγυρά της. Η Έλεν ήξερε ότι αυτό σήμαινε πως στον πραγματικό κόσμο το σώμα της ξυπνούσε. Ένα τμήμα του εγκεφάλου της κατέγραψε έναν ενοχλητικό ήχο σαν βέλασμα, ο οποίος έμοιαζε να προέρχεται από άλλο σύμπαν. Η κοπέλα κατάλαβε ότι δεν υπήρχε περίπτωση να φτάσει στον Ακούρευτο πριν ξυπνήσει. Κοίταξε τριγύρω της απεγνωσμένα, έσκυψε, μάζεψε μια πέτρα που βρήκε μπροστά στα πόδια της, ίσιωσε το κορμί της και την εκσφενδόνιζε σημαδεύοντας το τέρας...

...Οπότε, η πέτρα από τον Κάτω Κόσμο πέτυχε στη μέση το παράθυρο του δωματίου της και έσπασε το τζάμι σε αμέτρητα κομμάτια.

3

Η ΕΛΕΝ ΑΝΑΚΑΘΙΣΕ στο κρεβάτι ακούγοντας τον εκνευριστικό χτύπο του ξυπνητηριού της. Μια νύχτα θέλησε κι εκείνη πραγματικά να παραμείνει στον Κάτω Κόσμο και είχε ξυπνήσει. Έξω ήταν ακόμη σκοτεινά, αλλά στο λιγοστό φως που υπήρχε πριν από την αυγή μπορούσε να διακρίνει τη ζημιά που προκάλεσε.

Ο Τζέρι θα τη σκότωνε. Όσο κι αν προσπαθούσε η Κέιτ να τον ηρεμήσει, εξηγώντας του ότι η Έλεν έπασχε από μια «σπάνια διαταραχή του ύπνου», αυτή τη φορά ο πατέρας της θα την έσφαζε στο γόνατο.

Ο Τζέρι είχε μια μανία με τη διατήρηση της θερμότητας, λες και ο θερμοστάτης του σπιτιού βρισκόταν σε απευθείας σύνδεση με την ψυχή του. Τώρα όμως κρύες ριπές αέρα εισέβαλλαν ορμητικά από την τεράστια τρύπα που είχε ανοίξει στο παράθυρό της. Η Έλεν χτύπησε την παλάμη στο μέτωπό της και σωριάστηκε ξανά στο στρώμα της.

Ήταν βέβαιο πως την περίμενε γερή τιμωρία. Στο μεταξύ, εκείνο το ιπτάμενο έκτρωμα πιθανότατα θα είχε κατασπαράξει τον Ακούρευτο, κι όλα αυτά επειδή η Έλεν έπρεπε να ξυπνήσει από τα άγρια χαράματα για να συμμετάσχει σε μια συνάντηση αθλητών του στίβου στην ηπειρωτική χώρα.

Ο σχολικός αθλητισμός είναι περίπλοκη υπόθεση για όσους ζουν σε μικροσκοπικά νησιά. Προκειμένου οι νησιώτες αθλητές να δοκιμάζουν τις δυνάμεις τους απέναντι σε μαθητές άλλων σχολείων, πρέπει να ταξιδεύουν με πλοίο ή αεροπλάνο. Για την Έλεν και τις συναθλήτριές της, αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να σηκωθούν από τα κρεβάτια τους πριν ακόμη χαράξει. Κάποιες φορές σπαζόταν πραγματικά που ζούσε στο Ναντάκετ.

Η Έλεν έπνιξε ένα χασμουρητό και προσπάθησε να διώξει από το μυαλό της την εικόνα του Ακούρευτου να βρίσκει έναν απαίσιο θάνατο. Κατάφερε τελικά με τα χίλια ζόρια να αφήσει το κρεβάτι της. Στερέωσε με μονωτική ταινία μια κουβέρτα πάνω στο σπασμένο τζάμι, καταβρόχθισε μια μερίδα δημητριακά και ξεκίνησε για το αεροδρόμιο του νησιού. Η ειρωνεία ήταν ότι έφτασε εκεί πετώντας. Εννοείται, όμως, ότι δεν μπορούσε να συνεχίσει να πετά μέχρι την ηπειρωτική χώρα. Αν έχανε την πτήση και μετά εμφανιζόταν στη συνάντηση εγκαίρως, θα προέκυπταν κάθε λογής απορίες και ερωτήματα, οπότε αντιμετώπισε το θέμα υπεύθυνα.

Αφού προσγειώθηκε σε αρκετά μεγάλη απόσταση, έτρεξε προς το διάδρομο απογείωσης τη στιγμή ακριβώς που ο ουρανός άρχιζε να ροδίζει. Είδε την Κλερ να σταθμεύει το αυτοκίνητό της στο πάρκινγκ και κα-

τευθύνθηκε προς τα εκεί, ώστε να φτάσουν μαζί στο ελικοφόρο αεροσκάφος που τους περίμενε. Ανυπομονούσε να μιλήσει στη φίλη της για τον Ακούρευτο, όμως πριν προλάβει να ανοίξει το στόμα της, η Κλερ στριφογύρισε αγανακτισμένη τις κόρες των ματιών της και άρπαξε την Έλεν από τους ώμους.

«Α, για όνομα!» μουρμούρισε εκνευρισμένη καθώς ξεκούμπωνε το στραβοκουμπωμένο πανωφόρι της Έλεν για να το φτιάξει σωστά. «Μοιάζεις με δυσλεξικό πεντάχρονο. Πώς το βλέπεις; Θα πρέπει στο εξής να περνώ από το σπίτι σου κάθε πρωί για να σε ντύνω;»

«Χάμιλτον!» ακούστηκε η φωνή της κυρίας Ταρ, πριν προλάβει η Έλεν να σκεφτεί κάποια απάντηση, πόσω μάλλον να διηγηθεί στη φίλη της όλα όσα είχαν συμβεί την προηγούμενη νύχτα. «Θα καθίσεις μαζί μου. Πρέπει να συζητήσουμε τη στρατηγική που θα ακολουθήσουμε».

«Έχω κάτι να σου πω», πρόλαβε να πει η Έλεν στην Κλερ, ενώ οπισθοχωρούσε προς την πλευρά της προπονήτριας. «Είδα κάποιον εκεί, ξέρεις, χθες *τη νύχτα*». Γεμάτη ελπίδα η Κλερ γούρλωσε τα μάτια της, αλλά η προπονήτρια είχε βουτήξει ήδη από το μπράτσο τη φίλη της.

Στη διάρκεια της πτήσης η κυρία Ταρ φλυαρούσε ενθουσιασμένη για το πώς η Έλεν θα έπρεπε να ακολουθήσει το ρυθμό της τάδε αθλήτριας και στη συνέχεια να προσπεράσει τη δείνα αθλήτρια – ένα σωρό άχρηστες συμβουλές λαμβάνοντας υπόψη πως, αν το ήθελε, η Έλεν μπορούσε να σπάσει το φράγμα του ήχου. Εκείνη, πάντως, προσπαθούσε να παρακολουθεί όσο περισσότερο μπορούσε την προπονήτρια και να μην ανησυχεί υπερβολικά για τον Ακούρευτο.

Ήταν μεγαλόσωμος, ψηλός και γεροδεμένος, έδειχνε να ξέρει πώς να χειρίζεται εκείνο το μακρύ μαχαίρι που κρατούσε για να αμύνεται. Η Έλεν πάσχισε να πείσει τον εαυτό της πως πιθανότατα ο Ακούρευτος ήταν μια χαρά, αλλά χωρίς να είναι ολότελα πεπεισμένη γι' αυτό.

Όποιος κι αν ήταν, σίγουρα έμοιαζε με Επίγονο. Ωστόσο, ίσως ήταν απλά ένας δίμετρος, μπρατσωμένος, απίστευτα γοητευτικός θνητός με τέλειο χαμόγελο. Κι αν έτσι είχε το πράγμα, τότε ο δύσμοιρος ήταν σίγουρα νεκρός. Κανένας θνητός δεν μπορούσε να αποκρούσει την επίθεση μιας άρπυιας.

Ολόκληρο το πρωινό, η Έλεν έψαχνε να βρει ευκαιρία να μιλήσει στην Κλερ, όμως δεν τα κατάφερε. Έτρεξε στην πρώτη κούρσα προσέχοντας να μην κερδίσει με τεράστια διαφορά, όμως ο νους της έτρεχε αλλού. Προσπαθούσε να αποφασίσει αν υπήρχε περίπτωση να σκοτωθεί κανείς στη χώρα των νεκρών ή αν κάτι τέτοιο ήταν αδύνατο. Η ανώφελη εσωτερική διαμάχη την αποσυγκέντρωσε, με αποτέλεσμα να καταλήξει να τρέχει πάρα πολύ γρήγορα. Καμώθηκε πως είχε λαχανιάσει, μόλις συνειδητοποίησε ότι όλοι οι θεατές την παρακολουθούσαν εμβρόντητοι. Όλοι, εκτός από έναν.

Ο Ζακ Μπραντ δεν έδειχνε στο ελάχιστο έκπληκτος καθώς η Έλεν περνούσε από μπροστά του τρέχοντας σαν βολίδα. Για την ακρίβεια, έμοιαζε σχεδόν βαριεστημένος. Η κοπέλα δεν μπορούσε να φανταστεί τι γύρευε ο Ζακ στο στάδιο. Ποτέ άλλοτε δεν είχε παρακολουθήσει αγώνες. Από τον τρόπο που κάρφωνε το βλέμμα του πάνω της, η Έλεν δεν μπορούσε παρά να υποθέσει ότι είχε έρθει για να παρακολουθήσει εκείνη, όμως δεν μπορούσε να σκεφτεί για ποιο λόγο. Παλιότερα, ίσως και να υπέθετε πως ο Ζακ την παρακολουθούσε επειδή ήταν ερωτευμένος μαζί της, όμως η εποχή αυτή είχε παρέλθει προ πολλού. Τον τελευταίο καιρό τής έδινε την εντύπωση ότι δεν ήθελε να έχει την παραμικρή σχέση μαζί της.

Η Έλεν κέρδισε την κούρσα και στη συνέχεια χειροκρότησε την Κλερ, που τερμάτισε στη δική της σειρά, πριν καταφέρουν τελικά να βρεθούν στο σκάμμα του άλματος εις τριπλούν.

«Λοιπόν, τι έγινε;» ρώτησε ξεφυσώντας η Κλερ, λαχανιασμένη ακόμη από το τρέξιμο.

«Είδα...» Η Έλεν σταμάτησε. «Έλα, πάμε εδώ», συνέχισε δείχνοντας ένα άδειο σημείο του γηπέδου στα όρια του στίβου. Στο γήπεδο κυκλοφορούσαν πολλοί άνθρωποι, ενώ ο Ζακ στεκόταν κάπως υπερβολικά κοντά.

Στο μεταξύ, η Έλεν κόντευε να σκάσει από τη λαχτάρα της να πει στη φίλη της όσα είχε δει. «Είδα έναν άνθρωπο. Ένα ζωντανό άνθρωπο», της ψιθύρισε ενώ περπατούσαν.

«Μα νόμιζα πως ήσουν η μόνη που μπορούσες να φτάσεις ως εκεί με το σώμα σου κι όχι απλά με το πνεύμα σου».

«Κι εγώ το ίδιο! Όμως, χθες τη νύχτα είδα εκείνο το αγόρι. Δηλαδή, όχι ακριβώς *αγόρι*. Θέλω να πω ότι ήταν τεράστιος. Ένας νεαρός στην ηλικία μας περίπου, υποθέτω».

«Και τι γύρευε εκεί κάτω;» ρώτησε η Κλερ. Δε φαινόταν να έχει πειστεί πως η φίλη της είδε πράγματι κάποιον.

«Δεν ξέρω, πάντως τον είχε στριμώξει άσχημα μια άρπυια», απάντησε η Έλεν. «Όμως, προχθές τη νύχτα με τράβηξε από την κινούμενη άμμο. Το ένα του μπράτσο αστράφτει ολόκληρο, λες και είναι καλυμμένο από χρυσό». Η Κλερ την κοίταζε καχύποπτα, οπότε η Έλεν συνειδητοποίησε για πρώτη φορά πόσο τρελά ακούγονταν τα λόγια της. «Λες να αρχίζω να χάνω τα λογικά μου; Πολύ απίθανα ακούγονται όλα αυτά, σωστά; Άσε που, κανονικά, θα ήταν αδύνατο να κυκλοφορεί άλλος εκεί κάτω».

«Τρέχει κάτι;» ρώτησε ξαφνικά η Κλερ. Είχε το βλέμμα στραμμένο πίσω από τον ώμο της Έλεν και αγριοκοίταζε τον Ζακ, ο οποίος τις ακολουθούσε. «Έχουμε μια προσωπική συζήτηση εδώ».

Ο νεαρός ανασήκωσε τους ώμους, αλλά δεν απομακρύνθηκε. Η Κλερ εξέλαβε τη στάση του σαν πρόκληση. Του φώναξε να σηκωθεί να φύγει με την πλέον αυστηρή φωνή της, όμως εκείνος ούτε που σάλεψε. Τελικά, η κοπέλα χρειάστηκε να πιάσει την Έλεν από το χέρι και να την οδηγήσει προς τα όρια του σταδίου, εκεί όπου ξεκινούσε το δάσος. Ο Ζακ δε θα μπορούσε να τις ακολουθήσει χωρίς να προκαλέσει σκηνή η Κλερ, όμως δεν κουνήθηκε από τη θέση του. Απλά συνέχισε να τις καρφώνει με το βλέμμα του, ενώ η Κλερ τραβούσε τη φίλη της προς κάτι θάμνους.

«Είναι απαραίτητο αυτό;» ρώτησε η Έλεν περνώντας πάνω από έναν αγκαθωτό θάμνο και ξεμπλέκοντας την άκρη της κοτσίδας της από το εύθραυστο, γεμάτο λειχήνες κλαδί μιας μικρής σημύδας.

«Ο Ζακ φέρεται πολύ περίεργα τον τελευταίο καιρό. Δε θέλω να μας βλέπει», απάντησε η Κλερ με μισόκλειστα μάτια.

«Εννοείς πως δε σηκώθηκε να φύγει μόλις του το ζήτησες, οπότε με έσυρες μέχρι εδώ επειδή δεν ήθελες να τον δεις να κερδίζει», τη διόρθωσε η Έλεν και γέλασε πνιχτά.

«Ναι, κι αυτό. Λοιπόν, πες μου τώρα ακριβώς τι συνέβη», την παρό-

τρυνε η Κλερ, όμως η κουβέντα τους διακόπηκε ξανά, αυτή τη φορά από τον ήχο πεσμένων φύλλων που τσακίζονταν σε κάποιο σημείο βαθύτερα στο δάσος.

Ένας μεγαλόσωμος άντρας ξεπρόβαλε από τη βλάστηση. Η Έλεν έσπρωξε την Κλερ πίσω της και κινήθηκε προς το μέρος του εισβολέα, έτοιμη να τον αντιμετωπίσει.

«Καλά, δεν ξέρετε, βρε μπουμπούνες, ότι κυκλοφορούν πολύ περίεργα άτομα στα δάση γύρω από στάδια όπου διοργανώνονται σχολικοί αθλητικοί αγώνες;» ρώτησε κάπως εκνευρισμένος ο ξανθός γίγαντας.

«Έκτορα!» αναφώνησε η Έλεν ανακουφισμένη και ρίχτηκε στην ανοιχτή αγκαλιά του.

«Πώς πάει, ξαδέρφη;» ρώτησε εκείνος γελώντας και την αγκάλιασε σφιχτά. Η Κλερ πήγε κοντά τους και έσφιξε με δύναμη τον Έκτορα. Έπειτα έκανε πίσω και του έριξε μια γροθιά στο στήθος.

«Τι γυρεύεις εδώ πέρα;» ρώτησε επιτακτικά τον ξανθό γίγαντα... «Είναι πολύ επικίνδυνα», πρόσθεσε με τον ίδιο αποδοκιμαστικό τόνο.

«Χαλάρωσε, ντερέκι», αποκρίθηκε ο Έκτορας και απέστρεψε το βλέμμα, ενώ το χαμόγελο στο πρόσωπό του έσβηνε γρήγορα. «Μίλησα με τη θεία Νόελ σήμερα το πρωί. Μου είπε ότι κανένα μέλος της οικογένειας δε θα βρισκόταν εδώ».

«Σωστά, κι εμείς χαιρόμαστε πραγματικά πολύ που σε βλέπουμε», έσπευσε να πει η Έλεν κόβοντας μια τσιμπιά στην Κλερ για να την επιπλήξει για την αναισθησία της.

«Φυσικά και χαιρόμαστε που σε βλέπουμε!» αναφώνησε η κοπέλα τρίβοντας το χέρι της. «Δεν το εννοούσα έτσι, Έκτορα, το ξέρεις αυτό. Πώς τα πας;»

«Δεν έχει σημασία», απάντησε εκείνος κουνώντας αρνητικά το κεφάλι. «Ήθελα να δω πώς είστε. Και τι κάνει ο Λούκας μετά τα όσα έγιναν την προηγούμενη εβδομάδα», πρόσθεσε με σιγανή φωνή.

Η Έλεν προσπάθησε να μη δείξει την ταραχή της, όμως ήταν αδύνατο.

«Άσχημη κατάσταση», αποκρίθηκε η Κλερ θλιμμένα.

«Ναι, το ξέρω. Μίλησα με τη θεία Νόελ. Ακόμη δεν μπορώ να πιστέ-

ψω πως ο Λούκας θα έκανε κάτι τέτοιο». Η φωνή του Έκτορα ακούστηκε τραχιά, όμως κοίταζε με συμπάθεια την Έλεν.

Η κοπέλα προσπάθησε να εστιάσει την προσοχή της στον πόνο του, αντί να σκέφτεται το δικό της. Μπορεί να έχασε τον Λούκας, όμως ο Έκτορας είχε χάσει ολόκληρη την οικογένειά του. Ανησυχούσε τόσο πολύ για εκείνους, ώστε ήταν διατεθειμένος να περιμένει όλη μέρα κρυμμένος στους θάμνους, δίπλα σε μια ανόητη σχολική αθλητική συνάντηση, απλά και μόνο για να έρθει σε επαφή με κάποια που βρισκόταν σχετικά κοντά στους δικούς του.

Με εξαίρεση τη Δάφνη, την οποία ελάχιστα γνώριζε, ήταν ολομόναχος. Η Έλεν συνειδητοποίησε ότι από όλα τα άτομα στη ζωή της, ο Έκτορας κατά πάσα πιθανότατα μπορούσε να καταλάβει καλύτερα τι περνούσε η ίδια, πράγμα περίεργο, αφού μόλις πρόσφατα είχε τερματιστεί η αμοιβαία αντιπάθειά τους.

«Πώς είναι η μητέρα μου;» ρώτησε βιαστικά η κοπέλα νιώθοντας την ανάγκη να σπάσει τη θλιβερή σιωπή που τους βάραινε. Ο Έκτορας την κοίταξε επιφυλακτικά.

«Είναι... πολυάσχολη». Αυτό ήταν το μόνο σχόλιο που έκανε για τη Δάφνη, προτού στραφεί προς την Κλερ και αλλάξει θέμα συζήτησης.

Κανονικά ο ξανθός γίγαντας έλεγε σε όλους τι σκεφτόταν, είτε ήθελαν να το ακούσουν είτε όχι. Ο τρόπος με τον οποίο απέφυγε να απαντήσει στην ερώτηση της Έλεν την έκανε να αναρωτηθεί τι ακριβώς σκάρωνε η μητέρα της. Η κοπέλα προσπάθησε μερικές φορές να έρθει σε επικοινωνία με τη Δάφνη τις τελευταίες τρεις εβδομάδες, αλλά δεν πήρε απάντηση. Μήπως η μητέρα της την απέφευγε για κάποιο λόγο; Η Έλεν δεν είχε την ευκαιρία να το ψάξει περισσότερο. Ο Έκτορας βάλθηκε να πειράζει την Κλερ λέγοντάς της δήθεν πως κόνταινε όλο και περισσότερο. Πάνω που οι δυο τους άρχισαν να σπρώχνονται πειρακτικά, ένα δυσοίωνο σκοτάδι κάλυψε το δάσος.

Η Έλεν ανατρίχιασε άθελά της και κοίταξε τριγύρω πανικόβλητη. Παρότι ήξερε ότι ήταν νεκρός, ένιωθε λες και ο Κρέοντας άπλωνε το χέρι μέσα από τον τάφο του και επιχειρούσε να την παρασύρει σε εκείνο το τρομερό σκοτάδι.

Ο Έκτορας παρατήρησε την αλλαγή στο φως ακριβώς τη στιγμή που την αντιλαμβανόταν και η Έλεν. Άπλωσε το χέρι και άρπαξε την Κλερ προστατευτικά από τον ώμο. Η Έλεν έριξε μια ματιά στον ξάδερφό της. Αναγνώρισαν και οι δύο το απόκοσμο φαινόμενο.

«Λες να είναι κάποιος Άρχοντας των Σκιών;» ψιθύρισε η κοπέλα. «Νόμιζα πως ο Κρέοντας ήταν ο μοναδικός».

«Κι εγώ το ίδιο», συμφώνησε ψιθυριστά ο Έκτορας, ενώ το βλέμμα του σάρωνε τη γύρω περιοχή αναζητώντας κάποιο στόχο. Όμως το σκοτάδι έμοιαζε με παραπέτασμα, απειλούσε να τους καταπιεί. Δεν μπορούσαν να δουν σε απόσταση μεγαλύτερη των λίγων μέτρων μπροστά τους. «Πάρε την Κλερ και τρέξτε μακριά».

«Δε θα σε αφήσω...» προσπάθησε να διαμαρτυρηθεί η Έλεν.

«ΤΡΕΞΤΕ!» ούρλιαξε ο ξάδερφός της τη στιγμή που ένα αστραφτερό ξίφος έσκιζε το μαύρο πέπλο διαγράφοντας ένα τόξο καταπάνω του.

Ο Έκτορας έσπρωξε την Κλερ για να την απομακρύνει και έγειρε το κορμί του προς τα πίσω και στο πλάι, σαν αθλητής που επιχειρεί άλμα εις ύψος. Η χάλκινη έκρηξη πέρασε σφυρίζοντας μπροστά από το στήθος του και καρφώθηκε γύρω στους τριάντα πόντους μακριά του στο μισοπαγωμένο έδαφος του δάσους. Ο ξανθός γίγαντας κλότσησε με μανία τις σκιές που έκλειναν γύρω του και τίναξε στον αέρα εκείνον που του είχε επιτεθεί, με αποτέλεσμα το ξίφος να μείνει καρφωμένο στο έδαφος.

Με μια αβίαστη κίνηση, ο Επίγονος επανέφερε και πάλι το σώμα του σε οριζόντια θέση και πήρε στα χέρια του το ξίφος. Καθώς το αποσπούσε από το χώμα, εκμεταλλεύτηκε τη στιγμιαία παύση και το επακόλουθο τίναγμα για να κατεβάσει το όπλο αστραπιαία πάνω στο στήθος της επόμενης μορφής που ξεπρόβαλε μέσα από το μισοσκόταδο, ενώ παράλληλα εξακολουθούσε να κινείται ταχύτερα κι από τους χτύπους της καρδιάς ενός κολιμπρί.

Η Έλεν ένιωσε ένα μέταλλο να τσακίζεται πάνω στο μάγουλό της. Στο θαμπό φως μπόρεσε να διακρίνει τα αστραφτερά θραύσματα της κεφαλής ενός βέλους να σκάνε και να σκορπίζουν κάτω από το δεξί μάτι της σαν πάππος, εκείνο το χνουδωτό φυτό που παρασύρεται στον

άνεμο. Τραβήχτηκε ενστικτωδώς προς τα πίσω, παρότι ήταν απολύτως καλά, και πισωπάτησε μέχρι που σκόνταψε με τις φτέρνες στο πόδι της Κλερ.

Η Έλεν στάθηκε προστατευτικά μπροστά στη θνητή φίλη της. Εμβρόντητη και με κομμένη την ανάσα, η Κλερ δεν μπορούσε να σηκωθεί και οπωσδήποτε δεν ήταν σε θέση να τρέξει. Η Επίγονος στύλωσε τα πόδια της ανάμεσα στη θνητή κοπέλα και σε εκείνους που τους είχαν επιτεθεί και ενεργοποίησε τον κεραυνό της.

Ο ήχος ενός μαστιγίου που πλατάγιζε και η στυφή γεύση του όζοντος κατέκλυσαν την ατμόσφαιρα καθώς ένα φως άρχισε να πηγάζει από τις παλάμες της Έλεν σχηματίζοντας ένα πλεχτό τείχος ηλεκτρισμού, που προστάτευε την ίδια και την Κλερ. Το αφύσικο σκοτάδι που δημιούργησε ο Άρχοντας των Σκιών υποχώρησε μπροστά στη γαλαζωπή λάμψη, οπότε αποκαλύφτηκαν όχι λιγότεροι από δώδεκα οπλισμένοι Επίγονοι. *Από πού ξεφύτρωσαν όλοι αυτοί;* αναρωτήθηκε ταραγμένη η Έλεν. *Πώς κατάφεραν τόσο πολλοί να μας αιφνιδιάσουν;*

Στο κέντρο και προς τα πίσω, στο σχηματισμό της φάλαγγας, στο σημείο όπου ο Έκτορας είχε πει στην Έλεν ότι έπαιρναν θέση οι αξιωματικοί του πεζικού, η κοπέλα διέκρινε φευγαλέα ένα τρομακτικό, εξωγήινο πρόσωπο. Αυτό το *πράγμα*, ό,τι κι αν ήταν, είχε κόκκινα μάτια. Έστρεψε το βλέμμα του κατευθείαν πάνω της και ύστερα υποχώρησε ξανά, μέχρι που καλύφτηκε από τα σκοτάδια του Άρχοντα των Σκιών.

«Είναι πάρα πολλοί!» βόγκηξε ο Έκτορας αποκρούοντας δύο ακόμη αντιπάλους.

«Πίσω μας!» ούρλιαξε η Έλεν ενώ έκανε επιτόπου μεταβολή και διαπίστωσε ότι άλλοι τέσσερις πολεμιστές απειλούσαν τα νώτα τους. Εξαπέλυσε έναν αδύναμο κεραυνό, αρκετό για να τους εξουδετερώσει χωρίς να τους σκοτώσει. Δυστυχώς, το να συγκρατεί τις δυνάμεις της απαιτούσε πολύ περισσότερη ενέργεια από το να εξαπολύει απλά τους κεραυνούς ελεύθερα.

Ένιωσε να ζαλίζεται. Προσπάθησε να εστιάσει το βλέμμα της, τη στιγμή που τρεις από τους τέσσερις άντρες σωριάζονταν στο έδαφος

παραδομένοι σε σπασμούς. Ο τέταρτος συνέχιζε να κινείται εναντίον της. Η Έλεν είχε καταναλώσει το περισσότερο νερό που διέθετε το σώμα της, το οποίο ήταν ήδη ελαφρώς αφυδατωμένο από τον αγώνα ημιαντοχής στον οποίο είχε τρέξει. Επομένως, δε διέθετε αρκετά αποθέματα για να δημιουργήσει έναν ακόμη ελεγχόμενο κεραυνό. Θα μπορούσε βέβαια να εξαπολύσει έναν ανεξέλεγκτο, ο οποίος θα σκότωνε όλους τους αντιπάλους της, όμως δεν μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο.

Με ένα άλμα βρέθηκε στο πλευρό της Κλερ, η οποία εξακολουθούσε να παλεύει να πάρει ανάσα, οπότε η Έλεν έριξε γροθιά στον εναπομείναντα Επίγονο. Η πυγμαχία ποτέ δεν ήταν το δυνατό σημείο της και η γροθιά της μετά βίας τράβηξε την προσοχή του αντιπάλου της. Ο Επίγονος της ανταπέδωσε το χτύπημα και την πέταξε στο έδαφος, πάνω στην Κλερ, κάνοντας τα αφτιά της να κουδουνίσουν.

Άξαφνα μια σκοτεινή μορφή κατέβηκε ορμητικά από τον ουρανό, προσγειώθηκε πάνω σε εκείνον που είχε επιτεθεί στην κοπέλα και τον πέταξε με δύναμη προς την πλευρά των δέντρων. Ήταν ο Λούκας. Η Έλεν ένιωσε να της κόβεται η ανάσα όταν τον είδε. Αναρωτήθηκε ταραγμένη πώς κατάφερε να φτάσει τόσο γρήγορα. Εκείνος στράφηκε και την κοίταξε με βλέμμα ανέκφραστο, προτού ριχτεί πάνω στην κύρια ομάδα των επιτιθέμενων Επιγόνων.

Η Έλεν άκουσε τον Έκτορα να βρυχάται και είδε αρκετούς άντρες να επιχειρούν να περάσουν αλυσίδες και χοντρούς, μεταλλικούς κρίκους στα χέρια και στα πόδια του. Αμέσως έτρεξε να τον βοηθήσει να απαλλαγεί από τα δεσμά, ενώ ο Λούκας αντιμετώπιζε τους μαχητές που εξακολουθούσαν να στέκονται στα πόδια τους. Με μια αστραπιαία σειρά κινήσεων πρόλαβε να αφοπλίσει και να τραυματίσει δύο άντρες, πριν καν φτάσει η Έλεν στο πλευρό του Έκτορα.

Διαπιστώνοντας πως ο μικρός στρατός του δεν μπορούσε να σταθεί απέναντι στην Έλεν, στον Έκτορα και στον Λούκας, ο ανατριχιαστικός αρχηγός της φάλαγγας έκανε ένα διαπεραστικό ήχο σαν κροτάλισμα, οπότε η επίθεση τερματίστηκε τόσο γρήγορα όσο είχε εκδηλωθεί. Οι τραυματίες φορτώθηκαν στους ώμους των συντρόφων τους, τα όπλα συγκεντρώθηκαν και η ομάδα των νικημένων εξαφανίστηκε ανάμεσα στα

ντρα, πριν καν προλάβει η Έλεν να παραμερίσει τα μαλλιά που είχαν κολλήσει στο ιδρωμένο πρόσωπό της.

Η κοπέλα είδε τον Λούκας να τους γυρίζει την πλάτη και να σφίγγεται. Ο ξάδερφός του έφερε τις παλάμες πάνω στους κροτάφους του και πίεσε τις δύο πλευρές του κεφαλιού του, σαν να προσπαθούσε να εμποδίσει το κρανίο του να κοπεί στη μέση.

«Όχι, Έκτορα! Μη!» ούρλιαξε η Κλερ και ρίχτηκε πάνω του. Έφερε τα χέρια της στα μάτια του και προσπάθησε να καλύψει το οπτικό πεδίο του, ώστε να μη βλέπει τον Λούκας. Παρότι η κοπέλα έπεσε ολόκληρη πάνω του, η Έλεν έβλεπε ότι το πρόσωπο του ξανθού γίγαντα κοκκίνιζε από μανία.

Ο Λούκας έτρεμε ολόκληρος από την προσπάθεια που κατέβαλλε για να συγκρατηθεί, όμως τελικά δεν άντεξε άλλο. Φαινόταν έξαλλος καθώς έκανε απότομα μεταβολή προς την πλευρά του Έκτορα. Οι Ερινύες είχαν κυριαρχήσει πάνω του και τον διέταζαν να σκοτώσει τον ξάδερφό του ή να πεθάνει προσπαθώντας.

«Σε παρακαλώ, Λούκας, φύγε! Φύγε!» ακούστηκε τραχιά η φωνή της Έλεν περνώντας μέσα από το στεγνό λαιμό της. Ήξερε πως εκείνος την είχε διατάξει να μην τον αγγίξει ποτέ ξανά, όμως δεν την ενδιέφερε αυτό. Πετάχτηκε πάνω και ακούμπησε τις παλάμες στους ώμους του σπρώχνοντάς τον μακριά από την Κλερ και τον ξάδερφό του.

Η κοπέλα τον χτυπούσε με δύναμη στο στήθος, όμως ο Λούκας ήταν αδύνατο να τραβήξει το βλέμμα του από τον Έκτορα. Ήταν τόσο επιτακτική η ανάγκη του να εξοντώσει τον Απόβλητο, ώστε πέταξε με δύναμη την Έλεν στο χώμα. Εκείνη έβγαλε μια φωνή στραμπουλώντας τον καρπό της πάνω στο ανισόπεδο έδαφος.

Το άκουσμα της πονεμένης κραυγής φάνηκε να συνεφέρει τον Λούκας από τη μανία του. Κοίταξε προς τα κάτω και είδε την Έλεν πεσμένη στα γόνατα να κρατά τον τραυματισμένο καρπό της.

«Συγγνώμη», ψιθύρισε. Πριν μπορέσει εκείνη να σταθεί στα πόδια της, ο Λούκας πήδηξε ψηλά στον αέρα και χάθηκε από τα μάτια της.

Η Έλεν απέμεινε να κοιτάζει προς τα εκεί που τον είχε δει τελευταία φορά. Το όνομά του έμοιαζε να έχει σκαλώσει στο λαιμό της, να την πνί-

γει. Ήθελε να του φωνάξει να γυρίσει πίσω, να απαιτήσει ορισμένες εξηγήσεις. Αν πράγματι τη μισούσε, ποιος ο λόγος να της ζητήσει συγγνώμη; Και γιατί προσπάθησε να την προστατέψει;

«Λένη, σύνελθε!» ούρλιαξε η Κλερ και τράβηξε τη φίλη της από το χέρι. «Έπιασε φωτιά!»

Η Έλεν κατάφερε με το ζόρι να πάρει τα μάτια της από το σημείο του ουρανού όπου είχε εξαφανιστεί ο Λούκας και κοίταξε τριγύρω. Η Κλερ τη βοηθούσε να σταθεί όρθια. Από τους ξερούς θάμνους έβγαινε καπνός και στ' αφτιά της έφταναν οι πρώτες φωνές των ανθρώπων που είχαν αντιληφθεί το πρόβλημα και κινούνταν προς τις παρυφές του δάσους από την πλευρά του στίβου.

«Ο κεραυνός σου την ξεκίνησε», εξήγησε βιαστικά ο ξανθός γίγαντας. «Πρέπει να φύγω. Κανονικά, δεν έπρεπε να βρίσκομαι εδώ».

«Τι ήταν αυτό;» ρώτησε η Έλεν υψώνοντας τη φωνή της για να τον εμποδίσει να φύγει.

«Ένα τάγμα των Εκατό Εξαδέλφων. Ο καλός μας θείος, ο Τάνταλος, θέλει εκδίκηση για τον Κρέοντα και δεν πρόκειται να εγκαταλείψει την προσπάθεια μέχρι να με συλλάβει. Δεν έχω ιδέα πώς με βρήκαν», απάντησε εκείνος κλείνοντας με μια γερή βλαστήμια. «Να προσέχεις, ξαδερφούλα. Θα είμαι σε επαφή».

«Στάσου!» του φώναξε η Έλεν, όμως εκείνη ακριβώς τη στιγμή αρκετοί μάρτυρες άρχισαν να κινούνται ανάμεσα στα δέντρα για να εντοπίσουν τη φωτιά, οπότε ο Έκτορας υποχρεώθηκε να τραπεί σε φυγή. «Εγώ εννοούσα εκείνο το πλάσμα που έδινε τις διαταγές...» Άφησε τη φράση της στη μέση βλέποντας την πλάτη του Επιγόνου να χάνεται στο βάθος.

Η Έλεν άφησε την Κλερ να σκαρφιστεί μια ιστορία για να δικαιολογηθούν. Ήταν πανεύκολο για τη φίλη της να τους πείσει πως ξέσπασε μια απρόβλεπτη μπόρα στην περιοχή. Πολλοί μάρτυρες είχαν δει τις λάμψεις των κεραυνών και «μαύρα σύννεφα» να συγκεντρώνονται μυστηριωδώς πάνω από το δάσος. Το μόνο που χρειάστηκε να κάνει η Κλερ ήταν να παρουσιάσει την ίδια και τη φίλη της σαν αθώες περαστικές που απλά έτυχε να είναι οι πρώτες που έφτασαν εκεί. Η Έλεν δεν μπορούσε να είναι σίγουρη, όμως της φάνηκε πως είδε τον Ζακ να μορφάζει

ακούγοντας την Κλερ να εξιστορεί το παραμύθι της. Αναρωτήθηκε αν ο νεαρός παρακολούθησε το περιστατικό. Όμως, αν πράγματι είχε δει τι συνέβη, γιατί δεν είπε τίποτε;

Στην πτήση της επιστροφής, οι δύο φίλες είχαν άφθονο χρόνο στη διάθεσή τους για να φρικάρουν με όλα όσα έγιναν. Δεν μπορούσαν να διακινδυνεύσουν να τις πάρει κανένα αφτί συναθλήτριάς τους, όμως διαρκώς αντάλλασσαν ανήσυχες ματιές. Καμιά τους δεν ήθελε να μείνει μόνη εκείνη τη νύχτα κι έτσι κανόνισαν να περάσει η Κλερ από το σπίτι της Έλεν και να κοιμηθεί εκεί.

Αμέσως μόλις αποβιβάστηκε η Κλερ, έτρεξε να συναντηθεί με τον Ιάσονα, ο οποίος την περίμενε. Έδειχνε χλομός και νευρικός. Έτσι όπως κοιτάχτηκαν, με ολοφάνερη λατρεία, η Έλεν ένιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά της.

«Ο Λούκας δεν ήταν σίγουρος αν τραυματίστηκες», κατάφερε να ψελλίσει ο Ιάσονας και πέρασε τα χέρια του μέσα από το μπουφάν της Κλερ. Έχοντας για κάλυψη το πανωφόρι της, άγγιξε με τα ελαφρώς φωτεινά χέρια του τα μπράτσα και τα πλευρά της αναζητώντας κάποιο σπασμένο οστό ή εσωτερική αιμορραγία. «Είπε πως σε πέταξε κάτω ένας Επίγονος...»

«Καλά είναι», είπε η Έλεν καθησυχαστικά.

«Φυσικά, *εσύ* θα έλεγες πως είναι καλά. Δεν έχεις την παραμικρή ιδέα για το πόσο εύκολο είναι να τραυματιστεί εκεί. *Εσύ* είσαι άτρωτη», απάντησε απότομα ο Ιάσονας στην Έλεν. Η φωνή του υψωνόταν όλο και περισσότερο με κάθε πρόταση που άρθρωνε.

«Δε θα άφηνα ποτέ να συμβεί το παραμικρό...» προσπάθησε να διαμαρτυρηθεί η κοπέλα μην πιστεύοντας στ' αφτιά της, όμως η φίλη της άγγιξε το μπράτσο της ζητώντας της έτσι να σωπάσει.

«Εντάξει είμαι, Ιάσονα», είπε υπομονετικά η Κλερ και άπλωσε το άλλο χέρι της προς το μέρος του. Συνέχισε να αγγίζει τόσο τον νεαρό όσο και τη φίλη της, σαν να επιχειρούσε με τα χέρια της να γεφυρώσει το χάσμα ανάμεσά τους.

Ήταν λες και ο Ιάσονας ανακουφιζόταν από ένα βαρύ φορτίο καθώς κουνούσε καταφατικά το κεφάλι, αποδεχόμενος επιτέλους πως η Κλερ

ήταν ασφαλής. Ωστόσο, τη στιγμή που γύριζαν για να κατευθυνθούν προς το αυτοκίνητο της Κλερ, αγριοκοίταξε την Έλεν, σχεδόν σαν να μην την εμπιστευόταν.

Προχωρώντας προς το χώρο στάθμευσης, η κοπέλα επανέλαβε το διάλογο που είχαν νωρίτερα με τον Έκτορα, αλλά δεν μπορούσε να δώσει πολλές πληροφορίες στον Ιάσονα.

«Πέρασα την περισσότερη ώρα πεσμένη στο έδαφος. Πάντως, όλο αυτό τελείωσε πολύ γρήγορα», ολοκλήρωσε κάπως αμήχανα.

«Ο αρχηγός τους ήταν πολύ ανατριχιαστικός», πρόσθεσε η Έλεν. «Το πρόσωπό του δεν έδειχνε φυσιολογικό».

«Ο Λούκας δεν ανέφερε το παραμικρό γι' αυτόν», είπε ο Ιάσονας κουνώντας αρνητικά το κεφάλι.

«Ίσως δεν τον είδε», αποκρίθηκε η Έλεν μην μπορώντας να επαναλάβει το όνομα του Λούκας. «Επίσης, βρισκόταν εκεί και κάποιος Άρχοντας των Σκιών».

«Το ξέρουμε», είπε ο Ιάσονας ρίχνοντας ένα ανήσυχο βλέμμα στην Κλερ. «Ο Λούκας μάς το ανέφερε».

«Τελικά, τι γύρευε εκεί;» ρώτησε η Κλερ.

«Δε μας είπε», απάντησε ο Ιάσονας ανασηκώνοντας αποκαμωμένος τους ώμους του. «Τον τελευταίο καιρό δε φαίνεται να αισθάνεται την ανάγκη να δώσει σε κανέναν εξηγήσεις για τις κινήσεις του».

«Είναι καλά;» ρώτησε σιγανά η Έλεν. Ο Ιάσονας σούφρωσε τα χείλη του.

«Βέβαια», απάντησε και σήκωσε ψηλά τα χέρια, σαν να μην *μπορούσε* να πει οτιδήποτε άλλο, παρότι και οι δύο ήξεραν πως αυτή δεν ήταν η αλήθεια.

«Θα είσαι εντάξει τώρα που θα γυρίσεις μόνη σου στο σπίτι;» ρώτησε η Κλερ τη φίλη της, ενώ ο Ιάσονας απομακρυνόταν προς το αυτοκίνητό του. Η Έλεν χρειάστηκε λίγη ώρα για να καταλάβει τι εννοούσε η κοπέλα. Αμέσως μετά έμεινε εμβρόντητη. Η Κλερ την παρατούσε για να πάει με τον Ιάσονα.

«Ο Έκτορας είπε ότι εκείνον είχαν στόχο, όχι εμένα. Δε διατρέχω κανέναν κίνδυνο», απάντησε η Έλεν με ψυχρή φωνή.

«Δεν εννοούσα αυτό ακριβώς», είπε η Κλερ ανασηκώνοντας τα φρύδια. Τότε, ανάγκασε την Έλεν να την κοιτάξει. «Οι Εκατό Εξάδελφοι βρίσκονται στο κατόπι του Έκτορα και ο Ιάσονας κοντεύει να τρελαθεί από την αγωνία του. Έχει ανάγκη να μιλήσει σε κάποιον αυτή τη στιγμή».

Η Έλεν δεν απάντησε. Δε σκόπευε να πει πως δεν είχε κανένα πρόβλημα που η Κλερ την άφηνε ξεκρέμαστη, από τη στιγμή που την είχε πειράξει. Ήξερε πως αντιδρούσε παιδιάστικα, αλλά δεν μπορούσε να ελέγξει τον εαυτό της. Ένα μεγάλο κομμάτι της ήθελε να ομολογήσει πως κι εκείνη είχε ανάγκη να μιλήσει σε κάποιον. Περίμενε με τη φίλη της μέχρι που ο Ιάσονας ήρθε και σταμάτησε δίπλα στο αυτοκίνητο της Κλερ, όμως δεν είπε κάτι άλλο. Μόλις έφυγαν οι δυο τους, βρήκε μια απομονωμένη περιοχή, κοίταξε τριγύρω για να βεβαιωθεί ότι δεν την έβλεπε κανείς, απογειώθηκε και κατευθύνθηκε προς το σπίτι της.

Διέγραψε μερικούς κύκλους κοιτάζοντας το έρημο μπαλκόνι στην οροφή του σπιτιού. Για μια στιγμή μονάχα επέτρεψε στον εαυτό της να ελπίσει πως ο Λούκας βρισκόταν εκεί, την περίμενε να γυρίσει. Ήταν σχεδόν σαν να αισθανόταν την παρουσία του, λες και το φάντασμά του έκοβε βόλτες πέρα δώθε σαρώνοντας με το βλέμμα του τον ορίζοντα, περιμένοντας εκείνη. Αναζητώντας το κατάρτι του καραβιού της...

Όμως, όπως συνήθως το τελευταίο διάστημα, η Έλεν ήταν ολομόναχη.

Προσγειώθηκε στην αυλή της και μπήκε στο σπίτι. Ο Τζέρι τής είχε αφήσει ένα σημείωμα κι ένα μαγειρευτό που κόντευε να κρυώσει. Με την Κέιτ έπρεπε να δουλέψουν ως αργά. Ήταν μέρα τροφοδοσίας κι αυτό σήμαινε ότι θα περνούσαν ώρες γεμίζοντας τα ράφια και κάνοντας απογραφή. Η Έλεν στάθηκε στη μέση της κουζίνας, με ένα φως μονάχα αναμμένο στο διάδρομο, και αφουγκράστηκε το έρημο σπίτι. Η σιωπή ήταν ανυπόφορη.

Η κοπέλα κοίταξε τριγύρω τη σκοτεινή κουζίνα και αναλογίστηκε την ενέδρα από την οποία είχε βγει αλώβητη λίγες μόλις ώρες νωρίτερα. Θυμήθηκε εκείνη τη φορά που την αιφνιδίασε ο Κρέοντας, εκεί που στεκόταν. Ο Λούκας έσπευσε τότε και της έσωσε τη ζωή. Ύστερα, όταν η περιπέτεια τελείωσε, την έβαλε να καθίσει στον πάγκο και της έδωσε να

φάει μέλι. Η Έλεν έτριψε τα μάτια της, μέχρι που άρχισε να βλέπει αχνά γαλάζια στίγματα, και είπε στον εαυτό της ότι *τότε* δεν ήξεραν ακόμη ότι ήταν ξαδέρφια. Επομένως, δεν πείραζε που είχε νιώσει έτσι όπως είχε νιώσει. *Τώρα*, όμως, γνώριζε ότι ήταν ξαδέρφια, οπότε δεν ήταν σωστό να ξαναζήσει εκείνες τις στιγμές.

Δεν ήθελε να επιτρέψει στον εαυτό της να σκέφτεται τον Λούκας. Το να μένει άπραγη θα οδηγούσε σε ακόμη περισσότερες σκέψεις, οι σκέψεις θα προκαλούσαν υστερικά κλάματα και η Έλεν δεν μπορούσε να αφεθεί και να κλάψει πριν κοιμηθεί, γιατί θα το πλήρωνε στον Κάτω Κόσμο.

Φράζοντας το δρόμο σε όλες τις αναμνήσεις της, ανέβηκε αποφασιστικά στον πάνω όροφο και ετοιμάστηκε να κοιμηθεί. Το μόνο που ήθελε ήταν κάποιον για να μιλήσει, πριν ξαπλώσει στο κρεβάτι της. Όμως, απ' ό,τι φαινόταν, δεν υπήρχε κανείς διαθέσιμος τώρα πια, ούτε καν ο Τζέρι και η Κέιτ.

Η Έλεν διαπίστωσε πως ο πατέρας της είχε αντικαταστήσει με έναν μπλε μουσαμά την κουβέρτα με την οποία κάλυψε εκείνη νωρίτερα την τρύπα στο παράθυρό της, οπότε χαμογέλασε. Μπορεί ο πατέρας της να μην ήταν εκεί για να του μιλά κάθε ώρα και στιγμή της μέρας, όμως τουλάχιστον την αγαπούσε αρκετά, ώστε να προσπαθεί να διορθώνει τις αβαρίες της. Η Έλεν τσέκαρε την ταινία που κρατούσε στη θέση του το πλαστικό. Η τρύπα ήταν καλά κλεισμένη, όμως το δωμάτιό της εξακολουθούσε να είναι τόσο κρύο, ώστε η κοπέλα σχεδόν έβλεπε την ανάσα της. Ξάπλωσε απρόθυμα στο κρεβάτι και τράβηξε τα θλιβερά, αδιάβροχα σεντόνια μέχρι το πιγούνι για να ζεσταθεί.

Έριξε μια ματιά τριγύρω στο δωμάτιό της. Η σιωπή βομβάρδιζε τ' αφτιά της και οι τοίχοι έμοιαζαν να την πλακώνουν. Δεν ήθελε να είναι πια η Καταβάτρια. Παρά τα τόσα βάσανα που πέρασε, δεν ανακάλυψε το παραμικρό ούτε έκανε κάποιο βήμα για να απελευθερώσει τους Μεικτούς και τους Απόβλητους από τις Ερινύες, σε σχέση με την πρώτη φορά που είχε κατεβεί εκεί. Ήταν μια αποτυχημένη.

Η Έλεν βρισκόταν στα όρια της αντοχής της. Ήταν κάτι περισσότερο από κουρασμένη, όμως δεν μπορούσε να αφήσει τον εαυτό της να

κοιμηθεί σε αυτή την κατάσταση. Αν το έκανε, δεν ήξερε κατά πόσο θα έβρισκε τη δύναμη για να ξυπνήσει ξανά. Χρειαζόταν κάτι, οτιδήποτε, που θα την έκανε να ατενίσει αισιόδοξα το μέλλον.

Ένα ψήγμα σκέψης πέρασε αστραπιαία από το νου της... Η γλυκιά εικόνα ενός δυνατού χεριού που ήταν απλωμένο και έτοιμο να πιάσει το δικό της. Πίσω από εκείνο το πρόθυμο χέρι υπήρχε ένα στόμα που χαμογελούσε προφέροντας το όνομά της.

Η Έλεν δεν ήθελε απλά ένα φίλο, είχε ανάγκη από ένα φίλο. Και δεν την ένοιαζε αν θα έπρεπε να πάει στην κόλαση για να τον βρει.

Ο Αυτομέδοντας είδε τη Διάδοχο του Οίκου του Ατρέα να κάνει δύο φορές τον κύκλο του σπιτιού της και να παραμένει ψηλά στο νυχτερινό ουρανό, προτού προσγειωθεί στην αυλή της. Στην αρχή νόμιζε ότι η κοπέλα περίμενε στον αέρα γιατί τον είχε εντοπίσει. Ο Αυτομέδοντας τρύπωσε ξανά στους θάμνους του γειτονικού σπιτιού και πέρασε σε εκείνη την υπερφυσική κατάσταση ακινησίας που μονάχα ένα πλάσμα με μη ανθρώπινη προέλευση μπορούσε να πετύχει. Ήξερε ότι η Διάδοχος ήταν ισχυρή και θα ήταν σφάλμα να την υποτιμήσει. Είχαν περάσει χρόνια από την τελευταία φορά που αντίκρισε κεραυνούς σαν εκείνους που εξαπέλυσε η κοπέλα στη διάρκεια της μάχης στο δάσος.

Ωστόσο, όπως οι περισσότεροι σύγχρονοι Επίγονοι, δεν είχε επίγνωση των πραγματικών δυνατοτήτων της. Κανένα από εκείνα τα χαρισματικά νήπια δε γνώριζε ότι η δύναμη προοριζόταν για να χρησιμοποιείται. Οι δυνατοί *έπρεπε* να κυβερνούν. Αυτός ήταν ο σκοπός της φύσης, από το μικρότερο μικρόβιο μέχρι τον κολοσσιαίο λεβιάθαν. Οι αδύναμοι πέθαιναν και η πιο δυνατή από όλους αναδεικνυόταν σε βασίλισσα της φωλιάς.

Ο Αυτομέδοντας εστίασε τη βούλησή του στο να σκληρύνει ο εξωσκελετός του και να παραμείνει ακίνητος, ώσπου συνειδητοποίησε ότι η προσοχή της Διαδόχου δεν είχε στραφεί πάνω του κι έτσι μπορούσε να χαλαρώσει το άκαμπτο εξωτερικό καμουφλάζ του.

Η κοπέλα δε βιαζόταν να προσγειωθεί, γιατί παρατηρούσε την πε-

ριφραγμένη πλατφόρμα στην οροφή του σπιτιού της. Ο Αυτομέδοντας σκέφτηκε ότι κατά παράξενο τρόπο η Διάδοχος σχεδόν σαν να περίμενε πως θα βρισκόταν κάποιος εκεί πάνω, κι όμως εκείνος δεν είχε δει κανέναν να χρησιμοποιεί τη συγκεκριμένη πλατφόρμα στη διάρκεια των τριών εβδομάδων που παρακολουθούσε το σπίτι της. Κατέγραψε στη μνήμη του το ενδιαφέρον που έδειξε εκείνη για το συγκεκριμένο σημείο, εμπιστευόμενος το ένστικτό του που έλεγε πως αυτό το μέρος είχε κάποια ιδιαίτερη σημασία που δεν ήταν ορατή με την πρώτη ματιά.

Η κοπέλα προσγειώθηκε στην αυλή και, καθώς έριξε μια ματιά πίσω της, το σεληνόφως έλουσε το λείο μάγουλό της. Πριν από πολλά χρόνια, σε κάποιο μακρινό τόπο, ο Αυτομέδοντας είχε αντικρίσει το ίδιο εκείνο έξοχο πρόσωπο που το φιλούσε το ίδιο έκθαμβο φεγγάρι, καθώς παρατηρούσε τον ωκεανό αίματος που είχε χυθεί προκειμένου το πρόσωπο να περάσει σε άλλα χέρια.

Η Διάδοχος μπήκε στο σπίτι της, αλλά δεν άναψε τα φώτα. Ο Αυτομέδοντας την άκουσε να κοντοστέκεται και να μένει εντελώς ακίνητη, μισό βήμα μέσα στην κουζίνα, στην μπροστινή πλευρά του σπιτιού. Η αλλόκοτη συμπεριφορά της τον έκανε να αναρωτηθεί μήπως κάποιος από τους Εκατό Εξαδέλφους είχε εξοργιστεί τόσο από την αποτυχία τους να συλλάβουν τον Απόβλητο εκείνο το απόγευμα, ώστε έφτασε σε σημείο να παρακούσει τις εντολές του Ταντάλου. Μήπως βρισκόταν κάποιος μέσα στο σπίτι; Ο Αυτομέδοντας ξεπρόβαλε από τους θάμνους. Κανείς δεν έπρεπε να απλώσει χέρι στη Διάδοχο, τουλάχιστον όχι ακόμη. Έκανε ένα βήμα μπροστά και την άκουσε να ανεβαίνει στον πάνω όροφο. Η κοπέλα μπήκε στο μπάνιο, άναψε ένα φως κι άρχισε να πλένεται, σαν να ήταν όλα φυσιολογικά. Ο Αυτομέδοντας υποχώρησε στη φωλιά του και αφουγκράστηκε.

Άκουσε τη Διάδοχο να ξαπλώνει στο κρεβάτι της. Ανάσαινε κάπως γρήγορα, σαν να ήταν φοβισμένη. Ο Αυτομέδοντας προέκτεινε την προβοσκίδα που κρυβόταν κάτω από την ανθρώπινη στην όψη γλώσσα του και την έβγαλε έξω για να γευτεί τις φερομόνες στην ατμόσφαιρα. Η κοπέλα ήταν φοβισμένη, αλλά η χημική υπογραφή της φανέρωνε κάτι περισσότερο από φόβο. Υπήρχαν πολλά αλληλοσυγκρουόμενα συναισθή-

ματα, τα οποία ανάβλυζαν στην επιφάνεια και μετέβαλλαν τη χημεία της τόσο γρήγορα, ώστε εκείνος δεν μπορούσε να τα διακρίνει καθαρά. Το βάρος της αποστολής της την επηρέαζε σοβαρά. Την άκουσε να ρουφά τη μύτη της μερικές φορές, μέχρι που τελικά χαλάρωσε. Ο Αυτομέδοντας άκουσε την ανάσα της να περνά στον αργό ρυθμό του ύπνου. Καθώς η κοπέλα ξεκλείδωνε την πύλη, το απόκοσμο ψύχος του Κενού απορρόφησε τα τελευταία ψήγματα ζεστασιάς από το δωμάτιό της.

Για ένα χιλιοστό του δευτερολέπτου το σώμα της εξαφανίστηκε εντελώς από αυτό τον κόσμο, όμως εκείνος ήξερε ότι θα εμφανιζόταν ξανά, όπως είχε συμβεί στις περιπτώσεις όλων των προηγούμενων Καταβατών, ζωντανό, λειτουργικό, καλυμμένο από τη στείρα σκόνη ενός άλλου κόσμου. Στο μεταξύ, η κοπέλα θα παρέμενε αφύσικα ακίνητη και θα άνοιγε τα μάτια της ώρες αργότερα, με μόνη ανάμνηση το ότι παρέμεινε στον Κάτω Κόσμο για ένα διάστημα που, από τη δική της οπτική γωνία, φάνταζε να διήρκεσε αιώνες.

Η Διάδοχος μπορεί να έμενε κοιμισμένη στην ίδια στάση επί ώρες, όμως έπειτα από εβδομάδες μελέτης, ο Αυτομέδοντας ανακάλυψε ότι η συγκεκριμένη Καταβάτρια ποτέ δεν αναπαυόταν πραγματικά. Ο ίδιος είχε τρυπώσει στο δωμάτιό της, είχε κρεμαστεί από το ταβάνι περιμένοντας να δει τη χαρακτηριστική κίνηση των ματιών κάτω από τα κλειστά βλέφαρα που φανερώνει πως ξεκίνησε ο βαθύς, θεραπευτικός ύπνος που έχουν ανάγκη οι θνητοί. Κάτι τέτοιο, όμως, δε συνέβη ποτέ.

Χωρίς πραγματική ξεκούραση, κάθε νύχτα η κόπωσή της θα μεγάλωνε ολοένα και περισσότερο, μέχρι που θα έφτανε η στιγμή να εξαπολύσει την επίθεσή του ο αφέντης του.

4

Η ΕΛΕΝ ΑΙΣΘΑΝΘΗΚΕ να την τυλίγει η πνιγηρή ατμόσφαιρα του Κάτω Κόσμου. Μόρφασε και κοίταξε τριγύρω ανήσυχη για το ότι η προσπάθειά της να σκεφτεί θετικά απέτυχε και θα κατέληγε παγιδευμένη στο λάκκο με την κινούμενη άμμο.

«Κυκλοφορείς συχνά στην κόλαση με τις πιτζάμες σου;» ρώτησε μια σαρδόνια φωνή. Η Έλεν στράφηκε απότομα και είδε τον Ακούρευτο να στέκεται λίγα μέτρα πιο πέρα.

«Ορίστε;» τραύλισε η κοπέλα κοιτάζοντας το σώμα της. Φορούσε μια μπλούζα κι ένα κοντό παντελόνι, γεμάτα ξεδοντιασμένες κολοκύθες και αγριεμένες μαύρες γάτες.

«Μη με παρεξηγήσεις. Μου αρέσει το σορτσάκι και οι γιορτινές στάμπες είναι ξεκαρδιστικές, αλλά κρυώνω και μόνο που σε βλέπω».

Ο Ακούρευτος έβγαλε το πανωφόρι του και βάλθηκε να το φορέσει στην Έλεν, χωρίς καν να τη ρωτήσει αν κρύωνε. Εκείνη σκέφτηκε για μια στιγμή πως θα έπρεπε να αρνηθεί, όμως αμέσως μόλις ένιωσε πόσο ζεστό ήταν το πανωφόρι του, συνειδητοποίησε πως κόντευε να ξεπαγιάσει κι αποφάσισε ότι θα ήταν καλύτερα να μη φέρει αντιρρήσεις.

«Φοράω ό,τι φορούσα στο κρεβάτι μου», εξήγησε απολογητικά η κοπέλα και τράβηξε τα μαλλιά της από το γιακά του πανωφοριού. Δεν είχε σκεφτεί ως τότε τα ρούχα της όταν κατέβαινε στον Κάτω Κόσμο. «Λοιπόν... εσύ πηγαίνεις συνέχεια για ύπνο με εκείνο το γελοίο, χρυσό θάμνο στο χέρι σου;»

Ο Ακούρευτος κοίταξε το μπράτσο του και γέλασε σιγανά. Η Έλεν δε θυμόταν άλλη φορά να έχει ακούσει γέλιο στον Κάτω Κόσμο, ενώ ακόμη και τώρα της φαινόταν σχεδόν απίστευτο.

«Παραείναι χτυπητό, ε; Καλύτερα έτσι;» Το κλαδί του δέντρου που τυλιγόταν γύρω από το χέρι του άρχισε να συρρικνώνεται, μέχρι που κατέληξε να μοιάζει με χοντρό, χρυσό βραχιόλι. Στολισμένο με φύλλα, έκλεισε γύρω από τον καρπό του, σαν περικάρπιο. Η Έλεν είχε δει μονάχα ένα άλλο αντικείμενο να μεταμορφώνεται με τέτοιο μαγικό τρόπο, τον κεστό της Αφροδίτης, τον οποίο φορούσε στο λαιμό της, με τη μορφή ενός μενταγιόν σε σχήμα καρδιάς.

«Μα *ποιος* είσαι;»

«Είμαι ο Ωρίωνας Εβάντερ, Κεφαλή του Οίκου της Ρώμης, Διάδοχος του Οίκου των Αθηνών, Τρίτος Ηγέτης των Μεικτών Επιγόνων και φορέας του Χρυσού Κλάδου του Αινεία», απάντησε εκείνος με βαθιά και εντυπωσιακή φωνή.

«Τι μου λες;» σχολίασε η Έλεν σαρκαστικά. «Μήπως πρέπει να κάνω καμιά υπόκλιση ή κάτι τέτοιο;»

Αιφνιδιάστηκε όταν ο Ωρίωνας γέλασε ξανά. Μπορεί να είχε έναν ολόκληρο σιδηρόδρομο από τίτλους, πάντως ο τύπος σίγουρα δεν είχε καταπιεί μπαστούνι.

«Η Δάφνη το ξεκαθάρισε πως είσαι ισχυρή, όμως ποτέ δεν ανέφερε πως είσαι και εξυπνάκιας», πρόσθεσε ο Ωρίωνας. Το χαμογελαστό πρόσωπο της Έλεν συννέφιασε αμέσως.

«Από πού ξέρεις τη... Δάφνη;» ρώτησε επιτακτικά αποφεύγοντας με κάποια αμηχανία να χρησιμοποιήσει τη λέξη *μητέρα*.

«Την ξέρω όλη μου τη ζωή», απάντησε εκείνος ανήσυχος. Έκανε ένα βήμα προς το μέρος της κοπέλας και την κοίταξε στα μάτια, σαν να ήθελε να ξεκαθαρίσει πως δεν αστειευόταν πια. «Η Δάφνη διακινδύνευσε πολύ για να με βοηθήσει να φτάσω ως εδώ, για να μπορέσω και εγώ με τη σειρά μου να σε βοηθήσω. Δε σε ενημέρωσε ότι ερχόμουν;»

Η Έλεν κούνησε αρνητικά το κεφάλι και χαμήλωσε το βλέμμα ενώ θυμόταν όλα εκείνα τα αναπάντητα μηνύματα που είχε αφήσει στον τηλεφωνητή της Δάφνης.

«Δε μιλάμε πολύ», μουρμούρισε. Αισθανόταν άσχημα ομολογώντας κάτι τέτοιο σε έναν ξένο, όμως ο Ωρίωνας δεν την κοίταξε σαν να θεωρούσε πως ήταν απαίσια κόρη ή κάτι τέτοιο. Μάλιστα, χαμογέλασε θλιμμένα και κούνησε καταφατικά το κεφάλι, σαν να καταλάβαινε ακριβώς πώς αισθανόταν η Έλεν. Στράφηκε και την κοίταξε με καλοσυνάτο βλέμμα.

«Τέλος πάντων, παρότι οι δυο σας δεν έχετε πολύ στενή σχέση, η Δάφνη ήθελε να... ΣΚΥΨΕ!» ούρλιαξε ξαφνικά και βούτηξε το κεφάλι της κοπέλας σπρώχνοντάς το προς τα κάτω.

Ένας λυσσασμένος, μαύρος σκύλος χίμηξε πάνω από την Έλεν και χτύπησε τον Ωρίωνα κατευθείαν στο στήθος. Εκείνος απορρόφησε τη δύναμη της επίθεσης και υποχώρησε έχοντας τραβήξει ήδη το μακρύ μαχαίρι του στο ένα χέρι, ενώ με το άλλο άρπαξε το σκύλο από το λαιμό. Χωρίς να ξέρει τι έπρεπε να κάνει, η Έλεν ανασηκώθηκε στα γόνατα και είδε τον νεαρό να χτυπά το κεφάλι του σκύλου, που πάλευε να τον δα-

γκώσει. Είχε πέσει ανάσκελα και δεν μπορούσε να βρει τρόπο να του καταφέρει ένα φονικό χτύπημα. Η Έλεν στάθηκε στα πόδια της, όμως δεν ήξερε πώς να ριχτεί στη μάχη. Τα νύχια του θηρίου ρήμαζαν το στήθος του Ωρίωνα αφήνοντας τραχιές, ματωμένες γρατσουνιές.

«Μην κάθεσαι έτσι, λες και παρακολουθείς παράσταση!» φώναξε ο νεαρός από το έδαφος. «Κλότσα το στα πλευρά».

Η Έλεν άφησε την ταραχή της κατά μέρος, στύλωσε το αριστερό πόδι της και τράβηξε μια κλοτσιά στο τέρας με όλη τη δύναμή της. Το λυσσασμένο κτήνος δε φάνηκε να ενοχλείται στο ελάχιστο. Αντίθετα, το μόνο που κατάφερε η κλοτσιά ήταν να τραβήξει την προσοχή του. Η κοπέλα υποχώρησε παραπατώντας. Το τέρας έστρεψε τα κόκκινα, γυαλιστερά μάτια του πάνω της. Εκείνη έσκουξε από τρόμο καθώς χιμούσε καταπάνω της.

«Έλεν!» φώναξε φοβισμένος ο Ωρίωνας και άρπαξε το τέρας από την ουρά τραβώντας το μακριά.

Τα λυσσασμένα σαγόνια κροτάλισαν σε απόσταση ελάχιστων εκατοστών από το πρόσωπο της κοπέλας. Τη στιγμή που κάλυψε το κεφάλι με τα μπράτσα της για να προφυλαχτεί, άκουσε το δαιμονισμένο πλάσμα να σκούζει αιφνιδιασμένο από τον πόνο, καθώς ο Ωρίωνας κάρφωνε τη λεπίδα του στη βάση του κρανίου του.

Η Έλεν ξύπνησε ανάστατη τινάζοντας τα χέρια και κλοτσώντας με τα πόδια, σαν να προσπαθούσε να επιπλεύσει πάνω σε ένα τιτάνιο κύμα. Είχε επιστρέψει στο δωμάτιό της.

«Πλάκα μού κάνεις!» φώναξε μέσα στο σκοτάδι.

Δεν μπορούσε να πιστέψει πως είχε συμβεί ξανά. Έπρεπε *οπωσδήποτε* να μάθει να ελέγχει το πέρασμά της από και προς τον Κάτω Κόσμο, διαφορετικά θα ήταν άχρηστη στη μάχη απέναντι στις Ερινύες. Ειδικά τώρα που είχε βρει τον Ωρίωνα. Δε γινόταν να τον παρατά σύξυλο και να εξαφανίζεται κάθε φορά που προέκυπτε κάποιος κίνδυνος.

Η Έλεν δεν περίμενε ούτε στιγμή. Τηλεφώνησε αμέσως στη μητέρα της σκοπεύοντας να τη ρωτήσει για τον Ωρίωνα, όμως, ως συνήθως, η

κλήση της προωθήθηκε στον τηλεφωνητή έπειτα από δύο χτυπήματα. Άφησε ένα μήνυμα στη Δάφνη, όμως αντί να της πει για τον νεαρό, εκνευρίστηκε τόσο, ώστε κατέληξε να τη ρωτήσει αν προσπαθούσε να την αποφύγει. Έκλεισε το τηλέφωνο αηδιασμένη από τον παραπονιάρικο τόνο της φωνής της. Η Δάφνη ποτέ δε στάθηκε στο πλευρό της. Η Έλεν ήταν να απορεί με τον εαυτό της που είχε μπει στον κόπο να της τηλεφωνήσει.

Έτριψε με τις παλάμες το πρόσωπό της. Ήταν καλά, αλλά δεν μπορούσε να πει το ίδιο για τον Ωρίωνα. Δε θα συγχωρούσε ποτέ τον εαυτό της αν του είχε συμβεί κάτι. Ήθελε να χωθεί κάτω από τα σκεπάσματά της και να επιστρέψει στον Κάτω Κόσμο, όμως ήξερε πως θα ήταν μάταιος κόπος. Ο χρόνος και ο χώρος κινούνταν με διαφορετικό τρόπο εκεί κάτω. Επομένως, ακόμη κι αν επέστρεφε αμέσως, δε θα κατέληγε στον ίδιο τόπο και στον ίδιο χώρο από όπου είχε μόλις γυρίσει.

Σταύρωσε τα μπράτσα της προβληματισμένη και, καθώς έκανε αυτή την κίνηση, συνειδητοποίησε ότι εξακολουθούσε να φορά το πανωφόρι του νεαρού. Ψηλάφισε τις τσέπες και βρήκε το πορτοφόλι του. Έπειτα από περίπου μισό δευτερόλεπτο δισταγμού, για ηθικούς λόγους, το άνοιξε και βάλθηκε να το ψάχνει νικημένη από την περιέργεια.

Ο Ωρίωνας είχε δύο διπλώματα οδήγησης, ένα από τον Καναδά και ένα από τη Μασαχουσέτη. Και τα δύο ανέφεραν ότι ήταν δεκαοχτώ χρονών και είχε άδεια χειρισμού βαρέων οχημάτων, όμως σε κανένα δεν αναγραφόταν το επίθετο Εβάντερ, όπως της είχε πει. Η αμερικανική άδεια οδήγησης έγραφε Τάιμπερ στη θέση του επιθέτου, ενώ το καναδικό επίθετό του ήταν Άτικα. Είχε επίσης μια φοιτητική ταυτότητα της Ακαδημίας Μίλτον, μιας πολύ γνωστής σχολής στη νότια ακτή της Μασαχουσέτης, η οποία έγραφε ότι το όνομά του ήταν Ράιαν Σμιθ.

Σμιθ. Ναι, καλά. Η Έλεν αναρωτήθηκε αν όλοι οι Επίγονοι είχαν την ίδια αδυναμία να επιδείξουν κάποια δημιουργικότητα όταν επέλεγαν ψευδώνυμα ή αν το «Σμιθ» ήταν κάποιο αστείο που μπορούσαν να καταλάβουν μόνο οι ημίθεοι.

Έψαξε τις υπόλοιπες τσέπες του πανωφοριού, μήπως ανακαλύψει κάποια επιπλέον πληροφορία, όμως το μόνο που βρήκε ήταν τέσσερα δολάρια κι έναν παλιό συνδετήρα. Άρχισε να βηματίζει στο κρύο σαν ψυγείο δωμάτιό της προσπαθώντας να σκεφτεί τις επιλογές της. Ήθελε απεγνωσμένα να σιγουρευτεί ότι ο Ωρίωνας ήταν καλά, όμως δεν ήξερε κατά πόσο ήταν φρόνιμο να σκαλίζει τη ζωή του. Από τη στιγμή που ο νεαρός είχε τέσσερα διαφορετικά επίθετα, ήθελε προφανώς να προφυλάξει την ταυτότητά του. Η Έλεν δεν μπορούσε να αρχίσει να τον αναζητά χωρίς να ακυρώσει τις όποιες προσπάθειές του να κρύψει το ποιος πραγματικά ήταν.

Η κοπέλα αναρωτήθηκε φευγαλέα για ποιο λόγο χρειαζόταν ο Ωρίωνας όλα εκείνα τα ψευδώνυμα και σχεδόν αμέσως απάντησε μόνη της στην ερώτησή της. Οι Εκατό Εξάδελφοι επιχείρησαν να εξοντώσουν τους άλλους Οίκους και, μέχρι τη στιγμή που εντόπισαν την Έλεν και τη μητέρα της, πίστευαν ότι ήταν οι μόνοι Επίγονοι που είχαν απομείνει στον κόσμο. Ως Κεφαλή του Οίκου της Ρώμης και Διάδοχος του Οίκου των Αθηνών, ο Ωρίωνας πιθανότατα πέρασε ολόκληρη τη ζωή του κυνηγημένος, προσπαθώντας να κρυφτεί από τους Εκατό Εξαδέλφους, τη μεγαλύτερη φατρία του Οίκου των Θηβών. Αποστολή τους ήταν να καταδιώξουν τους Επιγόνους που ανήκαν στους υπόλοιπους τρεις Οίκους και να τους εξοντώσουν. Αν η Έλεν άρχιζε να αναζητά τον Ωρίωνα, το μόνο που θα κατάφερνε ήταν να προδώσει την παρουσία του. Όπως ακριβώς είχε συμβεί στην περίπτωση του Έκτορα, συνειδητοποίησε ξαφνικά.

Δεν της πέρασε από το μυαλό ως τότε, όμως τώρα ήταν σίγουρη ότι εκείνη έφταιγε για το ότι είχε αποκαλυφτεί το πού βρισκόταν ο ξάδερφός της. Η Κασσάνδρα είχε πει ότι οι Εκατό Εξάδελφοι δεν επιχειρούσαν ενεργά να τη σκοτώσουν τη συγκεκριμένη περίοδο, όμως την προειδοποίησε ότι εξακολουθούσαν να την παρακολουθούν καταγράφοντας πιθανότατα κάθε κίνησή της. Δεν ήταν τυχαίο το γεγονός ότι ο Έκτορας εντοπίστηκε τη στιγμή που ήρθε σε επικοινωνία μαζί της. Αν εκείνη επιχειρούσε να βρει τον Ωρίωνα, θα οδηγούσε τους Εκατό Εξαδέλφους κατευθείαν πάνω του.

Η Έλεν ανατρίχιασε από το κρύο αλλά και από το φόβο. Τύλιξε λίγο πιο σφιχτά το πανωφόρι του Ωρίωνα γύρω από τους ώμους της και αποφάσισε πως, ούτως ή άλλως, δε θα κατάφερνε να ξανακοιμηθεί αμέσως. Κατέβηκε στο ισόγειο και ζέστανε λίγο από το φαγητό που της άφησε ο πατέρας της. Έπειτα κάθισε στο τραπέζι της κουζίνας για να φάει, να ζεσταθεί και να σκεφτεί ποια έπρεπε να είναι η επόμενη κίνησή της.

Όταν τελείωσε με το νυχτερινό δείπνο της, επέστρεψε στο κρεβάτι. Εξακολουθούσε να μην έχει αποφασίσει αν έπρεπε να μιλήσει στην οικογένεια των Δήλος για τον Ωρίωνα. Ένα κομμάτι του εαυτού της άρχισε να πιστεύει πως όσο πιο μακριά του έμενε τόσο καλύτερα θα ήταν για εκείνον.

«Γονάτισε, σκλάβε», διέταξε ο Αυτομέδοντας στρέφοντας το πρόσωπο προς τον ήλιο που ανέτελλε.

Ο Ζακ έκανε ό,τι του είπε. Άκουσε τον αφέντη του να μουρμουρίζει κάτι στα ελληνικά και τον είδε να τραβά ένα εντυπωσιακό, στολισμένο με πετράδια ξιφίδιο από τη θήκη που κρεμόταν στο γοφό του. Ο Αυτομέδοντας ολοκλήρωσε την επίκλησή του, φίλησε τη λεπίδα και γύρισε προς το μέρος του σκλάβου του.

«Ποιο είναι το καλό σου χέρι;» ρώτησε σχεδόν ευγενικά. Ο τόνος της φωνής του τρόμαξε τον Ζακ.

«Το αριστερό μου».

«Το σημάδι του Άρη», είπε ο Αυτομέδοντας αιφνιδιασμένος αλλά ικανοποιημένος.

Ο Ζακ δεν ήξερε πώς να απαντήσει σε εκείνο το σχόλιο. Ο ίδιος δεν είχε κανένα λόγο στο πιο χέρι ήταν το δυνατότερο, επομένως πώς θα μπορούσε να θεωρηθεί η παρατήρηση αυτή ως φιλοφρόνηση; Αποφάσισε να μη μιλήσει. Ο αφέντης του συνήθως το προτιμούσε όταν ο σκλάβος του παρέμενε σιωπηλός.

«Άπλωσέ το», διέταξε ο Αυτομέδοντας.

Ο Ζακ άπλωσε το αριστερό χέρι του προσπαθώντας να το εμποδί-

σει να τρέμει υπερβολικά. Ο αφέντης του σιχαινόταν τις εκδηλώσεις αδυναμίας.

«Βλέπεις αυτό το ξιφίδιο;» ρώτησε ο Αυτομέδοντας χωρίς να περιμένει απάντηση. «Ήταν του αδελφοποιτού μου. Του το χάρισε η μητέρα του πριν πάει στον πόλεμο. Όμορφο, δε βρίσκεις;»

Ο Ζακ κούνησε το κεφάλι αργά, καταφατικά, ενώ το απλωμένο χέρι του έτρεμε κάτω από την όμορφη λεπίδα στο φως της κρύας αυγής.

«Ήξερες ότι ένα μέρος της ψυχής του πολεμιστή διατηρείται μέσα στα όπλα και στην πανοπλία του; Και ότι έτσι, όταν σκοτώνεται στη μάχη και ο αντίπαλος παίρνει την πανοπλία και το ξίφος του, κάνει δικό του ένα κομμάτι της ψυχής του;»

Ο Ζακ κατένευσε. Στην *Ιλιάδα* περιγράφονταν διάφορες έντονες συγκρούσεις σχετικά με το ποιος θα έπαιρνε την πανοπλία τίνος. Πολλοί ονομαστοί ήρωες πέθαναν ατιμασμένοι, εξαιτίας αυτού του θέματος. Ήξερε πως ήταν ένα πραγματικά σοβαρό ζήτημα.

«Αυτό συμβαίνει επειδή όλοι μας δίνουμε τους όρκους μας πάνω στα όπλα μας. Ο *όρκος* είναι αυτός που σφραγίζει τις ψυχές μας μέσα στο μέταλλο», εξήγησε με πάθος ο Αυτομέδοντας. Ο Ζακ κούνησε καταφατικά το κεφάλι για να δείξει ότι καταλάβαινε. «Ορκίστηκα πίστη πάνω σε αυτό το ξιφίδιο κάποτε, όπως είχε κάνει και ο αδερφός μου πριν από μένα. Ορκίστηκα να υπηρετήσω πιστά ή να πεθάνω».

Ο Ζακ ένιωσε ένα κάψιμο στην παλάμη του, σαν να την είχε τρυπήσει μια πυρακτωμένη καρφίτσα. Έστρεψε το βλέμμα πάνω της και είδε ότι αιμορραγούσε πολύ, όμως ήταν ένα επιφανειακό τραύμα που δε θα του προκαλούσε μόνιμη ζημιά. Ο Αυτομέδοντας γράπωσε τον καρπό του και οδήγησε το αίμα να κυλήσει πάνω στη λεπίδα του ξιφιδίου, ώσπου και οι δύο πλευρές και όλες οι κόψεις ποτίστηκαν από το αίμα του Ζακ.

«Ορκίσου στο αίμα σου, που τώρα βάφει αυτή τη λεπίδα, ότι θα υπηρετήσεις πιστά ή θα πεθάνεις».

Τι επιλογή είχε;

«Ορκίζομαι».

Το επόμενο πρωί, η Έλεν κάθισε με την Κασσάνδρα στη βιβλιοθήκη της οικογένειας των Δήλος για άλλη μια «Κυριακή με τη Σίβυλλα», όπως ονόμαζε εκείνες τις συναντήσεις, χωρίς φυσικά να το πει πουθενά. Εξακολουθούσε να μην έχει αποφασίσει αν έπρεπε να μιλήσει στα μέλη της οικογένειας για τον Ωρίωνα. Δύο φορές άνοιξε το στόμα για να ρωτήσει κατά πόσο η Κασσάνδρα μπορούσε να «δει» αν ο νεαρός ήταν ζωντανός, αλλά και τις δύο το έκλεισε χωρίς να αρθρώσει λέξη. Την τρίτη φορά βγήκε από τη δύσκολη θέση όταν η Κλερ εισέβαλε στη βιβλιοθήκη, με τον Ματ, τον Ιάσονα και την Αριάδνη να την ακολουθούν από κοντά. Και οι τέσσερις απαιτούσαν να τους επιτραπεί να συμμετάσχουν στην έρευνα.

«Το έχουμε εξαντλήσει το ζήτημα αυτό», είπε αποφασιστικά η Κασσάνδρα. «Δεν μπορούμε να το διακινδυνεύσουμε. Ορισμένοι πάπυροι προστατεύονται από κατάρες ικανές να βλάψουν τους αμύητους».

Οι υπόλοιποι τρεις στράφηκαν στην Κλερ, σαν να περίμεναν από εκείνη τη λύση.

«Τότε μύησέ μας», απαίτησε η κοπέλα σταυρώνοντας τα μπράτσα και μισοκλείνοντας τα μάτια, σαν να την προκαλούσε. «Χρίσε μας ιερείς και ιέρειες του Απόλλωνα».

«Για ξαναπές το μια φορά αυτό», είπε ο Ιάσονας γυρνώντας προς το μέρος της. Ήταν τόσο κατάπληκτος, ώστε το πρόσωπό του κατέληξε να δείχνει σχεδόν ανέκφραστο.

«Αυτό είναι το σχέδιο που επεξεργαζόσουν εδώ και δύο μέρες; Γι' αυτό μας έλεγες να *μην ανησυχούμε;*» ρώτησε ο Ματ με φωνή ολοένα και πιο στριγκή.

«Ακριβώς», απάντησε η Κλερ εντελώς ατάραχη.

«Αχ, καλή μου. Δεν υπάρχει περίπτωση εγώ να χριστώ ιέρεια», είπε η Αριάδνη. Κούνησε αρνητικά το κεφάλι, σαν να μην υπήρχε περίπτωση να υποχωρήσει σε αυτό. «Δε θέλω να με παρεξηγήσεις, θα ρισκάριζα και τη ζωή μου για να βοηθήσω την Έλεν, αλλά μου ζητάς να γίνω μέλος ιερατείου; Αποκλείεται. Λυπάμαι».

«Και γιατί όχι; Ας πούμε, ξέρεις τι σημαίνει να γίνεις ιέρεια;» ρώτησε η Κλερ. «Λοιπόν, το έψαξα λιγάκι το θέμα και μπορώ να σε διαβεβαιώσω ότι δεν έχει καμιά σχέση με αυτά που νομίζετε όλοι σας».

Η κοπέλα εξήγησε ότι οι αρχαίοι Έλληνες ήταν πολύ πιο χαλαροί στο θέμα του ρόλου του ιερέα, σε σχέση με οποιαδήποτε σύγχρονη θρησκεία. Οι ιερείς όφειλαν να είναι άτεκνοι όσο βρίσκονταν στην υπηρεσία του θεού Απόλλωνα, όμως κανείς δεν ήταν υποχρεωμένος να παραμείνει για πάντα ιερέας ή ιέρεια. Μπορούσε να αποχωρήσει όποια στιγμή το επιθυμούσε. Επίσης, υπήρχαν κάποιοι απλοί κανόνες σχετικά με την υποχρέωση του ιερέα να διατηρεί διάφορα μέρη του σώματός του καθαρά, να προχωρά σε τακτικές προσφορές προς το θεό, συνοδευόμενες από ορισμένους στοιχειώδεις ψαλμούς, και να τηρεί μιας μέρας νηστεία σε κάθε νέα Σελήνη, προς τιμήν της αδερφής του Απόλλωνα, της Άρτεμης. Αυτό ήταν όλο.

«Α, ναι; Αν είναι έτσι, πού υπογράφω;» ρώτησε η Αριάδνη και χαμογέλασε πλατιά ανασηκώνοντας τους ώμους. «Δεν έχω κανένα πρόβλημα να φροντίζω το διάστημα ανάμεσα στα δάχτυλά μου να είναι καθαρό, πριν καθίσω στο τραπέζι να φάω με άλλους, απλά μη μου ζητήσετε να κόψω το...»

«Καταλάβαμε, Αριάδνη», τη διέκοψε ο Ιάσονας, καθώς δεν ήθελε να ακούσει πώς θα ολοκλήρωνε τη φράση της η αδερφή του. «Λοιπόν, ποια διαδικασία ακολουθούμε;»

«Σίγουρα θα υπάρχει κάποια δοκιμασία που θα πρέπει να περάσουμε», πρόσθεσε ο Ματ ζωηρά. Έδειχνε να βλέπει πιο ζεστά την ιδέα να χριστεί ιερέας του Απόλλωνα.

«Οι Μοίρες αποφασίζουν ποιος θα έχει την ευκαιρία να υπηρετήσει. Στη συνέχεια η Μάντισσα προχωρά στην τελετή μύησης», απάντησε η Κλερ κοιτάζοντας επίμονα την Κασσάνδρα.

«Εγώ;» είπε εκείνη αιφνιδιασμένη. «Εγώ δεν ξέρω πώς να...»

Άφησε τη φράση της στη μέση όταν η Κλερ τής παρέδωσε κάπως αμήχανα έναν πάπυρο. Προφανώς, τον είχε κλέψει από τη βιβλιοθήκη της οικογένειας Δήλος. Αυτό σήμαινε ότι εδώ και μέρες έμπαινε κρυφά και σκάλιζε ενδεχομένως καταραμένα γραπτά, μέχρι να τον εντοπίσει. Ακολούθησε μια στιγμή σιωπής, καθώς όλοι συνειδητοποιούσαν πόσο επικίνδυνη τακτική είχε ακολουθήσει.

«Κάτι έπρεπε να κάνω!» διαμαρτυρήθηκε η Κλερ χωρίς να απευθύ-

νεται ειδικά σε κάποιον. «Η Έλεν περνά μια κόλαση, κυριολεκτικά μια *κόλαση*, κάθε νύχτα...»

«Και τι σε κάνει να πιστεύεις πως είναι σημαντικότερη απ' ό,τι εσύ;» ρώτησε ο Ιάσονας με πρόσωπο κατακόκκινο από το θυμό. «Κάποια πράγματα που είναι γραμμένα σε αυτούς τους παπύρους θα μπορούσαν να σε σκοτώσουν!»

«Δε γίνεται να κάθομαι άπραγη και να βλέπω την κολλητή μου να υποφέρει! Δεν υπάρχει περίπτωση, κι ας είμαι μια *κοινή θνητή*», του απάντησε στον ίδιο τόνο η Κλερ, σαν να επαναλάμβανε κάτι που της είχε πει νωρίτερα.

«Δεν το εννοούσα έτσι και το ξέρεις», είπε εκείνος και σήκωσε τα χέρια ψηλά ξεφυσώντας αγανακτισμένος.

«Παιδιά», είπε η Έλεν καθώς επιχειρούσε να σταθεί ανάμεσά τους χτυπώντας τις παλάμες της σαν να τους ζητούσε να κάνουν ένα διάλειμμα.

«Εσύ να κοιτάς τη δουλειά σου!» ούρλιαξε ο Ιάσονας. Σκούντησε την Έλεν ενώ κατευθυνόταν προς την έξοδο. «Δεν είσαι το επίκεντρο του σύμπαντος *όλων μας*, ξέρεις».

Η πόρτα έκλεισε με κρότο πίσω του και ακολούθησε μια αμήχανη παύση. Έπειτα από λίγο η Κλερ γύρισε απότομα και κοίταξε την Κασσάνδρα.

«Μπορείς να το κάνεις;» τη ρώτησε επιτακτικά. Η Έλεν αιφνιδιάστηκε βλέποντας δάκρυα να λαμπυρίζουν στα μάτια της φίλης της. «Μπορείς να μας μυήσεις, ναι ή όχι;»

Η Κασσάνδρα σήκωσε το κεφάλι από τον πάπυρο που μελετούσε από τη στιγμή που της τον είχε παραδώσει η Κλερ και έκανε μια παύση για να βάλει σε μια σειρά τις σκέψεις της.

Η Έλεν είχε την εντύπωση ότι η Κασσάνδρα παρέμεινε ασυγκίνητη από τη φορτισμένη σκηνή ανάμεσα στον Ιάσονα και στην Κλερ, σαν να επρόκειτο για κάποια τηλεοπτική σειρά που έτυχε να παίζει στο βάθος, ενώ εκείνη προσπαθούσε να διαβάσει. Κατά κάποιο τρόπο, αυτό ήταν περισσότερο αποκαρδιωτικό από οτιδήποτε είχε ειπωθεί στη διάρκεια του καβγά. Ο Ιάσονας προφανώς είχε πρόβλημα με την Έλεν, όμως του-

λάχιστον όλοι τους νοιάζονταν ο ένας τον άλλον. Η Έλεν δεν ήταν βέβαιη αν το ίδιο εξακολουθούσε να ισχύει για την Κασσάνδρα.

«Ναι, *μπορώ*», απάντησε το κορίτσι. «Όμως δεν είναι αυτή η ερώτηση που θα έπρεπε να μου τεθεί».

«*Πρέπει* η Κασσάνδρα να μας μυήσει, Σίβυλλα;» ρώτησε ο Ματ με μάτια μισόκλειστα, σαν να δοκίμαζε στην πράξη μια επικίνδυνη θεωρία που θα μπορούσε να του γυρίσει μπούμερανγκ.

Το δωμάτιο πάγωσε. Η απόκοσμη, λαμπερή αύρα της Μάντισσας κατέκλυσε το κοριτσίστικο κορμί της Κασσάνδρας, κύρτωσε τους ώμους της, καμπούριασε το κορμί και σκοτείνιασε το πρόσωπό της, μέχρι που κατέληξε να μοιάζει με γερόντισσα. Όταν μίλησε ξανά, η φωνή της ακούστηκε σαν χορωδία, καθώς οι τρεις Μοίρες μιλούσαν μέσω εκείνης.

«Όλοι σας κρίνεστε άξιοι και δε θα υποστείτε καμιά τιμωρία από τις γνώσεις που αναζητάτε. Όμως, να ξέρετε αυτό: βάσανα σας περιμένουν όλους σας».

Η έντονα μαβιά λάμψη της αύρας της Μάντισσας άρχισε να ξεθωριάζει. Η Κασσάνδρα σωριάστηκε κατάκοπη στο πάτωμα.

Πριν προλάβουν να συνέλθουν από το σοκ που τους προκάλεσε η παραλυτική παρουσία των τριών Αδερφών, ο Λούκας βρέθηκε ξαφνικά στο πλευρό της αδερφής του και άρχισε να τη σηκώνει προσεκτικά από το πάτωμα και να τη στηρίζει στα μπράτσα του.

«Πότε ήρθες εσύ εδώ;» τον ρώτησε η Αριάδνη κοιτάζοντας πίσω της την πόρτα και ύστερα ξανά τον ξάδερφό της με μάτια γουρλωμένα. Εκείνος δεν μπήκε στον κόπο να απαντήσει. Η προσοχή του παρέμεινε απόλυτα εστιασμένη στη μικρή αδερφή του.

Τα μάτια της Κασσάνδρας πετάρισαν και το κεφάλι της τρεμούλιασε ελαφρά ενώ ανακτούσε τις αισθήσεις της. Ο Λούκας τη στήριξε καθώς εκείνη τινάχτηκε κάπως από την ταραχή της όταν συνήλθε και βρέθηκε στον αέρα. Ο αδερφός της χαμογέλασε και η Κασσάνδρα με τη σειρά της τον μιμήθηκε, αφού δεν είχαν ανάγκη να μιλήσουν για να επικοινωνήσουν. Η Έλεν θα έδινε τα πάντα για να τον δει να της χαμογελά έτσι. Το πρόσωπό του ήταν τόσο όμορφο όταν χαμογελούσε. Ήθελε να το αγγίξει.

Ο Λούκας σκούντησε ελαφρά τον Ματ μεταφέροντας την Κασσάν-

δρα έξω από τη βιβλιοθήκη. Καθώς περνούσε από εκεί, η Έλεν παρατήρησε ότι ο νεαρός δεν έκανε τον παραμικρό ήχο ενώ περπατούσε. Με κάποιο τρόπο, τις τελευταίες εβδομάδες, είχε μάθει πώς να χρησιμοποιεί την ικανότητά του να ελέγχει τον αέρα, ώστε να δημιουργεί ένα άηχο κενό. Έδινε την εντύπωση ότι δεν ήταν πραγματικά παρών. Η καρδιά της κοπέλας σφίχτηκε τόσο δυνατά στο στήθος της, ώστε για μια στιγμή νόμισε πως θα πνιγόταν. Ο Λούκας διέγραφε τον εαυτό του και πιθανότατα το έκανε για να μην είναι υποχρεωμένος να *βρίσκεται* στον ίδιο χώρο με εκείνη. Τόσο πολύ τη μισούσε.

Η Κλερ εξήγησε σε όλους ότι δε θα μπορούσαν να διαβάσουν με ασφάλεια τους παπύρους, χωρίς να έχει προηγηθεί η προβλεπόμενη μύηση. Έπρεπε να περιμένουν μέχρι να είναι η Κασσάνδρα σε θέση να πραγματοποιήσει την τελετή. Έτσι, έφυγαν όλοι αμίλητοι, βυθισμένοι στις σκέψεις τους, εκτός από την Έλεν, η οποία έμεινε μερικά δευτερόλεπτα στη βιβλιοθήκη για να ανακτήσει την αυτοκυριαρχία της.

Κάθε φορά που έβλεπε τον Λούκας, η κατάσταση ήταν χειρότερη. Άλλαζε, αλλά όχι προς το καλύτερο. Κάτι *κακό* τού συνέβαινε.

Ανοιγοκλείνοντας τα δακρυσμένα μάτια της, μάλωσε τον εαυτό της. Δεν είχε πια το δικαίωμα να ανησυχεί για εκείνον. Δεν ήταν η κοπέλα του. Κανονικά, δεν έπρεπε καν να τον κοιτάζει.

Κατάφερε να αποδιώξει τη σκέψη αυτή από το μυαλό της, πριν την κατακλύσει. Έπρεπε να βρει κάτι να απασχοληθεί. Κίνηση. Δράση. Αυτή ήταν η λύση.

Βγαίνοντας από τη βιβλιοθήκη, είδε την Κλερ και τον Ιάσονα να κάθονται σε μία από τις πολλές βοηθητικές σκάλες που υπήρχαν στο αχανές σπίτι της οικογένειας Δήλος. Απ' ό,τι μπόρεσε να καταλάβει η Έλεν, είχαν ήδη ξεπεράσει το οργισμένο στάδιο της διαφωνίας τους και βάδιζαν σταθερά προς μια συνεννόηση. Ήταν πιασμένοι από το χέρι καθώς μιλούσαν. Η Κλερ στεκόταν σε ένα ελαφρώς ψηλότερο σκαλοπάτι για να αντισταθμίσει τη διαφορά ύψους, ενώ και οι δύο ήταν γερμένοι σαν να προσπαθούσαν να χαθούν ο ένας μέσα στο βλέμμα του άλλου.

Η Έλεν βγήκε γρήγορα από την πίσω πόρτα, πριν υποχρεωθεί να γίνει μάρτυρας κι άλλων σκηνών από εκείνη τη συναισθηματικά φορτισμέ-

νη στιγμή. Από τα γήπεδα του τένις, τα οποία είχαν μετατραπεί σε στίβο μάχης, ακούγονταν χτυπήματα και ξεφυσήματα. Η κοπέλα κατευθύνθηκε προς τα εκεί προσπαθώντας να φανταστεί ποιος εξασκούνταν. Η πρώτη σκέψη της ήταν ότι ο Κάστορας και ο Πάλλας έκαναν μαζί προπόνηση, αλλά μόλις πέρασε μέσα, είδε την Αριάδνη και τον Ματ να αγωνίζονται σαν μονομάχοι κρατώντας ξύλινα σπαθιά εξάσκησης. Ο νεαρός έσκασε κάτω σαν καρπούζι και η Έλεν μόρφασε με συμπάθεια. Καταλάβαινε ακριβώς τι περνούσε εκείνη τη στιγμή.

«Μπράβο, Ματ», είπε η Αριάδνη και έσκυψε για να του προτείνει το χέρι. «Όμως, εξακολουθείς να χαλαρώνεις την άμυνά σου υπερβολικά όταν επιχειρείς να...» Άφησε τη φράση της στη μέση, μόλις αντιλήφθηκε την Έλεν να την παρακολουθεί.

«Δεν ήξερα ότι μάθαινες στον Ματ να ξιφομαχεί», είπε η κοπέλα αμήχανα όταν συνειδητοποίησε ότι οι δυο τους είχαν κοκκινίσει. Αντάλλαξαν μερικές νευρικές ματιές και ύστερα την κοίταξαν με φανερή ανησυχία.

«Παιδιά; Τρέχει κάτι;» ρώτησε τελικά η Έλεν, αφού δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί συμπεριφέρονταν τόσο ένοχα.

«Ο πατέρας μου δε θέλει να συμμετάσχουν θνητοί στη μάχη», ομολόγησε η Αριάδνη. «Ας πούμε ότι... μας απαγόρευσε να δείξουμε στον Ματ πώς να χρησιμοποιεί το ξίφος».

«Και τότε γιατί το κάνετε;» ρώτησε η Έλεν, όμως κανείς τους δεν της απάντησε. Προσπάθησε να φανταστεί τον Ματ να αντιμετωπίζει έναν αντίπαλο σαν τον Κρέοντα και η εικόνα πραγματικά την τρόμαξε. Κάτι έπρεπε να πει. «Ματ, το ξέρω πως είσαι καλός αθλητής, αλλά ακόμη και σε επίπεδο εξάσκησης θα ήταν αυτοκτονία να σταθείς απέναντι σε έναν Επίγονο».

«Το ξέρω αυτό!» συμφώνησε εκείνος με πνιχτή φωνή. «Όμως τι θα πρέπει να κάνω έτσι και βρεθώ άθελά μου σε μια σύγκρουση ή πέσω με το αμάξι μου ξανά πάνω σε κάποιον σαν κι εσάς; Να καθίσω με τα χέρια σταυρωμένα και να περιμένω να έρθετε να με σώσετε; Θα ήμουν νεκρός από χέρι. Τουλάχιστον έτσι έχω μια κάποια πιθανότητα».

«Οι Επίγονοι συνήθως δεν επιτίθενται σε θνητούς. Χωρίς παρεξήγηση, θεωρούμε πως είναι ανέντιμη πράξη», είπε η Έλεν κάπως αμήχανα. Δεν ήθελε να υποτιμήσει τον φίλο της, όμως αυτή ήταν η αλήθεια.

«Δε χρειάζεται να γίνει στόχος επίθεσης ο Ματ για να κινδυνεύσει να τραυματιστεί. Ή και να σκοτωθεί», επενέβη η Αριάδνη με τρεμάμενη φωνή.

«Το ξέρω αυτό, όμως...» άρχισε να εξηγεί ήρεμα η Έλεν, αλλά τελικά άφησε τη φράση της στη μέση. Δεν μπορούσε να πάψει να σκέφτεται ότι, έπειτα από μερικές εβδομάδες εκπαίδευσης, ο Ματ ίσως άρχιζε να πιστεύει πως θα μπορούσε να τα βγάλει πέρα απέναντι σε κάποιον από τους Εκατό Εξαδέλφους, όμως κάτι τέτοιο θα ήταν τρέλα. «Πραγματικά, είναι πολύ κακή ιδέα, παιδιά».

«Δε γίνεται να κάθομαι άπραγος και να σας κοιτάζω! Δε φοβάμαι!» φώναξε ο Ματ. Η Αριάδνη πλησίασε και άγγιξε το μπράτσο του για να τον ηρεμήσει.

«Δε βοηθάς έτσι», του είπε ήσυχα κι έπειτα στράφηκε στην Έλεν με αποφασιστικό βλέμμα. «Δε νομίζω ότι είναι σωστό να βρίσκεται κοντά σε Επιγόνους και να μην ξέρει καν πώς να κρατήσει το ξίφος. Ειλικρινά, δε με απασχολεί αν δε συμφωνεί κανείς άλλος στην οικογένεια μαζί μου. Εγώ θα τον διδάξω. Επομένως, το μόνο ερώτημα που απομένει να απαντηθεί είναι αν εσύ θα το πεις στον πατέρα μου ή όχι».

«Φυσικά και δεν πρόκειται να του το πω!» αποκρίθηκε η Έλεν αγανακτισμένη, προτού στραφεί στον νεαρό προσπαθώντας να τον λογικέψει. «Μονάχα, Ματ, σε *παρακαλώ*, μην προσπαθήσεις να πολεμήσεις με Επίγονο, εκτός κι αν δεν έχεις άλλη λύση για να προστατέψεις τον εαυτό σου!»

«Μάλιστα», απάντησε εκείνος μορφάζοντας πικραμένος. «Ξέρεις, ακόμη κι αν δεν μπορώ να σηκώσω ένα αμάξι πάνω από το κεφάλι μου, δε σημαίνει ότι είμαι άχρηστος».

Η Έλεν δε θυμόταν άλλη φορά τον Ματ να βγάζει τέτοια πικρία για οτιδήποτε. Προσπάθησε να του εξηγήσει τι εννοούσε, όμως για κάποιο λόγο η γλώσσα της είχε δεθεί κόμπο. Ειλικρινά, ευχόταν ο φίλος της να ήταν λίγο πιο δειλός. Πιθανότατα θα ζούσε περισσότερο έτσι, όμως δεν μπορούσε να του πει κάτι τέτοιο.

Η Έλεν δεν απάντησε και ο Ματ έφυγε από την αρένα, με την Αριάδνη να τον ακολουθεί από κοντά. Φτάνοντας μερικά βήματα έξω από τον κλειστό χώρο, η Έλεν άκουσε την Αριάδνη να του λέει κάτι για να τον ηρεμήσει, όμως εκείνος τη διέκοψε εκνευρισμένος. Συνέχισαν να μιλούν

ενώ απομακρύνονταν, αλλά η Έλεν δεν προσπάθησε καν να κρυφακούσει. Ένιωθε τόσο κουρασμένη.

Κάθισε στην άμμο και ακούμπησε το κεφάλι στις παλάμες της. Δεν υπήρχε κανείς στον οποίο θα μπορούσε να στραφεί, έστω για να μιλήσει λίγο, πριν βρεθεί αντιμέτωπη με το φαινομενικά ανέφικτο στόχο της στον Κάτω Κόσμο.

Ο ήλιος άρχισε να δύει. Άλλη μια μέρα έφτανε στο τέλος της, άλλη μια νύχτα στον Κάτω Κόσμο την περίμενε. Σήκωσε το κεφάλι και προσπάθησε να βρει τη δύναμη να επιστρέψει πετώντας στο σπίτι, αλλά ήταν τόσο εξουθενωμένη, ώστε μετά βίας κατάφερνε να εστιάσει το βλέμμα της. Αν έμενε κι άλλο εκεί, θα την έπαιρνε ο ύπνος και δεν ήθελε να ξεκινήσει την κατάβασή της ενώ βρισκόταν στο σπίτι της οικογένειας Δήλος.

Προσπάθησε με κόπο να σταθεί στα πόδια της, αλλά καθώς σηκωνόταν, αισθάνθηκε ξανά εκείνη την περίεργη ζαλάδα. Ήταν λες κι ένα κομμάτι του κόσμου αποσπάστηκε και μετατράπηκε σε εικόνα, ενώ το σώμα της κινούνταν γύρω του. Η Έλεν λύγισε, γονάτισε στο ένα πόδι και προσπάθησε να μην κάνει εμετό. Είδε την άμμο να χορεύει μπροστά στα μάτια της και στιγμιαία της φάνηκε πως την είδε να κινείται πραγματικά. Έμεινε ασάλευτη και έκλεισε τα μάτια.

Στ' αφτιά της έφτανε ο χτύπος μιας καρδιάς. Και δεν ήταν της δικής της.

«Ποιος είναι εκεί;» ψιθύρισε και σάρωσε με το βλέμμα της το χώρο. Σχημάτισε μια σφαίρα ηλεκτρισμού και την κράτησε στην παλάμη της. «Έτσι και πλησιάσεις, σε έχω σκοτώσει».

Η Έλεν περίμενε για μερικές ακόμη στιγμές, αλλά απάντηση δεν ήρθε. Για την ακρίβεια, η ατμόσφαιρα ήταν απολύτως ήσυχη. Γαλήνια, ίσως. Με μια κίνηση του χεριού της επέτρεψε στη συμπυκνωμένη ενέργεια να εκτονωθεί. Αμέσως ένα σύννεφο σπινθήρων σκόρπισε ανάμεσα στα δάχτυλά της και έπεσε στην άμμο χωρίς να προκαλέσει ζημιά. Η κοπέλα κούνησε αρνητικά το κεφάλι και γέλασε με τον εαυτό της, χωρίς να κατορθώσει να εμποδίσει μια νότα υστερίας να χρωματίσει την αντίδρασή της. Άρχισε να λυγίζει και το ήξερε.

Μόλις έφτασε στο σπίτι, ξεκίνησε να ετοιμάζει φαγητό για την ίδια και

τον πατέρα της, αλλά στα μισά της προετοιμασίας δέχτηκε ένα τηλεφώνημα από τον Τζέρι. Η Έλεν καταλάβαινε από το σφιγμένο τόνο της φωνής του ότι στην πραγματικότητα αυτό που ήθελε ο πατέρας της ήταν να της βάλει τις φωνές για το σπασμένο τζάμι του δωματίου της, αλλά μια και της τηλεφωνούσε για να την ενημερώσει ότι προέκυψε τρομερό μπέρδεμα με μια παραγγελία μπαλονιών σε σχήμα αράχνης στο κατάστημα και επομένως θα την άφηνε μόνη της για άλλο ένα βράδυ, αισθανόταν αρκετές ενοχές ώστε να αφήσει το θέμα με το παράθυρο να περάσει έτσι. Η Έλεν προσπάθησε να μην ακουστεί πολύ ενοχλημένη όταν του είπε πως λυπόταν που έπρεπε να δουλέψει μέχρι αργά, προτού κλείσει το τηλέφωνο και κοιτάξει το μισομαγειρεμένο φαγητό. Δεν είχε πλέον καμιά διάθεση ούτε να το ολοκληρώσει ούτε να το φάει. Μάζεψε στις συσκευασίες τους όσα υλικά μπορούσε κι έφαγε ένα μπολ με δημητριακά, όρθια στο νεροχύτη της κουζίνας, πριν ανέβει στο δωμάτιό της για να κοιμηθεί.

Αφού πρώτα έριξε το πανωφόρι του Ωρίωνα στους ώμους της, η Έλεν άνοιξε την πόρτα του υπνοδωματίου της. Ετοιμαζόταν να περάσει μέσα όταν τα πόδια της πάγωσαν εκεί που στεκόταν. Το δωμάτιό της παλιά ήταν το ησυχαστήριό της, το καταφύγιό της, κάτι που πλέον είχε πάψει να ισχύει. Ήταν ο χώρος στον οποίο υπέφερε κάθε νύχτα. Και σαν να μην έφτανε αυτό, ήταν παγωμένο σαν ψυγείο. Καθώς στεκόταν στο κατώφλι, η Έλεν πήρε μια βαθιά ανάσα και την έβγαλε από μέσα της στέλνοντας ένα μεγάλο σύννεφο ατμού μπροστά της.

«Λοιπόν, Ωρίωνα με τα εφτακόσια επίθετα», είπε μόλις μπήκε στο άδειο δωμάτιό της, έκλεισε την πόρτα και φόρεσε ένα ζευγάρι γαλότσες. «Ελπίζω να το εννοείς πραγματικά πως θέλεις να με βοηθήσεις, γιατί ποτέ μου δε χρειάστηκα περισσότερο βοήθεια απ' ό,τι τώρα».

Φυσικά, ο Επίγονος δεν εμφανίστηκε. Η Έλεν πέρασε ένα διάστημα που της φάνηκε σαν ολόκληρη μέρα περιφερόμενη στην περίμετρο των Ασφόδελων Λειμώνων. Περπατούσε στη γλιστερή λάσπη των επίπεδων εκτάσεων γύρω από εκείνα τα λιβάδια με τα ανατριχιαστικά λουλούδια, ελπίζοντας πως ο Ωρίωνας θα εμφανιζόταν από στιγμή σε στιγμή, όμως εκείνος δε φάνηκε.

Η Έλεν δεν πέρασε μέσα στους Λειμώνες, γιατί τα συγκεκριμένα λουλούδια τής προκαλούσαν κατάθλιψη. Οι ασφόδελοι είχαν ωχρά, άοσμα άνθη, που φύτρωναν από το έδαφος σχεδόν κάθετα, άκαμπτα και σε τακτά διαστήματα, σαν μνήματα. Είχε διαβάσει πως τα άνθη των ασφόδελων ήταν η μόνη τροφή για τα πεινασμένα φαντάσματα του Κάτω Κόσμου και, παρότι δεν είχε αντικρίσει ακόμη κάποιο φάντασμα, τα ένιωθε ολόγυρά της, αισθανόταν τα βλέμματά τους στον άψυχο αέρα.

Εστίασε τις σκέψεις της στον Ωρίωνα πριν κοιμηθεί ελπίζοντας πως με τον τρόπο αυτό θα εμφανιζόταν δίπλα του. Σε καμιά περίπτωση δεν είχε κατανοήσει πώς λειτουργούσε ο Κάτω Κόσμος, αλλά γνώριζε αρκετά για να είναι σίγουρη πως θα έβλεπε τον Επίγονο μόνο αν κι εκείνος είχε μεταβεί στον Κάτω Κόσμο την ίδια νύχτα. Βημάτιζε πέρα δώθε με την ελπίδα πως θα τον συναντούσε, όμως διαισθανόταν ότι, αν δεν τον έβρισκε μπροστά της φτάνοντας εκεί, δεν επρόκειτο να τον δει, ακόμη κι αν περίμενε για πάντα.

Στο μεταξύ, όσο περισσότερο το σκεφτόταν η Έλεν τόσο πιο πολύ όφειλε να παραδεχτεί πως δεν ήταν βέβαιη ότι ο Ωρίωνας θα τη συναντούσε την επόμενη νύχτα. Ίσως είχε αποφασίσει ότι αρκετά ταξίδεψε στον Κάτω Κόσμο. Έφτανε τόσο.

Προσπάθησε να δει τη θετική πλευρά. Τουλάχιστον, της είχε δώσει τη συμβουλή να ντύνεται καλύτερα πριν κοιμηθεί και, παρότι θα ήταν αδύνατο να εξηγήσει η Έλεν στον Τζέρι για ποιο λόγο φορούσε γαλότσες στο κρεβάτι, ήταν καλύτερα έτσι από το να περπατά ξυπόλυτη σε εκείνη τη σιχαμερή λάσπη.

Το πρωί της Δευτέρας η Έλεν ξύπνησε και αναστέναξε απογοητευμένη, επειδή δε θα είχε τίποτε να περιμένει όταν θα πήγαινε για ύπνο το ίδιο βράδυ. Υπενθύμισε στον εαυτό της ότι ο Ωρίωνας δεν αποτέλεσε ποτέ μέρος της συμφωνίας. Από την πρώτη στιγμή θεωρούσε πως θα έπρεπε να αντιμετωπίσει αυτή την κατάσταση μόνη της. Σηκώθηκε απρόθυμα από το κρεβάτι για να καθαρίσει το χάλι από την προηγούμενη νύχτα και να ετοιμαστεί για το σχολείο.

5

Κοιμηθηκες καλα; έγραφε το μήνυμα που είχε λάβει από έναν άγνωστο αριθμό. Απορημένη, η Έλεν έπεσε σαν οδοστρωτήρας στην πλάτη της Κλερ και παραλίγο να την ισοπεδώσει.

«Τι διάβολο, Λένη!» διαμαρτυρήθηκε φωναχτά η φίλη της. Η κοπέλα παραμέρισε αμέσως και προσπάθησε να ανακτήσει την ισορροπία της χωρίς να τσαλαπατήσει τη μικροκαμωμένη φίλη της.

«Συγγνώμη, Κλερ...» μουρμούρισε αφηρημένα η Έλεν ενώ πληκτρολογούσε: **Ποιος είσαι;**

«Πού στέλνεις μήνυμα;» ρώτησε με περιέργεια η Κλερ.

Με ξέχασες κιόλας; Δεν έχω λόγια, έγραφε η απάντηση. *Καλό*, σκέφτηκε η Έλεν. Τόσο καλό, ώστε αποφάσισε να το ρισκάρει.

Δεν έχεις λόγια; Έχεις τέσσερα επίθετα, αλλά δεν έχεις λόγια; έγραψε με τη σειρά της, ενώ ένα αμυδρό χαμόγελο έκανε την εμφάνισή του στο πρόσωπό της και η καρδιά της για κάποιο λόγο πετάριζε στο στήθος της.

«Λένη; Τρέχει κάτι;» Η Κλερ άρπαξε τη φίλη της από το μπράτσο και την έσυρε στο διάδρομο καθώς πήγαιναν για φαγητό.

«Νομίζω πως μου στέλνει μηνύματα αυτός ο Ωρίωνας που σου έλεγα... Το αγόρι που συνάντησα στον Κάτω Κόσμο. Απλά δεν ξέρω *πώς* τα στέλνει. Δεν του έδωσα το τηλέφωνό μου», μουρμούρισε η Έλεν.

Η Κλερ ανέλαβε το ρόλο του πλοηγού στην καφετέρια, ενώ η Έλεν δεν έπαιρνε στιγμή τα μάτια της από την οθόνη του κινητού της. Αν ήταν παγίδα όλο αυτό, ήξερε ότι ενδεχομένως να εξέθετε τον Ωρίωνα, όμως έπρεπε να δοκιμάσει το μυστηριώδη αποστολέα των μηνυμάτων για να βεβαιωθεί. Αν κάποιος άγνωστος είχε τον αριθμό της, ίσως ήταν επικίνδυνο και για την ίδια. Τελικά, έφτασε η απάντηση.

Χα! Τέσσερα επίθετα, αλλά μόνο ένα πανωφόρι! Έχω ξεπαγιάσει! Θα τα πούμε απόψε; έγραψε ο Ωρίωνας. Η Έλεν ήταν πλέον σίγουρη πως αυτός έστελνε τα μηνύματα. Κανένας άλλος δε θα μπορούσε να ξέρει για το πανωφόρι που του στέρησε άθελά της και στη συνέχεια κοιμήθηκε φορώντας το. Η κοπέλα δεν είχε προλάβει να το αναφέρει ούτε καν στην Κλερ.

Εντάξει. Απόψε. Εγώ, πάντως, δε θα σε στήσω, απάντησε. Συνειδητοποίησε πως η τελευταία φράση ακουγόταν άσχημα καθώς την έστελνε και ευχήθηκε με όλη τη δύναμή της να μπορούσε να την αρπάξει στον αέρα, πριν φτάσει στην οθόνη του. Η Έλεν πέρασε ώρες περιμένοντας στον Κάτω Κόσμο. Αυτό δε σήμαινε πως έβλεπε σαν ραντεβού τη συνάντηση με τον Ωρίωνα. Απλά ήταν η πρώτη φορά που περίμενε ένα αγόρι κι αυτό δεν εμφανίστηκε. Δεν ήταν ό,τι πιο ευχάριστο.

Τώρα με αδικείς. Δεν μπορούσα να κατέβω στις σπηλιές χθες. Έχω διαγώνισμα σήμερα, εξηγούσε η καθυστερημένη απάντηση του Ωρίωνα.

Στις σπηλιές; αναρωτήθηκε η Έλεν. Αισθάνθηκε κάπως πιο ανακουφισμένη απ' ό,τι θα έπρεπε κανονικά με τη σοβαρή δικαιολογία που της προέβαλε, όμως αντί να σκεφτεί για ποιο λόγο ένιωθε έτσι, αποφάσισε να ασχοληθεί πρώτα με πιο σημαντικά θέματα. Όπως, για παράδειγμα, πώς την είχε εντοπίσει.

Πώς βρήκες το νούμερό μου; έγραψε η Έλεν, ενώ η Κλερ την έβαλε να καθίσει στη συνηθισμένη θέση της και άρχισε να της ετοιμάζει το φαγητό της.

Από τη Δάφνη.

Τι! Πότε; Οι αντίχειρές της πατούσαν τα πλήκτρα τόσο δυνατά, ώστε χρειάστηκε να υπενθυμίσει στον εαυτό της ότι έπρεπε να χαλαρώσει, προτού κομματιάσει το κινητό.

Πριν από πέντε λεπτά, μάλλον. Πρέπει να κλείσω.

Δηλαδή της ΜΙΛΗΣΕΣ;

Η Έλεν περίμενε με το βλέμμα καρφωμένο στην οθόνη και το στόμα να χάσκει, όμως από τη στιγμή που δεν πήρε αμέσως απάντηση, κατάλαβε ότι η συζήτηση είχε λήξει.

«Μάλιστα. Ωρίωνας είπαμε;» ρώτησε η Κλερ με σουφρωμένα χείλη. «Δε μου είχες πει ότι έμαθες το όνομά του».

«Κοίτα, ούτε κι εσύ με ξαναρώτησες γι' αυτόν».

«Συγγνώμη», είπε η Κλερ ξέροντας πως τα είχε κάνει μαντάρα. «Ήμουν απασχολημένη... Προσπαθούσα να ξεγλιστρήσω από την Κασσάνδρα και τον Ιάσονα, έψαχνα εκείνο τον πάπυρο. Λοιπόν, τι συνέβη;»

«Μιλήσαμε». Η Έλεν δάγκωσε αφηρημένη μια μπουκιά από το σάντουιτς που της έβαλε στο χέρι η Κλερ.

Είχε ένα σωρό ερωτήσεις να κάνει στον Ωρίωνα, όμως ήξερε ότι θα έπρεπε να περιμένει μέχρι τη νύχτα για να πάρει απαντήσεις. Πρώτα πρώτα σκόπευε να τον ρωτήσει για ποιο λόγο η Δάφνη απαντούσε στις κλήσεις του αλλά όχι στα δικά της τηλεφωνήματα. Ο Ωρίωνας είχε πει πως την ήξερε όλη του τη ζωή. Ίσως οι δυο τους είχαν πολύ στενή σχέση. Στενότερη, όμως, από τη σχέση της Δάφνης με την ίδια της την κόρη; Η Έλεν δεν μπορούσε να αποφασίσει πώς ένιωθε απέναντι σε μια τέτοια προοπτική.

«Λοιπόν, θα μου μιλήσεις γι' αυτό τον Ωρίωνα ή θα κάθομαι εδώ να σε παρακολουθώ να μασουλάς;» ρώτησε η Κλερ ανασηκώνοντας τα φρύδια της. «Και δε μου λες, γιατί είσαι κακόκεφη;»

«Δεν είμαι κακόκεφη!»

«Και τότε γιατί είσαι έτσι μουτρωμένη;»

«Απλά, δεν ξέρω τι να σκεφτώ για όλα αυτά που μου συμβαίνουν!»

«Ποια *όλα αυτά*;» ρώτησε η Κλερ σχεδόν φωνάζοντας, αφού δεν καταλάβαινε τίποτε.

Για άλλη μια φορά η Έλεν ερχόταν αντιμέτωπη με το γεγονός ότι υπήρχαν πολλά πράγματα που η ίδια και η Κλερ είχαν πάψει να μοιράζονται.

Μιλώντας όσο πιο γρήγορα και χαμηλόφωνα μπορούσε, ώστε να προλάβει να διηγηθεί όλη την ιστορία πριν τελειώσει η ώρα του φαγητού, η Έλεν περιέγραψε στη φίλη της πώς εκείνος προσπάθησε να τη βγάλει από το λάκκο με την κινούμενη άμμο την πρώτη φορά. Ύστερα περιέγραψε το χρυσό κλαδί στο χέρι του, το γεγονός ότι δύο φορές μέχρι στιγμής τον είδε να αποκρούει τις επιθέσεις τεράτων, ενώ η ίδια ως τότε δεν είχε συναντήσει τίποτε αντίστοιχο εκεί κάτω, αλλά και το πώς την προστάτεψε στη διάρκεια μιας τέτοιας επίθεσης.

«Δε θέλω ακόμη να μιλήσω στον Ιάσονα γι' αυτό, εντάξει; Γιατί, αν εξαιρέσεις τα μηνύματα που ανταλλάξαμε μόλις τώρα, έχω μιλήσει στον Ωρίωνα μονάχα μια φορά, οπότε δεν ξέρω τι ρόλο παίζει. Είπε πως τον έστειλε η Δάφνη εκεί κάτω για να με βοηθήσει», εξήγησε η Έλεν

κουνώντας απορημένη το κεφάλι της. «Ειλικρινά, φιλενάδα, δεν ξέρω τι σκαρώνει πάλι η Δάφνη. Έχω την αίσθηση πως διαρκώς στήνει δολοπλοκίες».

«Ίσως όμως αυτό δε σημαίνει πως ο Ωρίωνας είναι συμμέτοχος. Στον Κάτω Κόσμο δεν έχεις τις δυνάμεις σου, σωστά;» ρώτησε η Κλερ με βλέμμα φωτεινό. «Κι αυτός, είπες, είναι ικανός πολεμιστής;»

«Είναι καταπληκτικός πολεμιστής και, απ' ό,τι έχω δει, δε χρειάζεται ειδικές δυνάμεις για να τα βγάλει πέρα. Εκείνο το τέρας που μου χίμηξε με τα ίδια του τα χέρια το σκότωσε, βασικά».

«Τότε, ίσως το μόνο που επιδιώκει η Δάφνη είναι να σε κρατήσει ζωντανή. Την πρώτη φορά που συναντηθήκατε με τον τύπο, πάντως, σε γλίτωσε από τα χειρότερα», είπε η Κλερ χαμογελώντας με νόημα.

Η Έλεν ήθελε να διαφωνήσει, όμως όπως πάντα, η φίλη της είχε παρουσιάσει ένα πολύ σοβαρό επιχείρημα. Η Δάφνη ήθελε να απαλλαγεί από τις Ερινύες και, σύμφωνα με την Κασσάνδρα, η Έλεν ήταν η μόνη που μπορούσε να το πετύχει αυτό. Επιπλέον, ήταν κόρη της Δάφνης και μοναδική διάδοχός της. Ακόμη κι έτσι όμως, η κοπέλα αμφέβαλλε για το κατά πόσο η μητέρα της προσπαθούσε απλά να την προστατέψει.

Αφού πέρασε μερικές στιγμές δαγκώνοντας το χείλος της και προσπαθώντας να βρει κάποιο κενό στο επιχείρημα της Κλερ, η Έλεν υποχρεώθηκε να παραδεχτεί ότι ο μόνος λόγος για τον οποίο διαφωνούσε ήταν επειδή η μητέρα της την είχε εγκαταλείψει όταν ήταν μωρό. Πολύ απλά δεν την εμπιστευόταν. Ίσως την αντιμετώπιζε υπερβολικά αυστηρά. Ίσως αυτή τη φορά η Δάφνη προσπαθούσε να βοηθήσει.

«Εντάξει, έχεις δίκιο... Έχω σοβαρά θέματα με την Μπεθ ή τη Δάφνη ή όπως αλλιώς αποφάσισε να λέγεται αυτή τη δεκαετία. Όμως, δε θα ήμουν τόσο καχύποπτη αν αποφάσιζε να απαντά στα τηλεφωνήματά μου, μια στο τόσο που την παίρνω», είπε η Έλεν αγανακτισμένη. «Δεν περιμένω να μου λέει ό,τι κάνει και δεν κάνει, όμως θα ήταν καλό να ξέρω τουλάχιστον σε ποια χώρα βρίσκεται».

«Σκέφτηκες ποτέ ότι ίσως είσαι πιο ασφαλής αν δεν ξέρεις πού βρίσκεται ή τι κάνει;» ρώτησε ήσυχα η Κλερ. Η Έλεν άνοιξε το στόμα της για να διαφωνήσει, όμως το έκλεισε ξανά γνωρίζοντας ότι και πάλι δεν

είχε να αντιτείνει κάτι σοβαρό. Ακόμη κι έτσι, ευχόταν να ήξερε πού διάβολο βρισκόταν η Δάφνη.

Η Δάφνη κράτησε την ανάσα της και απέμεινε ακίνητη, εντελώς ακίνητη. Είχε καταφέρει να πείσει τους πνεύμονές της ότι χρειάζονταν μονάχα μια ελάχιστη ποσότητα από τον αέρα που συνήθως ανέπνεαν, όμως δεν μπορούσε να κάνει πολλά με την καρδιά της που χτυπούσε σαν σφυρί στο στήθος της. Ο άντρας που είχε δώσει όρκο αίματος να εξοντώσει βρισκόταν στο διπλανό δωμάτιο. Έπρεπε να βρει τρόπο να ηρεμήσει, διαφορετικά όλες οι θυσίες της θα πήγαιναν χαμένες.

Από την κρυψώνα της στο μπάνιο του τον άκουγε να κινείται στο διπλανό δωμάτιο. Καθόταν στο γραφείο του και συνέτασσε τις αμέτρητες επιστολές με τις οποίες κατηύθυνε την οργάνωσή του, τους Εκατό Εξαδέλφους. Η Δάφνη μπορούσε σχεδόν να φανταστεί το άλλοτε σμιλεμένο πρόσωπό του, τα ξεθωριασμένα ξανθά μαλλιά του, και τα δόντια της μυρμήγκιαζαν στη σκέψη πως τον ξέσκιζε. Έπειτα από τόσα χρόνια βρισκόταν σε απόσταση ελάχιστων μέτρων από τον Τάνταλο, την Κεφαλή του Οίκου των Θηβών, το δολοφόνο του λατρεμένου συζύγου της, του Αίαντα.

Πέρασαν ώρες κι ο Τάνταλος εξακολουθούσε να γράφει. Η Δάφνη ήξερε ότι καθεμία από τις επιστολές που με τόση επιμέλεια συνέτασσε ο Τάνταλος θα παραλαμβανόταν από ξεχωριστούς διανομείς και θα αποστελλόταν από διαφορετικά ταχυδρομεία, σκορπισμένα κατά μήκος των ακτών. Φρόντιζε με κάθε τρόπο να κρατά μυστική την τοποθεσία της βάσης του και γι' αυτό εκείνη χρειάστηκε δεκαεννιά χρόνια μέχρι να τον εντοπίσει. Υποχρεώθηκε να ακολουθήσει τη σορό του μοναχογιού του στην πτήση της επιστροφής στην Πορτογαλία, χωρίς να αφήσει ούτε στιγμή το πτώμα από τα μάτια της, κι ας χρειάστηκε να αλλάξει μορφή αμέτρητες φορές. Γνώριζε ότι ακόμη και ο Τάνταλος θα εγκατέλειπε την κρυψώνα του για να τοποθετήσει το νόμισμα που όριζαν οι παραδόσεις στο στόμα του μοναχογιού του. Και αποδείχτηκε ότι σωστά υπολόγιζε.

Κάποια στιγμή άκουσε τον Τάνταλο να ακουμπά στο γραφείο την πένα του και να σηκώνεται. Κάλεσε το θνητό γραμματέα του για να παραδώσει τις επιστολές στους διανομείς. Στη συνέχεια ετοίμασε ένα ποτό από το καλά εφοδιασμένο μπαρ. Χρειάστηκε να μεσολαβήσουν λίγα δευτερόλεπτα για να φτάσει το άρωμα στο σημείο όπου στεκόταν εκείνη, όμως αναγνώρισε αμέσως τι έπινε. Μπέρμπον. Όχι κονιάκ, ούτε κάποιο ακριβό ουίσκι, αλλά γλυκό μπέρμπον κατευθείαν από το Κεντάκι. Ο Τάνταλος ήπιε μερικές γουλιές απολαμβάνοντας τη γεύση και ύστερα πέρασε στο υπνοδωμάτιό του. Έκλεισε πίσω του την πόρτα και μίλησε.

«Θα πρέπει να γνωρίζεις, Δάφνη, πως μία από τις επιστολές που ετοίμασα απευθύνεται στο Μυρμιδόνα που έχω εγκαταστήσει έξω από το χαριτωμένο σπιτάκι της κόρης σου στο Ναντάκετ. Αν δεν έρθω προσωπικά σε επικοινωνία μαζί του, η μικρή είναι χαμένη από χέρι».

Η Δάφνη παραλίγο να βογκήξει δυνατά. Ήξερε πως ο Τάνταλος δεν έλεγε ψέματα για το Μυρμιδόνα. Αυτός ήταν επικεφαλής της φάλαγγας που επιτέθηκε στον Έκτορα, στη διάρκεια των αγώνων της Έλεν. Αν εκείνο το *πλάσμα* παρακολουθούσε την κόρη της και δεν καταδίωξε τον ξάδερφό της, όπως είχε υποθέσει εκείνη, η Δάφνη γνώριζε ότι δεν είχε άλλη επιλογή. Κατάπιε τον κόμπο στο λαιμό της και ξεπρόβαλε από την κρυψώνα της.

Ο Τάνταλος στράφηκε και την κοίταξε σαν λιμασμένος μπροστά σε τσιμπούσι. Τα μάτια του διέτρεξαν κάθε σπιθαμή του προσώπου και του κορμιού της. Παρότι το βλέμμα του έκανε την επιδερμίδα της να ανατριχιάσει, εκείνη το υπέμεινε και επέλεξε να επικεντρώσει την προσοχή της στη μικρή ποσότητα του ποτού που είχε καταλάβει με την οσμή ότι απέμενε στο ποτήρι του. Έτσι είχε αντιληφθεί εκείνος την παρουσία της.

«Με *μυρίστηκες*, έτσι δεν είναι;» ρώτησε η γυναίκα και ένιωσε τη φωνή της να σκαλώνει στον πικρό κόμπο που έφραζε το λαιμό της.

«Ναι», μουρμούρισε εκείνος με απόγνωση, σχεδόν απολογητικά. «Έχουν περάσει τόσα χρόνια, όμως θυμάμαι ακόμη το άρωμα των μαλλιών σου».

Η Δάφνη σχημάτισε ένα σπινθήρα στην παλάμη του χεριού της, απλά για να τον προειδοποιήσει να μην επιχειρήσει κάτι. «Αν κάνεις πως φω-

νάζεις τους φρουρούς σου, θα σε σκοτώσω εκεί που στέκεσαι και θα το ρισκάρω να φτάσω πρώτη στο Ναντάκετ, πριν παραλάβει ο κατάσκοπός σου την επιστολή».

«Μα, ακόμη κι αν κατάφερνες να φτάσεις στο νησί πριν από την επιστολή, θα άλλαζε κάτι; Πιστεύεις πραγματικά ότι μπορείς να σκοτώσεις ένα Μυρμιδόνα που μετρά πέντε χιλιετίες ζωής; Ένα Μυρμιδόνα που πολέμησε στο πλευρό του ίδιου του Αχιλλέα;»

«Μόνη μου, όχι», απάντησε ψυχρά η Δάφνη με ένα κοφτό, αρνητικό νεύμα. «Όμως, μαζί με τους αδερφούς σου και τα παιδιά τους; Δεν αποκλείεται να καταφέρναμε να νικήσουμε όλοι μαζί αυτό το τέρας».

«Δεν αποκλείεται, αλλά είναι μάλλον απίθανο», αντέτεινε ο Τάνταλος με βαριά φωνή. «Όπως και να έχει, θα στοίχιζε και στους δυο μας μια τέτοια εξέλιξη. Το ξέρεις ότι ο Έκτορας θα ήταν ο πρώτος που θα ριχνόταν στη μάχη και ο πρώτος που θα πέθαινε. Αναρωτιέμαι, λοιπόν, αν θα άντεχες να τον χάσεις για δεύτερη φορά... Μοιάζει *τόσο πολύ* με τον Αίαντα. Λύσε μου μια απορία όμως... Όταν τον αγγίζεις, είναι το ίδιο;»

«Βρομερό κτήνος!» Σπινθήρες και ηλεκτρικά τόξα ξεπήδησαν από το σώμα της Δάφνης, αλλά τελικά κατόρθωσε να ανακτήσει την αυτοκυριαρχία της.

Αυτό ήταν το σχέδιό του. Να την αναγκάσει να σπαταλήσει όλους τους κεραυνούς της σε ανούσια ξεσπάσματα οργής και να καταλήξει να μείνει χωρίς το παραμικρό διαπραγματευτικό χαρτί. Αυτό ακριβώς συνέβη τη νύχτα που έχασε τον Αίαντα, τώρα όμως ήταν μεγαλύτερη, εμπειρότερη.

Απαιτούνταν πολλαπλάσια ενέργεια για να περιοριστεί η δύναμη ενός κεραυνού σε επίπεδα που απλά θα αναισθητοποιούσαν το στόχο, χωρίς να τον σκοτώσουν, όμως έπειτα από χρόνια εξάσκησης, η Δάφνη είχε κατορθώσει να υπολογίσει πώς μπορούσε να το πετύχει με τις μέτριες δυνάμεις που διέθετε. Εξαπέλυσε ένα μικρό, γαλάζιο κεραυνό προς την απέναντι πλευρά του δωματίου γονατίζοντας τον Τάνταλο.

«Έχεις τοποθετήσει ένα Μυρμιδόνα, όχι κάποιον Επίγονο, έξω από το παράθυρο της κόρης μου. Γιατί;» ρώτησε ψύχραιμα. Βλέποντας ότι ο άντρας δεν της απαντούσε, διέσχισε το δωμάτιο και τον άγγιξε με το

χέρι της που ακτινοβολούσε ενέργεια. Ο Τάνταλος αναστέναξε από ηδονή, μέχρι τη στιγμή που η Δάφνη εξαπέλυσε μια εκκένωση από τα ακροδάχτυλά της.

«Την προστατεύει... ο μοναδικός ζωντανός Διάδοχος του Οίκου μου», κατάφερε να αρθρώσει εκείνος, ενώ ολόκληρο το σώμα του τιναζόταν από τον πόνο του ηλεκτρισμού που το διέτρεχε. «Δεν μπορώ να επιτρέψω... να υπάρξουν κι άλλοι... Απόβλητοι. Η Ατλαντίδα... βρίσκεται ήδη... πολύ μακριά».

Η Δάφνη σκέφτηκε ότι ο Τάνταλος εξακολουθούσε να αγνοεί την ύπαρξη των Μεικτών.

«Το έντομο δεν ανήκει σε κανέναν Οίκο Επιγόνων, επομένως δε θα στιγματιστεί ως Απόβλητος σε περίπτωση που σκοτώσει την Έλεν και όλα τα άλλα μέλη της οικογένειας Δήλος. Η εξέλιξη αυτή, παρεμπιπτόντως, θα σε γλιτώσει από ένα σωρό μπελάδες», συνέχισε η Δάφνη ανεβάζοντας την ένταση της εκκένωσης. «Επομένως, γιατί δεν του έδωσες ακόμη τη διαταγή να επιτεθεί;»

«Πώς θα μπορούσα... να σε εμποδίσω... να με σκοτώσεις... αν δεν κρατούσα ένα χαρτί;» μουρμούρισε με κόπο εκείνος. Η γυναίκα διέκοψε τη ροή του ρεύματος για να μπορέσει ο Τάνταλος να μιλήσει καθαρά. «Θέλω να κυβερνήσω την Ατλαντίδα, όχι απλά να ζήσω για να τη δω. Πρέπει να καταστώ μέλος του Οίκου μου και πάλι για να το πετύχω αυτό».

Το στήθος του άντρα σφίχτηκε επώδυνα. Κυλίστηκε ανάσκελα υποφέροντας. Την επόμενη στιγμή πήρε μια ανάσα και χαμογέλασε κοιτάζοντας το μαγευτικά όμορφο πρόσωπο της Δάφνης.

«Ήξερα πως μια μέρα θα με έβρισκες και θα ερχόσουν σε μένα».

Ακούστηκε ένα επίμονο χτύπημα στην πόρτα και ακολούθησε μια νευρική ερώτηση στα πορτογαλικά. Ο Τάνταλος έριξε μια ματιά προς τα εκεί και ύστερα κοίταξε τη Δάφνη. Εκείνη κούνησε αρνητικά το κεφάλι δείχνοντάς του πως έπρεπε να κρατήσει το στόμα του κλειστό. Η γυναίκα δε μιλούσε πορτογαλικά και δεν μπορούσε να διακινδυνεύσει να μιλήσει ο Τάνταλος, έστω κι αν η σιωπή του ήταν αυτή που θα πρόδιδε την παρουσία της εκεί. Άκουσε το φρουρό στην πόρτα να διστάζει για λίγο

και ύστερα να φεύγει τρέχοντας, πιθανότατα για να φέρει ενισχύσεις. Άρπαξε τον Τάνταλο από το πουκάμισο και γύμνωσε τα δόντια της καθώς τον κοίταζε.

«Θα βρίσκομαι *πάντοτε* πίσω από την πόρτα, κάτω από το κρεβάτι ή μετά την επόμενη γωνία περιμένοντας να μου δοθεί η ευκαιρία να σε σκοτώσω. Η εντολή αυτή κυλά στο αίμα μου τώρα πια», ψιθύρισε μανιασμένα στο αφτί του.

Ο Τάνταλος κατάλαβε τι εννοούσε και χαμογέλασε. Η Δάφνη είχε πάρει έναν όρκο απείρως πιο δεσμευτικό από οποιοδήποτε συμβόλαιο στα χρονικά της ανθρώπινης ιστορίας. Κάποια μέρα αναγκαστικά θα τον σκότωνε, αλλιώς το να *μην* τον σκοτώσει θα σκότωνε εκείνη.

«Τόσο πολύ με μισείς;» τη ρώτησε σχεδόν με δέος συνειδητοποιώντας ότι η Δάφνη έδενε τη ζωή της με τη δική του ή, πιο σωστά, με το θάνατό του. Στο μεταξύ, είχαν φτάσει κι άλλοι φρουροί, οι οποίοι χτυπούσαν δυνατά την πόρτα, όμως ο Τάνταλος δεν τους έδωσε ιδιαίτερη σημασία.

«Όχι. Τόσο πολύ αγαπούσα τον Αίαντα και συνεχίζω να τον αγαπώ». Παρατήρησε με ικανοποίηση πόσο πολύ πληγώθηκε ο Τάνταλος ακούγοντάς τη να λέει πως εξακολουθούσε να αγαπά κάποιον άλλο περισσότερο από τον ίδιο. «Τώρα, πες μου, τι γυρεύεις από την Έλεν;»

«Αυτό που *εσύ* γυρεύεις, αγάπη μου, θεά μου, μελλοντική μου βασίλισσα στην Ατλαντίδα», απάντησε ο Τάνταλος ανήμπορος να αντιδράσει καθώς παραδινόταν για άλλη μια φορά στη δύναμη εκείνου του Προσώπου. Οι φρουροί είχαν βαλθεί να γκρεμίσουν τη θωρακισμένη πόρτα από ατσάλι και τσιμέντο, οπότε η Δάφνη υποχρεώθηκε να απομακρυνθεί λίγο από τον Τάνταλο.

«Και τι γυρεύω εγώ;» ρώτησε και έστρεψε το βλέμμα της στους πάχους εξήντα πόντων πέτρινους τοίχους του δωματίου αναζητώντας κάποιον άλλο δρόμο διαφυγής. Δεν υπήρχε κανένας.

Η γυναίκα κοίταξε από το χωνευτό παράθυρο πίσω της την τεράστια απόσταση μέχρι τον ωκεανό. Έστρεψε το βλέμμα της προς τα πάνω ελπίζοντας να βρει τρόπο να σκαρφαλώσει μέχρι το παραπέτασμα που εκτεινόταν περιμετρικά του οχυρού, όμως η ανάποδη κλίση κάτω

από τις πολεμίστρες την εμπόδιζε. Δεν μπορούσε να πετάξει όπως η Έλεν. Επίσης, δεν ήξερε κολύμπι. Τα χρονικά περιθώρια εξαντλούνταν, όμως έπρεπε οπωσδήποτε να αποσπάσει από τον Τάνταλο ό,τι άλλο γνώριζε πριν πηδήξει από το παράθυρο και προσπαθήσει με κάποιο τρόπο να μην πνιγεί. Τον αγριοκοίταξε και άντλησε στις άκρες των δαχτύλων της όση δύναμη της απέμενε, σχηματίζοντας σπινθήρες για να τον απειλήσει ώστε να μιλήσει. Εκείνος χαμογέλασε θλιμμένα, σαν να τον πείραζε περισσότερο το ότι ετοιμαζόταν να τον εγκαταλείψει παρά το ότι απειλούσε τη ζωή του.

«Θέλω να πετύχει η Έλεν στον Κάτω Κόσμο, να μας απαλλάξει όλους από τις Ερινύες», απάντησε τελικά και έγνεψε προς την πολυτελή φυλακή μέσα στην οποία ήταν υποχρεωμένος να ζει ως Απόβλητος. «Είναι η μόνη μου ελπίδα».

«Ω γαμώτο!» βλαστήμησε ο Ωρίωνας δυνατά καθώς έσκυβε ενστικτωδώς και παραπατούσε προς το πλάι. «Θες να πεις ότι, όταν κατεβαίνεις, εμφανίζεσαι ξαφνικά από το πουθενά;»

Στέκονταν σε κάποιο σημείο των αλυκών που εκτείνονταν γύρω από μια θάλασσα στην οποία η Έλεν δεν είχε καταφέρει ποτέ να φτάσει και επομένως υποψιαζόταν ότι στην πραγματικότητα δεν υπήρχε. Ήταν άλλο ένα γοητευτικό στοιχείο της κόλασης... Υποσχόταν τοπία που ποτέ δεν αποκαλύπτονταν. Η κοπέλα κοίταξε το σχεδόν πανικόβλητο πρόσωπο του Ωρίωνα και συνειδητοποίησε ότι είχε εμφανιστεί σε απόσταση αναπνοής πίσω του.

«Συγγνώμη!» αναφώνησε αμήχανα. «Δεν είχα σκοπό να εμφανιστώ τόσο κοντά».

«Μου έκοψες τα ήπατα! Καλά, δεν υπάρχει κάποιος τρόπος να με *προειδοποιείς;*» Ο νεαρός εξακολουθούσε να σφίγγει την παλάμη πάνω στο στήθος του, ταυτόχρονα όμως άρχισε να γελά λιγάκι και ο ήχος εκείνος αποδείχτηκε μεταδοτικός.

«Δεν το νομίζω», αποκρίθηκε η Έλεν κατορθώνοντας να αρθρώσει την απάντησή της ανάμεσα στα γέλια. Ήταν ένα νευρικό γέλιο, πράγμα

που η κοπέλα προσπάθησε να προσπεράσει. Ανησυχούσε πραγματικά μήπως ο Ωρίωνας δεν ήταν εκεί και κάπως πιο χαρούμενη απ' ό,τι θα περίμενε διαπίστωσε ότι οι φόβοι της ήταν αβάσιμοι.

«Κοίτα, μπορεί να σου έκοψα τη χολή, τουλάχιστον όμως θυμήθηκα να φέρω το πανωφόρι σου». Η Έλεν ζάρωσε τους ώμους κι άφησε το ζεστό ρούχο να πέσει από πάνω της, χαμηλώνοντας ταυτόχρονα το πρόσωπο για να μη φανεί πως είχε κοκκινίσει.

«Τι μου λες; Κι εσύ τι θα φορέσεις;» ρώτησε εκείνος παρατηρώντας σκεπτικός τα γυμνά μπράτσα της. Η κοπέλα σφίχτηκε. Είχε ξεχάσει να βάλει το δικό της παλτό και κάτω από το δικό του φορούσε ένα σκέτο μπλουζάκι.

«Ε... δεν ξέρω».

«Καλά, κράτησέ το για την ώρα», πρότεινε εκείνος κουνώντας το κεφάλι σαν να είχε προβλέψει αυτό που συνέβαινε τώρα. «Καλύτερα όμως να μου δώσεις το πορτοφόλι μου».

«Θα σου επιστρέψω το πανωφόρι σου στο τέλος της νύχτας», υποσχέθηκε η κοπέλα και του έδωσε το πορτοφόλι.

«Ναι, καλά».

«Θα δεις!»

«Κοίτα, σοβαρά τώρα θέλεις να καθίσουμε να συζητήσουμε αν τα κορίτσια θυμούνται *έστω μία φορά* να επιστρέψουν ρούχα που δανείζονται από τα αγόρια; Γιατί, απ' ό,τι έχω παρατηρήσει, μια νύχτα εδώ κάτω μπορεί να διαρκέσει μια αιωνιότητα».

Η Έλεν χαμογέλασε πλατιά. Έπρεπε να υπενθυμίζει στον εαυτό της ότι δε γνώριζε σχεδόν τίποτε γι' αυτό τον τύπο, καθώς είχε αρχίσει να αισθάνεται λες και ήταν μαζί χρόνια.

«Μα *ποιος* είσαι;» ρώτησε προσπαθώντας να μην ακουστεί υπερβολικά εντυπωσιασμένη. Πρώτη φορά γνώριζε κάποιον σαν τον Ωρίωνα. Προφανώς, ήταν μαχητής όπως τα αγόρια της οικογένειας Δήλος, όμως έδειχνε τόσο διαφορετικός. Κάποιες φορές οι γιοι της οικογένειας Δήλος συμπεριφέρονταν κομματάκι ξιπασμένα, όμως ο Ωρίωνας ήταν προσγειωμένος, αν όχι ταπεινός. «Από πού έχεις έρθει;»

Ο νεαρός αναστέναξε. «Τελικά, μου φαίνεται πως θα τη χρειαστού-

με εκείνη την αιωνιότητα που λέγαμε. Εννοείς, από πού κατάγομαι; Από τις βορειοανατολικές ακτές του Καναδά. Κοίτα, η ιστορία της ζωής μου είναι πραγματικά περίπλοκη, οπότε καλύτερα πρώτα να αναζητήσουμε κάποιο καταφύγιο, προτού μας εντοπίσει κανένα τέρας».

«Τώρα που το ανέφερες», είπε η Έλεν καθώς γυρνούσαν τις πλάτες τους στην ανύπαρκτη θάλασσα και κατευθύνονταν προς ένα κομμάτι στεριάς όπου φύτρωναν πυκνά, τραχιά αγριόχορτα, «πώς και κάθε φορά που είμαστε μαζί προσπαθεί να σε κατασπαράξει κάποιο απαίσιο θηρίο;»

«Ο Κλάδος του Αινεία», αποκρίθηκε εκείνος και έδειξε το λαμπερό, χρυσαφένιο περικάρπιο στο χέρι του. «Τον κατασκεύασε ένας πρόγονός μου από ένα δέντρο με ιδιαίτερα μαγικές ιδιότητες, το οποίο φυτρώνει στα όρια του Κάτω Κόσμου και, δυστυχώς για μένα, τραβά τα τέρατα όπως το μέλι τις μύγες».

«Και τότε γιατί δεν το βγάζεις;» ρώτησε η Έλεν, λες και ήταν προφανέστατη η λύση στο πρόβλημα.

«Επειδή εσείς, κυρία μου, μπορείτε να πηγαινοέρχεστε εδώ κάτω κατά βούληση». Παραμέρισε μερικά ψηλά καλάμια για να τη βοηθήσει να περάσει. Η Έλεν ετοιμάστηκε να διαφωνήσει με την παρατήρηση αυτή, όμως εκείνος την πρόλαβε. «Εγώ χρειάζομαι τον Κλάδο για να ανοίγω τις πύλες που χωρίζουν τους δύο κόσμους. Αν δεν τον είχα μαζί μου, αυτή τη στιγμή θα έκοβα βόλτες στις σπηλιές κάπου στη Μασαχουσέτη. Εντελώς χαμένος».

«Στις σπηλιές;» επανέλαβε η Έλεν καθώς θυμήθηκε πως ο Ωρίωνας τις είχε αναφέρει ξανά. «Η πύλη που οδηγεί στον Κάτω Κόσμο βρίσκεται σε κάποια σπηλιά στη *Μασαχουσέτη;*» ρώτησε, σαν να μην πίστευε στ' αφτιά της. Ο νεαρός τής χαμογέλασε και εξήγησε.

«Υπάρχουν εκατοντάδες, αν όχι χιλιάδες πύλες που οδηγούν στον Κάτω Κόσμο, διάσπαρτες παντού στη γη. Οι περισσότερες βρίσκονται σε κάποια πολύ κρύα σημεία, στο βάθος σπηλαίων. Είναι κάποια "ενδιάμεσα" μέρη, τα οποία δεν εξε*λίσσονται* σε πύλες προς τον Κάτω Κόσμο χωρίς κάποιου είδους κλειδί. Απ' ό,τι ξέρω, ο Κλάδος είναι το τελευταίο κειμήλιο που σώζεται και μπορεί να λειτουργήσει έτσι και, επειδή είμαι Διά-

δοχος του Αινεία, βασικά μόνο εγώ έχω τη δυνατότητα να τον χρησιμοποιήσω».

Η εξήγηση ακούστηκε λογική στην Έλεν. Εκείνη φορούσε τον κεστό, ένα αρχαίο κειμήλιο της θεάς Αφροδίτης που μόνο γυναίκες που είχαν γεννηθεί στον Οίκο του Ατρέα μπορούσαν να το χρησιμοποιήσουν.

«Μα νόμιζα πως η μαγεία δεν είχε θέση εδώ κάτω», είπε η Έλεν και έφερε ασυναίσθητα το χέρι της στο μενταγιόν σε σχήμα καρδιάς. Ήξερε ότι οι μαγικές δυνάμεις του κεστού αδρανοποιούνταν στον Κάτω Κόσμο, διαφορετικά δε θα τραυματιζόταν, κάτι που συνέβαινε σχεδόν σε κάθε της κάθοδο.

«Μονάχα η μαγεία του Κάτω Κόσμου διατηρεί τη δύναμή της στον Κάτω Κόσμο», απάντησε ο Ωρίωνας. «Βρισκόμαστε σε ένα σύμπαν διαφορετικό από το δικό μας. Εδώ ισχύουν άλλοι κανόνες. Σίγουρα θα το έχεις παρατηρήσει. Ούτε οι δυνάμεις που διαθέτουμε ως Επίγονοι μπορούν να λειτουργήσουν εδώ κάτω».

«Ναι, *αυτό* το έχω διαπιστώσει», είπε η Έλεν. Ο τρόπος με τον οποίο τόνισε τη συγκεκριμένη λέξη η κοπέλα κέντρισε την προσοχή του Ωρίωνα. Στράφηκε και την κοίταξε, ενώ τσάκιζε με τα πόδια του κάτι ψηλά χόρτα για να ανοίξει μονοπάτι. Κοντοστάθηκε σκεπτικός κι ύστερα έβαλε τα γέλια, μόλις συνειδητοποίησε τι εννοούσε η Έλεν.

«Εκείνος ο λυσσασμένος σκύλος! Στεκόσουν με τα χέρια σταυρωμένα και τον κοιτούσες!»

Οι ώμοι της Έλεν άρχισαν να τραντάζονται από το αμήχανο γέλιο της. «Δεν ήξερα τι να κάνω! Δεν ξέρω πώς να πολεμώ χωρίς τους κεραυνούς μου!»

«Πάγωσες, λες και σε είχε πιάσει κρίση άσθματος ή δεν ξέρω εγώ τι», συνέχισε ο Ωρίωνας γελώντας πνιχτά. «Για μια στιγμή σκέφτηκα πως έπρεπε να ρωτήσω τη Δάφνη αν χρειαζόταν να έχω μαζί μου ένα σπρέι για ανάσες...»

Άφησε τη φράση του στη μέση μόλις παρατήρησε πόσο γρήγορα άλλαξε η διάθεση της κοπέλας στο άκουσμα του ονόματος της μητέρας της. Την ενοχλούσε αφάνταστα το ότι εκείνος την αποκαλούσε με το μικρό της έτσι απλά, λες και ήταν κολλητοί φίλοι ή οτιδήποτε άλλο.

«Τόσο άσχημα, ε;» ρώτησε ήσυχα ο νεαρός Επίγονος έπειτα από μια τεταμένη παύση.

«Δεν καταλαβαίνω τι θέλεις να πεις», απάντησε η Έλεν χωρίς να μπορέσει να κρύψει το θυμό της. Έκανε μεταβολή σκοπεύοντας να ανοίξει δικό της μονοπάτι μέσα από τα ψηλά καλάμια, όμως ο Ωρίωνας ακούμπησε την παλάμη του στον ώμο της και τη γύρισε προς το μέρος του.

«Κι εγώ Μεικτός είμαι», είπε σιγανά. «Ξέρω πώς είναι να μισείς την οικογένειά σου».

Ο θυμός της κοπέλας εξανεμίστηκε μόλις αντίκρισε το θλιμμένο βλέμμα του. Σήκωσε το χέρι για να τον αγγίξει και χρειάστηκε να σκεφτεί συνειδητά για να το τραβήξει την τελευταία στιγμή. Είχε ξεχάσει για λίγο ότι οι Μεικτοί, όπως εκείνη, μπορούσαν να ανήκουν μόνο σε έναν οίκο. Τα μέλη της μισής οικογένειας του Ωρίωνα θα αισθάνονταν την αδήριτη ανάγκη να τον σκοτώσουν έτσι και τον έβρισκαν μπροστά τους, κάτι που σίγουρα θα συνέβαινε. Οι Ερινύες λειτουργούσαν σαν μαγνήτες, έφερναν τους αντίθετους πόλους κοντά, μέχρι που τελικά συγκρούονταν. Η Έλεν είχε κρυφτεί σε ένα μικροσκοπικό νησί, όμως και πάλι ο Οίκος των Θηβών κατόρθωσε να τη βρει. Δεν μπορούσε παρά να υποθέσει πως κάτι παρόμοιο είχε συμβεί στον Ωρίωνα.

«Καταφέρατε εσύ και η οικογένειά σου να βρείτε τρόπο να παρακάμψετε τις Ερινύες; Ξέρεις, όπως συνέβη με μένα και τα μέλη της οικογένειας Δήλος...» είπε σιγανά. Δεν ήθελε να αναφερθεί συγκεκριμένα στον Λούκας ή να μιλήσει για το πώς οι δυο τους είχαν ερωτευτεί και σώσει ο ένας τον άλλον. Έλπιζε πως η Δάφνη είχε ενημερώσει τον Ωρίωνα για ορισμένα πράγματα σχετικά με το παρελθόν της.

«Όχι», απάντησε εκείνος με σφιγμένη φωνή καταλαβαίνοντας αμέσως τι εννοούσε η κοπέλα. «Εξακολουθεί να με δεσμεύει ο όρκος αίματος απέναντι στον Οίκο της μητέρας μου, τον Οίκο της Ρώμης».

«Τουλάχιστον, μπορείς να τη συναντάς, έτσι δεν είναι;» ρώτησε η Έλεν διστακτικά.

«Όχι, δεν μπορώ», αποκρίθηκε εκείνος κοφτά. Η κοπέλα θυμήθηκε πως ο Ωρίωνας ήταν η *Κεφαλή* του Οίκου της Ρώμης και όχι ο *Διάδοχος*. Αυτό σήμαινε ότι κληρονόμησε τον τίτλο της μητέρας του όταν εκείνη πέθανε.

«Επομένως, άσκησε τα δικαιώματά της πάνω σου η πλευρά του πατέρα σου; Ο Οίκος των Αθηνών;» ρώτησε η Έλεν προσπαθώντας να αλλάξει θέμα και να προσπεράσει το ζήτημα της μητέρας του.

«Σωστά», απάντησε εκείνος και γύρισε την πλάτη του για να δώσει τέλος στις ερωτήσεις.

«Κοίτα, συγγνώμη αν σε κάνω να νιώθεις άσχημα, αλλά προσπαθώ να καταλάβω πώς ακριβώς έχει το πράγμα. Εσύ έθιξες πρώτος το θέμα της οικογένειας. Εσύ ρώτησες για τη μητέρα μου».

«Έχεις δίκιο, εγώ το έθιξα». Ο Ωρίωνας σήκωσε τις παλάμες ψηλά και ξεφύσησε εκνευρισμένος. «Είμαι καλός ακροατής, αλλά δε μου αρέσει να μιλώ πολύ, ούτε και μπορώ να φανταστώ πώς αισθάνεσαι αυτή τη στιγμή, γιατί δεν έχω τις δυνάμεις μου. Δεν είμαι σε θέση να διαβάσω την καρδιά σου και κοντεύω να σαλτάρω». Κούνησε αρνητικά το κεφάλι, σαν να σκέφτηκε μόλις κάτι. «Φαντάζομαι πως έτσι ακριβώς νιώθει ένα φυσιολογικό αγόρι, ε; Είναι πολύ τρομακτικό, οπότε, αν θες, δώσε μου ένα λεπτό, εντάξει;»

«Εντάξει». Η Έλεν δεν μπορούσε να τον κοιτάξει. Δεν εμπιστευόταν πλήρως την κρίση της σε ό,τι είχε να κάνει με τον Ωρίωνα.

«Λοιπόν, θα το πιάσω από την αρχή», είπε εκείνος σχεδόν σαν να την προειδοποιούσε. Η κοπέλα κατένευσε και συνέλαβε τον εαυτό της να γελά νευρικά και πάλι.

«Εντάξει. Ξεκίνα από τα βασικά αυτή τη φορά». Η Έλεν συγκράτησε τον τόνο της φωνής της προσπαθώντας να μην ακούγεται τόσο χαρούμενη. Ήταν *εκνευριστικό*.

«Ωραία. Έχουμε και λέμε. Είμαι η Κεφαλή του Οίκου της Ρώμης, όμως επειδή άσκησε τα δικαιώματά του πάνω μου ο Οίκος των Αθηνών, ο Οίκος της Ρώμης με καταδιώκει από τη μέρα που γεννήθηκα. Ωστόσο, για κάποιους άλλους πολύ μπερδεμένους λόγους, ούτε ο Οίκος των Αθηνών με αποδέχτηκε ολόψυχα». Ο Ωρίωνας κοίταξε την Έλεν, λες και πίεζε τον εαυτό του να βουτήξει στο κενό. «Όταν ήμουν δέκα χρονών, ο πατέρας μου, ο Δαίδαλος, έγινε Απόβλητος επιχειρώντας να με προστατέψει από τα ξαδέρφια μου. Αναγκάστηκε να σκοτώσει έναν από τους γιους του ίδιου του αδερφού του για να με υπε-

ρασπιστεί. Από εκείνη τη μέρα μού είναι αδύνατο ακόμη και να τον πλησιάσω. Οι Ερινύες μάς εξωθούν να προσπαθήσουμε να σκοτώσουμε ο ένας...»

«Ναι, κατάλαβα». Η Έλεν έσπευσε να τον διακόψει, ώστε να μην αναγκαστεί να πει ακριβώς τι είχε προσπαθήσει να κάνει. Εκείνος την ευχαρίστησε με ένα νεύμα που τον σταμάτησε.

Για μια απαίσια στιγμή, η κοπέλα σκέφτηκε πώς θα ήταν αν επιχειρούσε να σκοτώσει τον Τζέρι κι αμέσως έδιωξε την εικόνα αυτή από το μυαλό της. Αδυνατούσε να αντέξει τον εφιάλτη να είναι αναγκασμένη να επιτεθεί στον ίδιο τον πατέρα της.

«Όλοι οι συγγενείς μου θέλουν να με δουν νεκρό για τον ένα ή τον άλλο λόγο, με αποτέλεσμα να περάσω το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου κρυμμένος. Ζητώ συγγνώμη που σου φώναξα πριν, όμως δε μου είναι εύκολο να ανοίγομαι έτσι, γιατί... Πώς να το πω; Συνήθως αποδεικνύεται θανάσιμα επικίνδυνο το να έρθω κοντά με οποιονδήποτε».

«Έζησες εντελώς μόνος από τότε που ήσουν δέκα χρονών, έτσι δεν είναι;» ρώτησε η Έλεν με πνιχτή φωνή αδυνατώντας να συλλάβει όλα όσα της είχε πει. «Προσπαθούσες να γλιτώσεις και από τις δύο πλευρές της οικογένειάς σου;»

«Κρατώντας ταυτόχρονα μυστική την ύπαρξή μου από τους Εκατό Εξαδέλφους». Ο Ωρίωνας έστρεψε το βλέμμα στο έδαφος για να κρύψει το σκοτάδι που απλωνόταν στα μάτια του. «Η Δάφνη με βοηθούσε, όποτε μπορούσε. Ήταν παρούσα την πρώτη φορά που ο Οίκος των Αθηνών ήρθε να με σκοτώσει. Προσπάθησε να βοηθήσει τον πατέρα μου κι έσωσε τη ζωή μου. Έτσι, εκείνη εκπλήρωσε το δικό της όρκο αίματος απέναντι στον Οίκο μου, αν κι εγώ εξακολουθώ να είμαι υπόχρεος απέναντι στον Οίκο του Ατρέα. Καλά, δε σου έχει πει τίποτε σχετικό;»

«Όπως σου ανέφερα, με τη μητέρα μου δε μιλάμε συχνά». Ήταν τόσο παράλογο να θεωρεί η Έλεν πως η Δάφνη έπρεπε να την είχε ενημερώσει για το τι προηγήθηκε; Κάτι όμως εξακολουθούσε να προβληματίζει την κοπέλα. «Πώς κατάφερε να σας βρει εσένα και τον πατέρα σου;»

«Η Δάφνη επιχειρεί να βοηθήσει τους Μεικτούς και τους Απόβλητους

εδώ και, ας πούμε, είκοσι χρόνια. Ταξιδεύει σε ολόκληρο τον κόσμο και, επειδή οι Ερινύες φέρνουν τους Επιγόνους σε επαφή, κάθε φορά που εντοπίζει έναν Επίγονο, βρίσκεται μπροστά σε μια αντιπαράθεση. Έχει ένα σωρό *καταπληκτικές* ιστορίες να διηγηθεί. Δεν μπορώ να το πιστέψω ότι δε σου είπε λέξη για όλα αυτά».

Όμως, φυσικά, η Έλεν δεν είχε ιδέα για τι πράγμα μιλούσε ο Ωρίωνας. Μετά βίας ήξερε ελάχιστα πράγματα για την Μπεθ Σμιθ-Χάμιλτον, τη γυναίκα που νόμιζε για μητέρα της, όμως γνώριζε ακόμη λιγότερα για τη Δάφνη Ατρέα.

«Τέλος πάντων, έσωσε πολλές ζωές, ανάμεσα σε αυτές και τη δική μου, και τώρα μπορεί να βρίσκεται κοντά σε οποιοδήποτε μέλος, οποιουδήποτε Οίκου. Γι' αυτό το λόγο είναι η αρχηγός των Μεικτών και των Απόβλητων».

Η κοπέλα απέμεινε με το στόμα ανοιχτό. Η μητέρα της ήταν μια ηρωίδα; Η περίεργη, αναξιόπιστη, *άχρηστη* μάνα της –η γυναίκα την οποία η Έλεν δεν μπορούσε καν να θυμηθεί από τα παιδικά της χρόνια– ήταν κατά κάποιο τρόπο σωτήρας των Επιγόνων; Αν πράγματι έτσι είχαν τα πράγματα, τότε κάτι στράβωσε άσχημα, είτε στην πορεία του σύμπαντος είτε στον τρόπο με τον οποίο το αντιλαμβανόταν η Έλεν.

«Κοίτα, εν μέρει ο λόγος για τον οποίο σου τα είπα όλα αυτά είναι επειδή σκέφτηκα πως ίσως έτσι σου ήταν ευκολότερο να συγχωρέσεις τη Δάφνη. Και, σε παρακαλώ, σε αυτό να με πιστέψεις. Πρέπει να συγχωρέσεις τη μητέρα σου. Όχι για εκείνη, αλλά για σένα».

«Δεν καταλαβαίνω γιατί την υπερασπίζεσαι», είπε καχύποπτα η Έλεν. Ο νους της πήγε στην επίδραση του κεστού και αναρωτήθηκε μήπως τον έλεγχε η Δάφνη. «Εκείνη σου ζήτησε να μου τα πεις όλα αυτά;»

«Όχι! Παρεξηγείς αυτό που προσπάθησα να... Η Δάφνη ποτέ δε μου ζήτησε να πω το παραμικρό», αποκρίθηκε ταραγμένος ο Ωρίωνας. Η κοπέλα έκανε ένα περιφρονητικό επιφώνημα, το οποίο τον απέτρεψε να συνεχίσει. Είχε θυμώσει και πάλι, όμως δεν ήταν απόλυτα σίγουρη για ποιο λόγο. Το να μην ξέρει τι συνέβαινε την εξόργιζε περισσότερο. Πέρασε φουριόζα από μπροστά του και προσπάθησε να βγει από τα καλάμια.

Όρμησε έξω από την ψηλή βλάστηση και άρχισε να σκαρφαλώνει σε έναν απότομο λόφο, κατάσπαρτο από τα ερείπια ενός ρημαγμένου μεσαιωνικού κάστρου. Καθώς περνούσε εκνευρισμένη μπροστά από μια πέτρινη, μισογκρεμισμένη σκάλα, αναρωτήθηκε για ποιο λόγο ήταν τόσο θυμωμένη. Συνειδητοποίησε πως δεν της έφταιγε μονάχα ένα πράγμα. Διάφορα θέματα την κέντριζαν ταυτόχρονα και τώρα βρισκόταν αντιμέτωπη με όλα αυτά μαζί.

Πρώτον, η Δάφνη είχε στείλει τον Ωρίωνα στον Κάτω Κόσμο χωρίς να μπει στον κόπο να της το αναφέρει. Δεύτερον, η Κασσάνδρα εμπόδιζε την Κλερ και τον Ματ να τη βοηθήσουν, παρόλο που κάθε νύχτα εκείνη έφτυνε αίμα, όχι η Κασσάνδρα. Κι ο Λούκας... Πώς μπορούσε να της φέρεται τόσο απαίσια; Ακόμη κι αν τη μισούσε, πώς άντεχε να της το κάνει αυτό; Για πρώτη φορά η Έλεν αισθανόταν εξοργισμένη με τη συμπεριφορά του, όχι απλά συντετριμμένη.

Καθώς συνέχιζε την πορεία της χτυπώντας τα πόδια της κάτω, σαν να ξεσπούσε στο έδαφος, συνειδητοποίησε ότι περισσότερο από καθετί άλλο ήταν θυμωμένη με τον εαυτό της. Παρέλυσε σε τέτοιο βαθμό από τη θλίψη, ώστε έπαψε να κάνει επιλογές. Επέτρεψε στον εαυτό της να αφεθεί, να παρασυρθεί σαν να ήταν ένα ανήμπορο χνούδι. Αυτό έπρεπε να σταματήσει.

Όταν ένιωσε να της κόβεται η ανάσα από την ανάβαση στον απότομο λόφο με εξοντωτικό ρυθμό, η Έλεν έγειρε πάνω σε έναν πελώριο, χορταριασμένο ογκόλιθο από γρανίτη, ο οποίος άλλοτε αποτελούσε τμήμα του εξωτερικού τείχους του ερειπωμένου κάστρου. Στράφηκε απότομα για να συνεχίσει την ανάκριση του Ωρίωνα, που πάλευε για να μείνει κοντά της.

«Εσύ ξέρεις για ποιο λόγο βρίσκεσαι εδώ;» τον ρώτησε απότομα.

«Για να βοηθήσω», της απάντησε εκείνος λαχανιασμένος.

«Είπες πως σε έστειλε η μητέρα μου. Ξέρεις τι είναι ο κεστός;»

«Παρεμπιπτόντως, γιος της Αφροδίτης», αποκρίθηκε ο νεαρός στρέφοντας τον αντίχειρα στο στήθος του. «Ο κεστός δεν έχει καμιά επίδραση πάνω μου. Η Δάφνη μπορεί απλά να επηρεάζει τις καρδιές των άλλων. Εγώ μπορώ να τις ελέγχω».

«Σοβαρολογείς; Καλά, τρομακτική δύναμη αυτή», μουρμούρισε η Έλεν ξεχνώντας για λίγο το θέμα της. «Ακόμη κι έτσι, παραείσαι πρόθυμος να κάνεις ό,τι σου ζητήσει η Δάφνη. Για πες, με τι σε κρατά;»

«Όχι! Δεν είμαι εδώ για χάρη της *Δάφνης*, ανόητη! Βρίσκομαι εδώ γιατί θεωρώ πως αυτό που *εσύ* προσπαθείς να πετύχεις είναι καταπληκτικό, πιθανότατα το σημαντικότερο πράγμα που επιχείρησε οποιοσδήποτε Επίγονος από την εποχή του Τρωικού Πολέμου! Οι Ερινύες κατέστρεψαν την οικογένειά μου και τίποτε δε θέλω περισσότερο από το να τις εμποδίσω να κάνουν τα ίδια σε οποιονδήποτε άλλο. Εσύ είσαι η Καταβάτρια και η αποστολή αυτή είναι δική σου, όμως είσαι *απίστευτα* κακή μαχήτρια χωρίς τις δυνάμεις σου. Είμαι εδώ για να σε βοηθώ να ξεκολλάς από τους διάφορους βούρκους που πας και πέφτεις, μπας και καταφέρεις να ζήσεις αρκετά, ώστε να ολοκληρώσεις αυτό που προορίζεσαι να κάνεις!»

Η Έλεν έκλεισε απότομα το στόμα της που έχασκε. Ήταν φανερό ότι ο Ωρίωνας έλεγε την αλήθεια. Δεν έκρυβε καμιά υστεροβουλία, αν και εκείνη εξακολουθούσε να υποψιάζεται πως το ίδιο δεν ίσχυε στην περίπτωση της Δάφνης. Για την ακρίβεια, όσο πιο βαθιά κοίταζε στα μάτια του τόσο περισσότερο βεβαιωνόταν ότι θα έκανε τα πάντα για να τη βοηθήσει να σταματήσει τις Ερινύες.

Ο Κλάδος του Αινεία ήταν ένας μαγνήτης τεράτων, όμως η κοπέλα καταλάβαινε ότι ο Ωρίωνας είχε ανάγκη να τη βοηθήσει με οποιονδήποτε τρόπο μπορούσε, διαφορετικά θα τρελαινόταν αν έμενε άπραγος. Στο μεταξύ, η Έλεν ήξερε ότι θα παραφρονούσε από τη θλίψη, αν υποχρεωνόταν να δώσει αυτό τον αγώνα μόνη της. *Εκείνη* είχε ανάγκη τη βοήθεια και ο *Ωρίωνας* είχε ανάγκη να την προσφέρει... Επομένως, κατά κάποιο τρόπο ήταν ο τέλειος συνδυασμός.

«Σου ζητώ συγγνώμη. Σε αδίκησα με αυτά που είπα. Απλά αισθάνομαι πως ένα σωρό άνθρωποι προσπαθούν να μου επιβάλουν τι πρέπει να κάνω, αλλά κανείς τους δε μου *εξηγεί* ουσιαστικά το παραμικρό...» Η Έλεν σταμάτησε προσπαθώντας να βρει τις σωστές λέξεις.

«Σε καταλαβαίνω. Ο ρόλος σου έχει τόσο ζωτική σημασία, ώστε οι πάντες φοβούνται μήπως σου πουν κάτι άστοχο». Κάθισε για να ξεκου-

ραστεί λίγο στο χορτάρι. «Εγώ όμως δε φοβάμαι, Έλεν. Θα σου πω όλα όσα ξέρω, αν μου το ζητήσεις».

Ένα τρομερό ουρλιαχτό αντήχησε στην κοιλάδα. Ο Ωρίωνας πετάχτηκε πάνω και βάλθηκε να κοιτάζει ολόγυρα αναζητώντας την πηγή της κραυγής. Έφερε το ένα χέρι κάτω από το πουκάμισό του για να τραβήξει το μακρύ μαχαίρι που είχε κρυμμένο εκεί, ενώ ταυτόχρονα έπιασε την Έλεν από τον ώμο με το άλλο χέρι και άρχισε να τη σπρώχνει μπροστά του ανηφορίζοντας το λόφο.

«Σβέλτα», διέταξε με σφιγμένη φωνή.

Η κοπέλα τέντωσε το κεφάλι, κοίταξε προς τα πίσω και διέκρινε φευγαλέα μια συστάδα καλαμιών να σαρώνονται στο βάθος. Η άγνωστη απειλή κινούνταν γοργά προς το μέρος τους. Η Έλεν είχε δει ήδη αρκετά ώστε να μπορεί να υπολογίσει πως, ό,τι κι αν ήταν αυτό που διέσχιζε το βαλτότοπο, ήταν *τεράστιο*.

Χωρίς τη δύναμη και την ταχύτητα που διέθετε ως Επίγονος, ένιωθε πως έσερνε τα βήματά της. Ο Ωρίωνας την πίεζε να συνεχίσει την ανάβαση στον απότομο λόφο κρατώντας στο ένα χέρι το μαχαίρι και κολλώντας το άλλο στη μέση της πλάτης της για να τη βοηθήσει να μη χάσει την ισορροπία της. Το πλάσμα που κινούνταν στα χορτάρια κέρδιζε έδαφος.

«Πάμε!» αλύχτησε ο Ωρίωνας στο αφτί της.

«Τι εννοείς; Πού να πάμε;» έσκουξε εκείνη χωρίς να καταλαβαίνει. Ο νεαρός την έσπρωχνε όσο πιο πολύ μπορούσε προς την ανηφόρα και η κοπέλα κατέληξε να προχωρά στα τέσσερα.

Κοίταξε πίσω της τον Ωρίωνα. Στεκόταν σε απόσταση λίγων βημάτων, στραμμένος προς την πλευρά του πλάσματος που η κοπέλα το άκουγε να κινείται προς το μέρος τους, αλλά δεν μπορούσε να το διακρίνει. Ο νεαρός κοίταξε με τη σειρά του πάνω από τον ώμο του, εκεί που βρισκόταν η Έλεν, και τα πράσινα μάτια του έβγαζαν τόση ένταση, ώστε έμοιαζαν σχεδόν να φεγγίζουν. Η κοπέλα είχε ξαναδεί εκείνη την έκφραση και ήξερε τι σήμαινε. Ότι ετοιμαζόταν να πολεμήσει. Δεν μπορούσε να τραπεί σε φυγή και να τον αφήσει να αντιμετωπίσει μόνος του το πλάσμα. Γλίστρησε προς τα κάτω για να σταθεί στο πλευρό του.

«Σήκω και φύγε από εδώ πέρα!» ούρλιαξε εκείνος.

«Και πού στο διάβολο θα μπορούσα να...»

6

Ο ΗΛΙΟΣ ΕΙΧΕ ΑΡΧΙΣΕΙ να ανατέλλει. Η Έλεν ξύπνησε στο κρεβάτι της ξυλιασμένη κι άπλωσε το χέρι για να πιαστεί από ένα αγόρι που δε βρέθηκε ποτέ στο δωμάτιό της.

«Όχι!» αναφώνησε με τραχιά φωνή. Η ανάσα της σχημάτισε ένα σύννεφο, σαν καπνός, όταν συνάντησε την παγωμένη ατμόσφαιρα. «Αχ, όχι, όχι, όχι, δεν μπορεί να μου συμβαίνει αυτό!»

Η Έλεν κατέβηκε άρον άρον από το κρεβάτι και τρεκλίζοντας έσυρε τα μουδιασμένα πόδια της μέχρι τη συρταριέρα για να πιάσει το κινητό της. Το φωτάκι που έδειχνε πως υπήρχαν εισερχόμενα μηνύματα αναβόσβηνε. Πήγε αμέσως στη λίστα και διάβασε:

Χάλια ήταν. Πάω για ύπνο. Στείλε μου μήνυμα αργότερα.

Η κοπέλα κάθισε στην άκρη του κρεβατιού της. Ένα γέλιο ανακούφισης ξεπήδησε ανάμεσα στα δόντια της που κροτάλιζαν από το κρύο, καθώς έτρεμε σύγκορμη στις πολικές συνθήκες του δωματίου της. Κοίταξε την ώρα. Ο Ωρίωνας της είχε στείλει το μήνυμα στις 4:22 π.μ. Τώρα ήταν περίπου 6:30, οπότε η Έλεν αναρωτήθηκε αν είχε μεσολαβήσει αρκετή ώρα. Αποφάσισε πως ήταν γελοίο να μην προσπαθήσει να επικοινωνήσει μαζί του, οπότε του έγραψε:

Είσαι καλά;

Περίμενε μερικά λεπτά, αλλά δεν πήρε απάντηση. Ήθελε να πετάξει μέχρι την ηπειρωτική χώρα για να βεβαιωθεί ότι ο Ωρίωνας ήταν εντάξει στην Ακαδημία Μίλτον, όμως το τελευταίο πράγμα που χρειαζόταν ήταν να έχει μπλεξίματα επειδή έκανε κοπάνα. Τελικά, αναγκάστηκε να το πάρει απόφαση ότι έπρεπε να περιμένει, οπότε άρχισε να ετοιμάζεται για το σχολείο.

Έκανε να σηκωθεί και διαπίστωσε ότι εξακολουθούσε να φορά το πανωφόρι του. Τον φανταζόταν ήδη να την πειράζει γι' αυτό το θέμα,

αν και αυτή τη φορά δεν έφταιγε εκείνη που του είχε πάρει το πανωφόρι. Έγειρε το πρόσωπό της προς τα κάτω χαϊδεύοντας αργά το μάγουλο και το κάτω χείλος της πάνω στο γιακά. Μύριζε όπως εκείνος. Ανέδιδε φρεσκάδα και τόλμη, όμως η συνολική αίσθηση ήταν αυτή της ασφάλειας.

Ενώ πάλευε ανυπόμονα να βγάλει τα μανίκια λέγοντας στον εαυτό της να μη σκέφτεται ανοησίες, η Έλεν πήγε στο μπάνιο για να κάνει ένα ντους. Πήρε το κινητό της, σε περίπτωση που επιχειρούσε ο Ωρίωνας να επικοινωνήσει μαζί της, θυμίζοντας παράλληλα στον εαυτό της να λουστεί. Μάλιστα, διέθεσε και τον επιπλέον χρόνο για να βάλει κοντίσιονερ.

Καθώς σκουπιζόταν με μια πετσέτα και βούρτσιζε τα δόντια της, σκεφτόταν πόσο επιτακτική ήταν η ανάγκη να πάψει να βρίσκεται στο έλεος του Κάτω Κόσμου. Περιφερόταν άσκοπα εκεί και... τέλος πάντων, εδώ και πολύ περισσότερο καιρό απ' ό,τι αποτυπωνόταν στο χρόνο που είχε περάσει στον πραγματικό κόσμο. Το χρωστούσε στον Ωρίωνα να καταστρώσει ένα καλύτερο σχέδιο.

Στο σχολείο το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να αναζητήσει την Κασσάνδρα.

«Πρέπει οπωσδήποτε να βρεθούμε το βράδυ», της είπε η Έλεν.

«Εντάξει», απάντησε ψύχραιμα εκείνη. «Συνέβη κάτι χθες τη νύχτα;»

«Είναι κάτι που πρέπει να ανακοινώσω σε ολόκληρη την οικογένεια. Και είναι όλοι προσκεκλημένοι. Η Κλερ, ο Ιάσονας, ο Ματ, η Αριάδνη», πρόσθεσε η Έλεν ενώ οπισθοχωρούσε στον πολύβουο διάδρομο.

«Δεν είναι έτοιμοι», της φώναξε η Κασσάνδρα, όμως η Έλεν δεν την άφησε να συνεχίσει.

«Τότε, *ετοίμασέ* τους. Δεν κάθομαι να σπαταλήσω κι άλλο χρόνο». Δεν άφησε κανένα περιθώριο στην Κασσάνδρα να διαφωνήσει.

«Έχετε διάθεση για μια βραδιά αρχαίων ελληνικών απόψε;» ρώτησε η Έλεν τον Ματ και την Κλερ στην τάξη.

«Αμέ!» απάντησε με ενθουσιασμό ο φίλος της, σαν σούπερ σπασίκλας που ήταν. «Χρειάζεται να φέρουμε κάτι εμείς;»

«Κλερ;» ρώτησε η Έλεν ανασηκώνοντας ταυτόχρονα τους ώμους,

καθώς κατάλαβε πως ο Ματ ρωτούσε τι χρειάζονταν για να χριστούν. «Εσύ εντόπισες τον πάπυρο».

«Πού να ξέρω;» είπε εκείνη. «Δε διάβασα όλο εκείνο το μακρινάρι. Δεν έχω τόσο έντονες τάσεις αυτοκτονίας».

«Είμαι σίγουρη ότι η Κασσάνδρα θα ξέρει. Θα βρούμε απόψε τι πρέπει να γίνει», είπε η Έλεν με βεβαιότητα.

«Πώς κι αυτή η μεγάλη αλλαγή;» ρώτησε ο Ματ. «Μέχρι τις προάλλες δεν ήσουν και τόσο θετική στο να συμμετάσχουμε στην "ομάδα μελέτης"».

«Ναι, και δες τι σπουδαία αποτελέσματα έχω σημειώσει», είπε η Έλεν. «Ας είμαστε ρεαλιστές, Ματ, εσύ και η Κλερ με βοηθάτε να προετοιμαστώ για τις εξετάσεις μου από τον καιρό που πηγαίναμε στο νηπιαγωγείο. Χθες τη νύχτα συνειδητοποίησα ότι προσπαθούσα τόσο καιρό να δώσω αυτές τις εξετάσεις μόνη μου και πιθανότατα αυτός είναι ο λόγος που διαρκώς αποτυγχάνω να τις περάσω».

Θα ήθελε να μιλήσει στον Ματ για τον Ωρίωνα, όμως παρατήρησε ότι ο Ζακ την κοίταζε επίμονα, οπότε αποφάσισε να περιμένει μέχρι το βράδυ, ώστε να τους ενημερώσει όλους. Το κουδούνι χτύπησε τερματίζοντας τη συζήτηση. Η Έλεν έφυγε για να παρακολουθήσει το πρώτο της μάθημα, προσπαθώντας να φανταστεί τι είχε ακούσει ο Ζακ και πόσα από αυτά μπόρεσε να καταλάβει.

Έφτασε η ώρα του μεσημεριανού για να επικοινωνήσει ξανά ο Ωρίωνας με την Έλεν, κι όταν το έκανε, τα μηνύματά του ήταν τηλεγραφικά. Αποτελούνταν από λέξεις όπως *νύστα*, *φαγητό* και *νερό*. Η κοπέλα τον καταλάβαινε. Δεν ήξερε πόσο χρόνο είχε περάσει μαζί του στον Κάτω Κόσμο την προηγούμενη νύχτα, όμως, ως συνήθως, η εμπειρία την είχε κάνει να αισθάνεται κουρασμένη, πεινασμένη και απερίγραπτα διψασμένη. Τουλάχιστον, υπήρχε πλέον κάποιος στη ζωή της που ήξερε πραγματικά τι περνούσε εκεί κάτω. Τον ρώτησε πώς κατάφερε να ξεφύγει από την κόλαση χωρίς να αφήσει εκεί κάποιο κομμάτι του σώματός του, όμως εκείνος απάντησε: «Θα πάθω κράμπα στους αντίχειρες αν αρχίσω να εξηγώ». Έτσι, η Έλεν κατάλαβε πως είτε σκόπευε να της τα πει από κοντά είτε ήθελε να αποφύ-

γει τελείως να αναφερθεί σε εκείνα τα γεγονότα, οπότε δεν επέμεινε περισσότερο.

Εκείνο το βράδυ η Κασσάνδρα συμφώνησε να χρίσει τον Ματ, την Κλερ, τον Ιάσονα και την Αριάδνη στο στίβο μάχης, με τον Κάστορα, τον Πάλλαντα, την Έλεν και τον Λούκας ως μάρτυρες. Απάγγειλε μερικά λόγια στα αρχαία ελληνικά καίγοντας δαδιά μέσα σε ένα χάλκινο αντικείμενο σε σχήμα δίσκου, το οποίο ο Ιάσονας είπε ότι ονομαζόταν εστία. Τότε ο Κάστορας εμφάνισε ένα κλουβί με πουλάκια, που άρχισαν να τιτιβίζουν ζωηρά αμέσως μόλις τα ξεσκέπασε.

«Μισό λεπτό, αυτά για τι είναι;» ρώτησε η Κλερ κι η φωνή της ακούστηκε επικίνδυνα σαν σκούξιμο.

«Και πάλι καλά να λες που η τελετή δεν απαιτεί κάτι μεγάλο, για παράδειγμα, άλογο ή αγελάδα», απάντησε ο Ιάσονας. Δεν αστειευόταν.

Η Κασσάνδρα έγνεψε αργά, καταφατικά στον πατέρα της και πρότεινε τα χέρια της σαν δίσκο. Ο Κάστορας τράβηξε μια μικρή λεπίδα από τη ζώνη του και την απόθεσε στις παλάμες της κόρης του. Εκείνη τη στιγμή η Κασσάνδρα άρχισε να ακτινοβολεί, πράσινη, μαβιά και μπλε, παίρνοντας τους παγερούς τόνους της ασύλληπτα αρχαίας, τρίπτυχης αύρας της Μάντισσας. Έχοντας πλέον μέσα της τις Μοίρες, η Κασσάνδρα στράφηκε στον Ματ και πρόσφερε τη λεπίδα πρώτα σε εκείνον.

«Αποκεφάλισε την προσφορά και πέταξε το κουφάρι στη φωτιά, θνητέ. Κρίθηκες άξιος», ανακοίνωσαν οι τρεις φωνές με μια ανατριχιαστική, αρμονική ομορφιά.

Έπειτα από ένα στιγμιαίο δισταγμό, ο Ματ έβαλε το χέρι στο κλουβί, βούτηξε ένα πουλί που πετάριζε αλαφιασμένο κι έπιασε το μαχαιράκι στο άλλο χέρι. Στο φως της φωτιάς η Έλεν μπορούσε να διακρίνει ότι το πρόσωπό του είχε μετατραπεί σε μια μάσκα αηδίας και τα χέρια του έτρεμαν τρομερά καθώς έκοβε.

Ευτυχώς, δεν έκανε πίσω κι έτσι η θυσία ολοκληρώθηκε γρήγορα. Η Αριάδνη και ο Ιάσονας πήραν σειρά και ολοκλήρωσαν το έργο τους με σίγουρες κινήσεις, σαν να είχαν κάνει και παλιότερα κάτι αντίστοιχο, κάτι που η Έλεν θεωρούσε πολύ πιθανό. Η Κλερ ήταν η μόνη που φάνηκε να

τα χάνει. Ο Ιάσονας χρειάστηκε να της κρατά τα χέρια σε όλη τη διάρκεια της διαδικασίας όταν έφτασε η σειρά της.

Όταν και οι τέσσερις είχαν μυηθεί, οι Μοίρες εγκατέλειψαν βιαστικά το σώμα της Κασσάνδρας και η φωτιά έσβησε, λες και έπεσε πάνω της ένας κουβάς νερό. Η Κασσάνδρα λίγο έλειψε να παραπατήσει, στηρίχτηκε πάνω στον Λούκας και τελικά κατάφερε να σταθεί όρθια.

Καθώς επέστρεφαν όλοι μαζί στη βιβλιοθήκη, η Κλερ άρχισε να κλαίει σιγανά, σοκαρισμένη από αυτό που είχε κάνει. Η Έλεν ήθελε να τρέξει κοντά της για να την παρηγορήσει, όμως ο Ιάσονας έφερε την κοπέλα δίπλα του κι έσκυψε για να της ψιθυρίσει λόγια καθησυχαστικά στο αφτί. Για μια στιγμή η Κλερ κόλλησε το πρόσωπό της στο στήθος του και τον άφησε να την οδηγήσει ενώ εκείνη βάδιζε στα τυφλά.

Μπροστά σε μια τέτοια εκδήλωση τρυφερότητας, η Έλεν δεν μπόρεσε να μην κοιτάξει προς το μέρος του Λούκας, ο οποίος προχωρούσε στην άλλη πλευρά της ομάδας. Βρισκόταν όσο μπορούσε πιο μακριά της κι ούτε μια φορά δε γύρισε να κοιτάξει τους υπόλοιπους. Η Έλεν απέστρεψε το βλέμμα της. Ένιωσε εκείνο το βάρος να πλακώνει το στήθος της ξανά, όμως αυτή τη φορά το πλάκωμα με το οποίο είχε αρχίσει να εξοικειώνεται τόσο πολύ συνδυαζόταν με ένα ακόμη συναίσθημα: τον εκνευρισμό. Έπρεπε να πάψει να γίνεται κομμάτια κάθε φορά που κοίταζε τον Λούκας και ήταν ανάγκη να συγκεντρωθεί. Διακυβεύονταν πάρα πολλά ζητήματα.

Όταν έφτασαν στη βιβλιοθήκη, ο Ματ εξακολουθούσε να δείχνει κάπως χλομός. Η Έλεν άρχισε αμέσως να μιλά, ώστε να αποτραπούν τυχόν καλοπροαίρετες αλλά δυσάρεστες ερωτήσεις σχετικά με το αν ο νεαρός αισθανόταν την ανάγκη να κάνει εμετό.

Μίλησε σε όλους για τον Ωρίωνα, τις μάχες που έδινε στον Κάτω Κόσμο και τη σχέση του με τη μητέρα της. Ακολούθησαν μερικές ερωτήσεις σχετικά με το πώς κατόρθωνε να φτάνει στον Κάτω Κόσμο και αρκετά επιφωνήματα κατάπληξης μπροστά στην αποκάλυψη ότι οποιοσδήποτε άλλος πέρα από την ίδια θα μπορούσε να επιβιώσει εκεί κάτω. Η Έλεν εξήγησε ότι ο Ωρίωνας είχε στην κατοχή του τον Κλάδο του Αινεία κι αυτό του επέτρεπε να ταξιδεύει ανάμεσα στους κόσμους.

«Οπωσδήποτε, δεν πρόκειται απλά για κάποιο πνεύμα», είπε η κοπέλα με βεβαιότητα. «Μου δάνεισε το πανωφόρι του, το οποίο εξακολουθούσα να φορώ όταν ξύπνησα το επόμενο πρωί».

«Θυμάσαι εκείνη τη διάρρηξη στο μουσείο;» ρώτησε με νόημα ο Κάστορας τον αδερφό του αμέσως μόλις άκουσε για τον Κλάδο.

«Ναι, αυτό πρέπει να ήταν. Το μόνο αντικείμενο που κλάπηκε ήταν ένα αρχαίο μεταλλικό τεχνούργημα. *Ένα χρυσό φύλλο*», απάντησε ο Πάλλας. «Άλλωστε, το έκλεψε μια άγνωστη γυναίκα, η οποία μπήκε απλά στο χώρο, ράγισε με το χέρι της το θωρακισμένο γυαλί που περιέβαλλε την προθήκη και έφυγε σαν να μην έτρεχε τίποτε. Δεν μπήκε στον κόπο να φορέσει μάσκα, δε χρησιμοποίησε τίποτ' άλλο πέρα από τα χέρια της και, απ' ό,τι φάνηκε στην πορεία των ερευνών, δεν άφησε πίσω της ούτε μια σταγόνα αίμα».

«Αφήστε με να μαντέψω», είπε η Έλεν με βαριά φωνή. «Η μητέρα μου, σωστά;»

«Μάλλον, όμως τι λόγο θα είχε η Δάφνη να κλέψει τον Κλάδο και στη συνέχεια να τον παραδώσει στον Ωρίωνα;» ρώτησε ο Ιάσονας. «Είναι ένα τόσο *ισχυρό* αντικείμενο».

«Ο Ωρίωνας μου είπε ότι κατάγεται από τον Αινεία, επομένως είναι ο μοναδικός που μπορεί να χρησιμοποιήσει τις δυνάμεις αυτές», απάντησε η Έλεν.

«Τότε είναι ο Διάδοχος του Οίκου της Ρώμης», επενέβη ο Κάστορας με μια νότα δέους να χρωματίζει τη φωνή του.

«Για την ακρίβεια, είναι η Κεφαλή *του συγκεκριμένου* Οίκου. Πώς το ξέρατε;» ρώτησε η Έλεν.

«Δεν έχεις διαβάσει την *Αινειάδα* ακόμη, έτσι δεν είναι;» είπε ο Κάστορας χωρίς να τη μέμφεται στο ελάχιστο. «Ο Αινείας ήταν ο καλύτερος στρατηγός του Έκτορα στον Τρωικό Πόλεμο κι ένας από τους ελάχιστους επιζώντες μετά την πτώση της Τροίας. Επίσης, ήταν ο ιδρυτής της Ρώμης και ο θεμελιωτής του ομώνυμου Οίκου των Επιγόνων».

«Εκτός αυτού, ήταν *και* γιος της Αφροδίτης». Η Αριάδνη χαμογέλασε πονηρά στην Έλεν. «Σαν να λέμε, αυτός ο Ωρίωνας πρέπει να είναι όχι απλά παίδαρος, αλλά... Οχ!»

Ο Ιάσονας κλότσησε την αδιάκριτη δίδυμη αδερφή του κάτω από το τραπέζι. Όταν εκείνη γύρισε να τον κοιτάξει, της κούνησε αρνητικά το κεφάλι για να καταστήσει απόλυτα σαφές ότι δεν έπρεπε να συνεχίσει. Ήδη η Έλεν ένιωθε λες και το πρόσωπό της κόντευε να πάρει φωτιά. Τόσο πολύ είχε κοκκινίσει, αν και δεν ήξερε για ποιον ακριβώς λόγο. Δεν είχε κάνει οτιδήποτε για το οποίο θα έπρεπε να ντρέπεται.

«Λίγο νωρίτερα είπες "του συγκεκριμένου" Οίκου, σχεδόν σαν να εννοούσες ότι συνδέεται με περισσότερους του ενός», σχολίασε ο Λούκας χωρίς να σηκώσει το βλέμμα για να κοιτάξει την Έλεν.

«Πράγματι», απάντησε κομπιάζοντας εκείνη και κοιτάζοντας παντού εκτός από τον Λούκας. «Ο Ωρίωνας είναι η Κεφαλή του Οίκου της Ρώμης, όμως παράλληλα είναι Διάδοχος του Οίκου των Αθηνών».

Αμέσως ξεκίνησαν στο δωμάτιο πολλές ταυτόχρονες συζητήσεις. Απ' ό,τι φάνηκε, ο Ωρίωνας ήταν ο πρώτος Επίγονος στην ιστορία που κληρονομούσε τα σκήπτρα δύο Οίκων. Αυτό ήταν απόλυτα κατανοητό μόλις το σκέφτηκε λίγο η Έλεν, αφού οι Ερινύες κατέβαλλαν εργώδεις προσπάθειες για να διατηρήσουν τους Οίκους διαιρεμένους. Μέσα σε εκείνη την αναστάτωση η κοπέλα άκουγε αποσπάσματα των διαλόγων και κατάλαβε ότι υπήρχε μια προφητεία που αφορούσε τον Ωρίωνα και το περιεχόμενό της δεν ήταν θετικό.

«Σταθείτε! Μισό λεπτό», πετάχτηκε καθώς άρχισε να ακούει τους άλλους να μιλούν για τον Ωρίωνα με έναν τρόπο που δεν της άρεσε. «Θα μπορούσε κάποιος να μου εξηγήσει τι συμβαίνει, σας παρακαλώ;»

«Το ζήτημα είναι απλό, δεν απαιτεί πολλές εξηγήσεις», αποκρίθηκε η Κασσάνδρα με κοφτή φωνή. «Πριν από τον Τρωικό Πόλεμο, η Τρωάδα Κασσάνδρα έκανε μια προφητεία. Προέβλεψε ότι θα γεννιόταν ένας Πολλαπλός Διάδοχος. Πιστεύουμε πως ο όρος αναφέρεται σε κάποιον Επίγονο που κληρονομεί περισσότερους του ενός Οίκους. Αυτός ο Πολλαπλός Διάδοχος, ή αλλιώς ο "Κρατήρας Εντός του Οποίου Αναμείχθηκε Βασιλικό Αίμα Επιγόνων" για να ακριβολογήσουμε, είναι το ένα σκέλος μιας τριάδας Επιγόνων οι οποίοι, αν δεν κάνουμε λάθος, προορίζονται να αντικαταστήσουν τους τρεις κορυφαίους θεούς, τον Δία, τον Ποσειδώνα και τον Άδη. Οι τρεις Επίγονοι προορίζονται να κυβερνήσουν στον

ουρανό, στους ωκεανούς και στη χώρα των νεκρών, εφόσον κατορθώσουν να ανατρέψουν τους θεούς και να καταλάβουν τις θέσεις τους. Η ύπαρξη του Πολλαπλού Διαδόχου αποτελεί σημάδι πως το Τέλος του Χρόνου πλησιάζει. Η Τελική Μάχη θα ξεκινήσει σύντομα».

«Είναι γνωστός και ως Τύραννος», είπε ο Λούκας σιγανά τραβώντας όλα τα βλέμματα πάνω του, σε ένα δωμάτιο όπου κατά τα άλλα επικρατούσε πλήρης ακινησία. «Περιγράφεται ως ένα πλάσμα "γεννημένο στην πικρία" και οι προφητείες τον θέλουν ικανό "να μετατρέψει όλες τις πόλεις των θνητών σε σωρούς ερειπίων"».

«Κάτι σαν τον Αντίχριστο των Επιγόνων;» ψιθύρισε η Κλερ στον Ιάσονα, όμως σε ένα δωμάτιο όπου επικρατούσε τέτοια σιωπή, όλοι άκουσαν την αγωνιώδη ερώτησή της.

«Όχι, καλή μου, δεν είναι ακριβώς το ίδιο», είπε καθησυχαστικά ο Πάλλας και άπλωσε το χέρι προς την Κλερ σφίγγοντας για λίγο την παλάμη της. «Όπως ερμηνεύουμε τις προφητείες, σε αυτό το στάδιο εμείς οι Επίγονοι έχουμε την ευκαιρία να αγωνιστούμε για την αθανασία μας. Δεν πρόκειται να έρθει το τέλος του κόσμου. Σε κάθε περίπτωση όμως, εφόσον η Τελική Μάχη πάρει αρνητική τροπή, οι περισσότεροι θνητοί δεν πρόκειται να επιβιώσουν. Ο ερχομός του Τυράννου είναι ένα από τα σημάδια πως ξεκινά η περίοδος της τελικής σύγκρουσης».

«Η προφητεία αναφέρει ότι οι επιλογές που θα κάνει ο Τύραννος, ενόψει της Τελικής Μάχης, ενδεχομένως να καθορίσουν τη μοίρα όλων μας, θεών, Επιγόνων και θνητών. Ουσιαστικά, αυτό είναι το μόνο που ξέρουμε», πρόσθεσε ο Κάστορας.

«Ας μην ξεχνάμε ότι πρόκειται απλά για ένα απόσπασμα από μια πολύ μεγάλη και ιδιαίτερα σύνθετη προφητεία. Το μεγαλύτερο μέρος *έχει χαθεί*», εξήγησε η Αριάδνη στην Έλεν, στον Ματ και στην Κλερ. «Επίσης, ένα μεγάλο αμφιλεγόμενο θέμα είναι το κατά πόσο οι πληροφορίες που έχουμε καταγράφηκαν επί λέξει ή αν κάποια σημεία είναι απλά ποίηση, όπως η *Ιλιάδα*».

«Επομένως, αυτή η προφητεία θα μπορούσε να είναι απλά ένα σύνολο από όμορφες λέξεις, εσείς όμως αποφασίσατε ήδη πως ο Ωρίωνας είναι ο Τύραννος που λέτε;» ρώτησε η Έλεν σαν να μην πίστευε στ' αφτιά

της. Όταν είδε πως κανείς δεν προσπάθησε να το αρνηθεί, η κοπέλα συνέχισε: «Είναι τελείως άδικο».

Ο Λούκας ανασήκωσε τους ώμους, το σαγόνι του σφίχτηκε, όμως κράτησε το βλέμμα στραμμένο στο πάτωμα. Τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας Δήλος αντάλλαξαν ματιές. Η Έλεν τούς κοίταξε με τη σειρά και τελικά σήκωσε τα χέρια ψηλά αγανακτισμένη.

«Δεν τον ξέρετε πραγματικά», είπε σχεδόν απολογητικά απευθυνόμενη σε όλους.

«Ούτε κι εσύ τον ξέρεις», αντέτεινε ο Λούκας με τραχιά φωνή. Σήκωσε το κεφάλι και τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν για πρώτη φορά εδώ και μία εβδομάδα. Ήταν τέτοια η δύναμη της ματιάς του, ώστε έκοψε την ανάσα της Έλεν. Ακολούθησε μια τεταμένη στιγμή, κατά την οποία όλοι οι άλλοι σφίχτηκαν παρακολουθώντας τον Λούκας. Τελικά χαμήλωσε το βλέμμα.

«Μα δεν είναι έτσι όπως τον περιγράφετε», είπε η Έλεν σχεδόν ψιθυριστά και κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Ο Ωρίωνας δε θα μπορούσε ποτέ να γίνει τύραννος. Είναι πολύ γλυκός και –πώς να το πω;– *συμπονετικός*».

«Το ίδιο και ο Άδης», σχολίασε η Κασσάνδρα σχεδόν σαν να αναφερόταν σε κάποιο παλιό φίλο με τον οποίο είχε χάσει την επαφή. «Από όλους τους θεούς, ο Άδης είναι ο πιο συμπονετικός. Άλλωστε, λέγεται πως αυτός στέκεται στο πλευρό σου τις στιγμές που η ζωή σου περνά σαν ταινία μπροστά από τα μάτια σου. Ίσως αυτή η συμπόνια που εκδηλώνει ο Ωρίωνας να είναι εκείνο το στοιχείο που τον καθιστά ιδανικό αντικαταστάτη του Άδη».

Η Έλεν δεν μπορούσε να φανταστεί καν πώς να διαφωνήσει με ένα τέτοιο επιχείρημα, όμως βαθιά μέσα της γνώριζε ότι ήταν λάθος της Κασσάνδρας να συγκρίνει τον Ωρίωνα με τον Άδη ή να τον αποκαλεί τύραννο. Ο νεαρός αυτός έσφυζε από ζωή και αισιοδοξία. Είχε καταφέρει μάλιστα να την κάνει να γελάσει στην *κόλαση*. Πώς θα μπορούσε ένας τέτοιος χαρακτήρας να πάρει τη θέση του Άδη και να αποτελέσει μια νέα εκδοχή του θεού των νεκρών; Δεν ήταν λογικό.

«Τίποτε από όσα λέμε δεν είναι οριστικό και αμετάκλητο, Έλεν», είπε

η Αριάδνη βλέποντας πόσο ταραγμένη ήταν η κοπέλα. «Εφόσον λες πως ο Ωρίωνας είναι καλός, εγώ σε πιστεύω».

«Έχει περάσει πολλά εξαιτίας των Ερινυών και είναι διατεθειμένος να διακινδυνεύσει τη ζωή του για να με βοηθήσει να απαλλαγούμε από αυτές, ώστε να μη χρειαστεί κανένας άλλος να υποφέρει όπως εκείνος. Αυτό δεν είναι κάτι που θα επέλεγε να κάνει κάποιος κακός», επέμεινε η Έλεν.

«Φαίνεται πως τον ξέρεις καλύτερα απ' ό,τι μας έλεγες νωρίτερα», σχολίασε αυστηρά ο Λούκας.

«Δύο φορές μονάχα του έχω μιλήσει, όμως ο χρόνος κυλά διαφορετικά εκεί κάτω. Είναι λες και έχουν περάσει μέρες ολόκληρες. Δεν ισχυρίζομαι πως ξέρω τα πάντα για εκείνον, κάθε άλλο. Ωστόσο, είναι αλήθεια ότι τον εμπιστεύομαι».

Η Έλεν ένιωθε το σώμα του Λούκας να εκπέμπει κύματα εκνευρισμού, αλλά εκείνος δεν είπε λέξη παραπάνω. Κατά μία έννοια, η κοπέλα θα το προτιμούσε αν είχε αρχίσει να της φωνάζει ξανά. Τουλάχιστον έτσι θα καταλάβαινε τι περνούσε από το μυαλό του.

«Ας ελπίσουμε ότι έχεις δίκιο, Έλεν. Για το καλό όλων μας», είπε προβληματισμένη η Κασσάνδρα. Ύστερα σηκώθηκε και πήγε στους παπύρους δίνοντας ουσιαστικά σε όλους να καταλάβουν ότι έπρεπε να φύγουν. Πράγματι, όλοι σηκώθηκαν και βγήκαν από τη βιβλιοθήκη για να πάνε στην κουζίνα.

Η Νόελ είχε ετοιμάσει ένα μικρό τσιμπούσι για να γιορτάσουν την ανακήρυξη των πρώτων νέων ιερέων και ιερειών του Απόλλωνα εδώ και χιλιετίες. Η Έλεν δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει βλέποντας τα καλούδια που τους περίμεναν και αναγνωρίζοντας το γεγονός ότι η οικογένεια Δήλος έκανε τα πάντα συνοδεία φαγητού. Τσακωμοί, εορτασμοί, αναρρώσεις, κάθε σημείο καμπής και μερικές φορές απλά πρωινά Κυριακής δικαιολογούσαν μια συγκέντρωση γύρω από ένα πλούσιο τραπέζι. Έτσι, το σπίτι τους αποκτούσε θαλπωρή. Η Έλεν ήξερε πως ήταν ξαδέρφη τους και επομένως μέλος αυτής της οικογένειας, όμως πλέον δεν ένιωθε καλοδεχούμενη. Αν έμενε, ήξερε πως θα έφευγε ο Λούκας. Έτσι, στάθηκε παράμερα θέλοντας να αποφύγει να μπει στην κουζίνα.

«Έλα εδώ να φας!» τη διέταξε εύθυμα η Κλερ καθώς ερχόταν πίσω της.

«Χα! Τόσο αδύνατη δείχνω;»

«Πετσί και κόκαλο».

«Δεν μπορώ να το κάνω, Κλερ», αποκρίθηκε η Έλεν με πνιχτή φωνή.

«Έχει φύγει ήδη, ξέρεις. Δεν είπε λέξη, γύρισε κι έφυγε. Όμως, σε καταλαβαίνω». Η Κλερ ανασήκωσε τους ώμους. «Είναι πολύ κρίμα που δε θα μείνεις για να το γιορτάσουμε, αλλά δε σε κατηγορώ. Ούτε κι εγώ θα αισθανόμουν άνετα».

«Ήταν πραγματικά θαρραλέο αυτό που έκανες», της είπε η Έλεν με απόλυτη σοβαρότητα. «Χρειάστηκε κότσια για να ενταχτείς στο ιερατείο».

«Έπρεπε να το είχα κάνει νωρίτερα», αποκρίθηκε σιγανά η Κλερ. «Σε άφησα να περιπλανιέσαι εκεί κάτω χωρίς καμιά βοήθεια για πάρα πολύ καιρό και τώρα... Κοίτα πώς είσαι. Λυπάμαι πολύ, Λένη».

«Τόσο χάλια, ε;»

«Ναι», απάντησε η Κλερ χωρίς περιστροφές. «Δείχνεις τόσο εξουθενωμένη».

Η Έλεν κατένευσε. Ήξερε πως η φίλη της δεν προσπαθούσε να την πληγώσει, απλά ήταν ειλικρινής. Αγκάλιασε την Κλερ κι έφυγε από την πίσω πόρτα, πριν προλάβει κανείς άλλος να της ζητήσει να καθίσει στο τραπέζι. Ετοιμαζόταν να απογειωθεί όταν άκουσε κάποιον να πλησιάζει από το πλάι διασχίζοντας το γρασίδι.

«Πες μου απλά ότι δεν τον αφήνεις να παίρνει αυτός τις αποφάσεις εκεί κάτω, αυτό μονάχα», είπε με σιγανή φωνή ο Λούκας. Σταμάτησε σε μια απόσταση γύρω στα τρία μέτρα, όμως εκείνη και πάλι οπισθοχώρησε. Η στάση του σώματός του φανέρωνε μια επιθετικότητα που δεν άρεσε στην Έλεν.

«Όχι, δεν τον αφήνω», αποκρίθηκε. «Ο Ωρίωνας δεν είναι αυτό που νομίζεις. Σου το εξήγησα, θέλει απλά να με βοηθήσει».

«Εννοείται. Είμαι σίγουρος πως μόνο αυτό θέλει». Ο Λούκας μιλούσε άτονα, ψυχρά. «Μπορείς να χαζολογάς όσο θέλεις μαζί του, όμως το ξέρεις πως δε θα μπορέσεις να είσαι μαζί του. Έτσι δεν είναι;»

Η Έλεν απέμεινε με το στόμα ανοιχτό. «Δεν είμαι *μαζί* του», μουρμούρισε ξέπνοη σχεδόν από το σοκ.

«Το θέμα είναι να παραμείνουν οι Οίκοι *χωρισμένοι*», συνέχισε πικρόχολα ο Λούκας προσπερνώντας την άρνησή της. «Όσο γοητευτικός κι αν είναι ο τύπος, όσες φορές κι αν σου δανείσει το πανωφόρι του, μην ξεχνάς πως είναι ο Διάδοχος δύο Οίκων κι εσύ η Διάδοχος ενός τρίτου. Ποτέ δε θα μπορέσετε να στηρίξετε μια σχέση».

«Ό,τι πεις. Θα προσπαθήσω να αντισταθώ στον πειρασμό να τον *παντρευτώ* σ' εκείνο το χαριτωμένο ιερό στις παρυφές της κόλασης. Ξέρεις ποιο λέω, εκείνο που στέκει ακριβώς δίπλα στις καταβόθρες που ξεχειλίζουν από πτώματα». Η Έλεν έβραζε από θυμό. Ήθελε να ουρλιάξει, όμως πίεσε τον εαυτό της να μην υψώσει τη φωνή της. «Δεν καταλαβαίνω, τι γελοιότητες είναι αυτές! Γιατί μου τα λες όλα αυτά;»

«Επειδή δε θέλω να ξεχάσεις ποια είναι η αποστολή σου, εξαιτίας κάποιου γελοίου μορφονιού από τη Ρώμη».

«Μη μιλάς έτσι για τον Ωρίωνα», τον αποπήρε η Έλεν σιγανά, αλλά αυστηρά. «Είναι φίλος μου».

Είχε δει τον Λούκας να θυμώνει πολλές φορές στο παρελθόν, όμως ποτέ δεν τον είχε ακούσει να μιλά τόσο υποτιμητικά για οποιονδήποτε. Δεν ήταν τέτοιος χαρακτήρας. Εκείνος φάνηκε να διαισθάνεται την απογοήτευσή της και για μια στιγμή απέστρεψε το βλέμμα, σαν να αισθανόταν εξίσου απογοητευμένος με τον εαυτό του.

«Τέλεια. Κάνε παρέα με το φίλο σου», είπε ψύχραιμα δείχνοντας να έχει ανακτήσει την αυτοκυριαρχία του. «Μονάχα μην ξεχνάς ότι αυτή η αποστολή είναι *δική σου*. Η Μάντισσα το ξεκαθάρισε ότι εσύ πρέπει να τη φέρεις εις πέρας. Μη γελαστείς. Αυτό που επιχειρείς να πετύχεις στον Κάτω Κόσμο είναι τόσο δύσκολο, ώστε ο Τύραννος ίσως να μη χρειαστεί να συγκρουστεί μαζί σου για να σε οδηγήσει στην αποτυχία. Ίσως το μόνο που πρέπει να κάνει είναι να σε αποπροσανατολίσει».

Ξαφνικά η Έλεν δεν άντεχε άλλο να της κάνει κήρυγμα ο Λούκας. Δεν είχε κανένα δικαίωμα να της υπαγορεύει πώς να συμπεριφερθεί και οπωσδήποτε δε χρειαζόταν να της θυμίζει ποιο ήταν το καθήκον της. Έκανε ένα βήμα προς το μέρος του.

«Δεν είμαι αποπροσανατολισμένη και γνωρίζω ποια είναι η αποστολή μου. Όμως, δεν πρόκειται να καταφέρω *το παραμικρό* μόνη μου. Εσύ δεν έχεις ιδέα πώς είναι να βρίσκεσαι εκεί κάτω!»

«Κι όμως, ξέρω», ψιθύρισε εκείνος με τραχιά φωνή, σχεδόν πριν ολοκληρώσει τη φράση της η Έλεν. Τότε, η κοπέλα θυμήθηκε. Ο Λούκας είχε βρεθεί στον Κάτω Κόσμο τη νύχτα που έπεσαν. Στο μεταξύ, βρισκόταν αρκετά κοντά του τώρα για να προσέξει τα μάτια του, τα οποία είχαν πάρει ένα τόσο σκούρο μπλε χρώμα, ώστε έμοιαζαν μαύρα, ρουφηγμένα. Το πρόσωπό του έδειχνε πιο λεπτό και υπερβολικά χλομό, σαν να μην τον είχε δει ο ήλιος εδώ και εβδομάδες.

«Τότε, θα έπρεπε να ξέρεις πως είναι σχεδόν αδύνατο να τα βγάλεις πέρα εκεί κάτω χωρίς τη βοήθεια κάποιου», επέμεινε η Έλεν και η φωνή της σκάλωσε λίγο βλέποντας πόσο άρρωστος έδειχνε. Όμως δεν υποχώρησε. «Κι αυτό κάνει ο Ωρίωνας· με βοηθά, δε με αποπροσανατολίζει. Πήρε πολλά ρίσκα για να μπορέσει να φτάσει ως εκεί, να μου σταθεί, και βαθιά μέσα μου γνωρίζω ότι θέλει να σταματήσει τις Ερινύες όσο το θέλουμε κι εμείς, αν όχι *περισσότερο*. Δεν πιστεύω πως είναι ο μοχθηρός Τύραννος που λένε όλοι. Κι ούτε πρόκειται να κρίνω το φίλο μου με βάση κάποια αρχαία προφητεία, η οποία ίσως και να είναι ένα μάτσο ποιητικές ανοησίες».

«Πολύ ώριμο εκ μέρους σου, Έλεν, όμως να θυμάσαι πως πάντοτε υπάρχει ένας πυρήνας αλήθειας στις προφητείες, όσα ποιητικά στρώματα κι αν τις έχουν καλύψει».

«Δεν καταλαβαίνω, τι έχεις πάθει; Εσύ ποτέ δε μιλούσες έτσι!» αναφώνησε η Έλεν και ύψωσε τη φωνή της για πρώτη φορά. Δεν την ένοιαζε ακόμη κι αν όλη η οικογένεια έβγαινε τρέχοντας έξω και τους έβλεπε μόνους τους και τόσο κοντά. Έκανε ένα ακόμη βήμα προς το μέρος του, αλλά αυτή τη φορά ήταν εκείνος που υποχρεώθηκε να υποχωρήσει. «Εσύ γελούσες με όλες αυτές τις βλακείες περί "ατρόπου μοίρας"!»

«Ακριβώς».

Δε χρειάστηκε να ολοκληρώσει τη σκέψη του. Η Έλεν ήξερε ότι αναφερόταν στους δυο τους. Δάκρυα άρχισαν να καίνε τα μάτια της. Γνώριζε ότι δεν μπορούσε να αφεθεί, να ξεσπάσει μπροστά του, διαφορετι-

κά θα παραφρονούσε εντελώς. Πριν προλάβουν να την πάρουν τα κλάματα, πήδηξε στο νυχτερινό ουρανό και επέστρεψε πετώντας στο σπίτι της.

Η αυγή πλησίαζε. Ο ουρανός άρχισε να ξεθωριάζει και το απόλυτο μαύρο έδωσε τη θέση του σε μια βαθιά μπλε χροιά, ενώ σύντομα θα φωτιζόταν από τα ρόδινα χρώματα της ανατολής. Η Δάφνη δεν μπορούσε να είναι σίγουρη αν αυτό ήταν καλό ή κακό. Είχε πάψει να τρέμει εδώ και ώρες, κάτι που σήμαινε ότι περνούσε σε κατάσταση υποθερμίας. Ο ήλιος θα τη ζέσταινε, αλλά παράλληλα θα επιδείνωνε την αφυδάτωσή της. Είχε καταναλώσει το περισσότερο νερό που περιείχε το σώμα της σχηματίζοντας μη θανατηφόρους κεραυνούς για να πιέσει τον Τάνταλο να μιλήσει, κι όλα αυτά πριν ακόμη πέσει στον ωκεανό πριν από είκοσι εφτά και πλέον ώρες.

Έστρεψε το σώμα της πάνω στα αντικείμενα από τα οποία είχε πιαστεί, αφότου ρίχτηκε στο κενό από το παράθυρο. Είχε πέσει από ύψος τριάντα και πλέον μέτρων στα ανταριασμένα κύματα και ύστερα χτύπησε επανειλημμένα στα βράχια. Το βαθύ κόψιμο στο μέτωπό της επουλώθηκε και τα τρία από τα τέσσερα σπασμένα πλευρά της κόλλησαν, όμως το τέταρτο δε θα βελτιωνόταν περισσότερο μέχρι να φάει και να πιει κάτι. Ο αριστερός καρπός της εξακολουθούσε να είναι επίσης σπασμένος, όμως τα πλευρά της ήταν εκείνα που τη βασάνιζαν περισσότερο. Κάθε ανάσα, κάθε κίνηση του νερού, την έκανε να αισθάνεται σαν να ήταν η τελευταία της.

Όχι όμως ακριβώς η τελευταία.

Η Δάφνη σήκωσε το κεφάλι και τέντωσε με πόνο το λαιμό της για να εντοπίσει κάποια στεριά. Η παλίρροια άλλαζε κατεύθυνση. Θα την έφερνε πιο κοντά στη στεριά, όπως και το προηγούμενο πρωί. Το μόνο που μπορούσε να ελπίζει ήταν πως είτε οι φρουροί του Ταντάλου εγκατέλειψαν τις προσπάθειες να την εντοπίσουν περιπολώντας στην ακτή είτε ότι τα ρεύματα την παρέσυραν αρκετά μακριά, ώστε να μπορέσει να επιτρέψει στο θλιβερό σωσίβιό της, μερικά πεταγμένα δίχτυα, ανακατε-

μένα με φελιζόλ και κλαδιά, να ξεβραστεί στην ακτή. Ήξερε πως δε θα μπορούσε να αντέξει για πάντα μέσα στο νερό. Η σχεδία της άρχιζε να βουλιάζει. Άσχετα από το τι έκαναν οι φρουροί, η Δάφνη έπρεπε να βγει σύντομα στη στεριά, διαφορετικά θα πνιγόταν.

Έμεινε σκυμμένη ρίχνοντας κλεφτές ματιές στην ακτή κάθε φορά που το επέτρεπαν τα κύματα. Είδε ένα μεγαλόσωμο άντρα να τρέχει προς τα όρια του νερού, ταχύτερα απ' ό,τι θα μπορούσε να διακρίνει το μάτι ενός θνητού. Καθώς ορμούσε σαρώνοντας την άμμο, γδύθηκε από τη μέση και πάνω, ενώ τα χρυσαφένια μαλλιά του λαμπύριζαν στις πρώτες, άγουρες αχτίδες της αυγής.

Ο λατρεμένος της Αίαντας, ο πραγματικός γιος του ήλιου, είχε έρθει με την αυγή για να τη σώσει.

Η Δάφνη δοκίμασε να βγάλει μια κραυγή χαράς, αλλά διαπίστωσε ότι δεν μπορούσε παρά να ξεφυσήσει σαν ασθματική από τον πρησμένο λαιμό της. Παρότι τα σκασμένα χείλη της μάτωσαν, χαμογέλασε βλέποντας τον όμορφο άντρα της, ο οποίος ετοιμαζόταν να την πάρει στην αγκαλιά του και να την απομακρύνει από κάθε κίνδυνο. Ακριβώς όπως έκανε πάντοτε πριν δολοφονηθεί.

Αν η Δάφνη μπορούσε να κλάψει εκείνη τη στιγμή, θα το είχε κάνει. Θυμήθηκε και πάλι ότι ο Αίαντας ήταν νεκρός και η σκέψη αυτή την πόνεσε σαν να το συνειδητοποιούσε για πρώτη φορά. Ποιος ο λόγος να παλεύει τόσο να ζήσει, αφού ο λατρεμένος της την περίμενε στις όχθες της Στύγας; Ο νους της πήγε στο τρομερό ψέμα που είχε πει στην κόρη της και για μια στιγμή, τώρα που θα πέθαινε, μετάνιωσε που άφησε την Έλεν να πιστέψει ότι ήταν ξαδέρφη του Λούκας. Το τραυματισμένο σώμα της χαλάρωσε, ενώ το βλέμμα της καρφωνόταν στο πιστό αντίγραφο του άντρα της.

Οι γεροδεμένοι μηροί του νεαρού άντρα όργωσαν το νερό καταφέρνοντας με κάποιο τρόπο να ξεπεράσουν τη φυσιολογική αντίσταση. Τη στιγμή που η Δάφνη γλιστρούσε κάτω από την επιφάνεια, τον είδε να χτυπά τα κύματα. Καθώς τ' αφτιά της καλύπτονταν από το νερό, άκουσε τον Έκτορα, το γιο του Πάλλαντα, να μιλά στη θάλασσα και να της ζητά να στηρίξει το παραδομένο κορμί της.

Η γυναίκα ένιωσε το πρόσωπό της να γέρνει προς τα πίσω, να συναντά τον αέρα, και πήρε μια τραχιά, πνιχτή ανάσα. Χτυπιόταν καθώς το απαίσιο αλατόνερο ανάβλυζε από τους πνεύμονές της, επιχειρώντας μάταια να προφέρει τις λέξεις *Μυρμιδόνας* και *Έλεν*. Όμως, το μόνο που μπορούσε να δει ήταν το ανήσυχο πρόσωπο του Έκτορα. Εξαντλώντας κάθε ίχνος αντοχής που της απέμενε, έχασε τελικά τις αισθήσεις της.

7

Η ΕΛΕΝ ΔΕΝ ΕΙΔΕ τον Ωρίωνα τις αμέσως επόμενες μέρες. Εκείνη ήταν υποχρεωμένη να κατεβαίνει κάθε νύχτα, είτε το ήθελε είτε όχι, όμως του ζήτησε να μην μπει άδικα στον κόπο να τη συναντήσει εκεί έως ότου κατέληγαν σε κάποιο σχέδιο.

Καλύτερα είμαι μόνη μου για την ώρα, του έγραψε στο κινητό ενώ η Κλερ οδηγούσε με προορισμό το σχολείο. **Άλλωστε, τα τέρατα εσένα βλέπουν και τους τρέχουν τα σάλια.**

Έξυπνα τέρατα. Είμαι λαχταριστός.

Μπα; Και ποιος το λέει αυτό;

Δε με πιστεύεις; Δοκίμασε μόνη σου.

Α, ναι; Πώς;

Έξυπνο κορίτσι είσαι, κάτι θα σκεφτείς.

Η Έλεν έσκασε στα γέλια. Η φίλη της γύρισε και την κοίταξε καθώς διέσχιζαν το χώρο στάθμευσης.

«Τι κάθεστε και γράφετε τόση ώρα;» ρώτησε η Κλερ.

«Τίποτε το ιδιαίτερο», μουρμούρισε η Έλεν και έκρυψε το κινητό στην τσάντα της.

Συνέχισαν να ανταλλάσσουν μηνύματα με τον Ωρίωνα όλη τη μέρα και να κάνουν πλάκα με το πόσο εξουθενωτικό ήταν να ζεις διπλή ζωή. Η Έλεν άρχισε να έχει την αίσθηση πως εκείνος έμοιαζε κάπως *υπερβολικά* ανακουφισμένος μπροστά στο διάλειμμα που τον περίμενε.

Δε χρειάζεται να χαίρεσαι τόσο που ΔΕ θα με δεις απόψε, ξέρεις,

του έγραψε κάπως πειραγμένη πηγαίνοντας στην τραπεζαρία για το μεσημεριανό.

ΔΕ χαίρομαι που δε θα σε δω. Χαίρομαι γιατί πρέπει να μελετήσω. Δε γίνεται να πληρώνω την εστία χωρίς πλήρη υποτροφία και είμαι τόσο ταπί, ώστε δεν έχω πού αλλού να πάω. Κακοί βαθμοί = άστεγος Ωρίωνας. ☹

Η Έλεν βάλθηκε να πληκτρολογεί με το μέτωπο ζαρωμένο. Καταλάβαινε ότι εκείνος είχε βάλει τη σκυθρωπή φάτσα στο τέλος του μηνύματος για να ελαφρύνει κάπως αυτό που έγραψε, όμως δεν τα κατάφερε. Η κοπέλα αναλογίστηκε τι σήμαινε να μην έχεις πουθενά να μείνεις πέρα από ένα οικοτροφείο.

Πού πηγαίνεις στις καλοκαιρινές διακοπές; Τα Χριστούγεννα; Κάθεσαι στην εστία μόνος σου;

Οχ! Ζόρικες κουβέντες πιάνουμε... της απάντησε έπειτα από μια μεγάλη παύση. **Τα καλοκαίρια δουλεύω. Τα Χριστούγεννα πάω εθελοντής.**

Κι όταν ήσουν παιδάκι; Όταν ήσουν δέκα χρονών; Η Έλεν θυμήθηκε πως της ανέφερε ότι ζούσε μόνος του από τότε. **Δεν μπορεί να δούλευες από τέτοια ηλικία.**

Σε αυτή τη χώρα, όχι, δε θα μπορούσα. Ας το αφήσουμε καλύτερα. Ξεκινούν τα μαθήματα.

«Έλεν;» ρώτησε ο Ματ προσπαθώντας να πνίξει ένα χαμόγελο. «Πώς το βλέπεις; Θα περάσεις όλο το διάλειμμα ανταλλάσσοντας μηνύματα με τον Ωρίωνα;»

«Συγγνώμη», είπε η κοπέλα βλοσυρή. Άφησε κατά μέρος το κινητό της και προσπάθησε να σκεφτεί ποια χώρα εννοούσε ο Ωρίωνας. Τον φαντάστηκε αγοράκι, να είναι αναγκασμένος να δουλεύει σε κάποιο φρικτό μέρος που ανεχόταν την παιδική εργασία, και άρχισε να θυμώνει.

«Έγινε κάτι μεταξύ σας;» ρώτησε η Αριάδνη. «Δείχνεις θυμωμένη».

«Όχι. Όλα καλά», απάντησε η Έλεν όσο πιο εύθυμα μπορούσε. Όλοι στην παρέα την κοίταζαν σαν να μην την πίστευαν, αλλά δεν μπορούσε να τους πει τι συζητούσαν στα μηνύματα. Ήταν προσωπικό θέμα.

Ο Ωρίωνας της ευχήθηκε σε ένα μήνυμα «καλή τύχη στον Κάτω Κόσμο» εκείνη τη νύχτα, όμως το έστειλε τόσο αργά, ώστε η Έλεν το διάβασε το επόμενο πρωί. Ήταν φανερό πως την απέφευγε, μάλλον επειδή δεν ήθελε να μιλήσει για την παιδική του ηλικία. Η κοπέλα αποφάσισε να μην επιμείνει, μέχρι να την εμπιστευτεί περισσότερο. Δεν ήταν κάτι που θα μπορούσε να πιέσει για να συμβεί, όμως διαπίστωσε με έκπληξη πως δεν την ένοιαζε η αναμονή. Τι πείραζε που θα έπρεπε να προσπαθήσει λίγο περισσότερο για να κερδίσει την εμπιστοσύνη του; Ο Ωρίωνας άξιζε την επιπλέον προσπάθεια.

«Εκείνος είναι;» ρώτησε η Κλερ μισοκλείνοντας τα μάτια, μόλις η Έλεν όρμησε να πιάσει το κινητό της που δονούνταν.

«Γράφει πως ανακάλυψε κάτι», είπε η κοπέλα προσπερνώντας την ανησυχία της Κλερ.

Η κολλητή της την κοίταξε προβληματισμένη, όμως η Έλεν έλπιζε να μην επιμείνει η Κλερ να το συζητήσουν. Δεν είχε την ενέργεια για να μπει σε μια κουβέντα του στιλ «Είστε φίλοι ή *φίλοι*;» Ειδικά όχι τη στιγμή που διακυβεύονταν τόσο πολλά.

«Δηλαδή τι;» ρώτησε η Κασσάνδρα.

«Έναν πάπυρο από το προσωπικό ημερολόγιο του Μάρκου Αντωνίου, όπου αναφέρονται πολλά για τον Κάτω Κόσμο. Ρωτά αν θα ήθελες να τον σκανάρει και να σου τον στείλει με e-mail».

Η Κασσάνδρα έτριψε τα μάτια της. Εδώ και τρεις νύχτες κλείνονταν στη βιβλιοθήκη της οικογένειας αμέσως μετά το σχολείο και αναζητούσαν κάποιο στοιχείο που θα βοηθούσε να καταλήξουν σε ένα σχέδιο. Μέχρι στιγμής χωρίς αποτέλεσμα.

«Στάσου, Μάρκος Αντώνιος είπες; Όπως λέμε Αντώνιος και *Κλεοπάτρα*;» ρώτησε η Αριάδνη εντυπωσιασμένη. «Ζόρικη γυναίκα, δε μασούσε».

Η Έλεν χαμογέλασε πλατιά έχοντας την ίδια άποψη και έστειλε μια ερώτηση στον Ωρίωνα. Έκανε μια παύση για να διαβάσει την απάντησή του. «Ναι, γι' αυτό το Ρωμαίο μιλάμε. Απ' ό,τι καταλαβαίνω, ήταν συγγενής από την πλευρά του ξαδέρφου της μητέρας του. Μπερδεμένα τα

γράφει, αλλά φαίνεται πως η μητέρα του Ωρίωνα ήταν συγγενής τόσο με τον Μάρκο Αντώνιο όσο και με τον Ιούλιο Καίσαρα, αν ανατρέξει κανείς αρκετά πίσω στο παρελθόν».

«Ναι, όμως αν ανατρέξεις αρκετά πίσω, φιλενάδα, μέχρι κι εμείς μπορεί να βγούμε συγγενείς», είπε πονηρά η Κλερ. Τίναξε τα κατάμαυρα μαλλιά της για να δείξει πόσο διαφορετικές σε γενετικό επίπεδο ήταν η ίδια και η ξανθιά Έλεν.

«Χμ. Δεν το είχα σκεφτεί έτσι, όμως πιθανότατα έχεις δίκιο, Κλερ», αποκρίθηκε η Έλεν. Μια στενόχωρη ιδέα άρχισε να παίρνει μορφή στο μυαλό της, αλλά η Κασσάνδρα διέκοψε την ημιτελή σκέψη της.

«Έλεν, πες στον Ωρίωνα να μην κάνει τον κόπο. Ο Μάρκος Αντώνιος επιχειρούσε να γίνει φαραώ, επομένως θα τον ενδιέφερε μόνο η μετά θάνατον ζωή των Αιγυπτίων». Ο αυξανόμενος εκνευρισμός της Κασσάνδρας ήταν ολοφάνερος.

Η Έλεν άρχισε να πληκτρολογεί την απάντηση της κοπέλας προσθέτοντας ένα «ευχαριστώ», το οποίο τόσο χτυπητά είχε παραλείψει εκείνη.

«Μισό λεπτό, Λένη», επενέβη ο Ματ, πριν προλάβει εκείνη να στείλει το μήνυμα. «Το ότι οι πληροφορίες του Ωρίωνα προέρχονται από ένα διαφορετικό πολιτισμό δε σημαίνει ότι είναι λανθασμένες».

«Συμφωνώ με τον Ματ», είπε ο Ιάσονας, που έδειξε να συνέρχεται από τη νάρκη της μελέτης. «Οι Αιγύπτιοι είχαν εμμονή με τη ζωή μετά το θάνατο. Δεν αποκλείεται να γνώριζαν περισσότερα για τον Κάτω Κόσμο απ' ό,τι οι Έλληνες. Ίσως έχουν εκείνες ακριβώς τις πληροφορίες που χρειάζεται η Έλεν για να κινηθεί εκεί κάτω. Θα μπορούσαμε να τις προσπεράσουμε, αν είχαμε λόγο να προτιμήσουμε τους Έλληνες».

«Βέβαια, δεν αποκλείεται οι Αιγύπτιοι να είχαν έναν τρισδιάστατο χάρτη του Κάτω Κόσμου, κομπλέ με μαγικά συνθηματικά!» σχολίασε σαρκαστικά η Κασσάνδρα καθώς ο εκνευρισμός της ξεχείλιζε. «Όμως ο Μάρκος Αντώνιος ήταν ένας *Ρωμαίος* εισβολέας. Οποιοσδήποτε Αιγύπτιος ιερέας, μυημένος στο επίπεδο γνώσεων που χρειάζεται η Έλεν, θα προτιμούσε να πεθάνει παρά να αποκαλύψει σε έναν *κατακτητή* έστω κι ένα από τα ιερά μυστικά του Κάτω Κόσμου!»

Όλοι καταλάβαιναν πως η Κασσάνδρα τούς υπενθύμιζε ότι το ίδιο επίπεδο αφοσίωσης απαιτούνταν από τους πρόσφατα χρισμένους ιερείς και ιέρειες του Απόλλωνα. Ο Ιάσονας και η Αριάδνη είχαν ανατραφεί κατάλληλα, ώστε να ανταποκρίνονται σε τέτοιες απαιτήσεις. Ο Ματ και η Κλερ θέλησαν να το σκεφτούν λίγο. Η Έλεν παρακολούθησε τους δύο παλιότερους φίλους της να ανταλλάσσουν ανήσυχα βλέμματα. Μόλις έδειξαν να το παίρνουν απόφαση, δεν μπόρεσε παρά να νιώσει περήφανη γι' αυτούς.

Έριξε μια ματιά τριγύρω στο δωμάτιο αναλογιζόμενη πόσο καταπληκτικοί ήταν οι φίλοι της, ώσπου το βλέμμα της στάθηκε στον Ιάσονα. Κοίταζε την Κλερ σαν να του είχε μόλις ανακοινώσει πως δε θα έκαναν τίποτε τα Χριστούγεννα. Μόλις εκείνος κατάλαβε ότι τον παρατηρούσε η Έλεν, έσπευσε να αποστρέψει το βλέμμα, όμως και πάλι της φάνηκε ωχρός.

«Αυτό που χρειαζόμαστε τελικά είναι οι Χαμένες Προφητείες». Η Κασσάνδρα άρχισε να βηματίζει.

«Μα έτσι δε θα έπαυαν να είναι "Χαμένες" Προφητείες;» αστειεύτηκε ο Ματ.

«Εντάξει, θα τσιμπήσω», είπε η Κλερ και προσπέρασε το χλιαρό αστείο. «Τι είναι οι Χαμένες Προφητείες;»

«Μυστήριο είναι», απάντησε ο Ιάσονας και κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Υποτίθεται ότι αποτελούν μια συλλογή των προφητειών που έκανε η Τρωάδα Κασσάνδρα λίγο πριν και κατά τη διάρκεια των δέκα χρόνων του Τρωικού Πολέμου. Όμως, κανείς δε γνωρίζει το περιεχόμενό τους».

«Σπουδαίο ακούγεται. Και πώς χάθηκαν;» ρώτησε η Κλερ.

«Ο Απόλλωνας καταράστηκε την Τρωάδα Κασσάνδρα να βλέπει το μέλλον πάντοτε με απόλυτη διαύγεια –κάτι που, παρεμπιπτόντως, κάθε άλλο παρά εύκολο είναι–, αλλά κανείς να μην την πιστεύει», απάντησε η Κασσάνδρα αφηρημένη.

Η Έλεν θυμόταν τη συγκεκριμένη ιστορία, κι ας ήταν ένα μικρό κομμάτι της *Ιλιάδας*. Ο Απόλλωνας ερωτεύτηκε την Τρωάδα Κασσάνδρα λίγο πριν ξεσπάσει ο πόλεμος. Μόλις του είπε εκείνη ότι ήθελε να παρα-

μείνει παρθένα και απέκρουσε τις προτάσεις του, αυτός την καταράστηκε. Αν και θεός, φέρθηκε τιποτένια.

«Η κατάρα του Απόλλωνα έκανε τους πάντες να νομίζουν την Κασσάνδρα τρελή. Οι ιερείς, βέβαια, φρόντιζαν να τηρούν αρχεία με τα όσα προέβλεπε στη διάρκεια του πολέμου, αλλά δεν τους απέδιδαν ιδιαίτερη σημασία. Τα περισσότερα είτε παράπεσαν είτε διασώθηκαν αποσπασματικά», είπε η Αριάδνη με τα μάτια χαμηλωμένα, σαν να την έφερναν σε δύσκολη θέση οι πρόγονοί της. «Αυτός είναι και ο λόγος που όλες οι προφητείες για τον Τύραννο είναι τόσο αόριστες. Κανένας σύγχρονος Επίγονος δεν κατόρθωσε να τις εντοπίσει».

«Τι κρίμα», σχολίασε ο Ματ δύσθυμα. «Αναρωτιέμαι πόσες φορές κατάφεραν οι θεοί να τη σκαπουλάρουν έχοντας διαπράξει τέτοια εγκλήματα, απλά και μόνο γιατί *μπορούσαν* να το κάνουν».

Η Αριάδνη γύρισε απότομα το κεφάλι και κοίταξε τον νεαρό ακούγοντάς τον να μιλά έτσι. Αιφνιδιάστηκε από το πάθος που χρωμάτιζε τη φωνή του, αλλά η Έλεν είχε δει και παλιότερα αυτή την πλευρά του Ματ. Από μικρός σιχαινόταν τους τραμπούκους. Τον ενοχλούσαν ιδιαίτερα οι μάγκες που πήγαιναν με τον τσαμπουκά να επιβληθούν. Έτσι σκεφτόταν από τότε που τον θυμόταν η Έλεν και αυτός ήταν ένας από τους βασικούς λόγους για τους οποίους ήθελε να γίνει δικηγόρος. Ο Ματ θεωρούσε πως οι δυνατοί όφειλαν να προστατεύουν τους αδύνατους, όχι να τους εκμεταλλεύονται, και η Έλεν μπορούσε να διακρίνει τον ίδιο παιδικό θυμό απέναντι στην αδικία να κοχλάζει και πάλι μέσα του, στη σκέψη ότι ο Απόλλωνας καταράστηκε μια νεαρή γυναίκα, επειδή δεν ήθελε να πλαγιάσει μαζί του.

Όφειλε να αναγνωρίσει ότι η προσέγγιση του Ματ είχε μια βάση. Τον περισσότερο καιρό οι θεοί έδιναν την εντύπωση πελώριων, υπερφυσικών τραμπούκων. Η Έλεν απορούσε για ποιο λόγο αποφάσισαν κάποια στιγμή οι θνητοί να τους λατρεύουν. Τις σκέψεις της διέκοψε το κινητό της που χτύπησε ξανά.

«Ο Ωρίωνας γράφει ότι το υποψιαζόταν πως δε θα έβγαινε άκρη με το ημερολόγιο, γιατί αναφέρει ένα σωρό βλακείες», είπε η κοπέλα και διάβασε φωναχτά το μήνυμα. Το επόμενο μήνυμα την έκανε να σκάσει

στα γέλια. «Τώρα γράφει πως ο Μάρκος Αντώνιος ήταν ένας μπουμπούνας με περικεφαλαία».

«Σοβαρά; Τι κρίμα», σχολίασε η Αριάδνη πεταρίζοντας τις απίστευτα μακριές βλεφαρίδες της απογοητευμένη. «Στα χαρτιά ο Αντώνιος έμοιαζε πάντοτε τόσο ρομαντικός».

«Ο Σαίξπηρ μπορεί να κάνει τον οποιονδήποτε να μοιάζει καλός», σχολίασε ο Ματ και χαμογέλασε βλέποντας να διαλύεται η ελαφρά καψούρα που είχε η Αριάδνη με ένα νεκρό τύπο. Στράφηκε προς την Έλεν. «Ξέρεις, χαίρομαι που σε βλέπω να γελάς, Λένη».

«Κοίτα, βράδυ Παρασκευής είναι, οπότε σκέφτηκα ότι πρέπει να το διασκεδάσουμε λιγάκι», αστειεύτηκε εκείνη, αλλά κανείς δε γέλασε. Όλοι, εκτός από την Κασσάνδρα, την κοίταζαν με προσμονή. «Τι;» ρώτησε τελικά βλέποντας πως η παύση διαρκούσε υπερβολικά πολύ.

«Τίποτε», απάντησε η Κλερ ελαφρώς ενοχλημένη. Σηκώθηκε και τεντώθηκε θέλοντας να δείξει πως, στο βαθμό που την αφορούσε, η βραδιά είχε τελειώσει. Πιάνοντας το μήνυμα, η Κασσάνδρα έφυγε από το δωμάτιο χωρίς καν να τους χαιρετήσει. Με τη σειρά τους, οι υπόλοιποι σηκώθηκαν και άρχισαν να μαζεύουν τα πράγματά τους.

«Θέλεις να μείνεις να δούμε καμιά ταινία;» ρώτησε ο Ιάσονας την Κλερ με ελπίδα. Κοίταξε τριγύρω για να συμπεριλάβει και τους υπόλοιπους στην πρόσκλησή του. «Παρασκευή είναι».

Ο Ματ έριξε μια ματιά στην Αριάδνη. Εκείνη του χαμογέλασε και του πρότεινε να μείνει, οπότε όλοι γύρισαν και κοίταξαν την Έλεν. Η κοπέλα δεν ήθελε να επιστρέψει στο σπίτι μόνη της, αλλά ήξερε πως δε θα άντεχε να καθίσει σε ένα σκοτεινό δωμάτιο μαζί με δύο ορμονικά φορτισμένα, όχι επίσημα ζευγάρια.

«Θα με έχει πάρει ο ύπνος πριν βγει το ποπκόρν από το φούρνο μικροκυμάτων», είπε ψέματα και γέλασε βεβιασμένα. «Καλά να περάσετε, εγώ όμως πρέπει να πάω να ξεκουραστώ».

Κανείς δε διαφώνησε ούτε προσπάθησε να την πείσει να μείνει. Βγαίνοντας έξω, η Έλεν αναρωτιόταν μήπως δεν την πίεσαν περισσότερο επειδή ήξεραν ότι είχε ανάγκη να κοιμηθεί ή επειδή δεν την ήθελαν μέσα στα πόδια τους. Δε θα τους κατηγορούσε αν προτιμούσαν να φύγει. Είναι

άχαρος ο ρόλος αυτού που κρατά το φανάρι, πόσω μάλιστα όταν έχει και μια ραγισμένη καρδιά.

Αφού γέμισε τα πνευμόνια της με καθαρό, φθινοπωρινό αέρα, έστρεψε το πρόσωπό της προς τον ανέφελο, νυχτερινό ουρανό, έτοιμη να απογειωθεί. Τα μάτια της κινήθηκαν προς τα τρία φωτεινά άστρα που σχημάτιζαν τη Ζώνη του Ωρίωνα. Χαμογέλασε στον αστερισμό σαν να του έλεγε «γεια, φίλε».

Ξαφνικά αισθάνθηκε την ανάγκη να γυρίσει στο σπίτι με τα πόδια, αντί να πετάξει. Ήταν μακριά, έπρεπε σχεδόν να διασχίσει κατά μήκος το νησί, από το Σκόνσετ μέχρι το σπίτι της, όμως ήταν μαθημένη να περνά ώρες περιπλανώμενη στο σκοτάδι. Έχωσε τις γροθιές στις τσέπες της και πήρε το μονοπάτι χωρίς να το ξανασκεφτεί. Ρίχνοντας μια κλεφτή ματιά στον ουρανό, συνειδητοποίησε πως αυτό που ήθελε πραγματικά ήταν να περάσει λίγη ώρα με τον Ωρίωνα, έστω κι αν *αυτός* ο Ωρίωνας ήταν απλά ένα σύνολο ψυχρών αστεριών. Της έλειπε.

Βρισκόταν στα μισά της οδού Μάιλστοουν προσπαθώντας να αποφασίσει αν θα την περνούσε για τρελή όποιος την έβλεπε να διασχίζει το σκοτεινό κέντρο του νησιού μέσα στη νύχτα, όταν χτύπησε το τηλέφωνό της. Ο αριθμός είχε απόκρυψη. Για μια στιγμή αναρωτήθηκε μήπως ήταν ο Ωρίωνας. Απάντησε αμέσως με την ελπίδα ότι ήταν αυτός. Μόλις άκουσε τη φωνή του Έκτορα στην άλλη άκρη της γραμμής, αιφνιδιάστηκε τόσο, ώστε μετά βίας τραύλισε μια καλησπέρα.

«Έλεν; Σκάσε κι άκου», τη διέκοψε ο ξάδερφός της, απότομος ως συνήθως. «Πού βρίσκεσαι;»

«Κοίτα, γυρνάω με τα πόδια στο σπίτι. Γιατί, τρέχει κάτι;» ρώτησε εκείνη από περιέργεια περισσότερο παρά επειδή την είχε ενοχλήσει ο απότομος τόνος του.

«Με τα πόδια; Από πού;»

«Από το σπίτι σου. Θέλω να πω, από το παλιό σου σπίτι». Δάγκωσε το κάτω χείλος της ελπίζοντας να μην είχε αμολήσει καμιά κοτσάνα.

«Και γιατί δεν *πετάς;*» Ο Έκτορας σχεδόν της φώναζε.

«Επειδή ήθελα να κάνω μια... Μισό λεπτό, τι διάβολο συμβαίνει;»

Ο Επίγονος της εξήγησε με δυο λόγια ότι η Δάφνη είχε έρθει αντιμέ-

τωπη με τον Τάνταλο και στη συνέχεια τραυματίστηκε και κατέληξε να βολοδέρνει στη θάλασσα για πάνω από μία μέρα. Της είπε ότι η μητέρα της χρειάστηκε τρεις μέρες για να συνέλθει αρκετά, ώστε να προειδοποιήσει εκείνον για το Μυρμιδόνα που είχε εγκατασταθεί έξω από την πόρτα της κόρης της.

Η κοπέλα ήξερε πως κανονικά έπρεπε να ανησυχήσει για τη μητέρα της, όμως άκουσε εκείνη την αλλόκοτη λέξη, *μουρ-μα-δόνας* ή κάπως έτσι, και δεν μπόρεσε να μη ρωτήσει τι ήταν αυτό.

«Καλά, δεν κάθισες να διαβάσεις την *Ιλιάδα*; Τι ρωτάω κι εγώ, σιγά μην τη διάβασες», τη μάλωσε ο Έκτορας ενώ η φωνή του υψωνόταν και πάλι. Η Έλεν φανταζόταν το πρόσωπό του να παίρνει το χρώμα της μελιτζάνας από τον εκνευρισμό.

«Φυσικά και τη διάβασα!» επέμεινε.

Ο ξάδερφός της βλαστήμησε την τύχη του και στη συνέχεια της εξήγησε όσο πιο ήρεμα μπορούσε ότι οι Μυρμιδόνες ήταν επίλεκτοι πολεμιστές, οι οποίοι στάθηκαν στο πλευρό του Αχιλλέα στη διάρκεια του Τρωικού Πολέμου. Η Έλεν κατάλαβε. Είχε διαβάσει για τους εφιαλτικούς πολεμιστές που υπηρέτησαν τον Αχιλλέα, όμως πρώτη φορά άκουγε το κανονικό τους όνομα. Οι Μυρμιδόνες δεν ήταν άνθρωποι, αλλά *μυρμήγκια* στα οποία είχε δώσει ανθρώπινη μορφή ο Δίας.

«Ο απαίσιος τύπος που μας επιτέθηκε στους σχολικούς αγώνες!» αναφώνησε η κοπέλα και κάλυψε το στόμα με την παλάμη της. Συνειδητοποιούσε επιτέλους για ποιο λόγο ο αρχηγός εκείνης της ομάδας, ο λοχαγός, όπως καταλάβαινε τώρα, την είχε ταράξει τόσο πολύ... Επειδή, πράγματι, δεν ήταν άνθρωπος. «Νόμιζα ότι οι στρατιώτες στις αποικίες των μυρμηγκιών είναι πάντοτε θηλυκά», πρόσθεσε μπερδεμένη.

«Ναι, κι εγώ νόμιζα πως τα μυρμήγκια μοιάζουν με μυρμήγκια και οι άνθρωποι με ανθρώπους», αποκρίθηκε ξερά ο Έκτορας. «Μη γελιέσαι, Έλεν. Αυτό το πλάσμα δεν είναι άνθρωπος και σίγουρα δεν έχει τα ίδια συναισθήματα με εμάς. Για να μην αναφέρω καν ότι είναι τρομερά δυνατό και διαθέτει πολεμική εμπειρία χιλιάδων χρόνων».

Η Έλεν θυμήθηκε ένα ντοκιμαντέρ που είχε δει στην τηλεόραση με θέμα τα μυρμήγκια. Ήταν ικανά να περπατούν μέρες ολόκληρες, να

σηκώνουν φορτία εκατοντάδες φορές μεγαλύτερα από το βάρος τους, ενώ ορισμένα εκδήλωναν απίστευτα επιθετική συμπεριφορά.

Κοιτάζοντας τριγύρω το σκοτεινό, κρύο δρόμο, η Έλεν ευχήθηκε ξαφνικά να βρισκόταν ο Έκτορας μαζί της, έστω κι αν εννιά στις δέκα φορές τής έσπαγε τα νεύρα. Ευχήθηκε επίσης να τον πρόσεχε περισσότερο, τον καιρό που της τραβούσε γροθιές στο πρόσωπο. Τουλάχιστον έτσι θα ήξερε πώς να πυγμαχήσει.

«Και τώρα, τι κάνω;» ρώτησε προσπαθώντας να κοιτάζει παντού και ταυτόχρονα.

«Πέτα στον αέρα. Ο Μυρμιδόνας δεν έχει αυτή την ικανότητα. Συνήθως είσαι περισσότερο ασφαλής εκεί ψηλά, Έλεν. Προσπάθησε να το θυμάσαι αυτό στο εξής, εντάξει;» τη συμβούλεψε. «Γύρνα στην οικογένεια και πες τους αυτά που σου ανέφερα. Ύστερα *μείνε* εκεί με την Αριάδνη. Θα φροντίσει να είσαι ασφαλής. Ο Λούκας και ο Ιάσονας θα εντοπίσουν τη φωλιά, οπότε ο πατέρας και ο θείος μου πιθανότατα θα χρειαστεί να ταξιδέψουν στη Νέα Υόρκη για να θέσουν το ζήτημα στους Εκατό Εξαδέλφους. Από εκεί και πέρα, τις αποφάσεις θα πάρει η Κασσάνδρα. Όλα θα πάνε καλά, φαντάζομαι».

Ο Έκτορας ανέκαθεν προοριζόταν να γίνει σπουδαίος στρατηγός κι επομένως μπορούσε να σχεδιάζει κάθε στάδιο μιας σύγκρουσης. Ακόμη κι έτσι όμως, η Έλεν δεν τον άκουσε και πολύ σίγουρο όταν της υποσχόταν πως θα είναι ασφαλής.

«Φοβάσαι πραγματικά αυτόν το Μυρμιδόνα, έτσι δεν είναι;» ρώτησε η κοπέλα καθώς απογειωνόταν.

Η σκέψη πως ο ξάδερφός της μπορεί να φοβόταν οτιδήποτε την τρόμαζε περισσότερο κι από τον έρημο δρόμο μπροστά της. Τον άκουσε να αναστενάζει βαριά.

«Οι Μυρμιδόνες χρησιμοποιούνται από τους Επιγόνους σε ρόλο εκτελεστών εδώ και χιλιάδες χρόνια. Με εξαίρεση τον Οίκο της Ρώμης, που έχει δικούς του μηχανισμούς όταν αποφασίζεται η εξόντωση του σογιού, αν κάποιος Επίγονος θέλει να σκοτώσει ένα συγγενή, χωρίς να καταστεί ο ίδιος Απόβλητος, στρέφεται σε κάποιο Μυρμιδόνα. Φυσικά, αυτό είναι κάτι που προτιμάμε να μη συζητάμε. Οι Μυρμιδόνες αποτελούν μέρος

του κόσμου μας και δεν είναι όλοι τους αχρείοι φονιάδες. Ορισμένοι, όμως, είναι. Σωματικά είναι δυνατότεροι από εμάς και δεν προβληματίζονται από τις Ερινύες. Η χρησιμοποίηση ενός Μυρμιδόνα για να κατασκοπεύει κανείς την ίδια την οικογένειά του είναι ολοφάνερη ένδειξη ότι σχεδιάζει τη δολοφονία κάποιου κι αυτό δίνει στον πατέρα και στο θείο μου το δικαίωμα να ζητήσουν τη σύγκληση επίσημης συνόδου, κεκλεισμένων των θυρών, των Εκατό Εξαδέλφων. Η σύνοδος αυτή ονομάζεται Κονκλάβιο».

«Αυτό όμως είναι θετικό, σωστά;» ρώτησε η Έλεν νευρικά. «Ο Κάστορας και ο Πάλλας μπορούν να συγκαλέσουν αυτό το –πώς το είπες;– Κονκλάβιο και να ξεφορτωθούν το Μυρμιδόνα, σωστά;»

«Αν μπορέσουν να αποδείξουν ότι είσαι κόρη του Αίαντα και μέλος της οικογένειας, οι Εκατό Εξάδελφοι θα υποχρεώσουν τον Τάνταλο να αποσύρει το Μυρμιδόνα. Αν όμως δεν το καταφέρουν, τότε γι' αυτούς είσαι απλά μέλος του Οίκου του Ατρέα κι επομένως νόμιμος στόχος. Όμως, δεν ξέρω τι θα κάνουν. Δε βρίσκομαι εκεί, σωστά;» Ακούστηκε περισσότερο λυπημένος παρά πικρόχολος, σαν να ένιωθε την ανάγκη να απολογηθεί στην Έλεν που την άφηνε μόνη της ενώ κινδύνευε. Κι αυτό ήταν τελείως τρελό. Δεν είχε πάει διακοπές, *εξόριστος* ήταν. Πριν προλάβει να πει κάτι η κοπέλα, ο Έκτορας συνέχισε καθώς ο χρόνος πίεζε. «Κάνε ακριβώς ό,τι σου είπα, ώστε να φοβάμαι λιγότερο. Σύμφωνοι;»

«Σύμφωνοι», του υποσχέθηκε εκείνη νιώθοντας ήδη ενοχές, αφού ήξερε πως δεν επρόκειτο να κρατήσει την υπόσχεσή της.

Στη συνέχεια μίλησαν λίγο για τη Δάφνη, αν και ο Έκτορας δεν μπορούσε να της πει πού βρισκόταν. Διαβεβαίωσε την Έλεν ότι η μητέρα της θα ανάρρωνε πλήρως και μετά της υποσχέθηκε ότι θα επικοινωνούσε ξανά σε πρώτη ευκαιρία.

Αφού τερμάτισε την κλήση, η κοπέλα πέταξε στη δική της πλευρά του νησιού επιχειρώντας να εντοπίσει μόνη της τη «φωλιά». Ήθελε τουλάχιστον να δει πού βρισκόταν και να βεβαιωθεί ότι ο πατέρας της ήταν καλά. Έπειτα ήθελε να κρίνει μόνη της αν διέτρεχε κίνδυνο ή όχι. Δεν ήταν νήπιο. Ήταν αρκετά ικανή, ώστε να εκτιμήσει την κατάσταση και να

αποφασίσει αν άξιζε να σημάνει γενικό συναγερμό. Άλλωστε, δεν ήταν τελείως αβοήθητη. Είχε τον κεστό να την προστατεύει και τους κεραυνούς της για να εξουδετερώσει το πλάσμα, αν επιχειρούσε κάτι. Έτσι κι εκείνος ο Μέρμηγκας τολμούσε να πλησιάσει την ίδια ή τον Τζέρι, θα τον έκανε ψητό πρώτα και μετά θα σκεφτόταν κάποια δικαιολογία να πει στον πατέρα της.

Ενώ ερευνούσε τη γειτονιά, η Έλεν φανταζόταν τη φωλιά σαν ένα μεγάλο, ακανόνιστο πράγμα και υπέθετε πως θα ξεχώριζε εύκολα στο μάτι. Όμως, τίποτε δεν της τράβηξε την προσοχή. Ετοιμαζόταν να εγκαταλείψει την προσπάθεια, όταν παρατήρησε πως στα μισά του πλαϊνού τοίχου του σπιτιού του γείτονα, εν μέρει κρυμμένο πίσω από ένα τεράστιο ροδόδεντρο, υπήρχε κάτι που έμοιαζε με μικροσκοπικό εξόγκωμα, σαν να σχημάτιζε μια υποψία τόξου ο τοίχος.

Ήταν τόσο διακριτικό, ώστε η Έλεν ήταν βέβαιη πως οι θνητοί γείτονές της δε θα μπορούσα να εντοπίσουν τη διαφορά. Η φωλιά ήταν άψογα καμουφλαρισμένη και έμοιαζε ακριβώς σαν ένα μεγάλο κομμάτι του πλαϊνού τοίχου, μιμούμενη τέλεια την υφή και το χρώμα του υλικού. Ο Μυρμιδόνας μάλιστα είχε κρύψει το εξόγκωμα που σχηματιζόταν εκεί απλώνοντας επιδέξια τα ψεύτικα υλικά του τοίχου, ώστε να δημιουργήσει μια οφθαλμαπάτη.

Η Έλεν απέμεινε να κοιτάζει τη φωλιά για λίγο νιώθοντας το σφυγμό της σαν χτύπο τυμπάνου στ' αφτιά της και περιμένοντας να δει αν θα κινούνταν. Από τη στιγμή που δεν άκουσε τον παραμικρό ήχο που θα δήλωνε την παρουσία κάποιου πλάσματος μέσα σε εκείνο το μικρό θύλακα, αποφάσισε ότι μπορούσε να πλησιάσει με ασφάλεια. Φύσηξε τις ιδρωμένες παλάμες της για να τις στεγνώσει, είπε στον εαυτό της να πάψει να κάνει σαν μωρό και πέταξε μέχρι εκεί φτάνοντας ακριβώς δίπλα του. Η φωλιά ήταν φτιαγμένη από κάποιο υλικό που έμοιαζε με τσιμέντο, χτισμένη έτσι ώστε να έχει πολλά μικρά ανοίγματα. Όπως το υποψιαζόταν, τα περισσότερα από εκείνα τα ανοίγματα έβλεπαν κατευθείαν στο σπίτι της. Από εκείνη τη γωνία μπορούσε μάλιστα να δει κι ένα μέρος του δωματίου της.

Είχε αρχίσει να ανατριχιάζει στη σκέψη ότι κάποιο γιγάντιο έντομο

την παρακολουθούσε να γδύνεται, όταν άκουσε έναν ήχο από κάτω της, σαν κροτάλισμα.

Η Έλεν πέταξε με τα πόδια προς τα πάνω και έφτασε σε ένα ασφαλέστερο ύψος. Σαν βέλος που διέγραφε την τροχιά του ανάποδα, κέρδισε ύψος ενώ κρατούσε το βλέμμα της κολλημένο στο έδαφος για να διαπιστώσει από πού είχε ακουστεί ο ήχος. Στο γρασίδι του γείτονά της εντόπισε το ίδιο εκείνο αποστεωμένο πρόσωπο και τα κόκκινα, γουρλωμένα μάτια που είχε δει στη συμπλοκή στο δάσος. Το κεφάλι κινήθηκε με ασύλληπτη ταχύτητα, σαν να περιστρεφόταν πάνω σε μίσχο κι όχι σε λαιμό, κι εκείνη η ελαφριά αλλά αιφνιδιαστική κίνηση ήταν αρκετή για να τρέψει σε φυγή την κοπέλα. Διέσχιζε πετώντας το νησί και προσγειώθηκε στο σπίτι της οικογένειας Δήλος λίγο μετά.

Όπως κινούνταν γρήγορα προς τη σκοτεινή εξώπορτα, η Έλεν συνειδητοποίησε πόσο περασμένη ήταν η ώρα. Όλοι είχαν πέσει για ύπνο. Κοίταξε τα βουβά παράθυρα και βάλθηκε να μετατοπίζει το βάρος της από το ένα πόδι στο άλλο νιώθοντας άβολα που θα χτυπούσε το κουδούνι και θα ξυπνούσε ένα ολόκληρο σπίτι στις δύο το πρωί. Άλλωστε, δε διέτρεχε άμεσο κίνδυνο. Απ' ό,τι της είχε πει ο Έκτορας, ο Μυρμιδόνας την παρακολουθούσε εδώ κι εβδομάδες, όμως ακόμη δεν είχε επιτεθεί. Η Έλεν σκέφτηκε μήπως θα μπορούσε να επιστρέψει στο σπίτι, να δει μόνη της τι θα έκανε με τη φωλιά και να ενημέρωνε τα ξαδέρφια της το πρωί.

Έξαφνα άκουσε ένα γδούπο πίσω της και γύρισε απότομα προς τα εκεί με την ψυχή στο στόμα.

«Τι κάνεις εδώ πέρα;» ρώτησε ο Λούκας με έναν τραχύ ψίθυρο, ενώ ρύθμιζε την έλξη της βαρύτητας στο σώμα του τερματίζοντας την πτήση του. Αμέσως άρχισε να κινείται προς το μέρος της αποφασιστικά. Η έκφραση του προσώπου του άλλαξε, πάγωσε από έκπληξη, μόλις παρατήρησε την ταραχή της. Κρίνοντας από τον τρόπο που η κοπέλα έριχνε διαρκώς ματιές γύρω της πλέκοντας νευρικά τις παλάμες της, κατάλαβε ότι δεν είχε να κάνει με εκείνον. «Τι συνέβη;» τη ρώτησε επιτακτικά.

«Ναι, ξέρεις...» άρχισε να εξηγεί ξέπνοα η Έλεν, όμως άφησε τη φράση

της στη μέση, καθώς μια στενόχωρη σκέψη τής απέσπασε την προσοχή. «Τέτοια ώρα γυρνάς στο σπίτι; Πού βρισκόσουν;»

«Έξω», της απάντησε εκείνος κοφτά. Ο Λούκας έκανε μερικά ακόμη βήματα προς το μέρος της, ώσπου έφτασε τόσο κοντά, ώστε η Έλεν έπρεπε να γείρει το κεφάλι προς τα πίσω για να τον κοιτάξει, όμως αρνήθηκε να κάνει έστω και πόντο πίσω. Δε θα συνέχιζε να τον φοβάται. Αρκετά ως εδώ. «Τώρα, απάντησε σε αυτό που σε ρώτησα. Τι σου συνέβη;»

«Τηλεφώνησε ο Έκτορας. Η Δάφνη έμαθε πως ο Τάνταλος έστειλε ένα Μυρμιδόνα για να με παρακολουθεί. Κι αυτός με έκανε τσακωτή να γυροφέρνω τη φωλιά του πριν από μισό λεπτό».

Εντελώς απροειδοποίητα ο Λούκας άπλωσε το χέρι, άρπαξε την Έλεν από τη μέση και την πέταξε κατευθείαν στον αέρα. Εκείνη διέκοψε την έλξη της βαρύτητας αντανακλαστικά και, με τη δύναμη που έβαλε ο Επίγονος όπως την πέταξε, έφτασε στα τρία, στα έξι και τελικά στα δώδεκα μέτρα. Ο Λούκας πέρασε σαν ρουκέτα δίπλα της και την άρπαξε από το χέρι. Την τραβούσε μαζί του με ασύλληπτη ταχύτητα. Τ' αφτιά της βούλωσαν από την πίεση του ωστικού κύματος που είχαν προκαλέσει.

«Πού είναι η φωλιά; Κοντά στο σπίτι μου;» της φώναζε ανάστατος για να ακουστεί, έτσι όπως φυσούσε ο αέρας.

«Στο σπίτι του γείτονά μου. Λούκας, σταμάτα!» Η Έλεν φοβόταν, όχι εκείνον, αλλά μήπως πετούσαν υπερβολικά γρήγορα. Ο Επίγονος επιβράδυνε και γύρισε να την κοιτάξει, αλλά δε σταμάτησε τελείως ούτε άφησε το χέρι της. Την πλησίασε, την κοίταξε κατευθείαν στα μάτια και επιχείρησε να διακρίνει αν του έλεγε ψέματα.

«Μήπως σε τσίμπησε;»

«Όχι».

«Σου είπε ο Έκτορας να πας μόνη σου να αναζητήσεις τη φωλιά του;» Η ερώτηση διατυπώθηκε τόσο γρήγορα, ώστε μετά βίας μπόρεσε η Έλεν να καταλάβει τι της έλεγε.

Το κεφάλι της πονούσε και η όρασή της θόλωσε. Είχαν φτάσει σε τόσο μεγάλο ύψος, ώστε ο αέρας ήταν επικίνδυνα λιγοστός. Ούτε καν οι

ημίθεοι δεν μπορούσαν να επιβιώσουν στο διάστημα και ο Λούκας είχε οδηγήσει την Έλεν στα όριά του.

«Ο Έκτορας είπε να μην πλησιάσω... Όμως εγώ ήθελα να δω την κατάσταση από κοντά, πριν προκαλέσω γενικό πανικό. Λούκας, πρέπει να κατεβούμε!» τον παρακάλεσε η κοπέλα.

Εκείνος κοίταξε το στήθος της και πρόσεξε ότι ανεβοκατέβαινε λαχανιασμένο, καθώς πάλευε να βρει οξυγόνο. Την πλησίασε περισσότερο. Η Έλεν τον ένιωσε να μοιράζεται μαζί της το θύλακα του αέρα που είχε σχηματίσει γύρω του. Ένα κύμα οξυγόνου φύσηξε απαλά το πρόσωπό της. Πήρε βαθιά ανάσα κι αμέσως αισθάνθηκε καλύτερα.

«Μπορούμε να συγκεντρώσουμε κι άλλον αέρα γύρω μας, όμως πρώτα πρέπει να χαλαρώσεις», είπε ο Λούκας. Ακουγόταν φυσιολογικός και πάλι.

«Πόσο ψηλά βρισκόμαστε;» ρώτησε η Έλεν και τον κοίταξε επίμονα, εμβρόντητη από το γεγονός ότι της φερόταν ευγενικά. Δεν ήξερε τι άλλο να πει.

«Κοίτα κάτω, Έλεν».

Σαστισμένη, ακολούθησε το βλέμμα του προς την εικόνα που απλωνόταν από κάτω τους.

Για μια στιγμή βρέθηκαν να αιωρούνται αβαρείς πάνω από τη Γη που περιστρεφόταν αργά. Ένας κατάμαυρος ουρανός περιέβαλλε το γαλανόλευκο πέπλο της ατμόσφαιρας καθώς στεφάνωνε τον πλανήτη. Η σιωπή και η ερημιά του διαστήματος τόνιζαν ακόμη περισσότερο το πόσο πολύτιμη, πόσο θαυμάσια ήταν εκείνη η μικροσκοπική νησίδα ζωής.

Ήταν ό,τι πιο όμορφο είχε δει στη ζωή της η Έλεν, όμως δεν μπορούσε να το απολαύσει πραγματικά. Σε περίπτωση που επέστρεφε εκεί ψηλά κάποτε, ήξερε ότι δε θα μπορούσε να ξεχάσει πως ο Λούκας την έφερε εκεί *πρώτος*. Τώρα, και αυτή η εμπειρία ήταν κάτι που μοιράζονταν οι δυο τους. Αισθανόταν τόσο εκνευρισμένη, ώστε της ερχόταν να κλάψει. Εντελώς τυχαία ο Λούκας είχε καταλάβει ένα ακόμη κομμάτι του μυαλού της, κι ας ήταν *αυτός* που την είχε διατάξει να μείνει μακριά του.

«Γιατί μπήκες στον κόπο να μου το δείξεις αυτό; Γιατί μου έμαθες όσα

μου έμαθες;» ρώτησε η Έλεν νιώθοντας τις λέξεις να την πνίγουν. «Αφού με μισείς».

«Ποτέ δεν είπα κάτι τέτοιο». Η φωνή του δε φανέρωνε το παραμικρό συναίσθημα.

«Καλύτερα να επιστρέψουμε», είπε η κοπέλα κατορθώνοντας να πάρει τα μάτια της από πάνω του. Ήταν άδικο όλο αυτό. Δεν μπορούσε να του επιτρέψει να παίζει έτσι μαζί της.

Εκείνος κατένευσε κι έσφιξε το χέρι της. Η κοπέλα προσπάθησε να τραβηχτεί, όμως δεν την άφησε.

«Μη, Έλεν», της είπε. «Το ξέρω πως δε θες να με αγγίζεις, όμως θα μπορούσες να λιποθυμήσεις εδώ πάνω».

Η Έλεν ήθελε να ουρλιάξει πως, και να το επιδίωκε, δε θα μπορούσε να κάνει μεγαλύτερο λάθος. Βασικά, το *μοναδικό* πράγμα που ζητούσε ήταν να τον αγγίζει, κι αυτό την κατέτρωγε. Εκείνη τη στιγμή φαντάστηκε τον εαυτό της να πλησιάζει και να ακουμπά πάνω του, μέχρι να μπορέσει να νιώσει τη θερμότητα του σώματός του να ξεχύνεται από όλα τα ανοίγματα των ρούχων του. Φαντάστηκε πώς θα τη χτυπούσε σαν κύμα το άρωμά του ακολουθώντας την παλίρροια εκείνης της θερμότητας. Ήξερε πως τέτοιες σκέψεις δεν έπρεπε καν να περνούν από το μυαλό της, όμως δεν μπορούσε να τις εμποδίσει. Σωστό ή λάθος, επιτρεπτό ή ανεπίτρεπτο, ήταν αυτό που αποζητούσε πραγματικά.

Αυτό που δεν ήθελε ήταν να σέρνεται από εδώ κι από εκεί, σε τόσες διαφορετικές κατευθύνσεις, ώστε τελικά κατέληγε να μην ξέρει πώς να φερθεί. Πλέον, δεν ήταν καν σίγουρη για το πώς έπρεπε να είναι κοντά του. Αυτό δεν του το συγχωρούσε, όμως το χειρότερο ήταν πως τα είχε με τον εαυτό της, που εξακολουθούσε να τον θέλει, παρότι εκείνος της είχε φερθεί τόσο απαίσια.

Ντροπιασμένη από τις ίδιες τις σκέψεις της, η Έλεν δεν επέτρεψε στον εαυτό της να κοιτάζει τον Λούκας καθώς κατέβαιναν σε χαμηλότερο υψόμετρο. Όταν μπόρεσε να ανασάνει αβίαστα έξω από το θύλακα αέρα που σχημάτιζε εκείνος, παρατήρησε ότι βρίσκονταν πάνω από κάποιο σκοτεινό σημείο της ηπειρωτικής χώρας. Αναζήτησε με το βλέμμα της τα γνώριμα, φωτεινά δίκτυα, στα οποία αναγνώριζε τη Βοστόνη, το

Μανχάταν και την Ουάσινγκτον τη νύχτα, και δεν πίστευε στα μάτια της μόλις τα εντόπισε. Έτσι όπως τα υπολόγιζε, βρίσκονταν σε απόσταση *εκατοντάδων* χιλιομέτρων από την αφετηρία τους.

«Πόσο γρήγοροι είμαστε;» ρώτησε τον Λούκας με δέος.

«Κοίτα, δεν έχω καταφέρει να ξεπεράσω την ταχύτητα του φωτός... ακόμη», της απάντησε εκείνος με μια σκανταλιάρικη λάμψη στο βλέμμα του. Η Έλεν γύρισε το κεφάλι και τον κοίταξε, κατάπληκτη που τον έβλεπε να ξαναγίνεται ο εαυτός του. Τώρα, ένιωθε εντάξει. Αυτός ήταν ο Λούκας που ήξερε. Εκείνος χαμογέλασε για μια στιγμή, όμως ύστερα σαν να σταμάτησε τον εαυτό του. Εξακολουθώντας να την κοιτάζει κατάματα, τα χείλη του σταδιακά χαλάρωσαν και μόρφασαν.

Η Έλεν ένιωσε σαν να κινούνταν προς το μέρος του. Συνειδητοποίησε πως ο Λούκας ήταν για εκείνη ένα είδος συναισθηματικής μαύρης τρύπας. Εφόσον βρισκόταν κοντά του, η καρδιά της απλά ήταν *αδύνατο* να ξεφύγει. Άφησε το χέρι του και απομακρύνθηκε λίγο. Έπρεπε να ηρεμήσει, να ανακτήσει την αυτοκυριαρχία της.

Έστρεψε την προσοχή της και πάλι στην κατάσταση που είχε προκύψει πιέζοντας τον εαυτό της να αναλάβει τον έλεγχο. Έπρεπε να κρατήσει το μυαλό της απασχολημένο, διαφορετικά ήταν χαμένη.

«Κρίνοντας από τις αντιδράσεις και των δυο σας, θα έλεγα πως αυτός ο Μυρμιδόνας είναι πραγματικά σοβαρό πρόβλημα».

«Ναι, είναι πρόβλημα, Έλεν. Οι Μυρμιδόνες είναι ταχύτεροι και δυνατότεροι από τους Επιγόνους, όμως το χειρότερο είναι πως δεν έχουν συναισθήματα όπως εμείς. Το να έχει σταλεί ένας να σε κατασκοπεύσει αποτελεί πολύ σοβαρό θέμα. Κι εγώ δεν είχα ιδέα ότι είχε προκύψει». Αναστέναξε, λες και κατά κάποιο τρόπο το φταίξιμο ήταν δικό του.

«Μα πώς θα μπορούσες να το ξέρεις; Έχουμε να βρεθούμε πάνω από μία εβδομάδα».

«Έλα, πάμε», της είπε ο Λούκας και άρχισε να κινείται προς την Ανατολική Ακτή προσπερνώντας το τελευταίο σχόλιό της. «Πρέπει να επιστρέψουμε, να ειδοποιήσουμε την οικογένεια».

Εκείνη κατένευσε και πέρασε πρώτη. Δεν πιάνονταν από το χέρι στην επιστροφή, όμως και πάλι αισθανόταν τον Λούκας κοντά της, θερμό,

συμπαγή, τόσο ώστε της αποσπούσε την προσοχή. Υπενθύμιζε διαρκώς στον εαυτό της πως απλά φανταζόταν ότι οι δυο τους ήταν συγχρονισμένοι, αλλά οι κινήσεις της τη διέψευδαν. Προσγειώθηκαν ταυτόχρονα, πέρασαν από την πτήση στη βαρύτητα και συνέχισαν να κινούνται προς το σπίτι χωρίς να χάσουν στιγμή τον κοινό ρυθμό τους.

Ο Λούκας διάβηκε το κατώφλι της εισόδου δυναμικά, άναψε τα φώτα του διαδρόμου κι άρχισε να φωνάζει τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας. Λίγες στιγμές αργότερα όλοι είχαν συγκεντρωθεί στην κουζίνα και η Έλεν επαναλάμβανε όσα της είχαν συμβεί εκείνη τη νύχτα, παραλείποντας μόνο την πτήση στην ανώτερη ατμόσφαιρα με τον Λούκας.

«Απαιτείται σύγκληση του Κονκλαβίου», δήλωσε ο Κάστορας απευθυνόμενος στον αδερφό του. «Η εμφάνιση του Μυρμιδόνα θα μπορούσε να ερμηνευτεί ως πράξη πολέμου στους κόλπους του Οίκου».

«Κατάφερες μήπως να δεις το πρόσωπό του;» ρώτησε η Κασσάνδρα. Η Έλεν κατένευσε και προσπάθησε να μην ανατριχιάσει ενώ θυμόταν πώς είχε κινηθεί απότομα το κεφάλι του, λες και ήταν κάτι εξωγήινο.

«Είχε κόκκινα μάτια», απάντησε σαν να σιχαινόταν.

«Μήπως έμαθες από το γιο μου το όνομα του Μυρμιδόνα;» ρώτησε ήρεμα ο Πάλλας την Έλεν. «Θα βοηθούσε αν γνωρίζαμε με ποιον έχουμε να κάνουμε».

«Όχι. Όμως στο επόμενο τηλεφώνημα μπορώ να ρωτήσω», απάντησε διακριτικά εκείνη γνωρίζοντας ότι ακόμη και στο άκουσμα του ονόματος του γιου του ο Πάλλας ταραζόταν. Η Έλεν καταλάβαινε ότι ο άντρας δεν ήθελε τίποτε περισσότερο από το να μιλήσει απευθείας μαζί του. Σκέφτηκε θυμωμένη ότι δεν ήταν δίκαιο να μην μπορεί ο Έκτορας να βρίσκεται εκεί. Τον είχαν ανάγκη.

Η Κασσάνδρα τούς οδήγησε όλους στη βιβλιοθήκη. Άνοιξε αμέσως ένα βιβλίο τόσο εύθραυστο, ώστε ο Κάστορας και ο Πάλλας είχαν τοποθετήσει την κάθε σελίδα σε ξεχωριστή πλαστική θήκη. Η Έλεν πλησίασε την Κασσάνδρα καθώς εκείνη φυλλομετρούσε προσεκτικά τις στοιβαγμένες σελίδες. Παρατήρησε ότι το βιβλίο ήταν πραγματικά παλιό, σαν να λέμε από τα χρόνια του βασιλιά Αρθούρου.

«Είναι ένας κώδικας από την εποχή των σταυροφοριών», εξήγησε η

Κασσάνδρα και σήκωσε μια εικονογραφημένη σελίδα, στην οποία απεικονιζόταν ένας ιππότης με μαύρη πανοπλία. Σαν το Μυρμιδόνα, είχε κι αυτός γουρλωμένα κόκκινα μάτια και αποστεωμένο πρόσωπο.

«Του μοιάζει πολύ», είπε η Έλεν παρατηρώντας προσεκτικά τη σελίδα. Ήταν ένα εντυπωσιακό έργο τέχνης, αλλά δεν έπαυε να είναι ζωγραφιά, όχι φωτογραφία. Η κοπέλα ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν μπορώ να είμαι σίγουρη από αυτή την εικόνα. Ίδιοι είναι όλοι οι Μυρμιδόνες;»

«Όχι, κάποιοι είχαν μαύρα, γυαλιστερά μάτια, άλλοι είχαν ελαφρώς κοκκινωπή επιδερμίδα. Φήμες ήθελαν ελάχιστους να έχουν κεραίες, τις οποίες έκρυβαν κάτω από τα κράνη τους», απάντησε ο Πάλλας σκεπτικός. «Έλεν, είσαι σίγουρη ότι αυτός που είδες είχε *κόκκινα μάτια;*»

«Α, ναι, δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό», αποκρίθηκε με απόλυτη σιγουριά η κοπέλα. «Μάλιστα, γυάλιζαν έντονα».

«Ο Αυτομέδοντας», είπε ο Πάλλας και κοίταξε τον Κάστορα. Για πρώτη φορά, από όσο μπορούσε να θυμηθεί η Έλεν, ο Κάστορας ξεστόμισε μια βρισιά στα αγγλικά, και μάλιστα χυδαία, καθώς κατένευε συμφωνώντας με την εκτίμηση του αδερφού του.

«Λογικό είναι», επενέβη η Κασσάνδρα. «Ποτέ δεν ακούστηκε να τον σκότωσε κάποιος Επίγονος».

«Γιατί κανείς δεν μπορούσε». Ο Λούκας κοίταξε προς την πλευρά της Έλεν κουνώντας αργά το κεφάλι, σαν να μην μπορούσε να πιστέψει πως συνέβαιναν πραγματικά όλα αυτά. «Είναι αθάνατος».

«Ναι, κοίτα, *κάτι τέτοια* δεν μπορώ να καταλάβω», είπε η Έλεν νευρικά. Αναζητούσε κάποιο ψεγάδι, κάποιο λογικό επιχείρημα που θα έκανε την κατάσταση να μοιάζει λιγότερο απελπιστική. «Εφόσον οι Μυρμιδόνες είναι αθάνατοι, πώς και δεν έχει γεμίσει ο τόπος από δαύτους;»

«Όχι, στη μάχη μπορούν να σκοτωθούν. Και οι περισσότεροι από αυτούς σκοτώθηκαν σε κάποια στιγμή της ιστορίας. Όμως, ξέρεις, εδώ ακριβώς έχουμε ένα θεματάκι με τον Αυτομέδοντα», εξήγησε η Αριάδνη με απολογητικό ύφος. «Υπάρχουν ιστορίες στις οποίες οι αντίπαλοι κυριολεκτικά τον αποκεφάλισαν, εκείνος όμως έσκυψε, μάζεψε από κάτω το κεφάλι του, το έβαλε στη θέση του και συνέχισε να πολεμά».

«Δεν μπορεί, πλάκα μού κάνεις», είπε η Έλεν ανασηκώνοντας το ένα

φρύδι. «Πώς γίνεται να συμβεί κάτι τέτοιο; Δεν είναι θεός. Στάσου, μη μου πεις πως είναι θεός», έσπευσε να προσθέσει, σε περίπτωση που της είχε ξεφύγει κάτι.

«Όχι, θεός δεν είναι», πρόλαβε να απαντήσει η Κασσάνδρα. «Όμως, ίσως ένωσε το αίμα του με το αίμα κάποιου θεού. Αυτό είναι απλά μια δική μου εικασία, αλλά αν ο Αυτομέδοντας έγινε αδελφοποιτός με κάποιον από τους αθανάτους πριν από χιλιάδες χρόνια, *προτού* φυλακιστούν όλοι τους στον Όλυμπο, τότε δε *γίνεται* να σκοτωθεί ούτε καν στη μάχη».

«Αδελφοποιτοί; Σοβαρολογείς;» ρώτησε η Έλεν φανερά σκεπτική. Στο μυαλό της φανταζόταν δύο παιδιά πάνω σε ένα δεντρόσπιτο να τρυπούν τα δάχτυλά τους με μια παραμάνα.

«Για τους Επιγόνους, η αδελφοποίηση είναι μια ιερή τελετουργία και πολύ δύσκολα τελείται εκτός μάχης», εξήγησε ο Ιάσονας χαμογελώντας, σαν να είχε αντιληφθεί την παρανόηση της Έλεν. «Πρέπει να είσαι διατεθειμένος να πεθάνεις για κάποιον, κι αυτός με τη σειρά του εξίσου πρόθυμος να πεθάνει για σένα. Στη συνέχεια πρέπει να ενώσετε το αίμα σας, ενώ ταυτόχρονα σώζετε ο ένας τη ζωή του άλλου».

Το βλέμμα της Έλεν στράφηκε αμέσως στον Λούκας. Δεν μπορούσε να μη σκεφτεί πώς είχαν ξεφύγει από την κατάρα των Ερινυών όταν κόντεψαν να πεθάνουν ο ένας για τον άλλον. Κρίνοντας από το βλέμμα του, η κοπέλα καταλάβαινε πως κι εκείνος σκεφτόταν το ίδιο ακριβώς πράγμα. Δεν είχαν ενώσει το αίμα τους τη νύχτα που έπεσαν, όμως είχαν σώσει ο ένας τη ζωή του άλλου κι αυτό τους έδενε για πάντα.

«Δεν μπορείς να το κάνεις να συμβεί ή να το σχεδιάσεις. Είναι κάτι που προκύπτει από μια ακραία κατάσταση», είπε ο Λούκας απευθυνόμενος ανοιχτά στην Έλεν. «Κι εφόσον οι δύο αδελφοποιτοί ζουν, μερικές φορές μοιράζονται κάποιες από τις δυνάμεις τους. Τώρα, φαντάσου αδελφοποιτός σου να ήταν ένας θεός. Θεωρητικά, αυτό θα σε καθιστούσε αθάνατο».

«Έστω, όμως δεν μπορείς να είσαι *σίγουρος* ότι αυτό ισχύει στην περίπτωση του Αυτομέδοντα», επέμεινε η Έλεν. «Η Κασσάνδρα είπε ότι απλά έκανε μια εικασία».

«Ναι, όμως οι εικασίες της συνήθως προσεγγίζουν εντυπωσιακά την αλήθεια», της απάντησε απότομα ο Λούκας καθώς έχανε την υπομονή του.

«Επιμένεις να δίνεις στην υπόθεση υπερβολικές διαστάσεις, από τη στιγμή που σου είπα τι έχει συμβεί! Όσο περισσότερο το σκέφτομαι τόσο πιο πολύ αμφιβάλλω για το κατά πόσο διατρέχω πραγματικό κίνδυνο», συνέχισε η κοπέλα σχεδόν απολογητικά.

Το πρόσωπο του Λούκας πάνιασε από το θυμό.

«Αρκετά!» φώναξε η Νόελ από το κατώφλι. «Λούκας, πήγαινε πάνω και κοιμήσου». Εκείνος γύρισε απότομα προς το μέρος της μητέρας του, όμως η Νόελ δεν του έδωσε την ευκαιρία να μιλήσει. «Δεν αντέχω άλλο να σας βλέπω να τσακώνεστε! Είστε και οι δύο τόσο κουρασμένοι, ώστε δε βγάζουν νόημα αυτά που λέτε. Έλεν, ανέβα πάνω με την Αριάδνη. Θα κοιμηθείς εδώ».

«Δεν μπορώ να αφήσω τον πατέρα μου μόνο του με αυτό το *πράγμα* ουσιαστικά δίπλα του», αποκρίθηκε η Έλεν και ακούμπησε αποκαμωμένη στο χείλος του γραφείου του Κάστορα. Η Νόελ είχε δίκιο. Όλη εκείνη η σωματική ταλαιπωρία, σε συνδυασμό με το συναισθηματικό ναρκοπέδιο που καλούνταν να αντιμετωπίσει κάθε φορά που βρισκόταν κοντά της ο Λούκας, χτύπησε ξαφνικά την Έλεν σαν γροθιά στο στομάχι. Ήταν *εξουθενωμένη*.

«Πίστεψέ με, εφόσον βρίσκεσαι εδώ, αυτό το πλάσμα κάπου κοντά θα τριγυρνά. Το ξέρω πως σου είναι δύσκολο να το αποδεχτείς, όμως τόσο ο πατέρας σου όσο και η Κέιτ θα είναι πιο ασφαλείς αν στο εξής μείνεις σε απόσταση». Η Νόελ εξήγησε τη θέση της όσο πιο καλοσυνάτα μπορούσε, όμως και πάλι τα λόγια της ήταν σκληρά. «Λούκας, θέλω να συνοδεύσεις τον πατέρα και το θείο σου στο Κονκλάβιο. Νομίζω πως θα ήταν καλύτερα για σένα να περάσεις ένα διάστημα στη Νέα Υόρκη».

«Νόελ! Δεν έχει κλείσει ακόμη τα δεκαοχτώ», προσπάθησε να διαμαρτυρηθεί ο Κάστορας.

«Κι όμως, είναι Διάδοχος του Οίκου των Θηβών, αδερφέ», αντέτεινε ευγενικά ο Πάλλας. «Ο Κρέοντας είναι νεκρός. Μετά τον Τάνταλο, πρώτος στη σειρά διαδοχής είσαι εσύ. Κι αυτό σημαίνει πως ο πρωτότοκός

σου είναι επίσης Διάδοχος. Ο Λούκας έχει κάθε δικαίωμα να παραστεί στο Κονκλάβιο πριν από την ενηλικίωσή του».

«Δεν αποκλείεται ο Τάνταλος να αποκτήσει άλλο παιδί», είπε ο Κάστορας εκνευρισμένος.

«Ο Απόβλητος, σημαδεμένος από το θάνατο, δε θα αποκτήσει άλλα παιδιά», ακούστηκε η Κασσάνδρα, σαν να έψελναν πολλές φωνές μαζί, από μια γωνιά του δωματίου.

Ο ήχος έκανε τη σπονδυλική στήλη της Έλεν να ζαρώσει από την ανατριχίλα, σαν να είχε χύσει κάποιος παγωμένο νερό στην πλάτη της. Λες και ήταν ένας άνθρωπος, όλοι όσοι βρίσκονταν στο δωμάτιο στράφηκαν προς τα εκεί και αντίκρισαν την απόκοσμη αύρα της Μάντισσας να απλώνεται στο πρόσωπο της Κασσάνδρας. Μαβιά, μπλε και πράσινα φώτα διέγραφαν σαν πνεύματα το περίγραμμα του κορμιού της. Το συνήθως όμορφο πρόσωπό της ήταν σταφιδιασμένο, σαν να ανήκε σε γριά.

«Ο Λούκας, ο γιος του ήλιου, ανέκαθεν προοριζόταν για τη θέση του Διαδόχου του Οίκου των Θηβών. Η προφητεία επαληθεύεται», έκρωξε η Μάντισσα και το σώμα της παραδόθηκε σε βίαιους σπασμούς.

Ξαφνικά το φως έσβησε και η Κασσάνδρα ζάρωσε. Κοίταξε έντρομη γύρω της και έσφιξε τα μπράτσα πάνω στο σώμα της τρέμοντας μέσα στα ρούχα της. Η Έλεν ήθελε να βρεθεί στο πλευρό της, όμως ένα παγερό πέπλο την τύλιγε, το οποίο η κοπέλα δεν μπορούσε να αγνοήσει. Της ήταν αδύνατο να πιέσει τον εαυτό της να κάνει έστω ένα βήμα προς την πλευρά του τρομαγμένου κοριτσιού.

«Αμέσως στα κρεβάτια, όλοι σας», είπε η Νόελ με τρεμάμενη φωνή σπάζοντας τη σιωπή.

Βάλθηκε να τους σπρώχνει όλους προς την έξοδο και κατηύθυνε το μικρό κοπάδι προς τη σκάλα αφήνοντας μόνη την Κασσάνδρα στη βιβλιοθήκη. Η Έλεν σύρθηκε μέχρι τον πάνω όροφο και σωριάστηκε στο κρεβάτι του ξενώνα, χωρίς να ξεντυθεί, ούτε καν να σκεπαστεί πρώτα.

Όταν ξύπνησε το επόμενο πρωί, ήταν καλυμμένη από ξεραμένη γλίτσα. Είχε κοιμηθεί τόσο κακοδιάθετη ώστε, φτάνοντας στον Κάτω Κόσμο, βρέθηκε χωμένη ως το στήθος σε έναν προϊστορικό βάλτο. Δεν ήταν

ο λάκκος με την κινούμενη άμμο, κι αυτό από μόνο του της πρόσφερε τεράστια ανακούφιση, όμως και πάλι έζεχνε. Χρειάστηκε να βάλει τα δυνατά της για να μην καταπιεί το λασπερό νερό ενώ πλατσούριζε μέσα του, απέχοντας διαρκώς ένα λάθος βήμα από τον πνιγμό. Έπειτα από μια νύχτα στα όρια του πανικού, η Έλεν ξύπνησε νιώθοντας ακόμη πιο κουρασμένη απ' ό,τι την προηγούμενη μέρα.

Κατάφερε να σηκωθεί από το κρεβάτι με τα χίλια ζόρια, οπότε παρατήρησε ότι το πουκάμισό της ήταν σχεδόν κομματιασμένο. Κλαδιά και νεκρά φύλλα είχαν σκαλώσει στα μαλλιά της και είχε χάσει το ένα παπούτσι της. Φυσικά, έπεσε πάνω στον Λούκας καθώς πήγαινε στο μπάνιο. Εκείνος απέμεινε να την κοιτάζει σαν χαμένος για μια στιγμή. Τα μάτια του κατέγραφαν κάθε πόντο του ταλαίπωρου κορμιού της, ενώ το υπόλοιπο σώμα του παρέμενε αγκυλωμένο.

«Τι; Θα μου βάλεις πάλι τις φωνές;» τον προκάλεσε η Έλεν. Ήταν τόσο κουρασμένη, ώστε δεν είχε όρεξη για διπλωματίες.

«Όχι». Η φωνή του ράγισε. «Κουράστηκα να τσακώνομαι μαζί σου. Προφανώς, δε βοηθάει».

«Και τότε, *τι;*»

«Δεν μπορώ να το κάνω αυτό», απάντησε εκείνος περισσότερο στον εαυτό του παρά στην Έλεν. «Ο πατέρας μου είχε άδικο».

Ο θολωμένος εγκέφαλός της εξακολουθούσε να επεξεργάζεται τα λόγια του όταν είδε τον Λούκας να ανοίγει το κοντινότερο παράθυρο και να πηδά στο κενό.

Η Έλεν τον παρακολούθησε καθώς απομακρυνόταν. Ήταν τόσο κουρασμένη, ώστε δεν είχε δύναμη να νιώσει έκπληξη. Συνέχισε να κινείται προς το μπάνιο σκορπίζοντας σε κάθε βήμα της ένα σωρό αηδίες στο πάτωμα. Κοίταξε το χάλι που άφηνε πίσω της και προσπάθησε να φανταστεί πόσο χειρότερα θα γίνονταν τα πράγματα μόλις ξεντυνόταν. Η μόνη λύση που μπόρεσε να σκεφτεί η μουδιασμένη λογική της ήταν να μπει στο ντους ντυμένη. Καθώς έτριβε ένα σαπούνι που μύριζε λεμόνι πάνω στο σκισμένο πουκάμισό της, άρχισε να γελά. Ήταν ένα ασταθές γέλιο, από εκείνα που κινδυνεύουν να μετατραπούν σε λυγμούς.

Η Αριάδνη χτύπησε την πόρτα. Η Έλεν κόλλησε την παλάμη στο στό-

μα της, όμως ήταν πολύ αργά. Η Αριάδνη ερμήνευσε τη σιωπή της σαν σημάδι ότι κάτι κακό συνέβαινε, οπότε όρμησε στο μπάνιο.

«Έλεν! Είσαι... Οχ, αμάν!» Ο τόνος της φωνής της πέρασε από την ανησυχία στην απόλυτη κατάπληξη μέσα σε ένα δευτερόλεπτο. Καταλάβαινε πως η Έλεν ήταν ακόμη ντυμένη βλέποντάς την πίσω από τη γυάλινη πόρτα του ντους. «Ναι... Το ξέρεις πως ξέχασες ένα βασικό βήμα, σωστά;»

Η Έλεν έσκασε και πάλι στα γέλια. Η κατάσταση ήταν τόσο γελοία, ώστε δεν μπορούσε να κάνει τίποτ' άλλο πέρα από το να γελάσει.

«Σοβαρά, τώρα, φοράς ακόμη το ένα *παπούτσι;*» κατάφερε να ρωτήσει η Αριάδνη.

«Ένα είχα... όταν... ξύπνησα!» Η Έλεν σήκωσε το ξυπόλυτο πόδι της και το έδειξε. Άρχισαν και οι δύο να γελούν υστερικά καθώς η κοπέλα κουνούσε τα δάχτυλά της.

Η Αριάδνη τη βοήθησε να πλυθεί και μαζί έσυραν τα βρόμικα σκεπάσματα και τα βρεγμένα ρούχα στο δωμάτιο του πλυντηρίου. Μέχρι να κατέβουν για πρωινό, οι άλλοι κόντευαν να σηκωθούν από το τραπέζι.

«Πού είναι ο Λούκας;» ρώτησε η Νόελ και τέντωσε ανήσυχη το λαιμό της για να κοιτάξει πίσω από την Έλεν.

«Πήδηξε από ένα παράθυρο», απάντησε η κοπέλα. Πήρε μια κούπα και έβαλε λίγο καφέ. Όταν σήκωσε το κεφάλι, είδε πως όλα τα βλέμματα ήταν καρφωμένα πάνω της. «Δεν κάνω πλάκα. Βρεθήκαμε τυχαία στο διάδρομο και, μόλις με είδε, κυριολεκτικά πήδηξε από το παράθυρο. Θέλει καφέ κανείς;»

«Είπε μήπως πού πήγαινε;» ρώτησε ο Ιάσονας φανερά ανήσυχος.

«Όχι», απάντησε εκείνη.

Τα χέρια της έτρεμαν, όμως κατάφερε να ανακατέψει λίγο γάλα στην κούπα της και ήπιε μερικές γουλιές. Στην κατάσταση που βρισκόταν, σκέφτηκε πως ίσως τη βοηθούσε να ηρεμήσει. Ένιωθε λες και ολόκληρο το κορμί της καιγόταν και πάγωνε ταυτόχρονα.

«Έλεν; Αισθάνεσαι καλά;» ρώτησε η Νόελ μισοκλείνοντας τα μάτια.

Η κοπέλα κούνησε το κεφάλι αβέβαια. Ήταν αδύνατο για έναν Επίγονο να αρρωστήσει όπως ένας θνητός, κι όμως πέρασε την παλάμη

από το μέτωπό της και την έφερε μπροστά της υγρή από τον ιδρώτα. Ενώ συνέχιζε να κοιτάζει το χέρι της, άκουσε ένα ηλεκτρικό αυτοκίνητο να πλησιάζει ήσυχα στο σπίτι και να σταματά.

«Λένη! Σήκω καμιά ώρα κι έλα να μας βοηθήσεις με αυτά τα βιβλία!» φώναξε η Κλερ από το δρόμο.

Η Έλεν γύρισε, κοίταξε από το παράθυρο πίσω της και είδε την Κλερ και τον Ματ να κατεβαίνουν από το αυτοκίνητο. Ευγνώμων για την ευκαιρία να ξεφύγει από την κουζίνα, βγήκε τρέχοντας για να βοηθήσει κάτω από το διαπεραστικό βλέμμα της Νόελ.

«Μάθαμε πως έχεις πρόβλημα με τα μυρμήγκια», είπε η Κλερ χαμογελώντας πλατιά και άρχισε να στοιβάζει βιβλία στα απλωμένα χέρια της Έλεν.

«Εννοείται, γιατί αυτό ακριβώς χρειάζομαι, σωστά;» γέλασε πικρά η κοπέλα. «Περισσότερα προβλήματα».

«Μην ανησυχείς, Λένη. Θα χωριστούμε σε ομάδες και θα κάνουμε βάρδιες. Θα βρούμε τη λύση». Ο Ματ ακουγόταν τόσο σίγουρος. Φόρτωσε στους ώμους του ένα σακίδιο γεμάτο βιβλία, έκλεισε το πορτμπαγκάζ και πέρασε το μπράτσο του γύρω από τους ώμους της φίλης του καθώς προχωρούσαν μαζί προς το σπίτι. «Η Κλερ κι εγώ δεν μπήκαμε τυχαία στη λίστα με τους μεγαλύτερους εξολοθρευτές ζώων, ξέρεις».

Καθώς η Έλεν, η Κλερ και ο Ματ ετοιμάζονταν να μπουν στο σπίτι, άκουσαν τον Κάστορα και τον Πάλλαντα να αποχαιρετούν τους υπόλοιπους, οπότε αποφάσισαν να τους αφήσουν να περάσουν εκείνες τις στιγμές μόνοι τους. Απ' ό,τι είχε καταλάβει η Έλεν, το Κονκλάβιο ήταν σπουδαία περίσταση, κάτι σαν συνεδρίαση του Ανώτατου Δικαστηρίου και διεθνής διάσκεψη κορυφής μαζί. Δύο σε ένα. Από τη στιγμή που κηρυσσόταν η έναρξή του, κανείς δεν επιτρεπόταν να αποχωρήσει μέχρις ότου αποφασιστεί πώς θα αντιμετωπιζόταν η κατάσταση που είχε προκύψει, οπότε σε κάποιες περιπτώσεις εκείνες οι συναντήσεις μπορούσαν να διαρκέσουν εβδομάδες.

Η Έλεν προσπαθούσε να μην έχει την προσοχή της στραμμένη εκεί, όσο αγκαλιάζονταν και αποχαιρετιόνταν, όμως δεν κατάφερε να αντισταθεί στον πειρασμό όταν άκουσε τον Κάστορα να παίρνει κατά μέρος

τη Νόελ για να τη ρωτήσει αν ο Λούκας σκόπευε να τους ακολουθήσει ή όχι.

«Δεν ξέρω πού πήγε. Θα μπορούσε να βρίσκεται στο Θιβέτ αυτή τη στιγμή», απάντησε η Νόελ, η οποία έμοιαζε να δίνει αγώνα για να μην καταρρεύσει. «Έλπιζα να έρθει μαζί σου στη Νέα Υόρκη για μερικές εβδομάδες. Να φύγει από εδώ μέσα, μήπως και μπορέσει να...»

«Να μπορέσει να κάνει τι;» ρώτησε θλιμμένα ο Κάστορας όταν η Νόελ ξέμεινε από λόγια. «Άφησέ τον ήσυχο».

«Ήσυχο τον έχω αφήσει και προφανώς αυτό δε βοηθάει!» αποκρίθηκε η γυναίκα. «Μονίμως είναι εξοργισμένος, Κάστορα, και φοβάμαι πως η κατάσταση επιδεινώνεται, αντί να καλυτερεύει».

«Το ξέρω. Έχει αλλάξει, Νόελ, και νομίζω πως θα πρέπει να αποδεχτούμε ότι ίσως είναι μόνιμη η αλλαγή. Είχα την ελπίδα πως θα κατέληγε να μισήσει μονάχα *εμένα*, όμως φαίνεται πως αυτός μισεί ολόκληρο τον κόσμο», είπε ο Κάστορας με βαριά φωνή. «Όμως, ειλικρινά, δεν τον κατηγορώ. Φαντάζεσαι πώς θα ένιωθες αν κάποιος μας χώριζε με τον τρόπο που τους χώρισα εγώ;»

«Δεν είχες άλλη επιλογή. Είναι ξαδέρφια. Κι αυτό δεν πρόκειται να αλλάξει», τόνισε με έμφαση η Νόελ. «Από την άλλη, αν ο πατέρας σου μας έκανε ό,τι έκανες εσύ στον Λούκας...»

«Ούτε μπορώ να διανοηθώ τι θα του είχα κάνει», είπε ο Κάστορας, σαν να μην άντεχε καν σε εκείνη τη σκέψη. Η Έλεν τούς άκουσε να φιλιούνται κι αμέσως διέκοψε την ενισχυμένη ακοή που διέθετε ως Επίγονος.

«Πάμε στη βιβλιοθήκη να στρωθούμε στη δουλειά!» πρότεινε ζωηρά στον Κλερ και στον Ματ. Αμέσως άρχισε να κινείται γύρω από το σπίτι για να μπουν από μια άλλη είσοδο. Το μυαλό της, όμως, έτρεχε αλλού.

Ήταν αλήθεια πως ο Κάστορας είχε απαιτήσει από τον Λούκας να χωρίσουν, κι αν ναι, πώς το είχε κάνει; Η Έλεν θυμήθηκε το ξέσπασμά του στη διάρκεια του δείπνου και συνειδητοποίησε πως ο Λούκας ήταν εξίσου θυμωμένος με τον Κάστορα, ίσως μάλιστα ακόμη περισσότερο απ' ό,τι με την ίδια. Μήπως, λοιπόν, την πλήγωνε γιατί αυτό τον είχε *διατάξει* να κάνει ο πατέρας του;

«Λένη; Το ξέρεις πως σε αγαπώ, όμως, σοβαρά τώρα, δε γίνεται να συνεχιστεί αυτή η κατάσταση», είπε η Κλερ κάνοντας μια χαριτωμένη γκριμάτσα. Η Έλεν κοίταξε τριγύρω και συνειδητοποίησε ότι είχε σταματήσει στη μέση του διαδρόμου, ενώ κατευθύνονταν προς τη βιβλιοθήκη, λες και τα πόδια της είχαν τραβήξει χειρόφρενο.

«Συγγνώμη!» είπε κι έτρεξε να προλάβει τους φίλους της.

Ο Λούκας διέγραφε κύκλους γύρω από το Μουσείο Γκετί, ένα αστραφτερό, λευκό κτίριο, χτισμένο σε περίοπτη θέση στην κορυφή ενός από τους πιο άγονους λόφους του Λος Άντζελες. Το λευκό, πέτρινο οικοδόμημα, που έστεκε στην κορυφή του ξερού, βραχώδους λόφου, έμοιαζε εντυπωσιακά με τον Παρθενώνα. Ο Παρθενώνας αρχικά λειτούργησε ως θησαυροφυλάκιο, οπότε ο Λούκας θεώρησε πως ήταν ταιριαστό το ότι είχε έρθει ως εκεί για να κάνει μια ανάληψη νομισμάτων.

Αναζητούσε κάποιο σημείο όπου θα μπορούσε να κρυφτεί εκείνη τη μοναδική στιγμή στη διαδικασία της προσγείωσης κατά την οποία θα έπρεπε να επιβραδύνει τόσο, ώστε να γίνει ορατός. Ο Λούκας κινήθηκε ταχύτερα απ' ό,τι θα μπορούσε να συλλάβει το μάτι οποιουδήποτε θνητού και προσγειώθηκε ανάλαφρα χωρίς να αφήσει κανένα αποτύπωμα. Αμέσως μόλις άγγιξε το έδαφος, έφτασε στην πόρτα με μια κίνηση ανάμεσα στο τρέξιμο και στην πτήση. Οι κάμερες ασφαλείας δεν μπόρεσαν να καταγράψουν τίποτε περισσότερο από μια αχνή θολούρα. Σταματώντας ακριβώς δίπλα στην πόρτα, ο Λούκας ακινητοποιήθηκε και έγινε αόρατος.

Τις τελευταίες εβδομάδες είχε ανακαλύψει πως, αν δεν κινούνταν πολύ, κατάφερνε να διαχύσει το φως με τέτοιο τρόπο, ώστε η επιφάνεια του σώματός του να γίνεται ίδια με οτιδήποτε υπήρχε *πίσω του*. Στην αρχή, πριν ολοκληρώσει τη διαδικασία που τον καθιστούσε αόρατο, ένας Επίγονος θα μπορούσε να εντοπίσει ένα αμυδρό κενό ανάμεσα στην εικόνα που δημιουργούσε και στο περιβάλλον του. Ευτυχώς, μονάχα ένας Επίγονος είχε καταφέρει να παρατηρήσει την ατέλεια, αλλά ακόμη κι εκεί το φταίξιμο ήταν του Λούκας.

Έπειτα από μισή ώρα αναμονής, ένας υπάλληλος βγήκε επιτέλους από την πόρτα κρατώντας μια τσουγκράνα στο ένα χέρι και το θερμός με τον καφέ του στο άλλο. Ο Λούκας πολύ απλά πέρασε από πίσω του και μπήκε μέσα χωρίς να ενεργοποιήσει ούτε ένα συναγερμό. Θα μπορούσε να ξεριζώσει ολόκληρη την οροφή, όμως δεν ήθελε να στρέψει την προσοχή των άλλων πάνω του. Δεν ήταν σίγουρος αν θα πετύχαινε το σχέδιό του, αλλά δεν ήθελε να υποψιαστεί κάτι η οικογένειά του και να επιχειρήσει να παρέμβει.

Από μικρός είχε διδαχτεί ότι τα μουσεία ήταν ιεροί χώροι, αφού φιλοξενούσαν πάμπολλα κειμήλια των Επιγόνων, όμως ποτέ δεν είχε φανταστεί ότι μια μέρα θα εξωθούνταν στο σημείο να σκεφτεί να διαρρήξει ένα. Τώρα βρισκόταν σε απόγνωση. Έπρεπε να δράσει για να βοηθήσει την Έλεν.

Ο πατέρας του είχε κάνει λάθος. Μόνο μια ματιά χρειάστηκε να ρίξει ο Λούκας στην κοπέλα –στα σκισμένα ρούχα της, βουτηγμένα σε εκείνη τη μαύρη λάσπη του Κάτω Κόσμου– για να βεβαιωθεί πως *αυτός* ήταν το πρόβλημά της. Είχε υπακούσει στη διαταγή του πατέρα του, όμως εκείνη εξακολουθούσε να υποφέρει. Το να μένει μακριά της δεν ήταν αρκετό.

Ο Λούκας ήξερε ότι η Έλεν ήταν δυνατή και της είχε εμπιστοσύνη ότι θα έπαιρνε σωστές αποφάσεις, ακόμη κι όταν διαφωνούσε μαζί της. Εκείνη επέμενε πως ο Ωρίωνας τη βοηθούσε, επομένως όσο κι αν τον έτρωγε να τους σκέφτεται μαζί, ο Λούκας υποχώρησε.

Είχε υποσχεθεί στον εαυτό του, εκείνη τη νύχτα που πέθανε η Πανδώρα κι ενώ παρακολουθούσε την αυγή να χαράζει από το μπαλκόνι του παραθύρου της Έλεν, πως θα υπέμενε τα πάντα, αρκεί εκείνη να είναι ζωντανή και να έχει μια γεμάτη, ουσιαστική ζωή. Είχε μετατρέψει τον εαυτό του σε κάτι στρεβλό, σε μια προσπάθεια να διακόψει κάθε σχέση μεταξύ τους. Κι όμως, εκείνο το πρωί η Έλεν έδειχνε να βρίσκεται σε ακόμη χειρότερη κατάσταση απ' ό,τι ήταν πριν την απομακρύνει από κοντά του.

Ό,τι κι αν της συνέβαινε, ξεπερνούσε κατά πολύ τα συναισθήματά της για την καταδικασμένη σχέση τους.

Ο Λούκας κινούνταν τόσο γρήγορα στους διαδρόμους του μουσείου, ώστε ήταν αδύνατο να καταγραφεί το πρόσωπό του. Παρότι το περιβάλλον του άλλαζε ανά χιλιοστό του δευτερολέπτου, ήξερε πού πήγαινε. Υπήρχαν άφθονες πινακίδες που τον οδηγούσαν στη σωστή κατεύθυνση. Οι ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ήταν μια εξαιρετικά δημοφιλής έκθεση. Αυτή η περίφημη συλλογή πρόσφατα ανασκαμμένων χρυσών τεχνουργημάτων είχε ταξιδέψει σε ολόκληρο τον κόσμο. Αυτό το μήνα ήταν η σειρά του Γκετί, οπότε η διεύθυνση του μουσείου γέμισε το κτίριο με φωτεινά, μεταξωτά πανό για να γιορτάσει την άφιξη της συλλογής.

Επίσης, είχαν αναρτήσει πολλές φωτογραφίες των τεχνουργημάτων στο διαδίκτυο. Όπως ακριβώς όριζε το στιλ της Νότιας Καλιφόρνιας, τα μικρότερα και λιγότερο εντυπωσιακά χρυσά αντικείμενα που δε χρησιμοποιήθηκαν για τις διαφημιστικές φωτογραφίες των άλλων μουσείων, συγκεντρώθηκαν σε πελώριες, αστραφτερές, ομαδικές φωτογραφίες. Το Λος Άντζελες τρελαινόταν να χωρά όσο περισσότερη λάμψη ήταν δυνατό σε ένα κάδρο. Έτσι, έπειτα από δύο εβδομάδες, στη διάρκεια των οποίων ο Λούκας είχε πετάξει σε ολόκληρο τον κόσμο ψάχνοντας σε όλα τα μουσεία, τελικά εκεί κατάφερε να βρει αυτό που έψαχνε. Στο διαδίκτυο.

Συγκρινόμενα με τα άλλα κομμάτια της συλλογής, εκείνα τα λιγοστά χρυσά νομίσματα μετά βίας δικαιολογούσαν τη θέση τους. Χρειάστηκε να πάει σε μία από τις τελευταίες προθήκες για να τα βρει, όμως μόλις έφτασε εκεί, δεν έχασε στιγμή. Απ' ό,τι ήξερε, εκείνα τα τρία νομίσματα –καθένα με μια παπαρούνα αποτυπωμένη στη μία όψη– ήταν οι τελευταίοι σωζόμενοι οβολοί που είχαν κοπεί προς τιμήν του Μορφέα, του θεού των ονείρων.

Ο Λούκας έκλεψε και τα τρία.

«Κινούμαστε διαρκώς σε κύκλους!» βόγκηξε η Έλεν, με το βλέμμα στραμμένο στο ασυγκίνητο ταβάνι της βιβλιοθήκης. «Το ξέρω πως δεν ακούγεται λογικό, όμως, πιστέψτε με, δεν υφίσταται η έννοια της γεωγραφικής προόδου εκεί κάτω. Σας έχω πει για την παραλία που δεν καταλήγει σε

κάποιον ωκεανό; Είναι απλά μια έκταση βρεγμένης άμμου, όπως μια παραλία όταν έχει άμπωτη, με τη διαφορά ότι δεν υπάρχει ωκεανός. Ποτέ. Είναι μια σκέτη παραλία!»

Ήταν τόσο κουρασμένη, ώστε ένιωθε σαν να άρχισε να τσακίζει, ενώ κάθε τόσο την έπιανε ένα ξαφνικό ρίγος. Αυτό είχε αρχίσει να την ανησυχεί. Δε γινόταν να αρρωστήσει. Ήταν αδύνατο και ταυτόχρονα εκνευριστικό. Το τηλέφωνό της βούιξε διακόπτοντας τις σκόρπιες σκέψεις της. Ο Ωρίωνας ρωτούσε να μάθει αν οι «Μυστήριοι Έλληνες» είχαν καταφέρει να εντοπίσουν κάτι χρήσιμο. Η Έλεν χαμογέλασε με το παρατσούκλι που είχε δώσει στην ομάδα της και του απάντησε πως ακόμη δεν είχαν βρει τίποτε. Τον ρώτησε τι διάβαζε εκείνος από την πλευρά των Ρωμαίων.

Πόλεμοι, όργια, τα ίδια και τα ίδια. Έχω βαρεθεί, της έγραψε. **Σχεδόν (;)**

«Ο Ωρίωνας είναι πάλι;» ρώτησε η Αριάδνη με σφιγμένο πρόσωπο. Η Έλεν σήκωσε το κεφάλι και κατένευσε βιαστικά ενώ πληκτρολογούσε.

Καταλάβαινε τους λόγους που όλοι τους ανησυχούσαν -έπρεπε να φροντίσουν ώστε οι Οίκοι να παραμείνουν χωρισμένοι-, όμως κάποιες φορές αισθανόταν προσβεβλημένη. Εντάξει, ο Ωρίωνας ήταν κούκλος. Και γενναίος. Και ξεκαρδιστικός. Αυτό όμως δε σήμαινε πως έτρεχε κάτι μεταξύ τους.

«Στάσου! Μπορείς να βρεις τον Ωρίωνα!» αναφώνησε η Κλερ εκτροχιάζοντας τις σκόρπιες σκέψεις της Έλεν.

«Ναι, σου το είχα πει ήδη. Εστιάζω τη σκέψη μου στο πρόσωπό του και εμφανίζομαι ακριβώς δίπλα του, ακριβώς όπως κάνουν ο Ιάσονας και η Αριάδνη όταν φέρνουν ανθρώπους πίσω από το χείλος του Κάτω Κόσμου. Εγώ, όμως, μπορώ να τον βρω μόνο αν βρίσκεται στην ίδια αιωνιότητα με μένα», διευκρίνισε η Έλεν. «Γιατί, διαφορετικά, δε θα τον εντοπίσω με τίποτε, ακόμη κι αν κατέβει την επόμενη... Οχ, ξέχνα το».

«Έλεν, τα καταλαβαίνω όλα αυτά», γκρίνιαξε η Κλερ εκνευρισμένη. «Αυτό που δεν ξέρω είναι αν ο Ωρίωνας είναι ο μοναδικός που μπορείς να εντοπίσεις, απλά και μόνο με το να τον *σκεφτείς*».

«Προσπάθησα ήδη να βρω τις Ερινύες με αυτό τον τρόπο, φιλενάδα... Πολλές φορές. Χωρίς αποτέλεσμα».

«Αυτές δεν είναι *άνθρωποι*», είπε η Κλερ πολύ καθαρά προσπαθώντας να συγκρατήσει τον ενθουσιασμό της. «Έχεις δοκιμάσει να επικεντρώσεις τη σκέψη σου σε κάποιον που ζει εκεί κάτω; Λες να μπορούσες να χρησιμοποιήσεις αυτό το άτομο σαν σημείο αναφοράς;»

«Μιλάμε για τη χώρα των νεκρών, Κλερ. Το να αναζητήσω κάποιον που *ζει* εκεί κάτω είναι κομματάκι οξύμωρο, δε βρίσκεις;» ρώτησε η Έλεν αδυνατώντας να παρακολουθήσει τη λογική της φίλης της.

«Όχι απαραίτητα, αν έπεσε θύμα απαγωγής, *ζωντανή*, από το ίδιο το αφεντικό», απάντησε η Κλερ. Σταύρωσε τα μπράτσα μπροστά στο στήθος της και χαμογέλασε, σαν να ήξερε ένα μυστικό.

Ο Ιάσονας έβγαλε ένα επιφώνημα έκπληξης. «Πότε έγινες τόσο έξυπνη εσύ;» ρώτησε κοιτάζοντας με θαυμασμό την Κλερ.

«Είσαι τυχερό παιδί, τι να κάνουμε» του απάντησε εκείνη χαμογελώντας πλατιά.

Η Αριάδνη, η Έλεν και ο Ματ κοιτάζονταν απορημένοι, ενώ ο Ιάσονας και η Κλερ συνέχιζαν να χαμογελούν ξεχνώντας πως υπήρχαν και άλλοι στο δωμάτιο.

«Ναι... Παιδιά; Συγγνώμη αν διακόπτω, αλλά τι είναι αυτά που λέτε;» ρώτησε ο Ματ.

Ο Ιάσονας σηκώθηκε και πήγε στις στοίβες. Επιστρέφοντας, κρατούσε ένα παλιό βιβλίο, το οποίο άνοιξε μπροστά στην Έλεν. Εκεί υπήρχε η εικόνα μιας νεαρής, μαύρης γυναίκας, η οποία απομακρυνόταν, αλλά είχε το πρόσωπο γυρισμένο προς τα πίσω, σαν να μην ήθελε να φύγει. Ήταν ντυμένη με ένα μακρύ φόρεμα φτιαγμένο από λουλούδια και φορούσε ένα στέμμα, πάνω στο οποίο άστραφταν πετράδια μεγάλα σαν σταφύλια. Ήταν κομψή σαν μπαλαρίνα, ενώ ακόμη και στο προφίλ το πρόσωπό της έδειχνε εκπληκτικά όμορφο. Κι όμως, παρά την εντυπωσιακή ομορφιά και τον πλούτο της, εξέπεμπε μια συντριπτική θλίψη.

«Α, μάλιστα», είπε η Αριάδνη σιγανά. «Τώρα θυμήθηκα».

«Ποια είναι;» ρώτησε η Έλεν κατάπληκτη από την εικόνα της θλιμμένης, πανέμορφης γυναίκας.

«Είναι η Περσεφόνη, θεά των λουλουδιών και βασίλισσα του Κάτω Κόσμου», απάντησε ο Ιάσονας. «Μάλιστα, είναι Επίγονος. Μοναχοκόρη

της ολύμπιας Δήμητρας, θεάς της γης. Ο Άδης απήγαγε την Περσεφόνη και την ανάγκασε να τον παντρευτεί. Τώρα, είναι υποχρεωμένη να περνά τους μήνες του φθινοπώρου και του χειμώνα στον Κάτω Κόσμο. Λένε πως ο Άδης τής έφτιαξε ένα νυχτερινό κήπο δίπλα στο ανάκτορό του. Τον Κήπο της Περσεφόνης».

«Από τον Κάτω Κόσμο επιτρέπεται να φεύγει μόνο την άνοιξη και το καλοκαίρι για να επισκεφτεί τη μητέρα της. Όταν επιστρέφει στη γη, κάνει τα λουλούδια να ανθίζουν απ' όπου περνά». Η Αριάδνη ακουγόταν μαγεμένη καθώς αναλογιζόταν πώς η Περσεφόνη έκανε ολόκληρο τον κόσμο να ανθίζει.

«Είναι Οκτώβριος. Άρα θα πρέπει να βρίσκεται εκεί κάτω», πρόσθεσε ο Ματ με συγκρατημένη ελπίδα.

«Και σίγουρα δεν είναι αθάνατη;» ρώτησε η Έλεν σμίγοντας τα φρύδια της με αμφιβολία. «Πώς γίνεται να είναι ακόμη ζωντανή;»

«Ο Άδης έκλεισε μια συμφωνία με το Χάροντα, το θεό του θανάτου. Η Περσεφόνη δεν μπορεί να πεθάνει, μέχρι να το επιτρέψει ο Άδης», ακούστηκε η φωνή της Κασσάνδρας από την άλλη άκρη του δωματίου. Η Έλεν τινάχτηκε.

Είχε ξεχάσει πως η Κασσάνδρα καθόταν εκεί κι έγραφε στον πατέρα της, ο οποίος εξακολουθούσε να βρίσκεται στη Νέα Υόρκη. Ο Κάστορας και ο Πάλλας επιτρεπόταν να λαμβάνουν μόνο γραπτά μηνύματα στο διάστημα που διαρκούσε το Κονκλάβιο και είχαν ζητήσει κάποιες συγκεκριμένες πληροφορίες για το Μυρμιδόνα. Η Κασσάνδρα ανέκαθεν είχε την περίεργη ικανότητα να μένει ακίνητη σαν άγαλμα. Τον τελευταίο καιρό η ικανότητα αυτή έγινε τόσο έντονη, ώστε απέκτησε ανατριχιαστικές διαστάσεις. Το κορίτσι πλησίασε τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας και κοίταξε συνοφρυωμένο την εικόνα της Περσεφόνης.

«Επομένως, είναι παγιδευμένη εκεί κάτω», σχολίασε η Έλεν στρέφοντας και πάλι την προσοχή της στη θλιμμένη μορφή της Περσεφόνης.

«Ναι, όμως ακόμη κι έτσι θα μπορούσε να σε βοηθήσει», είπε η Κασσάνδρα. «Γνωρίζει τα πάντα σχετικά με τον Κάτω Κόσμο».

«Είναι φυλακισμένη», επέμεινε η Έλεν με θυμό στη φωνή της. «*Εμείς* θα έπρεπε να τη βοηθήσουμε. Ο Ωρίωνας κι εγώ, θέλω να πω».

«Αδύνατο», είπε η Κασσάνδρα. «Ούτε καν ο Δίας δεν μπόρεσε να κάνει τον Άδη να αποχωριστεί την Περσεφόνη, όταν η Δήμητρα απαίτησε την επιστροφή της κόρης της. Η θεά οδήγησε τον πλανήτη σε μια περίοδο παγετώνων, με αποτέλεσμα να κινδυνεύσει η ανθρωπότητα με αφανισμό».

«Είναι ένας απαγωγέας», αναφώνησε ο Ματ αγανακτισμένος. «Για ποιο λόγο δε βρίσκεται ο Άδης κλειδωμένος στον Όλυμπο μαζί με τους υπόλοιπους; Είναι ένας από τους τρεις κορυφαίους θεούς. Δε θα έπρεπε να αφορά κι αυτόν η Εκεχειρία;»

«Ο Άδης είναι ο μεγαλύτερος των τριών Μεγάλων, επομένως από τυπικής άποψης είναι Ολύμπιος, όμως ανέκαθεν διέφερε. Δε θυμάμαι καμιά απολύτως πηγή να αναφέρει ότι έχει *περάσει*, έστω, από τον Όλυμπο», αποκρίθηκε η Κασσάνδρα κάνοντας μια περίεργη γκριμάτσα. «Ο Κάτω Κόσμος ονομάζεται επίσης και "Άδης", γιατί εκείνος έχει τον αποκλειστικό έλεγχο αυτού του βασιλείου. Δεν αποτελεί μέρος της Εκεχειρίας, ούτε άλλωστε κομμάτι του δικού μας κόσμου».

«Ο Κάτω Κόσμος έχει δικούς του κανόνες», είπε η Έλεν. Αυτό το ήξερε καλύτερα από οποιονδήποτε. «Να υποθέσω πως όλοι σας υποψιάζεστε ότι η Περσεφόνη ίσως είναι πρόθυμη να παραβιάσει ορισμένους από αυτούς;»

«Δε θέλω να υποσχεθώ κάτι συγκεκριμένο, όμως αν υπάρχει κάποιος που θα μπορούσε έστω να σε βοηθήσει εκεί κάτω, τότε πιθανότατα είναι η Περσεφόνη», είπε ο Ιάσονας. «Είναι η βασίλισσα».

Το τηλέφωνο της Έλεν βούιξε.

Θέλεις να μάθεις το αγαπημένο βρόμικο ανέκδοτο του Ιουλίου Καίσαρα; της έγραφε ο Ωρίωνας.

Συνάντησέ με απόψε, του απάντησε η Έλεν. **Νομίζω πως κάτι βρήκαμε.**

8

Η ΕΛΕΝ ΚΑΡΦΩΣΕ το βλέμμα της στο κρουασάν κι ευχήθηκε μία από τις δυνάμεις της να ήταν η όραση με ακτίνες Χ. Ήθελε πολύ να μάθει τι κρυ-

βόταν κάτω από εκείνη την αφράτη κρούστα. Αν ήταν σπανάκι, τότε η θέση του ήταν στο δίσκο στην άκρη της προθήκης. Αν ήταν ζαμπόν και τυρί, τότε, ναι, η θέση του ήταν στο στομάχι της.

«Λένη; Έχεις δέκα λεπτά που κοιτάς αυτό το κρουασάν», είπε η Κέιτ διαπιστώνοντας το προφανές. «Έτσι και το καθυστερήσεις περισσότερο, θα μπαγιατέψει πριν το βάλεις στο στόμα σου».

Η κοπέλα ίσιωσε την πλάτη και εστίασε το βλέμμα της προσπαθώντας να γελάσει σαν να μην έτρεχε τίποτε. Το γέλιο ακούστηκε τόσο βεβιασμένο και καθυστερημένο, ώστε ήταν σχεδόν ανατριχιαστικό. Η Κέιτ τής έριξε μια περίεργη ματιά και κοίταξε με νόημα το κρουασάν. Η Έλεν έκανε αυτό που όφειλε, το δάγκωσε κι αμέσως το μετάνιωσε. Σπανάκι. Τέλος πάντων, ακόμη κι αυτό θα την απασχολούσε για λίγο, ώστε να μείνει ξύπνια, και έπρεπε *οπωσδήποτε* να μείνει ξύπνια στην υπόλοιπη βάρδιά της, κι ας έπρεπε να φάει πράγματα που δεν της άρεσαν καθόλου.

Τα μάτια της έκλειναν κάθε τόσο όλο το βράδυ και αν ξεχνιόταν, αν την έπαιρνε ο ύπνος και κατέβαινε στον Κάτω Κόσμο χωρίς να έχει το πρόσωπο του Ωρίωνα στο μυαλό της, ήξερε πως δε θα τον συναντούσε εκεί όπως είχαν σχεδιάσει. Ωστόσο, το σημαντικότερο ήταν ότι δεν μπορούσε να επιτρέψει στον εαυτό της να την πάρει για λίγο ο ύπνος και να εμφανιστεί ένα χιλιοστό του δευτερολέπτου αργότερα στο κατάστημα, βουτηγμένη πατόκορφα σε ποιος ξέρει τι σιχαμένες βρομιές από τον Κάτω Κόσμο.

Τις τελευταίες μέρες η Έλεν έτρεμε στην ιδέα πως μπορεί να την έπαιρνε ο ύπνος στο σχολείο ή στη δουλειά, να κατέβαινε στον Κάτω Κόσμο και να ξυπνούσε μπροστά σε όλους τους γνωστούς της καλυμμένη με βρομιές που δε θα μπορούσε να δικαιολογήσει. Ειδικά *αυτό* το βράδυ. Ένιωθε περισσότερο κουρασμένη από κάθε άλλη φορά στη ζωή της και ο Ζακ είχε κατσικωθεί σε ένα τραπέζι, στο βάθος του μαγαζιού, εκεί όπου σερβίριζαν τα γλυκά της Κέιτ. Εκεί όπου είχε βάρδια η Έλεν.

Αρκετές φορές είχε προσπαθήσει να του πιάσει κουβέντα θέλοντας να μάθει τι γύρευε εκεί ολομόναχος, βράδυ Σαββάτου, όμως αυτός μετά βίας τής είπε δύο λέξεις. Συνεχώς έδινε παραγγελίες για φαγητό και καφέδες, ενώ πληκτρολογούσε κάτι στον υπολογιστή του αφηρημένα,

σχεδόν σαν να χαζολογούσε. Ούτε μία φορά δεν την κοίταξε στα μάτια όταν προσπάθησε να του μιλήσει. Κι όταν η Έλεν τον έπιανε να την κοιτάζει επίμονα, πράγμα που συνέβη περισσότερες φορές απ' ό,τι θα ήθελε εκείνη, συνήθως είχε μια έκφραση αηδίας στο πρόσωπό του, λες και την είχε πετύχει να σκαλίζει τη μύτη της ή κάτι τέτοιο.

Ενώ σκούπιζε τον πάγκο για χιλιοστή φορά προσπαθώντας να μείνει ξύπνια, η Έλεν άκουσε τα καμπανάκια στην είσοδο να κουδουνίζουν. Κάποιος έμπαινε στο κατάστημα. Της ήρθε να ουρλιάξει. Ήταν τόσο αργά, τόσο βασανιστικά κοντά στην ώρα που θα έκλειναν. Το μόνο που ήθελε ήταν να τελειώσει η βάρδιά της, ώστε να μπορέσει να μετρήσει τις εισπράξεις, να γυρίσει στο σπίτι και να πέσει ξερή στο κρεβάτι. Στον Ζακ θα μπορούσε να πει να σηκωθεί να φύγει στις δέκα ακριβώς, όμως ένας καινούριος πελάτης μπορούσε να την κρατήσει εκεί με τις ώρες. Τότε άκουσε την Κέιτ να σκούζει από χαρά.

«Έκτορα!»

Η Έλεν βρέθηκε στο μπροστινό δωμάτιο και πήδηξε στην αγκαλιά του ξαδέρφου της, μαζί με την Κέιτ, σε περίπου μισό δευτερόλεπτο.

Εκείνος τις σήκωσε και τις δύο με άνεση, μία στο κάθε μπράτσο. Παρότι συνήθως χρειαζόταν γύρω στα πέντε λεπτά για να πει κάτι που έσπαγε τα νεύρα της Έλεν, μόλις χαμογέλασε και άπλωσε τα χέρια για να την αγκαλιάσει, η κοπέλα ξέχασε πόσο σπαστικός γινόταν συνήθως. Ενώ κρεμόταν από το λαιμό του, ήταν σαν να είχε απλώσει τα χέρια για να αγκαλιάσει τον ήλιο... Ένιωθε μονάχα μια ζωογόνο ζεστασιά και φως.

«Θα μπορούσα να το συνηθίσω αυτό!» γέλασε πνιχτά ο Έκτορας καθώς κρατούσε και τις δύο στον αέρα και τις έσφιγγε μέχρι που τους έκοψε την ανάσα.

«Μα με τη Νόελ μιλήσαμε πριν από μερικές ώρες! Μου είπε ότι ήσουν ακόμη στην Ευρώπη για τις σπουδές σου. Τι γυρεύεις στο νησί μας;» τον ρώτησε η Κέιτ μόλις τις ακούμπησε κάτω.

«Νοστάλγησα το σπίτι μου», απάντησε εκείνος ανασηκώνοντας τους ώμους. Η Έλεν ήξερε πως ο νεαρός έλεγε την αλήθεια, έστω κι αν η υπόλοιπη ιστορία περί δήθεν σπουδών στην Ευρώπη ήταν ψέμα. «Δε θα μείνω πολύ. Μια γρήγορη επίσκεψη κι έφυγα».

Οι τρεις τους συνομίλησαν ευχάριστα για μερικά λεπτά ακόμη, παρότι ο Έκτορας έριχνε διαρκώς ανήσυχες ματιές στην Έλεν. Βλέποντας τον τρόπο που την κοίταζε, η κοπέλα κατάλαβε ότι η όψη της πρέπει να ήταν άθλια. Ζήτησε συγγνώμη και πήγε πίσω για να ρίξει λίγο νερό στο πρόσωπό της.

Καθώς η Έλεν επέστρεφε στα τραπέζια όπου σερβίριζαν τα γλυκά της Κέιτ, ο Ζακ δεν καθόταν στη θέση του, αλλά προσπαθούσε να *επιστρέψει* σε αυτή. Μάζεψε βιαστικά τα πράγματά του και έφυγε βολίδα από το καφέ, με το βλέμμα καρφωμένο στο πάτωμα. Η Έλεν τον ακολούθησε διστακτικά στο μπροστινό δωμάτιο και τον είδε να περνά σαν τρένο δίπλα από τον Έκτορα και να τραβά γραμμή προς την έξοδο. Ο ξανθός γίγαντας σούφρωσε τα φρύδια του μπροστά σε αυτή την αλλόκοτη συμπεριφορά.

«Θα μας λείψει τρομερά», σχολίασε η Κέιτ σαρκαστικά. Ύστερα κοίταξε το ρολόι. «Λοιπόν, ξέρετε κάτι; Αν βιαστώ, προλαβαίνω να κάνω μια κατάθεση στην τράπεζα πριν από την τελευταία παραλαβή. Μπορείς να κλείσεις μόνη σου το κατάστημα, Λένη;»

«Θα τη βοηθήσω εγώ», προσφέρθηκε ο Έκτορας κάνοντας την Κέιτ να χαμογελάσει.

«Είσαι σίγουρος; Το ξέρεις πως μόνο σε φαγητό μπορώ να σε πληρώσω, σωστά;» τον προειδοποίησε πειρακτικά η γυναίκα.

«Σύμφωνοι».

«Είσαι χρυσό παιδί! Να πάρεις ό,τι θέλεις από τα περισσεύματα για όλη την οικογένειά σου», είπε η Κέιτ καθώς μάζευε τα πράγματά της και κατευθυνόταν προς την πόρτα.

«Έγινε», της φώναξε ο Έκτορας, ενώ η γυναίκα έφευγε τροχάδην. Ακούστηκε αρκετά ευδιάθετος καθώς την αποχαιρετούσε, αλλά το πρόσωπό του μόρφασε αμέσως μόλις έφυγε εκείνη.

Πολύ θα ήθελε να μπορούσε να κάνει αυτό που του πρότεινε η Κέιτ, αλλά δεν υπήρχε περίπτωση να πάει οτιδήποτε στην οικογένειά του. Η Έλεν άγγιξε το μπράτσο του για να τον παρηγορήσει και ύστερα τον αγκάλιασε, μόλις τον είδε να κουνά αρνητικά το κεφάλι.

«Δεν μπορούσα να μείνω μακριά. Έπρεπε να δω ένα συγγενή μου».

Έσφιξε δυνατά την κοπέλα, σαν να προσπαθούσε να αγκαλιάσει ολόκληρη την οικογένειά του μέσα από εκείνη. «Χαίρομαι που μπορώ τουλάχιστον να είμαι μαζί σου, πριγκίπισσα».

Ένας έντονος θυμός άρχισε να φαρμακώνει την τρυφερότητα που αισθανόταν η Έλεν και δεν είχε καμιά σχέση με το ότι ο ξάδερφός της εξακολουθούσε να την αποκαλεί «πριγκίπισσα», αν και του είχε ζητήσει ένα εκατομμύριο φορές να μην το κάνει. Πώς τολμούσαν οι Ερινύες να χωρίζουν τον Έκτορα από τους ανθρώπους που αγαπούσε; Ήταν περισσότερο αφοσιωμένος στην οικογένειά του από κάθε άλλο άνθρωπο που ήξερε η Έλεν. Τώρα, περισσότερο από ποτέ, η οικογένεια Δήλος είχε ανάγκη τη δύναμή του για να μπορέσει να ξεπεράσει τις δυσκολίες, όμως ήταν Απόβλητος. Η Έλεν έπρεπε οπωσδήποτε να βρει την Περσεφόνη και να την ικετέψει να βοηθήσει. Έπρεπε να δώσει τέλος σε αυτή την κατάσταση.

«Λοιπόν, πέρασες από εδώ επειδή είχες ανάγκη μια αγκαλιά;» ρώτησε πονηρά η Έλεν προσπαθώντας να ελαφρύνει το κλίμα.

«Όχι», απάντησε εκείνος σοβαρά. «Όχι πως δεν άξιζε το ταξίδι μια αγκαλιά σου, όμως υπάρχει άλλος λόγος. Πήρε τίποτε το αφτί σου για μια διάρρηξη στο Γκετί;»

Η Έλεν κούνησε αρνητικά το κεφάλι, οπότε ο Έκτορας έβγαλε ένα απόκομμα εφημερίδας από την τσέπη του σακακιού του και της το έδειξε.

«Είναι φανερό πως πρόκειται για δουλειά Επιγόνου», είπε η Έλεν, αφού διάβασε για την ασύλληπτη διάρρηξη και τα αντικείμενα που είχαν κλαπεί. «Ποιος το έκανε;»

«Δεν ξέρουμε. Η Δάφνη ρώτησε όλους τους Μεικτούς και τους Απόβλητους που γνωρίζει, όμως μέχρι στιγμής κανείς δεν έχει αναλάβει την ευθύνη». Ο Έκτορας έτριψε το κάτω χείλος με τον αντίχειρά του. Ήταν μια κίνηση που η Έλεν είχε δει να κάνει ο πατέρας του όταν σκεφτόταν. «Δεν μπορούμε να καταλάβουμε για ποιο λόγο κλάπηκαν αυτά τα χρυσά νομίσματα και *μόνο* αυτά. Απ' ό,τι ξέρουμε, δε διαθέτουν κάποια μαγική ιδιότητα που να συνδέεται συγκεκριμένα με έναν από τους Τέσσερις Οίκους».

«Θα ρωτήσω την οικογένεια», είπε η Έλεν και πήρε το απόκομμα διπλώνοντάς το στην πίσω τσέπη του παντελονιού της. Ύστερα έφερε την παλάμη στο στόμα της καθώς της ξέφευγε ένα ξεγυρισμένο χασμουρητό. «Συγχώρα με, Έκτορα, όμως μετά βίας κρατώ τα μάτια μου ανοιχτά».

«Ήρθα ως εδώ και σκεφτόμουν πόσο δύσκολη είναι η ζωή μου, όμως να σου πω κάτι; Τώρα περισσότερο ανησυχώ για σένα. Δείχνεις πολύ ταλαιπωρημένη».

«Ναι, ναι, είμαι ένα απερίγραπτο χάλι». Η Έλεν γέλασε θλιμμένα και προσπάθησε να στρώσει τα μαλλιά της και να σουλουπώσει τα ρούχα της. «Ο Κάτω Κόσμος είναι –πώς να το πω;–, είναι *ακριβώς* όσο χάλια θα υπέθετες. Όμως, τουλάχιστον τώρα πια δεν είμαι μόνη εκεί... Κάτι είναι κι αυτό».

«Ξέρω, ο Ωρίωνας. Σοβαρό παιδί», είπε ο Έκτορας με ένα μετρημένο νεύμα. Η Έλεν τον κοίταξε απορημένη κι εκείνος συνέχισε. «Δεν τον έχω συναντήσει προσωπικά, εννοείται. Κλασικά, οι Ερινύες. Όμως η Δάφνη μάς έφερε σε επαφή αμέσως μετά την υποχρεωτική φυγή μου από εδώ. Ανταλλάσσουμε μηνύματα καμιά φορά και, πραγματικά, μου έχει σταθεί. Έχει τραβήξει ζόρια στη ζωή του και καταλαβαίνει τι περνώ. Νιώθω πως μπορώ να του μιλήσω».

«Πράγματι, είναι εύκολο να μιλήσεις στον Ωρίωνα», συμφώνησε η Έλεν σκεπτική. Αναρωτιόταν μήπως ο Έκτορας ήξερε περισσότερα πράγματα για την παιδική ηλικία του Επιγόνου. Η σκέψη αυτή την ενοχλούσε. Ήθελε να είναι *εκείνη* που άκουγε τα μυστικά του Ωρίωνα, κι ας μην είχε ιδέα τι σήμαινε αυτό.

«Επιπλέον, είναι αξιόπιστος. Με βοήθησε να εντοπίσω τη Δάφνη όταν χάθηκε στη θάλασσα. Είναι ισχυρός Επίγονος, Έλεν. Όμως, νομίζω πως είναι ακόμη καλύτερος φίλος».

«Απίστευτο. Είσαι *εντυπωσιασμένος*», είπε η κοπέλα αναψοκοκκινισμένη από όλους εκείνους τους θερμούς επαίνους που άκουγε, και μάλιστα από κάποιον όπως ο Έκτορας. «Τι τρέχει; Μήπως την έχεις ψιλοπατήσει μαζί του;»

«Καλά, κορόιδευε». Ο ξανθός γίγαντας προσπέρασε τα πειράγματά

της. «Κοίτα, αυτό που προσπαθώ να πω είναι ότι τον συμπαθώ. Αυτό είναι όλο».

«Εντάξει, κι εγώ το ίδιο», απάντησε σιγανά η Έλεν, χωρίς να είναι σίγουρη τι άλλο ήθελε να ακούσει ο Έκτορας από εκείνη.

«Κι αν θες να ξέρεις, δε βλέπω για ποιο λόγο να μην τον συμπαθείς. Για την ακρίβεια, δε βλέπω κανένα λόγο να μην αισθανθείς κάτι *περισσότερο* από μια απλή συμπάθεια. Κι αυτό είναι λογικό», είπε εκείνος. «Όμως, είναι Διάδοχος τόσο του Οίκου των Αθηνών όσο και του Οίκου της Ρώμης, ενώ εσύ είσαι Διάδοχος του Οίκου του Ατρέα. Καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό;»

«Οι δυο μας, μαζί, ενώνουμε τρεις από τους τέσσερις Οίκους», απάντησε η Έλεν συνοφρυωμένη.

Κατά βάθος έλπιζε πως η ζήλια έστρεψε τον Λούκας εναντίον του Ωρίωνα, όμως τώρα που το σκεφτόταν καλύτερα, δεν ήταν και τόσο σίγουρη. Ίσως δεν τον ενδιέφερε στο ελάχιστο αν η Έλεν ήταν με ένα άλλο αγόρι ή όχι. Ίσως το μόνο που τον ένοιαζε ήταν να διατηρηθεί η διάσπαση των Οίκων.

«Όχι δηλαδή πως οι δυο σας δε θα μπορούσατε να το ρίξετε στις γλύκες για λίγο», έσπευσε να προσθέσει ο Έκτορας παρερμηνεύοντας την πληγωμένη έκφρασή της. «Μονάχα, να, δε θα μπορούσατε να...»

«Δε θα μπορούσαμε να, τι, *ακριβώς*;» Η Έλεν κοίταξε αυστηρά τον ξάδερφό της και σταύρωσε τα μπράτσα. «Όχι, σε παρακαλώ, συνέχισε. Πεθαίνω να μάθω τι αναφέρει το εγχειρίδιο καλής συμπεριφοράς των Επιγόνων ότι μπορώ ή δεν μπορώ να κάνω με τον Ωρίωνα».

«Μπορείτε να το διασκεδάσετε... Δηλαδή, να του δώσετε να καταλάβει, αν θέλετε. Όχι πως έχει καμιά ιδιαίτερη σημασία, αλλά μαθαίνω πως οι Επίγονοι από τον Οίκο της Ρώμης έχουν ιδιαίτερο ταλέντο σε αυτά τα θέματα. Απλά, μη δεθείς πολύ μαζί του συναισθηματικά, Έλεν», πρόσθεσε σοβαρά ο Έκτορας. «Τα παιδιά αποκλείονται, όπως και οι μακροχρόνιες σχέσεις και, για όνομα των θεών, μην πας και τον ερωτευτείς. Οι Οίκοι πρέπει να παραμείνουν χωρισμένοι».

Ήταν σχεδόν αφύσικο να μιλά για τέτοια πράγματα με τον Έκτορα, όμως ταυτόχρονα δεν ήταν. Η Έλεν ήξερε πως δεν επιχειρούσε να

την κρίνει, ούτε της έκανε ανούσιο κήρυγμα. Ήθελε το καλύτερο για όλους.

«Είμαστε φίλοι», είπε η κοπέλα με μια σιγουριά που δεν αντιστοιχούσε απόλυτα με το πώς αισθανόταν. «Κανείς μας δεν επιδιώκει κάτι περισσότερο».

Ο Έκτορας συνέχισε να την κοιτάζει για λίγο, σχεδόν σαν να τη λυπόταν.

«Ολόκληρος ο κόσμος θα μπορούσε να ήταν ερωτευμένος μαζί σου κι εσύ χαμπάρι δε θα έπαιρνες, έτσι δεν είναι; Όπως εκείνο το αλλόκοτο παιδί, για παράδειγμα, που καθόταν εδώ για να μπορεί να σε χαζεύει με τις ώρες».

«Εννοείς τον Ζακ;» Η Έλεν κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Πριν από δύο χρόνια μπορεί και να συμφωνούσα μαζί σου, τώρα πια όμως όχι. Ο Ζακ με *μισεί*».

«Σοβαρά; Γι' αυτό στρατοπέδευσε εδώ πέρα Σάββατο βράδυ;» ρώτησε εκείνος σαν να αμφέβαλλε πολύ σοβαρά.

Ξαφνικά μια σκέψη πέρασε από το μυαλό του Έκτορα και το βλέμμα του άρχισε να σαρώνει το χώρο, ώσπου τελικά στάθηκε πάνω στον πάγκο. Το πρόσωπό του πάγωσε.

«Ξέρει», ψιθύρισε.

«Αδύνατο. Εγώ δεν του είπα ποτέ το παραμικρό».

«Συνηθίζεις να παρατάς το τηλέφωνό σου όπου να 'ναι, όπως τώρα;»

Ο νεαρός Επίγονος έγνεψε προς τον πάγκο και, πράγματι, το κινητό της ήταν αφημένο δίπλα στο πανί που χρησιμοποιούσε νωρίτερα. Η Έλεν *ποτέ* δεν παρατούσε το κινητό της σε κοινή θέα όταν βρισκόταν στη δουλειά, ειδικά από τη στιγμή που είχε αρχίσει να της στέλνει γραπτά μηνύματα ο Ωρίωνας.

Όρμησε, το άρπαξε και άρχισε να ψάχνει το περιεχόμενο της πρώτης οθόνης που φωτίστηκε. Ήταν ολόκληρο το νήμα των μηνυμάτων που είχε ανταλλάξει με τον Ωρίωνα και το σχέδιό τους να συναντηθούν στον Κάτω Κόσμο.

Ο Ζακ πρέπει να είχε βουτήξει το κινητό από την τσάντα της και να είχε διαβάσει τα μηνύματά της. Η Έλεν απέμεινε να κοιτάζει την οθόνη.

Το μυαλό της είχε παγώσει από τη σαστιμάρα. Πώς μπόρεσε ο Ζακ να την προδώσει με τέτοιο τρόπο;

«Ήταν παρών και στους σχολικούς αγώνες, σωστά;» Το πρόσωπο του Έκτορα ήταν βλοσυρό, τα μάτια του δύο χαραμάδες. «Τον είδα στις παρυφές του δάσους. Ακολουθούσε εσένα και την Κλερ. Λίγο πριν ξεπροβάλουν "ανεξήγητα" οι Εκατό Εξάδελφοι ανάμεσα στα δέντρα».

«Ναι, εκεί ήταν», μουρμούρισε η Έλεν εμβρόντητη. «Εγώ τον εμπιστευόμουν! Όχι αρκετά ώστε να του μιλήσω για τις δυνάμεις μου, όμως ποτέ δε σκέφτηκα πως θα έκανε οτιδήποτε για να με πληγώσει».

«Τέλος πάντων, το βέβαιο είναι ότι ξέρει και λογικά δίνει πληροφορίες στους Εκατό Εξαδέλφους. Μόνο έτσι θα μπορούσαν να με είχαν εντοπίσει». Ο ξανθός γίγαντας κοίταξε το περιεχόμενο των μηνυμάτων και αναστέναξε βαριά. «Και τώρα οι Εκατό Εξάδελφοι ξέρουν και για τον Ωρίωνα».

Η σκέψη αυτή δεν είχε περάσει από το μυαλό της Έλεν, όμως τώρα που το ανέφερε ο Έκτορας, ένιωσε ένα κύμα πανικού. Ως Μεικτός, ο Ωρίωνας είχε περάσει όλη τη ζωή του κρατώντας κρυφή την ύπαρξή του από τον Οίκο των Θηβών, όμως η Έλεν άθελά της τους είχε οδηγήσει κατευθείαν πάνω του. Ανάστατη, βάλθηκε να πληκτρολογεί ένα μήνυμα.

«Γράψε του να ξεφορτωθεί οπωσδήποτε το κινητό του», τη συμβούλεψε ο Έκτορας και άρχισε να κινείται μέσα στο κατάστημα αναζητώντας τυχόν σημάδια επικείμενης επίθεσης. Η Έλεν εξήγησε την κατάσταση στον Ωρίωνα όσο πιο γρήγορα της επέτρεπαν οι αντίχειρές της.

Εκείνος δε φάνηκε να αιφνιδιάζεται στο ελάχιστο.

Πριν καν έρθω σε επαφή μαζί σου, ήξερα πως κάποια στιγμή θα με εντόπιζαν. Μη φοβάσαι. Έχω προετοιμαστεί κατάλληλα.

Η κοπέλα δεν μπορούσε να πιστέψει πόσο ψύχραιμος ήταν. Τον ενημέρωσε για τα μηνύματα που το περιεχόμενό τους πιθανότατα διέρρευσε, όμως εκείνος της απάντησε πως όλα όσα είχαν γράψει δεν μπορούσαν να αποκωδικοποιηθούν από τρίτους. Της επισήμανε πως ήταν αδύνατο να εντοπίσει οποιοσδήποτε τον αριθμό του κινητού που χρησιμοποιούσε και να τον συνδέσει με το χώρο όπου βρισκόταν, ενώ αρκετές φορές τής επανέλαβε πως ήταν ασφαλής.

Είναι φανατικοί. Θα σε σκοτώσουν, πληκτρολόγησε εκείνη μην μπορώντας να πιστέψει πως ο Ωρίωνας δεν είχε αρχίσει ήδη να μαζεύει τα απαραίτητα σε ένα σάκο.

Κοίτα, δεν έχω τέσσερα επίθετα (που ξέρεις εσύ) για το τίποτε. Έχε μου εμπιστοσύνη, εντάξει; Τα λέμε απόψε, όπως είχαμε κανονίσει.

Η Έλεν κοίταξε το τηλέφωνό της και χαμογέλασε ανακουφισμένη, επειδή ο Ωρίωνας εξακολουθούσε να είναι πρόθυμος να τη βοηθήσει. Την επόμενη στιγμή θύμωσε. Ο νεαρός Επίγονος μετά βίας έδειξε να συγκινείται όταν τον ενημέρωσε πως είχαν μάθει για την ύπαρξή του. Δεν ήξερε πόσο επικίνδυνοι ήταν οι Εκατό Εξάδελφοι;

«Τι τρέχει;» ρώτησε ο Έκτορας όταν, επιστρέφοντας από την επιθεώρηση της αλέας στην πίσω πλευρά του καταστήματος, παρατήρησε τη συννεφιασμένη όψη της.

«Λέει πως τα έχει όλα υπό έλεγχο».

«Τότε, μην ανησυχείς γι' αυτόν. Ξεφεύγει από επίδοξους δολοφόνους από τότε που έμαθε να περπατά. Εφόσον λέει πως έχει λάβει τις απαραίτητες προφυλάξεις, τότε έτσι είναι». Ο Έκτορας εκφράστηκε με τόσο απόλυτη πίστη στις ικανότητες του Ωρίωνα να προστατέψει τον εαυτό του, ώστε η Έλεν έμεινε άφωνη. «Εσύ εστίασε την προσοχή σου σε αυτό που πρέπει να κάνεις», πρόσθεσε ο ξάδερφός της και γύρισε για λίγο το κεφάλι προς τα πίσω παρατηρώντας τον έρημο δρόμο. «Πρέπει να επιστρέψω στη Δάφνη και να την ενημερώσω γι' αυτά».

«Σοβαρά, θα βγεις εκεί *έξω;*» φώναξε η Έλεν σαν να μην πίστευε στ' αφτιά της. Πετάχτηκε για να τον σταματήσει. «Μα μπορεί να κρύβονται! Εμφανίστηκε νέος Άρχοντας των Σκιών, ξέρεις».

«Σκέψου στρατηγικά, Έλεν. Εφόσον οι Εκατό Εξάδελφοι δεν επιχείρησαν κάτι εδώ και αρκετά λεπτά, όταν ακόμη δεν είχα επίγνωση της κατάστασης και ήμουν ευάλωτος, αυτό σημαίνει ότι δεν πρόκειται να επιτεθούν απόψε. Η ουσιαστική ερώτηση που θα έπρεπε να θέσει στον εαυτό του ένας καλός στρατηγός είναι γιατί δεν επιχειρούν να μου επιτεθούν, εφόσον γνωρίζουν ότι βρίσκομαι εδώ». Την κοίταξε στα μάτια σκεπτικός.

«Γιατί με κοιτάζεις έτσι;» ρώτησε η Έλεν στρέφοντας το δείκτη της πάνω του, ενώ μισόκλεινε τα μάτια της καχύποπτα. «Τι ξέρεις που δεν ξέρω εγώ;»

Ο Έκτορας χαμογέλασε και κούνησε αρνητικά το κεφάλι, σαν να μην είχε καταλάβει η κοπέλα τίποτε από όσα της εξηγούσε.

«Γνωρίζω ότι υπάρχουν πολλοί που βασίζονται στην επιτυχία σου. Έχει τόση σημασία, ώστε είναι διατεθειμένοι να με αφήσουν να φύγω ανενόχλητος για να διασφαλίσουν ότι η αποψινή σου κατάβαση θα πραγματοποιηθεί κανονικά». Ο ξανθός γίγαντας άνοιξε την πόρτα που έβγαζε στην πίσω αλέα και φίλησε την Έλεν στο μέτωπο. «Μην ξεχνάς ότι εκείνοι που σε αγαπούν αληθινά χρειάζονται *εσένα* περισσότερο από την *επιτυχία* σου. Ό,τι κι αν σχεδιάζετε για απόψε με τον Ωρίωνα, να προσέχετε στον Κάτω Κόσμο, πριγκίπισσα».

«Να πάρει!» ούρλιαξε η Έλεν.

«Περίμενες να συμβεί κάτι;» ρώτησε ο Ωρίωνας με περιέργεια.

Η κοπέλα είχε μόλις επιχειρήσει να σχηματίσει στο νου της τη μορφή της Περσεφόνης, ώστε να τηλεμεταφερθεί μαζί με τον Ωρίωνα μπροστά στη βασίλισσα. Δεν είχαν σαλέψει ούτε χιλιοστό. Η Έλεν άρχισε να βηματίζει σε κύκλο και κλοτσούσε όσα κλαδάκια έβρισκε μπροστά της, ώσπου συνειδητοποίησε ότι στην πραγματικότητα ήταν μικρά, κιτρινισμένα οστά.

«Γιατί δεν μπορεί να *πιάσει*;» βόγκηξε. «Έστω για *μια φορά*, θέλω να σκεφτώ ένα σχέδιο που θα πιάσει. Τόσο πολλά ζητάω;»

Ο Ωρίωνας άνοιξε το στόμα και ετοιμάστηκε να πει κάτι για να την ηρεμήσει.

«Φυσικά και δε ζητάω πολλά!» τον πρόλαβε η Έλεν. Είχε αρχίσει να φουντώνει. «Όμως, εδώ κάτω τίποτε δεν πάει καλά! Ούτε τις δυνάμεις μας έχουμε, ούτε καν στις αρχές της γεωγραφίας δεν μπορούμε να βασιστούμε. Να, εκείνη η λίμνη απλώνεται πάνω σε μια πλαγιά! Κανονικά, έπρεπε να μετατραπεί σε ποταμό, αλλά όχι, σιγά μη συμβεί κάτι τέτοιο εδώ κάτω! Θα ήταν υπερβολικά λογικό... Μην κακομάθουμε!»

«Εντάξει, εντάξει! Δίκιο έχεις! Είναι γελοίο», είπε ο Ωρίωνας γελώντας πνιχτά. Έφερε τις παλάμες πάνω στα μπράτσα της για να την κάνει να σταθεί ακίνητη και να τον κοιτάξει. «Μην ανησυχείς. Θα σκεφτούμε κάτι άλλο».

«Είναι που οι πάντες βασίζονται πάνω μου. Κι εγώ πραγματικά νόμιζα πως είχαμε ένα σχέδιο αυτή τη φορά, καταλαβαίνεις;» Η Έλεν αναστέναξε. Ο θυμός της είχε εκτονωθεί. Άφησε το κεφάλι της να πέσει μπροστά και να χτυπήσει στο στήθος του Ωρίωνα. Ήταν τόσο κουρασμένη. Εκείνος την άφησε να γείρει πάνω του και της χάιδευε την πλάτη για να την παρηγορήσει.

«Να σου πω την αλήθεια; Εγώ από την αρχή δεν περίμενα να πετύχει το σχέδιο», είπε ο Ωρίωνας επιφυλακτικά.

«Σοβαρά;» Η κοπέλα σήκωσε το κεφάλι και τον κοίταξε απογοητευμένη. «Γιατί όχι;»

«Βασικά, δεν έχεις δει το πρόσωπο της Περσεφόνης παρά μόνο μια εικόνα του».

«Μα την πρώτη φορά που εμφανίστηκα κοντά σου, ούτε το δικό σου πρόσωπο είχα δει. Έφερα μόνο στο νου μου τη φωνή σου, τα χέρια σου και το... στόμα σου». Η Έλεν σκάλωσε σε εκείνο το τελευταίο στοιχείο. Η ματιά της επικεντρώθηκε ασυναίσθητα εκεί για να θαυμάσει τα χείλη του.

«Έστω, όμως αυτά είναι πραγματικά στοιχεία μου... όχι σκέτες εικόνες», αντέτεινε ο Ωρίωνας ήσυχα αποστρέφοντας το βλέμμα. «Τέλος πάντων, δεν μπορείς καν να είσαι σίγουρη ότι εκείνη η εικόνα της Περσεφόνης που είδες αποτυπώνει με ακρίβεια τη μορφή της».

«Και όλα αυτά σκόπευες να μου τα πεις... πότε;» ρώτησε η Έλεν τραβώντας του μια γροθιά στον ώμο για να εκτονώσει την ένταση με λίγο χιούμορ. «Γιατί δεν είπες κάτι;»

«Μήπως μπορούσα να είμαι σίγουρος;» απάντησε εκείνος σαν να ήταν προφανές. «Κοίτα, μέχρι να ανακαλύψουμε τι λειτουργεί, εγώ λέω πως καμιά ιδέα δεν πρέπει να απορρίπτεται ασυζητητί. Θα βρούμε τη λύση, μονάχα όμως αν κρατήσουμε το μυαλό μας ανοιχτό».

Η Έλεν ένιωσε την καρδιά της να ξαλαφρώνει κάπως. Ο Ωρίωνας

γνώριζε ακριβώς πώς να χειρίζεται τις μεταπτώσεις που της προκαλούσε η έλλειψη ύπνου. Για κάποιο λόγο δεν υπήρχε πρόβλημα να είναι ο εαυτός της μαζί του, όσο κακόκεφη κι αν αισθανόταν.

«Ευχαριστώ». Του χαμογέλασε με ευγνωμοσύνη.

Μπορούσε να νιώσει την καρδιά του κάτω από την παλάμη της να χτυπά δυνατά. Η αναπνοή του επιταχύνθηκε. Κάθε ανάσα έμενε ψηλά, σφιγμένη στους πνεύμονές του. Ξαφνικά η Έλεν αισθανόταν πολύ έντονα ότι την κρατούσε στην αγκαλιά του και η πλάτη της σφίχτηκε στο άγγιγμα των χεριών του. Μεσολάβησε μια τεταμένη στιγμή. Η κοπέλα είχε την αίσθηση πως, κατά κάποιο τρόπο, ο Ωρίωνας περίμενε *εκείνη*. Γέλασε νευρικά για να κρύψει το γεγονός ότι και η ίδια ανάσαινε εξίσου γοργά και τραβήχτηκε διακριτικά από την αγκαλιά του.

«Έχεις δίκιο. Πρέπει να εξετάζουμε όλες τις ιδέες», είπε πισωπατώντας.

Τι διάβολο κάνω; σκέφτηκε και έσφιξε τις γροθιές της τόσο, ώστε τα νύχια της μπήχτηκαν στις παλάμες της.

Αυτό που έκανε ήταν να *προσπαθεί* να μη σκέφτεται διαρκώς αυτό που της είπε ο Έκτορας σχετικά με το πόσο πολύ θα μπορούσε να «διασκεδάσει» με έναν Επίγονο από τον Οίκο της Ρώμης. Αυτό, πάλι, τι σήμαινε; Βέβαια, επρόκειτο για τον Οίκο της Αφροδίτης, οπότε...

«Μήπως κατά τύχη σού βρίσκεται μία; Ιδέα, θέλω να πω», συνέχισε η Έλεν αφήνοντας κατά μέρος τις σκέψεις σχετικά με το πόσο *πολύ* επιτρεπόταν να διασκεδάσει με τον Ωρίωνα.

«Τώρα που το λες, ίσως και να έχω μια ιδέα», είπε εκείνος περνώντας στο προκείμενο τόσο γρήγορα, ώστε η κοπέλα αναρωτήθηκε μήπως παρερμήνευσε την κατάσταση. Ο Ωρίωνας κοίταζε επίμονα την κεκλιμένη λίμνη δαγκώνοντας το κάτω χείλος του.

«Ακούω», του είπε εκείνη για να του θυμίσει ότι βρισκόταν ακόμη εκεί.

Άραγε, ο νεαρός Επίγονος σκεφτόταν πραγματικά να τη φιλήσει ή απλά η Έλεν είχε αφήσει τη φαντασία της να οργιάσει; Τον παρατήρησε ενώ έσερνε μαλακά το κάτω χείλος πάνω στα δόντια του και δεν ήξερε τι από τα δύο θα ήθελε να είναι η αλήθεια.

Γιατί έπρεπε ο Ωρίωνας να είναι Διάδοχος; Γιατί δεν μπορούσε να είναι απλά ένα καταπληκτικό αγόρι που το γνώρισε τυχαία, κατά προτίμηση ένας θνητός, ώστε να μην έχει καμιά σχέση με όλη αυτή την ιστορία της Εκεχειρίας; Τα πράγματα θα ήταν πολύ ευκολότερα, αν ο Ωρίωνας ήταν ένα απλό αγόρι.

«Ξέρεις, ανάμεσα σε όλα όσα έχω διαβάσει σχετικά με τον Κάτω Κόσμο, ελάχιστα είναι τα πράγματα που αναφέρονται ξανά και ξανά», συνέχισε εκείνος χωρίς να έχει αντιληφθεί τις σκέψεις που κλωθογύριζαν στο μυαλό της. «Είναι, ας πούμε, τα μοναδικά σημεία που συμφωνούν οι ιστορικοί ότι υπάρχουν πράγματι εδώ κάτω, σε κάθε περίπτωση».

Η Έλεν άρχισε να μετρά με τα δάχτυλά της φτιάχνοντας μια πρόχειρη λίστα με όλα τα διαφορετικά πράγματα που θα μπορούσαν να ταιριάζουν στην περιγραφή του Ωρίωνα.

«Λοιπόν, αυτή τη στιγμή βρισκόμαστε στο Έρεβος, αυτό το μουντό ερημότοπο. Έπειτα, είναι οι Ασφόδελοι Λειμώνες, τρελή ανατριχίλα. Και τα Τάρταρα, σκέτη αηδία».

«Στα Τάρταρα έχω βρεθεί μόνο μια φορά, την πρώτη που εεε... *γνωριστήκαμε*», είπε ο Ωρίωνας. Αναφερόταν σε εκείνη την περίπτωση που την τράβηξε από την κινούμενη άμμο. «Φτάνει και περισσεύει».

«Τα Τάρταρα είναι ο χώρος όπου βρίσκονται φυλακισμένοι οι Τιτάνες. Σίγουρα δεν είναι ό,τι πιο ευχάριστο για να περάσεις μια αιωνιότητα», σχολίασε η Έλεν βλοσυρά. «Επομένως, έχουμε τα Τάρταρα, το Έρεβος, τους Ασφόδελους, τα Ηλύσια Πεδία, αλλιώς γνωστά ως παράδεισος. Είμαι σίγουρη πως αυτά δεν τα έχω εντοπίσει ακόμη. Μου ξεφεύγει κάτι; Α, ναι, υπάρχουν και πέντε ποταμοί. Οι *ποταμοί*!» αναφώνησε η κοπέλα συνειδητοποιώντας την τελευταία στιγμή τη σημασία αυτής της παρατήρησης. «Τα πάντα εδώ κάτω έχουν να κάνουν με τους ποταμούς, σωστά;»

Σαν να ήταν σκηνή από κάποιο όνειρο που είχε δει μέσα στην παραζάλη του πυρετού –περισσότερο συναίσθημα παρά εικόνα–, η Έλεν είχε μια δυσάρεστη αίσθηση για έναν ποταμό, όμως δεν ήταν σίγουρη για ποιον. Αμέσως μόλις επιχείρησε να εστιάσει τη σκέψη της κατευθείαν εκεί, η ανάμνηση ξεγλίστρησε κι απομακρύνθηκε, σαν ωχρό ψάρι.

«Η Στύγα, ο Αχέροντας, όλοι αυτοί οι ποταμοί. Κατά κάποιο τρόπο ορίζουν το χώρο εδώ κάτω, έτσι δεν είναι;» μουρμούρισε ο Ωρίωνας στρέφοντας την προσοχή του σε αυτή τη νέα κατεύθυνση. «Θα μπορούσαν να μας βοηθήσουν να προσανατολιστούμε, σαν μονοπάτια».

«Δε μου λες, πώς σου ήρθε αυτή η καταπληκτική ιδέα;» ρώτησε η Έλεν με θαυμασμό, ενώ η προηγούμενη σκέψη της είχε εξαφανιστεί σαν να μην υπήρξε ποτέ.

«Από αυτό που είπες για την αγαπημένη σου λίμνη εκεί πέρα», απάντησε εκείνος με ένα λοξό χαμόγελο. «Κανονικά, θα έπρεπε να είναι ποταμός, αλλά δεν είναι. Έτσι, άρχισα να σκέφτομαι ότι οι ποταμοί πρέπει να είναι διαφορετικοί. Τα υπόλοιπα τοπία εδώ κάτω διαρκώς αλλάζουν σημείο, σαν να μην έχει σημασία το πού βρίσκονται. Οι ποταμοί, όμως, παραμένουν στη θέση τους. Είναι πάντοτε εδώ. Θέλω να πω, ακόμη και οι περισσότεροι θνητοί έχουν ακουστά τη Στύγα, σωστά; Οι ποταμοί περιλαμβάνονται σε κάθε αξιόπιστη αναφορά που έχω διαβάσει σχετικά με τον Κάτω Κόσμο, ενώ τα περισσότερα βιβλία γράφουν πως κάποια στιγμή *όλοι οι ποταμοί συναντώνται*».

«Επομένως, αν εντοπίσουμε *οποιονδήποτε* ποταμό και τον ακολουθήσουμε, τελικά θα βρούμε αυτόν που χρειαζόμαστε», συμπέρανε η Έλεν κοιτάζοντας κατάματα τον Ωρίωνα χωρίς να ανοιγοκλείνει τα βλέφαρά της, σαν να φοβόταν πως η παραμικρή κίνηση θα διέλυε την ελπίδα που είχε αρχίσει να αισθάνεται. «Ο Κήπος της Περσεφόνης βρίσκεται δίπλα στο Ανάκτορο του Άδη, για το οποίο οι πηγές αναφέρουν ότι είναι κοντά σε έναν ποταμό. Αν τον βρούμε, ίσως καταφέρουμε να εντοπίσουμε την Περσεφόνη».

«Ναι, αλλά εδώ μας περιμένει ένας νέος πονοκέφαλος. Ο ποταμός που ρέει γύρω από το Ανάκτορο του Άδη είναι ο Φλεγέθων, ο Ποταμός του Αιώνιου Πυρός. Σίγουρα δε θα είναι ευχάριστο να κόβεις βόλτες στις όχθες του». Το μέτωπο του νεαρού Επιγόνου ζάρωσε σε αυτή τη σκέψη. «Εκτός αυτού, θα χρειαστεί να πείσουμε την Περσεφόνη να μας βοηθήσει να απαλλαγούμε από τις Ερινύες».

Ξαφνικά, ο Ωρίωνας τράβηξε το βλέμμα του από την κοπέλα κι άρχισε να κοιτάζει τριγύρω νευρικά, σαν να είχε ακούσει κάτι.

«Τι τρέχει;» ρώτησε η Έλεν. Έριξε μια ματιά προς τα πίσω, αλλά δεν είδε το παραμικρό.

«Τίποτε. Έλα, πάμε», είπε εκείνος κάπως ανήσυχα. Τράβηξε το μπράτσο της παροτρύνοντάς τη να προχωρήσει.

«Μα γιατί βιαζόμαστε; Είδες κάτι;» ρώτησε η Έλεν καθώς τον ακολουθούσε με ελαφρό τροχάδην, όμως εκείνος δε μιλούσε. «Καλά, πες μου μονάχα αν έχει γαμψά νύχια, εντάξει;»

«Πήρε τίποτε το αφτί σου για μια διάρρηξη στο Γκετί;» ρώτησε ο Ωρίωνας ξεκάρφωτα.

«Α, ναι», είπε η κοπέλα αιφνιδιασμένη από την ξαφνική αλλαγή θέματος. «Λες να έχει κάποια σχέση με αυτό που είδες τώρα;»

«Δεν ξέρω τι είδα, όμως, όπως και να έχει, μείναμε στο ίδιο σημείο για πάρα πολλή ώρα», απάντησε εκείνος κάπως εκνευρισμένος. «Δεν έπρεπε να επιτρέψω να συμβεί αυτό. Δεν μπορώ να πιστέψω πως...»

Η Έλεν περίμενε να ολοκληρώσει την πρότασή του, όμως ο Ωρίωνας δεν το έκανε. Συνέχισε μόνο να συνοφρυώνεται, σαν κάτι να μην πήγαινε καλά, ενώ βάδιζε δίπλα της. Η κοπέλα κοίταζε τριγύρω, αλλά δεν μπόρεσε να δει ή να ακούσει οποιαδήποτε απειλή.

Τα μικρά οστά που ήταν σκορπισμένα στο έδαφος, εκείνα που είχε κλοτσήσει αφηρημένη νωρίτερα, αποκτούσαν όλο και μεγαλύτερες διαστάσεις καθώς προχωρούσαν. Σε μερικά μέτρα, οι σκελετοί από μέγεθος ποντικιού απέκτησαν μέγεθος γάτας και στην πορεία ελέφαντα. Σύντομα περιπλανιόνταν ανάμεσα σε σκελετούς που ήταν πολλές φορές μεγαλύτεροι από οποιουδήποτε δεινόσαυρου. Καθώς έστρεψε το βλέμμα της προς εκείνους τους πελώριους, ασβεστοποιημένους όγκους που εξείχαν από το έδαφος, η Έλεν ένιωσε σαν να διέσχιζαν ένα οστέινο δάσος.

Τεράστια πλευρά εκτείνονταν πάνω από τα κεφάλια τους, σαν στήλες καθεδρικού γοτθικού ρυθμού. Ογκώδεις αρθρώσεις, καλυμμένες από διακλαδωμένες αποικίες νεκρών και σκονισμένων λειχήνων, έστεκαν σαν θεόρατοι βράχοι στο μονοπάτι τους. Η Έλεν παρατήρησε ότι πολλά διαφορετικά ανατομικά στοιχεία ήταν ανακατεμένα, λες και εκατοντάδες πλάσματα, σε μέγεθος ουρανοξύστη, είχαν πεθάνει και σωριαστεί το ένα πάνω στο άλλο. Η κλίμακα ήταν τόσο μεγεθυσμένη, ώστε η κοπέλα είχε

την αίσθηση πως κοιτούσε μέσα από μικροσκόπιο. Από τη δική της οπτική, κάθε πόρος εκείνων των πελώριων σαν σεκόγιες οστών ήταν τόσο μεγάλος, ώστε έμοιαζε καμωμένος από στρώσεις δαντέλας. Πέρασε την παλάμη της πάνω από μια τέτοια δικτυωτή επιφάνεια και κοίταξε προς την πλευρά του Ωρίωνα.

«Ξέρεις τι ήταν αυτά τα πλάσματα;» ψιθύρισε. Εκείνος χαμήλωσε το βλέμμα του και ξεροκατάπιε.

«Οι Γίγαντες των Πάγων. Είχα διαβάσει κάποιες σχετικές ιστορίες, όμως ποτέ δεν πίστεψα πως ήταν αλήθεια. Ο τόπος αυτός είναι καταραμένος, Έλεν».

«Τι συνέβη εδώ;» ψιθύρισε εκείνη επηρεασμένη τόσο από το θέαμα όσο και από τη φορτισμένη αντίδραση του Ωρίωνα.

«Είναι ένα ολόκληρο πεδίο μάχης, το οποίο μεταφέρθηκε αυτούσιο στον Κάτω Κόσμο. Κάτι τέτοιο μπορεί να συμβεί μόνο όταν και ο τελευταίος στρατιώτης πολεμά μέχρι θανάτου. Οι Γίγαντες των Πάγων εξαφανίστηκαν, το είδος τους δεν υπάρχει πια», είπε ο νεαρός με αποκαρδιωμένη, μονότονη φωνή, εντελώς ξένη στο χαρακτήρα του. «Έχω δει εφιάλτες για ένα άλλο πεδίο μάχης σαν κι αυτό, που μεταφέρεται στον Κάτω Κόσμο. Με τη διαφορά ότι, αντί για Γίγαντες των Πάγων, τα οστά ανήκουν σε Επιγόνους».

Το συνήθως χαμογελαστό στόμα του ήταν σφιγμένο και αυστηρό. Η Έλεν θυμήθηκε κάτι που είχε πει ο Έκτορας. Ο Ωρίωνας είχε ζήσει δύσκολη ζωή. Τώρα το ένιωθε κι εκείνη. Έμοιαζε με μια θλιβερή νότα σε ένα κατά τα άλλα χαρούμενο τραγούδι.

Έσκυψε το πρόσωπό της κάτω από το δικό του, μέχρι που κατάφερε να τον κοιτάξει στα μάτια. Τον τράβηξε κοντά της και του τίναξε ελαφρά το χέρι, σαν να προσπαθούσε να τον ξυπνήσει.

«Ε», είπε σιγανά. «Ξέρεις τι μου την έδινε πάντοτε με το μάθημα της ιστορίας;»

«Τι;» Ο Ωρίωνας έμοιασε να ξεφεύγει από τις μαύρες σκέψεις του ακούγοντας τη φαινομενικά άσχετη ερώτησή της, ακριβώς όπως ήταν η πρόθεση της Έλεν.

«Μιλά συνέχεια για πολέμους, μάχες και ποιος κατέκτησε ποιον». Η

κοπέλα τύλιξε και τις δύο παλάμες της γύρω από το γεροδεμένο πήχη του ενός χεριού του και τον ανάγκασε να την ακολουθήσει. «Λοιπόν, ξέρεις τι πιστεύω;»

«Τι;»

Ένα χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπό του καθώς την άφηνε να τον οδηγήσει παρακάτω. Η Έλεν ενθουσιάστηκε όταν είδε τα σύννεφα της καταιγίδας που είχαν κάνει το πρόσωπό του να σκοτεινιάσει να διαλύονται τόσο γρήγορα, σαν να είχε εκείνη τη δύναμη να τα σκορπίζει στους πέντε ανέμους με μια της σκέψη.

«Πιστεύω πως για κάθε ημερομηνία μάχης που μας βάζουν να απομνημονεύουμε στην ιστορία, θα έπρεπε να μας ζητούν να μαθαίνουμε τουλάχιστον δύο καταπληκτικά πράγματα. Για παράδειγμα, πόσοι άνθρωποι διασώζονται κάθε χρόνο από τους πυροσβέστες ή πόσοι έχουν περπατήσει στη Σελήνη. Και να σου πω το χειρότερο; Δεν ξέρω καν την απάντηση στη δεύτερη ερώτηση.

«Ούτε κι εγώ», είπε ο Ωρίωνας με ένα ήσυχο χαμόγελο.

«Ενώ *θα έπρεπε* να την ξέρουμε! Αμερικανοί είμαστε!»

«Κοίτα, εγώ επίσημα είμαι Καναδός!»

«Εντάξει, σιγά τη διαφορά!» είπε η Έλεν ανεμίζοντας ζωηρά το χέρι της. «Αυτό που θέλω να πω είναι ότι, αν σκεφτούμε όλα τα καταπληκτικά πράγματα που είναι ικανοί να καταφέρουν οι άνθρωποι, γιατί εστιαζόμαστε στον πόλεμο; Οι άνθρωποι θα έπρεπε να έχουν ξεφύγει από αυτό το επίπεδο».

«Ναι, όμως εσύ δεν είσαι άνθρωπος, κατά βάση, τουλάχιστον όχι *απόλυτα*, όμορφο σποράκι θεού», σφύριξε μια γλοιώδης, κολακευτική φωνή.

Η Έλεν άκουσε έναν κουδουνιστό, συρτό ήχο και μια ξαφνική λάμψη τράβηξε την προσοχή της. Την ίδια στιγμή ο Ωρίωνας γύμνωσε μία από τις πολλές λεπίδες που κουβαλούσε κάτω από τα ρούχα του. Έσπρωξε την κοπέλα να σταθεί πίσω του και έκλεισε τα δάχτυλά του γύρω από το γοφό της. Η φαρδιά παλάμη του την ακινητοποίησε εκεί, σε περίπτωση που της περνούσε από το μυαλό καμιά ανοησία, όπως, για παράδειγμα, να πεταχτεί μπροστά και να αρχίσει να χτυπά στα τυφλά.

«Αν σου βαστάει, φανερώσου», προκάλεσε ο Ωρίωνας τον αντίπαλό τους. Η φωνή του ήταν ψύχραιμη, παγερή, σχεδόν σαν να περίμενε πως θα έφτανε αυτή η στιγμή.

Εκνευρισμένη με τον εαυτό της που ήταν τόσο αβοήθητη χωρίς τον κεραυνό, η Έλεν αποφάσισε πως θα μάθαινε να πολεμά σαν θνητή αμέσως μόλις επέστρεφε στον πραγματικό κόσμο. Αν κατάφερνε, δηλαδή, να επιστρέψει.

Ένα ψιλό, κελαρυστό γέλιο αντήχησε στο οστέινο δάσος κι ένας ανατριχιαστικός ήχος, σχεδόν σαν τραγούδι, έφτασε μέχρι τ' αφτιά τους.

«Αχ, τι γενναίο σποράκι είσαι εσύ! Θες να με βοηθήσεις, ανόητε Ουράνιε Κυνηγέ; Προσοχή! Εγώ εφηύρα τον πόλεμο. Τον πόλεμο, ομορφιές μου, εγώ τον εφηύρα. Όμως, όχι, ο Ουράνιος Κυνηγός δεν ακούει. Θέλει να πολεμήσει! Εννοεί να την κυνηγά αιώνια μέσα στη νύχτα. Γιατί είναι τόσο γλυκιά κι όμορφη, ναι, ναι, ναι!»

Η τραγουδιστή φωνή μετατράπηκε σε ένα ξεκαρδιστικό, παιδικό γέλιο που έκανε την Έλεν να σφίξει τα δόντια, μέχρι που έτριξαν. Καθώς ο Ωρίωνας διέγραφε αμυντικούς κύκλους, εκείνη διέκρινε φευγαλέα μια μακριά, ξερακιανή μορφή, η οποία πεταγόταν πότε εδώ και πότε εκεί ανάμεσα στα οστά του νεκροταφείου των Γιγάντων του Πάγου. Ήταν ένας άντρας ξερακιανός, σχεδόν γυμνός, στολισμένος παντού με γαλάζια σύμβολα, έτσι που θύμιζε αγριάνθρωπο της Λίθινης Εποχής.

«Σαν να βλέπω την αδερφή μου, την ερωμένη μου. Σαν να έχω μπροστά μου το Πρόσωπο! Αχ! Εκείνο το Πρόσωπο που αγαπούσε, που γελούσε, που έχυσε τόσο αίμα, αίμα, αίμα! Ξανά, ξανά! Θέλω να παίξω το Παιχνίδι με τα πανέμορφα σποράκια των θεών!» Κινήθηκε χαχανίζοντας προς το μέρος τους και επιχείρησε να παρασύρει τον Ωρίωνα μακριά από την Έλεν, όμως εκείνος δεν έπεσε στην παγίδα.

Καθώς ο αγριάνθρωπος πλησίαζε, η κοπέλα μπόρεσε να τον δει καλύτερα. Κόλλησε έντρομη ακόμη περισσότερο πάνω στην πλάτη του Ωρίωνα. Ο αγριάνθρωπος είχε γουρλωμένα, γκρίζα μάτια και μακριές πλεξούδες, οι οποίες μάλλον ήταν κατάξανθες ή λευκές, προτού καλυφτούν με μπλε μπογιά και ξεραμένο αίμα. Αίμα που έμοιαζε να αναβλύζει από την επιδερμίδα του. Έτρεχε από τη μύτη και τ' αφτιά του, ακόμη

κι από τους πόρους του *κρανίου* του, λες και ο σαπρός εγκέφαλός του χυνόταν αηδιαστικός από κάθε διαθέσιμη τρύπα.

Κρατούσε ένα πολυκαιρισμένο ξίφος, η κόψη του οποίου έμοιαζε πορτοκαλί από τη σκιά. Στρίβοντας απότομα, καθώς ο Ωρίωνας απέκρουε μία από τις προσποιήσεις του αγριάνθρωπου, η Έλεν ένιωσε την οσμή του στα ρουθούνια της. Το στομάχι της ανακατεύτηκε από τη νεκρωτική αποφορά. Το πλάσμα έζεχνε ταγκή ιδρωτίλα φόβου και σαπισμένο κρέας.

«Ο Άρης είναι», ψιθύρισε ο Ωρίωνας στρέφοντας ελαφρά το πρόσωπό του στο πλάι, ενώ ο θεός απομακρυνόταν χαχανίζοντας υστερικά για να κρυφτεί ανάμεσα στα οστά. «Μη φοβάσαι. Είναι δειλός».

«Είναι παρανοϊκός!» ψιθύρισε ταραγμένη η κοπέλα. «Είναι τελείως σαλεμένος!»

«Οι περισσότεροι θεοί έτσι είναι, αν και απ' ό,τι μαθαίνω, ο Άρης είναι με διαφορά στη χειρότερη κατάσταση», εξήγησε ο Ωρίωνας χαμογελώντας καθησυχαστικά. «Μη φοβάσαι. Δε θα τον αφήσω να σε πλησιάσει».

«Συγγνώμη αν ακούγομαι κάπως, αλλά, αφού είναι θεός, δεν μπορεί να σε τσακίσει ό,τι ώρα θέλει;» ρώτησε εκείνη διακριτικά.

«Εμείς δεν έχουμε εδώ κάτω τις δυνάμεις που διαθέτουμε ως ημίθεοι, επομένως γιατί να διαθέτει αυτός τις θεϊκές του δυνάμεις;» απάντησε ο Ωρίωνας ανασηκώνοντας τους ώμους, σαν να έριχνε μια ιδέα. «Άλλωστε, *αυτός* τρέπεται σε φυγή, όχι *εμείς*. Συνήθως, αυτό είναι αρκετά θετικό σημάδι».

Είχαν μια βάση όλα αυτά, όμως και πάλι η Έλεν δε χαλάρωσε. Εξακολουθούσε να ακούει τον παράφρονα θεό να μονολογεί και να μουρμουρίζει ακατάληπτα καθώς έτρεχε στο βάθος. Δεν έδειχνε να τους φοβάται ιδιαίτερα.

«Ε, εσύ εκεί, σποράκι! Γιατί κρύβεσαι από τους άλλους;» φώναξε ξαφνικά ο Άρης μερικές δεκάδες μέτρα πιο κάτω. «Είναι πολύ άβολο, αφού σας χρειάζομαι και τους τρεις μαζί για να αρχίσω το αγαπημένο μου Παιχνίδι! Σύντομα, σύντομα. Για την ώρα θα το ανεχτώ. Θα καθίσω να σας δω να παίζετε με το ζωάκι του θείου μου. Να το, έρχεται, σποράκι!»

«Σε ποιον μιλά;» ψιθύρισε ο Ωρίωνας στην Έλεν στρέφοντας το κεφάλι στο πλάι.

«Ιδέα δεν έχω, αλλά δε νομίζω να εννοεί εμάς. Μήπως φαντάζεται πράγματα που δεν υπάρχουν;»

«Δεν είμαι και τόσο σίγουρος. Νωρίτερα μου φάνηκε πως είδα...» Η φράση του διακόπηκε απότομα.

Ένα τρομερό ουρλιαχτό αντήχησε σε ολόκληρο το οστέινο δάσος. Ήταν τόσο βαθύ και βροντερό, ώστε η Έλεν το ένιωσε να τραντάζει το στήθος της.

Ακολούθησε ένα δεύτερο ουρλιαχτό και μετά ένα τρίτο, όλο και πιο κοντά τους. Η κοπέλα πάγωσε παραδομένη στο ένστικτό της, σαν αρκτικός λαγός στα χιόνια.

«Ο Κέρβερος». Η φωνή του Ωρίωνα ρίγησε από την ένταση. Συνήλθε γρήγορα από το φόβο του. «Κουνήσου!»

Την άρπαξε από το μπράτσο και την έσυρε πίσω του προσπαθώντας να τη συνεφέρει από τη σαστιμάρα της. Οι δυο τους έτρεξαν για να γλιτώσουν, ενώ τα παρανοϊκά κακαρίσματα του Άρη αντηχούσαν στ' αφτιά τους.

Πηδούσαν πάνω από τα εύθραυστα οστά πασχίζοντας να κρατούν τα ουρλιαχτά στις πλάτες τους και φροντίζοντας παράλληλα να μην καταλήξουν σε κάποιο αδιέξοδο. Ευτυχώς, τα οστά γίνονταν όλο και μικρότερα καθώς έτρεχαν οι Επίγονοι ξέφρενα για να βγουν από το δάσος.

«Ξέρεις προς τα πού πάμε;» ρώτησε η Έλεν λαχανιασμένη. Ο Ωρίωνας έστριψε τον καρπό του για να ξεπροβάλει από το μανίκι του πανωφοριού του και κοίταξε το χρυσό περικάρπιο.

«Φεγγίζει όταν βρίσκομαι κοντά σε μια πύλη», φώναξε όπως έτρεχαν.

Η κοπέλα απέφυγε με μια γρήγορη κίνηση μια λεκάνη που έμοιαζε ιδιαίτερα κοφτερή κι αμέσως μετά έριξε μια ματιά στο περικάρπιο του Ωρίωνα. Δε φέγγιζε ούτε κατά διάνοια. Τα ουρλιαχτά του τρικέφαλου εφιάλτη που φρουρούσε τον Άδη πλησίαζαν όλο και περισσότερο κάθε στιγμή που περνούσε.

«Έλεν, πρέπει να ξυπνήσεις», είπε βλοσυρός ο Ωρίωνας.

«Δεν πάω πουθενά».

«Δε θα καθίσουμε να το συζητήσουμε!» της φώναξε εκείνος πραγματικά θυμωμένος. «Ξύπνα!»

Η κοπέλα κούνησε αρνητικά το κεφάλι πεισμωμένη. Ο Ωρίωνας την άρπαξε απότομα από το μπράτσο και την ανάγκασε να σταματήσει. Την έπιασε από τους ώμους και βάλθηκε να την ταρακουνά αγριοκοιτάζοντάς την.

«Ξύπνα. Αμέσως».

«Όχι», απάντησε εκείνη και του ανταπέδωσε το αγριεμένο βλέμμα. «Θα φύγουμε μαζί, αλλιώς ας μείνουμε εδώ».

Ένα ακόμη ουρλιαχτό που τράνταξε τα κορμιά τους έσκισε τον αέρα. Γύρισαν ταυτόχρονα και είδαν τον Κέρβερο σε απόσταση ούτε εκατό μέτρων να καλπάζει λυσσασμένος και να σαρώνει τα ολοένα και πιο λιγοστά οστά του νεκροταφείου.

Ένα παράξενο σκούξιμο ξεχύθηκε από το λαρύγγι της Έλεν, μόλις αντίκρισε το τέρας. Δεν ήταν σίγουρη τι περίμενε να δει, ίσως ένα πίτμπουλ ή ένα μαστίφ μαζί με ένα κεφάλι ντόμπερμαν για να δέσει η τριάδα. Αν μπορούσε να αναγνωρίσει κάποια ράτσα, θα ήταν παρήγορο. Όμως, όχι. Έπρεπε να το είχε σκεφτεί πως καμιά από εκείνες τις γνώριμες, *εξημερωμένες* ράτσες δεν υπήρχε πριν από τόσους αιώνες, όταν πλάστηκε αυτό το τέρας.

Ο Κέρβερος ήταν λύκος. Ένας εξάμετρος, τρικέφαλος λύκος με αφρισμένα σαγόνια και σώμα στο οποίο δεν υπήρχε ούτε ένα εξημερωμένο χρωμόσωμα. Εκεί που το ένα κεφάλι πλατάγιζε λυσσασμένα προς το μέρος της, τα μάτια του γύρισαν προς τα πάνω, τελείως ανάποδα. Το ένα κεφάλι είχε εστιαστεί στην Έλεν, τα άλλα δύο στον Ωρίωνα. Το τρίχωμα της κοινής πλάτης τους ανασηκώθηκε, οπότε και τα τρία κεφάλια χαμήλωσαν απειλητικά. Η μια πατούσα έκανε ένα βήμα μπροστά, ύστερα η δεύτερη, τη στιγμή που ένα σιγανό μουγκρητό αντηχούσε μέσα και από τα τρία λαρύγγια.

Μια διαπεραστική κραυγή διέκοψε τη θανάσιμη αυτοσυγκέντρωση του Κέρβερου. Την ακολούθησε μια βροχή από οστέινα θραύσματα, τα οποία έσκαγαν πάνω στο αριστερό κεφάλι.

Και τα τρία κεφάλια αντέδρασαν αμέσως. Ο Κέρβερος έκανε μεταβολή και βάλθηκε να καταδιώκει τον άγνωστο που του επιτέθηκε εγκατα-

λείποντας τους Επιγόνους. Η Έλεν προσπάθησε να δει ποιος τους έσωσε, όμως το μόνο που κατάφερε να διακρίνει ήταν μια αμυδρή σκιά ανάμεσα στα σκεβρωμένα, μισοθαμμένα οστά.

«Πάμε, πάμε, πάμε!» την παρότρυνε αισιόδοξα ο Ωρίωνας και έστρεψε το σώμα της Έλεν προς την αντίθετη κατεύθυνση. Την έπιασε από την παλάμη, την έσφιξε δυνατά και βάλθηκε να τρέχει προς έναν πέτρινο τοίχο που ξεπρόβαλλε στο βάθος. Η κοπέλα αντιστάθηκε.

«Πρέπει να πάμε πίσω. Δε γίνεται να παρατήσουμε...»

«Μη σπαταλήσεις μια θαυμάσια ηρωική πράξη επιχειρώντας *μάταια* να την ανταποδώσεις!» της φώναξε εκείνος καθώς την έσερνε πίσω του. «Δε χρειάζεται να αποδεικνύεις ότι είσαι πιο γενναία από όλους, ξέρεις».

«Δεν προσπαθώ να αποδείξω...» άρχισε να διαμαρτύρεται η Έλεν, όμως μια νέα σειρά λυσσασμένων αλυχτημάτων του Κέρβερου την έκανε να αλλάξει γνώμη. Το φρικτό πλάσμα φαίνεται πως είχε ξεμπερδέψει με τον αλαλάζοντα ήρωα και βρισκόταν ξανά στο κατόπι τους. Ήταν καιρός να το βουλώσει και να τρέξει.

Η Έλεν και ο Ωρίωνας έτρεχαν κακήν κακώς προς τον τοίχο, με τα χέρια πλεγμένα καθώς ενθάρρυναν ο ένας τον άλλον. Ήταν κάτι περισσότερο από κουρασμένοι. Η κοπέλα είχε χάσει το μέτρημα. Δεν ήξερε πια πόσες ώρες βρίσκονταν στον Κάτω Κόσμο, ούτε πόσα χιλιόμετρα είχαν καλύψει σε εκείνο το απροσδιόριστο χρονικό διάστημα. Το στόμα της ήταν τόσο στεγνό, ώστε την πονούσαν τα ούλα της. Ταυτόχρονα αισθανόταν τα πόδια της πρησμένα και χτυπημένα μέσα στις γαλότσες. Ο Ωρίωνας ξεφυσούσε με κόπο στο πλευρό της, λες και κάθε ανάσα που έπαιρνε ήταν σαν να έτριβε με γυαλόχαρτο τους πνεύμονές του.

Η Έλεν κοίταξε την παλάμη του, που ήταν πλεγμένη με τη δική της, και πρόσεξε ότι το περικάρπιο άρχισε να φεγγίζει. Με κάθε δρασκελιά που τους έφερνε πιο κοντά στον τοίχο, η χρυσαφένια λάμψη από το περικάρπιο δυνάμωνε, μέχρι που κάλυψε ολόκληρο το σώμα του Ωρίωνα με ένα πέπλο αστραφτερού φωτός. Η κοπέλα κατάφερε να αποσπάσει το βλέμμα της από τη φωτισμένη μορφή του και αντίκρισε μια φωτεινή

χαραμάδα να σχηματίζεται ανάμεσα στις σκούρες πέτρες του τοίχου μπροστά τους.

«Μη φοβάσαι! Συνέχισε!» της φώναξε εκείνος ενώ έτρεχαν καταπάνω του, σε πορεία σύγκρουσης.

Η Έλεν άκουγε τους γδούπους από τις τεράστιες πατούσες του εκτρωματικού λύκου που χιμούσε στο κατόπι τους καταπίνοντας την απόσταση που τους χώριζε. Το έδαφος τρανταζόταν και ο αέρας έμοιαζε καυτός και υγρός καθώς ο Κέρβερος βρισκόταν κυριολεκτικά σε απόσταση αναπνοής από την πλάτη της κοπέλας.

Οι πέτρες δεν παραμέρισαν. Δε μετατοπίστηκαν καθησυχαστικά για να προσφέρουν στους Επιγόνους ένα άνετο πέρασμα. Κρατώντας σφιχτά το χέρι του Ωρίωνα, η Έλεν όρμησε καταπάνω τους χωρίς δισταγμό.

Πήδηξαν μέσα από το συμπαγή τοίχο πάνω από ένα χάσμα και έπεσαν σε κάτι που έμοιαζε με δεύτερο τοίχο. Η Έλεν άκουσε έναν απαίσιο, ξερό ήχο καθώς ο κρόταφός της έσκαγε πάνω στη σκληρή επιφάνεια. Ανήμπορη να πάρει ανάσα, περίμενε να γλιστρήσει πάνω στον τοίχο και να πέσει στο έδαφος, αλλά κάτι τέτοιο δε συνέβη. Χρειάστηκε λίγη ώρα για να συνειδητοποιήσει ότι η βαρύτητα είχε κάνει στροφή εκατόν ογδόντα μοιρών. Η κοπέλα βρισκόταν ήδη στο έδαφος. Ήταν πεσμένη πάνω σε μια παγωμένη επιφάνεια, σε έναν πολύ κρύο και σκοτεινό χώρο.

«Έλεν;» Η ανήσυχη φωνή του Ωρίωνα σκόρπισε μέσα στο σκοτάδι και αντήχησε σε πολλά διακλαδιζόμενα μονοπάτια.

Εκείνη προσπάθησε να του απαντήσει, όμως το μόνο που βγήκε από το στόμα της ήταν ένας ξέπνοος ήχος. Όταν επιχείρησε να σηκώσει το κεφάλι της, το στομάχι της ανακατεύτηκε αδύναμα. Δεν υπήρχε τίποτε μέσα της για να κάνει εμετό.

«Αχ, όχι», άκουσε τον Ωρίωνα να λέει σιγανά ενώ σερνόταν προς το μέρος της μέσα στο σκοτάδι. Αντιλήφθηκε κι έναν ξερό, συρτό ήχο κι αμέσως μετά είδε μια δυνατή, πορτοκαλί φλόγα όταν ο νεαρός άναψε έναν αναπτήρα. Η κοπέλα χρειάστηκε να κλείσει τα μάτια της, διαφορετικά ήξερε πως δε θα γλίτωνε τον εμετό. «Αχ, Έλεν, το κεφάλι σου».

«Κ-κρύο», κατάφερε να βογκήξει εκείνη, να του πει τι ένιωθε. Εκεί μέ-

σα έκανε ακόμη περισσότερο κρύο απ' ό,τι στο δωμάτιό της. Η κοπέλα δεν μπορούσε να ανασηκωθεί. Κούνησε τα δάχτυλά της και, απ' ό,τι καταλάβαινε, υπάκουαν στις εντολές της, αλλά για κάποιο λόγο τα χέρια της αρνούνταν να κουνηθούν.

«Το ξέρω, Έλεν, το ξέρω». Ο Ωρίωνας κινούνταν αλαφιασμένος γύρω της, όμως μιλούσε ψιθυριστά, καθησυχαστικά, σαν να προσπαθούσε να ηρεμήσει ένα παιδί ή ένα τραυματισμένο ζώο. «Χτύπησες το κεφάλι σου άσχημα κι είμαστε ακόμη στην πύλη, ούτε στον έναν ούτε στον άλλον κόσμο. Δε θα μπορέσεις να επουλώσεις τα τραύματά σου αν δε σε μετακινήσω, εντάξει;»

«Εντάξει», κατάφερε να κλαψουρίσει η Έλεν. Είχε αρχίσει να φρικάρει, επειδή τα άκρα της δεν αντιδρούσαν κανονικά.

Ένιωσε τα χέρια του Ωρίωνα να μπαίνουν σαν σφήνες κάτω από το σωριασμένο κορμί της, τον αισθάνθηκε να διστάζει για μια φευγαλέα στιγμή και ύστερα ακολούθησαν αφόρητα κύματα πόνου που ξεκινούσαν από τον κρόταφό της και διέτρεχαν το σώμα της μέχρι τα δάχτυλα των ποδιών της.

Ο Ωρίωνας της μιλούσε ψιθυριστά καθώς τη μετέφερε από την κρύα ζώνη κάπου σχετικά πιο ζεστά, όμως εκείνη δεν είχε ιδέα τι της έλεγε. Ήταν απασχολημένη με την προσπάθεια που κατέβαλλε να μην ξεράσει. Ολόκληρος ο κόσμος έμοιαζε να γέρνει και να αναποδογυρίζει. Το μόνο που ήθελε εκείνη τη στιγμή ήταν να σταματήσει το τράνταγμα από τα βήματα του Ωρίωνα. Κάθε φορά που πατούσε το πόδι του κάτω, ήταν σαν να της έλιωνε το κεφάλι. Τελικά, ο νεαρός Επίγονος γονάτισε κρατώντας τη στην αγκαλιά του και η Έλεν άκουσε ξανά τον ήχο του αναπτήρα του.

Ένιωσε μια ζεστή λάμψη πίσω από τα κλειστά βλέφαρά της όταν ο Ωρίωνας άναψε ένα κερί. Η κοπέλα τον ένιωσε να παραμερίζει τα μαλλιά από τον κρόταφό της και να προσπαθεί να την τυλίξει μέσα στο πανωφόρι του όσο καλύτερα μπορούσε. Έπειτα από λίγο άρχισε να συνέρχεται κάπως.

«Γιατί νιώθω τόσο χάλια;» ρώτησε μόλις δυνάμωσε λίγο η φωνή της.

«Πρώτη φορά παθαίνεις διάσειση;» είπε ο Ωρίωνας με τη σειρά του

κι ακούστηκε σχεδόν σαν να το διασκέδαζε. Την έσφιξε ελαφρώς πιο δυνατά αγκαλιάζοντάς τη για λίγο. «Όλα εντάξει. Τα τραύματά σου επουλώνονται ήδη γρήγορα και έχουμε απομακρυνθεί από την πύλη. Σε αυτό το σημείο της σπηλιάς οι δυνάμεις σου έχουν επανέλθει, άρα σύντομα θα είσαι πολύ καλύτερα».

«Ωραία», αποκρίθηκε η κοπέλα με απόλυτη εμπιστοσύνη. Εφόσον εκείνος έλεγε πως όλα ήταν εντάξει, η Έλεν ήξερε πως έτσι ήταν. Έπειτα από λίγα μόλις δευτερόλεπτα αισθανόταν σχεδόν φυσιολογικά, οπότε χαλάρωσε στην αγκαλιά του. Αμέσως όμως τον ένιωσε να σφίγγεται.

«Πρέπει να σε αφήσω τώρα», είπε ο Ωρίωνας με τρυφερή φωνή.

«Ορίστε;» ρώτησε η Έλεν και τον κάρφωσε με το βλέμμα της. Εκείνος την κοίταξε λυπημένα.

«Έχουμε επιστρέψει στον κόσμο των ζωντανών. Θα έρθουν να μας βασανίσουν».

Αμέσως μόλις ολοκλήρωσε τη φράση του, ένας γοερός θρήνος ακούστηκε μεμιάς από παντού. Ο Ωρίωνας κρέμασε το κεφάλι του αποκαρδιωμένος κι αναστέναξε βαριά. Με μια ξαφνική, βίαιη κίνηση κλότσησε πέρα το κερί και το έσβησε. Προσπάθησε να σπρώξει την Έλεν από την αγκαλιά του, ώστε να μπορέσει να σηκωθεί και να τη διώξει από πάνω του μέσα στο ξαφνικό σκοτάδι.

Κάθε μυς της κοπέλας σφίχτηκε εμποδίζοντάς τον να γείρει μπροστά και να σταθεί όρθιος. Ακούμπησε αποφασιστικά την παλάμη της στο στήθος του Ωρίωνα, τον έσπρωξε προς τα πίσω και πέρασε το ένα πόδι από πάνω του ακινητοποιώντας τον στο έδαφος. Ένα κύμα οργής σάρωσε το κορμί της καθώς έσφιγγε τους γοφούς του ανάμεσα στους μηρούς της.

«Δεν πρόκειται να πας πουθενά», είπε. Η φωνή της ήταν σιγανή, παλλόταν από μίσος.

«Όχι, Έλεν, μη», την ικέτεψε ο Ωρίωνας, όμως ήξερε πως ήταν πολύ αργά.

Οι Ερινύες είχαν θέσει υπό τον έλεγχό τους την κοπέλα και τη διέταζαν να σκοτώσει τον Επίγονο.

9

Ο ΖΑΚ ΕΚΑΝΕ μια τελευταία φορά το γύρο του νησιού, για να βεβαιωθεί ότι δεν τον ακολουθούσε ο Έκτορας, και ύστερα επέστρεψε στο πλοίο του αφέντη του. Ο Έκτορας μπορεί να ήταν Απόβλητος, όμως εξακολουθούσε να διοχετεύει πληροφορίες στην οικογένειά του και ο Ζακ δεν είχε την πολυτέλεια να φανεί απρόσεκτος. Ο Αυτομέδοντας θα του έκανε πολύ χειρότερα πράγματα από το να περιοριστεί να τον σκοτώσει, σε περίπτωση που οδηγούσε κατά λάθος τον Έκτορα στη βάση τους, στο πλοίο με τα κόκκινα πανιά.

Σβήνοντας τον κινητήρα, ο Ζακ κάρφωσε το βλέμμα στην αποβάθρα που οδηγούσε στο εντυπωσιακό γιοτ, το οποίο λικνιζόταν στο νυχτερινό κύμα. Οι παλάμες του άρχισαν να ιδρώνουν και το στομάχι του να σφίγγεται στη σκέψη ότι έπρεπε να περπατήσει σε εκείνες τις αραδιασμένες σανίδες και να δώσει πλήρη αναφορά στον αφέντη του. Η αναφορά πρόσωπο με πρόσωπο ήταν απλά το τυπικό σκέλος, καθώς ο Ζακ είχε προωθήσει με e-mail ολόκληρο το νήμα των μηνυμάτων στον Αυτομέδοντα αμέσως μόλις το υπέκλεψε, όμως εκείνος αρεσκόταν να υπενθυμίζει στον υποτακτικό του ότι κάθε δευτερόλεπτο της μέρας του ανήκε στον αφέντη του.

Δεν υπήρχε διέξοδος από αυτή την ιστορία για τον Ζακ. Και για όλα έφταιγε η Έλεν. Εκείνη η σκύλα...

Το μόνο που ήθελε αυτός ήταν να μάθει τι μυστικό έκρυβε τόσα χρόνια. Είχε προσπαθήσει να της μιλήσει κατ' ιδίαν, όμως όσο κι αν καμωνόταν πως το έκανε από ενδιαφέρον, εκείνη δεν εννοούσε να του εκμυστηρευτεί την αλήθεια. Αν του είχε δείξει λίγο ενδιαφέρον, ίσως αν είχε βγει μαζί του μερικές φορές, τίποτε από όλα αυτά δε θα είχε συμβεί.

Τελικά, κατάφερε να βρει όλες τις απαντήσεις που ήθελε και πολύ περισσότερες λεπτομέρειες, τις οποίες θα προτιμούσε να μη γνωρίζει. Ο Αυτομέδοντας ερχόταν από μια εποχή κατά την οποία η μόνη διαφορά ανάμεσα σε έναν ελεύθερο άνθρωπο κι ένα σκλάβο ήταν η χρονική συγκυρία και δυστυχώς για τον Ζακ βρέθηκε στο λάθος μέρος, τη λάθος στιγμή.

Ο νεαρός βγήκε από το αυτοκίνητό του και άρχισε να κατηφορίζει

τη σανιδόσκαλα υπενθυμίζοντας στον εαυτό του ότι τουλάχιστον ο αφέντης του τον είχε σεβαστεί αρκετά, ώστε να σταθεί ειλικρινής απέναντί του. Του είχε αναθέσει ένα σημαντικό έργο. Έπρεπε να κατασκοπεύσει τους άλλοτε φίλους του, ειδικά την Έλεν, και να παραδώσει σε εκείνον όποιες πληροφορίες κατόρθωνε να βρει σχετικά με την αναζήτησή της στον Κάτω Κόσμο. Ανέντιμο μεν, όμως τουλάχιστον του επέτρεπε να *διεισδύσει* σε αυτό τον κόσμο. Η Έλεν ήταν μια ψηλομύτα. Όσο για τα αγόρια της οικογένειας Δήλος; Ήταν πολύ απασχολημένα με το να κορδώνουν τα τέλεια κορμιά τους και να πλαγιάζουν με όλα τα όμορφα κορίτσια του νησιού που δε θα κάθονταν να ασχοληθούν με έναν ασήμαντο θνητό σαν και του λόγου του.

Απόψε είχε υπηρετήσει καλά τον αφέντη του, έστω κι αν οι πληροφορίες που εντόπισε δεν τον ευχαρίστησαν. Ο Ζακ απέδειξε ότι υπήρχε άλλος ένας Μεικτός, κι από τη στιγμή που υπήρχαν δύο –η Έλεν κι αυτός ο καινούριος τύπος, ο Ωρίωνας–, θα μπορούσαν να υπάρχουν πολύ περισσότεροι.

Ο Ζακ δεν ήταν ηλίθιος. Δεν του πήρε πολύ για να κατανοήσει τις εύθραυστες ισορροπίες ή το έπαθλο που διακυβευόταν σε αυτή την υπόθεση. Η ανάσυρση της Ατλαντίδας θα χάριζε την αθανασία στους Επιγόνους και, έχοντας περάσει χιλιετίες εγκλωβισμένοι σε μια αδιέξοδη κατάσταση απέναντι στους θεούς, οι Εκατό Εξάδελφοι ήταν αποφασισμένοι να κερδίσουν το συγκεκριμένο έπαθλο.

Υπήρχαν ορισμένες διαφωνίες, που προέρχονταν από την κλαψιάρικη φατρία των Δήλος, σχετικά με το ενδεχόμενο η εξέλιξη αυτή να προκαλέσει έναν τρομερό πόλεμο, όμως ο αφέντης τού εξήγησε τα πάντα. Τυχόν πόλεμος θα ήταν μια πραγματικά λανθασμένη επιλογή για τους θεούς. Οι Εκατό Εξάδελφοι, αθάνατοι από τη στιγμή που θα ανέσυραν την Ατλαντίδα, θα υπερτερούσαν αριθμητικά έναντι των δώδεκα Ολύμπιων κατά *τουλάχιστον* ογδόντα οχτώ, ενώ οι πάντες γνώριζαν ότι στους Εκατό Εξαδέλφους ήταν ενταγμένοι πολύ περισσότεροι από εκατό Επίγονοι.

Αν οι Ολύμπιοι επιχειρούσαν να πολεμήσουν, θα αναγκάζονταν να παραδοθούν σχεδόν αμέσως. Η ανθρωπότητα θα αποκτούσε επιτέλους θεούς ικανούς να την καταλάβουν πραγματικά, θεούς που υπήρξαν

κάποτε θνητοί. Ίσως, έτσι για αλλαγή, οι προσευχές των ανθρώπων να συναντούσαν *κατανόηση*, αντί για αδιαφορία.

Όλα αυτά ακούγονταν απολύτως λογικά στον Ζακ. Ήξερε ότι είχε συμπαραταχτεί με τη σωστή πλευρά.

Το θέμα ήταν ότι κάποιες φορές άκουγε τον αφέντη του να λέει απαίσια πράγματα. Για παράδειγμα, ευχόταν είτε ολόκληρη η ανθρωπότητα να εξαφανιστεί είτε να μετατραπούν οι άνθρωποι σε σκλάβους, όπως σε μια αποικία μυρμηγκιών. Σε αρκετές περιπτώσεις ο Αυτομέδοντας είχε πει ότι ήθελε *ο δικός του* αφέντης να «καθαρίσει τον κόσμο από τη βρομιά». Ο Ζακ δεν είχε συναντήσει τον αφέντη του αφέντη του, όμως από αυτά που είχε ακούσει, δεν ήθελε να τον συναντήσει. Ποτέ.

Όταν ανέβηκε στο γιοτ, άκουσε πολλές φωνές από κάτω και στα ρουθούνια του έφτασε μια όξινη, ταγκή οσμή, σαν ξινισμένο γάλα. Το σώμα του αντέδρασε στη μυρωδιά των επισκεπτών, όμως είπε στον εαυτό του να το αγνοήσει. Κάποιες φορές και ο αφέντης του μύριζε παράξενα. Παρότι εξωτερικά έμοιαζε βασικά με άνθρωπο, ο Αυτομέδοντας διέθετε εξωσκελετό αντί για επιδερμίδα και δεν ανέπνεε από το στόμα, αλλά από κάτι τρυπίτσες που ήταν κρυμμένες σε ολόκληρη την εξωτερική επιφάνειά του. Δε μύριζε σαν άνθρωπος. Ανέδιδε μια γήινη οσμή, χώμα ανάκατο με ξερά φύλλα.

Ο Ζακ κάθισε στο έρημο αυτή την ώρα πάνω κατάστρωμα. Τα άλλα μέλη των Εκατό Εξαδέλφων που είχαν έρθει με τον Αυτομέδοντα στο νησί είχαν ανακληθεί από τον Τάνταλο λίγο μετά τη συμπλοκή με τον Έκτορα, τον Λούκας και την Έλεν στο δάσος. Ο Ζακ δεν ήταν απόλυτα σίγουρος γιατί είχε συμβεί αυτό, αν και απ' ό,τι κατάλαβε, ο Τάνταλος πρέπει να δέχτηκε κάποια επίθεση. Ό,τι κι αν είχε συμβεί, πάντως, πρέπει να ήταν πολύ σοβαρό για να δώσει διαταγή ο Τάνταλος στους επίλεκτους φρουρούς του να σχηματίσουν ζώνη προστασίας γύρω από τη βάση του. Το μόνο που ήξερε σίγουρα ο Ζακ ήταν ότι ένα ολόκληρο τάγμα των Εκατό Εξαδέλφων είχε ριχτεί στην καταδίωξη μιας μυστηριώδους γυναίκας σε ολόκληρο τον κόσμο.

Οι φωνές από κάτω υψώθηκαν ελαφρά με αφορμή κάποια διαφωνία και ύστερα χαμήλωσαν γρήγορα, καθώς η μία από τις δύο πλευρές

υποχώρησε. Ο Ζακ ήξερε πως δεν έπρεπε να τους διακόψει, οπότε περίμενε καθισμένος σε έναν ξύλινο πάγκο.

Άλλωστε, ήξεραν ότι ήταν εκεί. Είχε διαπιστώσει ότι ο αφέντης του μπορούσε να τον ακούσει, όσο σιγανά κι αν προσπαθούσε να περπατήσει. Όποιος κι αν βρισκόταν εκεί κάτω μαζί του ήταν εξίσου χαρισματικός – είτε κάποιος υψηλόβαθμος Επίγονος είτε κάποιο άλλο πλάσμα, ακόμη ισχυρότερο. Ο αφέντης του δεν έδινε το συγκεκριμένο τόνο σεβασμού στη φωνή του όταν είχε απέναντί του οποιοδήποτε πλάσμα θεωρούσε κατώτερό του, και ήταν ελάχιστα τα πλάσματα σε αυτό τον πλανήτη που ο Αυτομέδοντας δε θεωρούσε κατώτερά του.

Μόλις άκουσε τους συγκεντρωμένους να ανεβαίνουν, ο Ζακ σηκώθηκε και στάθηκε με σεβασμό. Πίσω από τον αφέντη του, καθώς ξεπρόβαλε στη σκάλα, προχωρούσαν μια ψηλή γυναίκα και ένας ωχρός νεαρός άντρας. Έμοιαζαν με μοντέλα, τόσο ντελικάτα όμορφοι ήταν με εκείνα τα φωτεινά, γκρίζα μάτια τους, ενώ κινούνταν σαν να αιωρούνταν.

Όταν όμως ο Ζακ τούς παρατήρησε καλύτερα, διαπίστωσε ότι τα γκρίζα μάτια τους είχαν υπερβολικά πολύ λευκό. Επιπλέον, έμοιαζαν να λαχανιάζουν, αντί να ανασαίνουν. Ο νεαρός υποχώρησε και, προσέχοντας την έκφραση δυσαρέσκειας στο πρόσωπο του αφέντη του, κατάλαβε αμέσως ότι διέπραξε κάποιο τρομερό σφάλμα. Η λαχανιασμένη γυναίκα έστριψε το κεφάλι της προς το μέρος του Ζακ, σαν φίδι που συγκεντρώνεται στο στόχο του.

«Γονάτισε, σκλάβε!» τον διέταξε ο Αυτομέδοντας.

Ο Ζακ έπεσε στα γόνατα αμέσως, αλλά συνέχισε να κοιτάζει επίμονα την υπνωτικά *άσχημη* γυναίκα. Χρειάστηκε λίγες στιγμές για να συνειδητοποιήσει ότι, παρά το ύψος και τα έντονα χαρακτηριστικά της, δεν ήταν ένα πανέμορφο μοντέλο. Ήταν αποκρουστική, όπως και το καμπουριασμένο, άχαρο αγόρι δίπλα της.

Αυτοί ανέδιδαν εκείνη την εμετική αποφορά – ξινισμένο γάλα ανάμεικτο με θειάφι. Η δυσοσμία έκανε τα μάτια του να δακρύζουν, οπότε τα έκλεισε. Βίαια, χαοτικά συναισθήματα άρχισαν να αναβλύζουν μέσα του. Ήθελε να χτυπήσει κάποιον ή να βάλει σε κάτι φωτιά.

«Επιτέλους, λίγος σεβασμός», είπε σφυριχτά η γυναίκα.

«Μην τον ξεσυνερίζεστε, ένας αδαής είναι», σχολίασε ο Αυτομέδοντας.

«Τόσο βλάκας, ώστε να είναι ανίκανος να εκπληρώσει το καθήκον του;»

«Κάθε άλλο. Είναι ντόπιος και έχει στενή σχέση με το Πρόσωπο», απάντησε ο Αυτομέδοντας δουλικά. «Εάν και εφόσον αυτοί είναι οι τρεις Διάδοχοι της προφητείας, θεωρώ πως ο σκλάβος μου θα φερθεί όπως ακριβώς θέλουμε. Σαν ένας ζηλόφθονος άνθρωπος».

«Καλώς».

Ο Ζακ δεν άκουσε τη γυναίκα και το νεαρό άντρα να απομακρύνονται, όμως όταν άνοιξε τα μάτια του, ήταν άφαντοι. Μονάχα εκείνη η αηδιαστική μυρωδιά εξακολουθούσε να παραμένει στο χώρο. Η ανάγκη να ξεσπάσει τον κατέκλυσε, οπότε κοίταξε ολόγυρα στο κατάστρωμα του πλοίου αναζητώντας κάτι να σπάσει.

Οι Ερινύες ψιθύριζαν ονόματα και κάθε τόσο θλιβεροί λυγμοί έβγαιναν σαν λόξιγκας από τα λαρύγγια τους.

Η Έλεν έλεγε στον εαυτό της να τραβήξει το χέρι από το στήθος του Ωρίωνα και να κάνει πίσω. Τον ένιωθε ανάμεσα στα πόδια της, όμως δεν μπορούσε να τον δει μέσα στο αδιαπέραστο σκοτάδι της σπηλιάς. Αυτό τη βοηθούσε. Αν κατάφερνε με κάποιο τρόπο να πάψει να τον αγγίζει, θα μπορούσε να ηρεμήσει και έπρεπε *οπωσδήποτε* να ηρεμήσει. Ήταν τόσο εξοργισμένη, ώστε θα έπαιρνε όρκο πως ένιωθε τη γη να τρέμει.

Κι όμως, δεν έκανε πίσω. Χωρίς καν να το αποφασίσει συνειδητά, βρέθηκε να απλώνει τα δάχτυλά της πάνω του, να βουτά το πουκάμισό του και να τον τραβά πάνω της, ενώ εκείνος προσπαθούσε να υποχωρήσει.

Άλλη μια δόνηση τράνταξε το δάπεδο της σπηλιάς από κάτω της, κι αυτή τη φορά η Έλεν ήταν σίγουρη ότι δεν το είχε φανταστεί. Ο σεισμός ήταν τόσο ισχυρός, ώστε την γκρέμισε από τον Ωρίωνα. Μια τρομερή βροντή αντήχησε μέσα στη σπηλιά καθώς το έδαφος σηκωνόταν και την επόμενη στιγμή έσκαγε με δύναμη προς τα κάτω. Άκουσε την ανάσα του Ωρίωνα να σκαλώνει στο λαιμό του. Επιχειρούσε αλλά αποτύγχανε να

προφέρει το όνομά της. Με κάποιο τρόπο είχε καταφέρει να ξεγλιστρήσει από κάτω της, όμως η Έλεν ήξερε ότι εξακολουθούσε να βρίσκεται κοντά.

Αναζητώντας απεγνωσμένα λίγο φως, η κοπέλα σκέφτηκε να σχηματίσει έναν κεραυνό. Είχε υποστεί έντονη αφυδάτωση έπειτα από τέτοια πολύωρη ταλαιπωρία στον Κάτω Κόσμο και γνώριζε ότι αυτό έκανε άκρως ασταθείς τους κεραυνούς της. Αν δεν είχε τον απόλυτο έλεγχο, ένας κεραυνός θα μπορούσε να ξεσπάσει με πλήρη δύναμη και να ισοπεδώσει το ήδη εξασθενημένο από το σεισμό σπήλαιο. Ο κεστός προστάτευε την Έλεν από τα χτυπήματα των όπλων, όχι από τις αστοχίες της κρίσης της, και η γη μπορούσε να την καταπλακώσει τόσο γρήγορα όσο μπορούσε να την πνίξει η θάλασσα.

«Έλεν, φύγε», κατάφερε να πει με τραχιά φωνή ο Ωρίωνας. «Σε *παρακαλώ*».

Η φωνή του τάραξε τα νεύρα της, σαν να άκουγε νύχια να σέρνονται πάνω σε πίνακα, όμως τουλάχιστον της επέτρεψε να εντοπίσει τη θέση του.

Όρμησε πάνω του, τον καβάλησε ξανά και τον ακινητοποίησε σφίγγοντάς τον ανάμεσα στα γόνατά της. Ένιωσε τις παλάμες του να αρπάζουν τα χέρια της και να την εμποδίζουν να του καταφέρει χτυπήματα στο κεφάλι. Η κάθε παλάμη του ήταν τυλιγμένη γύρω από τον αντίστοιχο καρπό της μέσα στο σκοτάδι.

Ενώ πάλευαν, η Έλεν ένιωσε ένα *τρίτο* χέρι, άυλο σαν τον αέρα, το οποίο όμως σίγουρα ήταν του Ωρίωνα. Απλώθηκε κι άγγιξε το στήθος της. Εκείνη ρίγησε και ανατρίχιασε, σαν να της γύριζε το στομάχι, επιχειρώντας να τραβηχτεί από το σοκ της ανεξήγητης επαφής.

Με άπειρη τρυφερότητα, το τρίτο χέρι του Επιγόνου πέρασε μέσα από τα ρούχα, την επιδερμίδα και τα οστά της. Χάιδεψε το πλέγμα των νεύρων που φώλιαζαν μέσα στη σπονδυλική στήλη της κι ύστερα έκλεισε στην παλάμη του εκείνο το σημείο πίσω από το θώρακά της όπου γεννιόταν το γέλιο της, το ίδιο εκείνο σημείο που πονούσε τόσο φρικτά από τότε που είχε χάσει τον Λούκας.

Παρότι η Έλεν ήξερε ότι δεν υπήρχε κάποιο όργανο μέσα στο στή-

θος της που ήταν υπεύθυνο για τα συναισθήματά της, ένιωθε λες και ο Ωρίωνας κρατούσε τον πυρήνα της καρδιάς της μέσα στην αόρατη παλάμη του.

Πάγωσε σαστισμένη μπροστά σε αυτή τη νέα αίσθηση. Ο νεαρός ανακάθισε από κάτω της. Τα πρόσωπά τους ήρθαν σε απόσταση ελάχιστων εκατοστών μέσα στο σκοτάδι.

«Δεν είμαστε αναγκασμένοι να πληγώσουμε ο ένας τον άλλον, Έλεν», ψιθύρισε ήσυχα εκείνος. Τα χείλη του άγγιξαν ελαφρά εκείνο το υπερευαίσθητο σημείο της επιδερμίδας ανάμεσα στο αφτί και στο σαγόνι της. Οι μικροσκοπικές τρίχες κατά μήκος του προσώπου της Έλεν σηκώθηκαν μεμιάς κι επιχείρησαν να αγγίξουν το στόμα του Ωρίωνα, σαν να υπάκουαν στο κάλεσμά του. Οι γροθιές της χαλάρωσαν κι εγκατέλειψαν τη μαχητική θέση τους χαμηλώνοντας αβέβαια, ώσπου οι παλάμες της ήρθαν κι ακούμπησαν πάνω στους ζεστούς, δεμένους ώμους του.

Μέσα της το τρίτο χέρι του Ωρίωνα τεντώθηκε κι απλώθηκε ορμητικά προς πέντε κατευθύνσεις, σαν να ξεδιπλώνονταν πέντε δάχτυλα. Το εσωτερικό άγγιγμά του κατέκλυσε καθένα από τα τέσσερα άκρα της και, τελευταίο, το πέμπτο δάχτυλο κινήθηκε για να γεμίσει το κεφάλι της.

«Ποτέ δε θα σε πλήγωνα». Η φωνή του ράγισε και τα πραγματικά του χέρια πέρασαν πίσω από την πλάτη της για να αγκαλιάσουν τους γοφούς της.

«Δεν ξέρω τι μου κάνεις», ψιθύρισε η Έλεν με φωνή σχεδόν άηχη, έτσι ώστε να μη βογκήξει, να μην κλάψει ή να μην ουρλιάξει άθελά της. Δεν μπορούσε να αποφασίσει αν το εσωτερικό άγγιγμά του ήταν το πιο καταπληκτικό πράγμα που είχε νιώσει ποτέ της ή αν επρόκειτο για κάτι τόσο προσωπικό, ώστε ξεπερνούσε τα όρια της απόλαυσης και κατέληγε να γίνει πόνος. «Όμως ούτε κι εγώ θέλω να σε πληγώσω».

«*Δεν πρέπει να συμβεί αυτό!*»

Ένα επίμονο μουρμουρητό κατέκλυσε τη σπηλιά, ενώ η ένταση πολύ σύντομα ενισχύθηκε κι έγινε κραυγή. Οι Ερινύες είχαν μανιάσει και για πρώτη φορά, απ' ό,τι μπορούσε να θυμηθεί η Έλεν, την άγγιξαν.

Χτυπώντας τα νωπά μέτωπά τους και τα εύθραυστα, σκονισμένα άκρα τους πάνω στην πλάτη της, οι Ερινύες έπεσαν για να την πλα-

κώσουν. Παραπατώντας, έγδερναν το πρόσωπό της και τραβούσαν τα μαλλιά της, την έσκιζαν με τα κοφτερά, μικρά νύχια τους επιχειρώντας να την αποσπάσουν από την έλξη που της ασκούσε ο Ωρίωνας.

Χίλιοι ατιμώρητοι φόνοι ξεχύθηκαν σαν άλικος χείμαρρος στο νου της.

«*Σκότωσέ τον! Σκότωσέ τον τώρα!*» απαιτούσαν με λύσσα. «*Εξακολουθεί να χρωστά στον Οίκο του Ατρέα. Κάνε τον να πληρώσει με αίμα!*»

Σαρωμένη από τις Ερινύες, η καρδιά της Έλεν γλίστρησε από το αόρατο χέρι του Ωρίωνα και κατακλύστηκε από οργή. Έγειρε το σώμα της προς τα πίσω και τον χτύπησε όσο πιο δυνατά μπορούσε, προσπαθώντας να καρφώσει τη γροθιά της στο λαιμό του.

Όσο έλεγχο κι αν ασκούσε ως τότε ο Ωρίωνας στον εαυτό του, εξανεμίστηκε. Οι Ερινύες έσπευσαν να τον ελέγξουν. Γρύλισε σαν αγρίμι και χίμηξε αρπάζοντας την Έλεν από τα μπράτσα. Την γκρέμισε απότομα και τη γύρισε ανάσκελα. Έχοντας ανακτήσει τις δυνάμεις του ως Επίγονος, αποδεικνυόταν ταχύτερος και δυνατότερος απ' ό,τι θα μπορούσε να φανταστεί η κοπέλα. Ο Έκτορας είχε δίκιο. Ο Ωρίωνας διέθετε τεράστιες δυνατότητες. Η Έλεν προσπάθησε να ξεφύγει από κάτω του, όμως ήταν πολύ αργά. Πλέον, είχε εκείνος το πάνω χέρι και με το μέγεθος και τις ικανότητές του μπορούσε εύκολα να την κρατήσει ακινητοποιημένη.

Διακινδυνεύοντας ένα καταστροφικό ξέσπασμα ηλεκτρικής ενέργειας, η Έλεν επέτρεψε σε ένα ρεύμα να διατρέξει το σώμα της. Έλπιζε πως έτσι θα άφηνε λιπόθυμο τον Ωρίωνα, όμως η κούραση την έκανε να μην υπολογίσει σωστά, οπότε το επώδυνο σοκ που του προκάλεσε το μόνο που κατάφερε ήταν να τον εξοργίσει περισσότερο. Ο νεαρός Επίγονος ούρλιαξε και τινάχτηκε από τον πόνο, αλλά δεν την άφησε να του ξεφύγει. Μόλις συνήλθε από την ηλεκτρική καταιγίδα που έπληξε το μυαλό του, έγειρε με δύναμη πάνω στους ώμους της κολλώντας την πλάτη της πάνω στο νοτισμένο δάπεδο της σπηλιάς, ώσπου ένας αναστεναγμός πόνου ξέφυγε από τα χείλη της.

Η Έλεν συνειδητοποίησε ότι είχε κρίνει τρομερά λάθος τον Ωρίωνα και ότι τώρα θα πλήρωνε γι' αυτό. Εξακολουθούσε να μην μπορεί να τον

δει, αλλά ένιωθε τη μάζα του να στέκει απειλητικά από πάνω της. Πρώτη φορά παρατηρούσε πόσο *μεγάλος* ήταν, πιθανότατα επειδή ποτέ ως τώρα δεν είχε λόγο να τον φοβηθεί. Καθώς έσπρωχνε μάταια με τις παλάμες της το πρόσωπο και το λαιμό του, ήξερε πως δεν μπορούσε να κερδίσει αυτή τη μάχη. Ήταν τραυματισμένη, αφυδατωμένη και κάτι περισσότερο από εξουθενωμένη. Ο Ωρίωνας θα τη σκότωνε.

Η Έλεν δε χρειάστηκε να το σκεφτεί. Γνώριζε πως θα προτιμούσε να πεθάνει θαμμένη κάτω από χίλιους τόνους χαλασμάτων παρά να του παραδοθεί. Χαλάρωσε κι άρχισε να καλεί έναν πραγματικό κεραυνό συσσωρεύοντας τόση ενέργεια, ώστε θα μπορούσε άνετα να τον σκοτώσει και πιθανότατα να γκρεμίσει τη σπηλιά σκοτώνοντας και την ίδια. Όμως, δεν πρόλαβε να τον εξαπολύσει.

Ξαφνικά ο Ωρίωνας χαλάρωσε τη λαβή του και ανασηκώθηκε, σαν να ξυπνούσε από όνειρο. Τον άκουσε να προσπαθεί απεγνωσμένα να απομακρυνθεί από κοντά της μέσα στο σκοτάδι. Από τη στιγμή που η Έλεν τον είχε χάσει, η ανάγκη της για φως έγινε ακόμη πιο έντονη. Τεντώνοντας τ' αφτιά της απέναντι στην εκκωφαντική σιωπή, περίμενε να ακούσει τους ήχους μιας νέας επίθεσης.

Οι μπότες του Ωρίωνα έτριξαν κάπου παραπέρα. Οι Ερινύες φρύαξαν, φώναζαν την κοπέλα από την κρυψώνα του Επιγόνου. Την καθοδηγούσαν, της ζητούσαν να κάνει την κίνηση που θα έκρινε οριστικά το αποτέλεσμα της σύγκρουσης.

Τώρα όμως που δεν τον άγγιζε πια, η Έλεν ένιωθε αβέβαιη. Ο Ωρίωνας δεν ήταν εχθρός της, σωστά; Αντίθετα, τον νοιαζόταν τόσο πολύ, ώστε είχε αρχίσει να ανησυχεί μήπως τον τραυμάτισε σοβαρά. Όμως το αδιαπέραστο σκοτάδι της σπηλιάς δεν αποκάλυπτε το παραμικρό, όσο κι αν εκείνη προσπαθούσε να διακρίνει κάτι εκεί μέσα.

Αποφάσισε ότι έπρεπε να ξεκαθαρίσει δύο πράγματα. Πρώτον, ήταν καλά ο Ωρίωνας; Δεύτερον, αν ήταν πράγματι καλά, ετοιμαζόταν να της επιτεθεί;

Εστιάζοντας όση δύναμη της απέμενε στη διατήρηση ενός ισορροπημένου ηλεκτρικού φορτίου, η Έλεν σχημάτισε μια μικρή σφαίρα ηλεκτρισμού που φέγγιζε πάνω στην αριστερή παλάμη της και την έφερε

πάνω από το κεφάλι της. Το βλέμμα της άρχισε να σαρώνει τους αιχμηρούς σταλακτίτες και σταλαγμίτες, μέχρι που εντόπισε τον Ωρίωνα. Είχε υποχωρήσει στο απέναντι τοίχωμα της μικρής σπηλιάς και καθόταν εκεί με μάτια σφαλιστά. Αίμα κυλούσε στο πιγούνι του.

«Αν είναι να με σκοτώσεις, κάν' το τώρα που τα μάτια μου είναι κλειστά». Η βαθιά φωνή του ακούστηκε σίγουρη και σταθερή καθώς αντηχούσε στις έρημες στοές. «Δε θα σε πολεμήσω».

Ήταν λάθος της να δημιουργήσει μια πηγή φωτός. Τώρα μπορούσε να δει τις τρεις Ερινύες που κροτάλιζαν τα δόντια τους κι έσερναν τα δάχτυλά τους σαν τσουγκράνες πάνω στα σώματά τους, εκεί, στις σκιές. Έσκιζαν τα ρούχα τους κι άφηναν βαθιές, κόκκινες πληγές πάνω στην ξεπλυμένη, κολλώδη επιδερμίδα τους.

Η Έλεν σηκώθηκε και κινήθηκε προς το μέρος του Ωρίωνα ρομποτικά, σαν κουρδιστός δολοφόνος γεμάτος γρανάζια αντί για σκέψεις. Παραδομένη σε μια έκσταση μίσους, έπεσε στα γόνατα μπροστά του και έχωσε τη δεξιά παλάμη της μέσα στο πουκάμισό του.

Περνώντας το χέρι της κατά μήκος της ζώνης του, η Έλεν αναζήτησε ψηλαφιστά το μαχαίρι που ήξερε πως είχε περασμένο στην πλάτη του. Εκείνος πρέπει να κατάλαβε τι επιχειρούσε να κάνει, όμως δεν προσπάθησε να την εμποδίσει. Η κοπέλα τράβηξε το μαχαίρι από το θηκάρι του κι έφερε την αιχμή της λεπίδας πάνω στο στήθος του.

«Δε θέλω να το κάνω», είπε. Η φωνή της έτρεμε, το βλέμμα της θόλωνε από τα δάκρυα που ανάβλυζαν, στέκονταν για λίγο και ύστερα κυλούσαν καυτά πάνω στα μάγουλά της. «Όμως, το έχω ανάγκη».

Ο Ωρίωνας συνέχιζε να έχει τα μάτια κλειστά. Οι παλάμες του είχαν γραπωθεί πάνω στο τοίχωμα της σπηλιάς. Στο παγερό, άστατο φως της ηλεκτρικής σφαίρας που μετά βίας έλεγχε, η Έλεν τον είδε να ηρεμεί, όπως είχε κάνει τόσες φορές ως τότε. Τα απόκοσμα λευκά άκρα και τα σταχτιά μαλλιά των Ερινυών χόρευαν αδιάκοπα στην άκρη του ματιού της.

«Την ένιωσα κι εγώ. Τη δίψα για αίμα», ψιθύρισε ο Ωρίωνας τόσο σιγανά, ώστε η Έλεν περισσότερο αισθάνθηκε τι ήθελε να της πει παρά άκουσε τα λόγια του. «Δεν πειράζει. Είμαι έτοιμος τώρα».

«Κοίταξέ με».

Ο Ωρίωνας άνοιξε τα φωτεινά, πράσινα μάτια του. Οι Ερινύες ούρλιαξαν.

Μια αγορίστικη, έκπληκτη έκφραση πέρασε κλεφτά από το πρόσωπό του. Έπαιρνε με κόπο κοφτές ανάσες και το κεφάλι του άρχισε να γέρνει αδύναμα προς την Έλεν, πόντο τον πόντο, ώσπου τα χείλη του άγγιξαν ελαφρά τα δικά της. Το στόμα του ήταν πολύ ζεστό και απαλό. Σαν μια καινούρια γεύση που η κοπέλα δεν μπορούσε να την περιγράψει ακριβώς, αλλά ήθελε να τη γευτεί ολοκληρωτικά. Τράβηξε το κάτω χείλος του μέσα στο στόμα της για να ρουφήξει μια μεγαλύτερη γουλιά. Όταν έπιασε το πρόσωπό του με τη μια παλάμη της για να στρέψει το στόμα του προς το δικό της, ένιωσε κάτι κολλώδες ανάμεσα στα δάχτυλά της. Τραβήχτηκε και κοίταξε προς τα κάτω.

Είχε αίματα στα χέρια της.

Η ταραχή άρχισε να τη συνεφέρει από την παραζάλη στην οποία είχε παραδοθεί. Κοίταξε προσεκτικότερα και είδε ένα σκούρο, υγρό κύκλο να απλώνεται στο πουκάμισο του Ωρίωνα. Την έκπληκτη όψη του. Τον είχε μαχαιρώσει. Κι ύστερα συνέχισε να σπρώχνει την αιχμή της λεπίδας μέσα του, σιγά σιγά, ενώ πλησίαζαν τα κορμιά τους. Κι αυτός της επέτρεψε να το κάνει χωρίς κανένα παράπονο.

Βλέποντας τι είχε κάνει, η Έλεν τράβηξε απότομα τη λεπίδα από το στήθος του και την πέταξε πίσω της. Ακούστηκε μια κλαγγή καθώς αναπηδούσε το μέταλλο στο πάτωμα.

Ο Ωρίωνας έβγαλε έναν αδύναμο στεναγμό, έγειρε μπροστά και σωριάστηκε στα γόνατά της.

Έντρομη, η Έλεν κόλλησε τις φτέρνες της πάνω στο γλιστερό πάτωμα και προσπάθησε να αποτραβηχτεί από το ακίνητο σώμα του Επιγόνου σβήνοντας στην πορεία τη φωτεινή σφαίρα που είχε δημιουργήσει. Η πλάτη της βρήκε πάνω σε ένα σταλαγμίτη. Απέμεινε ακίνητη επιχειρώντας να διακρίνει κάποιον ήχο από την πλευρά του. Οι Ερινύες τής ψιθύριζαν να σηκωθεί και να ολοκληρώσει αυτό που άρχισε, όμως εκείνη ήταν τόσο σαστισμένη, ώστε δε γινόταν να υπακούσει.

«Ωρίωνα;» φώναξε προς την απέναντι πλευρά της σπηλιάς.

Προσπαθώντας να σκεφτεί λογικά, της πέρασε η ιδέα ότι θα μπορούσε να τον μεταφέρει έξω. Η λεπίδα δεν καρφώθηκε και τόσο βαθιά. Ο Ωρίωνας είχε χάσει απλά τις αισθήσεις του. Σωστά; *Σωστά*, είπε στον εαυτό της αποφασιστικά. Αν βρισκόταν σε τέτοια κατάσταση ώστε δεν μπορούσε να επουλώσει μόνος τα τραύματά του, θα τον πήγαινε στον Ιάσονα και στην Αριάδνη. Αυτοί θα μπορούσαν να τον σώσουν, η Έλεν *ήξερε* ότι μπορούσαν να τα καταφέρουν. Δεν την ενδιέφερε πόσο εξουθενωμένη ήταν, πόσο τεράστιος ήταν εκείνος ή πόσο μακριά έπρεπε να τον μεταφέρει. Ο Ωρίωνας θα επιζούσε, ό,τι κι αν χρειαζόταν να κάνει η ίδια.

Όμως οι Ερινύες... ήταν ικανές να κάνουν ακόμη και τα καλόψυχα δίδυμα αδέρφια να θελήσουν να σκοτώσουν τον Ωρίωνα. Αν δηλαδή κατάφερνε πρώτα η Έλεν να αντισταθεί στις φωνές τους καθώς θα τον μετέφερε στο νησί. Πώς μπορούσε να είναι σίγουρη ότι θα άντεχε έπειτα από αυτό που του είχε μόλις κάνει;

«Ωρίωνα, απάντησέ μου!» φώναξε η κοπέλα μέσα στο σκοτάδι. «Δεν μπορεί να πεθάνεις!»

«Κοίτα, κάποια μέρα θα πεθάνω, αναπόφευκτα. Όχι ακόμη, όμως», βόγκηξε εκείνος. Οι ψίθυροι των Ερινυών δυνάμωσαν. «Πρέπει να φύγεις από εδώ μέσα».

«Δε θέλω να σε αφήσω. Είσαι τραυματισμένος».

«Η πληγή έχει σχεδόν επουλωθεί. Πάρε την ανηφόρα κι ακολούθησε τη ροή του νερού. Θα σε οδηγήσει στην έξοδο». Ο Ωρίωνας κατάπιε με δυσκολία. «Σε παρακαλώ, φύγε μακριά μου!»

Στο μεταξύ, οι Ερινύες είχαν στρέψει την προσοχή τους σε εκείνον. Του υποδείκνυαν τη θέση της Έλεν. Τις άκουγε που τον εξόρκιζαν να τη σκοτώσει. Ο Ωρίωνας έβγαλε ένα επιφώνημα απόγνωσης και η Έλεν ένιωσε την κίνησή του καθώς ορμούσε καταπάνω της.

Αποφεύγοντας τελευταία στιγμή την επίθεσή του, η κοπέλα έλυσε τα δεσμά της βαρύτητας και βρέθηκε στον αέρα. Αμέσως μόλις άρχισε να πετά, μπορούσε να διαισθανθεί την παραμικρή κίνηση της ατμόσφαιρας, μέχρι και τις απειροελάχιστες αλλοιώσεις στη ροή γύρω από τους σταλακτίτες που κρέμονταν από την οροφή. Τα ρεύματα του αέρα τη

βοήθησαν να εντοπίσει ποια στοά οδηγούσε προς τα πάνω και στην έξοδο από τη σπηλιά.

Αισθανόταν επίσης δυνατά ρεύματα αέρα, τα οποία προκαλούσε ο Ωρίωνας καθώς τίναζε στα τυφλά τα μπράτσα του αναζητώντας τη μέσα στο σκοτάδι. Το τραύμα του μπορεί να επουλώθηκε, μπορεί και όχι, όμως η Έλεν ήξερε ότι έπρεπε να απομακρυνθεί από κοντά του αμέσως, διαφορετικά κανείς τους δε θα έβγαινε ζωντανός από εκείνη τη νύχτα. Έφυγε αμέσως από τη σπηλιά κι άρχισε να πετά στις στριφογυριστές στοές, μέχρι που μπόρεσε να διακρίνει το αχνό φως της αυγής στο στόμιο του σπηλαίου.

Η Έλεν κέρδισε ύψος για να προσανατολιστεί. Στρέφοντας το βλέμμα της προς το σκοτεινό ακόμη τοπίο, διαπίστωσε ότι βρισκόταν κάπου στις νότιες ακτές της Μασαχουσέτης, σχετικά κοντά στη θάλασσα. Στράφηκε προς τις πρώτες αχτίδες του ήλιου και πέταξε γραμμή προς την ανατολή, πάνω από την ανοιχτή θάλασσα.

Κάπου πάνω από το Μάρθας Βίνγιαρντ, η κοπέλα άρχισε να κλαίει. Διαρκώς φανταζόταν την εμβρόντητη έκφραση στο πρόσωπο του Ωρίωνα καθώς τον είχε μαχαιρώσει... Τον *μαχαίρωσα*, επαναλάμβανε σοκαρισμένη στον εαυτό της.

Ένας λυγμός ξέσπασε μέσα της. Έφερε την παλάμη στο στόμα της. Γεύτηκε κάτι πολύ λάθος στα χείλη της και κοίταξε το χέρι της με αηδία. Ήταν καλυμμένο από το αίμα του Ωρίωνα. Πραγματικά, τον είχε σχεδόν *σκοτώσει* και η απόδειξη είχε βάψει την επιδερμίδα της. Αν δεν την είχε φιλήσει, θα ήταν νεκρός τώρα.

Η Έλεν πετούσε επικίνδυνα πάνω από το σπίτι της. Προσπαθούσε να καθαρίσει τις βλεφαρίδες της από τα δάκρυα που πάγωναν αμέσως μόλις ανάβλυζαν, όμως αυτά επέμεναν να επιστρέφουν. Όσο περισσότερο προσπαθούσε να συγκρατήσει τους λυγμούς τόσο πιο βίαια έμοιαζαν να ξεσπούν από μέσα της. Τι είχε κάνει ο Ωρίωνας στην καρδιά της;

Ο έλεγχος που ασκούσε η Έλεν στον αέρα άρχισε να εξασθενεί. Ένιωσε να παρασύρεται σαν πλαστική σακούλα παραδομένη στις διαθέσεις μιας καταιγίδας. Έχανε ύψος και τράβηξε γραμμή προς τον μπλε μουσαμά που κάλυπτε το παράθυρο του δωματίου της.

Ανασηκώνοντάς τον με μια κίνηση, προσγειώθηκε στο κρεβάτι της και έχωσε το κεφάλι της κάτω από το παγερό μαξιλάρι για να πνίξει τον ήχο των λυγμών της. Άκουγε τον πατέρα της να ροχαλίζει στο διπλανό δωμάτιο, ευτυχής μέσα στην άγνοιά του ότι η κόρη του λίγο έλειψε να γίνει δολοφόνος.

Η Έλεν αφέθηκε να κλάψει όσο πιο σιγανά μπορούσε, όμως όσο κουρασμένη κι αν ήταν, αρνήθηκε να αποκοιμηθεί. Δεν άντεχε στη σκέψη μιας τόσο σύντομης επιστροφής στον Κάτω Κόσμο, παρότι ήξερε ότι δε θα έκανε την παραμικρή διαφορά. Αυτός ο κύκλος στον οποίο ήταν εγκλωβισμένη έμοιαζε ατέρμονος. Και να κοιμόταν, και να έμενε ξύπνια, τι σημασία είχε; Ανάπαυση δεν υπήρχε για εκείνη, ό,τι κι αν έκανε.

Ο Ζακ παρακολούθησε την Έλεν να σηκώνει τον μπλε μουσαμά από το παράθυρό της και να *πετά* από κάτω. Είχε δει τον αφέντη του να κάνει πολλά πράγματα που κανονικά ήταν αδύνατα, όμως το να βλέπει ένα κορίτσι που το ήξερε όλη του τη ζωή να *πετά* ήταν κάτι που δυσκολευόταν να αντιληφθεί. Ανέκαθεν η Έλεν έμοιαζε με άγγελο, τόσο όμορφη ώστε ήταν σχεδόν επώδυνο να την κοιτάζεις. Όμως, καθώς πετούσε, έμοιαζε πραγματικά με θεά. Φαινόταν επίσης ταραγμένη. Ο Ζακ αναρωτήθηκε τι να της είχε συμβεί. Ό,τι κι αν ήταν, δεν ήταν καλό. Υπέθεσε πως η αποστολή της στον Κάτω Κόσμο δεν είχε στεφθεί με επιτυχία.

Στο μεταξύ, πώς στο διάβολο είχε φύγει από το σπίτι νωρίτερα; Ο Ζακ άρχισε να ιδρώνει. Με κάποιο τρόπο, η Έλεν είχε σβήσει τα φώτα του δωματίου της και μετά, κάπου μισή ώρα αργότερα, εμφανίστηκε πίσω του στον αέρα. Άραγε, μπορούσε πλέον να τηλεμεταφέρεται; Και τώρα τι θα έλεγε εκείνος στον αφέντη του;

Ο Ζακ ήξερε ότι έπρεπε να δώσει αναφορά. Έκανε μεταβολή για να επιστρέψει στο αυτοκίνητό του, το οποίο τον περίμενε λίγο πιο κάτω στο δρόμο, και του κόπηκαν τα πόδια. Ο Αυτομέδοντας στεκόταν πίσω του, βουβός σαν τάφος.

«Πώς μπόρεσε η Διάδοχος να βγει έξω;» ρώτησε ψύχραιμα.

«Έπεσε να κοιμηθεί και... Από το σπίτι δε βγήκε, το ορκίζομαι».

«Μυρίζω το φόβο σου», είπε ο αφέντης καθώς τα κόκκινα μάτια του γυάλιζαν στο σκοτάδι. «Τα μάτια σου είναι πολύ αργά, δεν μπορούν να τη δουν. Δε γίνεται να σου εμπιστευτώ άλλο αυτό το έργο».

«Αφέντη, εγώ...»

Ο Αυτομέδοντας κούνησε αρνητικά το κεφάλι. Η κίνηση αυτή ήταν αρκετή για να κάνει τον Ζακ να σωπάσει.

«Η αδερφή του αφέντη μου είχε μήνυμα από τον αδερφό της. Είναι σχεδόν έτοιμοι», συνέχισε ο Μυρμιδόνας με την ανέκφραστη και άχρωμη φωνή του. «Πρέπει να ξεκινήσουμε προετοιμασίες για τη σύλληψη του Προσώπου».

«Η αδερφή του αφέντη σου;» επανέλαβε ο Ζακ, που είχε κοφτερό μυαλό. «Μα η Πανδώρα είναι νεκρή. Μήπως εννοείς τη γυναίκα του Ταντάλου, τη Μίλντρεντ;» Ο σκλάβος έπεσε στα γόνατα με κομμένη την ανάσα. Ο Αυτομέδοντας του είχε ρίξει γροθιά στο στομάχι τόσο γρήγορα, ώστε δεν πρόλαβε καν να τη δει.

«Κάνεις πάρα πολλές ερωτήσεις», του είπε.

Ο Ζακ πάλευε να αναπνεύσει καθώς κρατούσε τον κορμό του, βέβαιος πλέον ότι ο Αυτομέδοντας είχε άλλον αφέντη. Δε βρισκόταν πλέον στην υπηρεσία του Ταντάλου κι ο νεαρός είχε την υποψία ότι η αλλαγή αυτή είχε κάποια σχέση με εκείνη την ψηλή, αφύσικη γυναίκα και το στραβοχυμένο αγόρι που τη συνόδευε. Όποια κι αν ήταν, έδινε πλέον διαταγές στο όνομα του αδερφού της, ο οποίος ήταν ο αληθινός αφέντης του Αυτομέδοντα. Ο Ζακ ήξερε ότι ο Μυρμιδόνας δεν τον εμπιστευόταν αρκετά ώστε να του πει για ποιον δούλευε, όμως αυτό δε σήμαινε πως δε θα μπορούσε ακόμη κι έτσι να το ανακαλύψει. Απλά, έπρεπε να κινηθεί με προσοχή.

«Συγχώρα με, αφέντη», είπε ξέπνοα ο σκλάβος καθώς σηκωνόταν διπλωμένος ακόμη από τον πόνο, χολωμένος. «Θα σου φέρω αυτό που θες. Στις διαταγές σου».

Το στόμα του Αυτομέδοντα σάλεψε νευρικά, σαν να μπορούσε να μυριστεί τις ανειλικρινείς προθέσεις του Ζακ. Εκείνος, πάλι, προσπαθούσε να κάνει σκέψεις πίστης. Η ζωή του κυριολεκτικά εξαρτιόταν από αυτό.

«Σκοινί, ένα παλούκι και μια χάλκινη εστία. Ξέρεις τι είναι η εστία;»

«Ένα τελετουργικό, μπρούντζινο σκεύος. Χρησιμοποιείται για την καύση κάρβουνων ή ξύλων», απάντησε άψυχα ο σκλάβος. Ο αφέντης του κατένευσε μια φορά.

«Να τα έχεις όλα έτοιμα σε πρώτη ζήτηση. Μόλις φτάσει η στιγμή, τα πάντα θα εξελιχτούν *πολύ* γρήγορα».

Όπως ανακάθισε, η Έλεν έτριψε το πονεμένο κεφάλι της και παρατήρησε ότι ήταν ακόμη γεμάτη αίματα και βρομιές. Η επιδερμίδα της ήταν λιπαρή και ευαίσθητη από την έλλειψη ύπνου. Ένιωθε το πρόσωπό της να ζεματάει, κι ας ήξερε ότι στο δωμάτιό της έκανε κυριολεκτικά παγωνιά. Το ποτήρι πάνω στο κομοδίνο της καλυπτόταν από ένα λεπτό στρώμα πάγου στην επιφάνειά του.

Πιέζοντας τον εαυτό της να σηκωθεί από το κρεβάτι, πήγε παραπατώντας στο ντους κι απέμεινε εκεί προσπαθώντας να ξεχάσει το βλέμμα του Ωρίωνα καθώς την κοίταζε, πόσο χαμένος έμοιαζε. Η λέξη *μαχαιρωμένος* αντηχούσε επίμονα στον ταλαιπωρημένο νου της, αλλόκοτα συνταιριασμένη με την ανάμνηση του πώς την είχε αγγίξει.

Η Έλεν ήξερε πως ο Ωρίωνας μπορούσε να ελέγχει τις καρδιές των άλλων, όμως τίποτε δε θα μπορούσε να την έχει προετοιμάσει γι' αυτό που αισθάνθηκε μόλις την άγγιξε μέσα της. Πόνεσε κάπως, αλλά ευχάριστα... Όχι απλά ευχάριστα, ήταν *ό,τι καλύτερο*, συνειδητοποιούσε η Έλεν. Το καυτό πρόσωπό της έμοιαζε να παίρνει φωτιά σε αυτή τη σκέψη. Σφάλισε τα μάτια της και γύρισε κατευθείαν πάνω στο νερό που έπεφτε με τσουχτερή ορμή. Για μια στιγμή τής φάνηκε πως ο Ωρίωνας θα μπορούσε να της κάνει ό,τι ήθελε, ενώ εκείνη ήξερε πως θα τον άφηνε. Ακόμη χειρότερα, είχε την υποψία πως, ό,τι κι αν της ζητούσε, ήταν ικανός να την κάνει να το απολαύσει.

«Έλεν!» γκάριξε ο Τζέρι διακόπτοντας απότομα τις ολοζώντανες αναμνήσεις της. Για να τη φωνάζει έτσι, σήμαινε πως ήταν πραγματικά εκνευρισμένος. «Γιατί κάνει τέτοιο *αναθεματισμένο* ψοφόκρυο σε αυτό το *αναθεματισμένο* σπίτι... *Ανάθεμα* την τύχη μου!»

Αυτό ήταν, σκέφτηκε η Έλεν. *Κατάφερα με τα πολλά να φέρω τον πατέρα μου σε τέτοιο σημείο, ώστε ξέχασε να μιλά κανονικά.*

Ο Τζέρι στάθηκε έξω από την πόρτα του μπάνιου και βάλθηκε να της φωνάζει πίσω από το ξύλο. Η κοπέλα μπορούσε σχεδόν να τον φανταστεί εκεί, να έχει το δείκτη του στραμμένο προς την πόρτα και να φορτώνει τόσο πολύ, καταλήγοντας να μπερδεύει λέξεις όπως *ανεύθυνη* και *αδιάφορη* και να λέει καινούριες όπως *ανεύφορη*.

Η Έλεν έκλεισε το νερό και φόρεσε ένα μπουρνούζι. Άνοιξε αμέσως την πόρτα και κοίταξε στα μάτια τον πατέρα της. Ό,τι κι αν είχε κατά νου να πει στη συνέχεια ο Τζέρι, μαράζωσε κι ακούστηκε σαν κλαψούρισμα, μόλις αντίκρισε το πρόσωπο της κόρης του.

«Μπαμπά», είπε εκείνη μετρώντας προσεκτικά τα λόγια της καθώς ισορροπούσε οριακά στο χείλος της υπομονής της. «Η κατάσταση έχει *ως εξής*. Τηλεφώνησα ήδη στον κύριο Τάνις, που έχει το κατάστημα σιδηρικών, και πέρασε από εδώ *την Παρασκευή* για να μετρήσει το παράθυρο. *Στη συνέχεια*, έστειλε τα μέτρα για ειδική παραγγελία σε ένα μαγαζί που κόβει τζάμια στο Κέιπ, γιατί αυτό το σπίτι είναι τόσο παλιό, ώστε *κανένα* από τα κουφώματά του δεν έχει στάνταρ διαστάσεις. Πρέπει να περιμένουμε ώστε το μαγαζί στο Κέιπ Κοντ να *κόψει* το τζάμι, να το στείλει *εδώ* και μετά να έρθει ο κύριος Τάνις και να το τοποθετήσει. Όμως, μέχρι να συμβεί αυτό, *θα κάνει απίστευτο ψοφόκρυο μέσα στο δωμάτιό μου. Εντάξει;*»

«Εντάξει», απάντησε ο Τζέρι και πισωπάτησε μπροστά στο απρόσμενο ξέσπασμα της Έλεν. «Εγώ ήθελα μόνο να σιγουρευτώ ότι ασχολήθηκες με το θέμα».

«Ασχολούμαι!»

«Ωραία!» Έστρεψε κάπως αμήχανα το σώμα του και κοίταξε την κόρη του με ένα ύφος σαν να της ζητούσε συγγνώμη. «Λοιπόν, τι θα ήθελες για πρωινό;»

Η Έλεν τού χαμογέλασε ευγνώμων, γιατί από όλα τα κατώφλια στα οποία θα μπορούσε να την είχε εγκαταλείψει η Δάφνη, είχε επιλέξει εκείνο του Τζέρι.

«Τηγανίτες κολοκύθας;» είπε ρουφώντας τη μύτη της. Ύστερα τη σκούπισε με το μανίκι της ρόμπας της σαν παιδάκι.

«Είσαι άρρωστη; Τι έχεις πάθει, Λένη; Έχεις μια όψη λες και πέρασες από κόλαση».

Η κοπέλα γέλασε αποφεύγοντας τον πειρασμό να του πει πόσο εύστοχο ήταν το σχόλιό του. Το ξαφνικό γέλιο μπέρδεψε ακόμη περισσότερο τον Τζέρι. Έκανε πίσω με ένα ελαφρώς φρικαρισμένο ύφος και κατέβηκε στο ισόγειο για να ετοιμάσει τις τηγανίτες της.

Μόλις η Έλεν φόρεσε ένα χοντρό, μάλλινο πουλόβερ κι ακόμη πιο χοντρές μάλλινες κάλτσες, πήγε να τον βρει στην κουζίνα και τον βοήθησε. Για περίπου μία ώρα έκανε παρέα με τον μπαμπά της, έφαγαν και μοιράστηκαν την κυριακάτικη εφημερίδα. Κάθε φορά που επέστρεφε η ανάμνηση του Ωρίωνα, προσπαθούσε να την προσπεράσει.

Δεν μπορούσε να επιτρέψει στον εαυτό της να δεθεί υπερβολικά μαζί του. Το ήξερε αυτό. Όμως, κάποιες μικρές λεπτομέρειες επέστρεφαν επίμονα για να διεκδικήσουν την προσοχή της, όπως εκείνη η μοναχική ελιά που έστεκε σαν σκούρο δάκρυ ψηλά στην πλαγιά του δεξιού ζυγωματικού του· το διαμαντένιο σχήμα των κοπτήρων του όταν χαμογελούσε.

Γιατί δεν της είχε στείλει ακόμη μήνυμα;

«Θα πας στην Κέιτ αργότερα;» ρώτησε τον πατέρα της για να πάρει το μυαλό της από τον Ωρίωνα.

«Κοίτα, έλεγα να σε ρωτήσω πρώτα», απάντησε ο Τζέρι. «Θα περάσεις από τον Λούκας;»

Η Έλεν σταμάτησε να ανασαίνει για μια στιγμή, ανέκτησε κάπως την αυτοκυριαρχία της και προσπάθησε να μη φανερώσει πως η ερώτηση την είχε κάνει ράκος. Ταυτόχρονα, πάσχισε να απαντήσει στη φωνή που άκουσε μέσα της να ψιθυρίζει τη λέξη *άπιστη*. Με τον Λούκας δεν ήταν μαζί. Τι σημασία είχε αν σκεφτόταν τον Ωρίωνα;

«Θα περάσω από την *Αριάδνη*, μπαμπά. Έχουμε κανονίσει κάτι. Οπότε, εσύ πήγαινε στην Κέιτ. Εγώ δε θα είμαι εδώ».

«Πάλι εργασία για το σχολείο έχετε;» ρώτησε τόσο αθώα ο πατέρας της, ώστε η Έλεν ήταν σίγουρη πως δεν την είχε πιστέψει.

«Ξέρεις κάτι; Όχι», ομολόγησε η Έλεν. Ήταν τόσο κουρασμένη, ώστε δεν μπορούσε να θυμάται τι ψέματα είχε ξεφουρνίσει όλον αυτό τον

καιρό. Αποφάσισε, λοιπόν, να δοκιμάσει μια δόση αλήθειας, έτσι για αλλαγή. «Με μαθαίνει αυτοάμυνα».

«Σοβαρά;» αναφώνησε ο Τζέρι πραγματικά σαστισμένος. «Γιατί;»

«Θέλω να μάθω πώς να προστατεύω τον εαυτό μου».

Η Έλεν συνειδητοποίησε πόσο αλήθεια ήταν αυτό που είπε. Δεν μπορούσε να περάσει την υπόλοιπη ζωή της κρυμμένη πίσω από άλλους ανθρώπους. Κάποια στιγμή θα ξέμενε από υπερασπιστές, ειδικά αν συνέχιζε να τους μαχαιρώνει κατάστηθα.

Ο Ωρίωνας κανονικά έπρεπε να της είχε στείλει μήνυμα. Πού είχε εξαφανιστεί;

«Α, καλά». Ο Τζέρι συνοφρυώθηκε βάζοντας τις σκέψεις του σε μια σειρά. «Λένη, να μιλήσουμε ανοιχτά. Είστε ζευγάρι εσύ και ο Λούκας, ναι ή όχι; Γιατί εγώ δεν μπορώ να καταλάβω τι συμβαίνει, αλήθεια δεν μπορώ να καταλάβω, κι εσύ δείχνεις τόσο στενοχωρημένη. Φαντάζομαι πως τα χαλάσατε, αλλά αν μαντεύω σωστά, τότε γιατί συνέβη αυτό; Μήπως σου έκανε κάτι;»

«Τίποτε δε μου έκανε, μπαμπά. Δεν είναι αυτό που φαντάζεσαι», μουρμούρισε η Έλεν. Εξακολουθούσε να της είναι αδύνατο να προφέρει το όνομα του Λούκας. «Απλά είμαστε φίλοι».

«Φίλοι. Σοβαρά; Λένη, σε κοιτάζω και νομίζω πως βλέπω ζόμπι».

Η κοπέλα έπνιξε ένα πικρό γέλιο και ανασήκωσε τους ώμους της. «Τι να σου πω, μπορεί να έχω κολλήσει καμιά γρίπη. Μην ανησυχείς. Θα το ξεπεράσω».

«Τώρα, για τη γρίπη μιλάμε ή για τον Λούκας;»

Το κινητό της Έλεν βούιξε ειδοποιώντας τη για εισερχόμενο μήνυμα. Η κοπέλα όρμησε να το πιάσει –*ο Ωρίωνας!*– αλλά ήταν η Κλερ. Ήθελε να μάθει πού ήταν.

«Τώρα πάλι τι έγινε;» ρώτησε ο Τζέρι.

«Ε; Τίποτε», απάντησε η κόρη του εξακολουθώντας να έχει καρφωμένο το βλέμμα στο τηλέφωνο. Γιατί δεν της είχε στείλει ακόμη μήνυμα ο Ωρίωνας;

«Απογοητευμένη μοιάζεις».

«Πρέπει να φύγω. Έρχεται η Κλερ, εδώ παρακάτω είναι», είπε ψέ-

ματα εκείνη προσπερνώντας το σχόλιο του πατέρα της περί απογοήτευσης, πράγμα που δεν ίσχυε άλλωστε. Ανήσυχη ένιωθε, δεν ήταν το ίδιο.

Τι της είχε κάνει ο Ωρίωνας; Ήξερε ότι όλο αυτό δεν ήταν φυσιολογικό. Αισθανόταν λες και ο εγκέφαλός της τελούσε υπό κατάληψη και, προφανώς, η επιδερμίδα της είχε αποφασίσει να του κάνει παρέα. Εξακολουθούσε να *νιώθει* τα χέρια του πάνω της και γνώριζε πως δεν ήταν απλά ένα καπρίτσιο της φαντασίας της. Αισθανόταν σημεία πίεσης στη μέση της πλάτης της, σαν να ήταν κολλημένα πάνω της τα δάχτυλά του. Τον ένιωθε να πιάνει τους γοφούς της, να την τραβά κοντά του, κι ας ήξερε πως βρισκόταν χιλιόμετρα μακριά, στην ηπειρωτική χώρα.

Άπλωσε το χέρι για να στηριχτεί και μέτρησε μέχρι το τρία. Η αίσθηση ότι κρατούσε τους γοφούς της μέσα στις παλάμες του υποχώρησε, όμως δεν έσβησε ολότελα. Προσπαθώντας να ξεφύγει από όλες εκείνες τις παράλογες αισθήσεις, αποχαιρέτισε τον πατέρα της με ένα φιλί, φόρεσε τα παπούτσια και το παλτό της και έφυγε άρον άρον από το σπίτι.

Τα σκαλοπάτια έμοιαζαν να υποχωρούν μπροστά της και μια γνώριμη οσμή ταξίδευε με το αεράκι. Η Έλεν έκανε επιτόπου μεταβολή και έστρεψε το κεφάλι προς τα πίσω επιχειρώντας να εντοπίσει την πηγή της. Αποπροσανατολισμένη, έπεσε στα γόνατα και άπλωσε τα χέρια ψάχνοντας στα τυφλά, σαν να είχε τα μάτια της δεμένα. Κάτι πολύ σοβαρό είχαν πάθει τα μάτια της. Ο ουρανός μπροστά της έμοιαζε στραβός, σαν να είχε σκιστεί στα δύο και στη συνέχεια να είχε ραφτεί βιαστικά με ένα δυο χιλιοστά να πατούν το ένα πάνω στο άλλο.

Η Έλεν ένιωσε ζεστασιά, μια θαυμάσια, παρηγορητική ζεστασιά μέσα σε μια θάλασσα παγωνιάς. Ένας αόρατος ήλιος τη ζέσταινε πολύ διακριτικά. Έκλεισε τα μάτια κι άπλωσε το χέρι για να αγγίξει τη ζεστασιά, η οποία έστεκε σε απόσταση όσο η σκιά ενός ανθρώπου, αλλά όπως έκανε να την αγγίξει, αυτή σκόρπισε στον ψυχρό αέρα του Οκτώβρη και εξαφανίστηκε.

Καυτά δάκρυα έτσουξαν τα ζαλισμένα μάτια της Έλεν. Ένιωθε σαν να είχε μόλις στερηθεί κάτι που χρειαζόταν απεγνωσμένα. Τίναξε τα χέρια της τριγύρω, αλλά δεν υπήρχε τίποτε εκεί.

Έλα κοντά μου, Ανόνειρη. Λαχταρώ να σε κρατήσω στην αγκαλιά μου.

Η Έλεν πάγωσε και κοίταξε τριγύρω. Είχε ακούσει έναν αντρικό ψίθυρο... Όμως, από πού;

Ο ήχος ακούστηκε μέσα από το μυαλό της, αλλά η φωνή σίγουρα δεν ήταν δική της. Ακούστηκε τόσο βελούδινη, σαν βάλσαμο. Η κοπέλα ήθελε να την ακούσει ξανά.

Σηκώθηκε όρθια και έριξε μια αμήχανη ματιά προς τα παράθυρα των γειτόνων, με την ελπίδα πως κανείς τους δεν την είχε δει. Δεν ήξερε πώς θα μπορούσε να εξηγήσει εκείνη την αντίδρασή της σε έναν τρίτο, πόσω μάλλον στον εαυτό της. Μια τρομερή σκέψη πέρασε από το μυαλό της. Θολή όραση, προβληματική ισορροπία, εξάψεις και ρίγη, όλα αυτά ήταν γνωστά συμπτώματα της έλλειψης ύπνου. Το ίδιο και η άνοια. Δεν αποκλειόταν να φαντάστηκε το περιστατικό, συμπεριλαμβανομένης της φωνής.

Η Έλεν ήξερε πως δεν είχε την πολυτέλεια να πανικοβληθεί. Αποτίναξε το φόβο. Απομακρύνθηκε λίγο τρέχοντας ελαφρά, βεβαιώθηκε πως δεν την έβλεπε κανείς και πέταξε στον αέρα. Λίγες στιγμές αργότερα προσγειώθηκε στο στίβο μάχης της οικογένειας Δήλος, ακριβώς δίπλα στην Αριάδνη και στον Ματ, οι οποίοι είχαν αρχίσει ήδη προπόνηση. Ο φίλος της τσίριξε σαν κοριτσάκι.

«Τι διάβολο, Λένη!» Βάλθηκε να σέρνεται στην άμμο προσπαθώντας να σταθεί ξανά στα πόδια του. «Πώς έσκασες έτσι από το πουθενά;»

«Συγγνώμη! Δεν το σκέφτηκα», απολογήθηκε η κοπέλα.

Είχε ξεχάσει πως ο Ματ δεν την είχε δει ποτέ πραγματικά να πετά, αλλά της προκάλεσε τέτοια έκπληξη το ότι ο Ματ και η Αριάδνη προπονούνταν ανοιχτά, ώστε ξέχασε να μετριάσει την ταχύτητα της προσγείωσής της. Ετοιμαζόταν να ρωτήσει τον Ματ αν κατάφερε με κάποιο τρόπο να πείσει τον πατέρα της Αριάδνης πως έπρεπε να μάθει να χειρίζεται τα όπλα, όταν άκουσε την Κλερ να σκάει στα γέλια από μια γωνιά του χώρου.

«Γεια σου, ρε Ματ! Είχα να σε ακούσω να πιάνεις τόσο ψιλή νότα από τον καιρό που πηγαίναμε στο δημοτικό». Η Κλερ έσφιγγε το δερ-

ματόδετο βιβλίο που διάβαζε στο στήθος της καθώς τρανταζόταν σύγκορμη από τα γέλια.

«Τι αστείο. Γελάσαμε και σήμερα». Προφανώς, ο Ματ δεν είχε διάθεση για πειράγματα εκείνη την ώρα. Στράφηκε στην Έλεν με πρόσωπο αυστηρό. «Τι κάνεις εδώ πέρα, Λένη; Δε θα έπρεπε τέτοια ώρα να είσαι στη βιβλιοθήκη με την Κασσάνδρα;»

«Ποιος ο λόγος; Η Κλερ είναι δέκα φορές καλύτερη στην έρευνα απ' ό,τι εγώ. Εμπόδιο θα της γινόμουν παίρνοντας από τα ράφια βιβλία που δεν μπορώ να καταλάβω τόσο καλά όσο εκείνη». Η Έλεν έγνεψε χαρακτηριστικά προς την πλευρά της φίλης της, η οποία κατάφερε να υποκλιθεί αναγνωρίζοντας τη φιλοφρόνηση, παρότι εξακολουθούσε να κάθεται. «Αυτή τη στιγμή δεν έχω ανάγκη από μελέτη. Αυτό που χρειάζομαι είναι να με εκπαιδεύσει η Αριάδνη».

Η κοπέλα δεν έδειξε να χαίρεται ιδιαίτερα με την πρόταση. «Έλεν; Το ξέρεις πως σε λατρεύω και όλα τα σχετικά, όμως δεν υπάρχει περίπτωση να κάτσω να πάθω ηλεκτροπληξία. Γιατί δεν πετάς μέχρι την ηπειρωτική χώρα, να βρεις ένα ωραίο, μεγάλο δέντρο, να του βάλεις φωτιά; Το ίδιο είναι».

«Δε με καταλαβαίνεις», είπε με ένταση η Έλεν.

Όλα τα βλέμματα στράφηκαν πάνω της, οπότε εκείνη πάγωσε. Συνειδητοποίησε φευγαλέα πως κάποιες φορές ακουγόταν πολύ επιθετική, ίσως και λιγάκι τρομακτική, όταν έχανε την ψυχραιμία της. Κοίταξε προς τα κάτω και είδε πως τα χέρια της είχαν γίνει μπλε από το στατικό ηλεκτρισμό που συσσωρευόταν εκεί. Έσβησε αμέσως τον κεραυνό που πήγαινε να σχηματιστεί. Κουνώντας το κεφάλι για να καθαρίσει τη σκέψη της, η Έλεν επικέντρωσε την ξεστρατισμένη προσοχή της και ανέκτησε την ηρεμία της. Ήξερε ότι το μυαλό της δεν ήταν απόλυτα προσγειωμένο αυτό το διάστημα και επομένως έπρεπε να είναι προσεκτική.

«Τότε, εξήγησέ μου. Τι είναι αυτό που δεν καταλαβαίνουμε;» ρώτησε απολύτως λογικά η Αριάδνη.

«Πρέπει να μάθω πώς να μάχομαι σώμα με σώμα *χωρίς* τις δυνάμεις μου. Πρέπει να είμαι σε θέση να νικήσω κάποιον τόσο μεγαλόσωμο και δυ-

νατό όσο ο Ματ, τουλάχιστον, χωρίς να χρησιμοποιήσω ούτε στάλα από τη δύναμη που έχω ως Επίγονος ή οποιοδήποτε άλλο χάρισμά μου».

«Υπάρχει κάποιος λόγος γι' αυτό;» ρώτησε χωρίς περιστροφές η Κλερ.

«Χθες τη νύχτα, στον Κάτω Κόσμο, εγώ κι ο Ωρίωνας πέσαμε πάνω στον Άρη».

Εμβρόντητα βλέμματα στράφηκαν προς το μέρος της από τρία σημεία της αρένας. Ο ζαλισμένος νους της Έλεν συνειδητοποίησε, με καθυστέρηση μερικών ωρών, ότι πιθανότατα θα έπρεπε να τηλεφωνήσει σε κάποιον ή να ενημερώσει για το περιστατικό με τον Άρη. Δεν ήταν ό,τι πιο συνηθισμένο να συναντήσεις ένα θεό. Όμως, το μυαλό της ήταν τόσο απορροφημένο σε όσα είχαν συμβεί ανάμεσα στην ίδια και στον Ωρίωνα σε εκείνη τη σπηλιά, ώστε δεν κάθισε καν να σκεφτεί τη σημασία των όσων *προηγήθηκαν*, όσο οι δυο τους βρίσκονταν ακόμη στον Κάτω Κόσμο.

Το μεταξύ τους περιστατικό ήταν για εκείνη πολύ πιο σημαντικό από την εμφάνιση οποιουδήποτε θεού, ειδικά τώρα που άρχισε να υποψιάζεται πως ο Ωρίωνας την απέφευγε εσκεμμένα. Και πάλι, όμως, έπρεπε να θυμηθεί να ειδοποιήσει κάποιον σχετικά με τον Άρη. *Γιατί δεν μπορώ πια να ελέγξω τις σκέψεις μου*; αναρωτήθηκε παραζαλισμένη η Έλεν.

Επειδή με χρειάζεσαι. Έλα. Μπορώ να σου χαρίσω τα πιο γλυκά όνειρα.

Η κοπέλα έφερε απότομα μια στροφή γύρω από τον εαυτό της αναζητώντας την πηγή της φωνής. Έπειτα από μια περιστροφή ήταν σαφές πως η φωνή πήγαζε και πάλι από το μυαλό της. Πήρε μερικές ανάσες και κούνησε το κεφάλι για να απαλλαγεί από όλα εκείνα τα νήματα που έμοιαζαν να χορεύουν μπροστά της διαγράφοντας φωτεινά, ακαθόριστα μονοπάτια.

«Έλεν; Είσαι καλά;» ρώτησε η Αριάδνη αγγίζοντας απαλά τον αγκώνα της κοπέλας με τα ιαματικά χέρια της. Η Έλεν χαμογέλασε βλέποντας την ευγενική χειρονομία της ξαδέρφης της, όμως τράβηξε το μπράτσο της.

«Ο Άρης υποχώρησε μπροστά στον Ωρίωνα, γιατί είναι φανερό πως, με ή χωρίς τις δυνάμεις του, εκείνος ξέρει πώς να πολεμά. Εγώ, όμως,

όχι», είπε η κοπέλα, ενώ χρειάστηκε να αντλήσει όση βούληση διέθετε για να τιθασέψει τις σκέψεις της. «Πρέπει να μάθω πώς να στέκομαι απέναντι στον Άρη μόνη μου».

Ειδικά αν ο Ωρίωνας τη μισούσε πλέον και δεν ήθελε να την ξαναδεί μπροστά του. Μόλις αναλογίστηκε την περίπτωση να επέστρεφε στον Κάτω Κόσμο χωρίς εκείνον, χρειάστηκε να καταβάλει προσπάθεια για να μη δακρύσει.

«Ο Άρης; Όπως λέμε, Άρης, ο θεός του πολέμου;» Η Κλερ ακούστηκε σαν να ήθελε να ξεκαθαρίσει απόλυτα ότι όλοι είχαν καταλάβει το ίδιο πράγμα.

«Ναι», απάντησε η Έλεν κουνώντας λυπημένα το κεφάλι.

«Λοιπόν, τι συνέβη;» φώναξε ο Ματ. «Του μίλησες;»

«Ξέρεις, δεν ήταν κανονικός διάλογος. Είναι τρελός, Ματ... Κι όταν λέω τρελός, εννοώ *σαλταρισμένος*. Μιλούσε λες κι απάγγελνε στίχους ή δεν ξέρω εγώ τι, ενώ του έτρεχαν αίματα απ' όπου μπορείς να φανταστείς. Ακόμη και τα *μαλλιά* του αιμορραγούσαν, αν είναι ποτέ δυνατό, και δε νομίζω πως όλο εκείνο το αίμα ήταν δικό του». Η Έλεν χαμήλωσε το βλέμμα και είδε τα δάχτυλά της να σαλεύουν νευρικά. Έτρεμε σύγκορμη.

Αντιμέτωπη με το δυνατό φως της μέρας, αναρωτήθηκε ξαφνικά αν είχε φανταστεί όλη εκείνη τη σκηνή με τον Άρη. Τα πάντα γύρω της έμοιαζαν τόσο αληθινά, όμως της είχε φανεί ψεύτικο. Τα χρώματα ήταν υπερβολικά ξεθωριασμένα, οι φωνές αντηχούσαν στ' αφτιά της πολύ δυνατές και τραχιές. Ήταν λες και ο χώρος γύρω της είχε μετατραπεί ξαφνικά σε σκηνικό μιούζικαλ του Μπρόντγουεϊ και η Έλεν ήταν η μοναδική που καθόταν σε αρκετή απόσταση, ώστε να διακρίνει ότι ο κόσμος ήταν φτιαγμένος ολότελα από μπογιές και κομμάτια κόντρα πλακέ.

«Απ' ό,τι μπορούμε να καταλάβουμε, ο Άρης είναι θνητός στον Κάτω Κόσμο όπως κι εμείς». Προσπαθούσε να υπερνικήσει τις φωνές στο μυαλό της. «Δεν παύει, όμως, να είναι ένας μεγαλόσωμος άντρας που ξέρει πώς να πολεμά. Πρέπει οπωσδήποτε να με διδάξεις, Αριάδνη. Θα το κάνεις;»

«Θα πρέπει να σταθείς εσύ απέναντί της για να μπορώ εγώ να διδάσκω», είπε ήσυχα η Αριάδνη στον Ματ. «Τι λες, θα τα καταφέρεις;»

«Πιθανότατα όχι. Όμως, ας το προσπαθήσουμε», απάντησε εκείνος.

«Πάμε στο κλουβί», είπε η Αριάδνη με βαριά φωνή. «Ματ, θα πρέπει να φορέσεις πανοπλία. Δε θέλω να γεμίσεις τα ρούχα σου με αίματα».

Όση ώρα προπονούνταν η Έλεν και ο Ματ, η Κλερ πήγε στο σπίτι για να ενημερώσει τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας για τη συνάντηση της Έλεν με τον Άρη, ελπίζοντας ίσως στην κατάστρωση κάποιου σχεδίου. Ο Ματ και η Έλεν εξασκήθηκαν για ώρες και η Αριάδνη δεν τους πήρε με το μαλακό. Σε αρκετές περιπτώσεις, μάλιστα, η Έλεν ένιωσε λες και η γλυκιά, ντελικάτη φίλη της λειτουργούσε σαν αγωγός του Έκτορα, βγάζοντας όλη την αυστηρότητά του, θυμίζοντας εκπαιδευτή σε κέντρο νεοσύλλεκτων.

Δεν ήταν εύκολο να χτυπά τον Ματ. Εκείνος φορούσε προστατευτικό εξοπλισμό, ώστε να μην τραυματιστεί, όμως ακόμη κι έτσι, η Έλεν κρατήθηκε περισσότερες φορές από όσες θα έπρεπε. Κάθε φορά ανησυχούσε μήπως τον τραυματίσει. Η σκέψη αυτή την οδηγούσε να αναλογιστεί πώς είχε τραυματίσει τον Ωρίωνα, οπότε οι ενοχές την κατέκλυζαν.

Οι Ερινύες την εξανάγκασαν να το κάνει. Δεν το ήθελε πραγματικά όταν μαχαίρωσε τον Ωρίωνα. Αυτό υπενθύμιζε επανειλημμένα στον εαυτό της. Όμως εκείνη τη στιγμή που γονάτισε μπροστά του ήθελε να τον σκοτώσει. Μάλιστα, μόνο ένα άλλο άτομο υπήρχε, απέναντι στο οποίο είχε βιώσει ένα τόσο καταλυτικό συναίσθημα.

Οι Ερινύες ευθύνονται, σκέφτηκε αποφασιστικά η Έλεν. *Ένστικτο είναι, όχι γνήσιο συναίσθημα.*

Όμως, αν το ένστικτό της την ωθούσε σε μια τόσο απαίσια αντίδραση, πώς θα μπορούσε να εμπιστευτεί τον εαυτό της; Της φαινόταν λες και ό,τι ήθελε ενστικτωδώς ήταν ανήθικο, στενόχωρο ή απλά εντελώς λάθος. Δεν είχε ιδέα τι έπρεπε να κάνει.

Αποκαμωμένη, σε σημείο που δεν άντεχε να κρατήσει τα χέρια της ψηλά, η Έλεν εγκατέλειψε την άμυνα. Ο Ματ τής κατάφερε μια γροθιά στο πρόσωπο.

«Αμάν, φιλενάδα! Πραγματικά είσαι χάλια χωρίς τον κεραυνό σου», αναφώνησε η Κλερ διασχίζοντας το κατώφλι.

«Να 'σαι καλά, Κλερ», είπε σαρκαστικά η Έλεν και σηκώθηκε με κόπο από κάτω. «Λοιπόν, τι είπαν η Κασσάνδρα και ο Ιάσονας;»

«Θα προσπαθήσουν να βρουν μια λύση, αυτό είπαν». Η Κλερ μόρφασε. «Ειλικρινά; Δε νομίζω να έχει κανείς την παραμικρή ιδέα για το τι πρέπει να γίνει στη συνέχεια».

«Τέλεια», είπε η Έλεν, ενώ ο Ματ την τραβούσε από το χέρι και τη βοηθούσε να σηκωθεί.

«Έλα, πάμε», την παρότρυνε ο νεαρός. «Συνεχίζουμε την προπόνηση».

Η Έλεν δεν ήθελε να προπονηθεί άλλο, όμως ήξερε πως ο Ματ είχε δίκιο. Τα χρονικά περιθώρια ήταν στενά. Όλοι ήξεραν πως αργά ή γρήγορα θα έπρεπε να πέσει στο κρεβάτι και ξαφνικά έμοιαζε να χρειάζεται τα πάντα, ταυτόχρονα κι αμέσως... Πολεμικές ικανότητες, σχέδια για να αντιμετωπίσει τον Άρη, θεωρίες σχετικά με το τι συνέβαινε εκεί κάτω. Ήταν ανάγκη να ενώσουν όλοι τις δυνάμεις τους και να βρουν για λογαριασμό της κάποιες απαντήσεις, αλλιώς δεν υπήρχε περίπτωση να γίνει κάτι. Πάντως, η Έλεν αισθανόταν υπεύθυνη, σαν να έπρεπε να ήταν εκείνη που θα αναλάμβανε αυτά τα θέματα.

Μια φωνή στο μυαλό της, που θύμιζε περιέργως τη φωνή του Έκτορα, της υπενθύμισε πως η ανάθεση αρμοδιοτήτων στους συνεργάτες αποτελούσε μία από τις βασικότερες ικανότητες που έπρεπε να αποκτήσει ένας στρατηγός.

Από πότε έγινα στρατηγός εγώ; αναρωτήθηκε πικραμένη η Έλεν. Εκείνη τη στιγμή θα έδινε σχεδόν τα πάντα για να μπορέσει να επικοινωνήσει με τον Έκτορα και να ζητήσει τη συμβουλή του ή να στείλει ένα μήνυμα στον Ωρίωνα για να αστειευτούν. Κι ο Λούκας... Εδώ η Έλεν σταμάτησε. Ήταν αμέτρητα τα πράγματα για τα οποία τον χρειαζόταν, όμως δε θα κατάφερνε να αποκτήσει κανένα από αυτά. Γιατί δεν μπορούσαν απλά να είναι παρόντες στη ζωή της; Γιατί έπρεπε τα πάντα να είναι τόσο πολύπλοκα;

«Συγκεντρώσου!» φώναξε αυστηρά η Αριάδνη.

Ο Ματ διέκρινε την ευκαιρία που του παρουσιαζόταν κι επιτέθηκε γκρεμίζοντας την Έλεν. Η πλάτη της έσκασε με δύναμη στο ταπί, οπότε η κοπέλα απέμεινε να κοιτάζει το γυμνό γλόμπο που κρεμόταν πάνω

από το κλουβί, προσπαθώντας να καταλάβει σε ποιο σημείο τής είχε ξεφύγει η κατάσταση. Σε μια στιγμή απαρίθμησε όλες τις αστοχίες που την οδήγησαν εκεί.

Πρώτο: ο Έκτορας. Ήξερε ότι δικό της ήταν το φταίξιμο που κατέληξε Απόβλητος. Έπρεπε να τον είχε εμποδίσει να σκοτώσει τον Κρέοντα. Όμως, επειδή φοβήθηκε τόσο πολύ το σκοτάδι του Άρχοντα των Σκιών, ο Έκτορας αναγκάστηκε να σκοτώσει το *δικό της* εχθρό. Τώρα, εκείνος ήταν εξόριστος.

Δεύτερο: ο Ωρίωνας. Αντιστάθηκε στις Ερινύες, ενώ θα μπορούσε εύκολα να τη σκοτώσει. Για ευχαριστώ, εκείνη τον μαχαίρωσε κατάστηθα. Τώρα, άρχισε να υποψιάζεται πως τον είχε χάσει. Η σκέψη αυτή την πλήγωνε τόσο βαθιά, ώστε της κοβόταν η ανάσα και προσπαθούσε να την αποδιώξει από το μυαλό της.

Τέλος: ο Λούκας. Πάντοτε ο Λούκας.

Η σκέψη του και μόνο έμοιαζε να βάζει φρένο στη δίνη του μυαλού της. Καμιά άλλη σκέψη δεν τολμούσε να εμφανιστεί έπειτα από αυτή. Στη διάρκεια εκείνης της φευγαλέας διαύγειας δεν υπήρχε τίποτ' άλλο πέρα από το όνομά του, που άνοιγε ένα φωτεινό μονοπάτι στο σκοτισμένο μυαλό της.

«Λένη; Είσαι εντάξει;» ρώτησε ανήσυχα ο Ματ. Η Έλεν συνειδητοποίησε ότι ήταν ακόμη πεσμένη ανάσκελα, χαμένη στις σκέψεις της.

«Τέλεια», απάντησε αγγίζοντας το χείλος της, που είχε πρηστεί από τη γροθιά του. Κοίταξε τον Ματ, ο οποίος στεκόταν από πάνω της με τις γροθιές σηκωμένες, σε ετοιμότητα. «Ξέρεις κάτι, Ματ; Έχεις εξελιχτεί σε πολύ ζόρικο τύπο».

Εκείνος στριφογύρισε τις κόρες των ματιών του και απομακρύνθηκε, φανερά εκνευρισμένος, σαν να νόμιζε ότι η Έλεν τον κορόιδευε. Όμως, δεν ήταν έτσι. Πράγματι, είχε πάρει όγκο τις τελευταίες εβδομάδες και πλέον η στάση του θύμιζε μαχητή, όχι παίκτη του γκολφ. Αν η Έλεν μισόκλεινε τα μάτια και ξεχνούσε ποιον κοιτούσε, θα μπορούσε να τον πει ακόμη και μάγκα. Επίσης, όφειλε να ομολογήσει πως θα τον έλεγε και παίδαρο, έστω κι αν της φαινόταν αφύσικο να σκέφτεται τον Ματ σαν οτιδήποτε άλλο πέρα από αδερφό της.

«Λοιπόν, τι λες, θα σηκωθείς ή σου φτάνει τόσο;» φώναξε εύθυμα η Κλερ στη φίλη της, που είχε μείνει ανάσκελα.

«Ναι, νομίζω φτάνει τόσο», είπε η Έλεν απευθυνόμενη στο ταβάνι.

«Ωραία, γιατί σε περιμένουν ένα κάρο μηνύματα από τον Ωρίωνα», είπε η Κλερ διαβάζοντάς τα χωρίς τον παραμικρό δισταγμό. «Αμάν, πολύ στενοχωρημένος ακούγεται. Τι συνέβη;»

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει την ερώτησή της. Η Έλεν πέταξε από το κλουβί και άρπαξε το τηλέφωνο.

Ο Ωρίωνας της είχε αφήσει μισή ντουζίνα μηνύματα. Αρχικά ήταν αστεία, σαν να ήθελε να εκτονώσει την κατάσταση, όμως στην πορεία έπαιρναν όλο και πιο σοβαρό τόνο. Το προτελευταίο που της έστειλε έλεγε: **Μπορούμε να το ξεπεράσουμε αυτό, έτσι δεν είναι;**

Δέκα λεπτά αργότερα είχε γράψει: **Φαντάζομαι πως η χθεσινή νύχτα ήταν το τέλος.**

«Τι συνέβη χθες τη νύχτα;» ρώτησε η Κλερ διαβάζοντας στημένη πάνω από τον ώμο της φίλης της. «Μη μου πεις πως εσείς οι δύο...» Άφησε τη φράση της στη μέση μόλις είδε τα μάτια της Έλεν να γυαλίζουν από θυμό.

«Τι; Τι θέλεις να ρωτήσεις, φιλενάδα;» είπε η κοπέλα περισσότερο για να κρύψει την αμηχανία της. Δεν ήθελε να συζητήσει το πώς την είχε αγγίξει ο Ωρίωνας ούτε καν με την Κλερ. Ήταν προσωπικό θέμα και, το σημαντικότερο, υπήρχε περίπτωση να τους στρέψει εναντίον του Ωρίωνα.

Όλοι τους γνώριζαν τους κανόνες που καθόριζαν την Εκεχειρία. Δε θα ήθελαν να συναντήσει εκείνη ξανά τον Επίγονο, αν νόμιζαν ότι άρχισε να δένεται υπερβολικά μαζί του. Όμως, ανεξάρτητα από το όποιο δέσιμο, η Έλεν δεν ήταν σίγουρη αν θα μπορούσε να συνεχίσει στον Κάτω Κόσμο χωρίς τη βοήθειά του. Τον είχε ανάγκη. Απλά έλπιζε, για το καλό όλων τους, να μην τον είχε ανάγκη πάρα πολύ.

«Η Κλερ δεν υπαινίχτηκε κάτι, Έλεν», παρενέβη ψύχραιμα ο Ματ. «Όλοι μας ανησυχούμε. Είναι προφανές από την αντίδρασή σου στο μήνυμά του πως έχετε έρθει κοντά».

«Να σου πω κάτι; Έχω σιχαθεί τον τρόπο που με κοιτάτε λοξά, κάθε

φορά που μου στέλνει μήνυμα ο Ωρίωνας», αποκρίθηκε η Έλεν ενοχλημένη. «*Εννοείται* πως έχουμε έρθει κοντά! Μαζί ζούμε μια κόλαση. Κυριολεκτικά *κόλαση*, καταλαβαίνεις; Και χθες τη νύχτα τα πράγματα ήταν άσχημα... Πολύ άσχημα. Έπειτα από αυτό που έκανα, δεν ήμουν σίγουρη αν θα είχα ξανά νέα του».

«Τι συνέβη;» ρώτησε ψύχραιμα ο Ματ ακούγοντας τη φωνή της Έλεν να ραγίζει από τη φόρτιση. Εκείνη ανέκτησε την αυτοκυριαρχία της και συνέχισε.

Διηγήθηκε όλα όσα συνέβησαν με τον Κέρβερο, το μυστηριώδες άτομο που απέσπασε την προσοχή του τέρατος, καθώς και το πώς μαζί με τον Ωρίωνα έτρεξαν προς την πύλη για να γλιτώσουν τις ζωές τους. Στη συνέχεια, με βαριά, μονότονη φωνή, τους περιέγραψε πώς είχαν δει τις Ερινύες.

«Εκείνος τους αντιστεκόταν, όμως εγώ μάλλον δεν ήμουν αρκετά δυνατή», ομολόγησε. «Τον κοίταξα στα μάτια και τον κάρφωσα με το μαχαίρι του. Και το έκανα χωρίς βιασύνη».

Ενώ ταυτόχρονα τον φιλούσα, πρόσθεσε μέσα της η Έλεν, όμως δε θα το έλεγε ποτέ αυτό στους άλλους.

Όλοι τους είχαν απομείνει να την κοιτάζουν εμβρόντητοι. Δάκρυα ανάβλυσαν στα μάτια της από τις τύψεις κι αμέσως τα σκούπισε θυμωμένα, ενώ ευχόταν να μπορούσε εξίσου εύκολα να διαγράψει από τη μνήμη της το πρόσωπο του Ωρίωνα. Έμοιαζε τόσο έκπληκτος και πληγωμένος καθώς την κοίταζε. Κι αυτό γιατί εκείνη τον είχε προδώσει.

«Ναι, το ξέρω. Είμαι απαίσιος άνθρωπος. Λοιπόν, θα μου δώσετε ένα λεπτό να του απαντήσω;»

Οι τρεις τους προσπάθησαν να της πουν πως δεν την κατηγορούσαν για ό,τι είχε συμβεί, πως δεν έφταιγε εκείνη που επιτέθηκε στον Ωρίωνα, όμως η Έλεν τούς γύρισε την πλάτη και εστίασε την προσοχή της στο τηλέφωνό της. Είχε ανάγκη να αποκαταστήσει την επικοινωνία της με τον Ωρίωνα πολύ περισσότερο απ' όσο χρειαζόταν να γαληνέψουν τις ενοχές της οι καλοπροαίρετοι φίλοι της.

Δεν μπορώ να σου πω πόσο πολύ λυπάμαι, έγραψε η Έλεν. **Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ, θα με συγχωρέσεις;**

Περίμενε. Καμιά απάντηση. Άρχισε να διαβάζει τα άλλα μηνύματα που της είχε στείλει και διαπίστωσε ότι δεν της φαινόταν θυμωμένος, όμως ίσως στο μεταξύ ξανασκέφτηκε όσα είχαν συμβεί και άλλαξε γνώμη. Ίσως δεν τον έβλεπε ποτέ ξανά. Πάνω στην απόγνωσή της του έστειλε απανωτά μηνύματα.

Αν δε με συγχωρέσεις, ορκίζομαι πως δε θα κοιμηθώ ξανά.

Ωρίωνα; Τουλάχιστον απάντησέ μου.

Σε παρακαλώ, μίλησέ μου.

Η Έλεν κάρφωνε το βλέμμα της στην οθόνη έπειτα από κάθε μήνυμα ελπίζοντας σε μια απάντηση, όμως δεν πήρε καμία. Έπειτα από μερικά λεπτά απόλυτης σιγής κάθισε στο πάτωμα εντελώς εξουθενωμένη. Ολόκληρο το σώμα της έκαιγε κι έτρεμε, ενώ ένιωθε λες και δύο πελώρια χέρια την είχαν γραπώσει από το πρόσωπο και της έσφιγγαν το κεφάλι.

«Τίποτε ακόμη από τον Ωρίωνα;» ρώτησε η Αριάδνη. Η Έλεν κούνησε αρνητικά το κεφάλι κι έτριψε τα μάτια της. Πόση ώρα είχε περάσει χαζεύοντας την οθόνη; Όταν κοίταξε τριγύρω, παρατήρησε πως ο Ιάσονας και η Κασσάνδρα είχαν έρθει να τους συναντήσουν στο χώρο της προπόνησης. Έτριψε το πρόσωπό της και ρίγησε νιώθοντας ξαφνικά να κρυώνει πολύ.

«Πρέπει να μας μιλήσεις γι' αυτή τη φωνή που ανέφερες, εκείνη που απέσπασε την προσοχή του Κέρβερου», είπε η Κασσάνδρα.

«Δεν είδαμε ποιος ήταν», απάντησε η Έλεν. «Όμως, ένα πράγμα θα σας πω: Όποιος κι αν ήταν, ήξερε από αλαλαγμούς».

«Ακούγεται απίθανο», είπε η Κασσάνδρα προβληματισμένη.

«Μήπως ήταν κάποια από εκείνες τις άρπυιες;» ρώτησε ο Ιάσονας προτείνοντας μια πιθανή απάντηση.

«Δεν ήταν άρπυια, Ιάσονα. Ήταν φωνή *ανθρώπου*, ζωντανού ανθρώπου, ο οποίος διακινδύνευσε να τον κατασπαράξει ένας πολύ μεγάλος, τρικέφαλος λύκος για να μας βοηθήσει. Το ξέρω, ακούγεται τρελό, όμως την άκουσε και ο Ωρίωνας. Δεν ήταν ψευδαίσθηση».

Ούτε εγώ είμαι ψευδαίσθηση, πεντάμορφη. Σε περιμένω.

Η Έλεν ίσιωσε το κορμί της κι έγειρε το κεφάλι στο πλάι προσπα-

θώντας να εντοπίσει την πηγή της φωνής. Ήταν προφανές ότι κανείς άλλος δεν την είχε ακούσει.

«Θα έρθεις μαζί μας στη βιβλιοθήκη, Έλεν;» Ο τρόπος που μίλησε η Κασσάνδρα έκανε την ερώτηση να ακουστεί σχεδόν σαν διαταγή. «Ο Ιάσονας κι εγώ θέλουμε να σου μιλήσουμε».

Ο Ιάσονας έγνεψε κοφτά προς το μέρος της Αριάδνης καθώς πέρασε από μπροστά της. Τα χείλη του ήταν σουφρωμένα, σαν να ήταν ενοχλημένος. Η Έλεν παρατήρησε πως δεν κοίταξε καν προς την πλευρά της Κλερ ή του Ματ. Τους προσπέρασε ψυχρά. Ρίχνοντας μια ματιά προς τα πίσω, η Έλεν είδε την Κλερ να κοιτάζει σαστισμένη τον Ιάσονα καθώς απομακρυνόταν. Κρίνοντας από την όψη της, έμοιαζε σαν να ήθελε είτε να του φωνάξει να σταματήσει είτε να βάλει τα κλάματα. Η Έλεν καταλάβαινε πως κάτι είχε συμβεί με τους τρεις τους και υποψιαζόταν πως κάποια σχέση είχε με το ότι η Αριάδνη εκπαίδευε ανοιχτά πλέον τον Ματ.

Ανέβηκαν στη βιβλιοθήκη. Πίσω από τις μεγάλες, γυάλινες μπαλκονόπορτες που έβλεπαν προς τον ωκεανό η Έλεν αντίκρισε το σούρουπο. Μία ακόμη μέρα έφτανε στο τέλος της, όμως για εκείνη ήταν απλά μια αλλαγή στην ένταση του φωτισμού.

Έστρεψε το βλέμμα της προς το μολυβένιο ορίζοντα που άλλαζε αποχρώσεις, από το σκούρο στο ανοιχτό και πάλι στο σκούρο, σχηματίζοντας λουρίδες θάλασσας και ουρανού, και σκέφτηκε πόσο παρόμοιες ήταν οι βαθμιδωτές αποχρώσεις του γκρίζου με τον τρόπο που αντιλαμβανόταν τη μέρα και τη νύχτα. Τα πάντα έμοιαζαν σαν μια αδιάφορη μείξη του μαύρου και του λευκού.

Σύντομα θα έπρεπε να κοιμηθεί. Ακόμη κι αν ο Ωρίωνας αρνιόταν να τη συναντήσει ξανά, η Έλεν ήξερε πως κάποια στιγμή θα έκλεινε τα μάτια και θα επέστρεφε εκεί. Μόνη.

«Έλεν;» Η Κασσάνδρα ακούστηκε ανήσυχη.

Η κοπέλα συνειδητοποίησε πως το μυαλό της είχε ξεστρατίσει ξανά κι αναρωτήθηκε πόση ώρα είχε απομείνει εκεί να χαζεύει έξω από το παράθυρο.

«Θέλατε να μου μιλήσετε;» ρώτησε προσπαθώντας να ακουστεί

φυσιολογική. Η μύτη της ήταν μπουκωμένη και είχε αρχίσει να τρέχει και πάλι. Ο Ιάσονας και η Κασσάνδρα κοιτάχτηκαν, σαν να μην είχαν αποφασίσει ποιος θα έπαιρνε πρώτος το λόγο.

«Αναρωτιόμασταν πώς νιώθεις», είπε τελικά η Κασσάνδρα.

«Δεν είμαι στα καλύτερά μου». Η Έλεν έστρεψε το βλέμμα της διαδοχικά στα δύο ξαδέρφια καθώς διαισθανόταν πως κάτι περίεργο συνέβαινε.

«Θα ήθελες να σε εξετάσω στα γρήγορα;» πρότεινε ο Ιάσονας διερευνητικά. «Ίσως μπορέσω να βοηθήσω».

«Ευχαριστώ, αλήθεια, όμως εκτός κι αν μπορείς να πάρεις έναν υπνάκο για λογαριασμό μου, δε νομίζω ότι μπορείς να κάνεις πολλά».

«Γιατί δεν τον αφήνεις να το προσπαθήσει;» ρώτησε η Κασσάνδρα με μάλλον υπερβολικά γλυκό τόνο.

«Εντάξει, θα μου πείτε τι τρέχει;» ρώτησε η Έλεν και ο τόνος της φωνής έδειχνε ότι δε σήκωνε υπεκφυγές. Και πάλι τα δύο ξαδέρφια κοιτάχτηκαν με συνωμοτικό ύφος. «Να σας πω, παιδιά. Εδώ είμαι, μπροστά σας. Σας βλέπω πώς κοιτάζεστε, εντάξει;»

«Εντάξει. Πρέπει να ελέγξει ο Ιάσονας την κατάσταση στην οποία βρίσκεσαι, γιατί θέλουμε να διαπιστώσουμε αν οι κάθοδοι έχουν προκαλέσει κάποια βλάβη στον εγκέφαλό σου». Ήταν σαφές ότι η Κασσάνδρα δεν είχε άλλη υπομονή για ευγένειες.

«Αυτό που θέλει να πει είναι ότι παρατηρήσαμε πως δείχνεις αφηρημένη, ενώ και η υγεία σου αρχίζει να εμφανίζει προβλήματα», παρενέβη κατευναστικά ο ξάδερφός της.

«Αρκετά, Ιάσονα. Θέλει να της μιλήσουμε ανοιχτά, οπότε αυτό ακριβώς θα κάνω, κι ας προσπαθείς εσύ να της το πεις με τρόπο». Η επιβλητική χειρονομία της Κασσάνδρας την έκανε να μοιάζει με γυναίκα δεκαετίες μεγαλύτερη απ' ό,τι ήταν στην πραγματικότητα. «Οι Επίγονοι απειλούνται από μία μορφή ασθένειας και μόνο, Έλεν. Την *πνευματική* ασθένεια. Οι ημίθεοι δεν κολλάνε γρίπη ούτε παθαίνουν καταρροή. Απλά παραφρονούν».

«Θα μπορούσες, βέβαια, να γυρίσεις και να της το ξεφουρνίσεις φόρα παρτίδα, Κασσάνδρα. Ακριβώς όπως είχαμε σχεδιάσει να *μην* κάνου-

με», είπε ο Ιάσονας στριφογυρίζοντας αγανακτισμένος τις κόρες των ματιών του. «Έλεν, δε λέμε ότι έχεις τρελαθεί...»

«Όχι, όμως υποψιάζεστε πως κοντεύω. Έτσι δεν είναι;» Η κοπέλα κοίταξε κατάματα την Κασσάνδρα.

Η αδερφή του Λούκας είχε αλλάξει. Ό,τι είχε απομείνει από εκείνο το αξιαγάπητο κοριτσάκι που ήξερε κάποτε η Έλεν είτε είχε εξαφανιστεί είτε είχε θαφτεί τόσο βαθιά, ώστε δεν περίμενε πως θα αντίκριζε ξανά τον παλιό της εαυτό. Όφειλε να ομολογήσει, πάντως, ότι δε συμπαθούσε ιδιαίτερα τη γυναίκα που έπαιρνε τη θέση της μικρής αδερφής του Λούκας. Για την ακρίβεια, θεωρούσε πως αυτή η νέα Κασσάνδρα ήταν λυσσασμένη σκύλα κι απείχε ελάχιστες στιγμές από το να πει ανοιχτά τη γνώμη της.

«Αυτό που πρέπει να ξέρουμε είναι κατά πόσο είσαι σε θέση να ολοκληρώσεις αυτό που ξεκίνησες στον Κάτω Κόσμο», συνέχισε η Κασσάνδρα απτόητη μπροστά στο αποφασιστικό βλέμμα της Έλεν.

«Κι αν έλεγα όχι, τι θα κάνατε; Τι θα μπορούσε να κάνει οποιοσδήποτε;» ρώτησε η κοπέλα ανασηκώνοντας τους ώμους. «Η προφητεία αναφέρει πως είμαι η μόνη που μπορώ να διώξω τις Ερινύες, κι έτσι κάθε νύχτα κατεβαίνω στον Κάτω Κόσμο, είτε το θέλω είτε όχι. Επομένως, τι διαφορά έχει το αν μπορώ να αντέξω την πίεση ή όχι;»

«Ειλικρινά; Καμία. Όμως, έχει σημασία για τον τρόπο που αξιολογούμε τις πληροφορίες που μας φέρνεις», είπε ο Ιάσονας πολύ λογικά. «*Προσπαθούμε* να πιστέψουμε πως είναι αλήθεια αυτά που μας είπες σχετικά με την κατάβασή σου χθες τη νύχτα, όμως...»

«Εντάξει, τώρα *σίγουρα* με δουλεύετε!»

«Είπες πως είδες ένα θεό... ένα θεό που είναι φυλακισμένος στον Όλυμπο εδώ και χιλιάδες χρόνια! Ύστερα ισχυρίστηκες πως υπήρχε ένας ακόμη *ζωντανός* στον Κάτω Κόσμο, μαζί με σένα και τον Ωρίωνα, κάποιος που εμφανίστηκε από το πουθενά και σαν από θαύμα έσωσε τις ζωές σας», συνέχισε η Κασσάνδρα με υψωμένη φωνή. «Πώς ακριβώς έφτασε εκεί κάτω αυτό το άτομο;»

«Δεν ξέρω! Κοίτα, ακόμη κι εγώ είχα τις αμφιβολίες μου για το κατά πόσο ήταν αληθινό όλο αυτό, όμως δεν ήμουν η μόνη που το είδα να

συμβαίνει, εντάξει; Ρωτήστε τον Ωρίωνα. Θα σας πει τα ίδια ακριβώς πράγματα».

«Ποιος μπορεί να μας διαβεβαιώσει ότι οι ψευδαισθήσεις σου δεν επηρεάζουν τον τρόπο που βιώνει τον Κάτω Κόσμο ο Ωρίωνας, καθώς και τις δικές σου εμπειρίες;» φώναξε η Κασσάνδρα στην Έλεν. «Εσύ είσαι η Καταβάτρια, όχι αυτός! Μας έχεις πει τόσες φορές πως, αν κοιμηθείς σε άσχημη ψυχολογική κατάσταση, καταλήγεις σε ένα εξίσου απαίσιο μέρος. Κι αν πέφτεις στο κρεβάτι *ακούγοντας φωνές* που δεν υπάρχουν, τότε τι γίνεται;»

«Πώς το ξέρεις ότι ακούω φωνές;» ψιθύρισε η Έλεν. Ο Ιάσονας την κοίταξε με συμπάθεια, σαν να μπορούσαν όλοι τους να διακρίνουν κάτι που διέφευγε από την ίδια.

«Το μόνο που λέμε είναι ότι μοιάζεις ικανή να ελέγχεις το τοπίο του Κάτω Κόσμου σε κάποιο βαθμό. Επομένως, πρέπει να εξετάσεις την περίπτωση να έχεις τη δύναμη να πλάθεις ολόκληρες εμπειρίες».

Η Έλεν κούνησε το κεφάλι της φοβισμένα, μην μπορώντας να αποδεχτεί αυτά που της έλεγαν. Αν είχαν δίκιο, τότε τι ήταν αλήθεια; Δεν μπορούσε να επιτρέψει στον εαυτό της να παραδοθεί σε αυτή την ύπουλη σκέψη. Έπρεπε να πιστεύει σε κάποια πράγματα, διαφορετικά ποιος ο λόγος να συνεχίζει; Όμως, δεν μπορούσε να τα παρατήσει, ακόμη κι αν το ήθελε. Πάρα πολλοί βασίζονταν σε εκείνη. Όπως ο Έκτορας και ο Ωρίωνας, τους οποίους αγαπούσε πάρα πολύ.

«Κασσάνδρα, εσύ είσαι η Μάντισσα», είπε η Έλεν αναζητώντας απεγνωσμένα κάπου να πιαστεί. «Γιατί δεν μπορείς να κοιτάξεις στο μέλλον μου και να μου πεις αν τρελαίνομαι;»

«Δεν μπορώ να σε δω», απάντησε εκείνη κάπως δυνατότερα απ' ό,τι ήταν απαραίτητο. Έκανε έναν πνιχτό ήχο από το βάθος του λαρυγγιού της και βάλθηκε να βηματίζει. «Δεν μπορώ να δω ούτε εσένα ούτε τον Ωρίωνα. Δεν ξέρω γιατί. Ίσως επειδή οι δυο σας συναντιέστε μόνο στον Κάτω Κόσμο κι εγώ μπορώ να δω μονάχα το μέλλον αυτού του σύμπαντος, ή ίσως...»

«Ίσως τι;» ρώτησε επιτακτικά η Έλεν. «Εσύ ξεκίνησες αυτή τη συζήτηση, Κασσάνδρα. Καλά θα κάνεις να την ολοκληρώσεις».

«Ίσως εσύ και ο Ωρίωνας να τρελαίνεστε, οπότε το μέλλον σας δεν έχει ειρμό, ώστε να μπορέσω να το διαβάσω», είπε κουρασμένα η Μάντισσα ρίχνοντας μια αβέβαιη ματιά στον Ιάσονα, ο οποίος την αγριοκοίταζε, σαν να την προειδοποιούσε με το βλέμμα του να προσέχει τα λόγια της.

«Όχι». Η Έλεν σηκώθηκε. Ένιωσε την πίεση στο κεφάλι της να υποχωρεί και τη μύτη της να τρέχει ξανά. «Καταλαβαίνω τι λες, όμως κάνεις λάθος. Η κατάσταση αυτή με εξωθεί στα όριά μου και το ξέρω πως με έχει επηρεάσει πολύ, όμως δεν κοντεύω να τρελαθώ».

Ο Ιάσονας αναστέναξε κι άφησε το κεφάλι του να πέσει στις παλάμες του, σαν να ήταν εξίσου κουρασμένος και μπουχτισμένος με την Έλεν. Ένα ξαφνικό κύμα ενέργειας τον σάρωσε. Με τρεις γοργές δρασκελιές έφτασε στο γραφείο του πατέρα του και πήρε μια χούφτα χαρτομάντιλα από το κουτί που υπήρχε εκεί πάνω.

«Ορίστε», είπε με έντονη φωνή κουνώντας τα μπροστά στο πρόσωπο της Έλεν.

Εκείνη σήκωσε το χέρι διστακτικά κι άγγιξε τη μύτη της. Όταν το κατέβασε, είδε πως ήταν γεμάτο αίματα.

«Οι Επίγονοι δεν αρχίζουν ξαφνικά να αιμορραγούν από τη μύτη». Η έκφραση της Κασσάνδρας δεν μπορούσε να ερμηνευτεί. «Ο Ιάσονας κι εγώ θεωρούμε πως το πρόβλημα αυτό είναι πολύ χειρότερο απ' ό,τι είναι διατεθειμένος να παραδεχτεί οποιοσδήποτε άλλος».

Η Έλεν σκουπίστηκε όσο καλύτερα μπορούσε και κοίταξε πρώτα την Κασσάνδρα κι ύστερα τον Ιάσονα. Κανείς τους δεν την κοίταζε στα μάτια.

«Ιάσονα», είπε η κοπέλα με έναν τόνο ικεσίας να τρυπώνει στην κατά τα άλλα εκνευρισμένη φωνή της. «Ας τελειώνουμε με τα μισόλογα. Πόσο χειρότερο;»

«Υποψιαζόμαστε ότι πεθαίνεις», απάντησε εκείνος σιγανά. «Δεν ξέρουμε ακριβώς το γιατί και για το λόγο αυτό δεν έχουμε ιδέα πώς θα μπορούσαμε να σε βοηθήσουμε».

10

Ο ΜΑΤ ΤΥΛΙΞΕ μια πετσέτα γύρω από τη μέση του και κάθισε στον ξύλινο πάγκο, έξω από τα ντους των αγοριών, στον υπόγειο θάλαμο βασανιστηρίων ή, όπως προτιμούσε να τον αποκαλεί η οικογένεια Δήλος, στην αίθουσα «προπόνησης». Το να συμβιώνεις με ημίθεους δεν ήταν εύκολο, όμως δεν μπορούσε να χώσει το κεφάλι του στην άμμο και να καμωθεί πως ο κόσμος ήταν ασφαλής και προβλέψιμος όπως παλιά. Ολόκληρη η ζωή του, ολόκληρο το μέλλον του, είχε αλλάξει τη στιγμή που χτύπησε τον Λούκας με το αυτοκίνητό του, εδώ και λιγότερο από ένα μήνα.

Κοίταξε το δεξί χέρι του και μόρφασε. Ήταν μάλλον σίγουρος πως οι αρθρώσεις του κανονικά δεν έπρεπε να είναι τόσο πρησμένες ούτε τόσο μαβιές. Προσπάθησε να μην τους δίνει σημασία. Την τελευταία φορά που είχε πει στην Αριάδνη πως είχε σπάσει κάτι, εκείνη το θεράπευσε και ύστερα το πρόσωπό της πήρε μια τρομακτικά ωχρή όψη. Ο Ματ δεν ήθελε να ξαναδεί ποτέ αυτή την έκφραση στο πρόσωπό της, ειδικά εξαιτίας του.

Το μόνο που χρειαζόταν ήταν ένα λεπτό για να χαλαρώσει στον ατμό που παρέμενε στο ντους. Ύστερα θα πήγαινε στο ψυγειάκι που υπήρχε στη γωνία για να βάλει λίγο πάγο στο χέρι του. Όλα θα πήγαιναν καλά, αλλά ακόμη κι αν δεν πήγαιναν, δεν πείραζε, αριστερόχειρας ήταν, άλλωστε. Το κινητό του χτύπησε και ο Ματ μόρφασε καθώς τεντώθηκε για να το πιάσει από τον πόνο στα πλευρά του.

«Ναι;» απάντησε αφηρημένα πηγαίνοντας προς τον καθρέφτη. Ένα μεγάλο, κόκκινο σημάδι απλωνόταν στα πλευρά του. *Τέλεια*, σκέφτηκε. *Τώρα θα έχω μια ωραία μελανιά στο πάνω μισό του σώματός μου για να ταιριάζει με εκείνο το έξοχο χτύπημα που κουβαλώ στο καλάμι μου.*

«Έλα, φίλε».

«Ζακ;» ψιθύρισε ο Ματ. Ξεχνώντας μεμιάς τους πόνους και τα πιασίματά του, έκανε απότομα μεταβολή για να βεβαιωθεί πως ο Ιάσονας ή ο Λούκας δεν ήταν εκεί. «Τι διάβολο!»

«Ξέρω, ξέρω. Απλά χρειάζομαι...»

«Μη *διανοηθείς* να μου ζητήσεις καμιά χάρη», τον προειδοποίησε ο Ματ. «Αρκετές από δαύτες σου έχω κάνει ήδη τόσα χρόνια».

«Δε σου ζητώ κάποια χάρη. Απλά θέλω... Δε γίνεται τουλάχιστον να βρεθούμε κάπου;» Ο Ζακ ακουγόταν απελπισμένος. «Ξέρεις, να μιλήσουμε; Θέλω μόνο να σου μιλήσω!»

«Δεν ξέρω, ψηλέ». Ο Ματ αναστέναξε πραγματικά στενοχωρημένος. «Νομίζω πως έχουμε αφήσει πίσω μας αυτό το στάδιο. Θέλω να πω, διάλεξε ο καθένας μας την πλευρά που θα πάρει, σωστά; Από τη στιγμή που μαθεύτηκε πως κάρφωσες τον Έκτορα, όλα τα μέλη της οικογένειάς του ψάχνουν αφορμή να σε πλακώσουν. Κοίτα να μείνεις μακριά, εντάξει;»

«Εντάξει», είπε ο Ζακ τόσο σιγανά, ώστε ο Ματ μετά βίας τον άκουσε. Η φωνή του έτρεμε, σαν να ήταν κάτι περισσότερο από τρομαγμένος. «Απλά χρειαζόμουν ένα φίλο».

«Ζακ...» πρόλαβε να πει ο Ματ, όμως η γραμμή έκλεισε. Δεν του τηλεφώνησε για να μάθει τι είχε συμβεί.

Έχεις ξαπλώσει στο κρεβάτι;

Το κινητό παραλίγο να πέσει από τα χέρια της Έλεν, μόλις είδε πως το μήνυμα ήταν από τον Ωρίωνα, πράγμα που θα ήταν πολύ άσχημο, δεδομένου ότι βρισκόταν δεκάδες μέτρα στον αέρα κι αυτός δεν είχε άλλο τρόπο να επικοινωνήσει μαζί της. Ανακτώντας τον έλεγχο μετά τη σχεδόν καταστροφική αδεξιότητά της, αιωρήθηκε για λίγο ζητώντας από τον εαυτό της να ηρεμήσει ενώ πληκτρολογούσε μια απάντηση.

Σχεδόν. Θα βρεθούμε απόψε; έγραψε και προσπάθησε να θυμηθεί αν το τηλέφωνό της είχε κάποια φατσούλα που να σήμαινε «ελπίζω».

Ναι. Πρέπει να σε δω. Πηγαίνω στις σπηλιές τώρα.

Τα λέμε σε λίγο.

Η Έλεν ήταν απίστευτα χαρούμενη που ο Ωρίωνας είχε επικοινωνήσει επιτέλους μαζί της, όμως εξακολουθούσε να αισθάνεται κάπως ανήσυχη. Δεν ένιωθε σαν να την είχε συγχωρέσει. Πολύ θα ήθελε να μπο-

ρούσε να δει το πρόσωπό του ή να ακούσει τη φωνή του, αντί να περιορίζεται σε δυο λόγια που της είχε γράψει βιαστικά ενώ οδηγούσε.

Προσγειώθηκε γρήγορα στην αυλή της και μπήκε τρέχοντας στο σπίτι.

«Έχεις καταλάβει τι ώρα είναι;» της έβαλε τις φωνές ο Τζέρι όταν πέρασε αλαφιασμένη από μπροστά του τραβώντας προς τη σκάλα.

«Τέσσερα λεπτά πριν από τις έντεκα», απάντησε η Έλεν καθώς ανέβαινε τρέχοντας τα σκαλοπάτια και τραβούσε γραμμή για το δωμάτιό της. «Με βάζεις τιμωρία αύριο, εντάξει; Πρέπει να πέσω αμέσως στο κρεβάτι!»

Άκουγε τον πατέρα της να μονολογεί μουρμουρίζοντας θυμωμένα στο ισόγειο. Κάτι έλεγε για το πόσο ωραία ήταν τα πράγματα την εποχή που η Έλεν ήταν εννιά χρονών. Με μάλλον δυνατή φωνή, θυμόταν πόσο ευγενικό κορίτσι ήταν σε εκείνη την ηλικία, πώς έκανε όλα όσα έπρεπε να κάνει, κι ύστερα ρώτησε το ταβάνι να του πει γιατί δεν μπορούσε η κόρη του να *μείνει* εννιά χρονών για πάντα. Η Έλεν δεν του έδωσε σημασία καθώς έπλενε το πρόσωπο και βούρτσιζε τα δόντια της.

Δεν μπορούσε να καθίσει να σκεφτεί τίποτ' άλλο πέρα από το να συναντήσει τον Ωρίωνα. Ιδέα δεν είχε τι θα του έλεγε, όμως αυτό δεν ήταν σημαντικό. Έπρεπε οπωσδήποτε να τον δει.

Πριν μπει στο δωμάτιό της, φόρεσε ζεστές κάλτσες και τις μπότες που είχε στο διάδρομο, σε περίπτωση που έκανε εκεί μέσα τόσο κρύο όσο κι έξω. Η πόρτα μάγκωσε. Την άνοιξε σπρώχνοντας τόσο δυνατά, ώστε τα ξύλα του κουφώματος έτριξαν καθώς διάβαινε το κατώφλι. Άκουσε έναν ήχο σαν να είχε πατήσει πάνω σε σκόρπιες νιφάδες καλαμποκιού. Κοίταξε τριγύρω και κατάλαβε το γιατί.

Ολόκληρο το δωμάτιο ήταν καλυμμένο με πάχνη. Η συρταριέρα, το κρεβάτι, το πάτωμα, ακόμη και οι τοίχοι έμοιαζαν να ασημίζουν, έτσι όπως καλύπτονταν από στρώματα λεπτού πάγου. Η ανάσα της σχημάτισε ένα σύννεφο μπροστά της, σαν να ξεφυσούσε καπνό. Γέρνοντας σαστισμένη το κεφάλι προς τα πίσω, η Έλεν είδε μικρούς κώνους πάγου να κρέμονται σαν κρυστάλλινα μπουμπούκια πάνω από το κρεβάτι της. Πρέπει να είχε τουλάχιστον πέντε με έξι βαθμούς *περισσότερο* κρύο εκεί μέσα απ' ό,τι έξω. *Πώς είναι δυνατό κάτι τέτοιο;* Υποψιαζόταν πως είχε

κάποια σχέση με τον Κάτω Κόσμο. Θυμήθηκε πόση παγωνιά έκανε σε εκείνη τη σπηλιά που οδηγούσε στην πύλη του Ωρίωνα.

Κλείνοντας την πόρτα πίσω της, με την ελπίδα να λιώσει ο πάγος μέχρι το πρωί, η Έλεν τουρτούρισε και τράβηξε τα σκεπάσματα του κρεβατιού της. Νιφάδες πάγου τινάχτηκαν και στροβιλίστηκαν στο δωμάτιο, σαν χούφτες ασημόσκονης που χόρευαν στον αέρα. Το ρολόι στο κομοδίνο της έδειχνε 11:11. Αφού έκλεισε μέχρι πάνω το φερμουάρ του μπουφάν της, έσφιξε τα δόντια με αποφασιστικότητα και χώθηκε ανάμεσα στα αγκυλωμένα, κρύα σεντόνια.

Όταν η Έλεν εμφανίστηκε δίπλα του, ο Ωρίωνας είχε αρχίσει ήδη να κατηφορίζει στην ατέλειωτη παραλία που δεν κατέληγε ποτέ σε κάποια θάλασσα.

«Γεια», της είπε ντροπαλά σαν να ήταν η πρώτη φορά που συναντιόντουσαν.

«Γεια σου και σένα», απάντησε η Έλεν ελπίζοντας να έβγαινε στον τόνο της φωνής της η σπιρτάδα που είχε κατά νου. Ένιωθε μεγάλη νευρικότητα και ήθελε απεγνωσμένα να ελαφρύνει το κλίμα ανάμεσά τους. «Λοιπόν, είμαστε και πάλι φιλαράκια ή μήπως ήρθες ως εδώ για να μου πεις πού έχεις γράψει εμένα και την αποστολή μου;»

Αντί να γελάσει, ο Ωρίωνας της χαμογέλασε θλιμμένα. Η Έλεν κατάπιε τον κόμπο που είχε αρχίσει να σχηματίζεται στο λαρύγγι της. Δεν ήξερε τι θα έκανε έτσι και έπαυε εκείνος να τη βοηθά. Ίσως, μάλιστα, να μην τον έβλεπε ποτέ ξανά.

«Συγγνώμη! Χίλιες κι άλλες χίλιες φορές συγγνώμη, εντάξει; Δεν ήθελα να σε μαχαιρώσω!»

Απαίσιο ακούστηκε έτσι όπως το είπε. Η Έλεν ένιωσε τα μάτια της να τσούζουν και πάλι. Ο Ωρίωνας όμως έδειξε να πανικοβάλλεται αντικρίζοντας τα δάκρυα στα μάτια της. Αν δεν ήταν τόσο ταραγμένη, θα έβρισκε την έκφραση του προσώπου του αστεία.

«Όπα! Ηρέμησε, δε σου είμαι καθόλου θυμωμένος. Κανονικά, εσύ θα έπρεπε να είσαι έξω φρενών μαζί μου».

«Γιατί να είμαι έξω φρενών μαζί σου;» ρώτησε η Έλεν σαστισμένη. Σκούπισε το μάτι της που έτρεχε με τη ράχη της παλάμης της και προσπάθησε να δει το πρόσωπό του. Εκείνος όμως απέφευγε να την κοιτάξει.

«Σε πίεσα, Έλεν. Προσπάθησα να...» Άφησε τη φράση του στη μέση κι έκανε μια παύση, πριν το πιάσει από την αρχή. «Υπήρξαν Επίγονοι του Οίκου της Ρώμης ικανοί να ελέγχουν τις καρδιές των άλλων με τόση επιτυχία, ώστε ακόμη και μέλη αντίπαλων Οίκων μπορούσαν να συναντιούνται και να συνομιλούν, σαν να μην υπήρχαν καν οι Ερινύες. Το ξέρω πως οι δυνάμεις μου είναι αρκετά ισχυρές, ώστε να το πετύχω κι εγώ, όμως δεν είχα κανέναν να μου δείξει τον τρόπο. Αυτό προσπάθησα να κάνω στη σπηλιά μαζί σου, όμως τελικά κατέληξα σε κάτι που είχα υποσχεθεί στον εαυτό μου πως δε θα έκανα ποτέ. Σε χειραγώγησα. Σε έκανα να με φιλήσεις και λυπάμαι *τόσο πολύ*».

«Εγώ δε λυπάμαι», απάντησε η κοπέλα τόσο γρήγορα, ώστε σχεδόν τον διέκοψε. Εκείνος άνοιξε το στόμα για να πει κάτι, όμως τον πρόλαβε και πάλι. «Αν δεν το είχες κάνει, θα σε είχα σκοτώσει. Δε νομίζω πως θα μπορούσα να συγχωρέσω τον εαυτό μου, αν το είχα κάνει. Κόντεψα να σε *σκοτώσω*», επανέλαβε η Έλεν. Είχε αρχίσει να πνίγεται και πάλι. Συναισθανόταν το πόσο κοντά έφτασε στο να κάνει κάτι που η συνείδησή της δε θα μπορούσε να διαχειριστεί.

«Εντάξει. Καλά είμαι, οπότε δεν υπάρχει λόγος για κλάματα, εντάξει;» Την έπιασε από τους ώμους και την έκλεισε στην πελώρια, ζεστή αγκαλιά του. Η Έλεν χαλάρωσε με ευγνωμοσύνη πάνω του. «Πίστεψέ με, έχω κάνει πολύ χειρότερα πράγματα. Αυτός είναι ο λόγος που θέλω να το σκεφτείς πολύ σοβαρά κατά πόσο θέλεις να με έχεις μαζί σου».

«Τελικά, είσαι κομματάκι αργόστροφος, ε;» είπε εκείνη και τα λόγια της πνίγονταν πάνω στο στήθος του. Έκανε λίγο πίσω, ενώ συνέχιζε να βρίσκεται στην αγκαλιά του, γελώντας τώρα που το χειρότερο είχε περάσει. «Φυσικά και σε θέλω εδώ. Σε *χρειάζομαι*. Δε θέλω να μου επιτεθούν τίποτε τέρατα απόψε».

«Έλεν, δεν αστειεύομαι. Μπορώ να κάνω πολύ χειρότερα πράγματα από το να σε σκοτώσω».

«Τι εννοείς;» Η Έλεν θυμήθηκε πως τότε που διείσδυσε στο σώμα της είχε πονέσει κάπως, κι ας ήταν τόσο όμορφη εκείνη η αίσθηση. Ήταν τόσο τρυφερός. Φαντάστηκε πόσο απαίσια θα είχε νιώσει αν δεν ήταν. «Εννοείς το αόρατο χέρι σου;»

«Το ποιο;» ρώτησε ο Ωρίωνας σαστισμένος. Ξαφνικά έγινε κατακόκκινος και χαμήλωσε το βλέμμα.

Αποτραβήχτηκε από την Έλεν κι άφησε μια απόσταση μεταξύ τους. Εκείνη απέμεινε να στέκεται αμήχανα για λίγο. Δεν ήξερε τι να κάνει με τα χέρια της.

«Συγγνώμη, δεν ήξερα πώς αλλιώς να το πω», ψέλλισε απολογητικά, από φόβο μήπως είχε πει καμιά ανοησία. «Ένιωσα σαν να πέρασες μέσα στο στήθος μου. Φαντάστηκα ένα χέρι».

«Όχι, μη ζητάς συγγνώμη. Πες το όπως θέλεις. Πρώτη φορά άκουσα να το περιγράφουν έτσι, αυτό είναι όλο. Όχι πως το έχω επιχειρήσει πολλές φορές», έσπευσε να προσθέσει ο Ωρίωνας. «Πάντοτε ήξερα πως δεν ήταν αυτό το είδος της αγάπης που θέλω. Με το ζόρι».

«Όχι, ούτε κι εγώ θα το ήθελα. Όμως, είναι εντυπωσιακό το χάρισμα που έχεις», σχολίασε η Έλεν επιφυλακτικά. Δεν ήθελε να τον προσβάλει, όμως η αλήθεια ήταν πως τη φόβιζε κάπως. «Μπορούν όλα τα μέλη του Οίκου της Ρώμης να το κάνουν αυτό;»

«Όχι», τη διαβεβαίωσε εκείνος. «Όμως, έχουν την ικανότητα να σε παρασύρουν... Και μη νομίσεις πως δεν είναι και τόσο σοβαρό αυτό, γιατί είναι. Κάποιες φορές η διαφορά ανάμεσα στο να κάνεις το σωστό ή το λάθος δεν είναι παρά ένα σκούντημα προς τη μία ή την άλλη κατεύθυνση, όμως εγώ είμαι ο μόνος, απ' ό,τι ξέρω, που μπορεί να ελέγξει πλήρως μια καρδιά. Ή να την πληγώσει ανεπανόρθωτα. Κι αυτό δεν είναι το χειρότερο που είμαι ικανός να κάνω».

Η Έλεν δεν μπορούσε να φανταστεί πολλά πράγματα χειρότερα από το να έχεις μια ανεπανόρθωτα πληγωμένη καρδιά, αλλά κάτι στον τρόπο που τα μάτια του γούρλωσαν και χώθηκαν στις κόγχες τους φοβισμένα της έλεγε ότι *αυτός* μπορούσε.

«Λοιπόν, τι είναι το χειρότερο που είσαι σε θέση να κάνεις;» ρώτησε ευγενικά. Ο Ωρίωνας έσφιξε το σαγόνι και μίλησε μέσα από τα δόντια του.

«Είμαι Σεισμογόνος».

Πρόφερε τη λέξη «Σεισμογόνος» όπως θα έλεγαν οι περισσότεροι άνθρωποι «σχιζοφρενής δολοφόνος».

«Εντάξει», είπε η Έλεν μηχανικά. «Στάσου, δεν καταλαβαίνω. Τι το τρομερό έχει αυτό;»

Εκείνος απέμεινε να την κοιτάζει για λίγο, σαν να μην πίστευε στ' αφτιά του. «Έλεν... έχεις ακούσει ποτέ να μιλούν για *ευεργετικό* σεισμό; Μια σεισμική δόνηση, στον απόηχο της οποίας μαζεύονται οι άνθρωποι και λένε: "Τέλεια! Τι τυχεροί είμαστε που μας διέλυσε τις ζωές μας ο σεισμός! Χαιρόμαστε τόσο πολύ που όλοι οι δικοί μας είναι νεκροί και η πόλη ένας σωρός ερειπίων!"»

Η Έλεν δεν ήθελε να γελάσει, όμως της ξέφυγε. Εκνευρισμένος ο Ωρίωνας προσπάθησε να της γυρίσει την πλάτη, όμως δεν τον άφησε. Άρπαξε τον ένα γεροδεμένο πήχη του και με τα δύο χέρια της και βάλθηκε να τον τραβά, μέχρι που ο άλλος υποχώρησε και γύρισε προς το μέρος της.

«Μη μου γυρνάς την πλάτη. Μίλησέ μου», επέμεινε η κοπέλα, ενώ τα έβαζε με τον εαυτό της που γέλασε. «Εξήγησέ μου το θέμα με το Σεισμογόνο».

Ο Ωρίωνας έσκυψε το κεφάλι και την έπιασε από το χέρι. Καθώς μιλούσε, έπαιζε νευρικά με τα δάχτυλά της, τα έπλεκε ανάμεσα στα δικά του, λες και η πίεση τον γαλήνευε. Η κίνηση αυτή της θύμισε μια άλλη φορά, όταν την είχε πιάσει ο Λούκας από το χέρι. Παραλίγο να τραβηχτεί, αλλά δεν το έκανε. Ο Ωρίωνας την είχε ανάγκη κι εκείνη συνειδητοποιούσε πως ήθελε να σταθεί στο πλευρό του. Όχι μόνο τώρα, πάντοτε. Άσχετα με την όποια Εκεχειρία, η Έλεν δεν μπορούσε να πείσει τον εαυτό της ότι το να τον νοιάζεται ήταν λάθος.

«Το ξέρεις πως η πλευρά του πατέρα μου, ο Οίκος των Αθηνών, κατάγεται από τον Θησέα, ο οποίος ήταν Επίγονος του Ποσειδώνα», άρχισε να της εξηγεί διαλέγοντας προσεκτικά τα λόγια του. «Λοιπόν, είναι πολύ σπάνιο, όμως εγώ γεννήθηκα με *όλα* τα χαρίσματα του Ποσειδώνα, συμπεριλαμβανομένης της ικανότητας που είχε να προκαλεί σεισμούς. Όταν γεννιέται ένας Επίγονος με τη συγκεκριμένη ικανότητα, ο

νόμος του Οίκου μας ορίζει ότι το μωρό πρέπει να εκτεθεί. Όμως ο πατέρας μου αρνήθηκε να το κάνει».

«Τι εννοείς λέγοντας να "εκτεθεί";» Κάτι στον τρόπο που πρόφερε εκείνη τη λέξη ο Ωρίωνας την έκανε να ανατριχιάσει.

«Να εγκαταλειφτεί σε μια βουνοπλαγιά για να πεθάνει από την έκθεση στα στοιχεία της φύσης». Ο νεαρός Επίγονος σήκωσε τα μάτια και συνάντησε το βλέμμα της. «Θεωρούνταν ιερό καθήκον ενός γονιού να ενεργήσει έτσι, όταν γεννιόνταν μωρά με τη δύναμη να προκαλούν σεισμούς, για να προστατευτεί η κοινότητα συνολικά».

«*Ιερό* καθήκον; Είναι βάρβαρο! Σοβαρά, ο Οίκος σου είχε την απαίτηση από τον πατέρα σου να σε εγκαταλείψει σε μια πλαγιά για να πεθάνεις;»

«Ο Οίκος μου αντιμετωπίζει πολύ σοβαρά το συγκεκριμένο νόμο, Έλεν, κι ο πατέρας μου τον παραβίασε. Όταν ήμουν δέκα χρονών, ανακάλυψαν ότι ζούσα ακόμη, οπότε μας κυνήγησαν. Τρεις ξάδερφοί μου είναι νεκροί, εξαιτίας της απόφασης που πήρε ο πατέρας μου. Αυτούς ποιος τους σκέφτεται; Είχαν όλοι τους πατεράδες που τους αγαπούσαν, κάποιοι είχαν ήδη γυναίκες και γιους που τους αγαπούσαν και τώρα είναι νεκροί... εξαιτίας μου».

Είχε ένα δίκιο. Ο πατέρας του είχε σκοτώσει για να τον προστατέψει, όμως οι άντρες αυτοί τους είχαν καταδιώξει... και στην πορεία έχασαν αυτό ακριβώς που είχε ωθήσει τον Δαίδαλο να σκοτώσει για να το προστατέψει. Έτσι, ένας ακόμη κύκλος φόνων και εκδίκησης ξεκινούσε από την αρχή.

«Δηλαδή, έτσι κατέληξε ο πατέρας σου –ο Δαίδαλος, σωστά;– να γίνει Απόβλητος;» Η Έλεν έκανε την ερώτηση ήσυχα φροντίζοντας να μην τον πιέσει πολύ. Βλέποντας τον Ωρίωνα να κατανεύει, αλλά να μη σηκώνει το βλέμμα από το έδαφος, μια τρομερή σκέψη πέρασε από το μυαλό της. «*Συμφωνείς* μαζί τους! Πιστεύεις πως ο πατέρας σου έπρεπε να σε είχε αφήσει να πεθάνεις».

«Δεν ξέρω τι έπρεπε να κάνει, το μόνο που γνωρίζω είναι τι έκανε τελικά. Και ξέρω πού οδήγησαν οι αποφάσεις του», αποκρίθηκε με βαριά φωνή ο Ωρίωνας. «Πριν κατακρίνεις τους νόμους του Οίκου του πατέ-

ρα μου, σκέψου πόσοι θνητοί –όχι απλά Επίγονοι, αλλά αθώοι, κανονικοί άνθρωποι, όπως ο πατέρας σου, ο Τζέρι– θα μπορούσαν να σκοτωθούν εξαιτίας μου. Ένιωσες εκείνες τις δονήσεις στη σπηλιά; Μήπως ξέρεις πόσοι άνθρωποι αισθάνθηκαν το σεισμό που προκάλεσα τις προάλλες ή αν τραυματίστηκε κανείς; Γιατί εγώ δεν ξέρω».

Η Έλεν θυμήθηκε την πάλη τους μέσα στη σπηλιά και πώς είχε τραντάχτεί το έδαφος από κάτω της. Άρχισε να συνειδητοποιεί πόσο ισχυρός ήταν πραγματικά ο Ωρίωνας και ήταν τρομακτικό. Ταυτόχρονα όμως ήταν συναρπαστικό. Ο Επίγονος *ήταν* επικίνδυνος, όχι όμως έτσι όπως νόμιζε εκείνος.

«Και θα μπορούσα να είχα κάνει πολύ χειρότερα πράγματα». Η φωνή του ήταν σιγανή, έτρεμε. «Έλεν, μπορώ να ισοπεδώσω ολόκληρες πόλεις, να καταποντίσω ολόκληρα νησιά στον ωκεανό, ακόμη και να αποσπάσω τις ακτές αυτής της ηπείρου, αν αποφασίσω να το επιχειρήσω».

Η Έλεν διέκρινε απόγνωση στο βλέμμα του, οπότε ακούμπησε την παλάμη στο μπράτσο του για να τον σταματήσει. Ολόκληρο το σώμα του έτρεμε. Καταλάβαινε πως ο Ωρίωνας έτρεμε στη σκέψη τού τι θα μπορούσε να κάνει και πως ακόμη και η *ιδέα* ότι ήταν ικανός να προκαλέσει τόσο πόνο τού προκαλούσε φρίκη. Κι αυτό της έλεγε όσα χρειαζόταν να ξέρει για το χαρακτήρα του.

«Είσαι ικανός για τερατώδεις πράξεις, επομένως δεν μπορεί παρά να είσαι ένα τέρας. Ειλικρινά, δεν ξέρω γιατί κάθομαι μαζί σου», είπε η Έλεν με σκληρή φωνή.

Ο Ωρίωνας σήκωσε το κεφάλι και την κοίταξε πληγωμένος, μέχρι που είδε ένα πλατύ χαμόγελο να απλώνεται στο πρόσωπό της. Κουνούσε το κεφάλι της με κατανόηση, σαν να της φαινόταν απίστευτο ότι του πέρασε έστω από το μυαλό ότι είχε πει στα σοβαρά εκείνα τα πράγματα. Ο νεαρός ξεφύσησε και έτριψε το μέτωπο με τη βάση της παλάμης του.

«Είμαι επικίνδυνος όταν χάνω τον έλεγχο. Κι εμείς οι δύο μαζί, απέναντι στις Ερινύες...» Άφησε τη φράση του στη μέση, δεν ήταν σίγουρος πώς να συνεχίσει και αποζητούσε απεγνωσμένα να κάνει την Έλεν να τον καταλάβει. «Θα μπορούσα να βλάψω πολλούς ανθρώπους».

«Καταλαβαίνω». Αλήθεια έλεγε. «Στη σπηλιά θα μπορούσες να με βλάψεις με χίλιους διαφορετικούς τρόπους και ίσως ταυτόχρονα θα μπορούσες να εξοντώσεις ένα εκατομμύριο ανθρώπους. Όμως δεν το έκανες. Είσαι καλύτερος άνθρωπος απ' ό,τι νομίζεις. Σε εμπιστεύομαι απόλυτα».

«Αλήθεια;» ρώτησε εκείνος με πνιχτή φωνή. «Αλήθεια δε με φοβάσαι;»

«Ίσως θα έπρεπε. Όμως, όχι, δε σε φοβάμαι», απάντησε εκείνη σιγανά. «Ξέρεις, την πρώτη φορά που είδαν τα μέλη της οικογένειας Δήλος τον κεραυνό μου, για μια στιγμή με κοίταξαν λες και ήμουν όπλο μαζικής καταστροφής. Όμως, δεν έχω κάψει καμιά μεγάλη πόλη. Δεν είναι οι ικανότητές μας εκείνες που μας καθιστούν ασφαλείς ή επικίνδυνους, είναι οι επιλογές μας. Εσύ, περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο, θα έπρεπε να το ξέρεις αυτό».

Ο Ωρίωνας κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Είναι κι αυτή η προφητεία», είπε.

«Αχ! Όχι πάλι αυτές οι *ανοησίες*!» τον διέκοψε εκνευρισμένη η Έλεν. «Θέλεις να ακούσεις τι πιστεύω; Πιστεύω πως όλες εκείνες οι αρχαίες προφητείες είναι τόσο ποτισμένες από ποιητικά κουραφέξαλα, ώστε εννιά στις δέκα φορές κανείς δεν καταλαβαίνει τι σημαίνουν. Δεν είσαι εσύ ο φοβερός και τρομερός Τύραννος, Ωρίωνα. Ούτε και πρόκειται να γίνεις».

«Ελπίζω να έχεις δίκιο», μουρμούρισε εκείνος τόσο σιγανά, ώστε η Έλεν μετά βίας τον άκουσε.

«Τρέμεις πραγματικά τον εαυτό σου», σχολίασε πραγματικά λυπημένη που δεν μπορούσε ο Ωρίωνας να καταλάβει πόσο μεγάλο κρίμα ήταν αυτό.

«Εντάξει, ναι. Όμως έχω λόγους».

«Κοίτα, δε σκόπευα να σε ρωτήσω, όμως τώρα δε μου αφήνεις άλλη επιλογή. Είπες νωρίτερα πως έχεις κάνει πολύ χειρότερα πράγματα απ' ό,τι εγώ και το είπες αμέσως μετά που ομολόγησα ότι μαχαίρωσα κατάστηθα έναν από τους καλύτερους φίλους μου. Οπότε, μπορείς να μου εξηγήσεις τι θεωρείς χειρότερο από αυτό;»

Ο Ωρίωνας χαμογελούσε σκεπτικός καθώς προχωρούσε, ζύγιζε προσεκτικά την απάντησή του. Η Έλεν παρατήρησε το πρόσωπό του και χαμογέλασε. Ήταν τόσο μετρημένος τύπος, κι όταν κάτι ήταν σημαντικό για εκείνον, το σκεφτόταν καλά πριν ανοίξει το στόμα του. Της άρεσε πραγματικά αυτό το στοιχείο του χαρακτήρα του. Της θύμιζε κατά κάποιο τρόπο τον Ματ.

«Μπορούμε να το συζητήσουμε κάποια άλλη στιγμή;» είπε τελικά. «Σου υπόσχομαι μια μέρα να σου εξηγήσω, όχι όμως τώρα, εντάξει;»

«Εντάξει. Όποτε είσαι έτοιμος».

Εκείνος την κοίταξε με σφιγμένα χείλη προσπαθώντας να δείχνει σκληρός, όμως το βλέμμα του ήταν ευαίσθητο και τον έκανε να μοιάζει πολύ μικρός.

«Είμαι αλήθεια ένας από τους καλύτερους φίλους σου;» ρώτησε σιγανά.

«Μα ναι», απάντησε η Έλεν νιώθοντας κάπως νευρική, σαν να μην έπρεπε ίσως να παραδεχτεί ότι τον νοιαζόταν τόσο πολύ. Από την άλλη, απλά ομολογούσε ότι τον έβλεπε σαν φίλο. Δεν έλεγε κάτι που θα μπορούσε να βλάψει την Εκεχειρία, σωστά; «Εγώ δεν είμαι μία από τις καλύτερες φίλες σου;»

Ο Ωρίωνας κατένευσε, όμως στο πρόσωπό του αποτυπωνόταν μια πονεμένη έκφραση. «Δεν είχα και πολλούς φίλους στη ζωή μου», ομολόγησε. «Ποτέ δεν ήξερα πότε θα αναγκαζόμουν να εξαφανιστώ, οπότε δεν έβλεπα για ποιο λόγο να επενδύσω σε μια τέτοια σχέση, καταλαβαίνεις;»

Χαμογέλασε αρκετά εύθυμα, όμως κατά βάθος εξακολουθούσε να είναι προβληματισμένος, σαν να έκανε χίλιες σκέψεις ταυτόχρονα. Η Έλεν δεν τον πίεσε. Ο νεαρός Επίγονος πρέπει να είχε περάσει μια τρομερά μοναχική ζωή. Η σκέψη αυτή έκανε την καρδιά της να σφιχτεί.

Ήξερε πως έπρεπε να διατηρήσει ένα είδος αναχώματος απέναντι στον Ωρίωνα. Όμως κάθε φορά που τον έβλεπε, αισθανόταν να έρχεται όλο και πιο κοντά του. Στο μεταξύ, δεν ήθελε πια να τον αποκλείει.

Τι σημασία έχει, άλλωστε; σκέφτηκε με επαναστατική διάθεση. *Δεν πρόκειται να ζήσω αρκετά ώστε να δεσμευτώ απέναντι σε κάποιον, όπως και να έχει. Η Εκεχειρία δε διατρέχει τον παραμικρό κίνδυνο.*

Συνέχισαν να προχωρούν χωρίς να ακολουθούν κάποια συγκεκριμένη κατεύθυνση, άφησαν τα βήματά τους να τους οδηγήσουν. Άλλωστε, δεν είχαν κάποιο χρονικό περιθώριο ή προθεσμία να τηρήσουν. Θεωρητικά, θα μπορούσαν να μείνουν εκεί κάτω για όσο διάστημα άντεχαν χωρίς τροφή και νερό και, παρότι η Έλεν είχε αρχίσει ήδη να αισθάνεται τα πρώτα σημάδια μιας έντονης δίψας, είχε αναπτύξει σε μεγάλο βαθμό τις αντοχές της.

Καθώς περπατούσαν, η Έλεν μιλούσε την περισσότερη ώρα. Είπε στον Ωρίωνα τα πάντα για την Κλερ και τον Ματ, καθώς και για τον πατέρα της, τον Τζέρι. Κανονικά, έπρεπε να αισθάνεται μεγαλύτερη πίεση να σημειώσει κάποια πρόοδο, όμως δεν ένιωθε έτσι. Ήταν βέβαιη πως κάποια στιγμή, μαζί με τον Ωρίωνα, θα έβρισκαν εκείνο τον αναθεματισμένο ποταμό που αναζητούσαν κι αυτός θα τους οδηγούσε στον Κήπο της Περσεφόνης.

Σκέφτηκε κάποια στιγμή να πει στον Ωρίωνα πως για κάποιο λόγο μάλλον πέθαινε, όμως δεν μπόρεσε να χαλάσει εκείνη τη στιγμή. Περνούσε τόσο όμορφα. Άλλωστε, τι θα μπορούσε να κάνει εκείνος για να αποτρέψει το θάνατό της; Τι θα μπορούσε να κάνει οποιοσδήποτε; Δεν είχε καμιά εγγύηση πως, ακόμη κι αν έβρισκε τις Ερινύες, θα σταματούσαν οι κάθοδοί της στον Κάτω Κόσμο, ώστε να μείνει ζωντανή. Έπρεπε να αποδεχτεί το γεγονός πως αυτή η αποστολή ίσως ήταν το τελευταίο πράγμα που θα έκανε στη ζωή της.

Τουλάχιστον, είναι κάτι για το οποίο αξίζει να πεθάνεις, σκέφτηκε η Έλεν.

Κοίταξε τον Ωρίωνα κι αμέσως συνειδητοποίησε πως υπήρχαν χειρότερα πράγματα που θα μπορούσαν να της συμβούν. Ο Άδης ίσως να μην ήταν σχολική εκδρομή, όμως τουλάχιστον είχε συναντήσει τον Ωρίωνα εκεί κάτω. *Να πως αποδεικνύεται πως το Πεπρωμένο είναι μια ανοησία*, σκέφτηκε πικραμένη. *Ακόμη κι αν σου πει κάποιος το μέλλον, δεν ξέρεις πραγματικά τι θα συναντήσεις μέχρι να φτάσεις εκεί.*

Μια τρελή ιδέα πέρασε από το μυαλό της και την έκανε να γελάσει δυνατά.

«Τι τρέχει;» ρώτησε ο Ωρίωνας ρίχνοντάς της μια ματιά.

«Μπα, τίποτε», απάντησε εκείνη συνεχίζοντας να χαχανίζει. Καθώς δεν πρόσεχε πού πήγαινε, σκόνταψε σε κάτι πέτρες στην άμμο και χρειάστηκε να πιαστεί από το μπράτσο του για να ανακτήσει την ισορροπία της. «Σκεφτόμουν ότι δε θα ήταν τέλειο αν πέφταμε τυχαία πάνω σε αυτό που ψάχνουμε;»

«Ναι, φανταστικά θα ήταν», είπε εκείνος καθώς τη βοηθούσε να σταθεί. «Οι περισσότεροι άνθρωποι θα ήθελαν να φύγουν από εδώ πέρα το συντομότερο».

«Δεν το εννοούσα έτσι», είπε εκείνη κάπως πεσμένη. «Δε σκέφτομαι πως θέλω η αναζήτησή μας να τελειώσει αυτή τη στιγμή. Όμως, είναι αλήθεια πως θέλω να εμφανιστεί ως διά μαγείας ο Κήπος της Περσεφόνης μπροστά μας».

Το σκηνικό άλλαξε.

Χωρίς καμιά προειδοποίηση, χωρίς να φυσήξει άνεμος, χωρίς να αρχίσουν τα πάντα να σβήνουν, όπως άλλαζαν οι σκηνές στις παλιές ταινίες. Τη μια στιγμή περπατούσαν σε εκείνη την ατέλειωτη παραλία και ήταν μέρα, την επόμενη στιγμή βρέθηκαν κάπου αλλού. Κάπου όπου ήταν σκοτεινά και τρομακτικά.

Ακριβώς στα αριστερά τους, ένα τεράστιο οικοδόμημα, φτιαγμένο εξ ολοκλήρου από ένα αλλόκοτο, μαύρο γυαλιστερό πέτρωμα, ξεπρόβαλλε πελώριο, με φόντο έναν ουρανό άψυχο, δίχως ένα αστέρι. Τα παραπετάσματα έστεκαν απειλητικά από πάνω τους, σαν βλοσυρά μάτια, ενώ το εξωτερικό τείχος έμοιαζε να μετατοπίζεται και να αλλάζει θέση στη θολούρα του μακρινού ορίζοντα, σαν να το ενοχλούσε που κάποιος το παρατηρούσε ανοιχτά.

Πίσω από το μαύρο κάστρο, ένα λεπτό πέπλο φωτιάς υψωνόταν κάθετα φωτίζοντας τις γυμνές εκτάσεις ολόγυρα. Ακολουθώντας τις φλόγες που έμοιαζαν να χορεύουν μέχρι την πηγή τους, η Έλεν συνειδητοποίησε πως μπροστά της πρέπει να αντίκριζε τον Φλεγέθωνα, τον Ποταμό του Αιώνιου Πυρός, ο οποίος κύκλωνε το Ανάκτορο του Άδη.

Ακριβώς μπροστά από τον Ωρίωνα και την Έλεν έστεκε ένα οικοδόμημα που έμοιαζε με θόλο από σφυρήλατο σίδερο, μεγάλο σαν γήπεδο ποδοσφαίρου. Ήταν φτιαγμένο από το ίδιο μαύρο υλικό με το κάστρο,

με τη διαφορά πως, αντί να έχει τη μορφή πελώριων, συμπαγών ογκόλιθων, εκείνη η ύλη έμοιαζε βασανιστικά με διακοσμητικούς έλικες. Κάτω από τον επιβλητικό θόλο εκτεινόταν ένας αχανής κήπος. Ήταν λες και ο δημιουργός αυτής της κατασκευής προσπάθησε να κρύψει το γεγονός πως είχε τοποθετήσει ένα κολοσσιαίο κλουβί πάνω από τον κήπο, φτιάχνοντάς το έτσι ώστε να μοιάζει κομψό.

Το μαύρο υλικό αντανακλούσε άπειρα χρώματα στην επιφάνειά του. Μπλε και μοβ, ακόμη και θερμοί τόνοι, όπως κόκκινο και πορτοκαλί, ξεπρόβαλλαν και έσβηναν διαδοχικά, σαν κύματα καπνού. Ήταν λες και έβλεπαν μπροστά τους ένα ουράνιο τόξο θαμμένο μέσα στην κάπνα, ένα φωτεινό θαύμα παγιδευμένο για πάντα μέσα στο σκοτάδι.

«Απίστευτο», μουρμούρισε εντυπωσιασμένος ο Ωρίωνας. Κοίταζε τριγύρω κατάπληκτος μπροστά στο θέαμα του απειλητικού κάστρου και του κλουβιού δίπλα του, όπως άλλωστε και η Έλεν. Ύστερα κοίταξε τα χέρια της, που εξακολουθούσαν να κρατούν σφιχτά το μπράτσο του, και γέλασε πονηρά. «Σ' ευχαριστώ που με πήρες μαζί σου».

«Μη βιάζεσαι να με ευχαριστήσεις», ψιθύρισε η Έλεν.

Κοίταζε με φρίκη την κεντρική πύλη του κλουβιού. Η κλειδαριά ήταν μεγαλύτερη από τον κορμό της, όμως δε φαινόταν να υπάρχει κλειδαρότρυπα.

«Δεν είναι σωστό αυτό», ψιθύρισε ο Ωρίωνας, μόλις το βλέμμα του συνάντησε την κλειδαριά που κοίταζε με τόση επιμονή η Έλεν.

«Όχι, δεν είναι», απάντησε θυμωμένα εκείνη.

Η όλη κατάσταση την εκνεύριζε πολύ. Αυτό το όμορφο οικοδόμημα δεν ήταν τίποτε περισσότερο από μια φυλακή, που σκοπό είχε να κρατά παγιδευμένη μια νεαρή γυναίκα, η οποία έπεσε θύμα απαγωγής και στη συνέχεια υποχρεώθηκε να συναινέσει σε έναν απαίσιο γάμο. Η Έλεν όρμησε στην σφραγισμένη πύλη και την κλότσησε με όλη τη δύναμή της.

«Περσεφόνη!» φώναξε η κοπέλα. «Το ξέρω πως είσαι εκεί μέσα!»

«Τρελάθηκες;» Ο Ωρίωνας έτρεξε πίσω της και προσπάθησε να κλείσει το στόμα της με την παλάμη του, όμως εκείνη τον έκανε πέρα.

«Ανοίξτε μου!» είπε με επιβλητική φωνή, λες και μιλούσε μέσα από

εκείνη το πνεύμα κάποιας προεπαναστατικής Γαλλίδας βασίλισσας. «*Απαιτώ* να μου επιτραπεί η είσοδος στον Κήπο της Περσεφόνης *αυτή τη στιγμή*!»

Η πύλη ξεκλείδωσε και άνοιξε με ένα δυσοίωνο τριγμό. Ο Ωρίωνας γύρισε και κοίταξε την Έλεν. Είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό.

«Αν πεις τι θέλεις, μπορείς να το κάνεις να συμβεί».

Η Έλεν κατένευσε και συνέχισε να προσπαθεί να καταλάβει πώς το είχε καταφέρει. Το μυαλό της πήγε πίσω, στην αρχή αυτής της συζήτησης. Θυμήθηκε που είχε πει στον Ωρίωνα αστειευόμενη ότι δεν ήθελε να δεχτεί επίθεση εκείνη τη νύχτα. Είχαν περπατήσει για πολλή ώρα χωρίς να συναντήσουν κάποιο τέρας. Στη συνέχεια ζήτησε να εμφανιστεί ως διά μαγείας ο Κήπος της Περσεφόνης κι αυτό είχε συμβεί.

«Πρέπει όμως να ξέρω *ακριβώς* τι θέλω και μετά να το ζητήσω φωναχτά», είπε η κοπέλα.

Το πρόσωπό της πήρε μια πονεμένη έκφραση κι ένα βαρύ βογκητό ξέφυγε από μέσα της καθώς θυμόταν τα βάσανά της. Είχε βρεθεί κρεμασμένη από ένα περβάζι. Φυλακισμένη μέσα σε ένα δέντρο. Παγιδευμένη σε εκείνο το αδιέξοδο σπίτι. Το χειρότερο, είχε βρεθεί να πνίγεται στο λάκκο με την κινούμενη άμμο. Ένιωσε τα πόδια της να λυγίζουν, όμως δεν έπρεπε να πέσει. Όχι τώρα.

«Τόσες φορές υπέφερα εδώ κάτω και θα μπορούσα να είχα βάλει ένα τέλος ανά πάσα στιγμή», συνέχισε με πικραμένη, μονότονη φωνή, σαν να είχε ανάγκη να το ακούσει για να το πιστέψει. «Το μόνο που έπρεπε να κάνω ήταν να πω φωναχτά τι ήθελα να συμβεί και θα συνέβαινε. Ακούγεται σχεδόν υπερβολικά εύκολο».

«Πόσο νέα είσαι!» Μια μελωδική αλλά μελαγχολική φωνή έφτασε στ' αφτιά τους από κάποιο σημείο μέσα στο γιγάντιο, στολισμένο κλουβί. «Το να ξέρεις τι πραγματικά θέλεις και να έχεις τη δύναμη να το πεις είναι δύο από τα δυσκολότερα πράγματα στη ζωή, νεαρή πριγκίπισσα».

Η Έλεν το σκέφτηκε για λίγο και δεν μπορούσε παρά να ομολογήσει, έστω κι απρόθυμα, πως συμφωνούσε. Αν ζητούσε τον Λούκας και τον είχε, θα ήταν ένοχη για κάτι που θα την έκανε να αισθάνεται πολύ χειρότερα από οποιοδήποτε σκίσιμο ή σπασμένο κόκαλο.

«Περάστε μέσα να με επισκεφτείτε. Σας το υπόσχομαι, δε θα πάθετε κακό», συνέχισε η φωνή προσκαλώντας τους ευγενικά.

Η Έλεν και ο Ωρίωνας κοιτάχτηκαν και ύστερα διάβηκαν μαζί την ανοιχτή πύλη περνώντας στον Κήπο της Περσεφόνης.

Δαντελωτές αχτίδες φωτός εκτείνονταν από το έδαφος μέχρι την οροφή. Το αδύναμο φως που φιλτραριζόταν μέσα από το κλουβί και τις ψηλές φυλλωσιές μιας αλλόκοτης βλάστησης έπεφτε πάνω σε σκούρα πράσινα φύλλα τα οποία λαμπύριζαν και γυάλιζαν ολόγυρα, έτσι που το φως, όπως χόρευε πάνω τους, έδινε την ψευδαίσθηση μιας ευχάριστης αύρας.

Η Έλεν πέρασε κοντά από κάποια φυτά που τα νόμισε για πασχαλιές, όμως δοκίμασε μια δυνατή έκπληξη μόλις άπλωσε το χέρι για να τα αγγίξει. Όταν έσκυψε για να παρατηρήσει καλύτερα τη συστάδα, διαπίστωσε πως στην πραγματικότητα ήταν μαβιά πετράδια, περίτεχνα κομμένα και περασμένα σε νήματα, ώστε να σχηματίζουν σχεδόν τέλεια αντίγραφα πραγματικών λουλουδιών. Κοιτάζοντας με προσοχή, κατάλαβε πως ούτε τα φύλλα ήταν αληθινά παρά υφασμένα από μεταξωτά νήματα. Τίποτε δεν ήταν αληθινό. Τίποτε δε φύτρωνε εκεί.

«Είναι μια οπτασία», μουρμούρισε ο Ωρίωνας.

Στην αρχή η Έλεν νόμισε πως εννοούσε τα πετράδια σε σχήμα λουλουδιών, όμως όταν έριξε μια ματιά προς το μέρος του, είδε πως είχε το βλέμμα του στραμμένο στο μονοπάτι, εκεί όπου στεκόταν η πιο εντυπωσιακή γυναίκα που είχε αντικρίσει ποτέ της.

Είχε ύψος σχεδόν ένα και ογδόντα, ήταν κομψή σαν κύκνος, με επιδερμίδα τόσο σκούρα, ώστε έμοιαζε σχεδόν μπλε. Δεν έμοιαζε πολύ μεγαλύτερη στα χρόνια από την Έλεν, όμως κάτι στον τρόπο που κινούνταν, με τόση υπομονή και ακρίβεια, την έκανε να δείχνει πολύ μεγαλύτερη. Ο μακρύς λαιμός της ήταν τυλιγμένος με σειρές από πελώρια, αστραφτερά διαμάντια, τα οποία πραγματικά ωχριούσαν μπροστά στο μέγεθος και στη λάμψη των ματιών της. Πάνω στα γυαλιστερά μαλλιά της, που έφταναν μέχρι τα γόνατα, έστεκε ένα στέμμα με πολλαπλά επίπεδα, καμωμένο από κάθε λογής πετράδι που θα μπορούσε να κατονομάσει η Έλεν, αλλά και από μερικά ακόμη που δε γνώριζε. Η γυναίκα φο-

ρούσε ένα μακρύ φόρεμα από μυρωδάτα, ζωντανά ροδοπέταλα, πάνω στα οποία στραφτάλιζαν στάλες δροσιάς. Τα πέταλα ήταν λευκά στο πάνω μέρος και αποκτούσαν βαθύτερες σκιές, περνώντας σε αποχρώσεις του ροζ κι ακόμη πιο σκούρες νότες, φτάνοντας στα πόδια της που έμοιαζαν να κυκλώνονται από ένα σύννεφο πλούσιων, κατακόκκινων ρόδων.

Κάτω από τα ξυπόλυτα πόδια της, στα δάχτυλα των οποίων παιχνίδιζαν πολλά δαχτυλίδια, ένα ατέλειωτο χαλί από αγριολούλουδα πετούσε μπουμπούκια, άνθιζε και ύστερα μαραινόταν. Κάθε βήμα της έφερνε στη ζωή ένα χείμαρρο λουλουδιών, που όμως μαράζωναν και πέθαιναν αμέσως μόλις άγγιζαν το άγονο έδαφος του Κάτω Κόσμου. Ήταν σαν να παρακολουθούσε αμέτρητα υπέροχα άνθη να ρίχνονται στο κενό από έναν γκρεμό, ανήμπορα να αποφύγουν το χαμό τους, και η Έλεν ήθελε να σταματήσει αυτό το πράγμα.

«Απαίσιο δεν είναι;» ρώτησε η Περσεφόνη με τη μελωδική φωνή της καθώς χαμήλωσε το βλέμμα και αντίκρισε τα καταδικασμένα λουλούδια κάτω από τα πόδια της. Η ουσία μου τα δημιουργεί, όμως στον Κάτω Κόσμο δεν έχω τη δύναμη να τα συντηρήσω. Κανένα λουλούδι δεν μπορεί να αντέξει εδώ κάτω για πολύ».

Κοίταζε κατάματα την Έλεν ενώ μιλούσε, τα μάτια της έλεγαν πολύ περισσότερα απ' ό,τι τα λόγια της. *Το ξέρει πως πεθαίνω*, σκέφτηκε η Έλεν.

Έριξε μια γρήγορη ματιά στον Ωρίωνα, ο οποίος δεν έδειχνε να αντιλαμβάνεται εκείνη τη βουβή κουβέντα μεταξύ των γυναικών. Χαμογέλασε στη βασίλισσα εκφράζοντας την ευγνωμοσύνη της. Δεν ήθελε να μάθει ο Ωρίωνας ότι δεν της απέμενε πολύς χρόνος ακόμη. Αν ήξερε πως ήταν στα τελευταία της, ίσως άλλαζε η στάση του απέναντί της.

Σαν να υπάκουε σε ένα πρωτόκολλο τιμημένο στην πορεία των αιώνων, ο νεαρός έκανε ένα βήμα μπροστά και υποκλίθηκε με σεβασμό χαμηλώνοντας το κεφάλι και τους ώμους του.

«Αρχόντισσα Περσεφόνη, βασίλισσα του Άδη, έχουμε έρθει να ικετέψουμε μια χάρη από σένα», είπε με επίσημο τόνο. Ακούστηκε περίεργα, όμως ταίριαζε στην περίσταση. Η Έλεν συνειδητοποίησε με έκπληξη ότι, όπως και τα παιδιά της οικογένειας Δήλος, ο Ωρίωνας είχε ανατραφεί

ως Επίγονος και μπορούσε να περάσει με άνεση από τη σύγχρονη ομιλία στους τρόπους του παλιού κόσμου.

«Μας επιτρέπεις να σιμώσουμε;»

«Ελάτε, καθίστε, καλοδεχούμενοι είστε», είπε εκείνη γνέφοντας προς έναν πάγκο από όνυχα στην άκρη του μονοπατιού. «Γιατί καλοδεχούμενος είσαι στον κήπο μου, τουλάχιστον εδώ, νεαρέ Διάδοχε δύο αντίπαλων Οίκων». Έκανε με τη σειρά της μια επιδέξια υπόκλιση που θα ντρόπιαζε και μια πρώτη μπαλαρίνα.

Το στόμα του Ωρίωνα σφίχτηκε. Στην αρχή η Έλεν νόμισε πως ήταν από θυμό για την αναφορά στην κάθε άλλο παρά ιδανική παιδική ηλικία του, όμως όταν τον παρατήρησε καλύτερα, συνειδητοποίησε ότι οφειλόταν στο ότι είχε συγκινηθεί.

Την ίδια στιγμή συνειδητοποίησε κάτι σχετικά με τον Ωρίωνα, το οποίο δεν είχε συλλάβει ως τότε. Ποτέ δεν είχε νιώσει καλοδεχούμενος. Η μισή οικογένειά του τον μισούσε, γιατί δεν τον είχε εγκαταλείψει ο πατέρας του να πεθάνει σε κάποια βουνοπλαγιά, η άλλη μισή επειδή την εξανάγκαζαν οι Ερινύες. Η μητέρα του ήταν νεκρή, ενώ ο πατέρας του δεν μπορούσε ούτε να τον αντικρίσει χωρίς να παραδοθεί στη μανία των Ερινυών. Με εξαίρεση τη Δάφνη, η οποία είχε κάποιον υστερόβουλο σκοπό σε ό,τι κι αν έκανε, υπήρξε άραγε κάποιος Επίγονος που να προσκάλεσε τον Ωρίωνα να καθίσει δίπλα του με τόση καλοσύνη;

Ενώ παρατηρούσε τη σοβαρή έκφρασή του, η Έλεν διαισθάνθηκε πως η μοναδική φορά που είχε γίνει πρόθυμα δεκτός ενώπιον ενός Επιγόνου ήταν ακριβώς εκείνη τη στιγμή, από την Περσεφόνη.

Μονάχα στην κόλαση είναι ευπρόσδεκτος, σκέφτηκε η Έλεν. Πονούσε το στήθος της και μόνο που το σκεφτόταν.

Συνειδητοποιώντας πως η κοπέλα στεκόταν παράμερα και χάζευε τη σκηνή, η Περσεφόνη πρότεινε το χέρι της προσκαλώντας την ευγενικά να καθίσει μαζί τους στον πάγκο.

Η Έλεν κοκκίνισε και προσπάθησε αμήχανα να κάνει μια μικρή υπόκλιση με το κεφάλι. Πάλι είχε χαθεί στις σκέψεις της κι είχε απομείνει να στέκεται σαν καμιά παλαβή κι ούτε μπορούσε να θυμηθεί πότε είχε νιώσει πιο άσχετη από καλούς τρόπους. Ευχόταν ολόψυχα να είχε δώσει

μεγαλύτερη προσοχή σε όλους εκείνους τους στίχους της *Ιλιάδας* που αναφέρονταν στους καλούς τρόπους και τους είχε προσπεράσει. Η Περσεφόνη έδειξε να διαισθάνεται τη δυσφορία της και την υποδέχτηκε με ένα ολόθερμο χαμόγελο.

«Δεν υπάρχει λόγος να σε προβληματίζει το τυπικό της υπόθεσης. Τώρα που το σκέφτομαι, μάλιστα, ίσως θα έπρεπε εγώ να σου υποκλιθώ», είπε η γυναίκα με μια υποψία πειράγματος στον τόνο της φωνής της.

«Μπα, δεν είμαι εγώ αυτή που φορά στέμμα», απάντησε η Έλεν και γέλασε νιώθοντας πως δεν ήταν άστοχο να κάνει ένα αστείο. Η Περσεφόνη χαμογέλασε ευγενικά, αλλά ύστερα πήρε σοβαρή όψη.

«Όχι ακόμη», σχολίασε χωρίς να εξηγήσει τι ήθελε να πει. Ύστερα συνέχισε με σταθερή φωνή. «Ψάχνετε τρόπο να σκοτώσετε τις Ερινύες».

Οι Επίγονοι κοιτάχτηκαν σοκαρισμένοι από μια τόσο ξεκάθαρη τοποθέτηση.

«Ναι», απάντησε ο Ωρίωνας με πεποίθηση. «Θέλω να τις σκοτώσω».

«Όχι, δε θέλεις να τις σκοτώσεις». Η Περσεφόνη έστρεψε τα μάτια της, που έμοιαζαν με γυαλιστερή σοκολάτα, πάνω στο νεαρό Επίγονο κάνοντάς τον να λιώσει στη στιγμή. «Θέλεις να τις *βοηθήσεις*. Χρειάζονται απεγνωσμένα τη βοήθειά σας για να τις λυτρώσετε από το μαρτύριό τους, καλέ μου. Ξέρετε ποιες είναι οι Ερινύες;»

«Όχι, δεν ξέρουμε», απάντησε η Έλεν, που δεν της άρεσε η οικειότητα που έδειχνε η πανέμορφη θεά στον Ωρίωνα. «Εξήγησέ μας, σε παρακαλούμε».

«Οι Ερινύες είναι τρεις νεαρές αδερφές, γεννημένες από το αίμα του Ουρανού, όταν ο γιος του, ο τιτάνας Κρόνος, του επιτέθηκε. Οι Μοίρες άρπαξαν τις Ερινύες αμέσως μόλις αυτές δημιουργήθηκαν και τις εξανάγκασαν να παίξουν το ρόλο τους στο Μεγάλο Δράμα. Ο πόνος που αισθάνονται είναι πραγματικός και το βάρος που κουβαλάνε...» Η Περσεφόνη άφησε τη φράση της στη μέση και κοίταξε ικετευτικά τον Ωρίωνα στα μάτια. «Ουσιαστικά είναι μικρά παιδιά κι όμως δεν έχουν βιώσει ούτε μια στιγμή χαράς. Καταλαβαίνεις τι θέλω να πω, πρίγκιπά μου. *Εσύ* ξέρεις τι μαρτύριο περνούν».

«Μίσος», είπε εκείνος και έριξε μια ματιά προς την πλευρά της Έλεν. Η κοπέλα θυμήθηκε πόσο απαίσιο ήταν όταν αισθάνθηκε μίσος απέναντί του μέσα στη σπηλιά και ήξερε πως κι αυτός το ίδιο σκεφτόταν για εκείνη.

«Πρέπει να τις βοηθήσουμε» του ψιθύρισε η Έλεν, κι αυτός της απάντησε με ένα χαμόγελο. Οι δυο τους ήταν απόλυτα συντονισμένοι. «Πρέπει να τις λυτρώσουμε».

«Τις Ερινύες και τους Επιγόνους», είπε ο Ωρίωνας αποφασισμένος.

«Ναι», συμφώνησε η Έλεν. «Και το υπόσχομαι, Μεγαλειοτάτη, πως θα απελευθερώσω κι εσάς».

«Όχι, μη!» αναφώνησε ξαφνικά η Περσεφόνη. Έσπευσε να της εξηγήσει. «Βιάσου, Έλεν, δε θα καταφέρεις να επιβιώσεις για πολύ ακόμη χωρίς όνειρα! Πρέπει να φέρεις στις Ερινύες νερό από τον ποταμό...»

Το όνομα του ποταμού δεν ακούστηκε καθώς έξαφνα αντήχησε μια τρομερή, βροντερή φωνή.

«ΕΛΕΝ, ΕΙΣΑΙ ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΗ ΕΔΩ».

Η κοπέλα ένιωσε ολόκληρο το κορμί της να σηκώνεται και να εκσφενδονίζεται από τον Κάτω Κόσμο, σαν να την είχε βουτήξει και πετάξει μακριά ένα χέρι φαρδύ ίσαμε ένα μίλι. Για μια στιγμή τής φάνηκε πως είδε ένα πελώριο πρόσωπο να κατακλύζει το οπτικό της πεδίο. Της φάνηκε γνώριμο. Τα φωτεινά, πράσινα μάτια του ήταν τόσο θλιμμένα...

Η Έλεν ξύπνησε στο κρεβάτι της. Ανακάθισε και ξεκόλλησε τους λεπτοκαμωμένους κρυστάλλους πάγου που είχαν πασπαλίσει τα σκεπάσματά της σαν κοσκινισμένο αλεύρι, στέλνοντας μερικές από τις αστραφτερές νιφάδες να χορέψουν στην ξηρή, παγερή ατμόσφαιρα. Ένιωθε το πρόσωπό της πιασμένο, οπότε τράβηξε ένα χέρι κάτω από τις κουβέρτες και το έφερε πάνω στο μουδιασμένο μάγουλό της. Παρότι τα δάχτυλά της κόντευαν να χάσουν την αίσθηση της αφής από το κρύο, κατάλαβε πως ολόκληρο το πρόσωπό της καλυπτόταν από ένα λεπτό στρώμα πάγου. Έκανε να αγγίξει τα μαλλιά της και διαπίστωσε ότι και αυτά ήταν παγωμένα σχηματίζοντας χοντρά νήματα πάγου.

Ανασαίνοντας γοργά, έτσι ώστε σχηματίζονταν διαρκώς σύννεφα

χνώτου μπροστά της, η Έλεν κοίταξε τριγύρω επιχειρώντας να ελέγξει το τρέμουλό της. Τα πάντα στο δωμάτιό της είχαν μια ελαφρώς γαλαζωπή χροιά, όμως το έντονο ψύχος έμοιαζε ισχυρότερο γύρω από το κρεβάτι της. Η κοπέλα πήρε στο χέρι το ρολόι από το κομοδίνο της και χρειάστηκε να απομακρύνει ένα στρώμα πάγου με τον αντίχειρά της για να δει την οθόνη του. Η ώρα άλλαξε κι από 11:11 πήγε 11:12, ενώ εκείνη κοίταζε εμβρόντητη.

Αν και μαζί με τον Ωρίωνα είχε την αίσθηση πως έμεινε στον Κάτω Κόσμο μέρες ολόκληρες, στον πραγματικό κόσμο είχε κλείσει τα μάτια της για λίγα δευτερόλεπτα και ήδη κόντευε να ξυλιάσει. Το κρύο οπωσδήποτε χειροτέρευε. Η Έλεν αναρωτήθηκε αν το σώμα της θα κοκάλωνε την επόμενη φορά που θα κατέβαινε.

Τότε, αναρωτήθηκε αν θα υπήρχε επόμενη φορά. Την είχε εξορίσει ο ίδιος ο Άδης. Οι προοπτικές δε φάνταζαν και τόσο ευοίωνες.

Η Έλεν σηκώθηκε από το κρεβάτι και τσουλώντας διέσχισε το παγωμένο πάτωμα για να φτάσει στο κινητό της, όμως δεν είχε έρθει ακόμη κάποιο μήνυμα από τον Ωρίωνα. Πιθανότατα βρισκόταν στο δρόμο της επιστροφής από τις σπηλιές. Ο χρόνος δεν κυλούσε όσο βρίσκονταν στον Κάτω Κόσμο, πράγμα που σήμαινε πως η στιγμή που ο Ωρίωνας περνούσε από την πύλη ήταν και η στιγμή που έβγαινε, όσο χρόνο κι αν είχε «περάσει» στην απέναντι πλευρά. Αν ήταν τυχεροί, εκείνος θα επέστρεφε αυτή τη στιγμή, εφόσον του είχε επιτραπεί να παραμείνει στον Κάτω Κόσμο αρκετά ώστε να ακούσει τι είχε να πει η Περσεφόνη. Η Έλεν δεν μπορούσε παρά να ελπίζει πως ο Ωρίωνας είχε πετύχει εκεί που η ίδια προφανέστατα απέτυχε.

Ρίγησε έντονα καθώς συνειδητοποιούσε ότι έπρεπε να βγει από το δωμάτιό της και να βρει τρόπο να ζεσταθεί. Θυμήθηκε όσα της είχε εξηγήσει ο Έκτορας στην παραλία, λίγη ώρα αφότου κόντεψε να την πνίξει. Η Έλεν μπορεί να ήταν απόλυτα προστατευμένη απέναντι στα όπλα, όμως δεν ήταν ολοκληρωτικά άτρωτη και το πολικό ψύχος μπορούσε να τη σκοτώσει, όπως και ο πνιγμός.

Ανοίγοντας την παγωμένη πόρτα της όσο πιο αθόρυβα μπορούσε, έβγαλε το κεφάλι της στο διάδρομο και κοίταξε τριγύρω. Ευτυχώς, ο

πατέρας της βρισκόταν ακόμη στο ισόγειο και έβλεπε τηλεόραση. Έκλεισε καλά την πόρτα πίσω της, έσπρωξε το τσουβαλάκι που είχε να για κρατά τη ζέστη στη χαραμάδα, έτσι ώστε να κρύψει από τον πατέρα της το αφύσικο ψύχος που επικρατούσε στο δωμάτιό της, και του φώναξε πως θα έκανε ένα μπάνιο για να κοιμηθεί καλύτερα. Εκείνος μουρμούρισε πως θα μπορούσε να δοκιμάσει να κρατήσει τα μάτια της κλειστά για περισσότερο από ένα δευτερόλεπτο, όμως δεν έκανε άλλες ερωτήσεις ούτε έφερε αντιρρήσεις.

Πηγαίνοντας στο μπάνιο, η Έλεν κοπάνησε το μέτωπό της με το κινητό της μερικές φορές, σαν τιμωρία για την απίστευτη γκάφα της στον Κάτω Κόσμο. Δεν μπορούσε να πιστέψει πόσο ανόητα είχε φερθεί. Ο Άδης πιθανότατα δεν ήταν το καλύτερο μέρος για να αναφερθεί στην πρόθεσή της να απελευθερώσει την αιχμάλωτη βασίλισσα, καθώς «το αφεντικό» πιθανότατα παρακολουθούσε κάθε συζήτηση. Και εκείνη απείλησε ανοιχτά να του πάρει το μοναδικό πράγμα σε αυτό και κάθε άλλο σύμπαν για το οποίο νοιαζόταν ο Άδης... τη βασίλισσά του. *Βλακεία!* Τώρα η Έλεν ήταν εξόριστη. Πώς στην ευχή θα κατάφερνε να φέρει εις πέρας την αποστολή της, εάν δεν μπορούσε να κατέβει εκεί;

Καθώς γδυνόταν και γέμιζε την μπανιέρα με καυτό νερό, θυμήθηκε τη συνάντησή της με την Περσεφόνη. Της έκανε εντύπωση το ότι ο Άδης δεν είχε παρέμβει, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, όταν εκείνη και ο Ωρίωνας συζητούσαν για το σχέδιο να απελευθερώσουν τις Ερινύες. Μόνο όταν η Έλεν αποφάσισε να ξεφουρνίσει πως σκόπευε να απελευθερώσει τη βασίλισσά του, αποφάσισε ο Άδης να πατήσει πόδι.

Η κοπέλα χώθηκε προσεκτικά στο ζεστό νερό συνεχίζοντας να κρατά το κινητό στο χέρι κι άφησε κατά μέρος για την ώρα τη συγκεκριμένη παρατήρηση. Ύστερα αναστέναξε και αφέθηκε να μουλιάσει προσπαθώντας να σκεφτεί τρόπο για να λιώσει τους πάγους στο δωμάτιό της, πριν ανακαλύψει ο πατέρας της τι συνέβαινε. Τότε ένα μήνυμα έφτασε στο κινητό της.

Είσαι ξύπνια; της έγραφε ο Ωρίωνας.

Αχ, τι μπούφος που είμαι, μήπως άκουσες το όνομα του ποταμού; ρώτησε η Έλεν.

Για ποιον ποταμό λες; Έφαγα σουτ με το που ανέφερε η Π ότι θα πέθαινες.

Α, είχαμε και συνέχεια, απάντησε η Έλεν προσπερνώντας το θέμα με τον επικείμενο θάνατό της και ελπίζοντας πως ο Ωρίωνας θα έκανε το ίδιο. Μου είπε ότι πρέπει να δώσουμε στις Ερινύες νερό από τον ποταμό... Δεν άκουσα το όνομα, γιατί έφαγα κι εγώ σουτ.

Δεν πειράζει, χρήσιμη πληροφορία είναι κι αυτή. Κάποια στιγμή θα βρω το σωστό ποταμό.

Στάσου, τι εννοείς «θα βρεις»; Πού πήγε ο πληθυντικός;

Ποιο σημείο από το «δε θα επιβιώσεις» δεν κατάλαβες;

Αυτό θα συμβεί μόνο αν δε βλέπω όνειρα.

Δε βλέπεις όνειρα;

Όταν κατεβαίνω, όχι.

Τότε, θα πάψεις να κατεβαίνεις.

Η Έλεν σκέφτηκε ότι ο κύριος είχε πάρει πολύ αέρα.

ΔΕ θα το αποφασίσεις εσύ αυτό, του έγραψε.

ΔΕ θα καθίσω να το συζητήσω, ήρθε η αποφασιστική απάντησή του.

Μισό λεπτό. Δεν ελέγχεις εσύ το τι θα γίνει.

Ο.Χ.Ι. Τώρα σταμάτα. Πρέπει να οδηγήσω.

Επί δέκα λεπτά η Έλεν μούλιαζε στην μπανιέρα μουρμουρίζοντας. Κάτι δεν καταλάβαινε ο Ωρίωνας, ένα θέμα το οποίο η Έλεν ήξερε πως έπρεπε να θίξει, όμως δεν μπορούσε να το διακρίνει ακόμη. Προσπάθησε να τον κάνει να επιστρέψει στη συζήτηση με κάθε λογής μηνύματα. Μάλιστα, κάποια στιγμή απείλησε να ξαπλώσει και να επιστρέψει αμέσως στον Άδη. Τότε, ο Ωρίωνας της απάντησε με ένα μεγάλο κείμενο, από εκείνα που πρέπει να σταματήσεις στην άκρη για να τα πληκτρολογήσεις.

Έτσι και πέσεις στο κρεβάτι, σου τ' ορκίζομαι, θα κολυμπήσω μέχρι το Ναντάκετ, θα γκρεμίσω την πόρτα σου και θα πω στον Τζέρι τα πάντα. Να σε δω πώς θα του εξηγήσεις ότι θέλεις να πεθάνεις. Μείνε μακριά από τον ΚΚ. Δεν κάνω πλάκα.

Η απειλή να τη μαρτυρήσει στον πατέρα της ήταν πολύ μεγάλη ατι-

μία. Είχε εξηγήσει στον Ωρίωνα πως ο Τζέρι αποτελούσε «απαγορευμένη ζώνη» κι εκείνος της υποσχέθηκε να μην την παραβιάσει ποτέ. Όμως, όφειλε να αναγνωρίσει πως, από τη στιγμή που σκεφτόταν πραγματικά να επιστρέψει εκεί κάτω, το να ενημερώσει ο Ωρίωνας τον πατέρα της ήταν η μόνη απειλή ικανή να την εμποδίσει. Κι αυτό το γνώριζε πολύ καλά εκείνος. Αναρωτήθηκε πώς κατάφερε να τη μάθει τόσο καλά σε σχετικά μικρό διάστημα. Η Έλεν χαμογέλασε για μια στιγμή καθώς κοίταζε το τηλέφωνο κι αμέσως μετά πίεσε τον εαυτό της να σταματήσει. Δεν της άρεσε που της έλεγε τι να κάνει, όμως *της άρεσε* που τη νοιαζόταν τόσο ώστε να επιχειρήσει κάτι τέτοιο.

Δεν μπορώ να επιστρέψω, έτσι κι αλλιώς, παραδέχτηκε τελικά έπειτα από μια μεγάλη παύση στην ανταλλαγή μηνυμάτων. **Ο Άδης με εξόρισε και μας πέταξε έξω και τους δύο από τον ΚΚ, γιατί απείλησα να του πάρω την Π. Εσύ μπορείς να επιστρέψεις;**

Ναι, σίγουρα. Σε εξόρισε; Απίστευτο. Τελικά, υπάρχει αυτό που λέμε καλός θεός. Παράξενο που αυτός είναι ο Άδης.

Η Έλεν ήξερε πως ο Ωρίωνας απλά ανησυχούσε για την ασφάλειά της, όμως η λογική του είχε ένα πολύ σοβαρό πρόβλημα. Άρχισε να πληκτρολογεί, πριν καν αποφασίσει τι σκόπευε να γράψει. Ο θολωμένος νους της κατάφερε επιτέλους να προσδιορίσει για ποιο λόγο την είχε ενοχλήσει τόσο η εξορία της και γιατί είχε διαφωνήσει τόσο έντονα με τον Ωρίωνα.

Μην ξεχνάς την προφητεία όμως, έγραψε όσο πιο γρήγορα μπορούσε. **Εγώ είμαι η Καταβάτρια, η μοναδική που μπορεί να αντιμετωπίσει τις Ερινύες. Αν δεν τα καταφέρω, πόσοι ακόμη θα υποφέρουν; Δε θα μπορέσεις να ξαναδείς τον πατέρα σου.**

Δάγκωσε το χείλος της παλεύοντας να αποφασίσει αν έπρεπε να του πει τι πραγματικά σκεφτόταν.

Δε θα μπορούσαμε να συναντηθούμε ξανά. Δε νομίζω πως θα το άντεχα αυτό, του έγραψε τελικά. *Για όσο διάστημα μου απομένει, τουλάχιστον*, πρόσθεσε με τη σκέψη της.

Ακολούθησε μια μεγάλη παύση, καθώς ο Ωρίωνας δεν απάντησε αμέσως, οπότε η Έλεν άρχισε να σκέφτεται μήπως είχε κάνει ένα τρομερό

λάθος. Για να ξεκολλήσει το μυαλό της από εκείνον, έστειλε ένα μήνυμα στην Κασσάνδρα και στα άλλα μέλη της ομάδας, στο οποίο ανέφερε όλα όσα είχαν συμβεί στον Κάτω Κόσμο. Ύστερα απέμεινε να κοιτάζει την οθόνη του σκοτεινού τηλεφώνου της, μέχρι που άκουσε τον πατέρα της να ανεβαίνει, να ξαπλώνει στο κρεβάτι και να αρχίζει το ροχαλητό. Στο μεταξύ, ο Ωρίωνας ακόμη δεν είχε απαντήσει.

Η Έλεν βγήκε από την μπανιέρα και σκουπίστηκε. Πραγματικά δεν ήξερε τι θα έκανε στη συνέχεια, όμως ήταν σίγουρη πως δεν μπορούσε να επιστρέψει στο παγωμένο δωμάτιό της. Υπήρχε φυσικά ο καναπές στο ισόγειο, όμως κατέληξε στο συμπέρασμα πως δεν είχε καμιά σημασία, όπου κι αν ξάπλωνε. Ούτε που μπορούσε πια να λογαριάσει πόσες εβδομάδες είχε περάσει χωρίς πραγματική ξεκούραση.

Πέρασε πολλή ώρα στο μπάνιο ασχολούμενη με την περιποίηση του σώματός της, που το είχε παραμελήσει εδώ και πολύ καιρό. Έκοψε με το ψαλιδάκι ό,τι χρειαζόταν κόψιμο κι έτριψε όλες τις αρθρώσεις της με πυκνά έλαια. Μόλις τελείωσε, σκούπισε τους υδρατμούς από τον καθρέφτη πάνω από το νιπτήρα και για πρώτη φορά εδώ και πάρα πολύ καιρό κοίταξε καλά τον εαυτό της. Το πρώτο πράγμα που παρατήρησε ήταν το περιδέραιο της μητέρας της. Ξεχώριζε έντονα πάνω στην αναψοκοκκινισμένη επιδερμίδα της, γυάλιζε πάνω στο λαιμό της, σαν να είχε αντλήσει δύναμη από όλες εκείνες τις περιποιήσεις. Ύστερα έστρεψε το βλέμμα στο πρόσωπό της.

Ήταν το ίδιο πρόσωπο για χάρη του οποίου τόσοι άνθρωποι είχαν πεθάνει πριν από αιώνες και τόσοι εξακολουθούσαν να πεθαίνουν. Επίγονοι συνέχιζαν να αλληλοεξοντώνονται για να εκδικηθούν θανάτους που ανάγονταν στα τείχη της Τροίας, φτάνοντας στην αφετηρία της πρώτης γυναίκας με εκείνο ακριβώς το πρόσωπο που αντίκριζε τώρα η Έλεν στον καθρέφτη.

Άραγε, άξιζε *οποιοδήποτε* πρόσωπο όλα αυτά; Δεν ακουγόταν λογικό. Σίγουρα η ιστορία έκρυβε και άλλες πτυχές. Όλη αυτή η δυστυχία δεν μπορεί να είχε κεντρικό άξονα μια κοπέλα, όσο όμορφη κι αν ήταν. Κάτι άλλο πρέπει να συνέβαινε, κάτι που δεν ήταν γραμμένο στα βιβλία.

Άκουσε το κινητό της να βουίζει κι έτρεξε να το πιάσει γκρεμίζοντας τα μισά καλλυντικά που υπήρχαν γύρω από το νιπτήρα. Πρόλαβε να αρπάξει στον αέρα όλα τα μπουκαλάκια και τα σωληνάρια καθώς έπεφταν, πριν προλάβουν να πέσουν στο πάτωμα, να κάνουν θόρυβο και να ξυπνήσουν τον πατέρα της. Πνίγοντας ένα νευρικό γέλιο, τα αράδιασε σιωπηλά στις σωστές θέσεις και ύστερα διάβασε το μήνυμα.

Το σκέφτηκα καλά. Αν αυτό πρέπει να γίνει για να μείνεις ζωντανή, τότε είμαι έτοιμος να το κάνω, απάντησε ο Ωρίωνας σχεδόν μισή ώρα αφότου σταμάτησαν να ανταλλάσσουν μηνύματα. **Θα πάψω να σε βλέπω, θα πάψω να ασχολούμαι με όλη αυτή την αποστολή, όμως δεν μπορώ να σε αφήσω να πεθάνεις.**

Η Έλεν κάθισε αποκαρδιωμένη στο χείλος της μπανιέρας μην μπορώντας να πιστέψει στα μάτια της. Αν η αποστολή τερματιζόταν, ο Ωρίωνας θα ήταν καταδικασμένος να ζήσει μια ζωή σαν φυγάς, χωρίς σπίτι ή οικογένεια. Ήταν διατεθειμένος να τα υπομείνει όλα αυτά... για χάρη της.

Ή μήπως για χάρη του ηλίθιου προσώπου της; Άλλωστε, ελάχιστα γνωρίζονταν οι δυο τους. Τι θα μπορούσε να εμπνεύσει μια τέτοια αυτοθυσία;

Η Δάφνη είχε χαρακτηρίσει τα σχεδόν πανομοιότυπα πρόσωπά τους καταραμένα και η Έλεν είχε θεωρήσει πως η μητέρα της εννοούσε ότι τα πρόσωπά τους τις είχαν καταραστεί. Για πρώτη φορά εξέταζε την πιθανότητα η μητέρα της να εννοούσε πως τα πρόσωπα καταριόντουσαν τους ανθρώπους εκείνους που τα *αντίκριζαν*. Η σκέψη πως ο Ωρίωνας θα θυσίαζε όλα όσα αποζητούσε απλά και μόνο επειδή εκείνη κινδύνευε δεν της καθόταν καλά. Εδώ διακυβεύονταν πολύ περισσότερα πράγματα από τη ζωή ενός ατόμου, έστω κι αν αυτή η ζωή ήταν η δική της.

Η Έλεν ένιωσε να υποχωρεί κάτι μέσα της – ωραία, τι κι αν ήταν ερωτευμένη μαζί του ή εκείνος μαζί της; Ο Ωρίωνας δε γινόταν να εγκαταλείψει την προσπάθεια τώρα. Όχι μόνο γιατί αυτό θα είχε μεγάλο κόστος για τον ίδιο, αλλά και γιατί θα είχε μεγάλο κόστος για όλους τους. Αν δεν αντιμετώπιζε κανείς τις Ερινύες, τι θα απογίνονταν ο Έκτορας και οι άλλοι Απόβλητοι; Τι θα απογίνονταν όλοι οι Επίγονοι; Η Έλεν θυμήθηκε τον

Ωρίωνα να της αναφέρει τον εφιάλτη του, όπου μια απέραντη έκταση με οστά Επιγόνων εκτεινόταν στον Άδη, και συνειδητοποίησε ότι ήταν κάτι περισσότερο από ένα απαίσιο όνειρο. Ο Ωρίωνας είχε λάβει μια προειδοποίηση μέσα από εκείνο το όνειρο. Η Έλεν ήταν σίγουρη γι' αυτό. Ο κύκλος έπρεπε να κλείσει, διαφορετικά το είδος τους όδευε προς την εξαφάνιση, ακριβώς όπως είχε συμβεί με τους Γίγαντες του Πάγου.

Τι βλάκας που είσαι. Πίεσε δυνατά τα πλήκτρα με τα δάχτυλά της, σαν να προσπαθούσε να βάλει τις λέξεις μέσα στο ξερό, πεισματάρικο, αλτρουιστικό και απίστευτα γενναίο κεφάλι του. **Αν εγκαταλείψεις την προσπάθειά μας, θα σε κυνηγήσω εγώ η ίδια! Θα βρω τρόπο να λύσω αυτό το πρόβλημα με τα όνειρα και την εξορία από τον Άδη και, μόλις τα καταφέρω, θα λυτρώσουμε μαζί τις Ερινύες. Στο μεταξύ, ΣΥΝΕΧΙΣΕ ΚΑΝΟΝΙΚΑ. Κατάλαβες;**

Πάτησε ΑΠΟΣΤΟΛΗ και περίμενε. Ακολούθησε μια μεγάλη παύση. Αρκετές φορές η Έλεν άρχισε να γράφει ένα νέο μήνυμα, όμως τελικά τα διέγραψε όλα. Ήταν τόσο κουρασμένη, ώστε τα μάτια της έτρεχαν και τα αφτιά της κάθε τόσο βούλωναν υποχρεώνοντάς τη να χασμουρηθεί κάμποσες φορές για να τα συνεφέρει.

Ενώ χασμουριόταν, ένιωσε κάτι να σκίζεται, έτσι όπως είχε τα μάτια κλειστά. Παρατήρησε πως το πάνω χείλος της ξαφνικά ήταν πολύ υγρό. Άγγιξε το στόμα της και είδε αίμα στο δάχτυλό της. Έφερε ένα χαρτομάντιλο στη μύτη της, πριν προλάβει να λεκιάσει τίποτε, και το πίεσε με δύναμη περιμένοντας να σταματήσει η αιμορραγία. Τελικά, αφού σκούπισε το ματωμένο πρόσωπό της και αγριοκοίταξε το κινητό της, λες κι αυτό θα έκανε τον Ωρίωνα να απαντήσει συντομότερα, η οθόνη του φωτίστηκε ξανά.

Μπορείς να με κυνηγήσεις όσο θέλεις, Χάμιλτον, όμως το ξέρεις πως δεν πρόκειται να με βρεις ποτέ, σωστά;

Είχε αρχίσει να αστειεύεται και πάλι, πράγμα που ήταν πολύ καλό σημάδι. Η Έλεν ήξερε πως η απόφαση αυτή ήταν δύσκολη για εκείνον, οπότε έπρεπε να σιγουρευτεί. Χρειαζόταν κάτι που να έμοιαζε με υπόσχεση, σε περίπτωση που εκείνη δεν κατόρθωνε να φτάσει στο τέλος της αποστολής τους.

Είμαστε σύμφωνοι, λοιπόν; Θα συνεχίσεις ό,τι κι αν συμβεί; έγραψε. Εκείνος δεν απάντησε αμέσως, οπότε η Έλεν πρόσθεσε: **Κάτι ρώτησα. Είμαστε σύμφωνοι;**

Συγγνώμη. Ετοιμάζομαι να πέσω στο κρεβάτι. Εντάξει, θα συνεχίσω.

Η Έλεν χαμογέλασε και άφησε το σώμα της να γλιστρήσει από το χείλος της μπανιέρας ακουμπώντας με την πλάτη στον τοίχο. Τυλίχτηκε με το μπουρνούζι της και έχωσε τα πόδια στις παντόφλες της, καθώς κούρνιαζε σε μια αυτοσχέδια φωλιά από ζεστές, νοτισμένες πετσέτες. Τον φανταζόταν να χώνεται κάτω από τα σκεπάσματά του στο φοιτητικό κοιτώνα όπου έμενε παίρνοντας το κινητό μαζί του. Έτσι θα αποκοιμιόταν, σκέφτηκε, με τη συζήτησή τους φωλιασμένη στην παλάμη του.

Το ήξερα πως μπορούσα να βασίζομαι πάνω σου, του έγραψε κρατώντας δίπλα της τα μηνύματά του.

Παντού και πάντα. Πού είσαι;

Στο κρεβάτι, απάντησε, αν και έπρεπε να γράψει «στο πάτωμα».

Ωραία, κι εγώ το ίδιο. Θα μπορέσεις επιτέλους να ξεκουραστείς. Κι εγώ επίσης. Τι κούραση!

Η Έλεν δεν ήθελε να σταματήσει να ανταλλάσσει μηνύματα μαζί του. Θα μπορούσε να μείνει ξύπνια όλη νύχτα γράφοντας διάφορα μικρά κι απλά πράγματα στο σκοτάδι, όμως τελικά ένιωθε το σώμα της να ζεσταίνεται έχοντας περάσει ένα διάστημα που της έμοιαζε με χρόνια τρέμοντας από το κρύο. Τα μάτια της άρχισαν να κλείνουν από μόνα τους.

Καληνύχτα, Ωρίωνα.

Όνειρα γλυκά.

11

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΕΛΕΝ άνοιξαν. Δεν ένιωθε σαν να ξυπνούσε και είχε την υποψία πως αυτό οφειλόταν στο ότι δεν κοιμόταν κανονικά. Περισσότερο ένιωθε σαν να είχε φάει ένα χτύπημα στο κεφάλι, με αποτέλεσμα να

χάσει τις αισθήσεις της για μερικές ώρες κι απλά τώρα συνερχόταν. Σαν δυο διαδοχικές σκηνές σε ταινία, τη μια στιγμή η Έλεν κοίταζε το τελευταίο μήνυμα του Ωρίωνα και την επόμενη είχε μπροστά της το χαλάκι του μπάνιου. Ο ήλιος είχε ανατείλει, τα μαλλιά της ήταν στεγνά κι άκουγε τον πατέρα της να σηκώνεται από το κρεβάτι του.

Η κοπέλα καταλάβαινε από τη νευρική, κολλώδη αίσθηση που απλωνόταν σε ολόκληρο το σώμα της πως, παρότι ο εγκέφαλός της είχε κατεβάσει τους διακόπτες για μερικές ώρες, εκείνη δεν είχε πάρει αυτό που χρειαζόταν. Δεν είχε μεταβεί στον Κάτω Κόσμο, πράγμα που σίγουρα ήταν μια ανακούφιση, όμως ταυτόχρονα δεν είχε δει όνειρα. Αυτό ήταν πολύ κακό. Η Περσεφόνη τής είχε πει ότι δεν της απέμενε πολύς χρόνος και η Έλεν δεν ήξερε πόσο ακόμη θα άντεχε χωρίς όνειρα.

Ακούγοντας τον Τζέρι να ανοίγει την ντουλάπα του, η Έλεν κινητοποιήθηκε. Με ένα σάλτο βρέθηκε όρθια, διέλυσε τη φωλιά που είχε ετοιμάσει την προηγούμενη νύχτα και στη συνέχεια βάλθηκε να βουρτσίζει βιαστικά τα δόντια της για να δώσει στον πατέρα της την εντύπωση πως απλά τον είχε προλάβει και είχε μπει πρώτη στο μπάνιο.

Ήταν Δευτέρα, η αρχή μιας καινούριας εβδομάδας, και ήταν σειρά της Έλεν να αναλάβει το μαγείρεμα. Έτρεξε στο παγωμένο δωμάτιό της, τρέμοντας για το τι θα αντίκριζε μπροστά της, όμως την περίμενε μια ευχάριστη έκπληξη, καθώς ο περισσότερος πάγος είχε λιώσει. Μια σκέψη ήρθε στο μυαλό της. Το έντονο κρύο πρέπει να είχε κάποια σχέση με το ότι μετέτρεψε το κρεβάτι της σε πύλη προς τον Κάτω Κόσμο. Εφόσον δεν είχε κατέβει την προηγούμενη νύχτα, το κρύο μειώθηκε κάπως. Το δωμάτιο εξακολουθούσε να είναι κρύο σαν ψυγείο κρεάτων, τα πάντα ήταν μουσκεμένα από τα λιωμένα νερά, όμως τουλάχιστον δε χρειαζόταν να στρέψει το σεσουάρ πάνω στα συρτάρια της για να τα ανοίξει, όπως αναγκάστηκε να κάνει την προηγούμενη μέρα.

Μέχρι στιγμής είχε καταφέρει να κρατήσει κρυφό από τον πατέρα της το πόσο κρύο έκανε στο δωμάτιό της, όμως ήξερε πως αυτό δε θα μπορούσε να συνεχιστεί για πολύ ακόμη. Η Έλεν αποφάσισε πως δε γινόταν να κάνει κάτι γι' αυτό. Έλπιζε απλά πως ο Τζέρι δε θα έμπαινε στο δωμάτιό της. Η ίδια είχε άλλα θέματα να την προβληματίζουν. Ένα

από τα πλέον σοβαρά ήταν το ζήτημα του Μυρμιδόνα, ο οποίος κατά πάσα πιθανότητα την παρακολουθούσε εκείνη τη στιγμή. Η κοπέλα προσπάθησε να διώξει αυτή την ανατριχιαστική σκέψη από το μυαλό της, αλλά και πάλι μπήκε στην ντουλάπα της πριν βγάλει τα ρούχα της.

Ντύθηκε όσο γρηγορότερα μπορούσε, τρέμοντας στα λίγα δευτερόλεπτα που το σώμα της έμεινε εκτεθειμένο, κι ύστερα έτρεξε κάτω για να προθερμάνει το φούρνο καθώς ετοίμαζε πρωινό. Για μερικά δευτερόλεπτα άφησε το γκάζι να καίει, λες και ήταν φωτιά σε κατασκήνωση. Μόλις ο αέρας ολόγυρά της άρχισε να θαμπώνει από τη ζεστασιά, αναστέναξε χαρούμενη κι έκλεισε τα μάτια, όμως κάτι δεν πήγαινε καλά. Δεν ένιωθε σαν να ήταν *μόνη*. Τα μάτια της άνοιξαν απότομα και κοίταξε τριγύρω. Ο αέρας συνέχισε να χορεύει μπροστά της για λίγο και ύστερα ηρέμησε.

Η αμφιβολία άρχισε να τρυπώνει μέσα της. Δεν άκουγε φωνές, όμως εξακολουθούσε να αισθάνεται σαν να υπήρχε μια άλλη παρουσία στην κουζίνα και προφανώς κάτι τέτοιο ήταν αδύνατο. Η Έλεν ήξερε πως είχε αρχίσει να της στρίβει. Δεν της απέμενε πολύς χρόνος, όμως δεν μπορούσε να κάνει κάτι γι' αυτό πριν νυχτώσει. Έστρεψε ξανά την προσοχή της στο φούρνο και βάλθηκε να ετοιμάζει το πρωινό.

Μόλις τελείωσε με τις τηγανίτες κολοκύθας, έριξε μια ματιά στο ρολόι. Ο πατέρας της είχε καθυστερήσει λίγο, οπότε σκέφτηκε να στολίσει κάπως παραπάνω το φαγητό. Πασπάλισε ζάχαρη άχνη τις στοιβαγμένες τηγανίτες με ένα παλιό κόσκινο σε σχήμα νυχτερίδας, όπως έκαναν τότε που η Έλεν ήταν παιδί. Μόλις τελείωσε και με αυτό, κοίταξε ξανά στο ρολόι. Ετοιμαζόταν να πάει στη σκάλα και να τον ρωτήσει γιατί αργούσε, όταν άκουσε τον Τζέρι να κατεβαίνει.

«Τι έκανες τόση...» Η Έλεν δεν κατάφερε να αρθρώσει άλλη λέξη μόλις αντίκρισε τον πατέρα της.

Φορούσε ένα κουρελιασμένο μαύρο φόρεμα, ριγέ κόκκινες και λευκές κάλτσες, μαύρη περούκα και είχε το πρόσωπό του βαμμένο πράσινο. Κρατούσε το παραδοσιακό μυτερό καπέλο μάγισσας, με μια χοντρή μεταξωτή λουρίδα και μια ασημένια πόρπη στην μπροστινή πλευρά. Για μια στιγμή η Έλεν απέμεινε να τον κοιτάζει εμβρόντητη, με το στόμα της να χάσκει.

«Έχασα ένα στοίχημα που έβαλα με την Κέιτ», απάντησε εκείνος αμήχανα.

«Πλάκα μού κάνεις. Περίμενε, πρέπει να σε βγάλω φωτογραφία». Οι ώμοι της έτρεμαν από τα γέλια καθώς έπιανε το κινητό της. Τράβηξε στα γρήγορα μια φωτογραφία του πατέρα της, πριν προλάβει εκείνος να τραπεί σε φυγή, και την έστειλε αμέσως σχεδόν σε όλους τους γνωστούς και φίλους. «Σήμερα είναι των Αγίων Πάντων; Έχω χάσει τις μέρες».

«Αύριο», απάντησε εκείνος και κάθισε να φάει τις τηγανίτες του. «Πρέπει να περάσω δύο ολόκληρες μέρες ντυμένος έτσι και μετά δεν πρόκειται να γιορτάσω τους Άγιους Πάντες ποτέ ξανά».

Η Μέρα των Αγίων Πάντων έφερνε πάντοτε πολλή δουλειά στο κατάστημα και, παρότι ο Τζέρι γκρίνιαζε που έπρεπε να είναι ντυμένος έτσι, η Έλεν ήξερε πως του άρεσε πολύ να τιμά όλες τις γιορτές του χρόνου. Ρώτησε τον πατέρα της αν χρειαζόταν βοήθεια, όμως εκείνος της απάντησε πως δεν υπήρχε περίπτωση να την αφήσει να δουλέψει.

«Είσαι πιο πράσινη ακόμη κι από μένα», σχολίασε φανερά ανήσυχος. «Μήπως θα ήταν καλύτερα να μην πας στο σχολείο σήμερα;»

«Μια χαρά θα είμαι», απάντησε η Έλεν ανασηκώνοντας τους ώμους και στρέφοντας το βλέμμα της στο πρωινό της για να κρύψει τις ενοχές που αισθανόταν. Πραγματικά δεν ήξερε αν θα ήταν μια χαρά ή όχι και δεν άντεχε να κοιτάξει στα μάτια τον πατέρα της και να του πει ψέματα.

Η Κλερ έφτασε μπροστά στο σπίτι με το σχεδόν αθόρυβο αυτοκίνητό της, κατέβασε το παράθυρο του συνοδηγού και ανέβασε στη διαπασών το τραγούδι που άκουγε, αντί να κορνάρει.

«Καλύτερα να πηγαίνω, πριν καλέσουν την αστυνομία οι γείτονες», είπε η Έλεν στον πατέρα της. Μάζεψε τα πράγματά της και έφυγε τρέχοντας από το σπίτι.

«Να γυρίσεις πίσω αμέσως μετά τα μαθήματά σου. Έχεις ανάγκη από ξεκούραση!» της φώναξε ο Τζέρι. Η Έλεν έγνεψε αόριστα από την πόρτα, καθώς ήξερε πως δεν μπορούσε να κάνει αυτό που της ζήτησε ο πατέρας της. Έπρεπε να προετοιμαστεί με την Αριάδνη για την επιστροφή

της στον Κάτω Κόσμο. Ο χρόνος μετρούσε αντίστροφα για την Έλεν και είχε πολλές υποσχέσεις που έπρεπε να τηρήσει πριν τελειώσει.

Ο Λούκας παρακολούθησε την κοπέλα να βγαίνει τρέχοντας από την εξώπορτα και να μπαίνει στο αμάξι της Κλερ. Έμοιαζε εξουθενωμένη και αδύνατη, ακόμη κι έτσι όμως, το χαμόγελο που χάρισε στην Κλερ ήταν φωτεινό, πανέμορφο, ξεχείλιζε από αγάπη. Έτσι ήταν η Έλεν. Ό,τι κι αν περνούσε, είχε αυτό το σχεδόν μαγικό τρόπο να ανοίγει την καρδιά της στους άλλους. Με το να βρίσκεται κοντά της ο Λούκας *αισθανόταν* την αγάπη, έστω κι αν ήξερε πως η αγάπη της είχε πάψει να στρέφεται προς εκείνον.

Παραλίγο να τον καταλάβει και πάλι εκείνο το πρωί, ενώ είχε αρχίσει να υποψιάζεται ότι την τρόμαζε. Με κάποιο τρόπο εξακολουθούσε να έχει την ικανότητα να τον διαισθάνεται. Ο Λούκας έπρεπε να καταλάβει γιατί συνέβαινε αυτό, αφού δεν υπήρχε περίπτωση να πάψει να την προστατεύει. Τουλάχιστον, όχι πριν βεβαιωθεί πως ο Αυτομέδοντας είχε αποχωρήσει οριστικά.

Η Κλερ και η Έλεν άρχισαν να τσιρίζουν κατακρεουργώντας ένα τραγούδι του Μπομπ Μάρλεϊ από τα αγαπημένα του Λούκας. Η Έλεν είχε *τραγική* φωνή όταν επιχειρούσε να τραγουδήσει. Ήταν ένα από τα πράγματα που του άρεσαν περισσότερο σε εκείνη. Κάθε φορά που έσκουζε σαν γάτα που της είχαν πατήσει την ουρά, του ερχόταν να την πάρει στην αγκαλιά του και... ναι.

Υπενθυμίζοντας στον εαυτό του πως η Έλεν ήταν ξαδέρφη του, διέκοψε την προβολή του φωτεινού μανδύα του, πέταξε ψηλά στον αέρα και άνοιξε το κινητό του για να ξεκινήσει τη μέρα του. Τον περίμενε ένα γραπτό μήνυμα.

Το ξέρω πως ήσουν εκεί κάτω μαζί μας. Νομίζω πως ξέρω πώς το κατάφερες, έγραφε το κείμενο. **Πρέπει να μιλήσουμε.**

Ποιος είσαι; ρώτησε ο Λούκας, κι ας ήξερε ήδη ποιος είχε στείλει το μήνυμα. Ποιος άλλος θα μπορούσε να ήταν, άλλωστε; Όμως, δεν ήθελε να υποχωρήσει ούτε πόντο απέναντι σε εκείνο τον τύπο. Δεν μπορούσε. Ήταν τόσο θυμωμένος.

Ο Ωρίωνας.

Ήταν ακόμη χειρότερα που τον έβαλε να το γράψει. Το να βλέπει το όνομά του και να φαντάζεται την Έλεν να το προφέρει τον έκανε να αισθάνεται χάλια. Η οργή τον κατέτρωγε και χειροτέρευε καθημερινά, σε σημείο που χρειάστηκε να κάνει μια παύση για να συγκρατηθεί, ώστε να μην εκσφενδονίσει το κινητό του στον Ατλαντικό.

Τέλεια. Και τι θες; ρώτησε ο Λούκας, μόλις τα χέρια του χαλάρωσαν αρκετά ώστε να μπορέσει να πληκτρολογήσει. Δεν του έφτανε που αναγκάστηκε να αφήσει την Έλεν, τώρα έπρεπε να λαμβάνει και μηνύματα από τον τύπο που περνούσε κάθε νύχτα μαζί της;

Πρέπει να φέρεσαι σαν κόπανος, δε γίνεται αλλιώς, το καταλαβαίνω. Όμως, δεν έχουμε χρόνο. Η Έλεν πεθαίνει.

«Κεφάτη σε βλέπω!» σχολίασε χαρούμενη η Έλεν.

«Είμαι!» μόνο που δεν ούρλιαξε η Κλερ.

«Αχ, μη μου πεις! Αναψοκοκκινισμένα μάγουλα, μελωμένο βλέμμα... *Could you be love? Oh, yeah!*».

Η Έλεν τραγούδησε τον τελευταίο στίχο από το τραγούδι του Μπομπ Μάρλεϊ που είχε βάλει η Κλερ να παίζει. Αποτύπωνε ιδανικά την εκστατική διάθεσή της, οπότε κι κείνη επανέλαβε το σημείο με το «oh, yeah», απαντώντας έτσι στην έμμεση ερώτηση της φίλης της.

«Τι να πω; Είναι ένας μικρός θεός». Η Κλερ αναστέναξε και χαχάνισε τρισευτυχισμένη κατηφορίζοντας με ταχύτητα το δρόμο.

«Λέγε, τι συνέβη;» έσκουξε η Έλεν μεθυσμένη από χαρά. Ήταν τόσο όμορφο να γελά και πάλι, ώστε ξέχασε ό,τι άλλο συνέβαινε στη ζωή της κι επικεντρώθηκε στο λαμπερό πρόσωπο της Κλερ.

«Με φίλησε, ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ! Χθες το βράδυ», απάντησε η κοπέλα σχεδόν τραγουδιστά. «Σκαρφάλωσε στον τοίχο του *σπιτιού* μου! Το πιστεύεις;»

«Ε, γιατί να μην το πιστέψω;» Η Έλεν χαμογέλασε πλατιά και ανασήκωσε τους ώμους.

«Α, σωστά. Γιατί να μην το πιστέψεις», είπε η Κλερ κάνοντας ένα

νεύμα με το χέρι. «Τέλος πάντων, άνοιξα το παράθυρό μου για να του βάλω τις φωνές και να του πω ότι θα ξυπνούσε τη γιαγιά μου... Την ξέρεις, είναι ικανή να ακούσει σκύλο να την αμολάει ένα τετράγωνο παρακάτω. Αυτός όμως είπε πως έπρεπε *οπωσδήποτε* να με δει. Είπε πως δεν *μπορούσε* να μείνει μακριά μου άλλο και ύστερα με *φίλησε*! Δεν είναι το πιο τέλειο πρώτο φιλί;»

«Επιτέλους! Τι έκανε τόσο καιρό;» είπε η Έλεν γελώντας. Το γέλιο μετατράπηκε σε σκούξιμο όταν η Κλερ φρέναρε απότομα για να σταματήσει μπροστά σε ένα stop. Κι από τις δυο πλευρές του δρόμου ακούστηκαν κορναρίσματα.

«Αχ, τι να σου πω». Η Κλερ συνέχισε προσπερνώντας το γεγονός ότι παραλίγο να προκαλέσει ένα φρικτό τροχαίο. «Νομίζει πως είμαι πολύ ευάλωτη, πως δεν καταλαβαίνω τι κινδύνους διατρέχω και τα λοιπά και τα λοιπά.. Λες και δεν πέρασα όλη μου τη ζωή δίπλα σε μια Επίγονο. Ανοησίες, σωστά;»

«Ναι, ανοησίες», συμφώνησε η Έλεν ενώ μόρφαζε από το φόβο τόσο για τη χαλαρή στάση της Κλερ απέναντι στους Επιγόνους όσο και για τη ριψοκίνδυνη οδήγησή της. «Να σου πω κάτι, φιλενάδα; Ο έρωτας δε σε προστατεύει από τα τροχαία».

«Το ξέρω αυτό! Αμάν, σαν να ακούω τον *Ιάσονα*», απάντησε η Κλερ, που έμοιαζε να λιώνει καθώς πρόφερε το όνομά του. Σταμάτησε στη θέση της, στο χώρο στάθμευσης του σχολείου, έσβησε τον κινητήρα και γύρισε προς τη φίλη της αναστενάζοντας. «Είμαι τόσο ερωτευμένη».

«Προφανώς!» συμφώνησε η Έλεν και χαμογέλασε πλατιά. Ήξερε πως ο Ιάσονας δεν τη συμπαθούσε ιδιαίτερα πλέον, όμως άσχετα από τη στάση του απέναντι στην ίδια, καταλάβαινε πως η Κλερ είχε ανάγκη την υποστήριξή της σε αυτή την ιστορία. «Ο Ιάσονας είναι πραγματικά σπουδαίο παιδί. Χαίρομαι πάρα πολύ για εσάς».

«Ναι, όμως δεν είναι Ιάπωνας», είπε η Κλερ αφήνοντας το πρόσωπό της να συνοφρυωθεί. «Πώς θα μπορέσω να τον παρουσιάσω στους γονείς μου;»

«Ίσως να μην τους πειράξει και τόσο», είπε η Έλεν ανασηκώνοντας τους ώμους. «Να, εμένα μια χαρά με συνήθισαν, σωστά;»

Η Κλερ την κοίταξε κάπως περίεργα, άπλωσε την παλάμη του χεριού της κι άρχισε να τη γέρνει αριστερά δεξιά, σαν να της έλεγε «έτσι κι έτσι».

«Σοβαρολογείς;» αναφώνησε η Έλεν. Δεν μπορούσε να το πιστέψει. «Είμαστε φίλες όλη μας τη ζωή και οι γονείς σου *ακόμη* να με συμπαθήσουν;»

«Η μητέρα μου σε *λατρεύει*! Όμως, Λένη, προσπάθησε να καταλάβεις, είσαι πολύ ψηλή και χαμογελάς συνέχεια. Κι αυτό δεν αρέσει και τόσο στη γιαγιά».

«Δεν το πιστεύω», μουρμούρισε δύσθυμα η Έλεν καθώς κατέβαινε από το αμάξι και άρχιζε να διασχίζει το χώρο στάθμευσης. «Έχω περάσει περισσότερο χρόνο με τη μουρλόγρια απ' ό,τι...»

«Είναι των παραδόσεων!» είπε η Κλερ για να τη δικαιολογήσει.

«Είναι ρατσίστρια!» απάντησε η Έλεν. Η Κλερ δεν επέμεινε, γιατί ήξερε πως η φίλη της είχε κάποιο δίκιο. «Ο Ιάσονας είναι τέλειος για σένα, Κλερ. Μην τολμήσεις να αφήσεις το γεγονός ότι δεν είναι Ιάπωνας να διαλύσει τη σχέση σας! Ο τύπος και τη ζωή του θα έδινε για σένα».

«Το ξέρω», είπε η κοπέλα με φωνή τραχιά από τη συναισθηματική φόρτιση. Σταμάτησε εκεί που ήταν, παρότι όλοι οι άλλοι βιάζονταν για να μη φτάσουν καθυστερημένοι στο σχολείο. Η Έλεν στάθηκε μαζί της συγκινημένη από τη σπάνια εκδήλωση αδυναμίας της Κλερ. «Φοβήθηκα τόσο πολύ εκεί κάτω, Λένη. Ήμουν τόσο χαμένη και διψασμένη. Καταλαβαίνεις τι θέλω να πω; Και τότε... τον είδα να στέκεται εκεί. Ακόμη δεν μπορώ να πιστέψω πως κατέβηκε σε εκείνο το απαίσιο μέρος για να με βρει».

Η Έλεν έδωσε στη φίλη της λίγο χρόνο να ηρεμήσει. Η ένταση των συναισθημάτων που συνόδευαν την επιθανάτια εμπειρία της Κλερ τής θύμισαν πόσο απαίσιος ήταν πραγματικά ο Κάτω Κόσμος. Ο Ωρίωνας είχε αλλάξει τόσο ριζικά τη δική της εμπειρία στον Κάτω Κόσμο, ώστε πλέον δεν το θεωρούσε τιμωρία να βρεθεί εκεί. Εφόσον ήταν μαζί του, μπορούσε σχεδόν να το απολαύσει.

«Όμως, δεν τον αγαπώ απλά και μόνο επειδή με έσωσε», συνέχισε η Κλερ διακόπτοντας τις σκέψεις της Έλεν για τον Ωρίωνα. «Ο Ιάσονας εί-

ναι ένα από τα καλύτερα άτομα που έχω γνωρίσει. Όπως και να είχε το πράγμα, εγώ θα τον θαύμαζα».

«Τότε, ξέχνα τι νομίζει η γιαγιά σου», είπε η Έλεν με ένα αποφασιστικό νεύμα του κεφαλιού.

«Αχ, μακάρι να μπορούσα! Όμως η τρελέγκω δεν λέει να κλείσει το στόμα της», βόγκηξε η Κλερ και άνοιξε την πόρτα μπαίνοντας στο κτίριο μαζί με τη φίλη της, ενώ και οι δυο τους γελούσαν ξανά. Η Έλεν είχε ξεχάσει πόσο τέλειο ήταν απλά να σαχλαμαρίζει μαζί της. Ξεκίνησε τη μέρα της με ιδιαίτερη αισιοδοξία.

Το υπόλοιπο πρωινό όμως έμοιαζε με μια αργή βουτιά στο βούρκο της εξάντλησης. Η Έλεν χρειαζόταν διαρκώς να καταβάλλει προσπάθεια για να μείνει ξύπνια και αρκετές φορές οι καθηγητές τής έκαναν παρατήρηση που κόντευε να την πάρει ο ύπνος. Με κάποιο τρόπο κατάφερε να τα βγάλει πέρα και συναντήθηκε ξανά με την Κλερ στο διάλειμμα για το μεσημεριανό φαγητό.

Καθισμένη στο τραπέζι τους, η Έλεν είδε τον Ματ στην απέναντι πλευρά της καφετέριας και του έκανε νόημα να έρθει για να καθίσει μαζί τους. Καθώς εκείνος πλησίαζε, η Κλερ σκούντηξε την Έλεν και της έδειξε με τρόπο όλα τα κορίτσια που τον χάζευαν και ψιθύριζαν ενώ περνούσε από μπροστά τους.

Είχε ένα κόψιμο στο χείλος και γδαρσίματα στις αρθρώσεις των χεριών του, φανερά σημάδια πάλης. Το πουκάμισό του, που του έπεφτε κάπως χαλαρό πριν από ένα μήνα, τώρα σχεδόν κολλούσε πάνω του. Πίσω από το ελαφρώς τεντωμένο ύφασμα ήταν εύκολο να διακρίνεις πως οι μύες του στήθους και των ώμων του ήταν κυριολεκτικά *γραμμωμένοι*. Είχε χάσει το λίπος που υπήρχε στο πρόσωπό του και έμοιαζε πιο σμιλεμένος και ώριμος. Μέχρι που περπατούσε διαφορετικά, σαν να ήταν έτοιμος για οτιδήποτε.

«Ω Θεέ μου», είπε η Κλερ σαν να μην πίστευε αυτό που έβλεπε. «Φιλενάδα, πότε έγινε τέτοιος παίδαρος ο Ματ;»

Η Έλεν κόντεψε να πνιγεί έτσι όπως έτρωγε ένα σάντουιτς και χρειάστηκε να καταπιεί βιαστικά την μπουκιά της για να απαντήσει. «Α, μπράβο. Τι τρελό μωρό είναι αυτό!»

Η Κλερ και η Έλεν έκαναν μια παύση, κοιτάχτηκαν και έβγαλαν ένα επιφώνημα δήθεν αηδίας ταυτόχρονα, πριν σκάσουν στα γέλια.

«Τι τρέχει;» ρώτησε ο Ματ και κάθισε στο τραπέζι κοιτάζοντας και τις δυο τους λοξά. Έδειξε το σάντουιτς της Έλεν και προσπάθησε να μαντέψει την αιτία της αντίδρασής τους. «Αγγούρι με θρεψίνη;»

«Όχι, μπουμπούνα, δεν είναι το σάντουιτς», είπε η Κλερ και σκούπισε τα μάτια της προσπαθώντας να συνέλθει από τα γέλια. «Για σένα λέγαμε. Είσαι πλέον κι επίσημα κουκλί!»

«Δεν κόβετε το δούλεμα;» είπε εκείνος ενώ τα μάγουλα και ο λαιμός του άρχισαν αμέσως να κοκκινίζουν. Το βλέμμα του στράφηκε αμέσως στο σημείο όπου η Αριάδνη είχε σταματήσει για να κουβεντιάσει με ένα συμμαθητή της κι αμέσως κοίταξε αλλού.

«Πρέπει να κάνεις κίνηση», είπε η Έλεν χαμηλόφωνα στον Ματ, τη στιγμή που η Κλερ έγνεφε στην Αριάδνη να έρθει στο τραπέζι τους.

«Για να φάω χυλόπιτα;» ρώτησε εκείνος θλιμμένα και κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Αποκλείεται».

«Δεν το ξέρεις...» ετοιμάστηκε να πει η Έλεν, όμως ο Ματ τής το ξέκοψε.

«Ναι, το ξέρω».

Από τη στιγμή που η Αριάδνη ήρθε και κάθισε μαζί τους, η Έλεν δεν μπορούσε να επιμείνει, όμως ειλικρινά δεν καταλάβαινε ποιο ήταν το πρόβλημα του φίλου της. Εκείνη ήξερε σίγουρα πως η Αριάδνη τον νοιαζόταν, οπότε ίσως το μόνο που έπρεπε να κάνει ο Ματ ήταν να το τολμήσει και απλά να τη φιλήσει, όπως είχε κάνει ο Ιάσονας με την Κλερ. Η Έλεν θυμήθηκε για άλλη μια φορά τον Ωρίωνα και την αίσθηση που της είχαν αφήσει τα χείλη του.

«Έλεν;» είπε η Αριάδνη.

Η κοπέλα σήκωσε το κεφάλι και είδε όλους τους άλλους να την κοιτάζουν. «Ναι;» έκανε σαστισμένη και κάπως τρομαγμένη.

«Δεν άκουσες λέξη από όσα λέγαμε τόση ώρα, έτσι δεν είναι;» ρώτησε η Κασσάνδρα.

«Συγγνώμη», απάντησε η Έλεν απολογητικά. *Καλά, πότε ήρθε εδώ η Κασσάνδρα;* αναρωτήθηκε.

«Είδες όνειρα το βράδυ;» ρώτησε η Κασσάνδρα, σαν να επαναλαμβανόταν. Η Έλεν κούνησε αρνητικά το κεφάλι. Η κοπέλα έγειρε στην πλάτη της καρέκλας της και σταύρωσε τα μπράτσα. Τα φυσικά ζωηρόχρωμα, κόκκινα χείλη της ήταν σουφρωμένα, προβληματισμένα.

«Γιατί δεν είπες κάτι;» ρώτησε η Κλερ τη φίλη της με μια έκφραση ανησυχίας και συνάμα ενοχών.

«Δεν ξέρω», μουρμούρισε εκείνη. «Έχω να δω όνειρα τόσο καιρό, ώστε μάλλον ξέχασα να το αναφέρω».

«Το θυμήθηκε ο Ωρίωνας», είπε η Κασσάνδρα με την απόκοσμα ψύχραιμη φωνή της. Την επόμενη στιγμή, η όψη του προσώπου της άλλαξε θεαματικά. Καθώς έγερνε προς το μέρος της Έλεν, για μια στιγμή έμοιαζε με φυσιολογικό κορίτσι. «Ο Ωρίωνας είναι πάντοτε τόσο...» Άφησε τη φράση της στη μέση μην μπορώντας να διατυπώσει σωστά την ερώτησή της.

«Αστείος; Ξεροκέφαλος; Πελώριος;» Η Έλεν άρχισε να προτείνει επίθετα με ρυθμό οπλοπολυβόλου, προσπαθώντας να απαντήσει στην ερώτηση με όποια λέξη που περιέγραφε τον Ωρίωνα μπορούσε να σκεφτεί το θολωμένο μυαλό της.

«Είναι τόσο μεγαλόσωμος;» ρώτησε η Αριάδνη με περιέργεια. «Όπως ο αρχικός Ωρίωνας;»

«Είναι τεράστιος», απάντησε γρήγορα η Έλεν προσπαθώντας να μην κοκκινίσει. Στο μυαλό της ξεπήδησαν μερικές ακόμη λέξεις καθώς τον σκεφτόταν, όμως προτίμησε να τις κρατήσει για τον εαυτό της. «Βοήθησέ με λιγάκι, Κασσάνδρα. Είναι πάντοτε τόσο *τι;*»

«Απρόβλεπτος», είπε εκείνη καταλήγοντας σε αυτό που ήθελε να ρωτήσει.

«Ναι. Τώρα που το λες, η λέξη αυτή τον περιγράφει τέλεια. Στάσου, πώς μπορεί να το ξέρεις αυτό;»

«Δεν μπόρεσα να προβλέψω την κίνησή του», είπε περισσότερο στον εαυτό της παρά απευθυνόμενη σε κάποιον άλλο.

«Δεν καταλαβαίνω, τι θέλεις να πεις; Σου έστειλε κάποιο μήνυμα;» ρώτησε η Έλεν, που ένιωθε όλο και πιο μπερδεμένη. «Εγώ, πάντως, δεν του είχα δώσει τον αριθμό σου».

«Του τον έδωσε ο Λούκας». Η Κασσάνδρα ακούστηκε σαν να έλεγε κάτι που το ήξεραν όλοι.

«Ορίστε;»

«Ο Ωρίωνας έστειλε μήνυμα στον αδερφό μου, νωρίς σήμερα το πρωί».

«Μα πού βρήκε το τηλέφωνό του...» Η Έλεν κόμπιασε φανερά και για μια στιγμή τής κόπηκε η ανάσα. Την ήταν αδύνατο να προφέρει τα ονόματα του Ωρίωνα και του Λούκας στην ίδια φράση, ακόμη κι αν εξαρτιόταν η ζωή της από αυτό.

Το κουδούνι χτύπησε, οπότε όλοι οι άλλοι μάζεψαν τα πράγματά τους, ενώ η Έλεν χάζευε το κενό μην μπορώντας να ξεπεράσει τη σκέψη του Λούκας. Ήξερε πως είχε στερηθεί τον ύπνο σε τέτοιο βαθμό, ώστε να έχουν επηρεαστεί οι εγκεφαλικές λειτουργίες της, όμως ακόμη κι έτσι, καταλάβαινε πως το όνομα του Λούκας, κι όχι του Ωρίωνα, ήταν εκείνο που είχε θέσει εκτός μάχης το νευρικό της σύστημα.

«Γιατί δεν είπες κάτι, Λένη;» τη ρώτησε η Κλερ με πληγωμένη φωνή. Έπιασε αμέσως το χέρι της, που κρεμόταν στο πλευρό της, και την έσυρε μέχρι την αίθουσα για το επόμενο μάθημα βλέποντας πως η φίλη της δεν είχε αντιδράσει στο κουδούνι.

«Τι να πω;» μουρμούρισε η Έλεν ζαλισμένη ακόμη.

«Σήμερα το πρωί! Δεν είπες λέξη για το πώς είσαι, ξέρεις... Με άφησες να φλυαρώ για τον Ιάσονα, λες και δεν έτρεχε τίποτε».

«Κλερ, σε παρακαλώ», είπε η Έλεν καλοσυνάτα. «Προτιμώ χίλιες φορές να ακούω πόσο ευτυχισμένη είσαι *εσύ* παρά να συζητάω το πόσο χάλια είμαι *εγώ*. Αλήθεια. Με βοηθά το να ακούω πως εξακολουθούν να συμβαίνουν όμορφα πράγματα στον κόσμο, ειδικά όταν συμβαίνουν σε σένα. Θέλω να είσαι εξοργιστικά ευτυχισμένη στην υπόλοιπη ζωή σου, ό,τι κι αν συμβεί σε μένα. Το ξέρεις αυτό, σωστά;»

«Θεέ μου, πεθαίνεις στ' αλήθεια, έτσι δεν είναι;» Η Κλερ ξεροκατάπιε βουβά. «Μου το είπε ο Ιάσονας, όμως δεν τον πίστεψα».

«Δεν έχω πεθάνει ακόμη», είπε η Έλεν γελώντας αδύναμα καθώς οπισθοχωρούσε στην τάξη της. «Πήγαινε στο μάθημά σου, Κλερ. Είμαι σίγουρη πως θα βγω ζωντανή από την κοινωνιολογία, τουλάχιστον».

Η Κλερ τη χαιρέτησε με ένα θλιμμένο νεύμα του χεριού και έφυγε να πάει στην τάξη της, ενώ η φίλη της πήγε και κάθισε στη συνηθισμένη θέση της. Σοκαρισμένη, είδε τον Ζακ να έρχεται και να κάθεται δίπλα της. Εκείνος προσπάθησε να της πει κάτι, όμως δεν τον άφησε να μιλήσει.

«Τελικά, έχεις απίστευτο θράσος», είπε η Έλεν. Σηκώθηκε και μάζεψε τα πράγματά της, όμως ο Ζακ την άρπαξε από το χέρι, όπως περνούσε από δίπλα του.

«Σε παρακαλώ, Έλεν, κινδυνεύεις. Αύριο...» είπε ψιθυρίζοντας επιτακτικά.

«Μη με αγγίζεις», μουρμούρισε αγριεμένα εκείνη και τράβηξε απότομα τον καρπό της.

Το πρόσωπο του Ζακ μόρφασε και τα μάτια του την κοίταξαν με απόγνωση. Για μια στιγμή η Έλεν τον λυπήθηκε. Ύστερα θυμήθηκε πώς είχε κοντέψει να προκαλέσει το θάνατο του Έκτορα στους σχολικούς αγώνες και η καρδιά της, που πήγαινε να μαλακώσει, πέτρωσε ξαφνικά. Μπορεί να ήξερε τον Ζακ από το δημοτικό, όμως εκείνα τα χρόνια ανήκαν οριστικά στο παρελθόν. Η Έλεν πήγε και κάθισε σε άλλο θρανίο, κι ούτε που γύρισε να τον κοιτάξει ξανά.

Μετά το σχολείο η Έλεν και η Κλερ είχαν προπόνηση στο στίβο και στη συνέχεια πήγαν μαζί στο σπίτι της οικογένειας Δήλος. Φτάνοντας εκεί, δεν υπήρχε ψυχή. Ούτε καν η Νόελ, η οποία είχε αφήσει ένα μήνυμα κολλημένο πάνω στο ψυγείο, με το οποίο ενημέρωνε όποιο πεινασμένο άτομο ερχόταν στην κουζίνα πως δεν υπήρχε τίποτε για φαγητό και ότι θα επέστρεφε σε μερικές ώρες με τα ψώνια. Η Κλερ και η Έλεν κοιτάχτηκαν και μόρφασαν διαβάζοντας το σημείωμα και στη συνέχεια εξαπέλυσαν επιδρομή στα ντουλάπια, μήπως κι έβρισκαν κάτι για να καλμάρουν τα στομάχια τους που γουργούριζαν μετά το τρέξιμο. Καθώς μασουλούσαν ό,τι είχαν καταφέρει να εντοπίσουν, κάθισαν να σκεφτούν γιατί ήταν τόσο έρημο το σπίτι.

Ο Πάλλας και ο Κάστορας βρίσκονταν ακόμη στη Νέα Υόρκη, αντιμέτωποι με τις ατέρμονες συγκρούσεις που χαρακτήριζαν το Κονκλάβιο. Σύμφωνα με όσα ανέφεραν στο τελευταίο τους γράμμα, εξακολουθούσε να μην έχει προκύψει συμφωνία σχετικά με την οριστική απομάκρυν-

ση του Μυρμιδόνα, παρότι είχαν αποφασίσει πως δεν επιτρεπόταν να βρίσκεται στο νησί. Πράγμα ανούσιο, ούτως ή άλλως, καθώς όπως αποδείχτηκε στην πορεία, όλο αυτό το διάστημα ήταν εγκατεστημένος σε κάποιο γιοτ. Ο Ιάσονας και ο Λούκας είχαν προπόνηση με την ομάδα ράγκμπι, κι από τη στιγμή που το τσέλο της Κασσάνδρας έλειπε από τη βιβλιοθήκη, η Έλεν και η Κλερ υπέθεσαν πως ήταν μαζί με την Αριάδνη στο σχολείο και έκαναν πρόβες για την παράσταση.

Με κάποιον αδιευκρίνιστο τρόπο τα δύο κορίτσια της οικογένειας είχαν υποχρεωθεί να παίξουν τη μουσική για το χειμερινό ανέβασμα του *Ονείρου Καλοκαιρινής Νύχτας*. Καμιά από τις δυο τους δεν είχε χρόνο γι' αυτή την ιστορία, όμως η Κασσάνδρα είχε ενοχληθεί ιδιαίτερα. Πλέον δεν έβλεπε για ποιο λόγο έπρεπε να πασχίζει να μοιάζει φυσιολογική, τη στιγμή που το σώμα της, το οποίο αρνούνταν να αναπτυχθεί, καθώς και η απόκοσμη ακινησία της, φανέρωναν προς πάσα κατεύθυνση πως δεν ήταν φυσιολογική. Η Έλεν ήξερε πως ήταν σημαντικό να διατηρούνται τα προσχήματα, όμως εδώ όφειλε να συμφωνήσει μαζί της. Όσες εθελοντικές συμμετοχές κι αν μετρούσε η Κασσάνδρα, δεν μπορούσαν να την κάνουν να μοιάσει με ένα φυσιολογικό κορίτσι δεκατεσσάρων, κοντά δεκαπέντε χρονών, οπότε ποιος ο λόγος να ταλαιπωρείται η δύστυχη με το θέατρο;

«Να ρωτήσω κάτι, φιλενάδα;» είπε η Έλεν τη στιγμή που μαζί με την Κλερ μάζευε ακόμη και τα τρίμματα από τα μπισκότα σοκολάτας που είχε καταχωνιάσει σε μια γωνιά ο Ιάσονας. «Πόσα κιλά είσαι;»

«Τώρα; Γύρω στα διακόσια», απάντησε η Κλερ τινάζοντας τα τρίμματα που είχαν πέσει πάνω της. «Γιατί;»

«Θέλω να δοκιμάσω κάτι που ίσως και να είναι επικίνδυνο. Είσαι μέσα;»

«Είμαι τόσο μέσα, που δεν πάει άλλο», απάντησε η Κλερ με ένα πονηρό χαμόγελο.

Χαζολογώντας σε όλη τη διαδρομή, η Έλεν την οδήγησε στο στίβο μάχης, ενώ η Κλερ προσπαθούσε διαρκώς και αποτύγχανε να σκουντήξει με τους γοφούς ή τους ώμους την πολύ πιο μεγαλόσωμη και υπερφυσικά δυνατή φίλη της. Όταν έφτασαν τελικά στη μέση της άμμου, έπειτα

από ένα σωρό παραπατήματα και χαχανητά, η Έλεν πήρε σοβαρή όψη ζητώντας από την Κλερ να μείνει ακίνητη. Στάθηκε κοντά της και εστίασε την προσοχή της στη μάζα της μικροκαμωμένης φίλης της.

«Λένη, με γαργαλάς!» χαχάνισε η Κλερ. «Τι κάνεις τώρα;»

«Προσπαθώ να σε κάνω αβαρή, ώστε να σου δείξω επιτέλους πώς είναι να πετάς», μουρμούρισε η Έλεν εξακολουθώντας να έχει τα μάτια κλειστά. «Θα μπορούσες ίσως να φέρεις τα χέρια σου πάνω στους ώμους μου;»

Η Κλερ έκανε πρόθυμα αυτό που ζήτησε. Από την πρώτη στιγμή ήθελε να νιώσει αυτό που βίωναν η Έλεν και ο Λούκας όταν πετούσαν αβίαστα στον αέρα, όμως μέχρι τώρα η φίλη της δεν αισθανόταν αρκετά σίγουρη για τις ικανότητές της, ώστε να συμφωνήσει να το επιχειρήσει με την Κλερ. Ο Λούκας την είχε προειδοποιήσει ότι το να μεταφέρει έναν επιβάτη θα ήταν δύσκολο, όμως αυτό δε τη φόβιζε πλέον τόσο πολύ. Σκέφτηκε πως, αν δεν το επιχειρούσε τώρα, ίσως να μην της δινόταν ξανά η ευκαιρία.

Αμέσως μόλις έγειρε η Κλερ πάνω της, οι δυο τους ανυψώθηκαν γύρω στα τρία μέτρα στον αέρα. Η φίλη της έβγαλε ένα επιφώνημα δέους.

«Νιώθω... Είναι *απίθανο*!» Η φωνή της Κλερ έτρεμε από ενθουσιασμό και, παρότι η Έλεν εξακολουθούσε να εστιάζει την προσοχή της σε όλες εκείνες τις παραμέτρους που τους επέτρεπαν να μένουν στον αέρα, δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει.

Η πτήση ήταν πραγματικά κάτι το απίθανο και παρά τις προειδοποιήσεις του Λούκας, η Έλεν διαπίστωνε με έκπληξη ότι, παρότι το να σηκώνει στον αέρα την Κλερ ήταν πολύπλοκο, δεν ήταν κουραστικό. Ήξερε πως ο Λούκας δε θα την παραπλανούσε σε ένα τέτοιο θέμα, οπότε δεν είχε άλλη επιλογή από το να παραδεχτεί αυτό που της έλεγε εκείνος από την πρώτη στιγμή. Ήταν *πράγματι* πιο δυνατή απ' ό,τι αυτός. Παίρνοντας θάρρος, η Έλεν ανυψώθηκε περισσότερο.

«Τι στην ευχή κάνετε εκεί;» ούρλιαξε ο Ιάσονας από κάτω τους τρομάζοντας και τις δυο τους.

Η Κλερ τσίριξε και η αυτοσυγκέντρωση της Έλεν εξασθένησε. Πριν προλάβει να συνέλθει, άρχισαν να χάνουν ύψος με ταχύτητα. Καθώς

κοίταξε προς τα κάτω, η Έλεν συνειδητοποίησε πως είχαν φτάσει πιο ψηλά απ' ό,τι νόμιζε. Παρότι είχαν πέσει ήδη αρκετά μέτρα, απείχαν ακόμη γύρω στα δέκα από το σημείο όπου ο Ιάσονας, η Κασσάνδρα, η Αριάδνη και ο Ματ τούς παρακολουθούσαν πανικόβλητοι.

«Κατέβασέ την κάτω, αμέσως!» διέταξε ο Ιάσονας έξω φρενών.

«Ιάσονα, καλά είμαι», του φώναξε η Κλερ με καθησυχαστική φωνή, όμως εκείνος δεν της έδινε σημασία.

«*Τώρα*, Έλεν», βρυχήθηκε ο νεαρός Επίγονος. Ακόμη κι από τόσο ψηλά, η κοπέλα έβλεπε πως ο ξάδερφός της είχε γίνει κατακόκκινος από το θυμό του. Αποφάσισε πως ήταν καλύτερα να κάνει αυτό που της ζητούσε, πριν πάθει αποπληξία, οπότε άρχισε να κατεβάζει προσεκτικά την Κλερ προς το μέρος του.

Βρίσκονταν ακόμη γύρω στα τρία μέτρα από το έδαφος, όταν ο Ιάσονας πήδηξε κι άρπαξε την Κλερ από τον αέρα υποχρεώνοντας την Έλεν να την αφήσει τελείως. Ήταν τόσο θυμωμένος, ώστε δεν μπορούσε καν να κοιτάξει την Κλερ, όπως την άφηνε να σταθεί στα πόδια της. Γύρισε απότομα προς το μέρος της Έλεν, αμέσως μόλις εκείνη προσγειώθηκε μπροστά του.

«Πώς μπορείς να είσαι τόσο εγωίστρια;» τη ρώτησε με πνιχτή φωνή.

«Εγωίστρια;» έσκουξε εκείνη, σαν να μην πίστευε στ' αφτιά της. «*Εγώ* είμαι εγωίστρια;»

«Σου πέρασε καθόλου από το μυαλό πόσο σοβαρά θα μπορούσες να τραυματίσεις την Κλερ, αν σου έπεφτε;» Η φωνή του δυνάμωνε και αγρίευε με κάθε λέξη που πρόφερε. «Έχεις καθόλου *αντίληψη* του πόσο καιρό ταλαιπωρείται ένας θνητός από ένα σπασμένο πόδι, ακόμη κι όταν αυτό έχει κολλήσει; Μπορεί να συνεχίσει να τον πονά για την υπόλοιπη ζωή του!»

«Ιάσονα», προσπάθησε να παρέμβει η Κλερ, όμως η Έλεν είχε αρχίσει ήδη να του απαντά στον ίδιο τόνο.

«Είναι η καλύτερή μου φίλη!» ούρλιαζε. «Δε θα άφηνα ποτέ να της συμβεί το παραμικρό!»

«Δεν μπορείς να το εγγυηθείς αυτό. *Κανείς* μας δεν μπορεί να της το

εγγυηθεί, γιατί είμαστε αυτό που είμαστε!» της απάντησε έξαλλος εκείνος.

«Ιάσονα...» είπε η Αριάδνη και ακούμπησε την παλάμη στο μπράτσο του δίδυμου αδερφού της για να τον ηρεμήσει. Εκείνος το τίναξε από πάνω του και γύρισε εξοργισμένος προς το μέρος της.

«Μία από τα ίδια είσαι κι εσύ, Αριάδνη. Μπορεί να μην τα φτιάχνεις με τον Ματ, όμως νομίζεις πως το να τον *εκπαιδεύεις* θα βοηθήσει την κατάσταση;» Όλο του το είναι έμοιαζε να εξαπολύει ένα κατηγορώ. «Πόσες φορές πρέπει να το δούμε να συμβαίνει, πριν αποφασίσουμε να αποδεχτούμε την αλήθεια; Οι θνητοί δεν επιβιώνουν για πολύ, όταν βρίσκονται κοντά σε Επιγόνους. Ή μήπως σου ξέφυγε το ότι δεν έχουμε μητέρα;»

«Ιάσονα! Αρκετά!» αναφώνησε η Αριάδνη. Τα μάτια της είχαν δακρύσει από την ταραχή.

Όμως εκείνος είχε ξεσπάσει ήδη. Με μια γρήγορη κίνηση, αποφεύγοντας τα απλωμένα χέρια της Κλερ, τράβηξε γραμμή προς την παραλία, όπου είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει. Η Κλερ άρχισε να τον ακολουθεί οπισθοχωρώντας στην αρχή, καθώς έριχνε ένα ικετευτικό βλέμμα στην Έλεν. Η κοπέλα σχημάτισε τη λέξη «συγγνώμη» χωρίς να την προφέρει και η Κλερ απάντησε αναστενάζοντας και ανασηκώνοντας τους ώμους της, σαν να μην υπήρχε κάτι που θα μπορούσε να κάνει, είτε η μια τους είτε η άλλη. Ύστερα έφυγε για να προλάβει τον Ιάσονα, ο οποίος ξεμάκραινε γοργά προς τις σκιές που είχαν αρχίσει να απλώνονται πάνω στην παραλία.

«Αυτή είναι η μαμά μου, η Αϊλίν, και η θεία Νόελ την εποχή που ήταν συμφοιτήτριες στη Νέα Υόρκη», είπε η Αριάδνη. Τράβηξε μια φωτογραφία που ήταν τοποθετημένη ανάμεσα στις σελίδες ενός βιβλίου, στο ράφι πάνω από το κρεβάτι της, και πήδηξε κάτω για να τη δώσει στην Έλεν.

Στη φωτογραφία εμφανίζονταν δύο πραγματικά εντυπωσιακές νεαρές γυναίκες πίσω από ένα κατάμεστο μπαρ να σερβίρουν ποτά. Έβγα-

ζαν ένα μπρίο που η Έλεν ζήλεψε από την πρώτη στιγμή, ενώ γελούσαν με την ψυχή τους καθώς σέρβιραν πολύχρωμα κοκτέιλ στα θολά κύματα των ανθρώπων που εκτείνονταν μπροστά τους.

«Κοίταξε τη Νόελ!» αναφώνησε αιφνιδιασμένη η Έλεν. «Δερμάτινο παντελόνι είναι αυτό που φορά;»

«Ακριβώς», απάντησε η Αριάδνη κάνοντας μια γκριμάτσα. «Ξέρεις, και οι δυο τους ήταν κάπως ζωηρά κορίτσια στα νιάτα τους. Δούλευαν σε κλαμπ και μοδάτα εστιατόρια σε ολόκληρη την πόλη για να πληρώνουν τα δίδακτρά τους. Μάλιστα, έτσι κατέληξαν να γνωρίσουν τον πατέρα μου και το θείο Κάστορα. Σε ένα *κλαμπ*».

«Η μαμά σου ήταν πολύ όμορφη», είπε η Έλεν και το εννοούσε πραγματικά. Η Αϊλίν ήταν λεπτή, αλλά προικισμένη με καμπύλες, και σούπερ θηλυκή. Είχε μαύρα μαλλιά και τη βαθιά, χρυσοκάστανη επιδερμίδα Λατινοαμερικάνας. «Όμως, δε βλέπω...»

«Την παραμικρή ομοιότητα με εμάς; Όχι. Οι Επίγονοι μοιάζουν με άλλους Επιγόνους, που προηγήθηκαν στην πορεία της ιστορίας. Δεν παίρνουμε κανένα στοιχείο από τους θνητούς γονείς μας», εξήγησε η Αριάδνη θλιμμένα. «Νομίζω πως θα ήταν ευκολότερο για τον πατέρα μου αν μπορούσε να μας κοιτάξει και να διακρίνει κάποιο κομμάτι της που συνέχιζε να ζει. Την αγαπούσε πάρα πολύ... Δεν έπαψε ποτέ να την αγαπά».

«Ναι, καταλαβαίνω», μουρμούρισε η Έλεν και αιφνιδιάστηκε συνειδητοποιώντας ότι, πράγματι, καταλάβαινε. Με κάποιο τρόπο μπορούσε να διαισθανθεί πόσο βαθιά είχε αγαπηθεί αυτή η άγνωστη γυναίκα στη φωτογραφία. Έτσι όπως κοίταζε την Αϊλίν και τη Νόελ να ξεκαρδίζονται στα γέλια, η Έλεν δεν μπόρεσε να μη σκεφτεί την ίδια και την Κλερ. «Ήταν πολύ αγαπημένες, σωστά;»

«Κολλητές φίλες από τόσο δα κοριτσάκια», αποκρίθηκε η Αριάδνη με νόημα. «Υπάρχει ένα μοτίβο, ένας κύκλος σε ό,τι συμβαίνει στις ζωές μας, Έλεν. Ορισμένες καταστάσεις προκύπτουν ξανά και ξανά στους Επιγόνους. Δύο αδέρφια, ή ξαδέρφια που μεγάλωσαν σαν αδέρφια, κι ερωτεύονται δύο αδερφές, ή *σχεδόν* αδερφές, είναι ένας από αυτούς τους κύκλους».

«Και μόνο η μία από αυτές τις γυναίκες εξακολουθεί να είναι ζωντανή», είπε σιγανά η Έλεν καταλαβαίνοντας επιτέλους γιατί ήταν τόσο υπερπροστατευτικός ο Ιάσονας. «Πάντως, ο αδερφός σου δεν έχει κανένα λόγο να ανησυχεί. Θα προτιμούσα να πεθάνω παρά να αφήσω να συμβεί το παραμικρό στην Κλερ».

«Δυστυχώς, οι Επίγονοι δεν επιλέγουν πώς θα εξελιχτούν αυτές οι καταστάσεις», είπε η Αριάδνη μισοκλείνοντας τα μάτια. «Κι ο πατέρας μου θα πέθαινε για χάρη της μητέρας μου, όμως δεν έχεις πάντοτε την ευκαιρία να σώσεις τον άνθρωπο που αγαπάς με μια ηρωική μάχη, ξέρεις. Κάποιες φορές οι άνθρωποι απλά σκοτώνονται. Ειδικά όταν βρίσκονται κοντά στο είδος μας».

«Τι συνέβη στη μητέρα σου;» Τόσο καιρό η Έλεν δεν είχε κάνει αυτή την ερώτηση σε κανένα από τα παιδιά της οικογένειας. Σκέφτηκε ότι ο Ιάσονας ίσως είχε δίκιο. Ίσως ήταν εγωίστρια.

«Βρέθηκε στο λάθος μέρος, τη λάθος στιγμή», απάντησε η Αριάδνη καθώς έπαιρνε τη φωτογραφία της γελαστής μητέρας της και την τοποθετούσε τρυφερά ανάμεσα στις σελίδες του βιβλίου *Η Άννα της Χαράς*. «Οι περισσότεροι Επίγονοι θα έκαναν τα πάντα για να αποφύγουν να σκοτώσουν ένα θνητό. Όμως, τις περισσότερες φορές, ένας θνητός σκοτώνεται εντελώς κατά λάθος, απλά και μονό γιατί βρίσκεται *κοντά* σε έναν Επίγονο. Αυτός είναι ο λόγος που ο πατέρας κι ο αδερφός μου πιστεύουν ότι πρέπει να μείνουμε μακριά από οποιονδήποτε θα μπορούσε να πάθει κακό».

«Εσύ όμως εκπαιδεύεις τον Ματ».

«Δε γνώρισα τη μητέρα μου. Όλοι μου λένε πως είχε μεγάλο στόμα και φλογερό, λατινοαμερικάνικο ταμπεραμέντο». Η Αριάδνη κούνησε το κεφάλι σαν να μετάνιωνε πικρά για κάτι που δεν περνούσε από το χέρι της. Όμως, το να είσαι ζόρικος χαρακτήρας δεν είναι αρκετό. Ο πατέρας μου δεν έμαθε ποτέ στη μητέρα μου το παραμικρό για το πώς πολεμούν οι Επίγονοι και νομίζω πως αυτό είχε κάποια σχέση με το γιατί πέθανε. Δεν είμαι αφελής. Ξέρω πως ο Ματ δε θα μπορούσε με τίποτε να *νικήσει* έναν Επίγονο, όμως το θέμα δεν είναι αυτό. Αν δεν του μάθω κάποια βασικά πράγματα τουλάχιστον, δε θα μπορέσω ποτέ να συγχω-

ρέσω τον εαυτό μου, έτσι και πάθει κάτι. Καταλαβαίνεις τι θέλω να πω;»

Η Έλεν κατένευσε κι έκλεισε τις τρεμάμενες παλάμες της Αριάδνης μέσα στις δικές της. «Ναι, καταλαβαίνω. Δεν ήξερα ότι τα πράγματα είναι τόσο σοβαρά με σένα και τον Ματ».

«Όχι, δεν το εννοούσα έτσι», είπε αμέσως η Αριάδνη, όμως ύστερα τίναξε το κεφάλι της προς τα πίσω κι αναστέναξε κοιτάζοντας την οροφή. Ήταν μια κίνηση που η Έλεν είχε δει πολλές φορές να κάνει ο Ιάσονας όταν τσακωνόταν με την Κλερ. «Ειλικρινά; Δεν ξέρω τι τρέχει μεταξύ μας. Δεν μπορώ να αποφασίσω αν με προσβάλλει το γεγονός πως δεν προσπάθησε να κάνει κάτι ή αν θα έπρεπε να είμαι ευγνώμων που δε με έβαλε στον πειρασμό».

Ήταν φανερό πόσο διχασμένη ένιωθε η Αριάδνη. Η Έλεν δεν ήξερε τι να της πει και τελικά αποφάσισε πως ίσως η κοπέλα να μη χρειαζόταν κι άλλες υποδείξεις. Αντί να προσπαθήσει να της δώσει κάποια συμβουλή, η Έλεν έμεινε εκεί να της κρατά το χέρι, ενώ αναλογιζόταν και η ίδια την κατάσταση.

«Αριάδνη, μήπως ξέρεις πού...» είπε ο Λούκας ανοίγοντας την πόρτα του δωματίου της. Πάγωσε μόλις είδε την Έλεν. «Συγγνώμη. Έπρεπε να είχα χτυπήσει».

«Ψάχνεις κάποιον;» ρώτησε η Αριάδνη σχεδόν σαν να τον δοκίμαζε.

Εκείνος χαμήλωσε το βλέμμα κι έκλεισε την πόρτα χωρίς να απαντήσει στην ερώτησή της. Η Έλεν θύμισε στον εαυτό της να πάρει ανάσα και τον πίεσε για να αλλάξει στάση, ώστε να μη δείχνει τόσο εμβρόντητη, όμως η Αριάδνη το πρόσεξε.

«Κι εσύ; Ακόμη;» ρώτησε με ελαφρώς ενοχλημένο τόνο. «Έλεν. Είναι *ξάδερφός* σου».

«Το ξέρω αυτό», είπε η κοπέλα με πνιχτή φωνή και τα χέρια απλωμένα σχεδόν ικετευτικά. «Νομίζεις πως θέλω να αισθάνομαι έτσι; Το ξέρεις πως έχω καταλήξει να *προτιμώ* τον Κάτω Κόσμο, γιατί όταν βρίσκομαι εκεί, τουλάχιστον ξέρω πως είμαι μακριά από αυτή την αρρώστια; Πόσο λάθος είναι αυτό!»

«Όλη αυτή η κατάσταση είναι τελείως, μα τελείως, λάθος», είπε η

Αριάδνη με συμπάθεια, αλλά ταυτόχρονα σαν να εκλιπαρούσε την Έλεν να λογικευτεί. «Λυπάμαι πάρα πολύ και για τους δυο σας, όμως πρέπει να δώσετε ένα τέλος. Η αιμομιξία, ακόμη κι αν πρόκειται για ακούσια αιμομιξία, σε περίπτωση Επιγόνων που δεν γνωρίζουν ότι είναι συγγενείς, είναι ένα ακόμη μοτίβο το οποίο επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά. Κάθε φορά κλείνει με το χειρότερο τρόπο. Το γνωρίζεις αυτό, σωστά;»

«Ναι. Έχω διαβάσει τον *Οιδίποδα Τύραννο*, ξέρω πώς τελειώνει η ιστορία του, όμως ποιες είναι οι επιλογές μου; Μήπως έχεις πρόχειρο κάποιο αρχαίο γιατροσόφι που θα με κάνει να πάψω να είμαι ερωτευμένη μαζί του;» ρώτησε η Έλεν χωρίς να αστειεύεται ολότελα.

«Μείνετε μακριά ο ένας από τον άλλον!» είπε απότομα η Αριάδνη.

«Εκεί ήσουν όταν σάλταρε και μου είπε πως δεν είχα δικαίωμα ούτε καν να τον *κοιτάζω*», της φώναξε με τη σειρά της η Έλεν. «Για πες τώρα, πόσο κράτησε αυτό; Εννιά μέρες; Δε *γίνεται* να μείνουμε μακριά ο ένας από τον άλλον. Οι καταστάσεις μάς φέρνουν ξανά κοντά, ό,τι κι αν έχει προηγηθεί».

Ένα δυνατό κύμα απόγνωσης φούσκωνε και πίεζε το κύμα της Έλεν και το θλιμμένο βλέμμα της Αριάδνης ήταν αρκετό για να το κάνει να ξεσπάσει. Σηκώθηκε κι άρχισε να βηματίζει. «Ζω κυριολεκτικά μια κόλαση αναζητώντας κάποιο μέρος για να απαλλαγώ από τα αισθήματα που έχω για εκείνον, όμως ακόμη δεν έχω καταφέρει να βρω κάποια χαράδρα αρκετά πλατιά ή αρκετά βαθιά. Οπότε, σε παρακαλώ, πες μου πως έχεις κάποια ιδέα, γιατί έχω ξεμείνει από θεωρίες και, αν είναι αλήθεια αυτό που λέει η Κασσάνδρα, κοντεύω να ξεμείνω κι από χρόνο».

Η Έλεν ένιωσε κάτι να σκάει πίσω από τα μάτια της, οπότε σήκωσε το χέρι για να συγκρατήσει το ζεστό αίμα που έτρεχε και μούσκευε τα χείλη της. Η Αριάδνη απέμεινε να την κοιτάζει εμβρόντητη, καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού της, καθώς η κοπέλα έτρεξε στο παράθυρο, το άνοιξε απότομα και πήδηξε έξω.

Τράβηξε γραμμή προς τα πάνω. Ήθελε να δει το λεπτό πέπλο της ατμόσφαιρας να τυλίγει τη γη καθώς αποκτούσε το μαύρο χρώμα της νύχτας για μια ακόμη φορά. Ήθελε να έχει την εικόνα πρόσφατη στο μυαλό της όταν θα ξάπλωνε εκείνη τη νύχτα. Ήταν σχεδόν βέβαιη πως,

αν δεν προέκυπτε κάποια επιφοίτηση εξ ουρανού, δεν επρόκειτο να σηκώσει ξανά το κεφάλι της.

Σκουπίζοντας το αίμα που άρχισε να παγώνει πάνω στο πρόσωπό της όσο καλύτερα μπορούσε με την άκρη του πουκαμίσου της, η Έλεν απέμεινε να κοιτάζει τη Γη που περιστρεφόταν αργά. Ήταν νύχτα στη δική της πλευρά του πλανήτη, όμως μπορούσε ακόμη να διακρίνει το αραχνοΰφαντο πέπλο της ατμόσφαιρας. Έμοιαζε με ένα εύθραυστο τίποτα, στη μια πλευρά του οποίου αναπτυσσόταν η ζωή και στην άλλη εκτεινόταν η παγωμένη λήθη. Η Έλεν αναλογίστηκε με δέος πως κάτι που έμοιαζε τόσο ισχνό μπορούσε να είναι τόσο ισχυρό. *Ένα ακόμη δώρο του Λούκας*, σκέφτηκε χαμογελώντας μπροστά στο μαγευτικό θέαμα.

Έκλεισε τα μάτια κι αφέθηκε να αιωρηθεί. Είχε φτάσει ψηλά, πολύ ψηλότερα από κάθε προηγούμενη φορά, και η έλξη της Γης ήταν τόσο αδύναμη, ώστε για μια στιγμή αναρωτήθηκε αν θα μπορούσε να κόψει το τελευταίο νήμα της βαρύτητας που την κρατούσε δεμένη με τον πλανήτη και να ταξιδέψει μέχρι τη Σελήνη.

Μια ατσάλινη παλάμη έκλεισε σαν μέγκενη γύρω από το μπουφάν της, τραβώντας την προς τα κάτω τόσο απότομα, που σχεδόν τις έσκισε τα ρούχα. Η Έλεν έστριψε απότομα το κορμί της, όπως έχανε γοργά ύψος, και είδε το τυραννισμένο πρόσωπο του Λούκας, καθώς την τραβούσε πάνω του.

«Τι πας να κάνεις;» ψιθύρισε ξέπνοα στο αφτί της σφίγγοντάς την πάνω στο λαχανιασμένο στήθος του, καθώς κατέβαζε με ταχύτητα και τους δυο τους προς το έδαφος. Το λαρύγγι του ήταν τόσο σφιγμένο από το συναίσθημα, ώστε η φωνή του ράγιζε επανειλημμένα καθώς προσπαθούσε να μιλήσει. «Προσπαθούσες να φύγεις στο διάστημα; Το ξέρεις πως αυτό θα μπορούσε να σε σκοτώσει, σωστά;»

«Το ξέρω, Λούκας. Εγώ... Απλά είναι τόσο *όμορφο* να αφήνεσαι». Συνειδητοποίησε ότι είχε προφέρει το όνομά του για πρώτη φορά εδώ και τόσο καιρό. Ήταν τέτοια η ανακούφιση να έχει επιτέλους το όνομά του στα χείλη της και πάλι, ώστε γέλασε. «Μου αρέσει να το κάνω κάποιες φορές. Εσύ δεν το έκανες ποτέ;»

«Ναι. Το έχω κάνει», παραδέχτηκε εξακολουθώντας να τη σφίγγει δυνατά και να κολλάει το πρόσωπό του όλο και πιο πολύ στο λαιμό της καθώς κατέβαιναν από τον ψυχρό, νυχτερινό ουρανό. Της ψιθύρισε στο αφτί. «Εσύ όμως είχες τα μάτια σου κλειστά. Νόμισα πως λιποθύμησες».

«Συγγνώμη. Είχα την εντύπωση πως ήμουν μόνη», του ψιθύρισε με τη σειρά της.

Ήξερε πως έπρεπε να ρωτήσει, όμως ειλικρινά δεν την ενδιέφερε πώς είχε βρεθεί εκεί ο Λούκας. Κρατιόταν από πάνω του όλο και πιο σφιχτά, σαν να προσπαθούσε να τον περάσει μέσα στο στήθος της και να τον κλείσει εκεί.

Αυτός ήταν ο Λούκας και ήθελε να γραπωθεί από πάνω του, να κρατήσει τον άνθρωπο που ήταν αυτή τη στιγμή, πριν προλάβει να μετατραπεί σε εκείνον τον οργισμένο ξένο. Ο Λούκας αναστέναξε βαριά και πρόφερε το όνομά της, πριν τραβηχτεί από την αγκαλιά της κι αναζητήσει το μπαλκονάκι στη στέγη της.

«Πού είναι ο πατέρας σου;» ρώτησε καθώς αιωρούνταν πάνω από το σπίτι της. Η Γουρούνα, το παμπάλαιο τζιπ του Τζέρι, απουσίαζε χαρακτηριστικά από το δρομάκι μπροστά στο σπίτι, ενώ δεν υπήρχε ούτε ένα αναμμένο φως.

«Μάλλον είναι ακόμη στη δουλειά», απάντησε η Έλεν χωρίς να πάρει στιγμή τα μάτια της από πάνω του. «Θα έρθεις μέσα; Ή το πράγμα θα πάρει άσχημη τροπή ξανά;»

«Σου το υποσχέθηκα, τέλος οι τσακωμοί. Άλλωστε, δεν είδα και κάποιο αποτέλεσμα», αποκρίθηκε ο νεαρός, οπότε τράβηξε την Έλεν για να προσγειωθεί μαζί της στο μπαλκόνι του παραθύρου.

«Δηλαδή το έκανες *πράγματι* επίτηδες, έτσι δεν είναι;» Για μια στιγμή έμειναν να κοιτάζονται κατάματα, ενώ απλωνόταν μια βαριά σιωπή. «Είχε κάποια σχέση ο πατέρας σου με όλο αυτό;»

«Δική μου επιλογή ήταν», απάντησε εκείνος με σφιγμένη φωνή.

Η Έλεν περίμενε να της δώσει κάποιες εξηγήσεις, όμως ο Λούκας δεν το έκανε. Δεν προσπάθησε καν να δικαιολογηθεί ή να μεταθέσει τις ευθύνες σε κάποιον άλλο. Αντίθετα, άφηνε την Έλεν να αποφασίσει τι θα

συνέβαινε στη συνέχεια ανάμεσά τους. Εκείνη του έριξε μια γροθιά στο στήθος εκνευρισμένη, όχι με όλη της τη δύναμη, αλλά με αρκετή ώστε να τον κάνει να νιώσει κάτι. Αυτός δεν προσπάθησε να την εμποδίσει.

«Πώς μπόρεσες να μου το κάνεις αυτό!» αναφώνησε σχεδόν ουρλιάζοντας.

«Έλεν». Έπιασε τις σφιγμένες γροθιές της και τις κόλλησε στο σημείο όπου τον είχε μόλις χτυπήσει. «Τι άλλο μπορούσα να κάνω; Ήμασταν και πάλι διαρκώς μαζί. Καθόμασταν μαζί, μοιραζόμασταν τα πιο μεγάλα μυστικά μας, κι αυτό σου προκαλούσε σύγχυση. Έχεις σημαντικότερα θέματα από μένα για να ασχοληθείς».

«Έχεις καταλάβει πόσο πολύ πληγώθηκα;» τον ρώτησε σαν να στραγγαλιζόταν. Ήθελε να τον χτυπήσει ξανά, όμως οι παλάμες της χαλάρωσαν από μόνες τους και απλώθηκαν πάνω του.

«Ναι». Μίλησε τόσο τρυφερά, ώστε η κοπέλα κατάλαβε πως ο χωρισμός τους τον είχε πληγώσει εξίσου πολύ. «Και οι συνέπειες θα με συνοδεύουν στο υπόλοιπο της ζωής μου».

Το μέτωπό της ζάρωσε από ανησυχία. Ήξερε πως ο Λούκας δεν υπερέβαλε. Είχε αλλάξει πραγματικά. Το πρόσωπό του ήταν τόσο χλομό. Έμοιαζε να αντανακλά το σεληνόφως, τα μάτια του είχαν πάρει μια σκούρα μπλε σκιά που ισορροπούσε στα όρια του μαύρου. Ήταν σαν να είχε μπροστά της το νυχτερινό δίδυμο αδερφό του ηλιόλουστου Λούκας. Εξακολουθούσε να είναι όμορφος, όμως ήταν τόσο θλιμμένος, ώστε το να τον κοιτάζει ήταν επώδυνο.

Έπειτα από όσα της είχε κάνει, η Έλεν ήξερε πως κανονικά έπρεπε να θέλει να τον τιμωρήσει, όμως δε το έκανε. Κάπου στην πορεία είχε πλέξει τα μπράτσα της γύρω από το λαιμό του κι εκείνος άρχισε να περνά τις παλάμες του πάνω από την πλάτη της κι εκείνη δεν ένιωθε πια ούτε στάλα οργής.

Ενώ κοίταζε τα μάτια του, μπορούσε να διακρίνει μια αλλόκοτη σκοτεινιά, η οποία άρχιζε να ξεπροβάλλει εκεί επιχειρώντας να πνίξει τη λάμψη που εκείνη πάντοτε διέκρινε μέσα του. Όμως, πριν μπορέσει να σκεφτεί πώς να τον ρωτήσει τι εννοούσε λέγοντας «συνέπειες», ο Λούκας άλλαξε θέμα συζήτησης και αποτραβήχτηκε.

«Έκανα μια μεγάλη κουβέντα με τον Ωρίωνα σήμερα», είπε ανοίγοντας την πόρτα του μπαλκονιού που οδηγούσε στο σπίτι και κρατώντας τη για να περάσει η Έλεν. «Είχε την υποψία πως δε μας έλεγες τα πάντα σχετικά με όσα συμβαίνουν στον Κάτω Κόσμο. Μου ζήτησε να βοηθήσω. Σε νοιάζεται πάρα πολύ».

«Το ξέρω». Η κοπέλα τον οδήγησε στο σπίτι και στο κρύο δωμάτιό της. «Όμως, κάνει λάθος. Δεν κρατώ τίποτε μυστικό από κανέναν. Απλά κατέληξα στο ότι για μένα βοήθεια δεν υπάρχει, οπότε ποιος ο λόγος να αναλώνομαι σε λεπτομέρειες; Έχω πάψει να *ονειρεύομαι*, Λούκας. Πώς νομίζει ο Ωρίωνας ότι θα μπορούσες εσύ ή οποιοσδήποτε άλλος να διορθώσει αυτή την κατάσταση;»

Ο Λούκας κάθισε βαρύς στην άκρη του κρεβατιού της, έβγαλε το μπουφάν του και κλότσησε πέρα τα παπούτσια του ενώ σκεφτόταν. Ένιωθε τόσο άνετα στο δωμάτιό της, σαν να ανήκε εκεί. Κάθε ένστικτο της Έλεν ωρυόταν πως η θέση του ήταν *πράγματι* στο δωμάτιό της, παρότι και οι δύο ήξεραν ότι δεν έπρεπε να βρίσκεται εκεί.

«Ήμουν στον Κάτω Κόσμο τις προάλλες. Αρχικά ήθελα να δω αν θα μπορούσα να σε βοηθήσω με κάποιο τρόπο, χωρίς να μπλεχτώ στα πόδια σου, φυσικά. Έπειτα από κάποιες ώρες, όμως, κατέληξα απλά να παρατηρώ εσάς τους δύο. Για διάφορους λόγους», ομολόγησε τελικά ο Λούκας ανοίγοντας όλα τα χαρτιά του. «Τέλος πάντων, κάποια στιγμή έχασα την αυτοσυγκέντρωσή μου. Ο Ωρίωνας με είδε εκεί κάτω και κατάλαβε με ποιο τρόπο το είχα κάνει. Επικοινώνησε μαζί μου σήμερα για να μου πει *γιατί* πέθαινες και μαζί συνειδητοποιήσαμε πως ίσως έχω αυτό που χρειάζεσαι για να γίνεις και πάλι καλά. Οπότε, ίσως και να βρήκαν τρόπο να σε βοηθήσω». Ανέβασε τα πόδια του στο κρεβάτι και ακούμπησε στα μαξιλάρια.

Η Έλεν πάγωσε. Ήθελε να μείνει εκεί και να τον κοιτάζει όλη τη νύχτα, έτσι όπως ξάπλωνε στο κρεβάτι της, τέλειος όσο τίποτε, όμως δεν μπορούσε να ξεπεράσει αυτό που μόλις της είπε.

«Βρέθηκες στον Κάτω Κόσμο; Πότε; Πώς;» ρώτησε προσπαθώντας να μη σκούξει.

«Τη νύχτα του Σαββάτου. Ο Άρης με είδε να κρύβομαι στο νεκροτα-

φείο και μου μίλησε. Εγώ ήμουν εκείνο το τρίτο "σποράκι". Θυμάσαι; Ύστερα απέσπασα την προσοχή της Κέρβερου όταν σας κυνήγησε».

«Εσύ ήσουν αυτός που αλάλαξε;» ρώτησε η Έλεν σαν να μην πίστευε στα αφτιά της. «Μισό λεπτό, εκείνο το θηρίο είναι *θηλυκό;*»

«Ναι», απάντησε ο Λούκας με ένα πνιχτό γέλιο. Εγώ ήμουν αυτός που αλάλαξε και ο Κέρβερος είναι λύκαινα. Τράβα τώρα να πλυθείς. Θα σε περιμένω εδώ».

«Μα...»

«Βιάσου», την παρότρυνε. «Έπρεπε να περιμένω να φύγεις από το σπίτι μας για να σου δώσω αυτό που έχω μαζί μου, όμως δε θα αντέξω να σε βλέπω έτσι αδύναμη για πολύ ακόμη».

Η Έλεν έφυγε βολίδα για το μπάνιο και παραλίγο να βουρτσίσει το στόμα της με σαπούνι και να χτενίσει τα μαλλιά της με οδοντόπαστα. Τόσο πολύ έτρεμαν τα χέρια της. Γδύθηκε και βάλθηκε να πλένει, να καθαρίζει και να βουρτσίζει σχεδόν τα πάντα ταυτόχρονα, πριν φορέσει καθαρή πιτζάμα και επιστρέψει τρέχοντας στο δωμάτιό της.

Ήταν ακόμη εκεί, όπως της είχε υποσχεθεί, οπότε οι τελευταίες, επίμονες αμφιβολίες της Έλεν εξανεμίστηκαν. Ο αφύσικος χωρισμός είχε λήξει και δε θα άρχιζαν να φωνάζουν ο ένας στον άλλον ή να σπρώχνονται.

«Α, ωραία. Δεν έχω παραισθήσεις», είπε η κοπέλα χωρίς να αστειεύεται ακριβώς. «Ούτε βλέπω όνειρα».

«Όμως πρέπει να δεις όνειρα», της είπε σιγανά εκείνος από την άλλη άκρη του δωματίου κοιτάζοντάς την επίμονα. Η Έλεν κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Έτσι είναι καλύτερα», είπε με σιγουριά. «Ακόμη κι αν αυτό με σκοτώσει, το να μείνω ξύπνια και να σε βλέπω στο κρεβάτι μου είναι καλύτερο από οποιοδήποτε όνειρο».

«Δεν πρέπει να λες τέτοια πράγματα», της υπενθύμισε ο Λούκας.

Έκλεισε τα μάτια του για μια στιγμή. Όταν τα άνοιξε, της χαμογέλασε αποφασιστικά και ανασήκωσε την άκρη των σκεπασμάτων. Η Έλεν έτρεξε και χώθηκε ανάμεσά τους ξετρελαμένη από χαρά. Δεν την ενδιέφερε πια το σωστό και το λάθος. Άλλωστε, πέθαινε. Δεν είχε τουλάχι-

στον το δικαίωμα να πεθάνει ευτυχισμένη; Γύρισε ανάσκελα και άπλωσε τα χέρια προς το μέρος του καλώντας τον κοντά της, όμως εκείνος έκλεισε το πρόσωπό της ανάμεσα στις παλάμες του και την έβαλε να ξαπλώσει στο κρεβάτι. Πέρασε από πάνω της, με τα σκεπάσματα ανάμεσά τους, ακινητοποιώντας την από κάτω τους.

«Αυτός είναι ένας οβολός», είπε δείχνοντάς της ένα μικρό νόμισμα. «Εμείς οι Επίγονοι τους τοποθετούμε κάτω από τις γλώσσες των νεκρών μας, πριν παραδώσουμε τις σορούς τους στην πυρά. Ο οβολός είναι τα χρήματα που χρησιμοποιούν οι νεκροί για να πληρώσουν τον Χάροντα, το Βαρκάρη, ώστε να αφήσουν τη χώρα των σκιών, να διασχίσουν τη Στύγα και να περάσουν στον Κάτω Κόσμο. Όμως, ο συγκεκριμένος οβολός είναι ιδιαίτερος και πολύ σπάνιος. Δε φτιάχτηκε για το Βαρκάρη. Προορίζεται για έναν άλλο κάτοικο της χώρας των σκιών».

Ο Λούκας σήκωσε το νόμισμα για να μπορέσει η Έλεν να το δει καθαρά. Στη μια του πλευρά αποτυπώνονταν κάποια αστέρια, ενώ στην άλλη υπήρχε ένα λουλούδι.

«Παπαρούνα είναι αυτό;» ρώτησε η κοπέλα προσπαθώντας να θυμηθεί πού είχε ξαναδεί αυτό το μικρό, χρυσό νόμισμα. Ξαφνικά θυμήθηκε ένα άρθρο εφημερίδας. «Εσύ τα έκλεψες από το Γκετί! Λούκας, διέρρηξες μουσείο!»

«Αυτός είναι ένας από τους λόγους για τους οποίους δεν μπορώ να ενημερώσω τους δικούς μου ότι βρίσκομαι εδώ, μαζί σου. Όμως, ξέρεις ποιος είναι ο βασικός λόγος... *ξαδέρφη*», είπε ο Λούκας.

Ξαφνικά έσκυψε και πέρασε τα χείλη του πάνω από το μάγουλό της, χωρίς όμως να τη φιλήσει. Ήταν περισσότερο σαν να προσπαθούσε να την ανασάνει. Η αίσθηση των θερμών χειλιών του τόσο κοντά στην επιδερμίδα της την έκανε να ανατριχιάσει.

Η Έλεν καταλάβαινε απόλυτα γιατί ήταν υποχρεωμένος να κινηθεί κρυφά από την οικογένειά του. Η κλοπή δεν ήταν τίποτε μπροστά στην ανηθικότητα της σχέσης τους. Η κοπέλα ήξερε πως έπρεπε να αισθάνεται αηδία, ξαπλωμένη όπως ήταν στο κρεβάτι με έναν τόσο στενό συγγενή της, όμως δε φαινόταν να μπορεί να πείσει το σώμα της πως δεν έπρεπε να θέλει τον Λούκας. Ένιωθε τον Ματ σαν αδερφό της, ο Ωρίωνας φάνταζε σαν

κάτι καινούριο, έντονο και λιγάκι επικίνδυνο, όμως ο Λούκας ήταν *ιδανικός*. Αν οι άντρες ήταν σπίτια, τότε εκείνος ήταν το δικό της.

Πώς γινόταν να νιώθει τόσο μπερδεμένη; Τον έσπρωξε απαλά για να τον κάνει να τραβηχτεί λόγο και να την κοιτάξει. Εξακολουθούσε να χρειάζεται απαντήσεις, όμως δεν μπορούσε να σκεφτεί με το πρόσωπό του τόσο κοντά στο δικό της.

«Λούκας, γιατί τους έκλεψες;»

«Αυτός ο οβολός δεν προορίζεται για τον Χάροντα. Κατασκευάστηκε για τον Μορφέα, το θεό των ονείρων. Με αυτόν ολόκληρο το σώμα σου θα περάσει στη χώρα των ονείρων μόλις αποκοιμηθείς».

«Η χώρα των ονείρων και η χώρα των νεκρών βρίσκονται δίπλα η μία στην άλλη», είπε η Έλεν συνειδητοποιώντας επιτέλους γιατί το είχε κάνει. «Τους έκλεψες για να με ακολουθήσεις, έτσι δεν είναι;»

Εκείνος κατένευσε και πέρασε τα δάχτυλά του πάνω από το πρόσωπό της. «Υπάρχει ένας παλιός θρύλος, σύμφωνα με τον οποίο, αν δώσεις στον Μορφέα έναν οβολό με την παπαρούνα, ίσως σε αφήσει να επισκεφτείς τη χώρα των ονείρων *ενώ βρίσκεσαι ακόμη μέσα στο σώμα σου*. Σκέφτηκα πως, αν του πρότεινα μια ανταλλαγή, ίσως με άφηνε να περάσω στο βασίλειό του κι από εκεί να φτάσω στον Κάτω Κόσμο. Δεν ήξερα αν θα πετύχαινε το σχέδιο, όμως τι άλλη επιλογή είχα; Μόλις σε είδα εκείνο το πρωί της Κυριακής στο διάδρομο...»

«Πήδηξες από το παράθυρο», του θύμισε η Έλεν. Ένα χαμόγελο άρχισε να απλώνεται στο πρόσωπό της, καθώς συνειδητοποιούσε πως και η ίδια το ίδιο πράγμα είχε κάνει βασικά στην Αριάδνη.

«Για να πάω να κλέψω αυτά», είπε ο Λούκας χαμογελώντας της. «Ήξερα πως ήσουν άρρωστη, ήξερα πως η προσπάθειά μου να σε απομακρύνω δεν είχε βοηθήσει και δεν άντεχα να μένω άλλο άπραγος παρατηρητής. Έπρεπε να κατέβω στον Κάτω Κόσμο και να ανακαλύψω γιατί συνέβαινε αυτό. Ο Ωρίωνας με είδε που σας ακολουθούσα και δε χρειάστηκε βοήθεια για να καταλάβει ποιος ήμουν. Ύστερα μπόρεσε περίπου να μαντέψει πώς κατάφερα να βρεθώ στον Κάτω Κόσμο».

«Περίπου;» ρώτησε η Έλεν.

«Σκέφτηκε πως, αφού είμαι γιος του Απόλλωνα, η κάθοδός μου πρέ-

πει να είχε κάποια σχέση με τη μουσική. Δεν ήταν και τόσο άστοχη η ιδέα του», παραδέχτηκε απρόθυμα ο Λούκας.

«Η αλήθεια είναι πως έχεις θαυμάσια φωνή», είπε η Έλεν. Ήθελε να τον κάνει να συνεχίσει να μιλά, απλά για να ακούει εκείνη τη φωνή και να τον αισθάνεται ξαπλωμένο δίπλα της, στο κρεβάτι της, για όσο περισσότερη ώρα μπορούσε. «Όμως γιατί σκέφτηκε τη μουσική;»

«Ο Ωρίωνας αρχικά υπέθεσε πως έκανα ό,τι είχε κάνει ο Ορφέας όταν ακολούθησε τη νεκρή σύζυγό του στον Κάτω Κόσμο, επιχειρώντας να την επαναφέρει στη ζωή με το τραγούδι. Τελικά όμως με συνέδεσε με τους κλεμμένους οβολούς, στη θέση του *Ορφέα* έβαλε τον *Μορφέα* και μάντεψε πώς τα κατάφερα. Ύστερα μου εξήγησε για ποιο λόγο ήσουν τόσο άρρωστη και μου ζήτησε να προσπαθήσω αυτό που κάνω τώρα μαζί σου», εξήγησε ο Λούκας με τρόπο που έκανε την Έλεν να υποψιαστεί πως σε εκείνη τη γραπτή συνομιλία ειπώθηκαν πολύ περισσότερα πράγματα από όσα της έλεγε τώρα. «Είναι έξυπνος τύπος».

«Δεν κατάλαβα; Γίνατε κολλητοί τώρα;» ρώτησε η Έλεν και ανασήκωσε τα φρύδια της. Ο Λούκας ξεροκατάπιε, σαν να τον είχε πληγώσει. Ανήσυχη η κοπέλα άπλωσε το χέρι και πέρασε την παλάμη της πάνω από το πρόσωπό του προσπαθώντας να σβήσει τη θλίψη που είχε απλωθεί εκεί τόσο ξαφνικά.

«Τον σέβομαι. Κι ας μη δέχεται να κάνει αυτό που του ζήτησα». Η φωνή του ακούστηκε τραχιά και βαριά. «Ώρα να κοιμηθείς».

«Δεν είμαι κουρασμένη», είπε αμέσως εκείνη αποσπώντας ένα πνιχτό γέλιο από τον Λούκας.

«Είσαι εξουθενωμένη! Τέρμα οι αντιρρήσεις», τη μάλωσε αυστηρά εκείνος, αν και το παιχνιδιάρικο βλέμμα του στερούσε από τα λόγια του την περισσότερη δύναμή τους. «Ζήτησα από τον Μορφέα να σου ξαναδώσει τα όνειρά σου. Ήταν πολύ ευγενικός απέναντί μου. Δεν έχω καμιά αμφιβολία πως θα σε βοηθήσει, εφόσον μπορεί».

«Εσύ θα μείνεις;» ρώτησε η Έλεν. Τον κοίταξε στα μάτια με λατρεία. «Σε παρακαλώ, θα μείνεις μαζί μου;»

«Για όσο αντέξω», της υποσχέθηκε εκείνος τρέμοντας. «Εγώ κανονικά δεν κρυώνω, αλλά τι να πω! Κάνει ψόφο εδώ μέσα».

«Σε μένα το λες;» είπε η Έλεν και στριφογύρισε τις κόρες των ματιών της. «Έλα εδώ να με ζεστάνεις». Ο Λούκας γέλασε και κούνησε αρνητικά το κεφάλι, σαν να μην ήξερε τι να κάνει με την περίπτωσή της.

Μένοντας πάνω από τα σκεπάσματα, ξάπλωσε και έδωσε χώρο στην Έλεν να βολευτεί. Σταύρωσε τα χέρια της πάνω στο στήθος της και έστρωσε τα μαλλιά της, σαν να ήταν ξαπλωμένη στον τάφο της. Την κοίταξε με ένταση.

«Άνοιξε το στόμα σου», ψιθύρισε ο Λούκας.

Η Έλεν τον ένιωθε να τρέμει και διέκρινε μυριάδες συναισθήματα να περνούν από το πρόσωπό του καθώς τοποθετούσε το βαρύ, χρυσό δίσκο κάτω από τη γλώσσα της. Το νόμισμα ήταν ακόμη ζεστό από τη θερμότητα του σώματός του, ελαφρά αλμυρό, ενώ το βάρος του μέσα στο στόμα της ήταν απρόσμενα παρηγορητικό. Ο Λούκας άπλωσε το χέρι κι έκλεισε τρυφερά τα βλέφαρά της. Κρατώντας την παλάμη πάνω από τα μάτια της, η Έλεν τον ένιωσε να περνά τα χείλη του πάνω από το μάγουλό της και να γέρνει κοντά στο αφτί της.

«Μην αφήσεις τον Μορφέα να σε ξελογιάσει...»

Ένας ουρανός κατακλυσμένος από αστέρια και μελανές λωρίδες μεταξιού κύκλωναν την Έλεν. Βρισκόταν σε μια σκηνή χωρίς οροφή, περιτριγυρισμένη μονάχα από γυαλιστερά, σκούρα κομμάτια υφάσματος που λικνίζονταν, έτσι που έμοιαζαν να αναπνέουν χαλαρά καθώς έπιαναν κι απελευθέρωναν μια απαλή αύρα που άλλαζε διαρκώς κατεύθυνση. Εδώ κι εκεί, ανάμεσα στα κομμάτια του υφάσματος, ξεπρόβαλλαν αυστηροί κίονες δωρικού ρυθμού, σκαλισμένοι από μαύρο γρανίτη. Αχνά φωτάκια χόρευαν στα περάσματα, αιωρούνταν στο νυχτερινό αέρα. Καθώς ένα από αυτά πλησίαζε την Έλεν, εκείνη διαπίστωσε πως από κοντά έμοιαζαν σαν μικροσκοπικές φλόγες κεριού που φέγγιζαν μέσα σε ιριδίζουσες φυσαλίδες.

Το χορτάρι γύρω από τα πόδια της ήταν κατάσπαρτο με παπαρούνες. Τα πέταλά τους έγερναν μεθυσμένα καθώς τα χάιδευε ο άνεμος. Παρά το σκοτάδι, η Έλεν μπορούσε να νιώσει τη δροσιά των λουλουδιών

και να διακρίνει τη χρυσαφένια γύρη που λαμπύριζε ανάμεσα στα βαθυκόκκινα πέταλα.

Γύρω στα δώδεκα βήματα από το σημείο όπου είχε εμφανιστεί σε αυτό το νυχτερινό κόσμο, μεταξένια πέπλα και πλούσια μαξιλάρια, σε αποχρώσεις του σκούρου μπλε, του άνθρακα και του μοβ ξεχύνονταν από τις άκρες του μεγαλύτερου και πολυτελέστερου κρεβατιού που είχε δει ποτέ της η Έλεν. Τα αστέρια σπινθήριζαν από πάνω και οι σωροί του μεταξιού έμοιαζαν να τους κλείνουν το μάτι, σαν λαμπερές κηλίδες πετρελαίου κάτω από το απόκοσμο φως μιας γαλαζωπής Σελήνης. Ένα ζευγάρι μπράτσων, λευκών σαν ελεφαντόδοντο, ακολουθούμενα από το γυμνό στήθος ενός άντρα, ξεπρόβαλλαν κάτω από εκείνη τη μαύρη μάζα του υλικού που τα τύλιγε, καθώς ο κάτοχός τους τεντωνόταν νωχελικά.

«Προσπαθούσα να σου μιλήσω, πεντάμορφη. Χαίρομαι τόσο που ήρθες, επιτέλους». Η φωνή του ακούστηκε γνώριμη. «Ομορφιά και Ύπνος. Η Ωραία Κοιμωμένη. Είμαστε πλασμένοι ο ένας για τον άλλον, ξέρεις. Το φανερώνουν όλες οι εκφράσεις. Έλα, τώρα και ξάπλωσε δίπλα μου».

Ο μεταδοτικά παιχνιδιάρικος τόνος της φωνής του προσέλκυσε την Έλεν στο χείλος του κρεβατιού του. Η φωνή εκείνη είχε κάτι τόσο καθησυχαστικό και γλυκό, ώστε η Έλεν ήταν σίγουρη πως ανήκε στην πιο ευγενική ψυχή σε αυτό ή και σε οποιοδήποτε άλλο σύμπαν.

Κοίταξε το γιγάντιο κρεβάτι και αντίκρισε τον Μορφέα, το θεό των ονείρων. Είχε την πιο λευκή επιδερμίδα που είχε δει στη ζωή της η Έλεν, λαμπερά, κυματιστά, μαύρα μαλλιά και μακριά, λεπτά άκρα, πάνω στα οποία εκτείνονταν όμορφα σχηματισμένοι μύες. Γυμνός από τη μέση και πάνω φορούσε ένα μεταξωτό παντελόνι πιτζάμας τόσο βαθυκόκκινο, ώστε, όπως και όλα τα άλλα χρώματα στο παλάτι των ονείρων, ισορροπούσε στα όρια του μαύρου, χωρίς όμως να τα ξεπερνά.

Ο Μορφέας κοίταξε την Έλεν με τα εντυπωσιακά γαλανόλευκα μάτια του, τα οποία έμοιαζαν σχεδόν σαν υδράργυρος. Χουχούλιασε ανάμεσα στα όχι ακριβώς μαύρα, μεταξωτά σεντόνια. *Γιατί στης νύχτας τα φτερά θε να ξαπλώσεις, με δέρμα πιο λευκό κι από το πρώτο χιόνι στου κόρακα τη ράχη*, σκέφτηκε η Έλεν ενώ παρατηρούσε την αντίθεση ανάμεσα

στην επιδερμίδα του και στα σεντόνια, προσπαθώντας να θυμηθεί πού είχε ακούσει εκείνους τους στίχους. Σκέφτηκε ότι όποιος κι αν τους είχε γράψει, πρέπει να πέρασε πολλές νύχτες στην αγκαλιά του Μορφέα.

«*Δική σου* ήταν η φωνή που άκουγα κάθε τόσο. Παμπόνηρε», είπε η Έλεν και χαμογέλασε στον έξοχο, ημίγυμνο άντρα. «Κι εγώ που νόμιζα πως τρελαινόμουν...»

«Πράγματι, τρελαινόσουν, Πεντάμορφη. Γι' αυτό μπόρεσες να με ακούσεις τόσο καθαρά. Εγώ προσπαθούσα συνεχώς να σου μιλήσω, όμως εσύ με αγνοούσες, οπότε κάποια στιγμή έφυγα. Έλα τώρα να ξαπλώσεις», της γκρίνιαξε εκείνος σαν παραπονιάρικο παιδί και της πρότεινε τη μια γαλακτερή παλάμη του. «Έχει περάσει τόσος καιρός από την τελευταία φορά που σε κράτησα στην αγκαλιά μου».

Η Έλεν δε χρειάστηκε καν να το σκεφτεί. Πρώτη φορά αντίκριζε το συγκεκριμένο θεό, κι όμως τον γνώριζε. Άλλωστε, είχε περάσει σχεδόν κάθε νύχτα της ζωής της φωλιάζοντας στα χέρια του. Από τον Μορφέα δεν είχε κανένα μυστικό, δεν είχε μπορέσει να του κρύψει καμιά πονηρή σκέψη, κι εκείνος έμοιαζε να την αγαπά, τελικά. Μάλιστα, κρίνοντας από τον τρόπο που το αστροφώτιστο βλέμμα του έπεφτε πάνω της, η Έλεν καταλάβαινε πως τη λάτρευε.

Χαμογέλασε ανακουφισμένη, πέρασε την παλάμη του μέσα στη δική του κι αναστέναξε, καθώς άφηνε το κεφάλι της να ακουμπήσει πάνω στο λείο, φωτεινό σαν το σεληνόφως στήθος του. Κάθε μυς του σώματός της λύθηκε και αλλεπάλληλα κύματα υπέροχης χαλάρωσης χάιδευαν τα εξουθενωμένα μέλη της. Για πρώτη φορά εδώ και μήνες ξεκουραζόταν πραγματικά. Λίγες στιγμές στην αγκαλιά εκείνου του θεού αναπλήρωσαν όλες εκείνες τις εβδομάδες που έζησε χωρίς όνειρα.

Ο Μορφέας έβγαλε έναν ήχο από το στήθος του, ένα βαθύ γουργουρητό απόλαυσης, και χάιδεψε το πρόσωπό της. Ανοίγοντας απαλά τα χείλη της, πέρασε δύο δάχτυλα μέσα στο στόμα της και πήρε το νόμισμά του.

«Μα δε χρειαζόταν να πληρώσεις για να με επισκεφτείς. Στις πολλές ώρες που περνάς με τα μάτια σου κλειστά, πριν ή μετά τις καταβάσεις σου στον Κάτω Κόσμο, είσαι ελεύθερη να ονειρεύεσαι. Θα μπορούσες να

περάσεις κι εσύ εκεί που ταξιδεύει κάθε άλλος νους στον ύπνο του, όποια στιγμή το ήθελες», είπε ο Μορφέας γνέφοντας προς τους παιχνιδιάρικους ανέμους που χτυπούσαν διαρκώς τη σκηνή, τρυπώνοντας καμιά φορά για να ανακατέψουν τα μακριά, απαλά μαλλιά του. «Διαθέτεις περισσότερο έλεγχο από όσο νομίζεις, Έλεν. Μπορείς να με επισκέπτεσαι με το σώμα σου χωρίς να χρειάζεσαι οβολό, αν το θέλεις».

«Μα δεν μπορώ να σε επισκεφτώ», διαμαρτυρήθηκε η Έλεν κάπως μπερδεμένη. «Ακόμη και τις φορές που δε βρέθηκα στον Κάτω Κόσμο, δεν κατάφερα να ονειρευτώ».

«Αυτό συμβαίνει γιατί φοβάσαι τι θα συναντήσεις στα όνειρά σου, όχι επειδή σε εμποδίζει κάποια εξωτερική δύναμη. Αισθάνεσαι τόσες ενοχές γι' αυτό που θέλεις, ώστε δεν αντέχεις να το αντιμετωπίσεις ούτε στον ύπνο σου». Ο Μορφέας σήκωσε την Έλεν και την ακούμπησε πάνω του, ώστε να τον κοιτάζει στα μάτια. Έφερε τα δάχτυλά του ανάμεσα στα μαλλιά της και τα έκανε να απλωθούν γύρω τους, σαν χρυσαφένιο πέπλο που τους κάλυψε.

«Μπορώ να ονειρευτώ όποτε θέλω;» ρώτησε η κοπέλα γνωρίζοντας ήδη την απάντηση. Τη στιγμή που η Έλεν έμαθε πως ο Λούκας ήταν ξάδερφός της, είχε επιλέξει να πάψει να ονειρεύεται. Απλά, ποτέ ως τότε δεν το είχε ομολογήσει στον εαυτό της.

«Βασανισμένη μου Πεντάμορφη. Πονάω όταν βλέπω κάποιον να υποφέρει, πόσω μάλλον εσένα. Μείνε εδώ μαζί μου, γίνε η βασίλισσά μου, κι εγώ θα εκπληρώσω όλα τα όνειρά σου».

Το πρόσωπο και το σώμα από κάτω της άλλαξαν μορφή, πήραν μια πιο οικεία όψη. Η Έλεν σάστισε και τραβήχτηκε. Ήταν ο Λούκας εκείνος που ανακάθισε και την έκλεισε τρυφερά στην αγκαλιά του.

«Μπορώ να είμαι αυτός, όσο συχνά θέλεις, και δε χρειάζεται να αισθάνεσαι ενοχές, αφού δεν είμαι πραγματικά αυτός», είπε ο Λούκας. Η Έλεν τον ένιωσε να την τραβά κοντά του και δεν αντιστάθηκε. Όλο αυτό ήταν ένα όνειρο, σωστά; Πέρασε τις παλάμες της πάνω από το στήθος του και τον άφησε να τη φιλήσει όπως μιλούσε. «Ή μπορώ να αλλάξω. Μπορώ να γίνω εκείνος ο άλλος, που τόσο θέλεις. Ίσως πάρω κι άλλες μορφές...»

Η Έλεν ένιωσε το στόμα που άγγιζε το δικό της να γίνεται πιο γεμάτο κι απαλό, αισθάνθηκε τους γυμνούς ώμους κάτω από τις παλάμες της να φαρδαίνουν. Άνοιξε τα μάτια και βρήκε τον Ωρίωνα να τη φιλάει. Αμέσως τραβήχτηκε προσπαθώντας μέσα στην ταραχή της να καταλάβει τι εννοούσε ο Μορφέας με αυτή τη μεταμόρφωση. Ήξερε τι έβλεπε στα πιο βαθιά της όνειρα, οπότε γιατί μετέτρεψε τον Λούκας σε Ωρίωνα;

Ο Ωρίωνας την ξάπλωσε ανάσκελα και η Έλεν δεν μπόρεσε να μη γελάσει μόλις πήδηξε πάνω της με ένα πονηρό χαμόγελο. Ήταν τόσο *ευχάριστος* και η συντροφιά του τόσο απαλλαγμένη από προβλήματα. Με τον Λούκας μπορούσε να είναι απόλυτα ο εαυτός της, όμως με τον Ωρίωνα μπορούσε να είναι όποια ήθελε ανά πάσα στιγμή. Η σκέψη αυτή τη μέθυσε.

Ο Ωρίωνας έφερε τις παλάμες του πάνω από το κεφάλι της ακινητοποιώντας την. Η εύθυμη διάθεση διαλύθηκε όσο γρήγορα είχε σχηματιστεί και το πρόσωπό του πήρε σοβαρή όψη.

Ξαφνικά η Έλεν κατάλαβε τη σημασία της τελευταίας προειδοποίησης του Λούκας. Δεν μπορούσε να επιτρέψει στον εαυτό της να ξελογιαστεί, διαφορετικά δε θα έφευγε ποτέ από το κρεβάτι του. Παρότι δεν το ήθελε, η κοπέλα κούνησε αρνητικά το κεφάλι εμποδίζοντας τον Ωρίωνα να σκύψει για να τη φιλήσει. Ο Μορφέας πήρε ξανά τη δική του μορφή και ανακάθισε στους αγκώνες του με έναν αγορίστικο αναστεναγμό.

«Είσαι η προσωποποίηση του εθισμού», είπε η Έλεν θλιμμένα.

Επέτρεψε στον εαυτό της να αναλογιστεί πώς θα ήταν να ζήσει για πάντα σε αυτό το ονειρικό παλάτι, δίπλα σε αυτό το θεό. Πέρασε τα δάχτυλά της ανάμεσα από τα μαλλιά του σχηματίζοντας μια νυχτερινή σκηνή από τους μακριούς βοστρύχους του γύρω από τα πρόσωπά τους, το αντίστροφο από αυτό που είχε κάνει εκείνος με τα φωτεινά σαν ηλιαχτίδες μαλλιά της πριν από ελάχιστες στιγμές.

«Όμως, δεν μπορώ να μείνω εδώ», είπε η κοπέλα καθώς τον έκανε πέρα και ανακάθισε. «Έχω αφήσει πάρα πολλές εκκρεμότητες στον κόσμο».

«Επικίνδυνες εκκρεμότητες», αντέτεινε εκείνος με γνήσιο ενδιαφέρον. «Ο Άρης σε αναζητά στη χώρα των σκιών».

«Ξέρεις για ποιο λόγο με ψάχνει;»

«Μα το ξέρεις ήδη». Ο Μορφέας γέλασε σιγανά. «Παρακολουθεί την πρόοδό σου. Το τι θα πετύχεις στον Κάτω Κόσμο θα αλλάξει πολλές ζωές, μεταξύ των οποίων και τις ζωές ορισμένων αθανάτων. Όμως, αν αυτή η αλλαγή θα είναι προς το καλύτερο ή το χειρότερο, κανείς δεν το ξέρει».

«Πώς μπόρεσε να φτάσει ως εδώ ο Άρης, Μορφέα; Μήπως τον βοηθά ο Άδης να τερματίσει την Εκεχειρία;» Η Έλεν για κάποιο λόγο ήξερε πως ο Μορφέας θα ήταν ειλικρινής απέναντί της.

«Ο Κάτω Κόσμος, οι ερημότοποι και η χώρα των σκιών δεν καλύπτονται από τους όρους της Εκεχειρίας. Οι δώδεκα Ολύμπιοι δεν μπορούν να έρθουν στη Γη, κι αυτός είναι ο μοναδικός όρος που ορκίστηκαν να τηρήσουν. Πολλοί μικροί θεοί περιπλανιούνται ελεύθερα στη Γη, ενώ όλοι οι θεοί μπορούν να πηγαινοέρχονται ελεύθερα από εδώ στον Όλυμπο και... σε άλλα μέρη». Ο Μορφέας συνοφρυώθηκε με τη σκέψη που έκανε κι αμέσως μετά βούτηξε την Έλεν, την ξάπλωσε ξανά ανάσκελα και την έκλεισε στην αγκαλιά του. «Μείνε μαζί μου. Μπορώ να εγγυηθώ την ασφάλειά σου εδώ, στο βασίλειό μου, όχι όμως έξω από αυτό. Βλέπω όλα τα όνειρα, ξέρεις, ακόμη και τα όνειρα των άλλων θεών, και ξέρω ότι ο Άρης είναι κατά βάση ένα κτήνος. Μοναδικός στόχος του είναι να προκαλεί όσο περισσότερη δυστυχία και καταστροφή περνά από το χέρι του και θέλει πάρα πολύ να σου κάνει κακό».

«Είναι φρικτός, συμφωνώ. Όμως και πάλι δεν μπορώ να μείνω εδώ, να κρυφτώ στο κρεβάτι σου». Η Έλεν βόγκηξε καθώς υποψιαζόταν πως κατά πάσα πιθανότητα θα το μετάνιωνε αργότερα. «Όσο επικίνδυνο κι αν είναι, πρέπει να επιστρέψω».

«Γενναία Πεντάμορφη». Ο θεός των ονείρων την κοίταξε και της χαμογέλασε με θαυμασμό. «Τώρα σε θέλω ακόμη περισσότερο».

«Θα με βοηθήσεις, Μορφέα;» ρώτησε η Ελένη χαϊδεύοντας τα λαμπερά μαλλιά του. «Πρέπει να επιστρέψω στον Κάτω Κόσμο. Βασανίζονται τόσες ψυχές εδώ και τόσους αιώνες».

«Το ξέρω». Ο Μορφέας απέστρεψε το βλέμμα του καθώς εξέταζε το αίτημά της. «Δεν είμαι εγώ αυτός που θα κρίνει αν το εγχείρημά σου

είναι σωστό ή λάθος, το μόνο που μπορώ να σου πως είναι ότι θαυμάζω το σθένος που έδειξες συμφωνώντας να το αναλάβεις. Δε μου αρέσει καθόλου που σε χάνω, όμως πραγματικά χαίρομαι για τους λόγους που επιλέγεις να φύγεις».

Ξέροντας πως ίσως έτσι ζόριζε την τύχη της, η Έλεν αποφάσισε να το διακινδυνεύσει και να ζητήσει άλλη μια χάρη.

«Μήπως ξέρεις ποιον ποταμό εννοούσε η Περσεφόνη; Αυτός από τον οποίο πρέπει να πάρω νερό για να απελευθερώσω τις Ερινύες;» ρώτησε. Ο Μορφέας έγειρε το κεφάλι του στο πλάι, σαν να προσπαθούσε να θυμηθεί κάτι.

«Κάτι μου λέει πως *κάποτε* το ήξερα», είπε ζαρώνοντας το μέτωπό του. «Τώρα πια, όμως, το έχω ξεχάσει. Λυπάμαι, Πεντάμορφη, δε θυμάμαι. Αυτή την απάντηση θα πρέπει να τη βρεις μόνη σου».

Ο Μορφέας τη φίλησε στην άκρη της μύτης και σηκώθηκε από το κρεβάτι. Έκανε μεταβολή και τη σήκωσε με άνεση από τα ανάκατα σεντόνια, προτού την αφήσει θλιμμένος να σταθεί στο δροσερό γρασίδι. Πιασμένοι από το χέρι διέσχισαν μαζί το παλάτι του χωρίς να βιάζονται.

Πέρασαν από πολλά θαυμάσια δωμάτια, κατακλυσμένα από ασύλληπτες, ονειρικές εικόνες. Η Έλεν είδε καταρράκτες όπου άφριζαν υγρά με αμέτρητα χρώματα, θωρακισμένους δράκους που κούρνιαζαν πάνω σε βουνά θησαυρών κι από τα ρουθούνια τους έβγαιναν καπνοί από φωτιές που ακόμη δεν είχαν σβήσει, είδε ξωτικά να χορεύουν με τις φωτεινές φυσαλίδες. Όμως, το πιο εντυπωσιακό δωμάτιο ήταν ένα πελώριο σπήλαιο που λαμπύριζε κατακλυσμένο από αμέτρητους σωρούς νομισμάτων.

Πάνω από κάθε σωρό αιωρούνταν αβαρής ένας μεγάλος κύλινδρος στο νυχτερινό ουρανό. Οι κύλινδροι ήταν καμωμένοι από τούβλα, πέτρες ή τσιμέντο. Κάποιοι έμοιαζαν να είναι χιλιάδων ετών, γεμάτοι βρύα. Άλλοι έμοιαζαν να έχουν κατασκευαστεί πρόσφατα, έδειχναν πολύ μοντέρνοι. Μάλιστα, από κάνα δυο κρέμονταν κουβάδες με σκοινιά από το κάτω μέρος τους, εικόνα που στην Έλεν φάνηκε περιέργως κιτς.

«Τι είναι αυτό το μέρος;» ρώτησε με δέος. Ο χώρος έμοιαζε ατέλειω-

τος, χανόταν στο σκοτεινό ορίζοντα και δεν μπορούσε να διακρίνει το τέλος του.

«Πέταξες ποτέ ένα νόμισμα σε κάποιο πηγάδι για να κάνεις μια ευχή;» ρώτησε ο Μορφέας. «Όλα τα πηγάδια των ευχών, από το παρελθόν και το παρόν, οδηγούν εδώ, στη χώρα των ονείρων. Βασικά πρόκειται για παρανόηση. Δεν έχω τη δύναμη να κάνω τα όνειρα πραγματικότητα, στη ζωή, με όσα χρήματα κι αν με ράνουν οι άνθρωποι. Το μόνο πράγμα που μπορώ να τους χαρίσω είναι ζωντανές εικόνες των πλέον μύχιων επιθυμιών τους ενώ κοιμούνται. Προσπαθώ να τις κάνω όσο πιο αληθινές μπορώ».

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου».

«Ξέρεις, δε μου φαίνεται σωστό να παίρνω τα χρήματα των άλλων χωρίς να τους προσφέρω κάτι σε αντάλλαγμα», είπε ο θεός χαμογελώντας πονηρά. «Όλα αυτά θα μπορούσαν να γίνουν δικά σου, ξέρεις».

«Σοβαρά;» είπε η Έλεν ανασηκώνοντας το ένα φρύδι. «Το ζεστό σου κρεβάτι ήταν μεγαλύτερος πειρασμός από όλα τα χρυσά νομίσματα στον κόσμο».

Σαν να περίμενε την κατάλληλη στιγμή, η κοπέλα άκουσε ένα κουδούνισμα και είδε κάπου μακριά μια λάμψη, καθώς ένας από τους πελώριους σωρούς μετακινήθηκε ελαφρά για να καλωσορίσει μία ακόμη λαμπερή ευχή.

«Πραγματικά, με συγκινείς».

Ο Μορφέας την πήρε από την αίθουσα των πηγαδιών και την οδήγησε στην έξοδο του παλατιού. Ενώ στεκόταν κάτω από μια τέντα, η Έλεν κοίταξε προς το βάθος των κήπων του ανακτόρου και είδε ένα πελώριο δέντρο που έστεκε μόνο στη μέση μιας απέραντης πεδιάδας.

«Πέρα από εκείνο το δέντρο εκτείνεται η χώρα των νεκρών. Στάσου κάτω από τα κλαδιά του και πες στον Άδη πως δε θα επιχειρήσεις να αιχμαλωτίσεις τη βασίλισσά του. Αν το εννοείς πραγματικά, δε θα εμποδίσει τις καθόδους σου στον Κάτω Κόσμο».

«Και πώς θα ξέρει ότι το εννοώ πραγματικά;» ρώτησε η Έλεν αιφνιδιασμένη. «Είναι ο Άδης ικανός να διακρίνει το ψέμα;»

«Κατά κάποιο τρόπο, ναι. Μπορεί να βλέπει τι κρύβουν οι άνθρωποι

στην καρδιά τους... απαραίτητη ικανότητα για κάποιον που κυβερνά τον Κάτω Κόσμο. Αυτός που κατέχει αυτή τη θέση πρέπει να μπορεί να κρίνει τις ψυχές των νεκρών, ώστε να αποφασίζει πού θα καταλήξουν αυτές οι ψυχές». Η απάντηση του Μορφέα συνοδεύτηκε από ένα λοξό, αινιγματικό χαμόγελο.

«Τι;» ρώτησε η Έλεν σαστισμένη από την αλλόκοτη έκφραση που πήρε το πρόσωπό του. Όμως ο Μορφέας περιορίστηκε στο να κουνήσει αρνητικά το κεφάλι και να χαμογελάσει ξανά, χωρίς να δώσει άλλη απάντηση στην ερώτησή της. Τη συνόδευσε στους κήπους, φτάνοντας μέχρι το σημείο όπου απλώνονταν τα πελώρια κλαδιά του θεόρατου δέντρου, κι εκεί γύρισε προς το μέρος της.

«Όταν σταθείς ακριβώς κάτω από το δέντρο, ό,τι κι αν κάνεις, μην κοιτάξεις κατευθείαν τα κλαδιά», την προειδοποίησε απολύτως σοβαρά.

«Γιατί όχι;» ρώτησε η κοπέλα τρέμοντας την απάντηση. «Τι κρέμεται από εκεί;»

«Εφιάλτες. Αν δεν τους δώσεις σημασία, δεν μπορούν να σε βλάψουν. Άφησε τρυφερά το χέρι της. «Πρέπει να πηγαίνω τώρα».

«Αλήθεια;» ρώτησε η Έλεν ρίχνοντας φοβισμένη μια ματιά προς τα πίσω, στο δέντρο των εφιαλτών. Ο Μορφέας κατένευσε κι άρχισε να οπισθοχωρεί. «Μα πώς θα γυρίσω στο σπίτι μου;» ρώτησε η κοπέλα, πριν προλάβει εκείνος να απομακρυνθεί.

«Το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να ξυπνήσεις. Κάτι ακόμη, Έλεν», της φώναξε, σχεδόν σαν να την προειδοποιούσε, «τις επόμενες μέρες προσπάθησε να θυμάσαι πως τα όνειρα γίνονται πραγματικότητα, αλλά όχι εύκολα».

Ο Μορφέας εξαφανίστηκε ανάμεσα στα αστέρια και στα φώτα που λαμπύριζαν πάνω από το σκοτεινό χορτάρι, και χωρίς εκείνον η Έλεν ένιωσε πολύ μόνη. Στράφηκε προς το δέντρο των εφιαλτών κι έσφιξε τις γροθιές της για να πάρει θάρρος, γνωρίζοντας πως όσο το νωρίτερο ξεμπέρδευε με αυτό τόσο το καλύτερο. Φροντίζοντας να έχει το βλέμμα στραμμένο προς τα κάτω, προχώρησε με γρήγορες δρασκελιές και στάθηκε κάτω από τα κλαδιά του.

Αμέσως η Έλεν αισθάνθηκε μια μάζα από κινούμενα *πράγματα* να σαλεύει από πάνω της. Ακούστηκαν κάτι αλλόκοτα σκουξίματα, ενώ διέκρινε τους ήχους από νύχια που έξυναν το φλοιό του δέντρου, καθώς τα πλάσματα της σκιάς ανεβοκατέβαιναν. Τα κλαδιά θρόιζαν, ύστερα έτρεμαν και τελικά έτριζαν δυσοίωνα, καθώς οι εφιάλτες χοροπηδούσαν πάνω τους ολοένα και πιο μανιασμένα επιχειρώντας να τραβήξουν την προσοχή της.

Η Έλεν χρειάστηκε να επιστρατεύσει όλη την ψυχραιμία της για να μην κοιτάξει προς τα πάνω. Για μια στιγμή ένιωσε ένα από εκείνα τα πλάσματα να σκύβει και να κρέμεται ακριβώς δίπλα στο πρόσωπό της. Αισθανόταν την παρουσία του πολύ κοντά, την κοίταζε επίμονα. Η Έλεν είπε στον εαυτό της να μην κοιτάξει κι έσφιξε τα δόντια για να τα εμποδίσει να κροταλίσουν από φόβο. Παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, στράφηκε προς τον Κάτω Κόσμο.

«Άδη! Υπόσχομαι πως δε θα επιχειρήσω να ελευθερώσω την Περσεφόνη», φώναξε η Έλεν με όλη τη δύναμή της προς την ερημιά που απλωνόταν μπροστά της.

Παρότι αισθανόταν απαίσια στη σκέψη ότι θα εγκατέλειπε τον οποιονδήποτε, η Έλεν ήξερε τι έπρεπε να κάνει. Η Περσεφόνη ήταν μια πριγκίπισσα που θα έπρεπε να βρει τρόπο να ξεφύγει από τον ψηλότερο πύργο του κάστρου, χωρίς να υπολογίζει πως θα έρθει να τη σώσει ένας ιππότης με αστραφτερή πανοπλία. Αυτό όμως δε σήμαινε πως η Έλεν έπρεπε να είναι ευχαριστημένη.

«Πάντως, *θα πρότεινα* να κάνεις το σωστό και να την αφήσεις μόνος σου να φύγει», πρόσθεσε.

Οι εφιάλτες βουβάθηκαν. Η Έλεν άκουσε βήματα μπροστά της. Κάποιος πλησίαζε, όμως εκείνη συνέχισε να έχει το βλέμμα της στραμμένο στο σκονισμένο έδαφος της πλευράς του δέντρου που έβλεπε προς τον Κάτω Κόσμο, σε περίπτωση που ήταν παγίδα.

«Πώς ξέρεις εσύ να ξεχωρίζεις τι είναι σωστό και τι λάθος;» ρώτησε μια απρόσμενα ευγενική φωνή.

Η Έλεν τόλμησε να σηκώσει τα μάτια, διαισθανόμενη πως οι εφιάλτες είχαν τραπεί σε φυγή. Αντίκρισε έναν πολύ ψηλό, γεροδεμένο άντρα

που στεκόταν μπροστά της. Οι επίμονες σκιές που τον γυρόφερναν έμοιαζαν με μεγάλες, λαίμαργες παλάμες. Η Έλεν είχε αντικρίσει κι άλλοτε αυτό το σκοτάδι. Ήταν το ίδιο, κακόβουλο πέπλο που δημιουργούσαν οι Άρχοντες των Σκιών. Το πέπλο σκόρπισε και η κοπέλα μπόρεσε να δει τον Άδη, τον άρχοντα των νεκρών.

Το σώμα του τυλιγόταν από μια απλή, μαύρη τήβεννο. Μια κουκούλα σκέπαζε το βλέμμα του κι από κάτω, το γυαλιστερό μαύρο κράνος του κάλυπτε ολόκληρο το πρόσωπό του, εκτός από την άκρη της μύτης του και το στόμα του. Η Έλεν θυμόταν από τα βιβλία πως εκείνη η περικεφαλαία ονομαζόταν Κράνος του Σκότους και επέτρεπε στον Άδη να γίνεται αόρατος κατά βούληση.

Το βλέμμα της πέρασε γρήγορα από όσα δεν μπορούσε να δει στο υπόλοιπο σώμα του. Ο Άδης ήταν επιβλητικά μεγαλόσωμος, κινούνταν και στεκόταν με αβίαστη χάρη. Η τήβεννός του έπεφτε κομψά πάνω στο γυμνό, μυώδη πήχη του, τα χείλη του ήταν σαρκώδη, κόκκινα, πολύ όμορφα. Παρότι το πρόσωπό του ήταν κατά βάση κρυμμένο, το υπόλοιπο σώμα του εξέπεμπε υγεία και νιότη κι έναν απίστευτο αισθησιασμό. Η Έλεν δεν μπορούσε να τραβήξει τα μάτια της από πάνω του.

«Τι μπορεί να ξέρει από δικαιοσύνη κάποιος τόσο νέος;» ζήτησε να μάθει, ενώ η Έλεν εξακολουθούσε να χάσκει.

«Όχι πολλά, φαντάζομαι», απάντησε τελικά εκείνη με τρεμάμενη φωνή προσπαθώντας ακόμη να αποκρυπτογραφήσει τον αινιγματικό θεό που στεκόταν μπροστά της. «Όμως, ακόμη κι εγώ ξέρω πως είναι λάθος να κρατάς μια γυναίκα φυλακισμένη, αποκομμένη από τον υπόλοιπο κόσμο. *Ειδικά* στην εποχή μας».

Παραδόξως, τα γεμάτα χείλη πήραν μια κλίση που έμοιαζε σχεδόν με χαμόγελο, οπότε η Έλεν χαλάρωσε. Η κίνηση αυτή τον έκανε να μοιάζει προσηνής, ανθρώπινος.

«Δεν είμαι το τέρας που με νομίζεις, ανιψιά», είπε ο Άδης με ειλικρίνεια. «Συμφώνησα να τηρήσω τον όρκο μου και να γίνω άρχοντας των νεκρών, όμως αυτός ο τόπος είναι εντελώς αντίθετος με τη φύση της γυναίκας μου. Μπορεί να επιβιώνει εδώ μόνο αν μένει κάθε φορά από μερικούς μήνες».

Η Έλεν ήξερε πως αυτό ήταν αλήθεια. Η θέση του άρχοντα των νεκρών τού είχε επιβληθεί τυχαία. Ο Άδης ήταν ο χαμένος μιας κλήρωσης. Ενώ τα αδέρφια του πήραν τη θάλασσα και τον ουρανό για βασίλειά τους, αυτός καταδικάστηκε στον Κάτω Κόσμο. Το μοναδικό μέρος όπου ο έρωτας της ζωής του δεν μπορούσε να επιβιώσει για πολύ. Ήταν τραγικό, μια τρομερή ειρωνεία της τύχης, όμως και πάλι δική του απόφαση ήταν να φυλακίσει την Περσεφόνη, άσχετα από την άσχημη τύχη που του είχαν επιφυλάξει οι Μοίρες.

«Και τότε γιατί την πιέζεις να μένει εδώ, αφού ξέρεις πως έτσι υποφέρει;»

«Όλοι έχουμε ανάγκη από χαρά στη ζωή μας, κάτι που μας δίνει δύναμη να συνεχίζουμε. Η Περσεφόνη είναι η μοναδική χαρά για μένα, κι όταν είμαστε μαζί, είμαι δικός της. Είσαι νέα, όμως νομίζω πως ξέρεις πώς είναι να χωρίζεις από αυτόν που αγαπάς, εξαιτίας των υποχρεώσεών σου».

«Λυπάμαι και για τους δυο σας», είπε θλιμμένα η Έλεν. «Όμως και πάλι, νομίζω πως πρέπει να την αφήσεις να φύγει. Να της αναγνωρίσεις το δικαίωμα να επιλέξει μόνη της αν θέλει να είναι εδώ μαζί σου, ή όχι».

Το περίεργο ήταν πως η Έλεν μπορούσε να διαισθανθεί ότι ο Άδης είχε παρακολουθήσει κάθε εξέλιξη των συναισθημάτων της καθώς μιλούσε. Ήξερε ότι μπορούσε να διαβάσει την καρδιά της και δεν ήταν σίγουρη αν έπρεπε να φοβάται ή να χαίρεται που θα περίμενε να κρίνει την καρδιά της και πάλι τη μέρα που θα πέθαινε.

«Μπορείς να περάσεις όποτε θελήσεις», είπε ο Άδης με ευγενική φωνή. «Πάντως, θα *πρότεινα* να ρωτήσεις τη Μάντισσά σου τι γνώμη έχει γι' αυτή την αποστολή».

Η Έλεν ένιωσε να τη σηκώνει εκείνο το απέραντο χέρι του και να την αποθέτει προσεκτικά πίσω στο κρεβάτι της. Αργότερα ξύπνησε στο δωμάτιό της ξεπαγιασμένη και πασπαλισμένη με κρυστάλλους πάγου, αλλά ξεκούραστη και αναζωογονημένη για πρώτη φορά εδώ και πολύ καιρό. Δίπλα της το κρεβάτι ήταν άδειο.

Ο Λούκας είχε φύγει, όμως κατά κάποιο τρόπο η Έλεν αισθανόταν ανακουφισμένη. Το να ξυπνήσει δίπλα του θα ήταν πολύ επώδυνο και

για τους δυο τους, ειδικά έπειτα από τα όσα είχε βιώσει στο βασίλειο του Μορφέα.

Καθώς ο νους της έτρεχε εκεί, οι ενοχές τη σάρωσαν, παρότι προσπάθησε να πείσει τον εαυτό της πως το να νιώθει ενοχές δεν ήταν λογικό. Δε γινόταν να απατήσει τον Λούκας με τον Ωρίωνα, αφού κανονικά δεν έπρεπε καν να είναι με τον Λούκας. Δεν είχε σημασία με ποιον ένιωθε πως βρισκόταν στο σπίτι της ή σε ξενοδοχείο. Με τον Λούκας δε θα μπορούσαν ποτέ να είναι μαζί. Τελεία και παύλα.

Συνειδητοποίησε ότι έπρεπε να γίνει λιγότερο συναισθηματική,. Σε κάποιους ανθρώπους δεν ήταν γραφτό να ζήσουν το παραμύθι τους, άσχετα από το πώς αισθανόταν ο ένας για τον άλλον. Ο Άδης και η Περσεφόνη αποτελούσαν το πλέον χαρακτηριστικό παράδειγμα. Ο Άδης είχε πει στην Έλεν πως εκείνος και η Περσεφόνη ήταν η πηγή της χαράς ο ένας στη ζωή του άλλου, κι όμως ήταν και οι δυο τους δυστυχείς. Η «αγάπη» τούς κρατούσε φυλακισμένους σε κλουβιά που έκαναν τη μία να αισθάνεται η μισή νεκρή όταν ήταν μαζί, και τον άλλο να νιώθει ο μισός νεκρός όταν ήταν χώρια. Αυτό δεν ήταν ευτυχία. Η ευτυχία ήταν το αντίθετο μιας φυλακής. Έκανε την καρδιά να ανοίγει, αντί να τη μανταλώνει. Η ευτυχία ήταν η ελευθερία, μια ζωή χωρίς θλίψη, πικρία και μίσος...

Ξαφνικά η Έλεν είχε μια επιφοίτηση.

Πετώντας τα κοκαλωμένα σκεπάσματα από πάνω της, πίεσε τα επικίνδυνα ξυλιασμένα πόδια της να τρέξουν αδέξια μέχρι τη συρταριέρα και βούτηξε το κινητό της.

Νομίζω πως ξέρω τι χρειάζονται οι Ερινύες, έγραψε στον Ωρίωνα. **Ευτυχία. Πρέπει να βρούμε τον Ποταμό της Ευτυχίας. Συνάντησέ με απόψε.**

Η Δάφνη σερβίρισε το κρασί και υπενθύμισε στον εαυτό της να στέκεται και στα δυο της πόδια, όπως θα έκανε η μεγαλόσωμη, γεροδεμένη γυναίκα, τη μορφή της οποίας είχε εκείνη τη στιγμή, αντί να στέκεται στο ένα πόδι με το γοφό να προεξέχει παιχνιδιάρικα, όπως θα έκανε κανονικά. Ένιωθε το βαρύ κορμί να την πλακώνει, να κάνει τη μέση της να

πονά ελαφρά. Είχε ύψος πάνω από ένα και ογδόντα και ζύγιζε γύρω στα ενενήντα κιλά, οπότε το να ρυθμίσει την εσωτερική της αντίληψη, ώστε να ανταποκρίνεται σε όλους εκείνους τους επιπλέον μυς και οστά, ήταν κάτι σύνθετο.

Προσπάθησε να μη χασμουρηθεί. Το Κονκλάβιο ποτέ δεν ήταν ευχάριστο, όμως το να βρίσκεται εκεί έχοντας τη μορφή του θηλυκού γορίλα που εκτελούσε χρέη σωματοφύλακα της Μίλντρεντ Δήλος ήταν πραγματικά εξουθενωτικό – όχι απλά εξαιτίας όλου εκείνου του επιπρόσθετου βάρους, αλλά επειδή η Μίλντρεντ Δήλος ήταν μια σκρόφα. Αντιδρούσε υπερβολικά *στα πάντα*, σαν νευρικό σκυλάκι που γαβγίζει και γρυλίζει διαρκώς, γιατί ξέρει πως περιτριγυρίζεται από πολύ δυνατότερα ζώα, που ευχαρίστως θα το έτρωγαν για μεζέ.

«Σκύλλα! Το pinot gris άνοιξες;» ρώτησε απότομα η Μίλντρεντ. «Είπα το *grigio*, όχι το *gris*. Pinot grigio. Είναι εντελώς διαφορετικό σταφύλι».

«Λάθος μου», απάντησε ψύχραιμα η Δάφνη με τη μορφή της Σκύλλας. Ήξερε τη διαφορά ανάμεσα στα δύο κρασιά και το είχε κάνει επίτηδες. Δεν μπορούσε να αντισταθεί στον πειρασμό να εκνευρίσει τη Μίλντρεντ. «Να ανοίξω το άλλο;»

«Όχι, εντάξει είναι αυτό», απάντησε η γυναίκα γνέφοντάς της να απομακρυνθεί. «Τράβα στάσου κάπου εκεί πέρα. Δεν αντέχω να στέκεσαι σαν το *χάρο* από πάνω μου, συνέχεια».

Η Δάφνη πήγε και έγειρε στον τοίχο. Η Μίλντρεντ μπορεί να αλυχτούσε όσο τραβούσε η όρεξή της, όμως δεν ήταν σε θέση να ξεγελάσει κανένα. Ήταν άχρηστη τώρα που ο Κρέοντας ήταν νεκρός. Πλέον δεν είχε έναν Επίγονο για γιο, ώστε να αποκτά βαρύτητα ο λόγος της στις τάξεις των Εκατό Εξαδέλφων, κι αν δε γεννούσε άλλο παιδί από τον Τάνταλο, θα παρέμενε ανίσχυρη, θα κατέληγε μια ασήμαντη υποσημείωση στη μακρόχρονη ιστορία του Οίκου των Θηβών. Η Μίλντρεντ ήταν φιλόδοξη γυναίκα και η Δάφνη ήταν βέβαιη πως θα επιχειρούσε να μείνει ξανά έγκυος σύντομα. Αυτό απαιτούσε την παρουσία του συζύγου της.

Αν υπήρχε άλλος τρόπος να εντοπίσει ξανά τον Τάνταλο, η Δάφνη ευχαρίστως θα τον είχε επιλέξει, όμως εισχωρώντας στο Κονκλάβιο σαν σωματοφύλακας της Μίλντρεντ πετύχαινε με ένα σμπάρο δυο τρυγόνια.

Έπρεπε να είναι παρούσα, σε περίπτωση που θα μπορούσε με κάποιο τρόπο να βοηθήσει κάπως τον Κάστορα και τον Πάλλαντα, στην προσπάθειά τους να απομακρύνουν τον Αυτομέδοντα από την κόρη της.

Ο Κάστορας και ο Πάλλας δε γνώριζαν ότι εκείνη βρισκόταν εκεί, φυσικά, ή ότι ο Έκτορας περνούσε μερικά βράδια της εβδομάδας σε ένα από τα ασφαλή καταφύγια της Δάφνης στο Μανχάταν, όμως αυτό δεν είχε σημασία. Απαλλαγμένη από τις Ερινύες εδώ και περισσότερο από μία δεκαετία, ικανή να παίρνει την όψη οποιασδήποτε γυναίκας επέλεγε, η Δάφνη είχε ανέκαθεν τη δυνατότητα να επηρεάζει τους άλλους Οίκους εκ των έσω, προκειμένου να πετυχαίνει τους στόχους της. Από τη στιγμή που ο Κάστορας και ο Πάλλας κατόρθωναν να αποσυρθεί η απειλή που συνιστούσε ο Αυτομέδοντας για την κόρη της, η Δάφνη θα μπορούσε επιτέλους να σκοτώσει τον Τάνταλο.

Το κινητό της Μίλντρεντ χτύπησε. Εκείνη κοίταξε την οθόνη κι αμέσως έσπευσε να απαντήσει στην κλήση.

«Τάνταλε, έλαβες τις ηχογραφήσεις μου;» ρώτησε η γυναίκα με φωνή κάπως πιο ψιλή απ' ό,τι συνήθως.

Από την αρχή έστελνε ηχογραφήσεις των καθημερινών συσκέψεων στον Τάνταλο και, παρότι τα τηλεφωνήματα απαγορεύονταν, εκείνος της τηλεφωνούσε κάθε βράδυ για να της δώσει λεπτομερείς εντολές. Η Δάφνη ήταν σε θέση να ακούει και τις δύο πλευρές αυτών των νυχτερινών συνομιλιών, καθώς ο Τάνταλος ήταν αναγκασμένος να μιλά αρκετά δυνατά, ώστε να τον ακούει η θνητή γυναίκα του. Αυτό σήμαινε πως μιλούσε αρκετά δυνατά, ώστε να τον *κρυφακούει* οποιοσδήποτε Επίγονος, ακόμη κι αν στεκόταν στην άλλη πλευρά του δωματίου. Μέχρι στιγμής, δεν είχε αποκαλύψει στη σύζυγό του πού βρισκόταν κι εκείνη δεν είχε ρωτήσει. Φαίνεται πως κανείς τους δεν εμπιστευόταν τη συγκεκριμένη πληροφορία σε οποιονδήποτε άλλο, ούτε καν στη σωματοφύλακα της Μίλντρεντ.

«Τις έλαβα», απάντησε εκείνος ψυχρά. Η Δάφνη φαντάστηκε τον εαυτό της να ψηφιοποιείται, ώστε να μπορέσει να βουτήξει μέσα στο τηλέφωνο της Μίλντρεντ και να αιφνιδιάσει τον Τάνταλο, καθώς τα χέρια της θα ανασχηματίζονταν μέσα από τους άσους και τα μηδενικά για

να τον πνίξουν. «Εξακολουθούν να με αποκαλούν Απόβλητο. Υποτίθεται πως θα τακτοποιούσες αυτό το ζήτημα».

«Πώς; Οι Εκατό Εξάδελφοι έχουν πάψει να με ακούν. Πλέον, όλοι ακούν τι έχει να πει ο Κάστορας, κι από τη στιγμή που ανακάλυψε ότι είσαι Απόβλητος, χρησιμοποιεί ανοιχτά τον όρο αυτό. Έχεις χάσει σημαντικό αριθμό υποστηρικτών», απάντησε εκείνη με κοφτή, επικριτική φωνή. «Κι εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτε γι' αυτό, έτσι όπως έχουν τα πράγματα».

«Μην αρχίζεις πάλι», αναστέναξε εκείνος. «Ο γιος μας δεν έχει ούτε μήνα νεκρός, κι εσύ θες ήδη να τον αντικαταστήσεις».

Ακολούθησε μια μεγάλη, φορτισμένη παύση.

«Ο Αυτομέδοντας καθυστερεί να απαντήσει στα μηνύματά μου», είπε σφιγμένα ο Τάνταλος σπάζοντας την ψυχρή σιωπή. «Κι όταν το κάνει, οι δικαιολογίες του κάθε άλλο παρά ικανοποιητικές είναι».

«Όχι», αποκρίθηκε η Μίλντρεντ, που σχεδόν σηκώθηκε από τη θέση της. «Τι σημαίνει αυτό;»

Η Δάφνη χρειάστηκε να καταβάλει προσπάθεια για να παραμείνει ανέκφραστη. Οι Μυρμιδόνες ήταν οι απόλυτοι στρατιώτες. Δεν υπήρχε *καμιά* περίπτωση να αγνοήσουν τους αφέντες τους.

«Δεν είμαι βέβαιος», αναστέναξε ο Τάνταλος. «Μπορεί να μη συμβαίνει το παραμικρό, ίσως όμως να βρίσκεται στη δούλεψη κάποιου άλλου. Δεν αποκλείεται να είχε ήδη ορκιστεί πίστη σε άλλον αφέντη, προτού τον προσλάβω. Όπως και να έχει, δε νομίζω ότι τον ελέγχω πλέον, κι αν πράγματι έτσι είναι, τότε δεν μπορώ να τον εμποδίσω να σκοτώσει την Έλεν, εφόσον αυτό επιθυμεί ο άλλος αφέντης του. Κάτι τέτοιο όμως δεν *πρέπει* να συμβεί, αλλιώς είμαι νεκρός. Η Δάφνη έχει ορκιστεί...»

«Είναι απαραίτητο να βρίσκεις πάντα κάποιο τρόπο να την αναφέρεις αυτή;» ρώτησε η Μίλντρεντ με ένα πικρόχολο μειδίαμα. «Το κάνεις απλά για να έχεις αφορμή να προφέρεις το όνομά της;»

«Κράτα τα μάτια σου ανοιχτά και τ' αφτιά σου τεντωμένα, *γυναίκα*», την προειδοποίησε ο Τάνταλος με αυστηρό τόνο. «Διαφορετικά, δε θα ζήσω αρκετά για να φυτέψω στην κοιλιά σου τον ημίθεο που χρειάζεσαι, ώστε να ανακτήσεις το θρόνο σου».

12

ΤΟ ΠΡΩΙΝΟ ΤΗΣ ΓΙΟΡΤΗΣ των Αγίων Πάντων ήταν συννεφιασμένο και μουντό, ακριβώς όπως έπρεπε να είναι. Τα βαριά σύννεφα στον ουρανό, που απειλούσαν να φέρουν καταιγίδα, πρόσθεταν την ιδανική νότα γκρίζου στην ατμόσφαιρα, κάνοντας τα χρώματα του φθινοπώρου να ξεχωρίζουν σαν πινελιές περασμένες πάνω σε έναν άψογα προετοιμασμένο μουσαμά. Έξω έκανε κρύο. Όχι τόσο ώστε να μην μπορείς να σταθείς, αλλά αρκετό ώστε να λαχταρούν όλοι ένα πιάτο σούπα το μεσημέρι και γλυκό το βράδυ.

Η Έλεν έστειλε στα μέλη της ομάδας της ένα μήνυμα, με το οποίο ενημέρωνε ότι ο Άδης είχε συμφωνήσει να την αφήσει να επιστρέψει στον Κάτω Κόσμο, καθώς και ότι δεν κινδύνευε πλέον. Δεν ανέφερε τον οβολό του Λούκας ούτε κάποια λεπτομέρεια της συνάντησής της με τον Μορφέα. Ήθελε να αφήσει στον Λούκας την απόφαση για το πότε θα μιλούσε στην οικογένεια.

Έλαβε μερικά μηνύματα για απάντηση, με τα οποία της ζητούσαν να τους εξηγήσει πώς κατάφερε να επιστρέψει μετά την εξορία της, όμως εκείνη τα προσπέρασε κι έθεσε ένα δικό της ερώτημα. Ήθελε να μάθει από πού πήγαζαν οι ικανότητες ενός Άρχοντα των Σκιών.

Η ικανότητα αναπτύχθηκε κατά το Μεσαίωνα και έκτοτε αποτελεί μέρος του Οίκου των Θηβών, απάντησε η Κασσάνδρα.

Αυτό σήμαινε πως η συγκεκριμένη ικανότητα μετρούσε μόλις χίλια χρόνια παρουσίας. Χίλια χρόνια ήταν μεγάλο διάστημα, όχι όμως για τα μέτρα των Επιγόνων, οι γενιές των οποίων είχαν ιστορία σχεδόν τετραπλάσιας διάρκειας. **Εντάξει. Όμως, από πού προήλθε;** επέμεινε η Έλεν.

Κανείς δεν απάντησε.

Η κοπέλα ντύθηκε και ετοιμάστηκε για το σχολείο. Ύστερα κατέβηκε στο ισόγειο για να ετοιμάσει πρωινό για τον πατέρα της, τη μάγισσα. Έχοντας περάσει όλη την προηγούμενη μέρα χωμένος σε ένα φόρεμα, ο Τζέρι πολύ σύντομα συνειδητοποίησε ότι η μόνη ντροπή ήταν πως το κοστούμι του δεν ήταν *αρκετά* περίτεχνο. Αφού άκουσε πολλές προτάσεις από τους πελάτες του για το πώς θα μπορούσε να βελτιώσει την

εορταστική αμφίεσή του, αποφάσισε να τα δώσει όλα. Είχε προσθέσει στο φόρεμα έναν κορσέ, φορούσε μπλε κραγιόν, σκουλαρίκια με κλιπ και μυτερές μπότες για να πετύχει αυτό το κάτι παραπάνω.

«Μπαμπά, νομίζω πως πρέπει να κάνουμε μια κουβέντα για τις ενδυματολογικές σου επιλογές», είπε η Έλεν με δήθεν σοβαρό τόνο καθώς του έβαζε λίγο καφέ. «Επειδή κάνουν τα ίδια όλα τα άλλα παιδιά, δε σημαίνει πως εσύ...»

«Ξέρω, ξέρω», είπε εκείνος και χαμογέλασε πλατιά στο μπέικον που είχε μπροστά του. «Μονάχα, να, δε *γίνεται* να με νικήσει το κατάστημα σιδηρικών του κυρίου Τάνις. Φέτος έχει ντυθεί πειρατής και πού να δεις την περούκα του! Πρέπει να έδωσε ένα σωρό λεφτά! Για να μην αρχίσω να σου λέω για τον κινηματογράφο στη γωνία. Μοιράζουν δωρεάν τριάντα σακούλες με ζαχαρωμένο ποπκόρν σε μία από τις βραδινές τους προβολές. Τα γλυκά της Κέιτ είναι πολύ ανώτερα, φυσικά, όμως εμείς πρέπει να τα χρεώνουμε».

Η Έλεν έφαγε τις τηγανίτες κολοκύθας που είχε στο πιάτο της –τις τελευταίες για φέτος– και ήπιε τον καφέ της, ενώ άκουγε τον πατέρα της να γκρινιάζει, κι ας ήξερε πως απολάμβανε την κάθε στιγμή. Ένιωθε σχεδόν καλά. Το κεφάλι της δεν πονούσε, τα μάτια της δεν έτρεχαν και, για πρώτη φορά εδώ κι εβδομάδες, δεν ήταν πιασμένη παντού. Αν και δεν ήταν ακριβώς ευτυχισμένη, ένιωθε μια κάποια γαλήνη.

Η αίσθηση αυτή είχε να κάνει εν μέρει με το γεγονός ότι η κοπέλα ήταν πεπεισμένη ότι υπήρχε άλλη μια παρουσία στο δωμάτιο. Η παρουσία αυτή είχε πάψει να την τρομάζει ή να την αναστατώνει. Αντίθετα, την ηρεμούσε. Είχε ξεχάσει να ρωτήσει τον Μορφέα αν εκείνος ήταν ο «αόρατος ήλιος» που αισθανόταν εδώ και κάποιο διάστημα, όμως την τελευταία φορά που ένιωσε αυτή την παρουσία άκουσε ταυτόχρονα τη φωνή του, οπότε ποιος άλλος θα μπορούσε να ήταν;

«Έλεν;» είπε ο Τζέρι κοιτάζοντας την κόρη του σαν να περίμενε κάτι.

«Ναι, μπαμπά». Πάλι είχε χάσει την επαφή με το περιβάλλον της.

«Μπορείς να δουλέψεις στο μαγαζί σήμερα μετά το σχολείο;» τη ρώτησε εκείνος ξανά. «Δεν υπάρχει πρόβλημα αν δεν μπορείς, απλά ο Λούις

ήθελε πολύ να πάει τον Χουάν και τη Μαρίβι βόλτα για να μαζέψουν γλυκίσματα. Θα είναι η πρώτη φορά της μικρής...»

«Φυσικά! Κανένα πρόβλημα!» απάντησε η Έλεν κάπως νευρικά. «Πες στον Λούις να περάσει καλά με τα παιδιά του. Θα είμαι εκεί».

Πάλι είχε πιάσει τον εαυτό της να σκέφτεται τον Μορφέα. Ή μήπως σκεφτόταν τον Μορφέα γιατί είχε πάρει τη μορφή του *Λούκας*... ή του *Ωρίωνα*; Ένιωσε τα μάγουλά της να κοκκινίζουν, οπότε σηκώθηκε απότομα και βάλθηκε να μαζεύει τα πράγματά της για το σχολείο.

«Σίγουρα νιώθεις καλύτερα;» Ο Τζέρι φαινόταν να αμφιβάλλει καθώς την έβλεπε να παραχώνει μερικά βιβλία σε μια τσάντα και να τσεκάρει το τηλέφωνό της. Η Κλερ τής είχε στείλει μήνυμα.

«Ναι, μια χαρά είμαι», απάντησε η κόρη του αφηρημένα ενώ διάβαζε. Η Κλερ δε θα ερχόταν να την πάρει, γιατί είχε φάει χώσιμο κι έπρεπε να πάει από νωρίς στο σχολείο για το στολισμό. «Να πάρει. Πρέπει να πάω με το χαζοποδήλατό μου». Η Έλεν αναστέναξε καθώς έκανε μεταβολή και άρχισε να κατευθύνεται προς την πίσω πόρτα.

«Είσαι σίγουρη ότι μπορείς να...»

«Ναι! Σου είπα, θα είμαι εκεί», τον διέκοψε η Έλεν εκνευρισμένη. Έβγαλε απρόθυμα το παμπάλαιο ποδήλατό της από το γκαράζ παρατηρώντας ότι είχε σκουριάσει ακόμη περισσότερο τον τελευταίο μήνα απ' ό,τι ήταν επιστημονικά δυνατό.

«Καλό σχολείο», της φώναξε ο πατέρας της.

Η Έλεν στριφογύρισε τις κόρες των ματιών της. *Καλάθια καλό*, σκέφτηκε κι άρχισε να κάνει πετάλι. Δεν απείχε περισσότερο από ένα τετράγωνο από το σχολείο, όταν κόντεψε να τη βγάλει από το δρόμο ένας οδηγός που έτρεχε. Αναγκάστηκε να φύγει από τον ποδηλατόδρομο, να περάσει πάνω από τα χαλίκια και μέσα από τη μεγαλύτερη λασπολακκούβα όλων των εποχών για να αποφύγει τη σύγκρουση.

Πελώριοι πίδακες βρομερού, πηχτού νερού πετάχτηκαν πάνω στα πόδια της και τη μούσκεψαν από τη μέση και κάτω. Η Έλεν πάτησε φρένο και χρειάστηκε να σταθεί για λίγο εκεί, μέχρι να συνειδητοποιήσει την καταστροφή, μην μπορώντας να πιστέψει πως τόση παγωμένη γλίτσα είχε καταφέρει να εκτοξευτεί πάνω της.

Γύρισε και κοίταξε τη λακκούβα. Μέσα της επέπλεε ένα ψόφιο ζώο. Μύρισε τα ρούχα της και, πράγματι, είχαν μια ελαφρά δυσωδία σκίουρου σε κατάσταση αποσύνθεσης.

«Απίστευτο», μονολόγησε η κοπέλα. Γενικά δεν ήταν αδέξια, τουλάχιστον όχι όταν είχε περάσει μια ολόκληρη νύχτα ξεκούρασης, στη διάρκεια της οποίας είδε επιτέλους όνειρα, οπότε δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που είχε συμβεί.

Είδε την ώρα στο κινητό της και συνειδητοποίησε πως δεν προλάβαινε να επιστρέψει στο σπίτι για να αλλάξει. Αν το έκανε, θα έτρωγε σίγουρα τιμωρία από τον Χέργκι, επειδή θα έφτανε καθυστερημένη στο μάθημα, και είχε υποσχεθεί ήδη πως θα κάλυπτε τον Λούις στη δουλειά αμέσως μετά το σχολείο. Αποφάσισε πως το να περάσει μια μέρα μυρίζοντας σαν ψόφιος σκίουρος ήταν καλύτερο από το να περάσει την υπόλοιπη ζωή της ξέροντας πως είχε στερήσει από δύο παιδιά στην πιο τρυφερή ηλικία τους τον πατέρα τους μια τέτοια μέρα. Άλλωστε, συμπαθούσε πραγματικά τα παιδιά του Λούις. Ήταν τόσο *μικροσκοπικά* και επιπλέον ο Χουάν είχε την πιο αξιαγάπητη, σοβαρή και συνάμα αγορίστικη φωνή.

Αναστενάζοντας με την απερίγραπτη κακοτυχία της, η Έλεν ετοιμάστηκε να κάνει πετάλι μέχρι το σχολείο, αλλά διαπίστωσε ότι δεν μπορούσε. Το μπροστινό λάστιχο είχε κλατάρει. Σήκωσε το πόδι για να κατέβει από το ποδήλατό της και τότε άκουσε έναν ήχο, σαν να σκίστηκε κάτι.

Με κάποιο τρόπο, το ρεβέρ του τζιν της είχε πιαστεί στην αλυσίδα, με αποτέλεσμα, όπως πήγε να κατέβει, να σκίσει σχεδόν όλο το ένα πόδι. Επιχειρώντας να αλλάξει στάση, ώστε να μη σκίσει χειρότερα το παντελόνι της, η Έλεν γλίστρησε σε μερικά πετραδάκια και έπεσε με τα μούτρα μέσα στο λασπερό, υγρό τάφο του νεκρού τρωκτικού, με το παμπάλαιο ποδήλατό της να τραβά ακόμη το μπατζάκι του παντελονιού της. Το ποδήλατο έπεσε πάνω της πριν εκείνη προλάβει να σηκωθεί, οπότε ο σκελετός του στράβωσε και δίπλωσε, καθώς χτύπησε στο πανίσχυρο κορμί της Έλεν.

«Τι διάβολο συμβαίνει εδώ πέρα;» ούρλιαξε η κοπέλα. Ξαφνικά άκουσε ένα γέλιο σαν τιτίβισμα. Κοίταξε προς την απέναντι πλευρά του δρό-

μου και είδε μια ψηλή, λεπτή γυναίκα να την κοιτάζει χαμογελώντας πλατιά.

Από την πρώτη στιγμή, η Έλεν κατάλαβε πως κάτι δεν πήγαινε καλά με τη συγκεκριμένη γυναίκα. Είχε ψηλά, τοξωτά ζυγωματικά και ατέλειωτα κύματα ξασπρισμένων, ξανθών μαλλιών που έφταναν σχεδόν μέχρι τα γόνατά της. Στην αρχή η κοπέλα νόμισε πως ήταν κάποιο αστέρι του κινηματογράφου, αφού με τέτοια χαρακτηριστικά προσώπου και τόσα μαλλιά η γυναίκα *έπρεπε* κανονικά να είναι όμορφη. Όμως το μοχθηρό χαμόγελο που απλωνόταν στα χείλη της και το άψυχο, φιδίσιο βλέμμα της την έκαναν απερίγραπτα άσχημη. Το σώμα της μπορεί να ήταν όμορφο, όμως η μολυσμένη ψυχή της την καθιστούσε απαίσια στην όψη.

«Τι είσαι;» φώναξε η Έλεν. Ένιωσε το κορμί της να ανατριχιάζει περισσότερο από αντίδραση σε εκείνο το αλλόκοτο συναπάντημα παρά από το κρύο.

Η απαίσια γυναίκα κούνησε το κεφάλι προς την πλευρά της κοπέλας, στρέφοντάς το από αριστερά προς τα δεξιά, σαν κόμπρα που βάζει στο στόχαστρό της ένα αβοήθητο ποντίκι. Ύστερα τράβηξε το βλέμμα της κι έφυγε γρήγορα με πηδηματάκια. Η Έλεν απέμεινε να την κοιτάζει σοκαρισμένη. *Υπάρχει κανείς που κάνει πηδηματάκια στο δρόμο;* αναρωτήθηκε

Πολύ προσεκτικά, σε περίπτωση που υπήρχε εκεί γύρω και κανένα δόκανο για αρκούδες, έτοιμο να την τσακίσει, η Έλεν σηκώθηκε από τη σιχαμερή λακκούβα και κάθισε δίπλα στο κατεστραμμένο ποδήλατό της. Ήξερε πως αυτό που είχε μόλις δει δεν ήταν φορεσιά μασκαρά και πως η μικρή κόντρα που είχε με το Νόμο του Μέρφι δεν ήταν σύμπτωση. Κάτι αλλόκοτο είχε μόλις συμβεί, όμως δεν μπορούσε να φανταστεί τι ακριβώς ήταν αυτό.

Αφού μάζεψε από κάτω το διαλυμένο ποδήλατο, η Έλεν το φόρτωσε στον ώμο και πήγε με τα πόδια στο σχολείο. Το ξεφορτώθηκε κάπου κοντά στις σχάρες παρκαρίσματος και εμφανίστηκε στην αίθουσα όπου είχε το πρώτο μάθημα αηδιαστική και κουρελιασμένη, όπως ακριβώς την είχε καταντήσει εκείνη η λακκούβα.

Αρκετοί συμμαθητές της είχαν έρθει μασκαρεμένοι, ενώ κάμποσοι φο-

ρούσαν σκισμένα ρούχα και ήταν μακιγιαρισμένοι, ώστε να μοιάζουν λερωμένοι. Ακόμη κι έτσι όμως, ήταν ολοφάνερο πως η Έλεν ήταν μούσκεμα, έτρεμε και είχε λουστεί πατόκορφα με πραγματική λάσπη. Σοκαρισμένα βλέμματα την ακολούθησαν ενώ διέσχιζε την τάξη. Ο Ματ και η Κλερ ανακάθισαν στις θέσεις τους ανήσυχοι. Εκείνη, χωρίς να προφέρει τις λέξεις, σχημάτισε με τα χείλη της τη φράση «καλά είμαι», οπότε ο Ματ έγειρε στην πλάτη της καρέκλας του λιγότερο ανήσυχος αλλά πάντα συνοφρυωμένος, προσπαθώντας να φανταστεί τι είχε συμβεί.

«Δεσποινίς Χάμιλτον; Να υποθέσω ότι η δυσοσμία την οποία διακρίνω αποτελεί αναπόσπαστο στοιχείο της μεταμφίεσής σας;» ρώτησε ο Χέργκι με το σύνηθες ατάραχο ύφος του. «Εμπνευστήκατε από τη μυθολογία των ζόμπι, φαντάζομαι;»

«Σκέφτομαι να την ονομάσω "απόσταγμα ψόφιας κλανιάς"», απάντησε εκείνη στον ίδιο ακριβώς τόνο με τον καθηγητή της. Η Έλεν συνήθως έδειχνε πολύ μεγαλύτερο σεβασμό στους δασκάλους της, όμως τώρα είχε διάθεση να ζορίσει λίγο τον Χέργκι.

«Θα σας παρακαλέσω να επισκεφτείτε τις τουαλέτες προκειμένου να απαλλαγείτε από αυτήν. Παρότι δεν μπορώ παρά να σας επαινέσω για το εορταστικό σας πνεύμα, δε γίνεται να επιτρέψω μια τέτοια κατάσταση. Υπάρχουν ορισμένοι μαθητές σε αυτό το σχολείο που ενδιαφέρονται να *μορφωθούν*», τη μάλωσε με τον αμίμητο τρόπο του. Η Έλεν τού χαμογέλασε πλατιά. Ο Χέργκι πραγματικά ήταν ένας και μοναδικός. «Θα σας ετοιμάσω ένα σημείωμα ώστε...»

«Μα, κύριε Χέργκεσιμερ, δεν έχω μαζί μου ρούχα για να αλλάξω. Θα χρειαστώ βοήθεια...»

«Δε θα περίμενα κάτι διαφορετικό. Ένα σημείωμα για εσάς και ένα για τη συνεργό σας, τη δεσποινίδα Αόκι». Έσκισε δύο πολύτιμα κομμάτια χαρτιού, τα οποία βασικά έδιναν στην Έλεν και στην Κλερ το ελεύθερο να κινούνται στους χώρους του σχολείου για τις επόμενες δύο διδακτικές ώρες.

Η Κλερ κοίταξε τη φίλη της με ενθουσιασμό και προσπάθησε να μην αρχίσει να ουρλιάζει σαν τρελή από χαρά, οπότε οι δύο κολλητές σηκώθηκαν από τα θρανία τους, παρέλαβαν το πάσο τους και ευχαρίστησαν

τον καθηγητή τους με ένα σεμνό νεύμα του κεφαλιού. Το να σου δώσει πάσο ο Χέργκι ήταν σαν να είχες χριστεί ιππότης. Μπορεί να μη γινόσουν πλουσιότερος, όμως είχες αφορμή να καυχιέσαι για όλη την υπόλοιπη σχολική χρονιά.

«Λένη, βρομάς», μουρμούρισε η Κλερ ενώ οι δυο τους κατευθύνονταν προς την πόρτα.

«Δεν μπορείς να *φανταστείς* τι μου συνέβη πριν από λίγο», απάντησε ψιθυριστά η Έλεν και άρχισε να της περιγράφει όλο το περιστατικό με εκείνη την απαίσια γυναίκα στην άκρη του δρόμου. Η Κλερ άκουγε με προσοχή οδηγώντας τη φίλη της προς το θέατρο. «Στάσου, γιατί είμαστε εδώ;» ρώτησε η κοπέλα μόλις αντιλήφθηκε τον προορισμό τους.

«Κάτι πρέπει να φορέσεις», απάντησε η Κλερ ανασηκώνοντας τους ώμους καθώς έμπαιναν στην αίθουσα με τα κοστούμια. Τράβηξε γραμμή προς μερικές κρεμάστρες, όπου ήταν περασμένα διάφορα αραχνοΰφαντα, αστραφτερά κοστούμια νεράιδων, και άρχισε να τα σηκώνει το ένα μετά το άλλο και να τα φέρνει μπροστά στην Έλεν για να συγκρίνει μεγέθη. «Είσαι σίγουρη πως δεν ήταν κάποια βλαμμένη τουρίστρια μασκαρεμένη; Αυτό εδώ θα σου κάνει. Έχει φτερά όμως».

«Δεν έχω πρόβλημα με τα φτερά. Και δεν υπάρχει περίπτωση η γυναίκα αυτή να ήταν άνθρωπος. Ήταν –πόσο να πω;– πάνω από δύο μέτρα ψηλή και έκανε *πηδηματάκια*», απάντησε η Έλεν περνώντας με άνεση από το ένα θέμα συζήτησης στο άλλο. «Δε θα έχουμε μπλεξίματα;»

«Είμαι μέλος της επιτροπής διαχείρισης κοστουμιών. Άλλωστε, θα τα επιστρέψουμε». Η Κλερ χαμογέλασε πονηρά στην Έλεν καθώς διάλεγε ένα για τον εαυτό της. «Επόμενη στάση, τα αποδυτήρια. Κοντεύω να πέσω ξερή από την μπόχα που βγάζεις».

Η Έλεν έκανε ντους κι έλουσε τα μαλλιά της, ενώ η Κλερ φορούσε τη στολή που είχε βουτήξει για την ίδια, πριν σταθεί μπροστά σε έναν από τους καθρέφτες για να τη συνοδέψει με λίγο αστραφτερό μέικαπ. Έπειτα ζήτησε από τη φίλη της να περιγράψει εκείνο το απαίσιο πλάσμα πολύ προσεκτικά, όμως εκείνη δεν μπορούσε να προσθέσει πολλές πληροφορίες πέρα από την αρχική πρώτη εντύπωση.

«Ήταν δύσκολο να την κοιτάξω καλά. Ήμουν απασχολημένη, κολυ-

μπούσα πρόσθιο μέσα σε μια λακκούβα, με ένα ψόφιο τρωκτικό να επιπλέει δίπλα μου». Η Έλεν σκουπίστηκε με μια πετσέτα και φόρεσε το αστραφτερό φορεματάκι προσπαθώντας να μη βγάλει κανένα μάτι με τα μυτερά φτερά.

«Θα το πω στον Ματ και στην Αριάδνη στο μάθημα σήμερα, να δούμε μήπως έχουν κάποια ιδέα. Έλα, βγες έξω να σε δω!»

«Ποιοι χαρακτήρες από το *Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας* υποτίθεται πως είμαστε;» Η Έλεν έμεινε με το στόμα ανοιχτό μόλις είδε τη φορεσιά της Κλερ. «Αχ, τέλειο είναι! Το μοτίβο του ιστού αράχνης είναι φανταστικό!»

«Εγώ είμαι η Αράχνη, προφανώς, κι εσύ η Νυχτοπεταλούδα. Καλές δεν είναι; Η γιαγιά μου έραψε τα στρας».

«Καλά, τα φτερά είναι *απίστευτα* ωραία». Η Έλεν σηκώθηκε στον αέρα και καμώθηκε την έκπληκτη που πετούσε. «Κι επιπλέον είναι αληθινά!»

Η Κλερ άρπαξε την Έλεν από το πόδι και την τράβηξε πίσω στο έδαφος με αυστηρό ύφος. «Ο Ιάσονας με έβαλε να του υποσχεθώ να μην πετάξω ξανά. Και τώρα που ξέρω τι χάνω, είναι ακόμη πιο απαίσιο να βλέπω εσένα να το κάνεις».

«Θα πρέπει να του μιλήσω», προσφέρθηκε η Έλεν. «Ίσως, αν του δείξω πόσο εύκολο είναι για μένα να μεταφέρω έναν επιβάτη, να καταλάβει πως δεν είναι επικίνδυνο και να αλλάξει γνώμη».

«Αμφιβάλλω», είπε η Κλερ. Κούνησε αρνητικά το κεφάλι και σκυθρώπιασε. «Όχι πως έχει καμιά σημασία. Νομίζω πως τα χαλάσαμε επίσημα, αλλά μπορείς να είσαι ποτέ σίγουρη;»

«Αυτό, πάλι, τι σημαίνει;» ρώτησε η Έλεν φέρνοντας τη μια γροθιά πάνω στο γοφό της, ενώ ζάρωνε το μέτωπό της.

«Σημαίνει πως τη μια στιγμή μού λέει πως δε γίνεται να συνεχίσουμε να βλεπόμαστε και την επόμενη μου ρίχνει πεζός μια προσπέραση καθώς φεύγω με το αυτοκίνητο και με ικετεύει να γυρίσω πίσω. Ύστερα, κάνα δεκάλεπτο αργότερα, με παρατάει ξανά».

«Χθες το βράδυ έγιναν όλα αυτά;» υπέθεσε η Έλεν.

«Κι εκεί που έχω φορτώσει και φεύγω, σκύβει και με φιλάει». Αναστέ-

ναξε και έσφιξε τις γροθιές της αγανακτισμένη. «Ο Ιάσονας μου κάνει συνέχεια *αυτό* το πράγμα. Νομίζω πως έχει αρχίσει να μου στρίβει».

Η Κλερ άφησε κατά μέρος τις μπερδεμένες σκέψεις της. Με μια κίνηση του χεριού της άρπαξε την Έλεν από τον ώμο κι άρχισε να τη σκουντά για να προχωρήσει προς το στεγνωτήρα χεριών. Πάτησε το κουμπί πάνω στη συσκευή κι έβαλε τη φίλη της να σκύψει το κεφάλι της από κάτω ακυρώνοντας έτσι την προσπάθειά της να κάνει κι άλλες ερωτήσεις σχετικά με τον Ιάσονα. Η Έλεν κατάλαβε πως η Κλερ δεν ήθελε να το συζητήσει άλλο κι έτσι άφησε τη θυμωμένη φίλη της να της «χτενίσει» τα μαλλιά.

Το αποτέλεσμα ήταν ένας τρελός, επιμελώς ατημέλητος θύσανος, τον οποίο η Κλερ επέμεινε να πασπαλίσει με μια λακ που λαμπύριζε. Σε κανονικές συνθήκες, η Έλεν θα έλεγε όχι σε όλη εκείνη τη χρυσόσκονη, όμως όφειλε να παραδεχτεί πως έδενε με τη φορεσιά της. Κι άλλωστε, τη μέρα των Αγίων Πάντων όλοι μασκαρεύονταν.

Υπήρχαν απίστευτα πολλά παιδιά στο σχολείο που φορούσαν ακόμη πιο χτυπητές φορεσιές. Πρώτη φορά έβλεπε η Έλεν τόσους ανθρώπους μασκαρεμένους. Κάποια παιδιά κυριολεκτικά πηδούσαν πάνω στους τοίχους και οι καθηγητές τα άφηναν.

«Παρκούρ είναι αυτό;» ρώτησε η Έλεν την Κλερ βλέποντας ένα παιδί της δευτέρας να τρέχει, να πατάει στον τοίχο και να κάνει μια ανάποδη τούμπα.

«Ναι», απάντησε η Κλερ κάπως ανήσυχη. «Καλά... Δε θα του πει κανένας να σταματήσει;»

«Μάλλον όχι», είπε η Έλεν, οπότε οι δυο τους κοιτάχτηκαν κι έσκασαν στα γέλια. Τι τις ένοιαζε; Είχαν πάρει πάσο για τις επόμενες δύο ώρες από τον ίδιο τον Χέργκι. Τίποτε και κανείς δεν μπορούσε να τις αγγίξει.

Μέχρι να τελειώσουν με το να στρώνουν το τάδε και να προσθέτουν ένα ακόμη στρώμα χρυσόσκονης στο δείνα σημείο των στολών τους, καθώς πηγαινοέρχονταν από το δωμάτιο με τα θεατρικά κοστούμια, στα ντουλάπια τους και στον αυτόματο πωλητή αναψυκτικών, βρίσκοντας όλο και περισσότερες δικαιολογίες να κόβουν βόλτες στους διαδρόμους,

κόντευε η ώρα του μεσημεριανού φαγητού. Πολύ αργότερα βρέθηκαν να σουλατσάρουν έξω από την τάξη όπου η δεσποινίς Μπι δίδασκε κοινωνιολογία, απολαμβάνοντας τις τέλειες φορεσιές τους, όταν χτύπησε το κουδούνι. Όλα τα παιδιά ξεχύθηκαν από την αίθουσα όπου θα έπρεπε να βρίσκεται και η Κλερ, έτσι και είχε μπει στον κόπο να πάει στο μάθημα.

«Οπ, μάλλον αργήσαμε», είπε η Κλερ χαμογελώντας πονηρά.

Η Έλεν γελούσε όταν ένιωσε κάποιον να την αρπάζει από το μπράτσο και να την τραβά προς τα πίσω. Η ατμόσφαιρα γύρω της θόλωσε και διαθλάστηκε, λες και η κοπέλα σμικρύνθηκε και βρέθηκε μέσα σε ένα διαμάντι. Μόλις συνήθισαν τα μάτια της στην αλλαγή, διαπίστωσε πως βρισκόταν στην άλλη άκρη του διαδρόμου και ο Λούκας τη μάρκαρε με το σώμα του κολλώντας την πάνω σε ένα ντουλάπι.

«Πού εξαφανίστηκες;» τη ρώτησε με σιγανή φωνή μιλώντας κοντά στο αφτί της. «Μην κουνηθείς, αλλιώς θα μπορέσουν να μας δουν. Μείνε τελείως ακίνητη και πες μου τι σου συνέβη σήμερα το πρωί».

«Σήμερα το πρωί;» επανέλαβε η Έλεν εμβρόντητη.

«Ο Ματ είπε πως ήσουν λες και είχες δεχτεί επίθεση. Ύστερα εξαφανίστηκες μαζί με την Κλερ *όλη την υπόλοιπη μέρα*. Το σχολείο κοντεύει να τελειώσει. Τρελαθήκαμε από την ανησυχία».

«Έπρεπε να κάνω ντους και να αλλάξω. Δεν καταλάβαμε πώς πέρασε η ώρα». Η δικαιολογία της ακούστηκε ανόητη, ακόμη και στην ίδια. Δεν μπορούσε να καταλάβει για ποιο λόγο τόσο εκείνη όσο και η Κλερ δεν είχαν σκεφτεί να γυρίσουν στο μάθημα.

Έριξε μια ματιά πίσω από τον ώμο του Λούκας προσπαθώντας να καταλάβει τι συνέβαινε και είδε τον Ιάσονα να έχει πάρει ανήσυχη έκφραση. Έπιασε την Κλερ από το χέρι και την πήγε παρακάτω στο διάδρομο φέρνοντάς την κοντά του. Κανείς δεν έμοιαζε να δίνει την παραμικρή σημασία στην Έλεν και στον Λούκας. Στέκονταν τόσο κοντά –κυριολεκτικά κολλητά–, όμως ο Ματ πέρασε από δίπλα τους σαν να μην τους είχε δει, το ίδιο και η Αριάδνη. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Δεν υπήρχε περίπτωση να έβλεπε η Αριάδνη την Έλεν και τον Λούκας κολλημένους και να μην τους έριχνε ένα αυστηρό βλέμμα αποδοκιμασίας.

«Τι συμβαίνει εδώ πέρα;» ψιθύρισε η κοπέλα.

«Καμπυλώνω το φως, ώστε να μην μπορεί να μας δει κανένας», απάντησε ήσυχα ο Λούκας.

«Δηλαδή είμαστε αόρατοι αυτή τη στιγμή;» ρώτησε ξέπνοα η Έλεν.

«Ναι».

Ένα σωρό στιγμές σαστιμάρας βρήκαν επιτέλους εξήγηση στο μυαλό της. Η θολή της όραση, εκείνη η αλλόκοτη αίσθηση πως υπήρχε μια παρουσία στο δωμάτιο, οι φορές που εξαφανίστηκε ο Λούκας, κι άλλοτε που έμοιαζε να πετάγεται μπροστά της από το πουθενά, όλα αυτά εξηγούνταν γιατί *βρισκόταν ήδη εκεί.*

«Εσύ είσαι ο αόρατος ήλιος μου, σωστά;»

Ένιωσε το στομάχι του, που ήταν κολλημένο πάνω στο δικό της, να σφίγγεται παραδομένο σε ένα βουβό, ξαφνικό γέλιο. Είδε τα χείλη του να σχηματίζουν τις λέξεις «αόρατος ήλιος», χωρίς να τις προφέρουν. Πίεσε τον εαυτό της να τραβήξει το βλέμμα από το στόμα του και να το εστιάσει στα μάτια του.

«Λούκας», τον μάλωσε ήσυχα η Έλεν. «Με τρόμαξες πολύ. Στην αρχή νόμιζα πως κάτι είχαν πάθει τα μάτια μου κι ύστερα φοβήθηκα ότι είχα αρχίσει να τρελαίνομαι».

«Συγγνώμη. Το ξέρω πως σε φόβιζα και προσπάθησα να σταματήσω, όμως δεν μπορούσα», ομολόγησε εκείνος ντροπιασμένος.

«Γιατί δεν μπορούσες;»

«Κοίτα, το ότι σε έκανα πέρα δε σημαίνει ότι μπορώ να μείνω μακριά σου», αποκρίθηκε ο Λούκας γελώντας λιγάκι με τον εαυτό του. «Η όλη ιστορία ξεκίνησε όταν έμαθα πώς να καμπυλώνω το φως, όμως πλέον έχει εξελιχτεί σε κάτι άλλο. Κάτι που *ποτέ* δε φαντάστηκα πως θα μπορούσα να κάνω». Αποτραβήχτηκε έχοντας μια πονεμένη έκφραση. «Έμαθα πώς να γίνομαι αόρατος, ώστε να μπορώ να είμαι κοντά σου και ταυτόχρονα να σου επιτρέπω να προχωρήσεις στη ζωή σου».

«Δηλαδή ήσουν πάντοτε δίπλα μου;» ρώτησε η Έλεν με ανήσυχη φωνή ενώ σκεφτόταν ένα σωρό προσωπικές στιγμές στις οποίες ο Λούκας ίσως είχε γίνει μάρτυρας.

«Εννοείται πως όχι. Μου λείπεις, αλλά δεν είμαι ανώμαλος», είπε εκεί-

νος αποστρέφοντας το βλέμμα καθώς κοκκίνιζε λιγάκι. «Πάντοτε ένιωθες πότε ήμουν εκεί, Έλεν. Αντίθετα από όλους τους άλλους, εσύ εξακολουθείς να αισθάνεσαι την παρουσία μου όταν είμαι αόρατος. Κανείς δεν ξέρει ότι έχω αυτή την ικανότητα, εκτός από σένα».

Η Έλεν δεν ήξερε τι να απαντήσει. Το μοναδικό πράγμα που ήθελε ήταν να τον φιλήσει, όμως γνώριζε πως δεν μπορούσε. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να μείνει ακίνητη και να τον κοιτάζει.

Το κουδούνι χτύπησε και δεκάδες πόρτες έκλεισαν ταυτόχρονα, όμως ούτε η Έλεν ούτε ο Λούκας έκανε κάποια κίνηση. Στους διαδρόμους είχαν απομείνει λιγοστά παιδιά, που πήγαιναν γυρεύοντας να βρουν μπελάδες. Περιέργως, κανένας καθηγητής δεν επιχειρούσε να τα εμποδίσει. Σαν να ζούσαν μια μέρα χωρίς κανόνες. Το βέβαιο ήταν πως η Έλεν δε νοιαζόταν αν θα είχε μπλεξίματα. Ξαφνικά ένιωσε σαν να ήθελε να καταστρέψει κάτι. Ποτέ άλλοτε δε θυμόταν να έχει βιώσει ένα τέτοιο συναίσθημα.

Πίσω από τον ώμο του Λούκας η κοπέλα διέκρινε φευγαλέα να κινείται στο διάδρομο εκείνη η απαίσια γυναίκα που είχε δει νωρίτερα στην άκρη του δρόμου.

«Ακριβώς πίσω σου», ψιθύρισε ταραγμένη η Έλεν. Με πολύ αργές κινήσεις, ο Λούκας στράφηκε για να κοιτάξει. «Την είδα σήμερα το πρωί και ήταν λες και τα πάντα στράβωσαν ταυτόχρονα. Αυτός είναι ο λόγος που έμοιαζα λες και είχα δεχτεί επίθεση».

«Δεν είναι θνητή», ψιθύρισε ο Λούκας στην Έλεν καθώς η απαίσια γυναίκα περνούσε δίπλα τους.

«Μπορεί να μας δει;» ρώτησε εκείνη, όμως ο Λούκας κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. Η Έλεν είδε τα ρουθούνια του να φουσκώνουν και την επόμενη στιγμή μύρισε το γιατί.

Το φρικτό πλάσμα έζεχνε σαν κλούβιο αβγό και ξινισμένο γάλα μαζί. Ήταν η μυρωδιά που η Έλεν είχε νομίσει πως οφειλόταν στον ψόφιο σκίουρο, η βρόμα που είχε κολλήσει πάνω της μέχρι να απαλλαγεί από αυτή στα ντους εκείνο το πρωί.

Η μυρωδιά έμοιαζε να ποτίζει και να διαπερνά τους τοίχους, σε σημείο ώστε να ακούγεται φασαρία μέσα από κάθε τάξη καθώς περνούσε

από εκεί η απαίσια γυναίκα. Στην αρχή ακούστηκαν επιφωνήματα και δυνατά σχόλια κι ύστερα καρέκλες να σκάνε κάτω και τσιρίδες, σαν να είχαν αρχίσει ξαφνικά όλοι να πετούν τα έπιπλα όπου έβρισκαν. Τετράδια και σχολικές τσάντες εκτοξεύονταν στον αέρα. Πολύ σύντομα οι πόρτες άρχισαν να ανοίγουν και οι μαθητές ξεχύθηκαν από τις αίθουσες, με τους καθηγητές να ακολουθούν από κοντά. Όμως οι καθηγητές δεν επιχειρούσαν να αποκαταστήσουν την τάξη. Συμπεριφέρονταν εξίσου απείθαρχα με τα παιδιά.

Τυλιγμένοι μέσα στο αόρατο κουκούλι τους, η Έλεν και ο Λούκας παρακολούθησαν με γουρλωμένα μάτια τη δεσποινίδα Μπι, τη μετρημένη, σοβαρή καθηγήτρια κοινωνιολογίας, να κλοτσά με μανία την πόρτα μιας ντουλάπας με τις καθωσπρέπει γόβες της. Η Έλεν σήκωσε το κεφάλι, κοίταξε τον Λούκας και αμέσως κατάλαβε πως κι εκείνος προσπαθούσε να αντισταθεί στην παρόρμηση να συμμετάσχει στην καταστροφή. Το ίδιο ένιωθε κι εκείνη. Συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι την ίδια ακριβώς αίσθηση είχε όλη τη μέρα. Αυτός ήταν ο λόγος που συμφώνησε να φορέσει το θεατρικό κοστούμι και να πασπαλιστεί με χρυσόσκονη, γι' αυτό και ήταν τόσο πρόθυμη να μην πατήσει το πόδι της σε πέντε μαθήματα, αντί για ένα, το πολύ δύο. Η Έλεν είχε διάθεση για ξεσηκωμό.

«Ούτε να το σκεφτείς», ψιθύρισε ο Λούκας με μισόκλειστα μάτια.

«Τι;» απάντησε ψιθυριστά η Έλεν. Δάγκωσε το κάτω χείλος της προσποιούμενη την ανήξερη. «Εσύ δεν έχεις όρεξη να κάνεις κάτι *κακό;*»

«Ναι, την έχω», είπε εκείνος και την έσφιξε λίγο περισσότερο πάνω του. Η κοπέλα ένιωσε το σώμα του να εκπέμπει ένα κύμα θερμότητας, σαν να είχε ανοίξει την πόρτα ενός ζεστού φούρνου, οπότε κόλλησε με περισσότερη δύναμη πάνω του. Ο Λούκας κράτησε την ανάσα του και πίεσε τον εαυτό του να αποστρέψει το βλέμμα του. «Πρέπει να φύγουμε από εδώ».

Ο νεαρός άρπαξε την Έλεν από το χέρι και την τράβηξε καθώς άρχισε να τρέχει. Εκείνη κατάλαβε αμέσως το γιατί. Αν κινούνταν αρκετά γρήγορα, θα μπορούσαν να παραμείνουν αόρατοι, καθώς από εκεί που κρύβονταν πίσω από τον αόρατο μανδύα του Λούκας, θα κινούνταν ταχύτερα απ' ό,τι θα μπορούσε να συλλάβει το μάτι ενός θνητού. Ήταν

τόσο συναρπαστικό να τρέχει στους διαδρόμους του σχολείου της με ταχύτητα Επιγόνου, ώστε χρειάστηκε να συγκρατηθεί για να μη βάλει τις φωνές.

Μόλις βρέθηκαν έξω, πήδηξαν στον αέρα και πέταξαν ψηλά πάνω από το νησί, μακριά από την όποια επιρροή είχε βαλθεί να μετατρέψει το σχολείο τους σε ζωολογικό κήπο. Ενώ αιωρούνταν ψηλά πάνω από τον ωκεανό, ο Λούκας γύρισε προς το μέρος της Έλεν και την κοίταξε με ένα λοξό χαμόγελο.

«Ίσως η προσθήκη φτερών σε εκείνες τις εικόνες να μην ήταν και τόσο κακή ιδέα».

Η Έλεν κατάλαβε αμέσως τι εννοούσε. Την πρώτη φορά που της έδειξε πώς να προσγειώνεται στο τέλος της πτήσης, εκείνη είχε μείνει να αιωρείται από πάνω του, ενώ αυτός πατούσε στο έδαφος. Του είχε πει πως είχε δει μια εικόνα, που έμοιαζε ακριβώς όπως ήταν οι δυο τους εκείνη τη στιγμή, με τη μόνη διαφορά πως η φιγούρα που πετούσε στη συγκεκριμένη εικόνα ήταν άγγελος. Ο Λούκας τής είχε πει πως τα φτερά των αγγέλων ήταν μια ανοησία. Τώρα, δεν έδειχνε και τόσο σίγουρος.

Η Έλεν ένιωθε σαν να πέρασε μια ζωή από τη μέρα που ο Λούκας τής έμαθε πώς να πετά, όμως κάθε στιγμή εκείνης της τέλειας εμπειρίας επέστρεψε σαρωτικά στη μνήμη της, με κάθε λεπτομέρεια. Ήταν απίστευτο το πόσο πολύ εξακολουθούσε να την πονά.

Κατέληξε στο συμπέρασμα, λοιπόν, πως η φράση «ο χρόνος όλα τα γιατρεύει» είναι μια βλακεία και μισή και πιθανότατα πιάνει μόνο σε ανθρώπους με πολύ αδύνατη μνήμη. Ο χρόνος που πέρασε μακριά από τον Λούκας δε γιάτρεψε το παραμικρό. Η απόσταση το μόνο που πέτυχε ήταν να την κάνει να της λείπει ακόμη περισσότερο. Ακόμη και η ελάχιστη απόσταση ανάμεσά τους εκείνη τη στιγμή ήταν βασανιστική. Μην μπορώντας να αντέξει άλλο, η Έλεν πέταξε πιο κοντά και προσπάθησε να τον αγκαλιάσει.

«Λούκας, εγώ...» Άπλωσε τα χέρια της, όμως εκείνος τινάχτηκε πέρα, με μια σχεδόν πανικόβλητη έκφραση, πριν προλάβει η Έλεν να ολοκληρώσει τη φράση της ή να τον ακουμπήσει.

«Στείλε μήνυμα στον Ωρίωνα, εξήγησέ του τι συνέβη», είπε ο Λού-

κας με δυνατή, νευρική φωνή. Έκανε μια παύση για να χαμηλώσει τον τόνο προτού συνεχίσει. «Είναι έμπειρος, έχουν δει πολλά τα μάτια του. Ίσως ξέρει ποια ήταν αυτή η γυναίκα ή, τουλάχιστον, με τι έχουμε να κάνουμε».

«Εντάξει». Τα χέρια της Έλεν κρεμάστηκαν αμήχανα στα πλευρά της. Πίεσε τον εαυτό της να μη φανερώσει τη συντριβή που ένιωθε. «Πρέπει να πηγαίνω. Υποσχέθηκα στον πατέρα μου να δουλέψω στο μαγαζί σήμερα».

«Κι εγώ πρέπει να βρω την αδερφή μου, να σιγουρευτώ πως είμαστε όλοι εντάξει», είπε ο Λούκας με σφιγμένα χείλη. Δε γύρισε καν να την κοιτάξει. «Θα πω στους άλλους τι είδαμε στο διάδρομο, μπας και μπορέσουμε να καταλήξουμε σε κάποια πιθανή εξήγηση. Α, κάτι ακόμη...»

«Ναι;» ρώτησε εκείνη με αδύναμη φωνή.

«Για την ώρα, ας κρατήσουμε μυστικό το ότι ήμασταν αόρατοι. Ας πούμε πως, πάνω στο χαμό, κρυφτήκαμε».

«Με τους οβολούς τι θα γίνει;» ρώτησε ξανά η Έλεν σχεδόν αδιάφορα, σαν να προσπαθούσε να αποστασιοποιηθεί από εκείνον, δείχνοντας πολύ πιο ήρεμη απ' ό,τι αισθανόταν. «Μέχρι στιγμής, έχω αποφύγει να απαντήσω στις ερωτήσεις που μου κάνουν σχετικά με το πώς έφτασα στον Κάτω Κόσμο χθες τη νύχτα, όμως δε γίνεται να προσποιούμαι πως δεν καταλαβαίνω τι ρωτά η Κασσάνδρα. Αυτή τη στιγμή δεν μπορεί να δει το μέλλον μου, όμως αργά ή γρήγορα θα διακρίνει κάτι σχετικό με σένα κι εκείνους τους οβολούς».

«Θα πρέπει να ομολογήσω ότι τους έκλεψα. Δε βλέπω τι άλλο μπορεί να γίνει», είπε εκείνος αναστενάζοντας. «Θα ήταν καλύτερα όμως να μην πούμε στους δικούς μου ότι σου έδωσα τον έναν στο κρεβάτι σου χθες το βράδυ».

Η Έλεν ήξερε πως ο Λούκας πρόσθεσε αυτό το τελευταίο σημείο ακριβώς για να της θυμίσει πως έκανε το σωστό όταν τραβήχτηκε από κοντά της. Γνώριζε πως τους γλίτωσε από μια ενδεχομένως καταστροφική κατάσταση, όμως και πάλι η αντίδρασή του την πλήγωνε.

Πήραν ο καθένας το δρόμο του, οπότε η Έλεν επέστρεψε στο σχολείο για να μαζέψει τα πράγματά της προσπαθώντας να βγάλει τον Λού-

κας από το μυαλό της. *Είναι ξάδερφός μου*, επαναλάμβανε κάθε τόσο, ώσπου η αίσθηση της απόρριψης έδωσε τη θέση της στις ενοχές. Ένιωθε σαν βλάκας επειδή προσπάθησε να τον πλησιάσει με τέτοιο τρόπο. Τι περίμενε πως θα συνέβαινε;

Η Έλεν είχε την αμυδρή υποψία πως ο Λούκας τής ζήτησε να στείλει μήνυμα στον Ωρίωνα απλά και μόνο για να την κάνει να τον σκεφτεί, όπως θα ρωτούσε κάποιος μια κοπέλα αν το αγόρι της ήξερε ότι ήταν μαζί, μόνοι. Όσο περισσότερο το σκεφτόταν τόσο πιο πολύ εκνευριζόταν. Δηλαδή, τι, ο Λούκας νόμιζε πως έπαιζε κάτι με τον Ωρίωνα; Η Έλεν προσπάθησε να φανταστεί τι ακριβώς είχαν πει οι δυο τους για εκείνη.

Αφού πέταξε το κατεστραμμένο ποδήλατό της στα σκουπίδια με κάπως περισσότερη δύναμη απ' ό,τι ήταν απολύτως απαραίτητο, πήγε στην πλαϊνή είσοδο του σχολείου κι από εκεί διέσχισε γρήγορα τους έρημους διαδρόμους. Παντού υπήρχαν σπασμένα θρανία, αναποδογυρισμένες καρέκλες και πεταμένα καλάθια αχρήστων. Όλος ο χώρος ήταν ανάστατος, ενώ συνέχιζε να ζέχνει όπως εκείνη η απαίσια γυναίκα. Η Έλεν πήγε γρήγορα στο ντουλάπι της, άρπαξε την τσάντα της κι έριξε ένα πουλόβερ στους ώμους της για να προστατευτεί από την ψύχρα όσο καλύτερα μπορούσε χωρίς να χαλάσει τη δανεική φορεσιά της. Έπειτα τράβηξε γραμμή για το κατάστημα. Δεν ήθελε να μείνει εκεί πέρα και να διακινδυνεύσει να ξαναδεί εκείνο το φρικτό πλάσμα.

Έξω, η Έλεν ένιωθε σαν να σιγόβραζε μια φορτισμένη, σχεδόν επικίνδυνη διάθεση. Το κεχριμπαρένιο φως του φθινοπώρου πρόσθετε μια έντονη ζωντάνια στους στολισμένους δρόμους. Στο κέντρο της πόλης, πορτοκαλί και μαύρα λάβαρα πλατάγιζαν στον ψυχρό αέρα και αναμμένα φανάρια από κολοκύθες έριχναν τρεμάμενες, παράξενες σκιές στα κατώφλια των παλιών σπιτιών που είχαν χτίσει άλλοτε φαλαινοθήρες, καθώς και στους πλακόστρωτους δρόμους. Η Έλεν έσφιξε το πουλόβερ της και έριξε μια καχύποπτη ματιά τριγύρω αναζητώντας την πηγή της έντασης που διέκρινε στην ατμόσφαιρα.

Δεκάδες παρέες είχαν βγει ήδη στους δρόμους και συγκέντρωναν γλυκίσματα. Ήταν ακόμη νωρίς, οπότε οι περισσότεροι ήταν γονείς με μι-

κρά παιδιά, όμως τα μέλη κάποιων μασκαρεμένων ορδών σίγουρα δεν είχαν βγει για να μαζέψουν καραμέλες. Οι ομάδες αυτές εξέπεμπαν μια φορτισμένη, επιθετική ενέργεια, λες και οι μάσκες των τεράτων μετέφεραν στους ανθρώπους που τις φορούσαν ένα κομμάτι της ψυχής των χαρακτήρων που τις είχαν εμπνεύσει. Όσο κι αν προσπαθούσε, η Έλεν δεν μπορούσε να αναγνωρίσει κανέναν σε εκείνες τις ομάδες, πράγμα πολύ περίεργο. Συνήθως, φτάνοντας εκεί, θα έπρεπε να έχει συναντήσει τους μισούς συμμαθητές της, όμως οι δρόμοι έμοιαζαν κατακλυσμένοι από ξένους, κάτι που ήταν πρακτικά αδύνατο. Η τουριστική σεζόν είχε περάσει.

Σίγουρα κάτι δεν πήγαινε καλά. Η Έλεν δε φοβόταν για τη δική της ασφάλεια, όμως δεν έπαυε να είναι ανήσυχη. Ήταν ακόμη πολύ νωρίς και στους δρόμους κυκλοφορούσαν ένα σωρό παιδάκια που ήθελαν να μαζέψουν γλυκίσματα, οπότε η κοπέλα σκέφτηκε πως θα ήταν καλύτερα όσοι ενδιαφέρονταν για πιο πονηρές καταστάσεις να περίμεναν λίγο περισσότερο. Μπήκε στο κατάστημα συνοφρυωμένη προσπαθώντας να αποφασίσει αν θα έπρεπε να τηλεφωνήσει στον Λούις και να του προτείνει να γυρίσει με τον Χουάν και τη Μαρίβι νωρίτερα στο σπίτι φέτος.

«Ωραία φτερά, πριγκίπισσα», ακούστηκε μια μπάσα φωνή.

«Έκτορα!» αναφώνησε η Έλεν κι έτρεξε να πέσει σε μία από τις απίθανες αγκαλιές του προσπερνώντας το γεγονός ότι την είχε φωνάξει με ένα παρατσούκλι που δεν της άρεσε καθόλου. Εκείνος την έπιασε πανεύκολα, οπότε η Έλεν κρεμάστηκε για λίγο από το λαιμό του. «Κάποια μέρα θα σε κάνω να σταματήσεις να με λες έτσι».

«Σε αυτή τη ζωή, πάντως, όχι». Ο Έκτορας προσπάθησε να ακουστεί σαν να αστειευόταν, όμως εκείνη κατάλαβε αμέσως πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Έμοιαζε σφιγμένος. Η Έλεν έκανε λίγο πίσω και τον κοίταξε καλά.

«Τι σου συνέβη;» ρώτησε περνώντας το δείκτη της πάνω από μια λεπτή, ροδαλή ουλή, η οποία δεν είχε επουλωθεί ακόμη πλήρως πάνω στο ζυγωματικό του.

«Οικογενειακά προβλήματα», είπε εκείνος χαμογελώντας θλιμμένα.

«Οι Εκατό Εξάδελφοι εξακολουθούν να σε καταδιώκουν;»

«Εννοείται», απάντησε ο Έκτορας ανασηκώνοντας τους ώμους. «Μόνο κοντά σου είναι σίγουρο πως είμαι ασφαλής. Ο Τάνταλος δεν πρόκειται να διακινδυνεύσει να χαθεί η μία και μοναδική του πιθανότητα να απαλλαγεί από τις Ερινύες».

Η Έλεν συνοφρυώθηκε και αναρωτήθηκε αν θα έπρεπε να τη χαροποιεί αυτό ή όχι. Ένα κομμάτι του εαυτού της δεν ήθελε να κάνει τίποτε που να ευνοεί τον Τάνταλο και τους Εκατό Εξαδέλφους, όμως ποια άλλη επιλογή είχε; Να *μη* βοηθήσει τον Έκτορα, επειδή ταυτόχρονα βοηθούσε τον Τάνταλο; Η κατάσταση ήταν μονόδρομος και το ήξερε.

«Έχεις ξυλιάσει!» είπε ο ξανθός γίγαντας τρίβοντας τις παλάμες του πάνω της για να τη ζεστάνει. «Συνήθως το προτιμώ όταν οι γυναίκες φοράνε όσο το δυνατό λιγότερα ρούχα, όχι όμως κι εσύ. Πού είναι τα υπόλοιπα πράγματά σου, ξαδερφούλα;»

«Μεγάλη ιστορία», απάντησε η κοπέλα γελώντας πνιχτά. «Γι' αυτό, βολέψου κάπου να ακούσεις, γιατί πρέπει να σε ενημερώσω».

«Έχω κι εγώ κάτι να σου πω», της είπε εκείνος με σοβαρή φωνή, τη στιγμή που η Έλεν άφηνε τα πράγματά της πίσω από τον πάγκο. Γύρισε και κοίταξε τον Έκτορα, οπότε της έκανε ξανά εντύπωση το πόσο καταβεβλημένος έδειχνε.

«Είσαι καλά;» ρώτησε πραγματικά ανήσυχη για την υγεία του.

«Κάνε πρώτα τη δουλειά σου», αποκρίθηκε ο ξανθός γίγαντας. «Έχουμε κάποιο χρόνο στη διάθεσή μας, αλλά όχι και τόσο πολύ».

Η Έλεν έτρεξε για να χαιρετήσει την Κέιτ και τον πατέρα της, κι ύστερα έπρεπε να μετρήσει το ταμείο της, πριν μπορέσει να επιστρέψει για να μιλήσει με τον Έκτορα. Η Κέιτ τού πρόσφερε ζεστό μηλίτη και όσα κεκάκια φουντουκιού τραβούσε η όρεξή του, ενώ η Έλεν τσεκάριζε το ταμείο και τακτοποιούσε τις αποδείξεις των πιστωτικών καρτών στη σχετικά ήσυχη μπροστινή πλευρά του καταστήματος.

Όταν μπήκαν όλα σε σειρά και η Κέιτ έφυγε για να εξυπηρετήσει τους θορυβώδεις πελάτες στην πίσω πλευρά, η Έλεν ενημέρωσε τον Έκτορα για όλα όσα είχαν συμβεί πρόσφατα στον Κάτω Κόσμο. Άλλαξε ελαφρώς την ιστορία με τους κλεμμένους οβολούς, ώστε να φανεί πως ο Λούκας τούς είχε κλέψει αποκλειστικά και μόνο για δική της χρήση, όχι

για τον ίδιο, και έκλεισε περιγράφοντας τις φασαρίες που ξέσπασαν στο σχολείο. Ο ξάδερφός της την άκουγε χωρίς να διακόπτει, ενώ μια σκοτεινή έκφραση απλώθηκε στο πρόσωπό του όταν πληροφορήθηκε την εμφάνιση της απαίσιας γυναίκας.

«Το όνομά της είναι Έριδα», είπε. «Είναι η θεά της διχόνοιας ή του χάους, εξαρτάται από το ποια μετάφραση προκρίνεις. Όπου κι αν εμφανιστεί, εκδηλώνονται αταξία, εντάσεις, ακόμη και εξεγέρσεις. Ό,τι μπορεί να πάει στραβά, στραβώνει. Είναι αδερφή και σύντροφος του Άρη και πολύ, πάρα πολύ επικίνδυνη».

«Έκτορα, τι συμβαίνει;»

«Ήρθα εδώ για να σε προειδοποιήσω. Πριν από δύο ώρες περίπου είδα τον Χάροντα να περπατά στη λεωφόρο Μάντισον, στη Νέα Υόρκη, ακριβώς έξω από το κτίριο όπου ο Οίκος των Θηβών συγκάλεσε το Κονκλάβιο».

«Ποιος είναι ο Χάροντας;» ρώτησε η Έλεν, αν και το όνομα κάτι της θύμιζε.

«Είναι ο θεός του θανάτου», εξήγησε ο Έκτορας. Η Έλεν κατένευσε, καθώς θυμήθηκε πως της το είχε αναφέρει η Κασσάνδρα. «Είναι αυτός που ενέπνευσε τη μορφή του Μαύρου Θεριστή – μαύρος μανδύας, σκελετός, ακριβώς όπως στις εικόνες, μόνο που δεν κρατά δρεπάνι. Το συγκεκριμένο γεωργικό εργαλείο προστέθηκε κατά το Μεσαίωνα. Ευτυχώς, οι περισσότεροι άνθρωποι στο δρόμο θεώρησαν πως ήταν απλά κάποιος μασκαράς με εντυπωσιακά πειστική φορεσιά, αν και τον είδαν και ορισμένοι πιο *ευαίσθητοι* χαρακτήρες, που συνειδητοποίησαν τι ακριβώς αντίκριζαν και το έβαλαν στα πόδια ουρλιάζοντας».

«Τι γύρευε εκεί;»

«Δεν κάθισα να του πιάσω κουβέντα. Ο Χάροντας αρκεί να σε αγγίξει για να σε σκοτώσει, οπότε άφησα αυτή τη δουλειά στη μητέρα σου και στους κεραυνούς της». Ο Έκτορας ανασήκωσε χαρακτηριστικά τους ώμους του. «Δεν ξέρουμε για ποιο λόγο κυκλοφορούν στους δρόμους οι μικρότεροι θεοί. Η Δάφνη με έστειλε αμέσως εδώ για να σου ζητήσω να ρωτήσεις τη Μάντισσα αν είδε κάτι».

«Θα της τηλεφωνήσω αμέσως». Η Έλεν έπιασε το κινητό της.

«Κάτι ακόμη», πρόσθεσε ο νεαρός διστακτικά. «Έχουμε λόγους να υποψιαζόμαστε πως ο Αυτομέδοντας δεν υπακούει πλέον στις εντολές του Ταντάλου. Δε γνωρίζουμε ποιος ακριβώς κινεί τα νήματα. Δεν αποκλείεται να σε παρακολούθησε για ένα διάστημα, να είδε τι μπορείς να κάνεις και να αποφάσισε πως δεν άξιζε το ρίσκο. Δεν επιχείρησε να σου επιτεθεί, οπότε δεν υπάρχει λόγος πανικού για την ώρα. Απλά έχε τα μάτια σου ανοιχτά».

«Τέλεια», είπε η Έλεν με ένα ψεύτικο χαμόγελο. «Μήπως θα ήθελες να μου πεις κάτι ακόμη; Ρωτώ, γιατί μόλις άρχισα να βλέπω ξανά όνειρα, οπότε χρειάζομαι υλικό για να εμπλουτίσω τους εφιάλτες μου».

Ο Έκτορας γελούσε, τη στιγμή που εκείνη σχημάτιζε τον αριθμό της Κασσάνδρας και άκουγε το τηλέφωνο να χτυπά. Άπλωσε το χέρι κι ακούμπησε την παλάμη της πάνω στην παλάμη του ξαδέρφου της χαμογελώντας του με συμπάθεια. Παρατήρησε πως εκείνος είχε αποφύγει να προφέρει το όνομα της Κασσάνδρας προτιμώντας να την αποκαλέσει με την ιδιότητά της. Του έλειπαν όλοι τόσο πολύ. Ο Έκτορας χαμογέλασε λυπημένα στην Έλεν και χαμήλωσε το βλέμμα.

«Σύντομα θα βρεθεί η λύση», του υποσχέθηκε σιγανά η Έλεν, ενώ άκουγε το τηλέφωνο να χτυπά ξανά και ξανά. «Σε λίγο καιρό θα είσαι ξανά με τους δικούς σου».

«Κάτι ανακάλυψες, έτσι δεν είναι;» ρώτησε εκείνος αναθαρρώντας. «Γιατί δε μου το είπες αμέσως;»

«Με τον Ωρίωνα είμαστε σχεδόν σίγουροι πως γνωρίζουμε τι πρέπει να γίνει. Το μόνο πρόβλημα είναι πως συνεχίζω να μην ξέρω πώς να εντοπίσω τις Ερινύες, από τη στιγμή που θα βρούμε αυτό που χρειαζόμαστε», απάντησε η Έλεν καθώς τερμάτιζε την κλήση και σχημάτιζε τον αριθμό του Ματ. «Δεν ήθελα να πω κάτι, σε περίπτωση που δε βγει άκρη με αυτό που σκεφτήκαμε, όμως απόψε θα κάνουμε την πρώτη μας απόπειρα».

Το κινητό του Ματ την προώθησε αμέσως στον αυτόματο τηλεφωνητή. Δοκίμασε τα τηλέφωνα της Κλερ, του Ιάσονα, της Αριάδνης και τελικά του Λούκας, όμως κάθε φορά είτε η κλήση της προωθούνταν με τη μία στον αυτόματο τηλεφωνητή είτε η γραμμή κοβόταν.

«Κανείς δεν απαντά;» ρώτησε ο Έκτορας με εντεινόμενη ανησυχία, καθώς η μία μετά την άλλη, όλες οι κλήσεις έμεναν αναπάντητες.

«Άλλο και τούτο!» ξεφύσηξε η Έλεν κι άρχισε να πληκτρολογεί ένα e-mail. Ο ξάδερφός της άπλωσε το χέρι και την εμπόδισε παίρνοντας το κινητό και σβήνοντας το κείμενο.

«Έλεν, γύρνα σπίτι», είπε με σιγανή, σφιγμένη φωνή. Της έδωσε πίσω το κινητό της, σηκώθηκε και άρχισε να κοιτάζει τριγύρω ανήσυχος. «Γύρνα σπίτι αμέσως και κατέβα στον Κάτω Κόσμο».

Ένα τραπέζι από το χημείο του λυκείου της πόλης πέρασε σαν ρουκέτα από τη βιτρίνα του καταστήματος διαλύοντας την τζαμαρία και γκρεμίζοντας στο πάτωμα όσες προθήκες βρέθηκαν στην πορεία του. Η αποφορά της Έριδας ακολούθησε. Η Έλεν αντιστάθηκε στην παρόρμηση να βάλει φωτιά σε κάτι, καθώς γνώριζε πως αυτό που ένιωθε δεν ήταν αληθινό κι απλά η μοχθηρή θεά επιχειρούσε να τη χειραγωγήσει. Άκουσε κάποιους πελάτες να ουρλιάζουν κι αυτό τη βοήθησε να ξεφύγει από την επικίνδυνη διάθεση που απειλούσε να την καταλάβει. Πήδηξε πάνω από τον πάγκο, όμως ο Έκτορας άπλωσε το χέρι και την εμπόδισε να τρέξει στην πίσω πλευρά του μαγαζιού.

«Θα προστατέψω εγώ την Κέιτ και τον Τζέρι, ακόμη κι από τους εαυτούς τους, αν χρειαστεί. Εσύ κατέβα», είπε με αποφασιστική αλλά ευτυχώς ψύχραιμη φωνή. Η Έλεν τον κοίταξε στα μάτια κι έγνεψε κοφτά, μια φορά, για να του δείξει πως είχε καταλάβει τις εντολές του.

«Μην προσπαθήσεις να κάνεις τον ήρωα», τον διέταξε με τη σειρά της. «Έτσι κι εμφανιστούν οι Εκατό Εξάδελφοι ή οι δικοί μας, εξαφανίσου».

«Κάνε γρήγορα, πριγκίπισσα», είπε ο Έκτορας και τη φίλησε στο μέτωπο. «Βασιζόμαστε πάνω σου».

Η Έλεν έφυγε τρέχοντας από το κατάστημα. Πίσω της άκουσε τον ξανθό γίγαντα να εξηγεί στον Τζέρι πως η κόρη του πήγαινε να ειδοποιήσει την αστυνομία. Αποφεύγοντας τον ξεσηκωμένο όχλο, η Έλεν έτρεξε σε ένα σκοτεινό σοκάκι όπου δε θα την έβλεπε κανείς κι από εκεί πέταξε ψηλά. Πέρασε κάτω από τον μπλε μουσαμά που εξακολουθούσε να καλύπτει το παράθυρό της και προσγειώθηκε πάνω στο κρεβάτι της,

ελπίζοντας πως κάποια στιγμή θα ηρεμούσε αρκετά ώστε να καταφέρει να αποκοιμηθεί.

Τα πόδια της έσκασαν με δύναμη ανάμεσα σε αμέτρητες σειρές στείρων, λευκών λουλουδιών. Ήταν η πρώτη φορά που θυμόταν να έχει μια τόσο ζόρικη προσγείωση στον Κάτω Κόσμο, κι αυτό πιθανότατα οφειλόταν στο ότι βιαζόταν τόσο να βρεθεί εκεί. Έφερε μια στροφή γύρω από τον εαυτό της και διαπίστωσε ότι βρισκόταν στους φοβερούς Ασφόδελους Λειμώνες. Ευτυχώς δεν ήταν μόνη. Δεν το είχε συνειδητοποιήσει μέχρι τη στιγμή που είδε το στιβαρό κορμί του Ωρίωνα λίγα μέτρα πιο κάτω, όμως είχε ανησυχήσει μήπως του συνέβη κάτι.

«Ωρίωνα!» αναφώνησε η Έλεν με ανακούφιση. Κάλυψε τρέχοντας τα τελευταία βήματα που τη χώριζαν από εκείνον, τσαλαπατώντας τα άνθη που έμοιαζαν με μνήματα. Εκείνος γύρισε και την έπιασε στον αέρα συνοφρυωμένος.

«Τι συμβαίνει;» μουρμούρισε πάνω στο λαιμό της ενώ την αγκάλιαζε. «Έχεις τραυματιστεί;»

«Μια χαρά είμαι», απάντησε η κοπέλα γελώντας λιγάκι με την υπερβολικά φορτισμένη αντίδρασή της, συνεχίζοντας όμως να τον αγκαλιάζει σφιχτά. Τελικά, μόλις αισθάνθηκε αρκετά ήρεμη, αποτραβήχτηκε λίγο και τον κοίταξε στα μάτια. «Έχω πολλά να σου πω».

«Κι εγώ θέλω να τα ακούσω, όμως σου είναι εύκολο να κάνεις πρώτα κάτι άλλο; Πες δυνατά πως δε θέλεις να μας επιτεθεί ξανά οτιδήποτε, όσο θα βρισκόμαστε εδώ. Εντάξει;» την παρότρυνε ο Ωρίωνας με προσμονή.

«Δε θέλω να μας επιτεθεί ξανά οτιδήποτε, όσο θα βρισκόμαστε εδώ!» επανέλαβε εμφαντικά η Έλεν. «Καλή σκέψη».

«Ευχαριστώ. Ωραίο φόρεμα. Όμως ξέρεις κάτι; Νομίζω πιο ζεστά θα ήσουν με εκείνο το μποξεράκι με τις αγριεμένες γάτες. Περισσότερα πράγματα κάλυπτε».

Η Έλεν γύρισε και τον κοίταξε εμβρόντητη. Δεν μπορούσε να πιστέψει πως θυμόταν ότι την είχε δει να φοράει την πιτζάμα της με τις κολοκύθες και τα γατιά.

«Δεν μπορείς να φανταστείς τι μου συνέβη σήμερα το πρωί! *Αναγκαστικά* φόρεσα αυτό εδώ», είπε απολογητικά προσπαθώντας να μην κοκκινίσει.

«Είσαι πανέμορφη. Όχι πως πριν δεν ήσουν», είπε σιγανά ο νεαρός.

Η Έλεν απέμεινε να τον κοιτάζει ολότελα αιφνιδιασμένη κι ύστερα έστρεψε το βλέμμα της πάνω σε έναν ασφόδελο, παρατηρώντας το αδιάφορο άνθος σαν να ήταν κάτι πραγματικά ενδιαφέρον. Ένιωσε τον Ωρίωνα να την πλησιάζει και ζήτησε από τον εαυτό της να χαλαρώσει. Υπενθύμισε στον εαυτό της ότι δεν ήταν ο Ωρίωνας αυτός που είχε φιλήσει χθες τη νύχτα. Ήταν ο Μορφέας με τη *μορφή* του Ωρίωνα. Μεγάλη διαφορά. Στο μεταξύ, ο πραγματικός Ωρίωνας δεν ήξερε τίποτε γι' αυτό, οπότε δεν υπήρχε λόγος να αισθάνεται αμήχανα μπροστά του. Μόνο που έτσι ακριβώς αισθανόταν. Η Έλεν θυμήθηκε τον Έκτορα να της λέει πως θα μπορούσε να περάσει πολύ όμορφα με τον Ωρίωνα, αν το ήθελε, οπότε κάπου εκεί έχασε τον ειρμό των σκέψεών της.

«Λοιπόν, πες μου τι σου συνέβη σήμερα το πρωί», είπε ο νεαρός, με την ανησυχία να ζαρώνει το μέτωπό του.

Η Έλεν επέστρεψε απότομα στην πραγματικότητα και του περιέγραψε το ατύχημα που είχε, τον ξεσηκωμό που προκάλεσε η Έριδα στο σχολείο, τον Χάροντα που κυκλοφορούσε στους δρόμους του Μανχάταν και το χαμό που ξέσπασε στο κατάστημα, λίγο πριν κατέβει εκείνη στον Κάτω Κόσμο. Ο Ωρίωνας την άκουγε χωρίς να διακόπτει, σφίγγοντας το σαγόνι του όλο και πιο δυνατά, καθώς η Έλεν εξιστορούσε όσα είχαν προηγηθεί.

«Είσαι εντάξει;» τη ρώτησε έπειτα με ψύχραιμη φωνή.

«Ναι, απλά νιώθω χάλια!» απάντησε μεμιάς η Έλεν. «Παράτησα την Κέιτ και τον πατέρα μου σε εκείνο το χαμό! Πώς μπόρεσα να το κάνω;»

«Ο Έκτορας δε θα αφήσει να τους συμβεί το παραμικρό», αποκρίθηκε ο Ωρίωνας με απόλυτη σιγουριά. «Θα τους προστατέψει πάση θυσία».

«Το ξέρω, όμως κατά κάποιο τρόπο αυτό είναι ακόμη χειρότερο», είπε η Έλεν σχεδόν ικετευτικά. «Ωρίωνα, τι θα γίνει έτσι και έρθουν οι συγγενείς του στο κατάστημα, για να δουν αν είμαι καλά, και πέσουν πάνω στον Έκτορα;»

«Εννοείς, τι θα γίνει έτσι και έρθει *ο Λούκας* για να δει αν είσαι καλά

και πέσει πάνω στον Έκτορα. Δεν ανησυχείς πραγματικά για τον Ιάσονα ή την Αριάδνη», διευκρίνισε ο Ωρίωνας, ενώ μια νότα εκνευρισμού χρωμάτιζε τη φωνή του.

«Οι δίδυμοι είναι αλλιώς. Ο Έκτορας, πριν ακόμη καταστεί Απόβλητος, κοντραριζόταν συχνά με τον Λούκας και μερικές φορές η κατάσταση ξέφευγε πολύ», είπε εκείνη με τρεμάμενη φωνή. «Ήταν λες και από την πρώτη στιγμή οι πορείες τους οδηγούσαν σε κάποια βίαιη σύγκρουση κι εγώ σκέφτομαι συνέχεια πως ίσως να είναι ένα από εκείνα τα μοτίβα στις ζωές των Επιγόνων που είναι μοιραίο να επαναληφθούν».

«Ο Λούκας και ο Έκτορας ουσιαστικά είναι αδέρφια και τα αδέρφια πάντοτε κοντράρονται», παρατήρησε ο Ωρίωνας, σαν να ήταν κάτι προφανές. «Δεν είναι όλα στις ζωές μας μέρος κάποιου κύκλου».

«Το ξέρω. Μα είναι και οι Ερινύες! Δε θα καταφέρουν να συγκρατηθούν».

«Γι' αυτό βρισκόμαστε εμείς εδώ. Θα έχουμε όσο χρόνο χρειαστούμε και με λίγη τύχη θα καταφέρουμε να λύσουμε το πρόβλημα με τις Ερινύες απόψε», είπε ο Ωρίωνας. Την πρόλαβε πριν μιλήσει και άγγιξε ανάλαφρα τον καρπό της με τα ακροδάχτυλά του. Ήταν ένα σχεδόν ανεπαίσθητο άγγιγμα, σαν να μην υπήρξε καν, όμως η σκέψη της εστιάστηκε εκεί.

«Αν καταφέρω κάποια στιγμή να τις βρω», πρόσθεσε η Έλεν με ικετευτικό βλέμμα. «Δεν έχω ιδέα πού βρίσκονται οι Ερινύες».

Ο νεαρός Επίγονος έκανε ένα βήμα πίσω και ίσιωσε το σακίδιό του παρατηρώντας την Έλεν.

«Κοντεύεις να πανικοβληθείς, έτσι δεν είναι; Μην το κάνεις». Μιλούσε απολύτως σοβαρά. «Εδώ πρέπει να βρίσκεσαι αυτή τη στιγμή, στον Κάτω Κόσμο, όχι στο δικό μας κόσμο αποκρούοντας τις επιθέσεις ενός υστερικού όχλου. Αυτό είναι σε θέση να το κάνει οποιοδήποτε μέλος της οικογένειας Δήλος, όμως εσύ είσαι η μόνη που μπορεί να φέρει εις πέρας αυτή την αποστολή. Πάμε πρώτα να πάρουμε το νερό και μετά βλέπουμε τι θα κάνουμε».

Είχε δίκιο. Έπρεπε να κάνουν ό,τι μπορούσαν εκεί, στον Κάτω Κόσμο, διαφορετικά δεν υπήρχε περίπτωση να βελτιωθεί η κατάσταση στον πραγματικό κόσμο.

«Εντάξει. Πάμε». Άπλωσε τα χέρια κι έπλεξε τα μπράτσα της γύρω από το λαιμό του Ωρίωνα. Αμέσως τον ένιωσε να ακουμπά τις βαριές παλάμες του στη μέση της. «Θέλω να μεταφερθούμε στις όχθες του Ποταμού της Ευτυχίας, στα Ηλύσια Πεδία», είπε η Έλεν με καθαρή, επιβλητική φωνή.

Ένα απαλό, ηλιοφίλητο φως περνούσε μέσα από τις φυλλωσιές των γιγαντιαίων ιτιών. Ένα στρώμα από παχύ, καταπράσινο, *ζωντανό* γρασίδι απλωνόταν γύρω από τα πόδια τους. Μπορούσαν να ακούσουν το κελάρυσμα νερού που περνούσε πάνω από πέτρες κάπου εκεί κοντά. Λίγο πιο πέρα υπήρχε ένα μεγάλο, πλατύ λιβάδι, όπου φύτρωναν ψηλό χορτάρι και πολύχρωμα αγριολούλουδα, που έμοιαζαν με αστέρια, γύρω από τα οποία περιστρέφονταν μέλισσες και πεταλούδες.

Δεν υπήρχε ήλιος από πάνω τους. Αντίθετα, το φως έμοιαζε να εκπέμπεται από την ίδια την ατμόσφαιρα, δημιουργώντας την αίσθηση διαφορετικών χρονικών σημείων της μέρας σε κάθε περιοχή. Το φως στη συστάδα των ιτιών που σκίαζαν την Έλεν και τον Ωρίωνα έμοιαζε με τις ώριμες, μακριές αχτίδες του απογεύματος, όμως στο λιβάδι ήταν το φως του άγουρου πρωινού, αθώο και δροσερό ακόμη.

Ο Ωρίωνας τράβηξε τις παλάμες από τη μέση της, όμως την έπιασε από το χέρι κλείνοντάς το σφιχτά μέσα στο δικό του καθώς έστριβε και κοίταζε τριγύρω. Ένα αεράκι συνάντησε το πρόσωπό του απομακρύνοντας τις τούφες που είχαν πέσει στο μέτωπό του. Η Έλεν τον είδε να στρέφεται προς την κατεύθυνση από όπου φυσούσε η ευχάριστη αύρα, να κλείνει τα μάτια και να παίρνει βαθιά ανάσα. Τον μιμήθηκε και διαπίστωσε πως ο αέρας ήταν καθαρός και αναζωογονητικός, σαν να ήταν πλούσιος σε οξυγόνο. Η κοπέλα δεν μπορούσε να θυμηθεί άλλη φορά που κάτι τόσο βασικό έμοιαζε τόσο απολαυστικό.

Όταν άνοιξε τα μάτια της, είδε τον Ωρίωνα να την κοιτάζει με τρυφερότητα. Εκείνος άγγιξε την άκρη της φορεσιάς της κουνώντας το κεφάλι.

«Τα είχες σχεδιάσει όλα, γι' αυτό φόρεσες τα φτερά, έτσι δεν είναι;» είπε με πειρακτική διάθεση. Η Έλεν έσκασε στα γέλια.

«Λυπάμαι, αλλά δεν είμαι τόσο έξυπνη».

«Ναι, καλά. Έλα, νεράιδα, πάμε. Νομίζω πως ακούω ένα ρυάκι να κυ-

λά». Ο Ωρίωνας κινήθηκε προς την κατεύθυνση από όπου ερχόταν ο ήχος.

«Πώς θα καταλάβουμε αν είναι ο Ποταμός της Ευτυχίας;» ρώτησε εκείνη. Πριν καν ολοκληρώσει τη φράση της, συνειδητοποίησε ότι γνώριζε ήδη την απάντηση.

Φτάνοντας στις όχθες όπου κελάρυζε το κρυστάλλινο νερό, η Έλεν ένιωσε το στήθος της να πεταρίζει από χαρά. Χρειάστηκε να καταβάλει προσπάθεια για να αντισταθεί στην ανάγκη να χορέψει, αναρωτήθηκε τι λόγο είχε να πολεμά την παρόρμησή της κι αφέθηκε. Άπλωσε τα χέρια κι άρχισε να φέρνει βόλτες σαν σβούρα. Ο Ωρίωνας ακούμπησε το σακίδιό του στο έδαφος.

Γονάτισε, άνοιξε το πάνω φερμουάρ και ξαφνικά σταμάτησε. Έφερε την παλάμη πάνω στο στήθος του και το πίεσε με δύναμη, σαν να προσπαθούσε να κρατήσει την καρδιά του στη θέση της. Ρίχνοντας μια ματιά προς το μέρος της Έλεν, ο νεαρός γέλασε σιγανά, όμως σε εκείνη φάνηκε σαν να ήθελε να κλάψει. Σταμάτησε το χορό της και πήγε κοντά του.

«Πρώτη φορά ένιωσα έτσι», είπε ο Ωρίωνας σχεδόν σαν να απολογούνταν. «Δεν πίστευα πως θα *μπορούσα* να αισθανθώ κάτι τέτοιο».

«Νόμιζες πως δε θα μπορούσες ποτέ να νιώσεις ευτυχία;»

Η Έλεν γονάτισε απέναντί του παρατηρώντας το σαστισμένο πρόσωπό του. Ο Ωρίωνας κούνησε αρνητικά το κεφάλι και ξεροκατάπιε. Ύστερα άπλωσε ξαφνικά και τα δύο χέρια και αγκάλιασε σφιχτά την κοπέλα.

«Τώρα καταλαβαίνω», ψιθύρισε και αποτραβήχτηκε τόσο γρήγορα όσο ορμητικά την είχε κλείσει στην αγκαλιά του. Εκείνη δεν ήξερε τι ήταν αυτό που «καταλάβαινε» ο Ωρίωνας, όμως δεν της έδωσε την ευκαιρία να ρωτήσει. Της άφησε ένα άδειο παγούρι, πήγε στην όχθη του ποταμού και βούτηξε τα άλλα δύο που είχε βγάλει από το σακίδιό του μέσα στο νερό που λαμπύριζε.

Αμέσως μόλις τα δάχτυλά του άγγιξαν το νερό, δάκρυα μεγάλα σαν στάλες βροχής κύλησαν στο πρόσωπό του και το στήθος του τραντάχτηκε από έναν ξαφνικό λυγμό. Η Έλεν ήρθε δίπλα του, στην όχθη του

ποταμού, βύθισε το παγούρι της κάτω από την επιφάνεια του νερού και άγγιξε την ευτυχία. Για εκείνη δεν ήταν η πρώτη φορά, όπως για τον Ωρίωνα, όμως έπειτα από τόση θλίψη και δυστυχία που είχε βιώσει τις τελευταίες εβδομάδες, έκλαψε σαν να ήταν.

Αφού γέμισαν τα παγούρια τους, τα έκλεισαν καλά. Η Έλεν δε σκέφτηκε καν να πιει το νερό και, από τον τρόπο που ο Ωρίωνας έκλεισε αποφασιστικά τα δύο παγούρια που κρατούσε, κατάλαβε πως ούτε εκείνος το σκεφτόταν. Ήξερε βαθιά μέσα της πως, έτσι κι έπινε έστω μια γουλιά, δε θα έφευγε ποτέ από αυτό το μέρος. Με την απόφαση που πήρε, άρχισε να αισθάνεται μια έντονη νοσταλγία να φουντώνει μέσα της, γνωρίζοντας πως αυτή η τέλεια στιγμή είχε σχεδόν περάσει. Ευχήθηκε να μπορούσε να μείνει έτσι για πάντα, με τα δάχτυλα να αγγίζουν τον Ποταμό της Ευτυχίας.

«Κάποια μέρα θα επιστρέψεις».

Η ονειροπόλησή της διακόπηκε απότομα. Σήκωσε το κεφάλι και είδε τον Ωρίωνα να της χαμογελά προτείνοντάς της το χέρι για να τη βοηθήσει να σηκωθεί. Το φιλτραρισμένο φως έπεφτε πάνω του κι έκανε τα μαλλιά του να λάμπουν σαν φωτοστέφανο. Τα πράσινα μάτια του ήταν φωτεινά, στεφανωμένα από βλεφαρίδες που είχαν σχηματίσει μύτες κι είχαν σκουρύνει από τα δάκρυα. Πέρασε τη βρεγμένη παλάμη της μέσα στη δική του και στάθηκε δίπλα του συνεχίζοντας να νιώθει κάπως ταραγμένη μετά το πέρασμα εκείνης της εκστατικής θύελλας.

«Κι εσύ το ίδιο», του είπε πνίγοντας ένα λυγμό. Ο Ωρίωνας χαμήλωσε το βλέμμα του.

«Για μένα ήταν αρκετό που το βίωσα, έστω για μια φορά. Δε θα το ξεχάσω ποτέ, Έλεν. Ούτε το ότι εσύ ήσουν που με έφερες εδώ».

«Σοβαρά πιστεύεις πως δεν πρόκειται να επιστρέψεις, έτσι δεν είναι;» ρώτησε η Έλεν παρατηρώντας ταραγμένη τον Ωρίωνα να τοποθετεί τα παγούρια στο σακίδιό του.

Δεν της απάντησε.

«Θα τα ξαναπούμε εδώ σε οχτώ με εννιά δεκαετίες περίπου», επέμεινε η κοπέλα αποφασιστικά. Ο Ωρίωνας γέλασε και πέρασε τα μπράτσα του μέσα από τα λουριά του σακιδίου χαμογελώντας λοξά.

«Οχτώ με εννιά δεκαετίες; Το έχεις καταλάβει πως είμαστε Επίγονοι, σωστά;» ρώτησε καθώς την έπιανε από το χέρι και την οδηγούσε στο λιβάδι. «Είναι γνωστό πως δε ζούμε για πολύ».

«Θα είναι διαφορετικά για εμάς», είπε εκείνη. «Όχι μονάχα για σένα και για μένα, αλλά για ολόκληρη τη γενιά μας».

«Πρέπει να είναι διαφορετικά», πρόσθεσε σιγανά ο Ωρίωνας και έστρεψε το κεφάλι προς τα κάτω σκεφτικός.

Η Έλεν γύρισε και τον κοίταξε περιμένοντας πως θα τον έβλεπε πάλι απογοητευμένο, όμως δεν ήταν έτσι. Χαμογελούσε με μια έκφραση που στην κοπέλα φανέρωνε ελπίδα. Χαμογέλασε κι εκείνη προχωρώντας χαρούμενη στο λιβάδι, κρατώντας τον από το χέρι. Η χαρά που ένιωθε δεν ήταν σαν εκείνη την έκσταση που είχε βιώσει στον ποταμό, όμως μια τέτοια κατάσταση θα ήταν αφόρητη αν συνεχιζόταν για πολύ περισσότερο. Συνειδητοποίησε πως η καρδιά της δε θα άντεχε, αν είχε μείνει εκεί.

Όσο περισσότερο απομακρύνονταν από τον Ποταμό της Ευτυχίας τόσο περισσότερο ξεθόλωνε ο νους της Έλεν. Έστρεψε το βλέμμα στη μια παλάμη της. Είχε μείνει μέσα στο νερό πολλή ώρα και είχε ζαρώσει. Πόση ώρα είχαν καθίσει εκεί γονατισμένοι;

Σε κάθε βήμα που έκανε, αισθανόταν όλο και μεγαλύτερη ευγνωμοσύνη που ο Ωρίωνας την είχε πάρει από εκεί. Πιθανότατα και ο ίδιος μαγεύτηκε εξίσου. Κι όμως, βρήκε τρόπο να ελέγξει τον εαυτό του και στη συνέχεια άντλησε αρκετή δύναμη από μέσα του, ώστε να τη βοηθήσει να ξεφύγει κι εκείνη.

«Πώς τα κατάφερες;» ρώτησε σιγανά η Έλεν. «Πώς μπόρεσες να απομακρυνθείς από το νερό;»

«Υπάρχει κάτι που θέλω περισσότερο», απάντησε εκείνος απλά.

«Τι θα μπορούσε να θέλει κανείς περισσότερο από την ατελείωτη ευτυχία;»

«Δικαιοσύνη». Στράφηκε προς το μέρος της Έλεν και έκλεισε και τις δύο παλάμες της στα χέρια του. «Υπάρχουν τρεις αθώες αδερφές που υποφέρουν εδώ και αιώνες, όχι επειδή έχουν κάνει κάτι οι ίδιες, απλά επειδή γεννήθηκαν μια συγκεκριμένη στιγμή και οι Μοίρες αποφάσισαν πως ο κλήρος τους στη ζωή ήταν η δυστυχία. Αυτό δεν είναι δίκαιο. Κα-

νείς μας δεν αξίζει να γεννηθεί δυστυχισμένος και σκοπεύω να κάνω κάτι για εκείνους που τους έλαχε αυτός ο κλήρος. Για μένα, αυτό είναι σημαντικότερο από την ευτυχία. Βοήθησέ με. *Ξέρεις* πού βρίσκονται οι Ερινύες, είμαι σίγουρος. Σκέψου, Έλεν».

Μίλησε με τόση πεποίθηση, με τέτοιο πάθος, ώστε η κοπέλα απέμεινε να τον κοιτάζει με το στόμα ανοιχτό. Το μυαλό της σάστισε για μερικές στιγμές κι ύστερα μια λεπτή φωνή μέσα στο κεφάλι της άρχισε να της φωνάζει, να απαριθμεί όλες εκείνες τις πτυχές όπου υστερούσε ως χαρακτήρας.

Δεν ήταν τόσο αμετακίνητα επίμονη όσο η Κλερ ούτε τόσο υπομονετική όσο ο Ματ. Δε διέθετε το άψογο ένστικτο του Έκτορα ούτε καν τη μισή από την ευφυΐα του Λούκας. Οπωσδήποτε δεν ήταν τόσο γενναιόδωρη όσο τα δίδυμα αδέρφια, η Αριάδνη και ο Ιάσονας, ούτε τόσο καλόκαρδη και αλτρουίστρια όσο ο Ωρίωνας. Η Έλεν ήταν απλά ο εαυτός της. Δεν είχε ιδέα για ποιο λόγο ήταν αυτή η Καταβάτρια, κι όχι κάποιος από τους άλλους, πολύ αξιότερους φίλους της.

Και, τέλος πάντων, πώς διάβολο βρέθηκε να κάνει αυτή τη δουλειά και κατέληξε εκεί, στον Κάτω Κόσμο; Το μόνο που ήξερε ήταν πως μια νύχτα είχε αποκοιμηθεί και βρέθηκε να περιπλανιέται σε μια έρημο.

Μια έρημο τόσο άνυδρη, με πέτρες κι αγκάθια τόσο κοφτερά, ώστε άφηνα πίσω μου ματωμένα αποτυπώματα καθώς περπατούσα, θυμήθηκε ολοκάθαρα. *Μια έρημο όπου ένα ορφανό, βασανισμένο δέντρο έστεκε σε μια λοφοπλαγιά και κάτω από εκείνο το δέντρο ήταν τρεις απελπισμένες αδερφές, που έμοιαζαν γριές και ταυτόχρονα θύμιζαν κοριτσάκια. Άπλωσαν τα χέρια προς το μέρος μου κλαίγοντας με λυγμούς.*

Η Έλεν ένιωσε να της κόβεται η ανάσα ενώ γυρνούσε κι έσφιγγε τις παλάμες του Ωρίωνα. Ήξερε από την πρώτη στιγμή πού να βρει τις Ερινύες. Από τότε που τις αντίκρισε για πρώτη φορά, εκείνες την εκλιπαρούσαν να τις βοηθήσει.

«Θέλω να μεταφερθούμε δίπλα στο δέντρο, στην πλαγιά του λόφου, στους ερημότοπους», δήλωσε ξεκάθαρα κοιτάζοντας στα μάτια τον εμβρόντητο Ωρίωνα.

13

Ο ΛΟΥΚΑΣ ΣΤΑΘΗΚΕ πάνω από το νερό και παρακολούθησε την Έλεν καθώς απομακρυνόταν πετώντας προς το κέντρο της πόλης. Εκείνο το φόρεμα και τα αναθεματισμένα φτερά παραλίγο να τον λυγίσουν. Αναρωτήθηκε, και δεν ήταν η πρώτη φορά, πώς γινόταν όλοι εκείνοι οι θνητοί, κοντά στους οποίους μεγάλωσε η Έλεν, να μην υποψιαστούν πως είχε κάτι το υπερφυσικό αυτή η κοπέλα. Όσο προσγειωμένη κι αν ήταν ως χαρακτήρας, η ομορφιά της ήταν αληθινά εξωπραγματική. Ειδικά όταν άπλωνε τα χέρια προς το μέρος του και πρόφερε το όνομά του, όπως είχε κάνει λίγες στιγμές νωρίτερα.

Παραλίγο να χάσει τον αυτοέλεγχό του. Και η σκέψη τού τι θα είχε κάνει αν *πράγματι* έχανε την αυτοκυριαρχία του, έκανε το στομάχι του να σφίγγεται, αν μη τι άλλο επειδή το λαχταρούσε τόσο. Απείχαν ελάχιστα από το να ξεπεράσουν ένα επικίνδυνο όριο, κι αν εκείνη δε σταματούσε να τον βάζει σε πειρασμό με τον εξωφρενικά αθώο τρόπο της, ο Λούκας ήξερε πως κάποια στιγμή θα συνέβαινε ακριβώς αυτό.

Είχε πει ψέματα στην Έλεν. Η αλήθεια ήταν πως πολλές νύχτες περνούσε κάτω από εκείνο τον μπλε μουσαμά που κάλυπτε το σπασμένο παράθυρό της και την παρακολουθούσε ενώ κοιμόταν. Αισθανόταν άσχημα μετά, κι όμως ένιωθε ανήμπορος να σταματήσει. Όσο κι αν προσπαθούσε να μείνει μακριά της, τελικά κατέληγε στο δωμάτιό της και αργότερα σιχαινόταν τον εαυτό του γι' αυτό που έκανε. Ήξερε πως κάποια στιγμή δε θα έβρισκε τη δύναμη να φύγει, θα ξάπλωνε στο κρεβάτι μαζί της και δε θα περιοριζόταν σε αγκαλιές. Γι' αυτό έπρεπε να φροντίσει ώστε, αν έφτανε τελικά αυτή η μέρα, η Έλεν να τον πετάξει έξω με τις κλοτσιές.

Ο Λούκας είχε δοκιμάσει τα πάντα, ακόμη και να την τρομάξει ώστε να απομακρυνθεί από κοντά του, όμως τίποτε δεν έφερε αποτέλεσμα. Ο Ωρίωνας ήταν η τελευταία ελπίδα του. Έκλεισε σφιχτά τα μάτια του για μια στιγμή και ευχήθηκε ο νεαρός Επίγονος να έκανε απλά αυτό που ήξερε να κάνει καλύτερα από καθετί άλλο. Ο Λούκας τού είχε ζητήσει να κάνει την Έλεν να πάψει να τον αγαπά. Έτσι, δε θα προσπαθούσε πο-

τέ ξανά να τον αγγίξει, ούτε θα τον κοίταζε όπως λίγο νωρίτερα. Προσπάθησε να πείσει τον εαυτό του πως θα ήταν καλύτερα να προχωρήσει με τη ζωή της η Έλεν, έστω κι αν αυτό σήμαινε πως θα ήταν μαζί με κάποιον άλλο. Εδώ όμως σταμάτησε.

Η Έλεν ούτε με τον Ωρίωνα θα μπορούσε να είναι μαζί, τουλάχιστον όχι για πάντα. Αυτό ήταν το μοναδικό πράγμα που εμπόδιζε τον Λούκας από το να τρελαθεί. Δε θα μπορούσαν να φτιάξουν μαζί τη ζωή τους. Όμως αυτό δε σήμαινε πως δε θα μπορούσαν να...

Διέκοψε απότομα τις σκέψεις του, πριν τον καταβάλουν τελείως. Ήδη σκοτεινοί έλικες είχαν αρχίσει να ξεπροβάλλουν από το σώμα του μαυρίζοντας τον ουρανό. Προσπάθησε να ηρεμήσει και να *μη* φαντάζεται τον Ωρίωνα και την Έλεν μαζί, γιατί *μπορούσε* να τους φανταστεί... πάρα πολύ εύκολα.

Παρότι ο Λούκας δεν είχε δει με τα ίδια του τα μάτια τον Ωρίωνα ούτε μία φορά, είχε μια αρκετά σαφή εικόνα για την εμφάνισή του. Ήταν απόγονος του Άδωνη, του εραστή της Αφροδίτης. Κι επειδή η θεά είχε δείξει τέτοια προτίμηση στο συγκεκριμένο τύπο, ξεχωρίζοντάς τον από όλους τους άλλους, ο Οίκος της Ρώμης κληροδοτούσε σχεδόν πιστά αντίγραφα του αρχετύπου του Άδωνη σε σταθερή βάση, ακριβώς όπως ο Οίκος των Θηβών επαναλάμβανε το αρχέτυπο του Έκτορα. Οι μισοί πίνακες ζωγραφικής και τα γλυπτά που ανάγονταν στην Αναγέννηση είχαν τη μορφή του, γιατί οι παλιοί δάσκαλοι, όπως ο Καραβάτζο, ο Μιχαήλ Άγγελος και ο Ραφαήλ, αποτύπωναν με ζήλο, με το χρωστήρα και τη σμίλη τους, τους προγόνους του Ωρίωνα. Η Φλωρεντία ήταν κυριολεκτικά κατακλυσμένη από εικόνες των γιων του Οίκου της Ρώμης.

Όμως δεν αρκούσε μια εντυπωσιακή εμφάνιση για να γεννηθεί ένας θρύλος, ειδικά στις τάξεις των γενετικά χαρισματικών Επιγόνων. Δεν ήταν τυχαίο ότι τόσο ο Καζανόβας όσο και ο Ρωμαίος, δύο από τους πλέον διάσημους εραστές στην ιστορία, κατάγονταν από την Ιταλία. Το να χαρακτηρίσει κανείς τον Ωρίωνα «γοητευτικό», παρότι ακριβές, δεν αρκούσε σε καμιά περίπτωση για να περιγράψει την επίδραση που μπορούσε να ασκήσει σε μια γυναίκα. Τα παιδιά της Αφροδίτης ήταν σεξουαλικά ακαταμάχητα και τα περισσότερα είχαν την ικανότητα να

επηρεάζουν τα συναισθήματα των άλλων σε κάποιο βαθμό, όμως ο Ωρίωνας είχε εξηγήσει στον Λούκας πως το δικό του χάρισμα ήταν πολύ πιο ισχυρό.

Εκείνος διέθετε μια σπάνια ικανότητα. Μπορούσε με ένα απλό άγγιγμα να κάνει την Έλεν να πάψει να είναι ερωτευμένη με τον Λούκας. Και σαν να μην έφτανε αυτό, αφού θα έκοβε κάθε συναισθηματικό δεσμό της κοπέλας μαζί του, ο Ωρίωνας μπορούσε να ελέγξει την καρδιά της, ώστε να έχουν οι δυο τους μια χαλαρή σχέση που δε θα έθετε σε κίνδυνο την Εκεχειρία, μια σχέση χωρίς δεσμεύσεις και όρους, απλά για το σεξ. Το κάθαρμα μπορούσε να κάνει ό,τι ήθελε με την Έλεν, κι ο Λούκας δεν είχε τη δυνατότητα να φέρει καμιά αντίρρηση.

Η σκέψη αυτή τον έκανε να θέλει να τσακίσει κάτι στο ξύλο, όμως κατάφερε να υπενθυμίσει στον εαυτό του πως οι δικοί του πιθανότατα ανησυχούσαν γι' αυτόν, οπότε πιέστηκε για να γυρίσει στο σπίτι.

Ευτυχώς, ο Ωρίωνας έδειχνε να διστάζει να χρησιμοποιήσει το χάρισμά του για οποιονδήποτε λόγο, ακόμη και για αυτοάμυνα. Είχε θιγεί πολύ όταν ο Λούκας υπαινίχτηκε πως άγγιξε την καρδιά της Έλεν μέσα στη σπηλιά απλά για να φτιαχτεί. Στο μεταξύ, από τη στιγμή που τους είδε μαζί στον Κάτω Κόσμο, ο Λούκας κατάλαβε πως ο Ωρίωνας δεν υπήρχε περίπτωση να εξαναγκάσει την Έλεν να κάνει οτιδήποτε. Μάλιστα, ήταν βέβαιος πως θα την προστάτευε με την ίδια του τη ζωή. Αυτό τον έκανε να τον μισεί λιγότερο, πράγμα που τελικά δυσκόλευε την κατάσταση ακόμη περισσότερο. Ήθελε να μισήσει τον Ωρίωνα, όμως αφού δεν μπορούσε, δεν του απέμενε κανείς άλλος να μισήσει, εκτός από τον εαυτό του.

Όπως περνούσε πάνω από την ανατολική ακτή, ο Λούκας φρόντισε να παραμένει πάνω από το νερό, ώστε να μη χρειαστεί να πετάξει πολύ ψηλά και ξεπαγιάσει. Είχε αφήσει το μπουφάν του στο σχολείο, αλλά δεν τον ένοιαζε ιδιαίτερα αυτό. Αν χρειαζόταν, μπορούσε να ζεσταθεί με τη σκέψη του. Μάλιστα, ο Λούκας είχε αρχίσει να πιστεύει ότι θα μπορούσε να ανεβάσει πολύ περισσότερο τη θερμοκρασία του με τη σκέψη του, σαν να είχε πάρει φωτιά. Όμως δεν υπήρχε χρόνος για να ασχοληθεί με αυτό το αλλόκοτο, νέο χάρισμα τη δεδομένη στιγμή. Μέσα σε ελάχιστη ώρα προσγειώθηκε στην αυλή του σπιτιού του.

Οι ενοχές τον κατέκλυσαν αμέσως μόλις πάτησε το πόδι του εκεί, οπότε βάλθηκε να αναζητά τη μικρή αδερφή του. Δεν έπρεπε να την αφήσει μόνη της στο σχολείο για χάρη της Έλεν. Τώρα που οι Μοίρες την κατέτρεχαν σχεδόν καθημερινά, η Κασσάνδρα ήταν ακόμη πιο ευάλωτη απ' ό,τι ένα θνητό παιδί. Χρειαζόταν να αντλεί όλες τις δυνάμεις της απλά για να επιβιώνει από κάθε στοίχειωμα, ενώ το γεγονός ότι είχε καταφέρει να επιβιώσει, τη στιγμή που τόσες Μάντισσες στο παρελθόν πέθαναν, έκανε τον Λούκας να υποψιάζεται πως πιθανότατα ήταν πιο δυνατή από εκείνον. Όμως, όσο δυνατή κι αν ήταν, έπειτα από κάθε στοίχειωμα, μετά βίας τής απέμενε αρκετή δύναμη ώστε να αναπνέει.

Τις προάλλες βρήκε την Κασσάνδρα καθισμένη στα μισά της σκάλας, διπλωμένη στα δύο, λαχανιασμένη. Δεν είχε ανέβει πάνω από έξι σκαλοπάτια και κουράστηκε τόσο, ώστε χρειάστηκε να ξαποστάσει για λίγο, να πάρει ανάσες. Ο Λούκας τη μετέφερε στο δωμάτιό της, όμως αποδείχτηκε πολύ δύσκολο να την πλησιάσει. Η αύρα από τις Μοίρες εξακολουθούσε να την περιτριγυρίζει και, παρότι ο Λούκας αγαπούσε πολύ τη μικρή αδερφή του, οι Μοίρες τον έκαναν να ανατριχιάζει.

Ακόμη και η Κασσάνδρα τις φοβόταν, ενώ πλέον έπρεπε να υπομένει την παρουσία τους μέσα της αρκετές φορές την εβδομάδα. Ο Λούκας δεν μπορούσε να ξέρει ακριβώς τι αίσθηση άφηνε αυτή η σωματική και πνευματική εισβολή, όμως κρίνοντας από την όψη της αδερφής του έπειτα από κάθε στοίχειωμα, υπέθετε πως ήταν κάτι σαν βιασμός.

Το γεγονός πως όλα αυτά συνέβαιναν στην αδερφούλα του κι εκείνος δεν μπορούσε να κάνει τίποτε για να το εμποδίσει τον εξόργιζε.

Όπως διέσχιζε με δρασκελιές τον κήπο και κατευθυνόταν προς το σπίτι, ο Λούκας πάλευε να συγκρατήσει την οργή του υπενθυμίζοντας στον εαυτό του ότι έπρεπε να είναι περισσότερο προσεκτικός. Τώρα πια τον εξόργιζαν ένα σωρό πράγματα. Έπειτα από εκείνο το καταστροφικό δείπνο, όταν είχε χτυπήσει τον πατέρα του, εμφάνισε μια «παρενέργεια», η οποία σχετιζόταν με το θυμό του.

Τη συνειδητοποίησε πλήρως στη διάρκεια των σχολικών αγώνων της

Έλεν, όταν την είδε κυκλωμένη από τους Εκατό Εξαδέλφους, όμως δεν ξεκίνησε τότε. Η αφετηρία ήταν το επεισόδιο με τον πατέρα του, ένας μικρός σπόρος στην αρχή. Όμως, ο σπόρος μεγάλωνε.

Ένα κομμάτι του εαυτού του αναρωτιόταν μήπως θα ήταν καλύτερα αν μιλούσε στον Ιάσονα ή στην Κασσάνδρα γι' αυτό το θέμα, όμως δεν μπορούσε να το πάρει απόφαση. Η οικογένειά του θα ανησυχούσε ακόμη περισσότερο αν το μάθαινε. Και η αλήθεια ήταν πως κι αυτός ανησυχούσε.

Λίγο έλειψε να το πει στην Έλεν, νωρίτερα στο διάδρομο, όμως όσο κι αν προσπάθησε, του ήταν αδύνατο να προφέρει εκείνες τις λέξεις. Η Έλεν είχε φοβηθεί τόσο πολύ τον Κρέοντα κι ο Λούκας δεν ήξερε αν θα άντεχε να αρχίσει η κοπέλα να τον κοιτάζει με τον ίδιο τρόπο. Ακόμη δεν είχε αποφασίσει αν έπρεπε να το συζητήσει με οποιονδήποτε, αν και αναπόφευκτα κάποια στιγμή η παντογνώστρια αδερφή του που έβλεπε τα πάντα θα το ανακάλυπτε.

«Κασσάνδρα;» φώναξε ο Λούκας μπαίνοντας στην κουζίνα. «Ιάσονα;»

«Εδώ είμαστε», απάντησε ο ξάδερφός του από τη βιβλιοθήκη.

Η φωνή του δεν ακούστηκε φυσιολογική. Ήταν σφιγμένος, όμως ο Λούκας υπέθεσε πως αυτό οφειλόταν στο ότι εξακολουθούσε να είναι θυμωμένος με την Κλερ, που εξαφανίστηκε όλη μέρα μαζί με την Έλεν κάνοντάς τους να ανησυχήσουν. Ο τρόπος που χειριζόταν ο Ιάσονας την κατάσταση με την Κλερ πραγματικά ενοχλούσε τον Λούκας. Ήθελε να συνέλθει ο ξάδερφός του και να συνειδητοποιήσει πόσο μεγάλο ήταν το δώρο που του είχε δοθεί. Ερωτεύτηκε κάποια με την οποία μπορούσε να είναι μαζί.

Η βαριά, δίφυλλη πόρτα της βιβλιοθήκης ήταν μισάνοιχτη και, πριν ακόμη περάσει στο δωμάτιο, ο Λούκας ένιωθε την ένταση κι άκουγε το θυμό που υπέβοσκε σε όλες εκείνες τις συγκρατημένες φωνές.

«Πού εξαφανίστηκες;» ρώτησε η Κασσάνδρα με μάτια μισόκλειστα. Τον περνούσε από κανονική ανάκριση τον τελευταίο καιρό σχετικά με αυτό το θέμα, παρότι μία στις δύο φορές ήξερε ήδη την απάντηση.

«Τι τρέχει;» ρώτησε ο Λούκας αποφεύγοντας να απαντήσει.

«Ο Ματ αποφάσισε επιτέλους να μοιραστεί μια πληροφορία μαζί μας», είπε με σφιγμένη φωνή ο Ιάσονας. Ήταν τόσο εξοργισμένος, ώστε τα μάγουλά του είχαν κοκκινίσει. Ο Λούκας είχε δει και στο παρελθόν τη συγκεκριμένη απόχρωση του κόκκινου και ήξερε από πρώτο χέρι πόσο δύσκολο ήταν να θυμώσει τόσο ο Ιάσονας. Κοίταξε τον Ματ και ανασήκωσε τα φρύδια του απορημένος.

«Βρισκόμουν σε επαφή με τον Ζακ. Μου τηλεφώνησε προχθές το βράδυ και με προειδοποίησε πως κάτι θα συνέβαινε σήμερα, αλλά δεν ήταν σίγουρος τι ακριβώς», απάντησε ο Ματ με βαριά φωνή.

«Και γιατί δεν είπες κάτι;» ρώτησε η Αριάδνη. Ακουγόταν πληγωμένη. «Ακόμη κι αν ο Ζακ δεν ήξερε κάτι συγκεκριμένο, γιατί δε μας προειδοποίησες;»

Να μία ακόμη προβληματική κατάσταση, έτοιμη να εκραγεί, σκέφτηκε ο Λούκας. Κι όμως, δεν υπήρχε τρόπος να αποφευχθεί. Οι Επίγονοι είχαν την τάση να ερωτεύονται νέοι, γιατί συνήθως πέθαιναν νέοι. Τουλάχιστον, ο Λούκας δεν μπορούσε να επικρίνει τις προτιμήσεις της Αριάδνης. Ο Ματ είχε ήδη αποδείξει την πίστη του στον Οίκο των Θηβών πολλές φορές. Πράγμα που έκανε την τωρινή κατάσταση ακόμη πιο παράξενη. Ο νεαρός συνήθως έπαιρνε καλύτερες αποφάσεις και επιδείκνυε περισσότερη φρόνηση.

«Δε θα καταλαβαίνατε και να σας εξηγούσα», απάντησε ο Ματ χολωμένος.

«Προσπάθησε», είπε ο Λούκας νιώθοντας την εσωτερική θερμοκρασία του να ανεβαίνει. Εκνευριζόταν άσχημα όταν οι θνητοί φέρονταν λες και ήταν τόσο διαφορετικοί από τους Επιγόνους, σαν να μην είχαν όλοι τα ίδια συναισθήματα.

«Αν σας είχα αναφέρει αυτό που μου είπε, τι θα του κάνατε; Θα τον ανακρίνατε; Θα τον χτυπούσατε;» εξερράγη ο Ματ. «Ο τύπος είναι παθολογικός ψεύτης. Τις περισσότερες φορές λέει βλακείες, οπότε νόμισα πως κι αυτή τη φορά ήταν το ίδιο. Δεν έχει ιδέα σε τι καταστάσεις έχει μπλέξει!»

«Δηλαδή αυτό τώρα είναι απάντηση;» είπε ο Ιάσονας.

Η λογομαχία συνεχίστηκε, με τους τόνους να ανεβαίνουν διαρκώς. Ο

Λούκας είχε πολύ καιρό να βρεθεί στο σπίτι, όμως συνέχιζε να πηγαίνει σε όλα τα μαθήματα με τον Ματ. Περνούσε περισσότερο χρόνο με αυτόν, απ' ό,τι με τον ίδιο τον πατέρα του, και δε θυμόταν να τον είχε δει άλλη φορά τόσο θυμωμένο. Όπως ο Ιάσονας, ο Ματ ήταν λογικός χαρακτήρας, όμως εκείνη τη στιγμή και οι δυο τους, παρότι ψύχραιμοι συνήθως, ήταν τόσο θυμωμένοι, ώστε μετά βίας συγκρατιόντουσαν. Όλοι ήταν εκνευρισμένοι.

Δεν είναι φυσιολογική τόση διχόνοια, σκέφτηκε ο Λούκας. *Διχόνοια.* Οι ταραχές, ο ανεξέλεγκτος θυμός... Ακόμη και η αγγελική, υποδειγματικά καλοσυνάτη Έλεν είχε θελήσει να κάνει κάτι κακό. Τα συμπτώματα ήταν χαρακτηριστικά.

«Η Έριδα», είπε φωναχτά. Δεν μπορούσε να πιστέψει πόσο είχε αργήσει να το καταλάβει. «Παιδιά, ακούστε με. Αν ο Άρης επιχείρησε να προκαλέσει κάποιου είδους σύγκρουση με την Έλεν στον Κάτω Κόσμο, τότε είναι λογικό η αδερφή του να προσπαθήσει το ίδιο πράγμα στο δικό μας κόσμο. Η Εκεχειρία δεν την επηρεάζει, δεν ανήκει στους δώδεκα Ολύμπιους. Μπορεί να χρησιμοποιεί τις δυνάμεις της πάνω στη Γη».

«Ω θεοί! Φυσικά!» Η Κασσάνδρα πέρασε την παλάμη πάνω από το πρόσωπό της και του χαμογέλασε. «Πώς μου ξέφυγε;»

«Κοίτα, εγώ είχα περισσότερα στοιχεία για να φτάσω σε αυτό το συμπέρασμα. Για την ακρίβεια, την είδα», εξήγησε. «Στο διάδρομο όπου είχαμε κρυφτεί με την Έλεν. Η Έριδα και ο Άρης μοιάζουν πολύ, σαν να είναι δίδυμοι, ας πούμε, μόνο που το σώμα του θεού είναι καλυμμένο από μπλε χρώμα. Αυτό ήταν που με μπέρδεψε».

«Πώς ξέρεις τι όψη έχει ο Άρης;» ρώτησε η Κλερ καρφώνοντας το βλέμμα της στον Λούκας. «Οι Έλληνες τον απεχθάνονταν τόσο, ώστε μετά βίας τον αναφέρουν στους μύθους τους, πόσω μάλλον να περιγράψουν με λεπτομέρειες την εμφάνισή του».

Έπρεπε να το περιμένω πως η Κλερ θα σκάλωνε σε αυτό το σημείο, σκέφτηκε ο Λούκας. Αναστέναξε και είπε την αλήθεια.

«Έχω δει τον Άρη. Βρήκα τρόπο να κατέβω στον Κάτω Κόσμο και ήμουν εκεί όταν ο θεός επιχείρησε να προκαλέσει την Έλεν και τον Ωρίωνα».

Βλέποντας τους υπόλοιπους να τον κοιτάζουν σαν χαμένοι, χάσκο-

ντας, άρχισε να τους εξηγεί για τη διάρρηξη στο Γκετί, τις ιδιότητες των οβολών και το ότι είχε δώσει έναν στην Έλεν. Δε ζήτησε συγγνώμη για καμιά από εκείνες τις αποφάσεις του.

«Και για ποιο λόγο δε μας είπες κάτι;» ρώτησε η Αριάδνη σφίγγοντας τα δόντια της.

«Δε θα με καταλαβαίνατε», είπε ο Λούκας απηχώντας συνειδητά αυτό που είχε πει ο Ματ λίγες στιγμές νωρίτερα. «Το μόνο που έχει σημασία είναι ότι η Έλεν μπορεί και ονειρεύεται ξανά».

«Κοίτα, όλοι μας είμαστε αφοσιωμένοι στην προστασία της Έλεν, οπότε αν είχες έρθει να μας μιλήσεις για την ιδέα σου, το *ξέρεις* πως θα συναινούσαμε στη διάρρηξη για να σώσουμε τη ζωή της. Άρα, γιατί το έκανες μόνος σου; Λούκας, τι θα συνέβαινε αν σε έβλεπε κάποιος;» ρώτησε ο Ιάσονας πολύ σοβαρά. «Το Γκετί είναι γεμάτο κάμερες ασφαλείας».

«Αυτό δεν ήταν πρόβλημα», απάντησε ο Λούκας με απόλυτη σιγουριά.

Ο ξάδερφός του τον κοίταξε σαν να υποψιαζόταν κάτι, όμως ο Λούκας κούνησε το κεφάλι του μια φορά προειδοποιώντας τον να μην το συνεχίσει. Ο Ιάσονας τον ήξερε τόσο καλά, ώστε κατάλαβε πως προσπαθούσε να του πει κάτι. Σεβάστηκε την επιθυμία του και δεν επέμεινε περισσότερο για την ώρα, όμως ο Λούκας ήξερε ότι η ικανότητά του να γίνεται αόρατος πιθανότατα δε θα έμενε μυστική μέχρι το επόμενο ξημέρωμα, τώρα που ο Ιάσονας είχε τις υποψίες του. Ο Λούκας ήταν πρόθυμος να αποκαλύψει το συγκεκριμένο μυστικό, από τη στιγμή που κανείς δεν υποψιαζόταν κάτι για το άλλο, πολύ πιο τρομακτικό μυστικό του.

«Παιδιά!» φώναξε ανήσυχη η Νόελ από την εξώπορτα. Όλοι αντέδρασαν ακούγοντας τον τόνο της φωνής της.

«Μαμά;» φώναξε ο Λούκας και σηκώθηκε από την καρέκλα του. Την επόμενη στιγμή, η Νόελ εμφανίστηκε στο κατώφλι λαχανιασμένη. Κοίταζε αλαφιασμένη τριγύρω καθώς μετρούσε κεφάλια. Το άθροισμα δεν ήταν αυτό που έλπιζε.

«Πού είναι η Έλεν;» ρώτησε με την ταραχή της να εντείνεται.

«Την άφησα στο κατάστημα», έσπευσε να απαντήσει ο Λούκας.

«Αχ, όχι», μουρμούρισε η Νόελ προσπαθώντας να πιάσει σωστά το κινητό της, ενώ ήδη σχημάτιζε έναν αριθμό. Το νούμερο του πατέρα του, συνειδητοποίησε ο Λούκας. Ο Κάστορας βρισκόταν ακόμη στο Κονκλάβιο μαζί με τους Εκατό Εξαδέλφους. Τυχόν αποχώρηση από τη σύσκεψη θα μπορούσε να ερμηνευτεί ως ασέβεια. Κάθε απόφαση που είχε ληφθεί μέχρι εκείνο το σημείο από το Κονκλάβιο ενδεχομένως να ακυρωνόταν, κι αυτό το γνώριζε η μητέρα του.

«Μαμά! Είσαι σίγουρη γι' αυτό που κάνεις;»

«Δε με νοιάζει κανένα Κονκλάβιο! Ο Κάστορας και ο Πάλλας πρέπει να έρθουν εδώ *αμέσως*. Έχουν ξεσπάσει ταραχές στο κέντρο της πόλης, Λούκας. Ακριβώς μπροστά από το κατάστημα των Χάμιλτον!»

Η λάβρα έκαιγε την επιδερμίδα της Έλεν κάνοντάς τη να τσούζει και να ερεθίζεται από τον ιδρώτα. Ο κατάξερος αέρας μύριζε σαν αναμμένο σπίρτο και κυμάτιζε σαν την επιφάνεια μιας λίμνης. Το φως την τύφλωνε, κι ας μη φαινόταν να υπάρχει πραγματικός ήλιος.

Ο Ωρίωνας άφησε τις παλάμες της για να μπορέσει να στρίψει και να αντικρίσει το μοναδικό δέντρο στους ερημότοπους. Τρία μικρά κορίτσια έστεκαν στη σκιά του. Οι λεπτοί ώμοι τους έτρεμαν καθώς έκλαιγαν. Ο Ωρίωνας έγνεψε στην Έλεν να τον ακολουθήσει, ώστε να πλησιάσουν μαζί τις Ερινύες. Οι τρεις αδερφές άπλωσαν φοβισμένα τα χέρια τους η μια προς την άλλη. Όταν έκανε ένα ακόμη βήμα ο Ωρίωνας, πιάστηκαν όλες μαζί σε μια θλιβερή αγκαλιά.

«Στάσου». Η Έλεν ακούμπησε την παλάμη της στο μπράτσο του νεαρού. «Δε θέλω να τις φοβίσω».

«Ήρθες να μας σκοτώσεις, Καταβάτρια;» ρώτησε η μεσαία. Η φωνή της εξακολουθούσε να ακούγεται παιδική, αν και τραχιά από τα δάκρυα. Τώρα που η Έλεν μπορούσε να τις δει καθαρά, χωρίς να αισθάνεται την επιρροή τους, απόρησε πώς μπόρεσε να νομίσει πως ήταν μεγάλες γυναίκες. Μπροστά της έβλεπε τρία παιδιά.

«Ξέρουμε πως εσείς οι Επίγονοι μας μισείτε και θέλετε να μας δείτε νεκρές», κλαψούρισε η Ερινύα στα αριστερά. «Μα δε θα τα καταφέρετε».

«Δε θέλουμε να σας κάνουμε κακό. Ήρθαμε να σας βοηθήσουμε». Η Έλεν σήκωσε τις παλάμες, σε μια ειρηνική χειρονομία. «Αυτό δε θέλατε την πρώτη φορά που με οδηγήσατε εδώ; Να επιστρέψω κάποια στιγμή και να σας βοηθήσω;»

Οι Ερινύες ρουφούσαν τις μύτες τους και ζάρωναν τα κορμιά τους, ενώ συνέχιζαν να αγκαλιάζονται έντρομες. Με αργές κινήσεις ο Ωρίωνας κατέβασε το σακίδιό του και το ακούμπησε στο έδαφος, κοιτάζοντάς τες με καλοσύνη όπως έσκυβε, για να είναι σίγουρος πως δε θα τις τρομάξει. Στην Έλεν φαινόταν σαν να προσπαθούσε να πλησιάσει ένα κοπάδι φοβισμένων ελαφιών, πάντως η τακτική του έμοιαζε να φέρνει αποτέλεσμα. Οι Ερινύες τον παρατηρούσαν προσεκτικά, με γουρλωμένα μάτια και σουφρωμένα χείλη, όμως έδειχναν κάπως πιο ήρεμες.

«Σας φέραμε κάτι να πιείτε», είπε ευγενικά ο Ωρίωνας καθώς άνοιγε το σακίδιο κι έβγαζε από μέσα τα τρία παγούρια.

«Φαρμάκι;» ρώτησε η κλαψιάρα στα αριστερά. «Σίγουρα κόλπο είναι για να μας στείλετε στα Τάρταρα. Σας το *εξήγησα* ήδη. Δε θα τα καταφέρετε».

«Αδερφές, ίσως είναι καλύτερα έτσι», είπε η μικρότερη στα δεξιά, με μια ψιλή, αδύναμη φωνή που μετά βίας ακουγόταν. «Νιώθω τόσο κουρασμένη».

«Το ξέρω πως είστε κουρασμένες», είπε η Έλεν και η καρδιά της μάτωσε για τα τρία κορίτσια. «Και ξέρω τι σημαίνει να νιώθεις πραγματική κούραση».

«Εμείς θέλουμε μονάχα να σας ανακουφίσουμε από τα βάσανά σας», εξήγησε ο Ωρίωνας. Ακούστηκε τόσο ευγενικός, ώστε η Ερινύα στα αριστερά έδειξε να το σκέφτεται κι έκανε μισό βήμα προς το μέρος του.

«Δεν υπάρχει αναπαμός από τα βάσανά μας», είπε η αρχηγός στη μέση συγκρατώντας την αδερφή της. «Εσείς οι Επίγονοι μπορεί να βρίσκετε τη γαλήνη, ίσως και την ευτυχία καμιά φορά, όμως εμείς οι *Ερινύες* ζούμε ένα διαρκές μαρτύριο. Γεννηθήκαμε από αίμα χυμένο από χέρι πατροκτόνου. Είναι η μοίρα μας να ζητάμε εκδίκηση για κάθε άδικο θάνατο».

Η αρχηγός αγριοκοίταξε τον Ωρίωνα κι εκείνος έστρεψε το βλέμμα

του ικετευτικά προς το μέρος τους. Η Έλεν έκανε ένα βήμα προς την πλευρά του για να τον ηρεμήσει. Είχε αρχίσει να χάνει την αυτοσυγκέντρωσή του, να ξεχνά για ποιο λόγο βρίσκονταν εκεί. Ο Ωρίωνας κανονικά δεν ήταν έτσι.

«Δε σκότωσα τον πατέρα μου, όσο κι αν θα το ήθελαν αυτό οι Μοίρες», δήλωσε με σταθερή φωνή. «Γεννήθηκα μέσα στην πίκρα, αλλά επέλεξα να μην την αφήσω να με διαποτίσει».

«Για μας, όμως, τέτοια επιλογή δεν υπάρχει, πρίγκιπα», ψιθύρισε η μικρότερη. «Οι φόνοι δε φεύγουν στιγμή από το νου μας».

«Εμείς οι Ερινύες δε θα μπορέσουμε ποτέ να ξεχάσουμε το αίμα που έχυσαν οι δικοί σας. Θυμόμαστε την κάθε στιγμή», είπε η αρχηγός με βαθιά θλίψη. Τα τρία κορίτσια άρχισαν και πάλι να κλαίνε.

«Γι' αυτό βρισκόμαστε κι εμείς εδώ. Η φίλη μου κι εγώ πιστεύουμε πως αρκετά υποφέρατε για τις αμαρτίες των Επιγόνων», είπε ο Ωρίωνας με τη βελούδινη φωνή του. «Θέλουμε απλά να σας δώσουμε λίγο νερό να πιείτε. Δε διψάτε;»

«Δεν έχουμε πιει ούτε στάλα εδώ και πάνω από τρεις χιλιάδες χρόνια», απάντησε η Ερινύα στα αριστερά.

Και οι τρεις τους έμπαιναν στον πειρασμό, αυτό ήταν φανερό. Είχε τέτοια ζέστη και ξηρασία, ακόμη και στη σκιά εκείνου του θλιβερού δέντρου, ώστε η Έλεν, συνηθισμένη στις στερήσεις όλο αυτό το διάστημα, ένιωθε μια τρομερή ανάγκη να βρέξει λίγο το στόμα της. Τελικά, η μικρότερη αδερφή πέρασε μπροστά. Τα πόδια της ήταν τόσο αποστεωμένα και αδύναμα, ώστε σχεδόν λύγιζαν.

«Εγώ διψάω πολύ. Θέλω να πιω», είπε με την ψιλή, ψιθυριστή φωνή της.

Τα ισχνά χέρια της έτρεμαν καθώς άπλωνε τις παλάμες της. Ο Ωρίωνας ξεκούμπωσε το καπάκι και τη βοήθησε να κρατήσει το παγούρι καλά και να το φέρει στα χείλη της. Ήπιε μια μικρή γουλιά κι ύστερα κοίταξε το νεαρό Επίγονο σοκαρισμένη. Άρπαξε το παγούρι και το έγειρε πίσω, πίνοντας ολόκληρο το περιεχόμενό του με διαδοχικές, ηχηρές γουλιές, πριν πέσει λιπόθυμη πάνω στον Ωρίωνα. Εκείνος την έπιασε και τη συγκράτησε ρίχνοντας μια καθησυχαστική ματιά στην Έλεν.

«Τη σκότωσες!» αναφώνησε η κλαψιάρα.

«Δεν μπορεί να μας σκοτώσει», είπε η αρχηγός. «Δες, σαλεύει».

Η πιο μικρή αδερφή γραπώθηκε από το πουκάμισο του Ωρίωνα και έκρυψε το πρόσωπό της πάνω στο στήθος του. Εκείνος της χάιδεψε τα μαλλιά με το ελεύθερο χέρι του και κάτι της ψιθύρισε τρυφερά στο αφτί, ενώ οι ώμοι της άρχιζαν να τρέμουν. Η Έλεν κατάλαβε από τον τόνο της φωνής του πως της έλεγε ότι όλα ήταν καλά κι εκείνη ασφαλής. Η πιο μικρή Ερινύα τίναξε ξαφνικά το κεφάλι της προς τα πίσω φανερώνοντας πως δεν πονούσε ούτε έκλαιγε. Γελούσε.

«Αδερφές», αναστέναξε. «Είναι... παράδεισος! Οι Διάδοχοι μας έφεραν να πιούμε τον παράδεισο!»

Η Έλεν πέρασε γρήγορα τα υπόλοιπα παγούρια στις άλλες δύο Ερινύες και τις παρακολούθησε καθώς απολάμβαναν την ίδια ακριβώς ευφορία με την αδερφή τους. Η μικρότερη φίλησε τον Ωρίωνα στο μάγουλο με ευγνωμοσύνη και ύστερα ρίχτηκε στις ορθάνοιχτες αγκαλιές των δύο μεγαλύτερων αδερφών της. Τα τρία κορίτσια έκλαιγαν από ευτυχία καθώς αγκαλιάζονταν, χοροπηδούσαν, τσίριζαν και γελούσαν ταυτόχρονα. Έμοιαζαν με τρία απλά κορίτσια, που ξεκαρδίζονταν σε κάποια γιορτή.

Η Έλεν στράφηκε στον Ωρίωνα και τον είδε να κοιτάζει επίμονα τα τρία κορίτσια με έντονα, αλλά φαινομενικά αλληλοσυγκρουόμενα συναισθήματα. Πήγε και στάθηκε κοντά του προσπαθώντας να τον καθησυχάσει όσο περισσότερο μπορούσε. Έμοιαζε ταραγμένος από την αναφορά στον πατέρα του και η κοπέλα ήθελε να του πει πως όλα αυτά δεν είχαν πια καμιά σημασία. Οι Επίγονοι είχαν λυτρωθεί από τις Ερινύες και σύντομα θα συναντούσε και πάλι τον πατέρα του.

«Είχες δίκιο», είπε η Έλεν. Εκείνος γύρισε και της χαμογέλασε απορημένος. «Το ότι καταφέραμε να τις απελευθερώσουμε ήταν πολύ ανώτερο από την αιώνια ευτυχία».

Έστρεψαν ξανά την προσοχή τους στα κορίτσια, που συνέχιζαν το ξέφρενο πανηγύρι τους. Τότε η Έλεν ανασήκωσε τους ώμους κι έκανε μια γκριμάτσα, δήθεν πως το σκεφτόταν ακόμη. Ο Ωρίωνας γέλασε με το αστείο της, όμως δε μίλησε. Απλά πέρασε το μπράτσο του γύρω από

τους ώμους της. Οι δυο τους παρακολουθούσαν τις τρεις αδερφές να αγκαλιάζονται και να χορεύουν.

Η πιο μικρή ήταν η πρώτη που ξέκοψε. Στην αρχή έμοιαζε σαν να είχε κουραστεί από όλη εκείνη τη χαρά και να είχε ανάγκη να καθίσει για λίγο. Απομακρύνθηκε παραπατώντας από τις άλλες και κάλυψε τα μάτια της με τη μια παλάμη. Ο Ωρίωνας άφησε αμέσως την Έλεν κι έτρεξε να τη βοηθήσει, καθώς το κορίτσι φαινόταν έτοιμο να καταρρεύσει. Έγειρε το κεφάλι της. Κόκκινες στάλες κυλούσαν από τα μάτια της και λέκιαζαν το λευκό φόρεμά της. Οι αδερφές της την πήραν από τον Ωρίωνα ρωτώντας να μάθουν τι είχε συμβεί. Λίγο μετά άρχισαν κι εκείνες να δακρύζουν.

«Τι έγινε;» ρώτησε η Έλεν τον Ωρίωνα.

«Δεν ξέρω. Το μόνο που είπε ήταν πως δεν μπορούσε να διώξει τα πρόσωπά τους από το νου της», απάντησε εκείνος συνοφρυωμένος. Παρατηρούσε ανήσυχος τα κορίτσια να μαζεύονται σε κύκλο και κάτι να λένε μεταξύ τους. Μάλλον κατέληξαν σε κάποιο συμπέρασμα, καθώς η αρχηγός πλησίασε τους Επιγόνους.

«Φαίνεται πως αυτή η ευτυχία δεν έμελλε να διαρκέσει», είπε.

Τα δύο άλλα κορίτσια συνέχιζαν να αγκαλιάζονται σφιχτά κλαίγοντας. Η Έλεν ήθελε απεγνωσμένα να βοηθήσει. Ο Ωρίωνας γονάτισε και μάζεψε από κάτω τα πεταμένα παγούρια προσπαθώντας να διακρίνει αν είχε απομείνει καθόλου νερό, αλλά και τα τρία ήταν άδεια.

«Θα σας φέρουμε κι άλλο», υποσχέθηκε, όμως η αρχηγός κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

«Όσο κι αν θέλω να νιώσω και πάλι όπως πριν, φοβάμαι πως ό,τι κι αν γίνει, δε θα κρατήσει για πολύ», είπε θλιμμένα η Ερινύα. «Δεν μπορούμε να σας ανταποδώσουμε το δώρο αυτό, όμως θα θέλαμε κάτι να σας προσφέρουμε για τις λίγες στιγμές ευτυχίας που μας χαρίσατε».

«Ένα δώρο για το δώρο που δε θα ξεχάσουμε ποτέ», βόγκηξε η κλαψιάρα.

«Είστε και οι δύο ελεύθεροι από κάθε χρέος αίματος», είπε η αρχηγός κάνοντας μια χειρονομία σαν να τους ευλογούσε. «Ποτέ ξανά δε θα σας βασανίσουμε».

Έκανε πίσω και πήγε να συναντήσει τις αδερφές της. Οι τρεις τους άρχισαν να υποχωρούν προς τις σκιές του δέντρου τους.

«Σταθείτε! Μην απογοητεύεστε», τις θερμοπαρακάλεσε ο Ωρίωνας. «Ίσως να μη σας φέραμε αρκετό νερό. Αν φέρουμε κι άλλο...»

«Ωρίωνα, όχι», είπε η Έλεν και ακούμπησε την παλάμη της στο μπράτσο του για να τον εμποδίσει να τις ακολουθήσει. «Έχουν δίκιο. Θα μπορούσαμε να περάσουμε μια αιωνιότητα φέρνοντάς τους νερό, όμως τελικά η ευτυχία είναι απλά μια εμπειρία. Δεν μπορεί να διαρκέσει για πάντα. Τώρα το καταλαβαίνω. Η Περσεφόνη πρέπει να εννοούσε κάποιον άλλο ποταμό».

«Κι αν εννοούσε αυτόν;» ρώτησε ο Ωρίωνας καθώς ο εκνευρισμός έκανε τη φωνή του να τσακίζει. «Αν αυτή είναι η μόνη ελπίδα που έχουμε να τις βοηθήσουμε;»

Η Έλεν τον κοίταξε κατευθείαν στα φωτεινά, πράσινα μάτια του και κούνησε το κεφάλι της βουβά. Δεν ήξερε τι άλλο μπορούσαν να κάνουν. Το κεφάλι της μικρότερης αδερφής ξεπρόβαλε από τις πυκνές σκιές.

«Σας ευχαριστούμε», ψιθύρισε, προτού τρυπώσει και πάλι στο απόλυτο σκοτάδι, στην άλλη πλευρά του κορμού του δέντρου.

«Πρέπει να τις βοηθήσουμε», είπε επιτακτικά ο Ωρίωνας. «Δε γίνεται να τις εγκαταλείψουμε, να τυραννιούνται έτσι για πάντα!»

«Δε θα τις εγκαταλείψουμε! Σου τ' ορκίζομαι, θα συνεχίσουμε να προσπαθούμε, μέχρι να βρούμε το σωστό ποταμό!» Ξαφνικά το βλέμμα της Έλεν θόλωσε. Η κοπέλα έκλεισε τη χούφτα της γύρω από το μπράτσο του Ωρίωνα για να μην πέσει.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο νεαρός Επίγονος προσπαθώντας να σταθεί όρθιος. Το τοπίο θάμπωσε και η Έλεν ένιωσε τον κόσμο να επιβραδύνει, σαν να ετοιμαζόταν να ξυπνήσει.

«Νομίζω πως μας ζητούν να φύγουμε», του είπε η κοπέλα. Έπλεξε τα χέρια της γύρω από το λαιμό του Ωρίωνα και κρατήθηκε γερά...

Ο Ματ και η Κλερ παράτησαν το αυτοκίνητο, μόλις συνειδητοποίησαν πως δεν υπήρχε περίπτωση να διαλυθεί το μποτιλιάρισμα στο οποίο εί-

χαν πέσει εκείνη τη νύχτα, και άρχισαν να τρέχουν στο σκοτεινό, έρημο δρόμο που οδηγούσε στο κέντρο της πόλης.

Κανονικά, δεν έπρεπε να το κάνουν αυτό, όμως κανείς τους δεν είχε διάθεση να καθίσει στην ασφάλεια του σπιτιού της οικογένειας Δήλος, την ώρα που οι Επίγονοι ρίχνονταν στη μάχη. Ο Ματ είχε προσβληθεί, μάλιστα, ακούγοντας την Αριάδνη να τον εκλιπαρεί να μείνει εκεί, λες και ήταν κανένα ανυπεράσπιστο παιδάκι. Είχε προσπαθήσει να διαμαρτυρηθεί, όμως η Αριάδνη, ο Λούκας και ο Ιάσονας έφυγαν τρέχοντας τόσο γρήγορα, ώστε ο Ματ μετά βίας πρόλαβε να τους δει να κινούνται, πόσω μάλλον να προλάβει να πει κάτι. Πραγματικά τον ενοχλούσε αυτό το πράγμα.

Η Κασσάνδρα τούς προειδοποίησε να μην πάνε. Η κοινή λογική την έκανε να προβλέψει πως κάτι τέτοιο πιθανότατα θα εξόργιζε τους άλλους. Ο Ματ το προτιμούσε όταν η Κασσάνδρα χρησιμοποιούσε τα ασυνήθιστα μεγάλα αποθέματα κοινής λογικής που διέθετε, αντί για το μαντικό της χάρισμα, προκειμένου να διαβλέπει το μέλλον. Ο ίδιος, πάντως, δεν άντεχε άλλο να παρακολουθεί τις Μοίρες να βγαίνουν από μέσα της, λες κι έσκαβαν το κορμί της για να φύγουν.

Ήταν ένα από τα πολλά πράγματα που έκαναν τον Ματ να αμφιβάλλει για την αξία των «χαρισμάτων» που διέθεταν οι Επίγονοι, τα οποία τους είχαν δώσει οι υποτιθέμενοι θεοί πριν από χιλιετίες. Τι αξία είχαν οι Μοίρες, από τη στιγμή που χρησιμοποιούσαν τους ανθρώπους σαν σκεύη τα οποία γέμιζαν και άδειαζαν κατά βούληση, πριν τα πετάξουν τελικά; Παρότι ο Ματ απεχθανόταν τη βία, όταν αναλογιζόταν πόσο βασάνιζαν οι Μοίρες τους Επιγόνους, ένιωθε την ανάγκη να κάνει κάτι δυναμικό, κατά προτίμηση φορώντας δύο σιδερένιες γροθιές.

Καθώς πλησίαζαν στο κέντρο της πόλης, άκουγαν φωνές και αρκετές κραυγές, όμως οι ήχοι δεν ήταν ομοιόμορφοι. Από ένα σημείο ακούγονταν τσιρίδες φόβου, από κάπου αλλού ζωηρές επευφημίες. Ήταν λες και το πλήθος είχε χωριστεί σε ομάδες που παρακολουθούσαν διαφορετικές ταινίες.

«Στάσου, Κλερ», είπε ο Ματ καθώς έφταναν σε μια μισοσκότεινη γωνία. «Τα φώτα έχουν σβήσει προς τα εκεί».

«Μα από εκεί είναι το κατάστημα των Χάμιλτον», διαμαρτυρήθηκε εκείνη.

«Το ξέρω, όμως είναι καλύτερα να γυρίσουμε πίσω και να πάμε από την αλέα. Θέλω πρώτα να πάρω μια ιδέα για το τι συμβαίνει, πριν ορμήσουμε στο κέντρο του δρόμου».

Η Κλερ συμφώνησε, οπότε πέρασαν απαρατήρητοι πίσω από το κατάστημα. Στο δρομάκι επικρατούσε ηρεμία, αν και έφταναν ως εκεί οι υψωμένες φωνές του πλήθους. Ήταν σαν να περνούσαν κοντά από κάποιο στάδιο όπου έδινε συναυλία ένα ροκ συγκρότημα. Είχαν την αίσθηση πως κάτι πολύ σημαντικό συνέβαινε εκεί κοντά, όμως ένιωθαν αποστασιοποιημένοι από αυτό.

«Θεέ μου, τι σκοτάδι είναι αυτό», είπε η Κλερ με φωνή που έτρεμε από το φόβο.

«Ναι, και δεν είναι φυσιολογικό σκοτάδι», μουρμούρισε νευρικά ο Ματ καθώς έφταναν στην πίσω είσοδο του καταστήματος.

«Νομίζω πως έχω ξαναδεί κάτι τέτοιο», ψιθύρισε η Κλερ και έτριψε τα μπράτσα της για να διώξει το κρύο ή το φόβο. «Ήταν τότε που δέχτηκε επίθεση ο Έκτορας από τον Αυτομέδοντα και του Εκατό Εξαδέλφους στους σχολικούς αγώνες. Το ίδιο πυκνό σκοτάδι κάλυψε τα πάντα. Νομίζω πως σημαίνει ότι έχει περάσει από εδώ κάποιος Άρχοντας των Σκιών».

Μέσα στο κατάστημα επικρατούσε χάος. Τραπέζια αναποδογυρισμένα, βάζα με καραμέλες σπασμένα στο πάτωμα, τα πάντα καλυμμένα από ένα στρώμα αλευριού που πρέπει να είχε σκορπιστεί επίτηδες, καθώς υπήρχαν αρκετά σκισμένα πακέτα. Ο Ματ και η Κλερ προχώρησαν προσεκτικά μέχρι την μπροστινή πλευρά. Αναζητούσαν τυχόν τραυματίες που είχαν πέσει αναίσθητοι εκεί, ελπίζοντας με όλη τους την ψυχή να μη βρουν τον Τζέρι ή την Κέιτ. Ευτυχώς, στο κατάστημα δεν υπήρχε ψυχή.

Το σκοτάδι έμοιαζε να πυκνώνει όσο προχωρούσαν, οπότε ο Ματ και η Κλερ βγήκαν στα τυφλά στο δρόμο. Κοντοστάθηκαν καθώς τα μάτια τους συνήθιζαν τη μαύρη ομίχλη που είχε αφήσει πίσω του ο Άρχοντας των Σκιών. Από το δρόμο κατηφόριζε ένας όχλος μασκαράδων. Ακολουθούσαν μια ψηλή γυναίκα. Όταν διαλύθηκε κάπως το σκοτάδι, ο Ματ μόρφασε ενστικτωδώς.

«Αυτή πρέπει να είναι η Έριδα», είπε με σιγανή φωνή στην Κέιτ.

«Και τότε αυτός ποιος είναι;» ρώτησε εκείνη στραμμένη προς τον απέναντι δρόμο. Έδειχνε ένα ψηλό, κοκαλιάρικο αγόρι, το οποίο έμοιαζε να έχει σχηματιστεί από περισσευούμενα κομμάτια. Τα χέρια του παραήταν μακριά για το σώμα του, ενώ περπατούσε με τα πόδια κυρτωμένα, καμπουριάζοντας παράλληλα. Παρότι ήταν ψηλός, έμοιαζε να *σέρνεται* παρά να περπατά. Συνεχίζοντας να τον δείχνει βουβαμένη από το φόβο, η Κλερ οπισθοχώρησε κι έπεσε πάνω στον Ματ. Εκείνος ένιωσε το κορμί της να τρέμει, ενώ οι κοφτές ανάσες που έπαιρνε απειλούσαν να μετατραπούν σε κραυγές μέσα στο λαιμό της.

Ο Ματ την ήξερε από το νηπιαγωγείο κι αν υπήρχε ένα πράγμα για το οποίο ήταν απόλυτα σίγουρος, αυτό ήταν πως η Κλερ Αόκι δεν τρόμαζε εύκολα. Παρατηρώντας τριγύρω τη συμπεριφορά του πλήθους, ο Ματ έβλεπε ανθρώπους να τρέχουν πέρα δώθε, φοβισμένοι πέρα από κάθε όριο. Ήταν λες και ο κάθε άνθρωπος ξεχωριστά καταδιωκόταν από τον προσωπικό, χειρότερο εφιάλτη του.

«Πρέπει να είναι κάποιος άλλος θεός, σαν την Έριδα». Η φωνή του έτρεμε καθώς μιλούσε. «Σκέψου, Κλερ! Η Έριδα είναι αδερφή του Άρη και η προσωποποίηση του χάους. Κάνει τους ανθρώπους να θέλουν να προκαλέσουν χαμό. Λοιπόν, τι νιώθουμε όταν κοιτάζουμε εκείνο το ανατριχιαστικό αγόρι;»

«Πανικό;» ξεφύσηξε η Κλερ προσπαθώντας να διατηρήσει την ψυχραιμία της. «Μα νόμιζα πως ο θεός Πάνας ήταν τράγος!»

«Όχι, όχι, δεν είναι εκείνος ο αναθεματισμένος σάτυρος! Υπήρχε κι ένας άλλος», γκρίνιαξε ο Ματ προσπαθώντας να εντοπίσει την απάντηση στη μνήμη του. Το μπερδεμένο, αιμομικτικό γενεαλογικό δέντρο των θεών εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά του. «Ο Άρης, ο θεός του πολέμου, συνοδεύεται από την Έριδα, τη θεά της διχόνοιας, και ακολουθεί ο γιος του, ο Τρόμος. Αυτό το φρικτό παιδί πρέπει να είναι ο Τρόμος».

«Ματ», αναφώνησε η Κλερ δείχνοντας με το ένα χέρι προς τη μια πλευρά και με το δεύτερο προς την άλλη. «Οι δύο όχλοι κατευθύνονται προς το ίδιο σημείο!»

Ο Ματ ένιωσε την καρδιά του να σφίγγεται. Η Έριδα και ο ανιψιός

της οδηγούσαν τις αφιονισμένες ομάδες τους προς τη διασταύρωση απέναντι από το μαγαζί των Χάμιλτον.

Βήμα βήμα οι απαίσιοι θεοί παρέσυραν τους ανήμπορους να αντιδράσουν οπαδούς τους όλο και πιο κοντά σε μια αναπόφευκτη σύγκρουση. Ακόμη κι ο Ματ με την Κλερ, παρότι κατέβαλλαν συνειδητή προσπάθεια να ελέγξουν τις αντιδράσεις τους, αισθάνονταν όλο και πιο φρενιασμένοι καθώς πλησίαζαν οι θεοί. Τελικά, σαν φελλός που σκάει από κουνημένο μπουκάλι σαμπάνιας, η ομάδα που περιστοίχιζε τον Τρόμο συνάντησε τον όχλο γύρω από την Έριδα, οπότε ακολούθησε πανικός. Μέσα στο χαμό, ο Ματ είδε τη θεά να γελά και τον κακοφορμισμένο ανιψιό της να καγχάζει με ικανοποίηση στο πλευρό της.

Τρομοκρατημένοι άνθρωποι συγκρούονταν με τους μασκαρεμένους επιδρομείς, ξεσπώντας σε μια φρενίτιδα καταστροφής και φόβου. Ο Ματ και η Κλερ δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε πέρα από το να φύγουν από τη μέση. Πιάνοντας σφιχτά το χέρι της φίλης του, ο Ματ την τράβηξε πίσω από ένα σταθμευμένο αυτοκίνητο, έσκυψε και έβαλε το σώμα του σαν ασπίδα για να την προστατεύει από τα γυαλιά και τα χαλάσματα που εκτοξεύονταν ολόγυρα.

Έμειναν εκεί αγκαλιασμένοι προσπαθώντας να ελέγξουν τα συναισθήματά τους, ώστε να μην παρασυρθούν στη συμπλοκή. Η ατμόσφαιρα έζεχνε από τη μυρωδιά ξινισμένου γάλακτος και καμένου πλαστικού. Ο Ματ παρατήρησε πως οι μυρωδιές έμοιαζαν να επηρεάζουν τις αντιδράσεις των ανθρώπων. Όσο πιο έντονη η μυρωδιά τόσο μεγαλύτερη η αντίδραση του πλήθους αλλά και η δική του.

Το φως της λάμπας στο δρόμο από πάνω τους ατόνισε και λίγο μετά εξαφανίστηκε καθώς ένα σκοτεινό πέπλο κάλυψε τη διασταύρωση. Ο Ματ δεν μπορούσε να δει περισσότερο από εξήντα πόντους μπροστά του.

«Το κάνετε εσείς οι δύο εδώ;» βρυχήθηκε μια φωνή μέσα από την καρδιά του σκότους.

Η φωνή του Λούκας, συνειδητοποίησε ο Ματ ταραγμένος.

«Ελάτε», είπε ο Επίγονος προτείνοντάς τους το χέρι του μέσα από τις πυκνές πτυχές του σκοτεινού μανδύα του και γνέφοντάς τους να τον

ακολουθήσουν. «Θα σας κρύψω εδώ, μέχρι να μπορέσω να σας πάω κάπου όπου θα είστε ασφαλείς».

Ο Ματ και η Κλερ δίστασαν. Κανείς τους δεν ήθελε να τον πλησιάσει. Καθώς έκαναν πίσω, οι σκιές διαλύθηκαν κι απομακρύνθηκαν από τον Λούκας. Η φωνή του είχε μια απειλητική χροιά, το ίδιο και οι σκοτεινοί έλικες που πλέκονταν γύρω του. Τα γαλάζια μάτια του έμοιαζαν μαύρα κι έδειχνε *τόσο θυμωμένος*.

«Λούκας;» ρώτησε η Κλερ με ασυνήθιστα συγκρατημένη φωνή. «Είσαι, πώς να το πω, Άρχοντας των Σκιών;»

Ο Λούκας μόρφασε κι έγνεψε καταφατικά, θλιμμένα.

«Καλά, πόσα μυστικά μάς κρατούσες;» ρώτησε ο Ματ, που από τη σαστιμάρα του μουρμούριζε.

Ο Λούκας άνοιξε το στόμα του και κοίταξε ικετευτικά τους φίλους του, όμως ό,τι κι αν σκόπευε να πει, δεν πρόλαβε. Κινούμενοι ταχύτερα από όσο μπορούσε να εστιάσει το βλέμμα του Ματ, ο Ιάσονας και η Αριάδνη εμφανίστηκαν δίπλα τους κάνοντας δεκάδες ερωτήσεις ταυτόχρονα. Ο ξάδερφός τους σήκωσε τις παλάμες του και προσπάθησε να εξηγήσει πως μόλις πρόσφατα είχε ανακαλύψει ότι διέθετε τις δυνάμεις ενός Άρχοντα των Σκιών, όταν τους διέκοψαν για δεύτερη φορά.

«Παιδιά! Πού είναι η Έλεν;» φώναξε αλαφιασμένη η Κέιτ. Όλοι μαζί γύρισαν και είδαν τη γυναίκα να προσπαθεί να τρέξει κουτσαίνοντας προς το λεηλατημένο κατάστημα. Τα ρούχα της ήταν σκισμένα, τα μαλλιά της ανάκατα κι ολόκληρη ήταν καλυμμένη από σκόνες και αλεύρι, σαν να είχε κυλιστεί στα χώματα ενώ πάλευε.

Δίπλα της βρισκόταν ο Έκτορας, ο οποίος κουβαλούσε τον Τζέρι που ήταν αναίσθητος και αιμορραγούσε άσχημα από ένα τραύμα στο κεφάλι.

Τα μάτια του ξανθού γίγαντα γούρλωσαν και το στόμα του άνοιξε ελαφρά. Ο Ματ γύρισε προς τα πίσω και είδε τον Λούκας, την Αριάδνη και τον Ιάσονα να τρέμουν σύγκορμοι. Δεν μπορούσε να ακούσει όσα άκουγαν εκείνοι, όμως κατάλαβε από τις εκφράσεις των προσώπων τους ότι οι Επίγονοι έπεφταν στα χέρια των Ερινυών.

«Ιάσονα, όχι!» ούρλιαξε η Κλερ και πετάχτηκε μπροστά του, πριν προλάβει να επιτεθεί στον αδερφό του.

«Κρατώ την Αριάδνη!» φώναξε ο Ματ και ρίχτηκε πάνω της.

Η Αριάδνη αγρίεψε, τον έγδαρε στο λαιμό και στο στήθος, όμως κατάφερε να συγκρατηθεί, μόλις είδε τον Ματ να αιμορραγεί. Αδιαφορώντας για τις πληγές του, ο νεαρός κάλυψε τα μάτια της με την παλάμη του και την έσφιξε πάνω του, ενώ εκείνη τρανταζόταν από οργή. Ρίχνοντας μια ματιά προς τα πάνω, ο Ματ είδε τον Λούκας να γέρνει το κεφάλι στο πλάι, σαν λιοντάρι που έχει βγει κυνήγι, καθώς έκανε ένα βήμα προς την πλευρά του Έκτορα.

Δεν είχε απομείνει κανείς για να τον συγκρατήσει.

14

Η ΕΛΕΝ ΑΝΟΙΞΕ τα μάτια και είδε το κρυσταλλιασμένο μαξιλάρι δίπλα της, οπότε κατάλαβε πως πρέπει να είχε επιστρέψει στο δωμάτιό της. Ήταν σκοτεινά, όμως επικρατούσε το βαθυγάλανο, απογευματινό σκοτάδι, όχι το απόλυτο μαύρο της νύχτας. Ήταν ξαπλωμένη μπρούμυτα πάνω σε κάτι ακανόνιστο και ζεστό, κάτι που σίγουρα δεν ήταν το στρώμα της.

Όπως ανασηκώθηκε στους αγκώνες της, η Έλεν βρέθηκε να κοιτάζει το κοιμισμένο πρόσωπο του Ωρίωνα. Είπε στον εαυτό της να σηκωθεί από πάνω του, όμως δίστασε. Ο νεαρός Επίγονος ήταν ελαφρώς συνοφρυωμένος, έτσι όπως κοιμόταν, και για κάποιο λόγο η Έλεν το έβρισκε πολύ γλυκό.

Στον Κάτω Κόσμο το πρόσωπό του ήταν απλά υπέροχο, όμως στο δικό τους κόσμο ήταν κυριολεκτικά μαγευτικό. Κάθε στοιχείο πάνω του συνδυαζόταν αρμονικά με τα υπόλοιπα χαρακτηριστικά του σε μια οπτική συμφωνία. Η καμπύλη του μάγουλού του έδενε με το μήκος του λαιμού του, που με τη σειρά του οδηγούσε στο φαρδύ, γεροδεμένο στήθος του. Ήταν γιος της Αφροδίτης και, παρότι η Έλεν ήξερε πως εκείνη η ακαταμάχητη έλξη ήταν ένα από τα χαρίσματα που διέθετε ως Επίγονος, αυτό σε τίποτε δε μείωνε τη γοητεία που της ασκούσε. Εξακολουθούσε να χρειάζεται ένα καλό κούρεμα, όμως ακόμη κι έτσι ήταν πραγματικά ένας Άδωνης, το αποκορύφωμα της αρρενωπής ομορφιάς. Βέβαια, *ανέκαθεν* έτσι ήταν,

συνειδητοποίησε η Έλεν, κι όσο περισσότερο τον κοίταζε τόσο δυσκολότερο της ήταν ακόμη και να σκεφτεί να αποστρέψει το βλέμμα της.

Ανήμπορη να σταματήσει τον εαυτό της, η κοπέλα πέρασε με περιέργεια το δείκτη της κατά μήκος του κάτω χείλους του. Ήθελε απλά να βεβαιωθεί αν ήταν τόσο μαλακό όσο το θυμόταν, όσο μαλακό το είχε αποδώσει ο Μορφέας.

Το σώμα του Ωρίωνα τινάχτηκε από κάτω της και τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα στο άγγιγμά της. Πριν προλάβει να συνειδητοποιήσει απόλυτα πού βρισκόταν, άρπαξε την Έλεν και παραλίγο να την πετάξει πέρα.

«Εγώ είμαι!» έσκουξε εκείνη προσπαθώντας να κρατηθεί από τους ώμους του, ώστε να μην την εκσφενδονίσει πάνω στον κοντινότερο τοίχο.

Προσπαθώντας όπως όπως να σταθεί στα γόνατά του, ο Ωρίωνας κοίταξε τριγύρω για μια στιγμή, με μια σοκαρισμένη κι ελαφρώς αλαφιασμένη έκφραση στο πρόσωπό του. Χαλάρωσε τη λαβή του και άπλωσε τα ακροδάχτυλά του για να αγγίξει τον πάγο που έλιωνε πάνω στο κρεβάτι. Ένα χαμόγελο απλώθηκε στα χείλη του, καθώς έτριβε τους τελευταίους μισολιωμένους κρυστάλλους ανάμεσα στα δάχτυλά του.

Η Έλεν καταλάβαινε, απλά κοιτάζοντάς τον, ότι στο μυαλό του συνέδεε το κρύο που ελαττωνόταν με γοργούς ρυθμούς μέσα στο δωμάτιό της με το διαρκές, απόκοσμο ψύχος στη σπηλιά όπου βρισκόταν η πύλη προς τον Κάτω Κόσμο. Την κατέπληξε το γεγονός ότι είχε εξοικειωθεί σε τέτοιο σημείο με τις εκφράσεις του Ωρίωνα, ώστε μπορούσε κατά βάση να διαβάσει τις σκέψεις του. Ήταν λες και τον ήξερε όλη της τη ζωή. *Ή και περισσότερο*, σκέφτηκε νιώθοντας μια μικρή ανατριχίλα.

«Αυτό είναι το δωμάτιό σου;» τη ρώτησε. Η Έλεν χαμογέλασε και κατένευσε. Εκείνος την κοίταξε κάπως περίεργα. «Μάλιστα... Και τα πλαστικά σεντόνια τι ρόλο βαράνε;»

Έσκασαν κι οι δύο στα γέλια.

«Έπρεπε να τα αγοράσω! Κόντευα να διαλύσω τα κανονικά μου σεντόνια με τις λάσπες που έφερνα από τον Κάτω Κόσμο!» είπε η Έλεν κόβοντας μία στο πόδι του Ωρίωνα. Εκείνος άρπαξε την παλάμη της και την κράτησε εκεί, πάνω στο μηρό του.

«Έλεν, πες την αλήθεια», την πείραξε. «Συνεχίζεις να βρέχεις το κρεβάτι σου, έτσι δεν είναι;»

Εκείνη χαμογέλασε και κούνησε αρνητικά το κεφάλι, ρίχνοντάς του μια ματιά σαν να του έλεγε να μην το παρατραβήξει. Το παιχνιδιάρικο γέλιο σύντομα έσβησε και η πλάκα έδωσε τη θέση της σε μια τεταμένη σιωπή. Για κάποιον ανεξήγητο λόγο, η Έλεν εξακολουθούσε να αγγίζει το μηρό του Ωρίωνα. Τράβηξε απότομα το χέρι της, όμως συνειδητοποίησε πως το είχε μετακινήσει πάνω στη γάμπα του.

Ο νεαρός έγειρε πάνω στα μαξιλάρια και ταυτόχρονα άπλωσε το χέρι για να αγγίξει το μπράτσο της, σαν να είχε ανάγκη να σιγουρευτεί πως η κοπέλα βρισκόταν πράγματι εκεί.

«Δεν προσπαθώ να σου επιτεθώ», ψιθύρισε ενώ το βλέμμα του έμοιαζε να ταξιδεύει αλλού. Πέρασε τα δάχτυλά του πάνω από το μπράτσο της κι έκλεισε τον αγκώνα της μέσα στην παλάμη του. «Οι Ερινύες πράγματι μας απελευθέρωσαν».

«Ναι», ψιθύρισε εκείνη. «Τώρα μπορείς να γυρίσεις στο σπίτι σου».

Η έκφραση δέους που είχε πάρει το πρόσωπό του έσβησε μεμιάς. «Εσύ κι εγώ μπορεί να λυτρωθήκαμε, όμως αυτή η ιστορία δεν έληξε», είπε.

«Όχι ακόμη», συμφώνησε εκείνη, με φωνή οριακά δυνατότερη από ψίθυρο. «Όμως, θα το καταλάβω αν έχεις σημαντικότερα πράγματα που θα θέλεις να κάνεις τώρα».

«Τι είναι αυτά που λες;» τη ρώτησε απορημένος.

«Είσαι ελεύθερος. Μπορείς να συναντήσεις τον πατέρα σου». Η Έλεν δεν άντεχε να τον κοιτάξει. Όπως έψαχνε τριγύρω να βρει κάτι να κάνει με τα χέρια της, συνειδητοποίησε ότι φορούσε ακόμη τα φτερά της νεράιδας. Τα έβγαλε από πάνω της και μίλησε με όσο πιο ψύχραιμη φωνή μπορούσε. «Το καταλαβαίνω αν δε θέλεις να κατέβεις ξανά στον Κάτω Κόσμο μαζί μου».

Τα χείλη του Ωρίωνα μισάνοιξαν και κοίταξε την Έλεν με μισόκλειστα μάτια. «Απίστευτο», μουρμούρισε. «Ενώ σου έχω πει τόσα πράγματα για μένα...»

Ο νεαρός πέταξε τα κουβαριασμένα σκεπάσματα από μπροστά του,

με ένα νευρικό τίναγμα του χεριού και προσπάθησε να σηκωθεί, όμως η Έλεν τον άρπαξε από τα μπράτσα και τον σταμάτησε.

«Ηρέμησε. Έχεις να δεις τον πατέρα σου από όταν ήσουν δέκα χρονών κι άλλωστε αυτή η ιστορία δεν είναι δική σου ευθύνη. Δική μου είναι. Έπρεπε τουλάχιστον να το αναφέρω», είπε απολύτως σοβαρά.

«Σου το εξήγησα ήδη. Είμαι μαζί σου σε αυτή την ιστορία μέχρι τέλους, ό,τι κι αν συμβεί».

«Αυτό έλπιζα πως θα έλεγες», ψιθύρισε εκείνη και του χαμογέλασε με ευγνωμοσύνη. Η αυστηρή του όψη μαλάκωσε, ένα χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπό του κι άφησε την Έλεν να τον βάλει να καθίσει ξανά στο κρεβάτι.

Της ήταν αδύνατο να πάψει να τον αγγίζει. Ο Ωρίωνας πιθανότατα είχε περάσει όλη του τη ζωή προσπαθώντας να ξεφύγει από τα κορίτσια που τον κυνηγούσαν λιγωμένα και ήταν ντροπή για την Έλεν να ξέρει πως σε τίποτε δε διέφερε από εκείνες.

«Οπότε, μην το αφήσεις ακόμη κατά μέρος αυτό, εντάξει;» είπε στρέφοντας το βλέμμα της στον Κλάδο του Αινεία, τον οποίο συνέχιζε να φορά ο Ωρίωνας σαν περικάρπιο γύρω από το χέρι του. Επέτρεψε στον εαυτό της ένα φευγαλέο χάδι κατά μήκος των δαχτύλων του και ύστερα έβαλε τα δυνατά της και κατάφερε να τραβήξει τελείως τα χέρια της από πάνω του.

«Δε νομίζω πως μπορεί να βγει, έτσι κι αλλιώς», απάντησε εκείνος σιγανά.

Η ανάσα του έγινε πιο γοργή, έτσι όπως κοιτάζονταν στα μάτια. Έμοιαζε να χαλαρώνει όπως ξάπλωνε στο κρεβάτι της και ταυτόχρονα να βρίσκεται σε ακόμη πιο έντονη εγρήγορση, οπότε η Έλεν αναρωτήθηκε αν μπορούσε να δει την καρδιά της να χτυπά μέσα στο στήθος της. Για μια στιγμή, ήταν σίγουρη πως θα ανασηκωνόταν για να τη φιλήσει.

Πανικοβλήθηκε προσπαθώντας να σκεφτεί τι θα έκανε εκείνη, αν ο Ωρίωνας το επιχειρούσε. Αυτό δεν ήταν όνειρο και η Έλεν δεν ήξερε κατά πόσο ήταν πράγματι έτοιμη για οτιδήποτε σωματικό, όσο κι αν τον ήθελε εκείνη τη στιγμή. Το βλέμμα του Ωρίωνα πέρασε στιγμιαία από το στήθος της και η προσμονή εξανεμίστηκε από το πρόσωπό του.

«Δεν πειράζει. Δε βιάζομαι, Έλεν», της είπε με πνιχτή φωνή. «Για την ακρίβεια, θα προτιμούσα να αφήσουμε το χρόνο να κυλήσει».

Στο άκουσμα της λέξης «χρόνος», ένα κύμα πανικού μάγκωσε κάθε μυ στο σώμα της Έλεν. Πετάχτηκε από το κρεβάτι, έτρεξε στο παράθυρο και ανασήκωσε τον μπλε μουσαμά. Από το δρόμο που οδηγούσε στο κέντρο της πόλης ακούγονταν ασυνήθιστα δυνατές φωνές.

«Ω Θεέ μου, δεν το πιστεύω ότι ξεχάστηκα!» αναφώνησε η κοπέλα ανάστατη. Επέστρεψε αμέσως στο κρεβάτι, άρπαξε τον Ωρίωνα από το χέρι και τον πήρε μαζί της καθώς πηδούσε από το σπασμένο παράθυρο. «Παράτησα την οικογένειά μου στο επίκεντρο των επεισοδίων!»

Προσγειώθηκαν μαζί κι άρχισαν να τρέχουν, με την Έλεν να προπορεύεται. Την επόμενη στιγμή έφτασαν στο κέντρο της πόλης και σταμάτησαν. Η κοπέλα δυσκολευόταν να πιστέψει αυτό που έβλεπε μπροστά της. Άνθρωποι τους οποίους συναντούσε κάθε μέρα, άνθρωποι με τους οποίους έπιανε κουβέντα καθώς τους σερβίριζε μπισκότα και καφέδες, χτυπούσαν με μανία ο ένας τον άλλον. Ακόμη και ένστολοι αστυνομικοί και πυροσβέστες έτρεχαν φρενιασμένοι, έσπαγαν παράθυρα αυτοκινήτων και έπαιζαν γροθιές στους δρόμους.

«Τι θέλεις να κάνεις;» ρώτησε ο Ωρίωνας έτοιμος να ριχτεί στη μάχη. «Δεν ξέρω ούτε το μέρος ούτε τους ανθρώπους. Ποιοι είναι οι κακοί;»

Η Έλεν ανασήκωσε σαστισμένη τους ώμους παρακολουθώντας τη γενικευμένη σύγκρουση. Φέρνοντας βόλτες γύρω από τον εαυτό της, προσπαθούσε να αποφασίσει ποιον να προστατέψει και σε ποιον να επιτεθεί. Όμως όλοι ήταν γείτονές της ενώ, από όσο μπορούσε να καταλάβει, η συντριπτική πλειονότητα αντιδρούσε έτσι από πανικό και μόνο. Εντόπισε ένα μονοπάτι που άνοιγε μέσα από το πλήθος, οπότε κινήθηκε προς τα εκεί.

Ο Αυτομέδοντας, έχοντας πίσω του τον παλιό φίλο της, τον Ζακ, πετούσε αβοήθητους ανθρώπους από μπροστά του παντελώς αδιάφορος. Με την υπεράνθρωπη δύναμή του εκτόξευε στον αέρα όσους βρίσκονταν στο δρόμο του, λες και ήταν χαρταετοί που κόβονταν από τις καλούμπες τους. Ο Μυρμιδόνας δεν προσπαθούσε εσκεμμένα να βλάψει

τους ανθρώπους, απλά δεν τον απασχολούσε αν όσοι βρίσκονταν γύρω του θα ζούσαν ή θα πέθαιναν.

Ένας άντρας ήταν πεσμένος στο έδαφος, ακριβώς στην πορεία που ακολουθούσε ο Αυτομέδοντας. Ένα κοριτσάκι, που φορούσε στολή πριγκίπισσας, κι ένα αγόρι ντυμένο αρκούδα βρίσκονταν δίπλα του, πάνω σε ένα σωρό από σκορπισμένα γιορτινά γλυκίσματα. Το κοριτσάκι έκλαιγε σπαρακτικά και έσπρωχνε την πλάτη του άντρα προσπαθώντας μάταια να τον συνεφέρει. Το γενναίο αγοράκι γύρισε να αντιμετωπίσει τον Μυρμιδόνα, με τις γροθιές σφιγμένες μέσα στην αρκουδίσια στολή του, έτοιμο να υπερασπιστεί τον πεσμένο άντρα και το ανυπεράσπιστο κοριτσάκι. Καθώς πλησίαζε, η Έλεν συνειδητοποίησε ότι ο άντρας ήταν ο Λούις και τα παιδιά ήταν η Μαρίβι και ο Χουάν.

Ο Αυτομέδοντας ούτε που κοίταξε προς τα κάτω. Με μια ανάστροφη πέταξε τον Χουάν πέρα, στέλνοντας το σώμα του να διαγράψει τροχιά πάνω από το πλήθος. Ο Ωρίωνας κινητοποιήθηκε αμέσως, όμως η Έλεν έμεινε ακίνητη από το σοκ, σαν να είχε ριζώσει. Το πρόσωπο του Ζακ μετατράπηκε σε μάσκα φόβου και βούτηξε για να καλυφτεί καθώς ένα τόξο κατάλευκης ενέργειας ξεπηδούσε μέσα από το στήθος της Έλεν και έβρισκε τον Αυτομέδοντα.

Δε σκέφτηκε. Δεν κάθισε να προβληματιστεί αν την έβλεπαν κάποιοι ή όχι, ή αν έπρεπε να χαρίσει τη ζωή στο έντομο για λόγους στρατηγικής. Στο μυαλό της η μόνη εικόνα ήταν αυτή του Χουάν να εξακοντίζεται, ντυμένος αρκουδάκι, και να διαγράφει αναίσθητος τροχιά στον αέρα. Σήκωσε το αριστερό χέρι της, εστίασε τον πίδακα της ατόφιας ενέργειας και μετέτρεψε τον Αυτομέδοντα σε έναν φλεγόμενο, σχεδόν ανθρωπόμορφο πυρσό, καθώς δρασκέλιζε προς το μέρος του.

Ο Μυρμιδόνας άρχισε να χτυπιέται, σαν μισοπατημένο έντομο. Καθώς η επιδερμίδα του άλλαζε χρώμα από το ζωηρό πορτοκαλί στο θαμπό κόκκινο, έπεσε στα γόνατα και ύστερα στο πλευρό του και λίγο μετά, μαύρος σαν κάρβουνο, έπαψε να κινείται.

«Έλεν, σταμάτα!» της φώναξε ο Ωρίωνας. «Είναι νεκρός!»

Διακόπτοντας τη ροή της ενέργειας με έναν ξερό, κοφτό ήχο, η κοπέλα μάζεψε το αριστερό χέρι της και κοίταξε το καρβουνιασμένο κου-

βάρι που μέχρι πριν από λίγο ήταν ο Αυτομέδοντας. Ο Ζακ στάθηκε πανικόβλητος στα πόδια του και τράπηκε σε φυγή. Η Έλεν τον άφησε να φύγει και γύρισε να κοιτάξει τον Ωρίωνα.

Κρατούσε τον Χουάν. Στα πελώρια μπράτσα του το αγοράκι έμοιαζε με λούτρινο αρκουδάκι. Η Έλεν κάλυψε το στόμα με την παλάμη της. Δεν τολμούσε να ρωτήσει πόσο άσχημα είχε χτυπήσει.

«Καλά είναι, τον πρόλαβα πριν πέσει κάτω», ήρθε η λυτρωτική απάντηση του Ωρίωνα καθώς κινούνταν προς το μέρος της. «Πάντως, πρέπει να πάρουμε τα παιδιά από εδώ».

Γύρισαν και κοίταξαν τη Μαρίβι. Είχε απομείνει να κοιτάζει την Έλεν με το στόμα ανοιχτό και τα μάτια γουρλωμένα από δέος.

«Με θυμάσαι;» ρώτησε η Έλεν. Η Μαρίβι κατένευσε, ενώ η έκφρασή της είχε παγώσει από το σοκ. «Θέλεις να έρθεις μαζί μας;» Η Μαρίβι έγνεψε και πάλι καταφατικά εξακολουθώντας να την κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια.

Η Έλεν άπλωσε το χέρι της στο κοριτσάκι κι αυτό πήδηξε πάνω της, έπλεξε τα χέρια γύρω από το λαιμό της και τύλιξε τα πόδια γύρω από τη μέση της κολλώντας πάνω της σαν στρείδι. Ο Ωρίωνας ακούμπησε προσεκτικά τον Χουάν στην Έλεν κι έσκυψε να κοιτάξει τον Λούις, ο οποίος φαινόταν να αναπνέει.

«Έχει λιποθυμήσει, αλλά θα γίνει καλά», είπε ο νεαρός Επίγονος σηκώνοντάς τον από κάτω χωρίς καθυστέρηση. «Υπάρχει κάποιο ασφαλές μέρος εδώ κοντά; Τα νοσοκομεία θα έχουν κατακλυστεί από περιστατικά απόψε».

«Δεν ξέρω... Το κατάστημά μας;» είπε η Έλεν σαστισμένη. «Έχουμε ένα κουτί πρώτων βοηθειών, ίσως να είναι και οι δικοί μου εκεί».

«Τέλεια», απάντησε ο Ωρίωνας και της έγνεψε να προπορευτεί.

Όπως έκαναν να απομακρυνθούν, το μαυρισμένο σώμα του Αυτομέδοντα σάλεψε. Άκουσαν έναν ξερό, παρατεταμένο ήχο. Κατά μήκος της πλάτης του εμφανίστηκε ένα μεγάλο σκάσιμο, αφήνοντας να φανεί μια υγρή, ροζ επιφάνεια από κάτω. Το πλάσμα ανάσανε. Η Μαρίβι κόλλησε το πρόσωπό της στο λαιμό της Έλεν και κάλυψε τα μάτια της.

Ο Ωρίωνας και η Έλεν κοιτάχτηκαν εμβρόντητοι. Ξαφνικά, το κελυ-

φος γύρω από τον Αυτομέδοντα άνοιξε στα δύο και το πλάσμα σηκώθηκε και βγήκε μέσα από τον καρβουνιασμένο εξωσκελετό του, σαν κάβουρας που ξεφορτώνεται το κέλυφός του. Καλυμμένος από μια γλίτσα, γονατισμένος δίπλα στα νεκρά υπολείμματά του, ο Μυρμιδόνας σήκωσε το κεφάλι, κοίταξε την Έλεν με γαλακτερά, θαμπά μάτια και χαμογέλασε.

«Πόνεσε αυτό», της είπε με έναν αποστασιοποιημένο, σχεδόν μηχανικό τρόπο, καθώς από πάνω του έσταζε εκείνο το παχύρρευστο υγρό. Κοίταξε τον Ωρίωνα και ύστερα το χρυσό περικάρπιο που φορούσε μισοκλείνοντας τα αηδιαστικά μάτια του. «Ο Τρίτος Διάδοχος. Χαίρομαι που σε ξαναβλέπω, στρατηγέ Αινεία».

Ένας μακρύς, κολλώδης σωλήνας ξεδιπλώθηκε κάτω από την ανθρώπινη γλώσσα του Αυτομέδοντα και στράφηκε παλλόμενος στην κατεύθυνση του Ωρίωνα. Ύστερα μαζεύτηκε και διπλώθηκε με μια κίνηση σαν να κατάπινε κάτι, στο στόμα του Αυτομέδοντα. Για μια στιγμή η Έλεν φοβήθηκε πως θα έκανε εμετό.

«Έλα, πάμε! Πριν βρει τη δύναμη να σταθεί όρθιος», βρυχήθηκε ο Ωρίωνας στο αφτί της, οπότε οι δυο τους έφυγαν τρέχοντας όσο γρηγορότερα τολμούσαν ενώ μετέφεραν τους τραυματίες.

Πριν καν ξεπροβάλει μπροστά τους το κατάστημα, η Έλεν κατάλαβε πως κάτι πολύ άσχημο συνέβαινε. Ένιωσε το έδαφος να τρέμει, οπότε γύρισε και κοίταξε τον Ωρίωνα.

«Δεν το κάνω εγώ!» είπε εκείνος. «Αυτά είναι ποδοβολητά».

Όταν έφτασαν στην τελευταία γωνία, τους τύλιξε ένα σκοτεινό πέπλο.

«Άρχοντας των Σκιών!» φώναξε η Έλεν στον Ωρίωνα. «Οι Εκατό Εξάδελφοι πρέπει να είναι κάπου εδώ κοντά. Έχουν καινούριο Άρχοντα. Τον κατάλαβα στους σχολικούς αγώνες...»

Το βήμα της Έλεν επιβραδύνθηκε καθώς το σκοτάδι άρχισε να διαλύεται κάπως. Το γνώριζε αυτό το σκοτάδι· το είχε δει αρκετές φορές. Ανάμεσα στις πυκνές σκιές που απλώνονταν σαν παλάμες καπνού διέκρινε τον Έκτορα να χτυπά με δύναμη κάποιον –την πηγή του σκότους, όπως συνειδητοποίησε η Έλεν– πάνω στο πεζοδρόμιο ξανά και ξανά.

Ήταν ο Λούκας, ο οποίος αστραπιαία άλλαξε θέση, πήρε το πάνω χέρι και πέταξε κάτω τον Έκτορα γρονθοκοπώντας τον ανελέητα. Καταφέρνοντας να συνέλθει από τη σαστιμάρα της, η Έλεν έβγαλε μια άναρθρη κραυγή και έτρεξε προς τα εκεί, με τον Ωρίωνα να ακολουθεί από κοντά.

«Έλεν!» ούρλιαξε η Κέιτ, οπότε η κοπέλα σταμάτησε απότομα.

Ακολουθώντας τον ήχο της φωνής της, η Έλεν γύρισε και είδε τη γυναίκα σκυμμένη πάνω από τον Τζέρι, ο οποίος ήταν αναίσθητος και αιμορραγούσε άσχημα. Δίπλα τους, η Κλερ και ο Ματ είχαν πέσει πάνω στον Ιάσονα και στην Αριάδνη, έτσι ώστε τα δύο αδέρφια να μην μπορούν να βλέπουν ή να ακούνε. Η Έλεν παρέδωσε τα παιδιά στην Κέιτ, ενώ ο Ωρίωνας ακουμπούσε τον Λούις δίπλα στον Τζέρι. Η κοπέλα έριξε μια ανήσυχη ματιά στον πατέρα της και ύστερα όρμησε πάνω στον Λούκας.

Όπως γκρέμιζε τον Λούκας πάνω από τον Έκτορα, είδε τον Ωρίωνα να πετάγεται σαν βέλος από πίσω και να τυλίγει το ένα μπράτσο γύρω από το λαιμό του Έκτορα επιχειρώντας να τον συγκρατήσει. Η Έλεν χρησιμοποίησε την υπέρτερη δύναμή της για να πετάξει τον Λούκας κάτω. Προσπάθησε να τον ακινητοποιήσει από κάτω της, όμως εκείνος πάντοτε ήταν ανώτερός της στην πάλη. Της ξέφυγε εύκολα αντιστρέφοντας τις θέσεις τους. Έφερε τα χέρια της πάνω από το κεφάλι της και, παρότι ήταν πιο δυνατή, ήξερε πως είχε νικηθεί. Σκέφτηκε για μια στιγμή να τον ζαλίσει με έναν κεραυνό, όμως είχε αφυδατωθεί όταν κατακεραύνωσε τον Αυτομέδοντα και ήξερε πως δε θα μπορούσε να ελέγξει πλήρως τη δύναμή της.

«Σε παρακαλώ, Λούκας, μην το κάνεις αυτό!» τον ικέτεψε η Έλεν, σαν ύστατη λύση. Ακούγοντας τη φωνή της, εκείνος ανασηκώθηκε και φάνηκε να συνέρχεται από την παραζάλη του. Μια σαστισμένη έκφραση πέρασε αστραπιαία από το πρόσωπό του καθώς πεταγόταν από πάνω της.

«Θα πάρω τον Έκτορα από εδώ», φώναξε ο Ωρίωνας ενώ πάλευε να εμποδίσει τον ξανθό γίγαντα να του ξεφύγει. «Έλα, μεγάλε. Ώρα για κολύμπι!»

Με ασύλληπτα γρήγορες κινήσεις, ο Ωρίωνας κατάφερε να κάμψει την αντίσταση του Έκτορα και να τον μεταφέρει στον ωκεανό. Αμέσως μόλις απομακρύνθηκε αρκετά ο Απόβλητος από τους συγγενείς του, η όψη τους άλλαξε και η οργή έδωσε τη θέση της στις επώδυνες τύψεις. Η Κλερ και ο Ματ άφησαν τον Ιάσονα και την Αριάδνη, ενώ ο Λούκας σκέπασε το κεφάλι του με τις ματωμένες παλάμες του κρύβοντας τα μάτια του. Η Έλεν ήθελε να πλησιάσει για να τον παρηγορήσει, όμως ήξερε πως δεν έπρεπε να τον αγγίξει. Έτσι, απέμεινε να τον κοιτάζει με έναν κόμπο στο λαιμό.

«Πάντοτε ήξερα πως είχες κάτι *περισσότερο* μέσα σου, κάτι κρυμμένο, όμως ποτέ δε φαντάστηκα... Τι συμβαίνει εδώ;» ρώτησε η Κέιτ κι η φωνή της ακούστηκε σαν τραχύς ψίθυρος. Η Έλεν γύρισε να την κοιτάξει και είδε πως η γυναίκα με δυσκολία διατηρούσε την αυτοκυριαρχία της. «Ο πατέρας σου το ξέρει;»

«Όχι. Κέιτ. Σε παρακαλώ», ψέλλισε η Έλεν. Όταν κοίταξε το ματωμένο κεφάλι του Τζέρι, ένιωσε να βυθίζεται στην απόγνωση. Δεν είχε ιδέα τι έπρεπε, ή τι ήθελε, να πει.

«Πάμε όλοι μέσα», είπε ψύχραιμα ο Ματ κοιτάζοντας πίσω από τα εμβρόντητα πρόσωπα γύρω του το χάος που εξακολουθούσε να σαρώνει την πόλη. «Όλα με τη σειρά τους. Πρέπει να φύγουμε από τους δρόμους».

Μετέφεραν τους τραυματίες στους καναπέδες της καφετέριας, στην πίσω πλευρά του καταστήματος, και οι δίδυμοι άρχισαν αμέσως να εξετάζουν τη σοβαρότητα των διαφόρων τραυμάτων. Ο Λούις είχε μια απλή διάσειση, όμως ο μικρός Χουάν είχε τέσσερα σπασμένα πλευρά, ένα σπασμένο χέρι και ένα ράγισμα στο κρανίο. Οι δίδυμοι κοιτάχτηκαν στα μάτια κι ετοιμάστηκαν για το έργο τους.

«Κάντε λίγο πίσω», προειδοποίησε η Κλερ την Κέιτ και τη Μαρίβι, καθώς εκείνες αναφώνησαν βλέποντας τα χέρια των διδύμων να φεγγίζουν. «Δεν υπάρχει λόγος να φοβάστε. Η ίαση είναι ένα από τα χαρίσματά τους».

«Τι εννοείς;» ρώτησε σαν χαμένη η Κέιτ. «Έλεν, πρέπει να μου εξηγήσεις τι συμβαίνει!»

Η κοπέλα δεν ήξερε τι να πει. Κοίταξε τον πατέρα της και ύστερα την Κέιτ προσπαθώντας να βρει κάτι να πει. «Είμαι ημίθεος», ομολόγησε τελικά. «Λυπάμαι πολύ, όμως αυτή τη στιγμή δεν μπορώ να σου εξηγήσω περισσότερο».

«Ωραία!» είπε δυνατά η Κλερ βλέποντας την Κέιτ να απομένει εμβρόντητη. «Αναλαμβάνω εγώ, Έλεν. Έχεις όμως έναν τρόπο να λες κάποια πράγματα... Κέιτ, σε θέλω ψύχραιμη. Θα ακούσεις πολλά τρελά».

Η Κλερ άρχισε να εξηγεί στη δύσμοιρη Κέιτ τα βασικά της αρχαίας μυθολογίας, την ώρα που η Έλεν τής έλεγε ένα βουβό «ευχαριστώ» και έγνεφε στον Ματ και στον Λούκας να έρθουν κοντά της. Τους περιέγραψε τη συνάντησή της με τον Αυτομέδοντα, εξηγώντας ότι τον είχε κάνει κάρβουνο, όμως εκείνος ανέκαμψε και στην πορεία απαλλάχτηκε από την καμένη επιδερμίδα του μπροστά στα μάτια τους.

«Ο Ζακ είναι καλά;» ρώτησε ο Ματ την Έλεν.

«Τελευταία φορά που τον είδα τραβούσε προς την παραλία», απάντησε εκείνη χωρίς να ενδιαφέρεται πραγματικά. «Ήταν *μαζί* με τον Αυτομέδοντα, Ματ, δεν τον θέρισε το τέρας, όπως τον Λούις και τα παιδιά του, οπότε νομίζω πως δε θα έχει πρόβλημα».

Ο Ματ στράφηκε στον Λούκας. «Μπορούν κανονικά οι Μυρμιδόνες να αντέξουν στους κεραυνούς ή να εξαπολύσουν κεραυνούς οι ίδιοι;»

«Όχι», απάντησε ο Λούκας. «Δε διαθέτουν ικανότητες σαν αυτές των Επιγόνων, όμως είναι *πολύ* δυνατοί. Δυνατότεροι απ' ό,τι οι περισσότεροι Επίγονοι».

«Ακόμη κι αν ήταν δέκα φορές δυνατότερος από σένα, δε θα μπορούσε να επιβιώσει από αυτό», είπε προβληματισμένη η Έλεν. «Ο Αυτομέδοντας σίγουρα έχει γίνει αθάνατος, με κάποιο τρόπο. Ίσως είναι αδελφοποιτός κάποιου θεού, όπως είπε η Κασσάνδρα. Λούκας, του έριξα τέτοιο κεραυνό, που θα έλιωνε ακόμη και *ατσάλι*».

Εκείνος συνοφρυώθηκε αναλογιζόμενος αυτό που άκουσε. Υπήρχαν χίλια πράγματα που ήθελε η Έλεν να τον ρωτήσει, τα περισσότερα από τα οποία είχαν να κάνουν με το ότι ήταν Άρχοντας των Σκιών, όμως μια δυνατή λάμψη τράβηξε την προσοχή της και αποφάσισε πως θα έπρεπε να περιμένει. Μαζί με τον Ματ και τον Λούκας πήγε να δει σε τι κα-

τάσταση ήταν οι τραυματίες. Οι δίδυμοι είχαν αποφασίσει να θεραπεύσουν πρώτα το αγοράκι, ώστε να μπορέσει ο Χουάν να συνέλθει χωρίς να χρειαστεί να τον τρομάξουν μετά. Η Αριάδνη και ο Ιάσονας πέρασαν λίγη ώρα αξιολογώντας την κατάσταση του Λούις και αποφάσισαν ότι ήταν εντάξει.

Ζαλισμένος, αλλά χωρίς να έχει πάθει κάποια μόνιμη βλάβη, ο Λούις άρπαξε τα παιδιά του κι έφυγε τρέχοντας από το κατάστημα, αγωνιώντας να δει αν η γυναίκα του ήταν ακόμη στο σπίτι. Πριν την πάρει ο πατέρας της από την πίσω πόρτα, η Μαρίβι έφερε το δείκτη πάνω στα χείλη της, δίνοντας έτσι υπόσχεση να μη φανερώσει ποτέ τα όσα είχε δει.

Ήδη εξουθενωμένα και ωχρά, μετά την προσπάθεια που χρειάστηκε να καταβάλουν για να θεραπεύσουν τον Χουάν, τα δύο αδέρφια έστρεψαν την προσοχή τους στον Τζέρι. Έπειτα από μια γρήγορη εξέταση, αντάλλαξαν ένα από εκείνα τα βλέμματα που η Έλεν ήταν πεπεισμένη ότι σήμαιναν πως διάβαζαν ο ένας τη σκέψη του άλλου. Όμως, πριν προλάβει να τους ρωτήσει πόσο σοβαρός ήταν ο τραυματισμός του πατέρα της, ο Ωρίωνας επέστρεψε από τη θάλασσα. Φανερά προβληματισμένος, βάλθηκε να χτυπά τα πόδια του κάτω καθώς πλησίαζε τινάζοντας σταγόνες νερού από τα μαλλιά του. Εκεί που ήταν μούσκεμα, στέγνωσε τελείως σε λίγα δευτερόλεπτα.

«Πώς είναι ο Έκτορας;» ρώτησε ο Λούκας με φωνή που έτρεμε.

«Ταραγμένος, αλλά ασφαλής», απάντησε ο Ωρίωνας.

Ο Λούκας έσκυψε το κεφάλι και κατένευσε.

«Πώς μπορείς εσύ να βρίσκεσαι εδώ;» ρώτησε ο Ιάσονας, σαν να μην πίστευε στα μάτια του. «Γιατί δε θέλουμε να σου επιτεθούμε;»

«Η σύντομη απάντηση είναι πως η Έλεν κι εγώ μαντέψαμε λάθος, αλλά με τα καλύτερα δυνατά αποτελέσματα. Καταλήξουμε να πάρουμε από τις Ερινύες... Φαντάζομαι θα μπορούσατε να το πείτε χάρη. Σωστά, Έλεν;»

«Όμως δεν καταφέραμε να λύσουμε το ευρύτερο πρόβλημα. Όχι ακόμη», είπε εκείνη μην μπορώντας να κοιτάξει κανέναν από τους υπόλοιπους στα μάτια. Αισθανόταν ενοχές που εκείνη και ο Ωρίωνας είχαν

λυτρωθεί από τις Ερινύες, ενώ η υπόλοιπη οικογένειά της εξακολουθούσε να υποφέρει.

«Είσαι η μικρή αδερφή του Έκτορα;» ρώτησε ο Ωρίωνας χαμογελώντας θερμά στην Αριάδνη. «Μου ζήτησε να πω ειδικά σε σένα να μην ανησυχείς. Είπε πως ανησυχείς υπερβολικά για τους άλλους».

Η Αριάδνη προσπάθησε να χαμογελάσει στον Ωρίωνα, όμως τελικά την πήραν οι λυγμοί. Στράφηκε προς τον Τζέρι σκουπίζοντας τα δάκρυα με τη ράχη της παλάμης της. Η Έλεν κοίταξε τον Λούκας, ο οποίος στεκόταν συντετριμμένος.

Ήταν ο μόνος που είχε επιτεθεί στον Έκτορα. Οι άλλοι είχαν αντισταθεί στην παρόρμηση που εκείνος δεν μπόρεσε να νικήσει. Το βάρος θα ήταν πάντοτε μεγαλύτερο για εκείνον. Ο Λούκας ήταν ο Πάρης αυτής της γενιάς και επομένως ήταν γραφτό του να αποτελέσει τον αποδιοπομπαίο τράγο αυτού του έπους. Οι πιθανότητες ήταν εξαρχής ελάχιστες για εκείνον και τώρα που έπρεπε να επωμιστεί εκτός των άλλων και το στίγμα που συνόδευε έναν Άρχοντα των Σκιών, η κατάσταση θα επιδεινωνόταν ακόμη περισσότερο.

Γύρω του το σκοτάδι έμοιαζε να πυκνώνει. Η Έλεν αναρωτήθηκε αν αυτό το σκοτάδι ήταν εκεί από την αρχή –κι απλά περίμενε να εκδηλωθεί– ή αν όσα είχαν συμβεί ανάμεσά τους προκάλεσαν την εμφάνισή του. Το έβλεπε καθαρά πως ο Λούκας μετά βίας άντεχε. Παλιά ήταν τόσο σίγουρος για τον εαυτό του, τόσο ζωντανός. Παλιά *έλαμπε*, ενώ τώρα βυθιζόταν στις σκιές.

Κάτι έσπασε μέσα στην Έλεν. Δεν άντεχε άλλο να βλέπει τους ανθρώπους που αγαπούσε να υποφέρουν για πράγματα τα οποία βρίσκονταν πέρα από τον έλεγχό τους. Δεν ήταν σε θέση να κάνει κάτι για να βοηθήσει τον πατέρα της, όμως υπήρχε κάτι που μπορούσε να κάνει για την υπόλοιπη οικογένειά της.

«Πρέπει να τελειώνω με αυτή την ιστορία. Εσύ;» ρώτησε τον Ωρίωνα.

«Ναι. *Οπωσδήποτε*», απάντησε εκείνος καταλαβαίνοντας αμέσως τι εννοούσε η Έλεν. Τα μάτια της καρφώθηκαν πάνω του. Έδιναν έναν όρκο και ταυτόχρονα απαιτούσαν τον ίδιο όρκο από εκείνον.

«Επιστρέφουμε εκεί κάτω. Και *μένουμε* εκεί, μέχρι να βρούμε το σωστό ποταμό», είπε η Έλεν με απόλυτη βεβαιότητα. «Όσο διάστημα κι αν χρειαστεί να περάσουμε εσύ κι εγώ στον Κάτω Κόσμο, αυτή η ιστορία τελειώνει για τους Επιγόνους *απόψε*».

Οι άκρες του στόματος του Ωρίωνα ανασηκώθηκαν ελαφρά σχηματίζοντας ένα αμυδρότατο χαμόγελο, ενώ το σφιγμένο σαγόνι του χαλάρωσε.

«Δε γίνεται να τρέξω με ταχύτητα Επιγόνου στις σπηλιές, γιατί υπάρχει κίνδυνος να προκαλέσω κατολίσθηση. Θα χρειαστώ μερικά λεπτά για να φτάσω στην ηπειρωτική χώρα, στις σκιές, όμως από εκεί θέλω μισή ώρα για να βρεθώ στην πύλη», είπε χαμηλώνοντας το πιγούνι, σαν να ετοιμαζόταν να πραγματοποιήσει έφοδο στο εχθρικό οχυρό. «Θα βρεθούμε τότε». Ο Ωρίωνας έκανε μεταβολή και έφυγε σφαίρα.

«Φροντίστε τον πατέρα μου», είπε η Έλεν στους διδύμους και στην Κέιτ κι ύστερα κινήθηκε προς την πόρτα.

«Πού πηγαίνεις;» ρώτησε ο Λούκας αρπάζοντάς την από το μπράτσο καθώς περνούσε από μπροστά του.

«Σπίτι. Στο κρεβάτι. Στον Κάτω Κόσμο», είπε η Έλεν απαριθμώντας τις επόμενες κινήσεις της σαν να του έδινε μια λίστα με θανάσιμα όπλα.

«Δηλαδή, σκοπεύεις να πας να ξαπλώσεις σε ένα κρεβάτι, σε ένα δωμάτιο που έχει σπασμένο παράθυρο, ενώ λίγο νωρίτερα εξόργισες ένα Μυρμιδόνα;» Τα μάτια του γυάλισαν από τον εκνευρισμό. «Όλο αυτό, δηλαδή, εσένα σου ακούγεται *ασφαλές;*»

«Κοίτα, εγώ...» ψέλλισε η Έλεν προσπαθώντας να καταλάβει πώς είχε παραβλέψει όλες εκείνες τις σημαντικές παραμέτρους.

Ο Λούκας τη διέκοψε μουρμουρίζοντας πως με αυτά που έκανε θα του προκαλούσε νευρικό κλονισμό, δεν τη γλίτωνε. Συνεχίζοντας να την κρατά σφιχτά από το μπράτσο, την έβαλε να κάνει μεταβολή και την οδήγησε προς την πόρτα.

«Θα φυλάω την Έλεν όσο θα βρίσκεται στον Κάτω Κόσμο», φώναξε προς την πλευρά του Ιάσονα. «Αν συμβεί κάτι, πάρε με στο κινητό».

«Έγινε». Ήταν φανερό πως ο Ιάσονας έκανε ό,τι μπορούσε για να βοηθήσει την κατάσταση. «Θα μεταφερθούμε όλοι στο σπίτι μας. Μπο-

ρούμε να φροντίσουμε καλύτερα τον Τζέρι εκεί, ενώ θα προστατεύουμε τους υπόλοιπους».

«Καλή ιδέα», απάντησε ο Λούκας.

«Να μας κρατάς ενήμερους, αδερφέ», πρόσθεσε ο Ιάσονας χρησιμοποιώντας συνειδητά τη λέξη *αδερφέ*. Ο Λούκας απέστρεψε το βλέμμα του, όμως χαμογέλασε με ευγνωμοσύνη, πριν κινηθεί ξανά προς την πόρτα.

Η Έλεν και ο Λούκας ρίχτηκαν στους χαοτικούς δρόμους και από εκεί πέταξαν ψηλά παρατηρώντας το ανθρώπινο σμάρι. Η Έλεν ένιωσε τον Λούκας να σταματά απότομα και έστρεψε το βλέμμα της σε αυτό που είχε τραβήξει την προσοχή του. Η Έριδα έτρεχε σε ένα έρημο δρομάκι. Την καταδίωκαν δύο μεγαλόσωμοι άντρες με ξίφη.

«Ο πατέρας και ο θείος μου», φώναξε ο Λούκας για να ακουστεί καθώς φυσούσε κρύος άνεμος.

«Μήπως να τους βοηθήσουμε;» ρώτησε η Έλεν ενώ τα δόντια της είχαν αρχίσει να χτυπούν. Ο Λούκας πέρασε το ένα μπράτσο γύρω της κι άρχισε να τρίβει τους γυμνούς ώμους της με τις ζεστές παλάμες του. Δεν ήταν η πρώτη φορά που η Έλεν αναρωτήθηκε πώς ο Λούκας γινόταν να δίνει πάντοτε την αίσθηση ότι ακτινοβολούσε θερμότητα.

«Έχουν την κατάσταση υπό έλεγχο», είπε εκείνος και την τράβηξε κοντά του για να την κρατά ζεστή καθώς πετούσαν προς το σπίτι της. «Εσύ να σκέφτεσαι τη δική σου αποστολή, όχι τη δική τους».

Η Έλεν δεν μπορούσε να φανταστεί πώς κατάφερνε ο Λούκας να αποστασιοποιείται με τέτοιο τρόπο από τα συναισθήματά του. Ο πατέρας του βρισκόταν εκεί κάτω, αντιμέτωπος με μια θεά, αυτός όμως εξακολουθούσε να εστιάζει την προσοχή του στη δική του δουλειά. *Όπως ένας στρατιώτης*, σκέφτηκε η κοπέλα. Της έκανε εντύπωση πόση αυτοπειθαρχία διέθετε ο Λούκας και προσπάθησε να ακολουθήσει το παράδειγμά του, όμως δεν μπορούσε. Το μυαλό της έτρεχε διαρκώς στον Τζέρι, στους διδύμους, στον Έκτορα, μα πάνω από όλα στο γεγονός πως ο Λούκας είχε περάσει το μπράτσο του γύρω της.

Η Έλεν τον ακολούθησε κάτω από τον μπλε μουσαμά και προσγειώθηκε μέσα στο δωμάτιό της. Εκείνος την οδήγησε αμέσως στο ξέστρωτο κρεβάτι της και προσπάθησε να τη βάλει να ξαπλώσει.

«Δεν ξέρω τι να κάνω», είπε η κοπέλα, που δεν ήθελε να ξαπλώσει.

«Γιατί δεν ξεκινάς με το να καθίσεις;» πρότεινε εκείνος σιγανά.

«Μπορεί να είπα πως αυτή η ιστορία τελειώνει απόψε, όμως τα έχω τελείως χαμένα. Δεν μπορώ να φανταστώ πώς θα δώσω ένα τέλος σε όλο αυτό». Προσπαθούσε να μην αφεθεί να κλάψει.

«Έλα εδώ», είπε ο Λούκας, την έπιασε από το χέρι και την έφερε κοντά του.

«Ξέρεις ποιο είναι το χειρότερο;»

«Ποιο;»

«Να, είναι που δε με ενδιαφέρουν και τόσο όλα αυτά τη συγκεκριμένη στιγμή», είπε ενώ δάκρυα κυλούσαν από τις άκρες των ματιών της. «Δε με νοιάζει που είσαι Άρχοντας των Σκιών, ούτε που κρατούσες μυστικά, ξανά».

«Προσπάθησα να σου το πω στο σχολείο σήμερα, αλήθεια. Απλά, δεν μπόρεσα. Μάλλον δεν άντεχα να βρεθώ αντιμέτωπος με τον εαυτό μου, κι από τη στιγμή που θα σου το έλεγα, αυτό έπρεπε να κάνω».

«Μα δε με νοιάζει τι είσαι!» είπε εκείνη και μετά βίας κατάφερε να συγκρατήσει την ένταση της φωνής της. «Δε με νοιάζει που είσαι Άρχοντας των Σκιών, ούτε που είσαι ξάδερφός μου. Δε με νοιάζει καν που έχω κανονίσει να κατέβω στον Κάτω Κόσμο σε δέκα λεπτά από τώρα και να σώσω τους Επιγόνους. Λούκας, ολόκληρος ο κόσμος θα μπορούσε να είναι παραδομένος στις φλόγες αυτή τη στιγμή, όμως εγώ το μόνο πράγμα που σκέφτομαι είναι το πόσο ευτυχισμένη νιώθω που βρίσκομαι μόνη μαζί σου. Πόσο αρρωστημένο είναι αυτό;»

Ο Λούκας έκλεισε με δύναμη τα μάτια του και αναστέναξε βαριά. «Τι θα κάνουμε;»

«Δεν ξέρω», μουρμούρισε η Έλεν σαν να τα είχε χαμένα καθώς άπλωναν τα χέρια τους και αγκαλιάζονταν. «Τίποτε δε βοηθάει».

«Πρέπει *οπωσδήποτε* να προχωρήσεις με τη ζωή σου, Έλεν», της είπε ο Λούκας με απόγνωση.

«Το ξέρω!» αναφώνησε εκείνη ακουμπώντας το πιγούνι της στον ώμο του. Όσο περισσότερο σκεφτόταν πως έπρεπε να τον αφήσει τόσο δυνατότερα τον έσφιγγε. «Όμως, δεν μπορώ».

«Ξέχνα με εμένα», επέμεινε ο Λούκας. «Μόνο έτσι θα καταφέρουμε να επιβιώσουμε από αυτή την κατάσταση».

«Και πώς θα μπορέσω να σε ξεχάσω;» ρώτησε η Έλεν γελώντας αδύναμα απέναντι σε μια τόσο αφελή πρόταση. «Είσαι ένα πολύ μεγάλο κομμάτι της ζωής μου. Θα πρέπει να ξεχάσω ποια είμαι *εγώ*, αν είναι να ξεχάσω εσένα».

Έτσι όπως αγκάλιαζε τον Λούκας, διέκρινε φευγαλέα το είδωλό της στον καθρέφτη που υπήρχε απέναντι από το κρεβάτι της. Τρόμαξε. Ακριβώς τη στιγμή που έλεγε τη λέξη *ξεχάσω*, κοίταζε τη λέξη *ΘΥΜΑΜΑΙ*.

Είχε ξεχάσει τελείως πως υπήρχε αυτός ο καθρέφτης στο δωμάτιο.

Εδώ και πάνω από ένα μήνα δεν τον είχε κοιτάξει, δεν είχε προσέξει καν την παρουσία του στο δωμάτιό της. Γραμμένες πάνω στον καθρέφτη, με βαθυπράσινο μολύβι ματιών, ήταν οι λέξεις *Ο ΠΟΤΑΜΟΣ ΠΟΥ ΔΕ ΘΥΜΑΜΑΙ* και *ΤΟΝ ΕΙΔΑ ΞΑΝΑ*. Περίεργο. Με τον Ωρίωνα αναζητούσαν έναν ποταμό, σωστά;

«Στάσου», είπε η Έλεν και έκανε λίγο πίσω για να κοιτάξει τον Λούκας. «Μήπως υπάρχει κάποιος ποταμός στον Κάτω Κόσμο που σε κάνει να ξεχνάς *τα πάντα;*»

«Η Λήθη», απάντησε αμέσως εκείνος. «Οι ψυχές των νεκρών Επιγόνων πίνουν από τον Ποταμό Λήθη για να ξεχάσουν τις προηγούμενες ζωές τους, πριν ξαναγεννηθούν».

«Οι Ερινύες περιγράφουν τους εαυτούς τους ως "εκείνες που ποτέ δε συγχωρούν και ποτέ δεν ξεχνούν", σωστά; Όμως, τι θα συνέβαινε αν αναγκάζονταν να ξεχάσουν τα πάντα, ακόμη και το ποιες είναι;»

«Τότε, θα ξεχνούσαν κάθε χρέος αίματος. Οι Επίγονοι θα ήταν ελεύθεροι», είπε ο Λούκας τόσο σιγανά, ώστε η φωνή του ακούστηκε σαν αναστεναγμός.

Την επόμενη στιγμή βρέθηκαν να κοιτάζουν τριγύρω στο δωμάτιο σαστισμένοι. Ο ειρμός των σκέψεων της Έλεν είχε εκτροχιαστεί, σαν τρένο που έχανε την επαφή του με τις ράγες.

«Θύμισέ μου *ποιος* ποταμός ήταν», είπε η κοπέλα με ένα πλατύ, αμήχανο χαμόγελο. «Έχει να κάνει με το πώς κινούμαι εκεί κάτω. Πρέπει να είμαι πολύ συγκεκριμένη, αλλιώς δε θα φτάσω ποτέ εκεί».

«Κάτσε... Το *ξέρω*...» Ο Λούκας δίστασε για λίγο γελώντας με τον εαυτό του που ήταν τόσο αφηρημένος. «Λήθη! Θέλεις να φτάσεις στον Ποταμό Λήθη!»

«Λήθη. Σωστά! Εντάξει... λοιπόν. Τι κάνω μόλις φτάσω εκεί;»

«Δεν ξέρω», είπε εκείνος και μια υποψία φόβου χρωμάτισε τη φωνή του. «Βλέπεις τι συμβαίνει;»

«Ναι», απάντησε η Έλεν κι έσφιξε τις γροθιές της καθώς προσπαθούσε να μείνει στο θέμα. «Ο ποταμός αυτός δε με αφήνει να θυμάμαι το παραμικρό, μόλις αρχίσω να τον σκέφτομαι. Πράγμα που σημαίνει πως καλό θα ήταν να μην τον σκέφτομαι, σωστά;»

«Σωστά. Μην τον σκέφτεσαι, απλά κάνε αυτό που πρέπει να κάνεις». Ο Λούκας έστριψε κι έψαξε στο συρτάρι του κομοδίνου της κοπέλας παίρνοντας από μέσα ένα παλιό στιλό. Έγραψε τις λέξεις *Λήθη* και *Ερινύες* στον πήχη της κι ύστερα κάθισε και την κοίταξε σαστισμένος. «Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί το έκανα αυτό».

«Εντάξει. Τέλεια. Ώρα για την κατάβαση», ανακοίνωσε σφιγμένα η Έλεν, που ήδη είχε αρχίσει να μπερδεύεται, οπότε αποφάσισε πως έπρεπε να αναλάβει δράση πριν αρχίσει να σκέφτεται πολύ. «Και σε περίπτωση που ξεχάσω τα πάντα, ανάμεσα σε αυτά και το να επιστρέψω, θέλω να ξέρεις πως εξακολουθώ να σε αγαπώ».

«Κι εγώ το ίδιο». Ένα χαμόγελο επιχείρησε να ξεπροβάλει στα χείλη του. «Μήπως έχεις αργήσει για κάτι;»

«Έτσι νομίζω. Καλύτερα να πηγαίνω».

Η Έλεν ξάπλωσε κοιτάζοντας τον Λούκας από πάνω της. Εκείνος της χαμογελούσε γαλήνια. Δεν υπήρχε κανένας λόγος να φοβάται εκεί, όμως η Έλεν είχε την υποψία πως θα έπρεπε να φοβάται.

«Μην το πεις στον Ωρίωνα!» πρόσθεσε ξαφνικά ο Λούκας, σαν να το είχε μόλις σκεφτεί. «Θα καταλήξει να ξεχάσει. Εσύ απλά θυμήσου πού πρέπει να πάτε κι άφησε εκείνον να θυμηθεί τι πρέπει να κάνετε μόλις φτάσετε εκεί».

«Εντάξει», είπε η Έλεν αναστενάζοντας καθώς βολευόταν ανάμεσα στα σκεπάσματα. Έκανε τόσο κρύο. «Επιμερισμός. Αυτό είναι το κλειδί για να κερδηθεί η μάχη».

«Πράγματι», συμφώνησε ο Λούκας κάπως αφηρημένα. Την κοίταζε επίμονα στο πρόσωπο χαμογελώντας αμυδρά.

«Γιατί προσπαθούμε να μείνουμε μακριά ο ένας από τον άλλον;» αναρωτήθηκε μεγαλόφωνα η Έλεν, ενώ προσπαθούσε να κρατήσει ανοιχτά τα βαριά της βλέφαρα. «Είμαστε τέλεια μαζί».

«Τέλεια», επανέλαβε εκείνος. Ξαφνικά ρίγησε. «Αρχίζει να κάνει κρύο, σαν να έπεσε απότομα η θερμοκρασία».

«Συνέχεια κρύο κάνει εδώ μέσα», είπε η Έλεν. Μούτρωσε διώχνοντας τους κρυστάλλους πάγου που σχηματίζονταν πάνω στην κουβέρτα της. «Γιατί δεν ξαπλώνεις κάτω από τα σκεπάσματα να με ζεστάνεις;»

«Εντάξει», είπε ο Λούκας, και παρότι συνοφρυώθηκε, σαν κάτι να τον ενοχλούσε στη σκέψη πως θα ξάπλωνε στο ίδιο κρεβάτι με την Έλεν, το έκανε τελικά. Κόλλησε πίσω από την πλάτη της και η κοπέλα αναστέναξε όπως την έσφιγγε πάνω στο στήθος του. Προσπάθησε να στραφεί για να τον φιλήσει, όμως εκείνος την εμπόδισε με δόντια που κροτάλιζαν καθώς μιλούσε. «Είσαι κουρασμένη. Κοιμήσου, Έλεν».

Πράγματι, ήταν κουρασμένη, πολύ κουρασμένη. Ήδη κόντευε να την πάρει ο ύπνος. Όσο κι αν ήθελε να μείνει με τον Λούκας, καθώς εκείνος την αγκάλιαζε, τα βλέφαρά της άρχισαν να κλείνουν κάτω από τη γλυκιά πίεση των μπράτσων του. Ο κόσμος σκόρπισε γύρω της και παραπατώντας έφτασε στον Κάτω Κόσμο.

Εδώ δεν υποτίθεται πως θα συναντούσα κάποιον; αναρωτήθηκε. *Α, ναι! Τον Ωρίωνα...*

15

Ο ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΑΣ ξεπρόβαλε από τον πυθμένα του ωκεανού, κινούμενος σαν αράχνη, πεσμένος στα τέσσερα, όσο γρηγορότερα μπορούσε προκειμένου να ακολουθεί το ρυθμό του τρίτου Διαδόχου. Κάτω από το νερό ο μεγαλόσωμος Επίγονος ήταν γρήγορος, ο γρηγορότερος που είχε δει ποτέ ο Αυτομέδοντας, οπότε έπρεπε να βάλει τα δυνατά του για να μην τον χάσει. Είχε τη μυρωδιά του, οπότε μπορούσε πλέον να τον εντο-

πίσει οπουδήποτε κι αν βρισκόταν στη στεριά, όμως κάτω από το νερό η μυρωδιά του ξεπλενόταν στη στιγμή. Δε μπορούσε να επιτρέψει στον Ωρίωνα να ξεφύγει.

Ο Αυτομέδοντας έπρεπε οπωσδήποτε να εντοπίσει την πύλη που χρησιμοποιούσε προκειμένου να εκτελέσει την εντολή του αφέντη του, όσο ιδιότροπη κι αν φαινόταν στο Μυρμιδόνα. Ο αφέντης του είχε ένα κόλλημα με καταστάσεις που του φάνταζαν «ποιητικές». Απ' ό,τι κρυφάκουσε ο Αυτομέδοντας στο κατάστημα, την ώρα που οι Επίγονοι ορκίζονταν τόσο θαρραλέα να φέρουν την αποστολή τους εις πέρας ή να πεθάνουν (ώρα τους ήταν, κατά τη γνώμη του), ο νεαρός πρίγκιπας βρισκόταν καθ' οδόν.

Ήταν τόσο νέοι, τόσο αθώοι, ώστε είχαν κάνει ανοιχτά όλη εκείνη τη συζήτηση για τη μερική επιτυχία τους με τις Ερινύες. Δεν είχαν σκεφτεί καν να ελέγξουν αν τους άκουγε κανείς άλλος. Το Πρόσωπο ήταν τόσο ανοιχτό και άμαθο στην πονηριά, τόσο διαφορετικό σε σχέση με την αλεπού που είχε για μάνα. Εκείνη ήταν ικανή να αλλάζει την εμφάνισή της, τη μυρωδιά της, τα πάντα, μόλις αισθανόταν υποψία κινδύνου. Ήταν αδύνατο να εντοπιστεί, ακόμη χειρότερα τώρα, που είχε αναλάβει την εκπαίδευση του νεαρού Έκτορα. Ήταν λες και το κουτάβι που είχε μαζί ενίσχυε ακόμη περισσότερο το ένστικτο της λύκαινας.

Ο νέος Έκτορας ήταν πολύ ισχυρός και για πρώτη φορά εδώ και τρεισήμισι χιλιάδες χρόνια ο Αυτομέδοντας δεν έπαιρνε αψήφιστα τον Επίγονο που έφερε το όνομα εκείνου του σπουδαίου πολεμιστή. Ήταν ο πρώτος που άξιζε να λέγεται έτσι, αν και είχε ακόμη πολλά να μάθει.

Ούτε τον πρίγκιπα μπορούσε να πάρει αψήφιστα. Ούτε τον εραστή. Ναι. Όπως και το νεκρό άρχοντα, αυτόν τον είχε αγγίξει το χέρι της Νύχτας κι επομένως διέθετε μαγικές δυνάμεις αρχαιότερες από τους θεούς, αρχαιότερες ακόμη κι από τους Τιτάνες. Ήταν επικίνδυνος αυτός. Όσο περισσότερο παρακολουθούσε ο Αυτομέδοντας τη συγκεκριμένη φουρνιά ηρώων τόσο περισσότερο πειθόταν πως ο αφέντης του είχε δίκιο. Όλη αυτή η γενιά έπρεπε να αντιμετωπιστεί, πριν τα μέλη της αναπτύξουν πλήρως τις ικανότητές τους. Δεν έμοιαζαν σε τίποτε με εκείνους που είχαν προηγηθεί, ειδικά το Πρόσωπο.

Αυτή ήταν πολύ πιο χαρισματική σε σχέση με τους άλλους. Το κλάσμα των δυνάμεών της που είχε εξαπολύσει εναντίον του αυτή η νέα Ελένη, λίγα λεπτά νωρίτερα, είχε αποδειχτεί ένα θαυμάσιο ξέσπασμα πόνου, ήταν πραγματικά μια στιγμή αφύπνισης για τον Αυτομέδοντα. Έλπιζε πως σύντομα θα είχε την ευκαιρία να ανταποδώσει τη συγκεκριμένη αίσθηση.

Ανηφορίζοντας τροχάδην την αμμουδερή παραλία της Μασαχουσέτης, κινούμενος σχεδόν στο ακριβές σημείο όπου οι Ευρωπαίοι έχτισαν την αποικία τους και ξεκίνησαν τη *δική τους* εισβολή, ο Αυτομέδοντας εντόπισε τη μυρωδιά του Ωρίωνα και την αμέσως επόμενη στιγμή την έχασε ξανά. Τα ίχνη είχαν πολύ απλά εξαφανιστεί. Ο Μυρμιδόνας προσπάθησε να διατηρήσει την ψυχραιμία του καθώς έψαχνε.

Αυτός εδώ δεν μπορούσε να πετάξει, σωστά; Ο Αυτομέδοντας πήδηξε στον αέρα και έπειτα από ένα ανησυχητικά μεγάλο διάστημα κατάφερε επιτέλους να εντοπίσει ίχνη του νεαρού πρίγκιπα στο αεράκι που φυσούσε. Παρατείνοντας το άλμα του για όσο περισσότερο μπορούσε, διαπίστωσε πως τα ίχνη σχημάτιζαν ένα μεγάλο τόξο, το οποίο τελικά οδηγούσε και πάλι στο έδαφος.

Ο Ωρίωνας είχε πηδήξει ψηλά αμέσως μόλις άφησε πίσω του την παραλία. Ο μόνος λόγος που έκανε κάτι τέτοιο ήταν επειδή ήξερε ότι κάποιος τον ακολουθούσε. *Πολύ έξυπνο,* σκέφτηκε ο Αυτομέδοντας εντυπωσιασμένος. *Προφανώς έχει βρεθεί ξανά στη θέση του κυνηγημένου. Τότε, όμως, δεν ήμουν εγώ ο διώκτης του.*

Πατώντας ξανά στο έδαφος, ο Αυτομέδοντας διαπίστωσε πως δυσκολευόταν να παρακολουθήσει το στόχο του, τουλάχιστον όμως τα ίχνη εδώ ήταν πιο καθαρά απ' ό,τι κάτω από το νερό. Ο νεαρός πρίγκιπας πολλές φορές επιχείρησε να αλλάξει κατεύθυνση, ώστε να μπερδέψει όποιον βρισκόταν πίσω του. Ένα κυνηγόσκυλο ίσως και να ξεγελιόταν με κάποιο από τα τεχνάσματα του Ωρίωνα, όμως οι Μυρμιδόνες δεν ήταν κυνηγόσκυλα. Ήταν πολύ ανώτεροι ιχνηλάτες από οποιονδήποτε σκύλο.

Ο νεαρός πρίγκιπας οδήγησε τον Αυτομέδοντα σε μια σκοτεινή σπηλιά αφήνοντας το νερό να του δείξει το δρόμο, οπότε ο Μυρμιδόνας

χρειάστηκε να αφήσει αρκετή απόσταση, ώστε να μην προδοθούν οι κινήσεις του στις στοές που λειτουργούσαν σαν ηχεία. Δεν τον προβλημάτιζε το σκοτάδι. Έβρισκε με τη γεύση το δρόμο του, ακολουθούσε το χημικό μονοπάτι που είχε αποτυπώσει ο πρίγκιπας στο έδαφος.

Ξαφνικά η ατμόσφαιρα έγινε αφύσικα ψυχρή, σημάδι πως η πύλη βρισκόταν κοντά. Ο Αυτομέδοντας έκλεισε αμέσως την απόσταση που τον χώριζε από τον Ωρίωνα κι έμεινε τελείως ακίνητος καλώντας βουβά τον αφέντη του με μια πανάρχαια προσευχή. Το μυαλό του κατακλύστηκε από κρωξίματα όρνιων και κατάλαβε πως ο αφέντης του τον είχε ακούσει.

Ο Διάδοχος άνοιξε την πύλη και πέρασε στο βασίλειο του αφέντη των νεκρών. Στο κλάσμα του δευτερολέπτου που μεσολάβησε μέχρι να κλείσει και πάλι η πύλη, ο Μυρμιδόνας όρμησε και πήρε μαζί τον αφέντη του περνώντας στην ουδέτερη ζώνη.

Η Έλεν προσγειώθηκε με ένα γδούπο δίπλα στον Ωρίωνα. Περπατούσαν σε μια παραλία που έμοιαζε να μην έχει τελειωμό. Ούτε τον ωκεανό συναντούσε ούτε άλλη στεριά, σε καμιά κατεύθυνση. Κοίταξε τριγύρω ελπίζοντας να εντοπίσει κάποιο στοιχείο που θα της φανέρωνε τι έπρεπε να κάνει στη συνέχεια. Για κάποιο λόγο τής ερχόταν στο μυαλό ξανά και ξανά μια σκέψη για κάποιο ποταμό. Συνειδητοποίησε πως δεν είχε ιδέα τι έκανε. Περπατούσε σε μια έρημη παραλία μαζί με ένα αγόρι, τη στιγμή που δεν υπήρχε ψυχή εκεί τριγύρω. Ο Λούκας ήταν ο μόνος που περπατούσε σε ερημικές παραλίες μαζί της. Ήταν κάτι δικό τους.

Άραγε τον απατούσε;

Αδύνατο! Ούτε καν εκείνος ο παίδαρος που περπατούσε δίπλα της (το όνομα του οποίου ξαφνικά της διέφευγε, παρότι είχε την αμυδρή εντύπωση ότι τον γνώριζε) δεν μπορούσε να την κάνει να νιώσει όπως ο Λούκας. Βέβαια, δεν μπορούσε να θυμηθεί ακριβώς εκείνη τη στιγμή πώς την έκανε να αισθάνεται ο Λούκας, γιατί δεν μπορούσε να φέρει στο νου της το πρόσωπό του.

Και τώρα που το σκεφτόταν, πού στο καλό είχε πάει ο ήλιος ή η Σελήνη ή τα αστέρια; Κανονικά, *κάτι* δεν έπρεπε να υπάρχει στον ουρανό;

«Νομίζω πως κάποιος με ακολούθησε, αλλά δεν πιστεύω να πέρασε από την πύλη», είπε ο όμορφος σύντροφός της. «Δεν μπόρεσα να τον δω καλά, όμως όποιος κι αν είναι ο τύπος, είναι τρομακτικά ικανός».

Βρίσκομαι στον Κάτω Κόσμο, θυμήθηκε η Έλεν και την επόμενη στιγμή φρίκαρε. *Και βρίσκομαι εδώ γιατί έχω κάποιους πολύ σημαντικούς επιμερισμούς να κάνω.*

«Γεια», είπε αμήχανα.

«Γεια», απάντησε ο Παίδαρος ανήσυχος. «Έλεν; Συμβαίνει κάτι;»

«Δεν ξέρω τι κάνω εδώ πέρα μαζί σου», απάντησε εκείνη ειλικρινά, ανακουφισμένη τουλάχιστον που ο άλλος την αναγνώριζε και τη φώναξε με το όνομά της. «*Εσύ* όμως ξέρεις, σωστά;»

«Ναι, φυσικά», απάντησε ο Παίδαρος ελαφρώς θιγμένος. «Είμαστε εδώ για να...»

«Μην το πεις!» αναφώνησε η Έλεν καθώς πεταγόταν για να κλείσει το στόμα του με την παλάμη της, πριν προλάβει να πει άλλη λέξη. «Πρέπει να επιμερίσουμε ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων. Εγώ, ας πούμε, ξέρω πού πηγαίνουμε, όμως εσύ πρέπει να θυμάσαι τι θα κάνουμε όταν φτάσουμε εκεί, διαφορετικά δε θα πετύχουμε ποτέ ό,τι κι αν είναι αυτό που προσπαθούμε να πετύχουμε. Τουλάχιστον, αυτό *νομίζω* πως είπε ο Λούκας».

«Εντάξει, γίνεται αυτό. Όμως, γιατί κάνεις έτσι; Μήπως συνέβη κάτι; Σε παρακαλώ, πες μου...» την ικέτεψε ο Παίδαρος. «Είσαι τραυματισμένη;»

«Δε θυμάμαι!» απάντησε γελώντας η Έλεν. Είχε την αμυδρή αίσθηση πως ακουγόταν απελπιστικά ανόητη, ενώ εκείνος ακουγόταν βαθιά προβληματισμένος. Ανησυχούσε πραγματικά για εκείνη, κι αυτό της φάνηκε πολύ γλυκό. «Όλα θα πάνε καλά. Εσύ κοίτα να θυμάσαι το κομμάτι σου –αλλά μη μου πεις ποιο είναι– κι εγώ θα κάνω το άλλο που λέγαμε. Ξέρεις, αυτό που πρέπει να κάνω γιατί αυτή εδώ η αποστολή είναι δική μου;»

«Επειδή είσαι η *Καταβάτρια;*» μάντεψε εκείνος.

«Α, γεια σου!» αναφώνησε η Έλεν με ενθουσιασμό τουρίστριας. «Όμως, τι *ακριβώς* μπορώ να κάνω εγώ, που δεν μπορεί να κάνει κανένας άλλος;»

«Μπορείς να μας κάνεις να εμφανιστούμε ως διά μαγείας δίπλα στον ποταμό όπου πρέπει να φτάσουμε, λέγοντας απλά το όνομά του δυνατά», εξήγησε εκείνος επιφυλακτικά.

«Σωστά!»

Ακολουθώντας ένα ένστικτο, η Έλεν έπλεξε τα μπράτσα της γύρω από το λαιμό του Παίδαρου, όμως δεν είχε ιδέα τι έπρεπε να κάνει μετά. Όπως τραβούσε το βλέμμα της από τα υπέροχα χείλη του που της αποσπούσαν την προσοχή, αντίκρισε ακριβώς μπροστά της τις λέξεις *Λήθη* και *Ερινύες* γραμμένες στο εσωτερικό του ενός πήχη της. Από καθαρή έμπνευση αποφάσισε να το ρισκάρει. Σκέφτηκε ότι στην τελική οι πιθανότητες ήταν πενήντα πενήντα.

«Θέλω να εμφανιστούμε ως διά μαγείας δίπλα στον Ποταμό... Λήθη;»

Η Έλεν βρέθηκε να στέκεται στην όχθη ενός ποταμού, καταμεσής ενός ερημότοπου, κοιτάζοντας στα μάτια έναν απίστευτα όμορφο άντρα. Είχε τα μπράτσα της πλεγμένα γύρω του κι εκείνος τις παλάμες του στη μέση της, όμως της ήταν αδύνατο να θυμηθεί πώς είχαν βρεθεί σε αυτή τη στάση.

«Είσαι τόσο όμορφος», του είπε καθώς δεν μπορούσε να σκεφτεί κάποιο λόγο να μην το πει.

«Κι εσύ το ίδιο», απάντησε εκείνος αιφνιδιασμένος. «Δεν είμαι σίγουρος, αλλά νομίζω πως κάπου έχουμε γνωριστεί. Έχεις βρεθεί ποτέ στη Σουηδία;»

«Δεν ξέρω!» αποκρίθηκε η Έλεν γελώντας. «Μπορεί».

«Μπα, όχι, δεν ήταν εκεί», είπε αυτός ζαρώνοντας προβληματισμένος το μέτωπό του. «Κάτι πρέπει να κάνουμε εδώ πέρα. Το νερό!» αναφώνησε, τράβηξε τα χέρια του από την Έλεν και κατέβασε το σακίδιό του. Η Έλεν ήξερε πως είχε ξαναδεί τη συγκεκριμένη κίνηση, έστω κι αν δεν μπορούσε να θυμηθεί το αγόρι που την είχε κάνει.

«Νιώθω λες και μου έρχονται ξεκάρφωτες αναλαμπές», είπε η Έλεν ανήσυχη. «Σαν να σε ξέρω από κάπου».

«Με ξέρεις. Απλά, δεν μπορείς να θυμηθείς, γιατί αυτό είναι το θέμα. Η λήθη», εξήγησε εκείνος με τραχιά, ανήσυχη φωνή καθώς έβγαζε τρία παγούρια από το σακίδιό του. «Ξέρεις κάτι, Έλεν, αν αυτή η ιδέα σου δεν ήταν τόσο τρομακτική, θα έλεγα πως ήταν ό,τι πιο ιδιοφυές άκουσα στη ζωή μου». Σήκωσε το κεφάλι και την κοίταξε στα μάτια. «Είμαι ο Ωρίωνας κι εσύ είσαι η Έλεν και βρισκόμαστε εδώ για να πάρουμε λίγο από αυτό το ξεχωριστό νερό και να το πάμε σε τρία πολύ διψασμένα κορίτσια».

«Δεν ξέρω γιατί, αλλά αυτό που είπες μου ακούστηκε *απόλυτα* σωστό. Μισό λεπτό», είπε η κοπέλα κάνοντας να πιάσει τα παγούρια. Κράτησε το χέρι της απλωμένο, μέχρι που ο Ωρίωνας της έδωσε τα τρία δοχεία. «Νομίζω πως κανονικά εγώ πρέπει να το κάνω αυτό».

«Έχεις δίκιο, η δουλειά αυτή είναι δική σου. Ο δικός μου ρόλος έρχεται μετά». Έσφιξε το πιγούνι του αποφασιστικά. «Εγώ πρέπει απλά να το *θυμηθώ*».

Η Έλεν κοίταξε με μισό μάτι τα θολά νερά του ποταμού. Κάτι ωχρά ψάρια σκουντουφλούσαν κάτω από την επιφάνεια, σαν αδέξια φαντάσματα. Δεν έδειχναν αρκετά έξυπνα ώστε να τη φοβούνται και η Έλεν ήξερε πως θα μπορούσε να απλώσει το χέρι και να χαϊδέψει ένα με την παλάμη της, αν ήθελε, όμως η σκέψη να αγγίξει εκείνο το νερό την έκανε να φρίττει.

Ήξερε πως έπρεπε να γεμίσει τα παγούρια, απλά δεν μπορούσε να φανταστεί πως θα ήθελε κανείς να πιει το περιεχόμενό τους, όσο διψασμένος κι αν ήταν. Κρατώντας τα παγούρια από τα λουριά τους, η Έλεν τα πλησίασε στο νερό και τα άφησε να γεμίσουν, προτού τα σηκώσει. Ο Παίδαρος άπλωσε το χέρι για να πάρει το ένα, ώστε να βιδώσει το καπάκι του, όμως εκείνη το τράβηξε απότομα.

«Μην το αγγίξεις! Μην αγγίξεις το νερό!» ούρλιαξε σχεδόν η Έλεν καθώς μια τόση δα σταγόνα ερχόταν σε επαφή με το χέρι του. Είδε το σύντροφό της να την κοιτάζει σαστισμένος κι ένιωσε κάπως άσχημα για το ξέσπασμά της. «Συγγνώμη. Απλά δεν το κόβω για πολύ καθαρό», είπε με πιο συγκρατημένο τόνο.

«Πρέπει να ταξιδέψουμε, Έλεν», της απάντησε εκείνος και η φωνή του ακούστηκε πολύ λογική. «Πρέπει να κλείσουμε τα καπάκια».

«Θα το κάνω εγώ».

Βίδωσε τα καπάκια και έβαλε τα παγούρια στο σακίδιο που της πρότεινε εκείνος τρίβοντας μια σταγόνα ανάμεσα στα δάχτυλά της. Ο Παίδαρος έκλεισε το φερμουάρ, πέρασε τα μπράτσα του μέσα από τα λουριά και έφερε τις παλάμες του πάνω στη μέση της, σαν να περίμενε κάτι. Εκείνη έκανε να τραβηχτεί.

Ήταν απίστευτα ωραίος άντρας, αλλά και πάλι τι τρόπος ήταν αυτός; Δε θα έπρεπε, τουλάχιστον, να της πει πρώτα το όνομά του;

«Συγγνώμη, αλλά ποιος είσαι;» τον ρώτησε καχύποπτα.

«Ο Ωρίωνας», είπε αυτός, σαν να περίμενε πως θα έπρεπε να της συστηθεί, κι ύστερα την κοίταξε επίμονα, με βλέμμα θλιμμένο. «Μια γρήγορη ερώτηση. Θυμάσαι *εσύ* ποια είσαι;»

Η κοπέλα φάνηκε να αιφνιδιάζεται.

«Τι παράξενο», είπε. «Νομίζω πως έχω ξεχάσει το όνομά μου».

«Κλερ, πήγαινε να βοηθήσεις την Κέιτ», είπε ο Ματ φέρνοντας τον Τζέρι πιο χαμηλά, ώστε να σηκώνει αυτός το περισσότερο βάρος. «Δυσκολεύεται».

Η Κλερ γύρισε και πήρε το ένα πόδι του Τζέρι από την Κέιτ για να μοιραστούν το βάρος. Η απόσταση μέχρι το αυτοκίνητο της Κλερ ήταν μεγαλύτερη απ' ό,τι θυμόταν ο Ματ. Με λίγη τύχη θα το έβρισκαν εκεί όπου το είχαν παρκάρει. Έλπιζε ειλικρινά να μην του έβαλε κανένας φωτιά ούτε να κομμάτιασε τα λάστιχα. Αν το αμάξι δεν ήταν σε κατάσταση να κινηθεί, ήξερε πως θα κατέληγε να κουβαλήσει μόνος του τον Τζέρι πίσω στο μαγαζί. Η Κέιτ και η Κλερ είχαν αρχίσει να λυγίζουν, ενώ οι δίδυμοι ήταν τόσο εξουθενωμένοι, ώστε μετά βίας κατάφερναν να περπατούν.

Η Αριάδνη και ο Ιάσονας είχαν κάνει κάποια πράγματα με τον Τζέρι, αρκετά ώστε να τον σταθεροποιήσουν, όμως η κατάσταση του πατέρα της Έλεν δεν ήταν καλή. Έπρεπε να τον μεταφέρουν στο σπίτι της οικο-

γένειας Δήλος, όπου οι δίδυμοι θα μπορούσαν να ασχοληθούν μαζί του σταδιακά, αντί να προσπαθούν να τον θεραπεύσουν μέσα σε ελάχιστη ώρα, πράγμα που ήταν τρομερά εξαντλητικό.

Το πρόσωπο της Αριάδνης είχε πάρει ήδη μια τρομακτική απόχρωση του καστανοκόκκινου. Ο Ματ ήθελε τόσο πολύ να τη βοηθήσει, ώστε στη σκέψη και μόνο ένιωθε να παθαίνει κράμπα, όμως δεν ήξερε τι χρειαζόταν εκείνη. Αν ήταν Επίγονος, ίσως φαινόταν περισσότερο χρήσιμος.

Στη διάρκεια των είκοσι λεπτών της διαδρομής μέχρι το αυτοκίνητο της Κλερ, τα δύο αδέρφια έγερναν το ένα πάνω στο άλλο συνομιλώντας χαμηλόφωνα, σαν να αλληλοϋποστηρίζονταν με μικρές, δικές τους φράσεις που μόνοι αυτοί μπορούσαν να καταλάβουν. Έκαναν πολλή ώρα μέχρι να μπουν όλοι στο αυτοκίνητο και ύστερα ο Ματ χρειάστηκε να περάσει από μπροστά και να κλείσει την πόρτα της Κλερ, γιατί ήταν τόσο κουρασμένη, ώστε δεν μπορούσε ούτε τα χέρια της να σηκώσει.

«Τηλεφώνησέ μου αν χρειαστείτε κάτι», της είπε ο Ματ.

«Τι είναι αυτά που λες;» ρώτησε η Κλερ πεσμένη πάνω στο τιμόνι, εντελώς εξουθενωμένη. «Δε θα έρθεις μαζί μας;»

«Όχι. Πάω να βρω τον Ζακ».

«Τι πράγμα;» διαμαρτυρήθηκε αδύναμα η Αριάδνη από το πίσω κάθισμα. «Ματ, είναι προδότης!»

«Ένας προδότης που προσπάθησε να μου μιλήσει, να με προειδοποιήσει γι' αυτό που συνέβη, κι εγώ του γύρισα την πλάτη. Ο Ζακ είναι φίλος μου, Αριάδνη», είπε απλά ο Ματ. «Δε γίνεται να τον αφήσω να μπλέξει χειρότερα. Πρέπει να τον βοηθήσω».

«Δε φταις εσύ γι' αυτό», άρχισε να λέει η Αριάδνη, όμως ο Ιάσονας την τράβηξε ήρεμα προς τα πίσω.

«Φύλαξε τη δύναμή σου. Το ξέρεις πως πρέπει να προσέχουμε αυτές τις στιγμές», της ψιθύρισε ενώ τα κεφάλια τους ακουμπούσαν απαλά. Η Αριάδνη τον κοίταξε στα μάτια κι αμέσως ησύχασε. Ο Ιάσονας γύρισε προς το μέρος του Ματ. «Πήγαινε να βρεις το φίλο σου. Καλή τύχη, Ματ».

Αποχαιρετώντας τους με ένα γρήγορο νεύμα, καθώς χτυπούσε ελαφρά την παλάμη του πάνω στην οροφή του αυτοκινήτου της Κλερ, ο νεαρός έκανε μεταβολή και γύρισε τρέχοντας στο κέντρο της πόλης. Της

δικής του πόλης, όχι κάποιου παράφρονα θεού, υπενθύμισε δυναμικά στον εαυτό του, πριν βαλθεί να αναζητά τον Ζακ ανάμεσα στο φρενιασμένο, μασκαρεμένο πλήθος.

«Πλέξε τα χέρια σου γύρω μου», είπε ο ψηλός νέος.

«Γιατί;» ρώτησε η κοπέλα νευρικά προσπαθώντας να μη χαχανίζει. Εκείνος της χαμογέλασε πλατιά.

«Φέρε που σου λέω τα μπράτσα σου γύρω από το λαιμό μου», την πήρε με το καλό. Έκανε ό,τι της είπε. «Τώρα, επανάλαβε αυτά που θα πω... Θέλω να εμφανιστούμε... μμμ», έκανε κι άφησε τη φράση του στη μέση δαγκώνοντας σκεπτικός το κάτω χείλος του.

«Θέλω να εμφανιστούμε... μμμ», παπαγάλισε εκείνη για να τον πειράξει.

«Δεν μπορώ να θυμηθώ τι έπρεπε να πω», ομολόγησε ο νεαρός γελώντας αμήχανα.

«Τότε, δεν μπορεί να ήταν και τόσο σημαντικό, σωστά;» σχολίασε η κοπέλα με ζηλευτή λογική. «Στο μεταξύ... τι κάνουμε εδώ πέρα;»

«Δεν ξέρω. Όμως, όποιος κι αν είναι ο λόγος, ευχαριστώ». Σήκωσε τα χέρια του από τη μέση της και τα ανέβασε στην πλάτη της φέρνοντάς την πιο κοντά του, καθώς ένιωθε το σχήμα της κάτω από τις παλάμες του.

«Είμαστε ζευγάρι;» ρώτησε η κοπέλα.

«Δεν ξέρω, αλλά έτσι φαίνεται», είπε εκείνος δείχνοντας τον τρόπο που ήταν αγκαλιασμένοι σφιχτά. «Για να το τσεκάρουμε». Έφερε τα χείλη του πάνω στα δικά της και τη φίλησε.

Τα γόνατά της λύγισαν. Ο τύπος ήξερε *να φιλάει*, όχι αστεία. Το μόνο πρόβλημα ήταν πως η κοπέλα δεν είχε ιδέα ποιος ήταν. Τραβήχτηκε λίγο κι ανοιγόκλεισε τα μάτια της μερικές φορές για να δει καλύτερα. Διαισθανόταν πως κάτι δεν πήγαινε καλά.

«Για μισό. Λούκας είπαμε πως σε λένε;» ρώτησε.

«Όχι. Είμαι ο... Περίμενε. Το έχω. Είμαι ο Ωρίωνας», είπε τελικά, σαν να το πήρε απόφαση.

«Πιθανότατα θα το μετανιώσω αυτό αργότερα, όμως δε νομίζω πως είσαι το αγόρι μου».

«Σοβαρά;» ρώτησε εκείνος σαν να αμφέβαλλε γι' αυτό. «Γιατί πολύ ωραίο ήταν αυτό που κάναμε».

«Ναι, πολύ ωραίο», συμφώνησε εκείνη. «Ξέρεις κάτι; Δε θα ήθελα να κάνω λάθος, οπότε μήπως να το τσεκάρουμε ξανά;» Τον φίλησε κι αυτή τη φορά αφέθηκε ολότελα στο φιλί του για να βεβαιωθεί. Μια ψιλή φωνή στο μυαλό της επέμενε να λέει *Δεν είναι αυτός*, όμως το υπόλοιπο σώμα της μια χαρά απολάμβανε το φιλί αυτού του... Να δεις πώς είπε ότι τον λένε... Ωρίωνα.

Την έφερε απαλά στο έδαφος προσέχοντας να μην τη συνθλίψει από κάτω του. Η ψιλή φωνή βάλθηκε να τσιρίζει. Η κοπέλα προσπάθησε να την αγνοήσει, γιατί το άγγιγμα του τύπου ήταν απίθανο, όμως ό,τι κι αν έλεγε το υπόλοιπο σώμα της, εκείνη η αναθεματισμένη φωνή δεν εννοούσε με τίποτε να το βουλώσει, μέχρι που την ανάγκασε να τραβηχτεί από κοντά του.

«Λυπάμαι, αλλά δε νομίζω πως είναι σωστό αυτό», είπε διστακτικά, χωρίς να καταφέρει να αποτρέψει τον εαυτό της από το να περάσει τα δάχτυλα ανάμεσα από τα απαλά μαλλιά του μια τελευταία φορά. Η χειρονομία αυτή της φάνηκε πολύ οικεία. Έστρεψε το βλέμμα στο απορημένο πρόσωπό του και παρατήρησε πως είχε κάτι περασμένο στην πλάτη του, πράγμα που παραξένεψε την κοπέλα, μια και είχαν πιάσει τα χάδια και τα λοιπά.

«Γιατί κουβαλάς σακίδιο;»

«Δεν ξέρω», είπε εκείνος και έφερε το χέρι προς τα πίσω για να το αγγίξει, σαν να το παρατηρούσε πρώτη φορά κι αυτός. Τα μάτια του γούρλωσαν και πήρε μια απότομη ανάσα καθώς η παλάμη του ψηλαφούσε κάποια αντικείμενα στο εσωτερικό του. Το φορτίο έκανε έναν ήχο που θύμιζε παφλασμό. «Το νερό! Έλεν, δείξε μου το χέρι σου!» είπε σκύβοντας από πάνω της για να διαβάσει το εσωτερικό του χεριού της. Η κοπέλα άκουσε το όνομα *Έλεν* και θυμήθηκε πως ήταν το δικό της.

«Συγγνώμη. Παραλίγο να ξεχαστώ», είπε ο νεαρός με τρεμάμενη φωνή. Αμέσως σηκώθηκε από πάνω της και τη βοήθησε να σταθεί. Έφερε

τα χέρια της κοπέλας γύρω από το λαιμό του κι ύστερα ακούμπησε τις παλάμες του πάνω στη μέση της με πολύ τυπικό τρόπο. Κάθε ίχνος φλερτ είχε εξαφανιστεί. «Πες αυτό. Θέλω να εμφανιστούμε κοντά στις Ερινύες».

Η Έλεν σχημάτισε στο νου της την εικόνα ενός σκεβρωμένου δέντρου και μιας λοφοπλαγιάς σπαρμένης με κοφτερές πέτρες και αγκάθια. Κάτι μέσα της είπε πως αυτό ήταν σημαντικό και έπρεπε να το συμπεριλάβει.

«Θέλω να εμφανιστούμε στη λοφοπλαγιά, κάτω από το δέντρο των Ερινυών», δήλωσε με καθαρή φωνή.

Η λάβρα ήταν αφόρητη, όμως το εκτυφλωτικό φως ήταν ακόμη χειρότερο. Η Έλεν σκίασε το πρόσωπό της με την παλάμη της κι ανοιγόκλεισε τα μάτια κάμποσες φορές, προσπαθώντας να ανακουφίσει το σφίξιμο που ένιωθε, καθώς οι κόρες των ματιών της επαναστατούσαν αντιμέτωπες με εκείνη την προσβλητική φωτεινότητα. Η ατμόσφαιρα ήταν τόσο ξερή, ώστε είχε μια πικρή, καυστική γεύση, σαν να προσπαθούσε να αντλήσει κάθε ίχνος υγρασίας από το στόμα της Έλεν.

Έγλειψε τα στεγνά χείλη της και κοίταξε τριγύρω. Λίγο παρακάτω υπήρχε ένα δέντρο τόσο αρχαίο και ξεραμένο, ώστε περισσότερο έμοιαζε με στριμμένο σκοινί παρά με φυτό. Κάτω από τη σκιά αυτού του δέντρου έστεκαν τρία κορίτσια που έτρεμαν.

«Σας ζητήσαμε να μη σπαταλήσετε το χρόνο σας», είπε το μεσαίο. «Χαμένη υπόθεση είμαστε».

«Ανοησίες», είπε εύθυμα ο Ωρίωνας. Έπιασε την Έλεν από το χέρι και την οδήγησε στο δέντρο. Οι τρεις Ερινύες οπισθοχώρησαν.

«Όχι, δεν καταλαβαίνετε! Δε νομίζω πως θα αντέξω να νιώσω ξανά τέτοια ευτυχία ξέροντας πως στο τέλος θα τη χάσω», ψιθύρισε επιτακτικά το μικρότερο κορίτσι, με φωνή πιο σιγανή κι από το θρόισμα των φύλλων.

«Ούτε κι εγώ», είπε θλιμμένα η αρχηγός.

«Κι εγώ το ίδιο», συμφώνησε η τρίτη.

«Δε νομίζω πως πρέπει να πιούμε το νερό, αδερφές μου», αποφάσισε η μικρότερη. «Το φορτίο μας είναι ήδη αρκετά βαρύ».

Οι Ερινύες άρχισαν να αποτραβιούνται από την Έλεν και τον Ωρίωνα επιστρέφοντας στο δέντρο τους. Η Έλεν συνειδητοποίησε ότι επιχειρούσαν να αποφύγουν κάτι που θα μπορούσε να τις κάνει ευτυχισμένες, έστω κι αν η ευτυχία διαρκούσε λίγες μόνο στιγμές.

Αναγνώρισε τον εαυτό της σε αυτή την κατάσταση και κάτι μέσα της φωτίστηκε. Ο Λούκας. Θα προτιμούσε *πραγματικά* να ξεχάσει εντελώς τον Λούκας; Οι πύλες άνοιξαν διάπλατα και όλες οι αναμνήσεις της Έλεν επέστρεψαν ορμητικά, ολοζώντανες. Είδε το φάρο στο Μεγάλο Ακρωτήρι, το μέρος όπου συναντούσε τον Λούκας. Είδε επίσης ένα άλλο φάρο, ψηλό σαν ουρανοξύστη, με οκταγωνικό σχήμα. Ο Λούκας την περίμενε εκεί, έτοιμος να την ικετέψει να το σκάσει μαζί του. Έτσι όπως έστεκε στο λοξό φως του χειμώνα, έλαμπε σαν τον ήλιο μέσα στην πανοπλία του. *Πανοπλία;*

«Καταλαβαίνω απόλυτα τι εννοείς. Αλήθεια, καταλαβαίνω», είπε στη μικρότερη προσπαθώντας να διώξει από το μυαλό της την εικόνα του Λούκας να βγάζει από πάνω του ένα χάλκινο θώρακα. «Προσωπικά, δεν έχω αποφασίσει ακόμη αν είναι πράγματι καλύτερα "να έχεις αγαπήσει, κι ας έχεις χάσει την αγάπη σου", όπως λένε κάποιοι. Όμως, αυτή τη φορά είναι διαφορετικά. Αυτό εδώ δε θα σας καταπιεί ολόκληρες για να σας εγκαταλείψει μετά, όπως συμβαίνει αναπόφευκτα με την ευτυχία. Σας φέραμε κάτι που ελπίζουμε πως θα κρατήσει για πάντα».

«Τι είναι;» ρώτησε η αρχηγός επιφυλακτικά αλλά με ελπίδα.

«Είναι η ευδαιμονία».

Ο Ωρίωνας γύρισε και την κοίταξε απότομα κι εκείνη του έγνεψε να προχωρήσει. Χωρίς να είναι ακόμη σίγουρος, αλλά ακολουθώντας την προτροπή της, ο νεαρός έκανε ένα βήμα μπροστά και κατέβασε το σακίδιό του. Καθώς έβγαζε τα τρία παγούρια, οι Ερινύες άκουσαν το υγρό να κινείται μέσα στα δοχεία κι ο ήχος αποδείχτηκε ακαταμάχητος.

«Διψάω τόσο πολύ», κλαψούρισε η τρίτη παραπατώντας καθώς άπλωνε τα χέρια με απόγνωση για να πάρει το ένα παγούρι. Οι δύο αδερφές της σύντομα υποχώρησαν και ακολούθησαν το παράδειγμά τους, οπότε οι Τρεις Ερινύες ήπιαν λαίμαργα το νερό.

«Το πιστεύεις πραγματικά αυτό; Η λήθη είναι ευδαιμονία;» μουρμού-

ρισε ο Ωρίωνας στην Έλεν. Από τον τρόπο που την κοίταξε, η κοπέλα κατάλαβε πως είχε ανακτήσει κι εκείνος όλες τις μνήμες του.

«Στην περίπτωσή τους; Σίγουρα».

«Και στη δική σου περίπτωση;» επέμεινε ο Ωρίωνας, όμως η Έλεν δεν απάντησε. Ο νεαρός απέστρεψε το βλέμμα του και σφίχτηκε. «Εγώ δε θέλω να ξεχάσω τίποτε από την αποψινή βραδιά. Ούτε εσένα».

«Όχι, δεν το εννοούσα έτσι», άρχισε να λέει η κοπέλα συνειδητοποιώντας ότι τον είχε πληγώσει. Ετοιμαζόταν να του εξηγήσει πως δεν αναφερόταν στο φιλί τους, έστω κι αν στη σκέψη του και μόνο ολόκληρο το σώμα της έπαιρνε φωτιά και κοκκίνισε από την κορυφή μέχρι τα νύχια, όμως ο Ωρίωνας κούνησε αρνητικά το κεφάλι του και έγνεψε προς τις Ερινύες. Είχαν στραγγίξει τα παγούρια τους και κοίταζαν τριγύρω αμήχανα, γελώντας και ανασηκώνοντας τους ώμους τους, σαν να περίμεναν να συμβεί κάτι, οτιδήποτε.

«Γεια», είπε η Έλεν. Οι Ερινύες κοιτάχτηκαν μεταξύ τους κι έδειξαν να φοβούνται.

«Μην ταράζεστε», είπε ο Ωρίωνας, με εκείνη τη φωνή που θύμιζε γητευτή άγριων ζώων. «Είμαστε φίλοι σας».

«Γεια σας... φίλοι;» είπε η αρχηγός κι ύστερα έστρεψε τις παλάμες της προς τα πάνω, σε μια ένδειξη απορίας. «Συγχωρέστε τη σύγχυσή μου. Δεν είναι ότι δεν πιστεύουμε πως είστε φίλοι μας, απλά δεν ξέρουμε *εμείς* ποιες είμαστε».

Οι αδερφές της χαμογέλασαν και έστρεψαν το βλέμμα τους στο έδαφος με ανακούφιση, τώρα που είχε φανερωθεί ο λόγος της ανησυχίας τους.

«Είστε τρεις αδερφές που αγαπούν ολόψυχα η μία την άλλη. Είστε γνωστές ως Ευμενίδες. Οι καλόψυχες», τους είπε η Έλεν φέρνοντας στο νου της τα λίγα πράγματα που γνώριζε από την *Ορέστεια* του Αισχύλου. Ήταν το πρώτο κείμενο αρχαίας ελληνικής λογοτεχνίας που είχε διαβάσει, πριν καν ανακαλύψει πως ήταν Επίγονος. Της φαινόταν σαν να είχε περάσει μια ζωή από τότε. «Έχετε ένα πολύ σημαντικό έργο. Κι αυτό είναι...»

«Να ακούτε τους ανθρώπους που έχουν κατηγορηθεί ότι διέπραξαν

κάποιο φρικτό έγκλημα, κι εφόσον είναι αθώοι, να τους παρέχετε προστασία», ολοκλήρωσε ο Ωρίωνας μόλις δίστασε η Έλεν.

Οι τρεις Ευμενίδες κοιτάχτηκαν μεταξύ τους και χαμογέλασαν διαισθανόμενες πως αυτή ήταν η αλήθεια. Αγκαλιάστηκαν και χαιρετήθηκαν ως αδερφές, χωρίς ακόμη να είναι σε θέση να κατανοήσουν απόλυτα τι τους είχε συμβεί, πράγμα που προβλημάτισε την Έλεν.

«Ξέρεις, πέρασα στο φτερό μεγάλο μέρος του έργου. Δε γνωρίζω και τόσο πολλά για τις Ευμενίδες», ομολόγησε στον Ωρίωνα η κοπέλα μουρμουρίζοντας.

«Κι εγώ αυτά τα λίγα ξέρω», της απάντησε ψιθυριστά εκείνος. «Τι θα κάνουμε; Δε γίνεται να τις αφήσουμε έτσι».

«Μπορώ να σας οδηγήσω σε κάποια που θα σας εξηγήσει καλύτερα τι συμβαίνει», είπε η κοπέλα υψώνοντας τη φωνή της καθώς απευθυνόταν στα κορίτσια. «Πιαστείτε από τα χέρια. Θα σας πάω στη βασίλισσα».

Τα τρία κορίτσια κοκκίνισαν ντροπαλά, στη σκέψη πως θα εμφανίζονταν ενώπιον μιας βασίλισσας, όμως έκαναν αυτό που ζήτησε η Επίγονος, οπότε όλη η ομάδα πιάστηκε από τα χέρια σχηματίζοντας έναν κύκλο. Η Έλεν πρώτη φορά επιχειρούσε να μεταφέρει πολλά άτομα ταυτόχρονα, όμως ήταν σίγουρη ότι μπορούσε να τα καταφέρει.

Η Περσεφόνη έμοιαζε να τους περιμένει. Ή, ίσως, απλά καθόταν στον κήπο της, με το βλέμμα στραμμένο στο κενό. Η Έλεν δεν μπορούσε να είναι σίγουρη. Ό,τι κι αν έκανε η Περσεφόνη, πάντως, δεν έδειξε να αιφνιδιάζεται από την άφιξη των Επιγόνων, με τη συνοδεία των τριών νεόκοπων Ευμενίδων.

Τους καλωσόρισε όλους με τη χαρακτηριστική ευγένειά της. Χωρίς να διστάσει στιγμή, ούτε να χρειαστεί ιδιαίτερες εξηγήσεις από την Έλεν και τον Ωρίωνα, η Περσεφόνη ανέλαβε τις τρεις αδερφές και υποσχέθηκε να τις προετοιμάσει για την καινούρια ζωή τους, ως υπερφυσικών συνηγόρων υπεράσπισης. Το πρώτο πράγμα που πρόσφερε στις Ευμενίδες ήταν καταφύγιο στο παλάτι της, το δεύτερο ήταν ένα μπάνιο. Οι τρεις αδερφές σχεδόν αναστέναξαν από ευτυχία στη σκέψη πως θα απαλλάσσονταν από τις σκόνες των ερημότοπων.

Η Περσεφόνη οδήγησε την ομάδα πίσω στις παρυφές του κήπου,

εκεί όπου υπήρχε μια επιβλητική σκάλα που έβγαζε στο μαύρο Ανάκτορο του Άδη. Στη βάση των αδαμάντινων σκαλοπατιών η βασίλισσα στάθηκε και ενημέρωσε ευγενικά την Έλεν και τον Ωρίωνα ότι δεν μπορούσαν να προχωρήσουν άλλο. Φτάνοντας στα μισά της σκάλας, στράφηκε προς το μέρος τους για να τους απευθύνει επίσημα το λόγο. Η Έλεν είχε την αίσθηση πως αυτό ήταν μέρος κάποιας τελετουργίας, μια ευλογία ή ίσως μια κατάρα.

«Στην πορεία των χιλιετιών, πολλοί ανακάλυψαν πως η μοίρα τούς έταξε να επιχειρήσουν αυτό που κατορθώσατε εσείς. Όλοι τους απέτυχαν. Οι περισσότεροι Καταβάτες και οι Ασπίδες τους το μόνο που ήθελαν ήταν να σκοτώσουν τις Ερινύες ή να σπάσουν την κατάρα καταφεύγοντας σε μαγικά τεχνάσματα, ακόμη και στον εκβιασμό. Εσείς οι δύο αποδειχτήκατε οι μόνοι που διέθεταν αρκετή ταπεινοφροσύνη, ώστε να ακούσουν την πρότασή μου, και αρκετό θάρρος, ώστε να επιλέξουν τη συμπόνια ως θεραπεία, αντί να προσφύγουν στην ωμή βία. Ευελπιστώ ότι θα συνεχίσετε να θυμάστε αυτά τα μαθήματα στο μέλλον».

Ξαφνικά ύψωσε τη φωνή της, σαν να έκανε μια ανακοίνωση ενώπιον ενός πολυπληθούς ακροατηρίου.

«Έγινα μάρτυρας της ενσάρκωσης των Δύο Διαδόχων και δηλώνω ότι η αποστολή τους στέφθηκε με επιτυχία. Ως βασίλισσα του Κάτω Κόσμου τούς κρίνω άξιους».

Τα λόγια της Περσεφόνης αντήχησαν σαν πέτρες που έσκαγαν κάτω.

Η Έλεν είχε την αλλόκοτη αίσθηση πως εκατομμύρια άυλα μάτια παρακολουθούσαν και γίνονταν μάρτυρες εκείνου του όρκου. Ακολουθώντας το παράδειγμα του Ωρίωνα, σταύρωσε τα χέρια πάνω στο στήθος της σχηματίζοντας ένα Χ και υποκλίθηκε στη βασίλισσα. Ένας χείμαρρος σκέψεων πέρασε γύρω τους, σαν ψίθυρος ανέμου, αφήνοντας ψήγματα από τους φόβους, τις αμφιβολίες και τις ελπίδες των νεκρών να αιωρούνται στην ατμόσφαιρα σαν ημιτελείς ερωτήσεις. Η τελετή είχε ολοκληρωθεί.

«Άξιους για τι πράγμα;» ψιθύρισε η Έλεν στον Ωρίωνα, όμως εκείνος ανασήκωσε τους ώμους του αφηρημένα, καθώς η προσοχή του είχε

στραφεί στη σκοτεινή πύλη που οδηγούσε στο παλάτι. Μια μορφή σκεπασμένη με μανδύα εμφανίστηκε πίσω από την κλειδωμένη πόρτα στην κορυφή της σκάλας. Παρότι του είχε απαγορευτεί η είσοδος στο ανάκτορο, ο Ωρίωνας άρχισε να ανεβαίνει τα σκαλοπάτια, σαν να τον είχε μαγνητίσει εκείνη η οπτασία.

«Ωρίωνα, όχι!» του φώναξε αυστηρά η Έλεν καθώς τον άρπαζε από το μπράτσο και τον τραβούσε πίσω. «Είναι ο Άδης. Ούτε να σκεφτείς να τον *πλησιάσεις*».

Κρεμάστηκε από πάνω του, σίγουρη πως κάτι τρομερό θα συνέβαινε αν ο νεαρός άντρας και ο θεός έρχονταν αντιμέτωποι, πρόσωπο με πρόσωπο. Ακούγοντας την απόγνωση στη φωνή της Έλεν, ο Ωρίωνας υποχώρησε και γύρισε για να σταθεί δίπλα της στη βάση της σκάλας.

«Καταβάτρια», είπε ο Άδης με καλοσυνάτη φωνή, ατάραχος μπροστά στην επιθετική συμπεριφορά του Επιγόνου. Μίλησε σιγανά, όμως ο ήχος της φωνής του έφτανε παντού και ο τόνος του ήταν αποδοκιμαστικός. «Δεν ακολούθησες την πρότασή μου».

«Ζητώ συγγνώμη, κύριε». Η Έλεν έσπαγε το κεφάλι της να θυμηθεί τι ακριβώς της είχε προτείνει. Στο μυαλό της κλωθογύριζαν ένα σωρό μπερδεμένες εικόνες. Το πέρασμα με το πορθμείο από το νησί στην ηπειρωτική χώρα μπλεκόταν με το ξύλινο κατάστρωμα ενός γιγαντιαίου πολεμικού πλοίου και το τρίξιμο αμέτρητων κουπιών. Ένας περίπατος σε μια παραλία με ολόλευκη άμμο έδινε τη θέση του σε μια παραλία ποτισμένη με αίμα κάτω από τα πόδια της. Η Έλεν ανοιγόκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να απαλλαγεί από όλες εκείνες τις εικόνες. Ήξερε πως τις είχε δει κάποια στιγμή στο παρελθόν, απλά δεν ήξερε πώς ή πού.

«Φρόντισε να το διορθώσεις αυτό, ανιψιά. Τα χρονικά περιθώρια των Επιγόνων εξαντλούνται», την προειδοποίησε θλιμμένα ο Άδης, τη στιγμή που μαζί με τη βασίλισσά του χάνονταν στις σκιές του ανακτόρου τους.

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο Ωρίωνας γυρνώντας αμέσως να κοιτάξει την Έλεν. «Τι εννοούσε όταν είπε πως τα χρονικά περιθώρια των Επιγόνων εξαντλούνται;»

«Δ-δεν ξέρω!» τραύλισε εκείνη.

«Εντάξει, τότε τι σου πρότεινε ο Άδης;» Ο Ωρίωνας προσπαθούσε να

διατηρήσει την ψυχραιμία του, όμως η κοπέλα έβλεπε πως είχε εκνευριστεί πολύ μαζί της. «Έλεν, σκέψου!»

«Μου είχε πει να ρωτήσει τη Μάντισσα κάτι!» απάντησε ξαφνικά με λεπτή φωνή. «Κάτι σχετικά με την αποστολή».

«Δηλαδή, τι *ακριβώς;*»

«Νομίζω μου είχε πει να ρωτήσω την Κασσάνδρα τι γνώμη είχε για την απελευθέρωση των Ερινυών. Αν θυμάμαι σωστά, έπρεπε να ρωτήσω αν ήταν καλή ιδέα αυτό. Όμως, είναι ανοησία αυτό, αφού με βοήθησε να τα καταφέρω, άρα εννοείται πως ήταν σύμφωνη!»

Το πρόσωπο του Ωρίωνα σκοτείνιασε και η Έλεν κατάλαβε ότι τα είχε κάνει μαντάρα. Τώρα που το σκεφτόταν, το να μη δώσει βάση στη συμβουλή ενός θεού έμοιαζε με εξαιρετικά ανόητη απόφαση.

«Συγγνώμη», μουρμούρισε συνειδητοποιώντας την ανοησία της.

«Τέλος πάντων, τώρα είναι αργά. Εξάλλου, δε δίνω ιδιαίτερη σημασία σε αυτά που λένε οι Μάντισσες. Όμως, μην ανησυχείς», είπε ο Ωρίωνας σαν να μην ήταν κάτι σπουδαίο. Ωστόσο, ο νεαρός εξοκολουθούσε να μην την κοιτάζει. Η Έλεν ζήτησε ξανά συγγνώμη και υποσχέθηκε να ρωτήσει την Κασσάνδρα το συντομότερο, αλλά ο Ωρίωνας συνέχισε να κοιτάζει συνοφρυωμένος κάτω, βυθισμένος στις σκέψεις του. Η Έλεν προσπάθησε να αγγίξει το μπράτσο του για να τραβήξει την προσοχή του.

Όμως, πριν προλάβει να το κάνει, ένιωσε να την αρπάζει εκείνο το πελώριο χέρι. Όρμησε στον Ωρίωνα και γραπώθηκε πάνω του.

Ο Ματ σήκωσε την αναίσθητη γυναίκα από το δρόμο, άνοιξε την πόρτα ενός παρατημένου αυτοκινήτου και την ακούμπησε στο κάθισμα. Έλπιζε πως εκεί θα ήταν περισσότερο ασφαλής, απ' ό,τι πεσμένη στο έδαφος. Πολλοί άνθρωποι έμοιαζαν να έχουν έρθει στα σύγκαλά τους μετά την επίθεση των αφηνιασμένων ορδών και του ζητούσαν βοήθεια. Ο Ματ έκανε ό,τι μπορούσε, όμως μόλις τακτοποιήθηκαν κάπως αυτοί που ήταν στη χειρότερη κατάσταση, έφυγε τρέχοντας, νιώθοντας σαν να πρόδιδε όλους αυτούς που άφηνε πίσω.

Ήθελε να τους βοηθήσει, όμως ήξερε πως πρώτα έπρεπε να βρει τον

Ζακ, και μάλιστα το συντομότερο, όσο του απέμεναν ακόμη δυνάμεις. Κάθε μυς στο στήθος και στα χέρια του πονούσε, ενώ ορισμένοι είχαν αρχίσει να παθαίνουν σπασμούς, απλά για να τον ενημερώσουν πόσο δυσαρεστημένοι ήταν με την απόφαση του κατόχου τους να αποκτήσει νέο χόμπι, το σήκωμα αναίσθητων ανθρώπων από κάτω.

Ο Ματ έτριψε ένα από τα πολλά πιασμένα σημεία του κορμιού του και έφερε μια βόλτα γύρω από τον εαυτό του. Δεν είχε ιδέα προς τα πού να πάει. Θυμήθηκε την Έλεν να λέει πως τελευταία φορά είδε τον Ζακ να τραβά προς την παραλία. Προσπαθώντας να βρει κάπου να πιαστεί, ο Ματ άρχισε να κινείται προς εκείνη τη γενική κατεύθυνση και τελικά ακολούθησε ένα ένστικτο που τον οδήγησε γραμμή προς τα γήπεδα του σχολείου.

Κάποιος στεκόταν στο γήπεδο του ράγκμπι ρίχνοντας άψογες μπαλιές με στόχο ένα δίχτυ. Ο Ματ άρχισε να τρέχει στο χορτάρι που είχε πιάσει πάχνη και είδε τον Ζακ να στέλνει μια μπάλα στο βάθος του διχτυού.

«Το είδες αυτό;» ρώτησε ο Ζακ ρίχνοντας με το ζόρι μια ματιά στο συμμαθητή του. «Τέλειο ήταν».

«Ναι, τέλειο. Όμως, πάντοτε είχες σπουδαίο χέρι. Μπορούσες να ρίχνεις έτσι από την πρώτη λυκείου», απάντησε ο Ματ έχοντας πλησιάσει στο μεταξύ αρκετά, ώστε να βλέπει τον Ζακ στο δυνατό σεληνόφως. Είχε τα χάλια του. Ωχρός, ιδρωμένος, φοβισμένος. Αν δεν τον ήξερε καλύτερα, θα σκεφτόταν πως ο Ζακ έπαιρνε βαριά ναρκωτικά. «Αυτό είναι το θέμα μας; Το ράγκμπι;»

«Πώς τα καταφέρνεις;» ρώτησε ο Ζακ πικρόχολα, συνοφρυωμένος. «Πώς μπορείς να κάνεις παρέα μαζί τους; Να τους βλέπεις να κάνουν ό,τι κάνουν και να μην τους φθονείς;»

«Είναι δύσκολο κάποιες φορές», ομολόγησε ο Ματ. «Τι να λέμε τώρα. Μακάρι να μπορούσα να πετάξω».

«Ακριβώς», είπε ο Ζακ γελώντας. Πίσω από εκείνο το γέλιο, όμως, κρύβονταν δάκρυα κι ο Ματ κατάλαβε ότι απειλούσαν να ξεσπάσουν. «Είναι σαν να ξυπνάς μια μέρα και να βρίσκεσαι μπροστά σε ένα σωρό εισβολείς που σου στερούν ευκαιρίες. Δεν είναι από εδώ, όμως εμείς υποτίθεται πως πρέπει να τους συναγωνιστούμε; Δεν είναι δίκαιο».

Η φωνή του Ζακ είχε έναν ανησυχητικό τόνο. Ακουγόταν ψύχραιμος, τη στιγμή που ο Ματ ήξερε πως κάθε άλλο παρά ψύχραιμος ένιωθε. Πέρασε σε κατάσταση επιφυλακής, σε περίπτωση που ο συμμαθητής του επιχειρούσε καμιά τρέλα.

«Ξέρω κάμποσους Επιγόνους που θα περιέγραφαν με τον ίδιο ακριβώς τρόπο αυτό που τους συμβαίνει», είπε ήρεμα ο Ματ. «Καταλαβαίνω πώς νιώθεις, Ζακ, ειλικρινά. Πολλές φορές τούς έχω ζηλέψει, μη σου πω ότι τους έχω θυμώσει κιόλας. Όμως ύστερα θυμάμαι ότι δεν επέλεξαν αυτοί να είναι Επίγονοι και δεν έχω γνωρίσει ούτε έναν που να μην υποφέρει επειδή είναι αυτό που είναι. Δεν μπορώ να τους κακίσω που γεννήθηκαν έτσι, ειδικά από τη στιγμή που όλοι τους έχουν χάσει τόσο πολλά, εξαιτίας της καταγωγής τους».

«Βέβαια, εσύ ήσουν πάντοτε ανώτερος άνθρωπος, έτσι δεν είναι;» κάγχασε ο Ζακ κι έκανε να φύγει.

«Έλα μαζί μου. Έλα στο σπίτι των Δήλος. Κάποια λύση θα βρούμε», είπε ο Ματ. Άρπαξε τον Ζακ από το μπράτσο και τον γύρισε προς το μέρος του.

«Είσαι τρελός; Κοίταξέ με, φίλε!» είπε εκείνος σπρώχνοντας απότομα το συμμαθητή του, ενώ σήκωσε απότομα το πουκάμισό του για να δει καθαρά ο Ματ πως τα πλευρά του ήταν γεμάτα πελώριες μελανιές. «Έτσι μου φέρεται όταν είμαι *πιστός*».

«Θα σε προστατέψουν αυτοί. Όλοι μας», υποσχέθηκε ο Ματ φρίττοντας μπροστά σε αυτό που είχε συμβεί στο φίλο του, προσπαθώντας όμως να διατηρήσει τη φωνή του ήρεμη. Ο Ζακ μισόκλεισε τα μάτια και κατέβασε απότομα το πουκάμισό του.

«Α, μάλιστα, τώρα νιώθεις άσχημα. Τώρα θες να με βοηθήσεις. Άσε με να μαντέψω, κάτι θες από μένα».

«Το μόνο που θέλω είναι να σε κρατήσω ζωντανό!» Ο Ματ προσβλήθηκε τόσο, ώστε ήθελε να χτυπήσει τον Ζακ, όμως περιορίστηκε στο να του βάλει τις φωνές. «Έκανα λάθος. Έπρεπε να σου είχα σταθεί την πρώτη φορά που ήρθες να με βρεις. Το καταλαβαίνω τώρα και λυπάμαι ειλικρινά. Όμως, ακόμη κι αν δε με συγχωρέσεις ποτέ και εξακολουθείς σε πενήντα χρόνια να μου το χτυπάς, εγώ και πάλι δε θέλω να πε-

θάνεις, βλάκα! Σοβαρά, χρειάζομαι κι άλλο λόγο για να θέλω να σε βοηθήσω;»

«Όχι», απάντησε ο Ζακ ταπεινωμένος. «Είσαι ο μοναδικός άνθρωπος σε ολόκληρο τον κόσμο που πιστεύω πως θα ήταν πρόθυμος να με βοηθήσει. Όμως είναι μάταιο. Αργά ή γρήγορα θα με σκοτώσει». Έκανε μεταβολή κι άρχισε να απομακρύνεται.

«Τότε, θα πρέπει να τον σκοτώσουμε εμείς πρώτοι», επέμεινε ο Ματ και ύψωσε τη φωνή του για να ακουστεί.

«Ούτε ξέρεις πώς γίνεται αυτό», του πέταξε περιφρονητικά ο Ζακ γυρνώντας το κεφάλι στο πλάι.

«Γιατί; Επειδή είναι αδελφοποιτός κάποιου θεού;»

Η πλάτη του Ζακ σφίχτηκε και το βήμα του επιβραδύνθηκε.

«Τίνος;» επέμεινε ο Ματ και έκανε αρκετά βήματα προς το μέρος του συμμαθητή του. «Πες μου τίνος θεού και ίσως καταφέρουμε να βρούμε τρόπο να τον σκοτώσουμε!»

Ο Ζακ γύρισε προς το μέρος του, όμως σήκωσε τις παλάμες του, σαν να τον προειδοποιούσε να μην τον ακολουθήσει. Οπισθοχωρούσε καθώς μιλούσε και κοίταζε τον Ματ με αυστηρότητα και συνάμα με απόγνωση.

«Τράβα σπίτι σου, φίλε. Και πάψε να *βοηθάς* τους Επιγόνους! Οι αποψινές ταραχές δεν είναι τίποτε μπροστά σε όσα πρόκειται να συμβούν και δε θέλω να πάθεις κανένα κακό. Οι θεοί έχουν φυλαγμένη μια ειδική γωνιά στην κόλαση για όσους θνητούς διανοηθούν να πολεμήσουν εναντίον τους, ξέρεις».

«Πώς μπορείς να ξέρεις τα σχέδια των θεών;» του φώναξε ο Ματ. «Στη δούλεψη του Ταντάλου δεν είναι ο Αυτομέδοντας; Ζακ, απάντησέ μου! Ποιος θεός είναι ο αδελφοποιτός του Αυτομέδοντα;»

Όμως ο Ζακ είχε εξαφανιστεί στο σκοτάδι.

16

«Ελεν;» ακούστηκε η φωνή του Ωρίωνα από κάπου πολύ πολύ μακριά.

«Θεοί, τι βάρος είναι αυτό», βόγκηξε ο Λούκας.

Η Έλεν δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί έκαναν τέτοιο σαματά, ενώ εκείνη προσπαθούσε να κοιμηθεί. Τι αγένεια.

«Συγγνώμη, αλλά δεν περίμενα να έχει τέτοια *πολυκοσμία* εδώ πέρα», απάντησε ο Ωρίωνας ενοχλημένος. Η Έλεν προσπάθησε να θυμηθεί πού ακριβώς ήταν το «εδώ».

«Δεν είναι αυτό που νομίζεις. Ήρθα για να τη φυλάω, όσο εκείνη βρισκόταν στον Κάτω Κόσμο», βόγκηξε ο Λούκας. «Να σου πω κάτι; Αν δε λέει να ξυπνήσει, πέτα την πέρα».

«Γιατί κάνετε τόσο θόρυβο εσείς οι δύο;» μουρμούρισε θυμωμένα η Έλεν ανοίγοντας επιτέλους τα μάτια της.

Διαπίστωσε πως ήταν ξαπλωμένη μπρούμυτα πάνω στον Ωρίωνα κι εκείνος, με τη σειρά του, είχε πλακώσει τον Λούκας. Και οι τρεις τους ήταν στοιβαγμένοι πάνω στο μικρό κρεβάτι της, μπερδεμένοι ανάμεσα σε κουβέρτες πασπαλισμένες με πάγο, σαν ζάχαρη άχνη πάνω σε τούρτα με πολλές στρώσεις. Έπειτα από όλα όσα είχαν συμβεί στον Κάτω Κόσμο, η Έλεν ξέχασε πως είχε ξεκινήσει την αποστολή της με τον Λούκας να την κρατά στην αγκαλιά του, και παρότι συνέβησαν πολλά σε εκείνο το άλλο σύμπαν, σε αυτό τον κόσμο είχαν περάσει ελάχιστα χιλιοστά του δευτερολέπτου, πριν εμφανιστεί και πάλι στο κρεβάτι της, με τον Ωρίωνα στην αγκαλιά της.

Η Έλεν κοίταξε το ανθρώπινο σάντουιτς που είχαν σχηματίσει και προσπάθησε να μην κοκκινίσει. Άλλωστε, δεν υπήρχε λόγος να ντρέπεται για κάτι, σωστά;

«Γιατί έχετε τόσο βάρος;» ρώτησε ξέπνοα ο Λούκας καθώς ο αέρας πιεζόταν κι έβγαινε από τα πνευμόνια του. «Έχω σηκώσει ολόκληρα σχολικά λεωφορεία με λιγότερο κόπο».

«Δεν ξέρω», μουρμούρισε η Έλεν και προσπάθησε να απελευθερώσει ένα μέρος της βαρύτητας. Δεν τα κατάφερε απόλυτα, αν κι αισθάνθηκε να ελαφραίνει κάπως. «Τι διάβολο συμβαίνει;»

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Ωρίωνας.

«Δεν μπορώ να αιωρηθώ». Ρίγησε καθώς ο πάγος στα μαλλιά της έλιωσε και μετατράπηκε σε κρύο νερό, το οποίο κύλησε στο σβέρκο της.

«Ηρέμησε και δοκίμασε ξανά», είπε ήσυχα ο Λούκας.

Αυτό έκανε και έπειτα από μερικές στιγμές είχε αποτέλεσμα. Αιωρήθηκε πάνω από τον Ωρίωνα, καθώς ξέμπλεκε τις κουβαριασμένες κουβέρτες, κι ύστερα πήγε λίγο παραπέρα.

«Απίθανο», είπε ο Ωρίωνας παρακολουθώντας την Έλεν με δέος ενώ σηκωνόταν πάνω από τον Λούκας και κατέβαινε από το κρεβάτι.

«Δεν είχες δει ποτέ την Έλεν να πετάει;» ρώτησε ο Λούκας κι αμέσως έγνεψε καταφατικά συνειδητοποιώντας το λόγο. «Οι δυνάμεις μας δε λειτουργούν στον Κάτω Κόσμο, σωστά;» μονολόγησε μουρμουρίζοντας, ενώ παρατηρούσε τον πάγο που έλιωνε γρήγορα στο κρεβάτι της Έλεν βυθισμένος στις σκέψεις του.

«Λούκας, τα καταφέραμε», είπε η κοπέλα. Εκείνος γύρισε και την κοίταξε, αφήνοντας αμέσως κατά μέρος τους προβληματισμούς τους. «Είμαστε όλοι ελεύθεροι... Οι Επίγονοι, οι Ερινύες. Όλοι μας».

«Είσαι σίγουρη;» ρώτησε ο Λούκας τολμώντας σχεδόν να χαμογελάσει.

«Μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να το διαπιστώσουμε», είπε ο Ωρίωνας. Έβγαλε το κινητό του, σχημάτισε έναν αριθμό και περίμενε μέχρι να απαντήσει κάποιος στην άλλη άκρη της γραμμής. «Έκτορα, πιστεύουμε πως το θέμα έληξε. Έλα στο σπίτι της Έλεν όσο γρηγορότερα μπορείς». Τερμάτισε την κλήση και κοίταξε ήρεμα την Έλεν και τον Λούκας. Τα μάτια του νεαρού είχαν γουρλώσει από την ανησυχία.

«Είσαι βέβαιος πως είναι καλή ιδέα αυτή;» ρώτησε η Έλεν κάθε άλλο παρά σίγουρη η ίδια.

«Όχι, δίκιο έχει», είπε ο Λούκας, ο οποίος έμοιαζε να προετοιμάζεται για μία ακόμη συνάντηση με τον ξάδερφό του. «Είναι καλύτερα να το δοκιμάσουμε οι τέσσερίς μας. Θα είναι πιο ασφαλές».

«Εντάξει. Όμως, γίνεται να πάμε έξω;» ρώτησε η Έλεν κάπως αμήχανα. «Ο πατέρας μου πραγματικά λατρεύει αυτό το σπίτι».

Αμέσως μόλις πρόφερε τη φράση της, την κατέκλυσε ένα κύμα ανησυχίας για τον Τζέρι. Είχε αφήσει αυτή τη σκέψη κατά μέρος για να επικεντρώσει την προσοχή της σε αυτό που έπρεπε να κάνει, όμως τώρα που δεν έτρεχε πια σαν παλαβή, για πρώτη φορά στη διάρκεια της μεγαλύτερης μέρας της ζωής της, η Έλεν ήθελε απεγνωσμένα να μάθει τι είχε γίνει με τον πατέρα της.

Οδήγησε τον Λούκας και τον Ωρίωνα στην αυλή μπροστά στο σπίτι και ύστερα έβγαλε το κινητό της για να καλέσει την Κλερ.

«Πώς είναι ο πατέρας μου;» ρώτησε αμέσως μόλις απάντησε η φίλη της.

«Ναι... Ζωντανός», απάντησε η Κλερ κάπως διστακτικά. «Κοίτα, Λένη, δε θα σου πω ψέματα. Η κατάσταση είναι δύσκολη. Επιστρέφουμε στο σπίτι των Δήλος αυτή τη στιγμή. Ο Ιάσονας και η Αριάδνη θα κάνουν ό,τι μπορούν εκεί, όμως πέρα από αυτό, δεν ξέρω τι άλλο να σου πω. Οδηγώ αυτή τη στιγμή, οπότε καλύτερα να κλείσω. Θα σε πάρω αν έχουμε εξελίξεις, εντάξει;»

«Εντάξει», προσπάθησε να πει η Έλεν, όμως η φωνή της ακούστηκε σαν ψίθυρος. Πάτησε το πλήκτρο τερματισμού κλήσης και σκούπισε τα υγρά μάγουλά της γρήγορα, πριν σηκώσει το κεφάλι. Ο Ωρίωνας και ο Λούκας την κοίταζαν επίμονα.

«Δε φαντάζομαι ο Τζέρι να...» πήγε να πει ο Ωρίωνας.

«Δεν είναι καλά», αποκρίθηκε η Έλεν με μια αλλόκοτα λεπτή φωνή.

Άρχισε να βηματίζει πέρα δώθε, όμως δεν ήξερε τι να κάνει με τα χέρια της. Άγγιξε τις ανύπαρκτες τσέπες της, πέρασε τα δάχτυλα μέσα από τα αχτένιστα μαλλιά της, τράβηξε τα ρούχα της. Ένιωθε λες κι όλα τα άκρα της είχαν παρασυρθεί και ανέμιζαν ανεξέλεγκτα, σαν εκείνα τα φουσκωτά ανθρωπάκια που χορεύουν έξω από κάτι μαγαζιά. Χωρίς τον Τζέρι ένιωθε ξεκρέμαστη.

«Ο Ιάσονας και η Αριάδνη είναι πολύ χαρισματικοί, Έλεν», είπε ο Λούκας με σιγανή φωνή. «Θα δώσουν μάχη για τον πατέρα σου. Το ξέρεις αυτό, σωστά;»

«Ναι», απάντησε η κοπέλα κάπως αφηρημένα ενώ συνέχιζε να βηματίζει. «Κι αν δεν καταφέρουν να τον σώσουν, τότε θα πάω ξανά κάτω και...»

«Μην το πεις, Έλεν», τη διέκοψε μεμιάς ο Ωρίωνας. «Μπορεί να είσαι η Καταβάτρια, όμως ο Άδης εξακολουθεί να είναι ο άρχοντας των νεκρών. Θυμάσαι τι συνέβη όταν είπες πως θα απελευθερώσεις την Περσεφόνη; Πόσο εύκολα σε πέταξε έξω; Ούτε να *διανοηθείς* να κλέψεις κάτι από αυτόν».

«Δε γίνεται να πάρει τον πατέρα μου», είπε εκείνη σταματώντας απότομα. Σήκωσε το κεφάλι και κάρφωσε το βλέμμα της πάνω στον Ωρίωνα, σαν να τον προκαλούσε να την αμφισβητήσει. «Θα φέρω τον Κάτω Κόσμο ανάποδα, δε θα αφήσω τίποτε όρθιο μέχρι να βρω τον Τζέρι, πάντως *αυτός* δεν πρόκειται να πάρει τον πατέρα μου».

«Έλεν», είπε ο Λούκας με όψη παγωμένη από το φόβο, «κανένας θνητός δεν μπορεί να τον ξεγελάσει ούτε να τον νικήσει. Σε παρακαλώ, άκουσε...»

«Λούκας;» ακούστηκε μια διστακτική φωνή από το βάθος του σκοτεινού κήπου.

Ο νεαρός Επίγονος γύρισε απότομα και αντίκρισε τον Έκτορα, ο οποίος πλησίαζε προς το μέρος τους καταπίνοντας με τις δρασκελιές του τον κήπο. Ό,τι κι αν είχε κατά νου να πει ο Λούκας στην Έλεν, ξεχάστηκε μεμιάς. Ο Έκτορας σταμάτησε σε απόσταση μερικών βημάτων από τον ξάδερφό του κι εκεί απέμειναν να κοιτάζονται επίμονα περιμένοντας και οι δύο την επίθεση των Ερινυών. Οι οποίες, όμως, δεν εμφανίστηκαν.

«Δεν έκανες πλάκα», μουρμούρισε ο Λούκας τόσο σαστισμένος, ώστε για μια στιγμή τού ήταν αδύνατο να κινηθεί. Γύρισε και κοίταξε την Έλεν σοκαρισμένος. «Τα κατάφερες, πραγματικά».

Οι δύο ξάδερφοι πλησίασαν και αγκαλιάστηκαν με δύναμη ζητώντας ταυτόχρονα συγγνώμη ο ένας από τον άλλον. Ενώ τους παρακολουθούσε η Έλεν, ένιωσε το βλέμμα του Ωρίωνα να καρφώνεται πάνω της. Έριξε μια ματιά προς το μέρος του και είδε πως την παρατηρούσε ανήσυχος.

«Πριγκίπισσα!» αναφώνησε ο Έκτορας. Άφησε τον Λούκας και βούτηξε την Έλεν κλείνοντάς την στην πελώρια αγκαλιά του. «Το ήξερα πως θα τα κατάφερνες».

«Είχα σημαντική βοήθεια». Η Έλεν γέλασε όταν ο Έκτορας τη σήκωσε στον αέρα και την έσφιξε.

«Το έμαθα», είπε ο ξανθός γίγαντας καθώς την ακουμπούσε κάτω και στρεφόταν προς τον Ωρίωνα. Όπως ταιριάζει σε δύο άντρες, δεν τον αγκάλιασε ακριβώς, αλλά τον χτύπησε κάμποσες φορές στην πλάτη και μετά γύρισε προς το μέρος του Λούκας. «Η υπόλοιπη οικογένεια πού βρίσκεται;»

«Σχεδόν όλοι έχουν επιστρέψει στο σπίτι, όμως είναι πάνω από ώρα που είδα τους πατεράδες μας να πολεμούν την Έριδα, εκεί που είχαν ξεσπάσει οι ταραχές. Απ' ό,τι κατάλαβα την είχαν στριμώξει, όμως δεν είδα κανέναν να πολεμά τον Τρόμο. Δεν αποκλείεται να είναι ακόμη ελεύθερος». Ο Λούκας έδωσε την αναφορά του με στρατιωτική ακρίβεια.

«Πολύ θα ήθελα να ξέρω γιατί όλοι αυτοί οι μικροί θεοί αποφάσισαν να σκάσουν μύτη σήμερα, έπειτα από τόσες δεκαετίες σιωπής». Ο Έκτορας δάγκωσε το χείλος του. Το βλέμμα του στράφηκε και συνάντησε το βλέμμα της Έλεν. Οι ώμοι της κοπέλας κρέμασαν, μόλις κατάλαβε τι εννοούσε ο ξάδερφός της. Γιατί έπρεπε να είναι πάντοτε δικό της το φταίξιμο;

«Στάσου. Πού αλλού εμφανίστηκαν οι μικροί θεοί σήμερα;» ρώτησε ο Ωρίωνας έχοντας την ίδια απορημένη όψη με τον Λούκας. Ο Έκτορας τους ενημέρωσε για την ξαφνική εμφάνιση του Χάροντα έξω από το Κονκλάβιο, στη Νέα Υόρκη, καθώς και για τις υποψίες που υπήρχαν πως ο Αυτομέδοντας ίσως είχε σπάσει το συμβόλαιό του με τον Τάνταλο.

«Πού βρίσκεται η Δάφνη;» ρώτησε ο Ωρίωνας ανήσυχος.

«Τελευταία φορά που την είδα, είχε πλακώσει τον Κοκαλιάρη στους κεραυνούς. Γιατί; Έχεις όρεξη να πολεμήσεις κάποιον;» ρώτησε ο Έκτορας τον Ωρίωνα χαμογελώντας πονηρά.

«Και το ρωτάς;» απάντησε αμέσως ο Ωρίωνας ανταποδίδοντας το πλατύ χαμόγελο. Η Έλεν είχε την αίσθηση πως οι δυο τους έμοιαζαν να απολαμβάνουν υπερβολικά την προοπτική μιας σύγκρουσης με τους μικρούς θεούς.

Χρειάστηκε να κουνήσει το κεφάλι της για να συνέλθει. Για κάποιο λόγο έβλεπε συνέχεια τον Ωρίωνα και τον Έκτορα να φορούν πανοπλίες. Καθώς γύρισε ο ξανθός γίγαντας για να βάλει στην κουβέντα τους και τον Λούκας, οι εικόνες έγιναν ακόμη πιο ζωντανές. Για μια στιγμή τής φάνηκε πως ο Λούκας φορούσε κάτι που έμοιαζε με χιτώνα.

«Σταθείτε, παιδιά. Ο πατέρας της Έλεν είναι τραυματίας. Και δεν είμαι σίγουρος πως μου αρέσει η ιδέα να μείνει μόνη της σε αυτό το χάος, με τον Αυτομέδοντα να κυκλοφορεί εδώ γύρω», παρενέβη ο Λούκας, πριν προλάβουν οι άλλοι να φύγουν τρέχοντας. Έριξε μια ματιά προς το μέ-

ρος της και το μέτωπό του ζάρωσε από ανησυχία, μόλις αντίκρισε το πρόσωπό της. «Έλεν; Είσαι εντάξει;»

«Ναι», είπε εκείνη προσπαθώντας να συνέλθει ενώ έτριβε τους κροτάφους της. «Απλά είμαι τόσο κουρασμένη, ώστε μου φαίνεται πως άρχισαν οι παραισθήσεις». *Όπως, για παράδειγμα, ένα μαρμάρινο ανάκτορο φωτισμένο με πυρσούς, όπου οι πάντες είναι ντυμένοι με δέρματα και χαλκό.*

«Τότε, πήγαινε στον πατέρα σου», της είπε ο Έκτορας. «Προσωπικά, θεωρώ πως μπορείς να βάλεις κάτω το Μυρμιδόνα, αλλά κάνε όπως νομίζεις. Πήγαινε, να είσαι ασφαλής. Οι τρεις μας μπορούσε να τακτοποιήσουμε αυτό το θέμα για λογαριασμό σου».

«Όχι, πρέπει να βοηθήσω».

«Πήγαινε», είπε ο Ωρίωνας στριφογυρίζοντας τις κόρες των ματιών του. «Έτσι κι έχουμε μπλεξίματα, μπορείς να έρθεις για να μας γλιτώσεις με τον παντοδύναμο κεραυνό σου, εντάξει;»

«Σίγουρα;» ρώτησε εκείνη και χαμογέλασε με ευγνωμοσύνη έχοντας ήδη απογειωθεί.

«Εντάξει, είναι απίστευτο θέαμα», είπε ξέπνοα ο Ωρίωνας ξεχνώντας τα πάντα για να θαυμάσει την Έλεν καθώς περνούσε από πάνω του. Ενστικτωδώς, άπλωσε το χέρι και πέρασε τα δάχτυλά του πάνω από τη γάμπα της. Η κοπέλα ξεροκατάπιε προσπαθώντας να απαλλαγεί από τον κόμπο που στάθηκε ξαφνικά στο λαιμό της και κοίταξε τον Λούκας, ο οποίος είχε φροντίσει να στρέψει το βλέμμα του αλλού. Ο Ωρίωνας ακολούθησε το βλέμμα της Έλεν, οπότε κατέβασε το χέρι του συνειδητοποιώντας τι έκανε.

«Άντε, πριγκίπισσα, μην καθυστερείς», είπε ο Έκτορας καταλαβαίνοντας την κατάσταση. «Πήγαινε να φροντίσεις τον Τζέρι».

Η Έλεν δεν μπόρεσε να μη ρίξει μια ματιά στον Λούκας σχηματίζοντας βουβά τις λέξεις *Να προσέχεις*, τη στιγμή που ο Έκτορας και ο Ωρίωνας κινούνταν προς το κέντρο της πόλης.

«Κι εσύ το ίδιο», της ψιθύρισε εκείνος με βλέμμα θερμό. Το χάδι του Ωρίωνα την είχε κάνει ήδη να νιώθει σαν να πετάριζαν πεταλούδες στο στομάχι της, οι οποίες τώρα έφταναν σε μέγεθος αεροπλάνου. Ο Λού-

κας έκανε μεταβολή κι άρχισε να τρέχει για να προλάβει τους άλλους, αφήνοντάς τη να αιωρείται εκεί, με κομμένη την ανάσα. Καθώς τους έβλεπε η Έλεν να απομακρύνονται ταχύτατα, δεν μπορούσε να αποφασίσει ποιον ήθελε να χαζεύει περισσότερο: τον Λούκας ή τον Ωρίωνα. Η προσοχή της ήταν τόσο μοιρασμένη ανάμεσά τους, ώστε ένιωθε σαν να παρακολουθούσε αγώνα τένις.

Βαθιά μπερδεμένη, η Έλεν πέταξε μέχρι το Σκόνσετ, προσγειώθηκε στην πίσω αυλή του σπιτιού των Δήλος και πίεσε τον εαυτό της να συγκεντρωθεί και να εστιάσει την προσοχή της στον πατέρα της. Έτρεξε στο σπίτι και αναζήτησε αμέσως τη Νόελ, η οποία βρισκόταν στην κουζίνα και ετοίμαζε ένα απίθανο γεύμα.

«Έλεν!» είπε η γυναίκα σχεδόν χωρίς να σηκώσει το κεφάλι από το πελώριο τσουκάλι όπου είχε βαλθεί να ανακατεύει κάτι. «Κατέβα κάτω, πίσω από το γυμναστήριο, και πήγαινε στο κελάρι. Θα βρεις τρεις καταψύκτες. Άνοιξε τον κοντό και βγάλε από μέσα το μεγάλο ψητό. Άντε, γρήγορα! Θα γυρίσουν όλοι πεινασμένοι».

«Στον κοντό καταψύκτη. Το μεγάλο ψητό. Έγινε», είπε η Έλεν κι έφυγε σφαίρα για να κάνει το θέλημα που της ανέθεσε η Νόελ. Δεν προσπάθησε καν να φέρει κάποια αντίρρηση. Μπορεί να μην είχε καιρό στο σπίτι της οικογένειας Δήλος, όμως ήξερε πολύ καλά πως, όταν βρισκόταν στην κουζίνα της Νόελ, έπρεπε να κάνει ό,τι της ζητούσε. Επέστρεψε σε μισό δευτερόλεπτο κι ακούμπησε ένα κομμάτι κρέας μεγάλο σαν βόδι στο νεροχύτη που της έδειχνε φουριόζα η οικοδέσποινα.

«Έχουν βάλει τον Τζέρι στον ξενώνα όπου μένεις εσύ συνήθως», είπε η γυναίκα γυρνώντας με τα πολλά προς την πλευρά της Έλεν και κοιτάζοντάς τη με συμπάθεια. «Πήγαινε, αλλά κάνε ησυχία. Αν τα παιδιά κοιμούνται, μην τα ξυπνήσεις. Μπορεί να τραυματιστούν».

«Έγινε. Ευχαριστώ», είπε η Έλεν.

Έπλεκε νευρικά τα χέρια της και έσερνε τα πόδια της, σαν να μην ήξερε τι να κάνει με το κορμί της. Γνώριζε πως κανονικά έπρεπε να πάει πάνω και να δει πώς ήταν ο πατέρας της, όμως δεν ήθελε να τον αντικρίσει τραυματισμένο. Ένιωσε τα άκρα της να κινούνται ξανά ανεξέλεγκτα γύρω από το σώμα της.

Βλέποντας τη σαστιμάρα της Έλεν, η Νόελ γούρλωσε τα μάτια κι αμέσως άφησε κατά μέρος τη μαυρισμένη, ξύλινη κουτάλα της, σκούπισε τα δάχτυλα πάνω στην ποδιά της κι έκλεισε την κοπέλα μέσα σε μια μεγάλη, τρυφερή αγκαλιά. Στην αρχή η Έλεν αιφνιδιάστηκε τόσο, ώστε σφίχτηκε, όμως ύστερα απλά αφέθηκε και πραγματικά λύθηκε στην αγκαλιά της. Η Νόελ μύριζε ζυμάρι ψωμιού και ταλκ. Η Έλεν δεν μπορούσε να θυμηθεί άλλον άνθρωπο εκτός από την Κέιτ που να της άφηνε μια τόσο απαλή και χαλαρωτική αίσθηση. Ήταν σαν να αγκάλιαζε ένα ζεστό φραντζολάκι.

«Καλύτερα;» ρώτησε η Νόελ καθώς έγερνε λίγο προς τα πίσω και παρατηρούσε την Έλεν. «Πολύ κουρασμένη δείχνεις. Δε φαντάζομαι να σταμάτησαν ξανά τα όνειρα...»

«Όχι, όνειρα βλέπω», είπε η Έλεν γελώντας λιγάκι. Έστρωσε το σκισμένο και λερωμένο φόρεμά της, ενώ αναρωτιόταν από πού είχε μάθει η Νόελ την ιστορία με τα όνειρα. «Απλά, είχα μια πραγματικά *ατέλειωτη* μέρα».

«Το ξέρω, γλυκιά μου. Κι έκανες τόσο πολλά», είπε η Νόελ κλείνοντας τις παλάμες της γύρω από το πρόσωπο της Έλεν. Την κοίταζε επίμονα με τα μεγάλα, στοργικά μάτια της. «Σε ευχαριστώ που μας έφερες πίσω τον Έκτορά μου». Η Νόελ τη φίλησε στο μέτωπο, μια κίνηση που της θύμισε τον Λούκας. Κι αυτό με τη σειρά του θύμισε στην Έλεν...

«Στάσου. Από πού άκουσες για τον Έκτορα; Αυτό δεν έχει ούτε πέντε λεπτά που συνέβη».

«Όλα τα αγόρια μου τηλεφωνούν πρώτα σε *μένα* όταν έχουν πολύ καλά ή πολύ άσχημα νέα. Με τις ενδιάμεσες πληροφορίες είναι που έχουν ένα θεματάκι», είπε η Νόελ χαμογελώντας πλατιά και μισοκλείνοντας τα μάτια της. «Θα το καταλάβεις από μόνη σου κάποια μέρα». Ύστερα στράφηκε ξανά στον πάγκο, έπιασε ένα πελώριο μαχαίρι και βάλθηκε να ψιλοκόβει κάτι λες και την είχε προσβάλει, ρίχνοντας τα κομματάκια του μέσα σε ένα τσουκάλι που κόχλαζε.

Αιφνιδιάζοντας ακόμη και τον εαυτό της, η Έλεν έπλεξε τα χέρια της γύρω από τη Νόελ από το πλάι ξεκλέβοντας μια γρήγορη αγκαλιά. Η γυναίκα φίλησε αφηρημένα την Έλεν στο κεφάλι και της χάιδεψε τα μαλ-

λιά ενώ συνέχιζε να ανακατεύει, σαν να ήταν μαθημένη να χαρίζει και να δέχεται εκδηλώσεις τρυφερότητας ανά πάσα στιγμή, από κάθε παιδί σε εκείνο το σπιτικό. Πιο χαλαρή τώρα κι έτοιμη να αντιμετωπίσει την κατάσταση, η Έλεν ανέβηκε πάνω για να βρει τον πατέρα της.

Ο Αυτομέδοντας άφησε τον αφέντη του στην αλλόκοτη ενδιάμεση χώρα, στο βάθος της σπηλιάς, και βγήκε στην επιφάνεια, από όπου κάλεσε το σκλάβο του. Το θνητό αγόρι δεν είχε συνηθίσει τη νέα ζωή στην υπηρεσία του, όμως ευτυχώς για το ίδιο διέθετε υποφερτή ευφυΐα και δεν έκανε πάρα πολλά λάθη. Αμέσως μόλις έστειλε ο Μυρμιδόνας οδηγίες για τη σπηλιά και ρώτησε να μάθει αν είχαν ολοκληρωθεί οι προετοιμασίες, επέστρεψε τρέχοντας στο νησί, εξακολουθώντας να μην είναι σίγουρος κατά πόσο η κατάρα των Ερινυών είχε εξουδετερωθεί πλήρως ή όχι. Σε κάθε περίπτωση ήταν διατεθειμένος να το διακινδυνεύσει και να προχωρήσει στην εφαρμογή του σχεδίου, όμως χρειάστηκε τριάντα οχτώ ολόκληρα λεπτά μέχρι να επιστρέψει και να εντοπίσει το Πρόσωπο.

Στην αρχή ο Αυτομέδοντας την είχε αναζητήσει στο σπίτι της, όμως το μόνο που εντόπισε ήταν έντονα υπολείμματα της μυρωδιάς της στην μπροστινή αυλή. Το ένιωθε στη γεύση του πως δεν ήταν μόνη και μάλιστα εκεί κοντά είχε βρεθεί ακόμη και ο Απόβλητος. Μια γρήγορη ματιά τριγύρω έδωσε στον Αυτομέδοντα να καταλάβει πως δε σημειώθηκε συμπλοκή. Οι Ερινύες δεν τους έβαλαν να σκοτωθούν. Και γι' αυτό, μονάχα μια εξήγηση υπήρχε.

Η Καταβάτρια είχε ολοκληρώσει με επιτυχία την αποστολή της! Έπειτα από τόση αναμονή, ύστερα από τόσες γενιές που μεσολάβησαν κι αποδείχτηκαν ανάξιες, έφτασε επιτέλους ο καιρός. Ο αφέντης του είχε δίκιο. Το μόνο που χρειαζόταν η μικρή ήταν ένα σπρώξιμο, ένα τόσο δα κίνητρο για να βρει τη λύση. Και τα είχε καταφέρει. Αυτή η κοπέλα δεν ήταν απλά μία σωσίας. Αυτή η Καταβάτρια ήταν η πριγκίπισσα που περίμεναν τόσα χρόνια – η πραγματική Ελένη.

Ενθουσιασμένος από τη νέα νίκη, ο Αυτομέδοντας γεύτηκε τα ίχνη.

Ήταν τόσο πρόσφατα, ώστε μπορούσε να διακρίνει τα συναισθήματα των Επιγόνων που τα είχαν αφήσει. Στην ατμόσφαιρα δεν υπήρχε τίποτ' άλλο πέρα από αδελφοσύνη· αδελφοσύνη και άσβεστη αγάπη. Η γεύση της αγάπης άλλοτε δυνάμωνε κι άλλοτε εξασθενούσε, ανάλογα με τους αέρηδες που φυσούσαν στην ταραγμένη ατμόσφαιρα. Η κοπέλα πρέπει να είχε φύγει πετώντας. Οι άντρες σίγουρα έτρεξαν μαζί προς το κέντρο της πόλης, επιστρέφοντας στον αντιπερισπασμό που είχε ενορχηστρωθεί προσεκτικά προκειμένου να στραφεί εκεί η προσοχή της μικρής αλλά ισχυρής ομάδας Επιγόνων που φρουρούσαν αυτή τη νέα –κι ο Αυτομέδοντας δε θα δίσταζε να ορκιστεί μπροστά στους θεούς– *αληθινή* Ελένη. Μέχρι στιγμής, όλα εξελίσσονταν σύμφωνα με το σχέδιο, με μόνη εξαίρεση τη σημαντικότερη πτυχή.

Ο Μυρμιδόνας έμεινε τελείως ακίνητος. Δεν είχε την πολυτέλεια να σπαταλήσει ούτε στιγμή. Αυτό ήταν το γεγονός με το οποίο κορυφώνονταν τρεισήμισι χιλιετίες αναμονής. Τα πάντα βρίσκονταν στη θέση τους, τα πάντα ήταν επιτέλους έτσι όπως έπρεπε να είναι... Εκτός από ένα θέμα. Έπρεπε να εντοπίσει την Έλεν.

Δε βρισκόταν στο σπίτι του θνητού πατέρα της. Δεν ήταν μαζί με τον εραστή της. Ούτε στο σχολείο ήταν. Επομένως, εκτός κι αν η κοπέλα είχε φύγει από το νησί, πράγμα που δεν έκανε σχεδόν ποτέ, μόνο μία περίπτωση απέμενε: Βρισκόταν στο περιφερειακό αρχηγείο του Οίκου των Θηβών, στο ανατολικό άκρο του νησιού.

Και τα δύο δίδυμα αδέρφια κοιμόντουσαν, αριστερά και δεξιά του Τζέρι, πάνω στο μεγάλο, άσπρο κρεβάτι, όπου και η ίδια η Έλεν είχε αναρρώσει μετά την πτώση της με τον Λούκας. Ο Τζέρι έμοιαζε ωχρός και ρουφηγμένος, σαν να είχε ξεφουσκώσει. Ξαπλωμένα πάνω στα σκεπάσματα, κουλουριασμένα σαν γάτες στο κάτω μέρος του κρεβατιού, τα δύο αδέρφια είχαν τα μάτια κλειστά κάνοντας ανήσυχο ύπνο.

Λαχάνιαζαν και τα δάχτυλά τους διαρκώς κυρτώνονταν, τα μέτωπά τους ζάρωναν ταυτόχρονα, σαν να έβλεπαν τον ίδιο εφιάλτη. Η ατμόσφαιρα στο δωμάτιο ήταν τόσο ξερή, ώστε θύμιζε έρημο. Η Έλεν ήξερε

πως αυτό σήμαινε ότι ακολουθούσαν τον Τζέρι στην περίμετρο των ερημότοπων, στα όρια του Κάτω Κόσμου, επιχειρώντας να οδηγήσουν το αλαφιασμένο πνεύμα του πίσω στο σώμα του. Έδιναν σκληρή μάχη, αυτό ήταν φανερό, όμως και τα δύο αδέρφια ήταν κάθιδρα και άσπρα σαν κόλλες χαρτιού. Η Έλεν ήξερε πως δε θα άντεχαν για πολύ ακόμη.

Η Κέιτ σηκώθηκε από μια καρέκλα στη γωνία και έσπευσε να αγκαλιάσει την κοπέλα όταν την είδε να μπαίνει στο δωμάτιο. Καθώς αγκαλιάζονταν, η Έλεν είδε την Κλερ να κάθεται στο πάτωμα, στην πλευρά του κρεβατιού όπου κουλουριαζόταν ο Ιάσονας. Η Κλερ έριξε ένα αδύναμο βλέμμα στη φίλη της και σηκώθηκε με δυσκολία, σαν να μην την υπάκουαν τα μέλη της. Οι τρεις τους συμφώνησαν σιωπηλά να βγουν στο διάδρομο και να πάνε σε κάποιο άλλο δωμάτιο για να κουβεντιάσουν, ώστε να μην ενοχλήσουν τους υπόλοιπους που έδιναν τον αγώνα τους στο κρεβάτι.

Τυχαία η Κέιτ επέλεξε το δωμάτιο του Λούκας. Η Έλεν παραλίγο να κάνει πίσω, όμως τελικά συνειδητοποίησε πως δεν μπορούσε να αντισταθεί στον πειρασμό να βρεθεί κοντά σε οτιδήποτε ανήκε σε εκείνον.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Έλεν.

«Ο Ιάσονας είπε πως ο Τζέρι χάθηκε εκεί κάτω. Κανονικά όλα έπρεπε να είχαν τελειώσει πριν καν φτάσουμε στο αμάξι κι έρθουμε εδώ», απάντησε η Κλερ ψύχραιμα.

Η Κέιτ πετάχτηκε μην μπορώντας να συγκρατηθεί. «Όμως κάποιος φρικτός θεός μπήκε στη μέση. Αυτός πρέπει να έστρεψε το πνεύμα του Τζέρι στη λάθος κατεύθυνση, την ώρα που τον μεταφέραμε στο αυτοκίνητο», πρόσθεσε με φωνή που έτρεμε. «Και τώρα τα παιδιά δεν μπορούν να τον βρουν».

«Ο Μορφέας συνάντησε την Αριάδνη στα όρια του βασιλείου του και της είπε πως ο Άρης ήταν αυτός που παραπλάνησε τον πατέρα σου», συνέχισε η Κλερ σιγανά κοιτάζοντας την Κέιτ για να επιβεβαιώσει κι εκείνη αυτό που έλεγε.

«Έλεν, γιατί προσπαθεί ο θεός του πολέμου να σκοτώσει τον πατέρα σου;» ρώτησε η γυναίκα με φωνή που ισορροπούσε στα όρια της υστερίας. Η Κέιτ ήταν πρακτική, δεν ήταν μαθημένη σε συναισθηματι-

σμούς, όμως εξακολουθούσε να δυσκολεύεται να συνειδητοποιήσει ότι πράγματα που μέχρι πριν από λίγο τα θεωρούσε μύθους, ήταν αλήθεια. Η Έλεν πήρε την παλάμη της και την έσφιξε.

«Έπρεπε να σας είχα μιλήσει», είπε ενώ δυσκολευόταν ακόμη και να κοιτάξει στα μάτια τη γυναίκα. «Νόμιζα πως θα μπορούσα να σας προστατέψω αν σας κρατούσα μακριά από όλο αυτό, νόμιζα πως εσύ κι ο μπαμπάς θα μπορούσατε να συνεχίσετε τις ζωές σας, αν δεν ξέρατε τι συνέβαινε. Ακούγεται τόσο αφελές τώρα που το λέω, όμως πραγματικά νόμιζα ότι θα μπορούσε να γίνει έτσι και λυπάμαι γι' αυτό. Ο Άρης προσπαθεί να φτάσει σε μένα. Δεν ξέρω για ποιο λόγο το κάνει, όμως γνωρίζω πως χρησιμοποιεί τον μπαμπά σαν δόλωμα».

«Εντάξει», είπε η Κέιτ και σκούπισε ένα δάκρυ σφίγγοντας τα χείλη της με αποφασιστικότητα. «Λοιπόν, τι μπορούμε να κάνουμε; Πώς θα σώσουμε τον Τζέρι;»

«Εσείς, τίποτε», ψιθύρισε η Έλεν με βαριά φωνή καθώς θυμόταν την προειδοποίηση του Μορφέα ότι ο Άρης ονειρευόταν να της κάνει κακό. «Εγώ πρέπει να κάνω κάτι. Εμένα θέλει ο Άρης».

«Σκοπεύεις δηλαδή να τρέξεις εκεί κάτω και να τον αντιμετωπίσεις, έτσι δεν είναι;» ρώτησε η Κασσάνδρα από το κατώφλι του δωματίου. Η Έλεν γύρισε και την είδε να στέκεται πίσω της, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά στο στήθος της, θυμωμένη. «Κι ας ξέρεις πως κατά πάσα πιθανότητα πέφτεις σε παγίδα;»

«Ναι. Και πρέπει να πάω τώρα αμέσως».

«Λένη, αυτή είναι μάλλον η μεγαλύτερη βλακεία που σε έχω ακούσει να λες», είπε η Κλερ, με τη σαστιμάρα της να σαρώνει κάθε έκφρασή της. «Ο *Ματ* είναι καλύτερος μαχητής από σένα και δεν είναι καν Επίγονος. Νομίζεις πως θα μπορέσεις να αντιμετωπίσεις τον Άρη μόνη σου;»

«Ναι», είπε η Έλεν κοιτάζοντας απαθής τα σοκαρισμένα πρόσωπα γύρω της. «Είμαι η Καταβάτρια. Μπορώ να ελέγχω τον Κάτω Κόσμο, ενώ ο Άρης δεν μπορεί. Δεν ξέρω τι φανερώνει αυτό για μένα, το ότι ασκώ κάποιου είδους εξουσία σε ένα τέτοιο μέρος, όμως έτσι είναι. Εδώ πάνω δε θα είχα σοβαρές πιθανότητες απέναντί του, σύμφωνοι. Όμως στον Κάτω Κόσμο μπορώ να τον νικήσω ή, τουλάχιστον, να τον απο-

κρούσω για αρκετή ώρα, ώστε να φέρω πίσω τον πατέρα μου. Είμαι σίγουρη».

Η Έλεν πλησίασε το κρεβάτι του Λούκας και τράβηξε τα σκεπάσματα.

«Έλεν. Ο πατέρας σου δε θα ήθελε να κινδυνέψεις για εκείνον», είπε η Κλερ αποφασιστικά, καθώς έφερνε την παλάμη της πάνω στον ώμο της φίλης της και τη γυρνούσε προς το μέρος της. Η Έλεν δεν μπορούσε να θυμηθεί την τελευταία φορά που η φίλη της την είχε φωνάξει με το κανονικό της όνομα. Τόσο η Κλερ όσο και η Κέιτ μαζί με την Κασσάνδρα ήταν έτοιμες να την εμποδίσουν, πράγμα που μπορούσαν να πετύχουν εύκολα. Εκτός κι αν κατόρθωνε να τις πείσει, το μόνο που είχαν να κάνουν ήταν να την κρατήσουν ξύπνια.

«Το ξέρω πως ο πατέρας μου δε θα το ήθελε αυτό, όμως... Τι να κάνουμε!» απάντησε η Έλεν με έναν τραχύ ψίθυρο, σχεδόν αποτυγχάνοντας στην προσπάθεια να συγκρατήσει τον τόνο της φωνής της. «Θα πεθάνει αν δεν τον απομακρύνω από τον Άρη, κι αν οι δίδυμοι μείνουν εκεί κάτω κι άλλο, θα έχουν την ίδια τύχη. Το ξέρεις πως έχω δίκιο, Κλερ. Εσύ ξέρεις ότι κάθε δευτερόλεπτο στα σύνορα του βασιλείου των σκιών μοιάζει με αιωνιότητα στην ψυχή που περιφέρεται χαμένη εκεί κάτω».

Η Κλερ χαμήλωσε το βλέμμα και έστρεψε το κεφάλι της κατανεύοντας με πόνο. Πράγματι, το ήξερε, κι εκείνη η ανάμνηση εξακολουθούσε να την τρομάζει.

«Τουλάχιστον περίμενε να έρθει μαζί σου ο Ωρίωνας», την παρακάλεσε η Κασσάνδρα διασχίζοντας το δωμάτιο και φτάνοντας στο κρεβάτι του Λούκας τη στιγμή που η Έλεν ξάπλωνε σε αυτό.

«Δεν μπορώ. Ο Λούκας χρειάζεται μισή ώρα για να φτάσει από εδώ στο σημείο που βρίσκεται η πύλη. Στον Κάτω Κόσμο ο χρόνος κυλά διαφορετικά, όμως το πνεύμα του πατέρα μου δεν έχει περάσει ακόμη στον Κάτω Κόσμο. Ο χρόνος δεν έχει σταματήσει, αντίθετα *επιμηκύνεται* τόσο για εκείνον όσο και για τα παιδιά, και κάθε δευτερόλεπτο που σπαταλώ εδώ, σε αυτούς μοιάζει με μέρες ολόκληρες εκεί που βρίσκονται. Ο Ιάσονας, η Αριάδνη κι ο πατέρας μου δε θα αντέξουν σε εκείνη την έρημο ακόμη μισή ώρα. Πρέπει να κατέβω *τώρα*».

Η Κέιτ, η Κλερ και η Κασσάνδρα αντάλλαξαν θλιμμένες ματιές. Ήξεραν πως η Έλεν είχε δίκιο.

«Μακάρι να μπορούσα να πω ότι όλα θα πάνε καλά, όμως δεν έχω κατορθώσει να διακρίνω το μέλλον σου εδώ και αρκετό καιρό. Λυπάμαι», είπε η Κασσάνδρα καθώς έσκυψε ξαφνικά για να τη φιλήσει στο μάγουλο. «Καλή τύχη, ξαδέρφη», ψιθύρισε τρυφερά πλέκοντας τα χέρια της γύρω από το λαιμό της Έλεν.

Η κοπέλα άπλωσε το ελεύθερο χέρι της και έφερε την Κέιτ και την Κλερ στην αγκαλιά της.

«Καλύτερα να φύγετε τώρα και να κλείσετε την πόρτα πίσω σας», είπε αποφασιστικά καθώς αποτραβιόταν έπειτα από λίγο. «Το κρύο εδώ μέσα θα είναι επικίνδυνο».

Η Μάντισσα βρισκόταν κοντά. Αυτό αποτελούσε πρόβλημα. Τα θνητά θηλυκά γύρω της μπορούσαν κάλλιστα να πεθάνουν χωρίς να δημιουργηθεί πρόβλημα στα σχέδια των Δώδεκα, όμως η Μάντισσα ήταν σχεδόν εξίσου σημαντική με την ίδια την Έλεν και δυστυχώς πολύ πιο ευάλωτη.

Οι αληθινές Μάντισσες που διέθεταν αρκετή δύναμη, ώστε να αντέξουν το συντριπτικό βάρος του μέλλοντος, ήταν πολύτιμες και, παρότι οι θεοί υπόκειντο στις Μοίρες ακριβώς όπως οι θνητοί, ποτέ δεν είχαν δική τους Μάντισσα. Η εξασφάλιση μιας Μάντισσας αποτελούσε ανέκαθεν βασική προτεραιότητα. Αυτή η Κασσάνδρα, ειδικά, ήταν αγαπημένη του Απόλλωνα. Την περίμενε εδώ και χιλιετίες.

Καθώς άκουγε το διάλογο ανάμεσα στην πριγκίπισσα και στη Μάντισσα, καταλάβαινε πως η Έλεν είχε τσιμπήσει το δόλωμα. Όσο επικίνδυνο κι αν ήταν για την ίδια, έπρεπε να ακολουθήσει τον πατέρα της στον κόσμο των σκιών, ακριβώς όπως είχε προβλέψει ο αφέντης του.

Ο Αυτομέδοντας είχε στη διάθεσή του ένα πολύ μικρό χρονικό διάστημα για να δράσει. Μπορούσε να επιτεθεί μόνο αφού η Καταβάτρια δημιουργούσε την πύλη, αλλά πριν περάσει από αυτήν. Αν δεν τη χτυπούσε με το κεντρί του τότε, το θεϊκό φυλαχτό που φορούσε διαρκώς

στο λαιμό της θα εμπόδιζε κάθε τραύμα. Ακόμη χειρότερα, θα ήταν σε θέση εκείνη να τον εξουδετερώσει με τον κεραυνό της για αρκετή ώρα, ώστε να απομακρυνθεί πετώντας. Ευάλωτη ήταν μόνο για μια στιγμή –το κρύο του Κενού ήταν το σημάδι– και τότε είχε στη διάθεσή του ένα κλάσμα του δευτερολέπτου για να δράσει.

Βηματίζοντας γύρω από το κτίριο, ο Αυτομέδοντας αναζήτησε στον αέρα τη μυρωδιά τυχόν φρουρών της. Ευτυχώς, ήταν όλοι απασχολημένοι στο κέντρο της πόλης. Ο Μυρμιδόνας άκουσε τη Διάδοχο, την πραγματική πριγκίπισσα των θρύλων, να διώχνει τις κυρίες επί των τιμών έπειτα από μια στοργική αγκαλιά και να χαλαρώνει για να κοιμηθεί, περνώντας στην πνευματική κατάσταση μέσω της οποίας προτιμούσε να δημιουργεί την πύλη. Η στιγμή είχε φτάσει.

Ο Αυτομέδοντας όρμησε, γκρέμισε την εξώπορτα και ανέβηκε πάνω τρέχοντας στα τέσσερα. Η θνητή μάνα σήκωσε το χέρι της για να στρέψει την κατάρα της Εστίας πάνω του, όμως άργησε πολύ να αντιδράσει.

Πηδώντας πάνω από την πολύτιμη Μάντισσα για να αποφύγει να τη χτυπήσει, ο Αυτομέδοντας πέταξε πέρα τις δύο άλλες, χαριτωμένες αλλά ασήμαντες κυρίες επί των τιμών. Έκανε κομμάτια την πόρτα του δωματίου του εραστή, πήδηξε πάνω στο κρεβάτι κι έπιασε το κοιμισμένο κεφάλι της πριγκίπισσας με το δεξί χέρι του, μισό παλμό της καρδιάς πριν περάσει στον Κάτω Κόσμο, ακριβώς τη στιγμή που ήταν περισσότερο ευάλωτη. Τα πανέμορφα, κεχριμπαρένια μάτια της άνοιξαν διάπλατα. Μέσα από τον αριστερό καρπό του ο Αυτομέδοντας ελευθέρωσε το κεντρί του από το θηκάρι του και τρύπησε το χαλαρό λαρύγγι της πριγκίπισσας. Τα μάτια της πετάρισαν και τα χείλη της ρίγησαν καθώς το φαρμάκι του κατέκλυζε το αίμα της. Άκουσε ουρλιαχτά από το διάδρομο κι από τη βάση της σκάλας, όμως ο θόρυβος αυτός δεν είχε καμιά σημασία. Εκείνος είχε βάλει στο χέρι το έπαθλό του και καμιά τους δεν ήταν αρκετά δυνατή ώστε να τον εμποδίσει να το αποσπάσει.

Η πριγκίπισσα έμεινε ακίνητη. Ο Αυτομέδοντας τη σήκωσε και μετέφερε το παράλυτο σώμα της έξω από το δωμάτιο του εραστή και μακριά από το νησί.

Ο Λούκας είδε τον Έκτορα να μεταμορφώνεται σε μια θαμπή μορφή καθώς έφευγε για να βρει τον πατέρα του. Εκείνος, μαζί με τον Ωρίωνα, έμεναν πίσω για να βοηθήσουν μια ομάδα τραυματιών να ανέβουν στο πεζοδρόμιο. Είχε αρχίσει να δημιουργείται ένα κέντρο πρώτων βοηθειών και άνθρωποι που ζούσαν στην περιοχή έβγαιναν από τα σπίτια τους φέρνοντας νερό, επιδέσμους και άλλες προμήθειες για να βοηθήσουν τους τραυματίες. Ο Λούκας και ο Ωρίωνας είχαν παροτρύνει τον Έκτορα να συνεχίσει, όμως οι ίδιοι αναγκάστηκαν να σταματήσουν, καθώς δεν μπορούσαν να αγνοήσουν τις φωνές που καλούσαν σε βοήθεια.

«Να δούμε τι γίνεται και στο επόμενο τετράγωνο», είπε ο Ωρίωνας, αφού βοήθησαν και τον τελευταίο τραυματία εκεί, οπότε οι δυο τους άρχισαν να τρέχουν με ανθρώπινη ταχύτητα προς το γειτονικό δρομάκι.

«Στάσου», φώναξε ο Λούκας στον Ωρίωνα και έβγαλε από την τσέπη του παντελονιού του το κινητό του.

Κοίταξε την οθόνη και είδε πως τον καλούσε η μητέρα του. Απάντησε αμέσως νιώθοντας ήδη ένα απαίσιο σφίξιμο στο στομάχι.

«Λούκας, την άρπαξε», είπε εκείνη με κοφτή, επιτακτική φωνή. «Η Έλεν ετοιμαζόταν να κατέβει για να βοηθήσει τον πατέρα και τα ξαδέρφια σου, όταν γκρέμισε ο Αυτομέδοντας την πόρτα, την κέντρισε και ύστερα πήδηξε από το παράθυρο παίρνοντάς τη μαζί του».

«Πριν από πόση ώρα;» ρώτησε ο Λούκας με ψυχρή φωνή.

Τα μάτια του Ωρίωνα γυάλισαν καθώς διαισθανόταν τα χαοτικά συναισθήματα του Λούκας.

«Πριν από λίγα λεπτά. Η Κλερ και η Κέιτ βρέθηκαν στο δρόμο εκείνου του πλάσματος. Τώρα μόλις σιγουρεύτηκα πως είναι εντάξει», απάντησε η μητέρα του ταραγμένη. «Δεν καταλαβαίνω, Λούκας. *Πώς* μπόρεσε να κεντρίσει την Έλεν; Ο κεστός...»

«Πρέπει να σ' αφήσω». Ο Λούκας έκλεισε το τηλέφωνο στη Νόελ, όχι γιατί ήταν θυμωμένος, αλλά για να μπορέσει να σκεφτεί. Μετέφερε το τι είχε συμβεί στον Ωρίωνα κι ύστερα σώπασε.

«Μήπως να επιστρέψουμε στο σπίτι σου; Να δούμε αν θα εντοπίσουμε ίχνη;» πρότεινε ο Ωρίωνας.

«Δε θα υπάρχουν ίχνη», απάντησε σιγανά ο Λούκας ενώ ευχόταν να το βούλωνε ο Ωρίωνας.

«Τότε τι προτείνεις;» συνέχισε εκείνος παρατηρώντας προσεκτικά τον Λούκας. Βλέποντας πως δεν έπαιρνε απάντηση, ανασήκωσε τα φρύδια του κι επανέλαβε την ερώτηση. «Λούκας! Μπορώ να διαβάσω τα συναισθήματά σου, ξέρεις. Πες μου τι σκέφτεσαι για να μπορέσουμε να βρούμε μαζί μια λύση».

«Προσπαθώ να καταλάβω πώς στο διάβολο θα *μπορούσε* κάποιος να αιχμαλωτίσει την Έλεν! Προσπάθησες ποτέ να παλέψεις μαζί της; Ακόμη κι όταν συγκρατιέται, είναι θηρίο!» Ο Λούκας ισορροπούσε στα όρια ενός βίαιου ξεσπάσματος. Ήθελε να χτυπήσει τον Ωρίωνα, όμως περιορίστηκε στις φωνές. «Εγώ με το ζόρι στέκομαι απέναντί της και νομίζω πως δε μου έχει δείξει ούτε ένα δέκατο απ' ό,τι μπορεί να κάνει. Φαντάζεσαι τι θα έκανε σε κάποιον που θα επιχειρούσε να της επιτεθεί και να την αιχμαλωτίσει; Η μισή Μασαχουσέτη θα παραδινόταν στις φλόγες!»

Ο Ωρίωνας κοίταξε ανήσυχος το στήθος του Λούκας.

«Έχεις αρχίσει να φρικάρεις. Θέλω να ηρεμήσεις αυτή τη στιγμή. Για χάρη την Έλεν». Ο Ωρίωνας έπιασε τον Λούκας από τον ώμο, οπότε εκείνος ένιωσε να κατακλύζεται από μια ζεστασιά. Οι χτύποι της καρδιάς του ελαττώθηκαν κι ένα κύμα χαλαρωτικών συναισθημάτων τον συνεπήρε.

Ήξερε πως ο Ωρίωνας ήταν γιος της Αφροδίτης και μπορούσε να επηρεάζει τα συναισθήματα των άλλων, όμως ποτέ ως τότε δεν είχε βιώσει κάτι τέτοιο. Ήταν μια σωματική αλλαγή, σαν ένα φάρμακο που επιδρούσε άμεσα στο σώμα και στο μυαλό. Για μια στιγμή ο Λούκας αναρωτήθηκε σε τι βαθμό ήταν ικανός να τον επηρεάσει ο Ωρίωνας και με ποιους τρόπους. Αν μπορούσε να τον κάνει να αισθανθεί τόσο όμορφα, τότε ήταν λογικό να υποθέσει πως θα ήταν σε θέση να τον κάνει να νιώσει εξίσου άσχημα. Οι προεκτάσεις αυτού του σκεπτικού ήταν απίστευτες.

«Λυπάμαι», είπε ο Ωρίωνας αφήνοντας τον Λούκας. «Δε μου αρέσει να το κάνω αυτό, χωρίς να ρωτήσω πρώτα τον άλλον».

«Όχι, δεν πειράζει. Το χρειαζόμουν», αποκρίθηκε ήρεμα ο Λούκας ξέροντας πως στον Ωρίωνα δεν άρεσε να χρησιμοποιεί το χάρισμά του να ελέγχει τις καρδιές των άλλων σε καμιά περίπτωση, ακόμη κι όταν αυτό θα μπορούσε να τους ωφελήσει τα μέγιστα. Συνέχισε με πολύ πιο ήσυχη φωνή. «Παρατήρησες τον πάγο στο κρεβάτι της Έλεν όταν σε έφερε πίσω από τον Κάτω Κόσμο απόψε; Θυμάσαι που δεν μπορούσε να αιωρηθεί αμέσως κι εγώ δεν ήμουν σε θέση να σας σηκώσω από πάνω μου; Αυτή η απώλεια των ικανοτήτων της συμβαίνει κάθε φορά που η Έλεν κατεβαίνει στον Κάτω Κόσμο;»

«Είναι κάτι συνηθισμένο κοντά σε όλες τις πύλες που οδηγούν στον Κάτω Κόσμο. Είναι νεκρές ζώνες. Δεν υπάρχει θερμότητα, κανένας ζωντανός οργανισμός δε ζει εκεί, ούτε λειτουργούν οι δυνάμεις μας. Νομίζω πως η Έλεν δημιουργεί μια προσωρινή πύλη όταν κατεβαίνει, οπότε θα χρειάζεται μερικά δευτερόλεπτα για να διαλυθεί, αφού την κλείσει», είπε ο Ωρίωνας συνοφρυωμένος.

«Πιστεύεις πως ο Αυτομέδοντας θα τα ήξερε όλα αυτά σχετικά με τις πύλες;»

«Δε θα μου έκανε εντύπωση. Υπήρξαν κι άλλοι Καταβάτες στον παρελθόν κι αυτός είναι κυριολεκτικά αρχαίος. Αυτό το τέρας πιθανότατα έχει δει τα πάντα», απάντησε ο Ωρίωνας. «Δε θα είχε όμως πολύ χρόνο στη διάθεσή του. Μην ξεχνάς ότι λίγα δευτερόλεπτα αργότερα η Έλεν μπόρεσε να πετάξει ξανά».

«Ο Μυρμιδόνας δε θα είχε πολύ χρόνο, σίγουρα. Όμως, αν *περίμενε* ότι θα συμβεί, θα ήταν αρκετά ακόμη κι αυτά τα δευτερόλεπτα. Την είχε παρακολουθήσει μερικές εβδομάδες. Άρα, ήξερε πως σίγουρα θα ακολουθούσε τον πατέρα της στον Κάτω Κόσμο», είπε ο Λούκας διαισθανόμενος πως βρισκόταν σε σωστό δρόμο. Η επίθεση σίγουρα είχε σχεδιαστεί. «Το μόνο που έπρεπε να κάνει ο Αυτομέδοντας ήταν να φροντίσει ώστε ο Τζέρι να τραυματιστεί σοβαρά, πράγμα αρκετά εύκολο πάνω στις ταραχές, και στη συνέχεια όλοι οι Επίγονοι που υπήρχαν στο νησί θα έτρεχαν να καταδιώξουν την Έριδα και τον Τρόμο...»

«Επομένως δε θα υπήρχε κανείς να την προστατέψει όσο εκείνη θα πήγαινε να ψάξει τον πατέρα της», ολοκλήρωσε τη σκέψη του ο Ωρίω-

νας. Ύστερα όμως κούνησε αρνητικά το κεφάλι του, σαν να διέκρινε ένα κενό στο σκεπτικό αυτό. «Τίποτε δεν εμπόδιζε τον Αυτομέδοντα να της επιτεθεί νωρίτερα τους προηγούμενους μήνες. Κατέβαινε στον Κάτω Κόσμο κάθε βράδυ και δεν τη φύλαγε κανείς. Γιατί να περιμένει;»

«Κοίτα», είπε ο Λούκας αποστρέφοντας το βλέμμα του αμήχανα. «Ήμουν σχεδόν πάντα μαζί της τις νύχτες, συνήθως πάνω στη στέγη του σπιτιού της. Όμως κανείς, ούτε καν ο Αυτομέδοντας, δεν μπορούσε να με δει».

«Πώς είσαι σίγουρος γι' αυτό;»

«Είμαι Άρχοντας των Σκιών. Επίσης, μπορώ να γίνω αόρατος». Τα μάτια του Ωρίωνα γούρλωσαν. Ο Λούκας έσπευσε να συνεχίσει, ώστε να μην εκτροχιαστεί η συζήτηση. «Δεν είναι αυτό το θέμα μας τώρα. Ο Αυτομέδοντας έπρεπε να περιμένει για να ολοκληρώσει η Έλεν την αποστολή της στον Κάτω Κόσμο, πριν της επιτεθεί. Ο Τάνταλος δε θα τολμούσε να επιχειρήσει κάτι εναντίον της νωρίτερα».

«Μα γιατί τώρα; Ο Τάνταλος ξέρει για μένα και πιθανότατα για την παρουσία δεκάδων ακόμη Μεικτών. Δεν μπορεί να ελπίζει στην Ατλαντίδα χωρίς να μας σκοτώσει όλους. Λες να σκοπεύει να κάνει την αρχή με την Έλεν;»

Ο κόσμος γύρισε για μια στιγμή ανάποδα, καθώς ο Λούκας αναλογιζόταν αυτή την περίπτωση. Τι θα γινόταν αν η Έλεν ήταν ήδη νεκρή; Ήταν δυνατό να πέθανε η μισή καρδιά του κι εκείνος να μην το έχει νιώσει; Έχωσε την παλάμη στην τσέπη του και ψηλάφισε τον τελευταίο οβολό παπαρούνας που απέμενε στον κόσμο, τρίβοντάς τον ανάμεσα στον αντίχειρα και στο δείκτη του. Ήξερε ήδη τι θα έκανε, αν πέθαινε η Έλεν.

«Δεν ξέρω», ψιθύρισε διώχνοντας για την ώρα τη σκέψη αυτή από το μυαλό του. Σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε επίμονα τον Ωρίωνα. «Έχεις δίκιο. Δεν είναι λογικό να αποφασίσει ο Τάνταλος να την απαγάγει τώρα, όμως μην ξεχνάς πως πιθανότατα δεν είναι πια αυτός που δίνει τις εντολές. Ο νέος αφέντης του Αυτομέδοντα πρέπει να ήθελε να φύγουν πρώτα οι Ερινύες από τη μέση, πριν διατάξει την απαγωγή της Έλεν. Άσχετα από τους λόγους που έκαναν το Μυρμιδόνα να περιμένει, υπάρ-

χει μόνο ένα μέρος που μπορώ να φανταστώ, όπου θα είχε κανείς τη *δυνατότητα* να κρατήσει αιχμάλωτη την Έλεν».

«Σε μια μόνιμη πύλη. Η πύλη μου είναι η πλησιέστερη και ξέρω πως κάποιος με ακολούθησε εκεί νωρίτερα απόψε», είπε απογοητευμένος ο Ωρίωνας, σαν να ήθελε να πλακώσει στις κλοτσιές τον εαυτό του. Άρχισε να κινείται προς τα δυτικά. «Θέλεις να περιμένεις εδώ τους δικούς σου όσο θα πάω εγώ να την ψάξω;»

Ο Λούκας χαμογέλασε λοξά στον Ωρίωνα και δεν μπήκε στον κόπο να απαντήσει στην ερώτησή του.

Ήξερε πως η έξυπνη κίνηση θα ήταν να επικοινωνήσει με τον Έκτορα, ώστε να βρεθούν οι τρεις τους απέναντι στον πολύ ισχυρότερο Μυρμιδόνα, όμως ήταν αδύνατο να σταθεί σε ένα μέρος αρκετή ώρα ώστε να τον ειδοποιήσει. Έτρεξε στο κατόπι του Ωρίωνα και την επόμενη στιγμή είχαν φτάσει στις ακτές του νησιού.

«Θεέ μου, Ματ! Πρέπει να έρθεις εδώ», ακούστηκε τραχιά η φωνή του Ζακ στο τηλέφωνο. Η αναπνοή του ήταν ακανόνιστη και το ακουστικό διαρκώς τριβόταν πάνω στο πιγούνι του, σαν να έτρεχε ο νεαρός ή να περπατούσε γρήγορα. «Κρατά την Έλεν και σχεδιάζει να της κάνει κακό!»

«Στάσου. Όταν λες *εδώ*, πού εννοείς;» τον διέκοψε ο Ματ. Έγνεψε επιτακτικά προς την πλευρά του Έκτορα, του Πάλλαντα, του Κάστορα, όλων όσοι έτυχε να στέκονται εκείνη τη στιγμή στην κουζίνα του σπιτιού, προσπαθώντας να σκεφτούν πού μπορεί να είχε πάει ο Αυτομέδοντας την Έλεν. Ο Ζακ συνέχισε να μιλά, οι λέξεις έβγαιναν πυκνές από τα χείλη του, σαν ασπράδι που στάζει από ραγισμένο αβγό.

«Κανονικά έπρεπε να τηλεφωνήσω στον Λούκας και στον άλλον, τον Ωρίωνα», ψέλλισε ο Ζακ. «Αυτό έπρεπε να κάνω αυτή τη στιγμή, αυτό ήταν να κάνω *από την πρώτη στιγμή* και θα το κάνω γιατί αλλιώς θα με σκοτώσει, όμως ξέρω το σχέδιό του, οπότε δε γίνεται να το ακολουθήσω απόλυτα, σωστά; Σκέφτηκα πως, αν το πω σε σένα, κάτι θα σκεφτούμε να κάνουμε».

«Πιο σιγά! Τι εννοείς λέγοντας "σχέδιο";»

«Το σχέδιο για να ξεσπάσει πόλεμος! Χρειάζεται και τους τρεις τους για να το πετύχει!»

17

ΤΟ ΜΑΓΟΥΛΟ της Έλεν έκαιγε, πιο σωστά, ζεματούσε.

Όμως το υπόλοιπο σώμα της ήταν παγωμένο. Αυτό συνειδητοποίησε καθώς κατάφερε με τιτάνια προσπάθεια να ξεφύγει από το σκοτάδι και να ανακτήσει τις αισθήσεις της. Κρύωνε περισσότερο από κάθε άλλη φορά, ενώ κάπου κοντά της κάτι μύριζε απαίσια, σαν σκουριά και σαπίλα.

«Να την, ήρθε στην παρέα μας! Δύο ακόμη και είμαστε κομπλέ, ω ναι!» τιτίβισε μια τρελαμένη φωνή. «Τι όμορφο σποράκι είναι αυτό!»

Ο Άρης.

Η Έλεν απέμεινε τελείως ακίνητη και προσπάθησε να μην ουρλιάξει. Έπρεπε να σκεφτεί. Το τελευταίο πράγμα που θυμόταν ήταν το πρόσωπο του Αυτομέδοντα από πάνω της, ένα κέντρισμα στο λαιμό κι αμέσως μετά έναν υγρό πόνο να διατρέχει το σώμα της, μέχρι που ο εγκέφαλός της κατέβασε τους διακόπτες για να προστατευτεί.

«Σε βλέπω, καλή μου», είπε ο Άρης χωρίς να γελά αυτή τη φορά. «Δεν μπορείς να μου κρυφτείς πίσω από τα βλέφαρά σου. Έλα, άνοιξέ τα. Άσε με να δω τα μάτια του πατέρα μας».

Διέκρινε μια νότα οργής να χρωματίζει τη φωνή του και τον άκουσε να κινείται απειλητικά προς το μέρος της. Ο Άρης είχε καταλάβει ότι προσποιούνταν, οπότε άνοιξε έντρομη τα μάτια της. Προσπάθησε να διακόψει την έλξη της βαρύτητας, ώστε να πετάξει, όμως δεν τα κατάφερε και κατάλαβε αμέσως το γιατί. Ακόμη και η ατμόσφαιρα έμοιαζε κατακλυσμένη από κρυστάλλους πάγου. Το κρύο ήταν τόσο απόλυτο, ώστε ωθούσε τις αισθήσεις πέρα από τα όριά τους και ύστερα τις έφερνε ανάποδα και τις γυρνούσε πίσω, έτσι που ο πάγος κατέληγε να καίει σαν φωτιά.

Στο τρεμάμενο φως ενός χάλκινου μαγκαλιού η Έλεν μπόρεσε να δει πως ο Άρης την είχε δέσει με χοντρό σκοινί γύρω από έναν πάσσαλο

μπηγμένο στο έδαφος, κοντά σε μια πύλη. Κοίταξε τριγύρω με απόγνωση, όμως βαθιά μέσα της ήξερε ήδη ότι βρισκόταν στην τέλεια φυλακή. Στον Κάτω Κόσμο λίγες λέξεις ήταν αρκετές για να μεταφερθεί μακριά από τον Άρη. Πάνω στη Γη μπορούσε τουλάχιστον να πολεμήσει μέχρις εσχάτων, ίσως και να ξεφύγει. Όμως σε μια πύλη, στο σημείο που δεν ανήκε ούτε στον έναν ούτε στον άλλον κόσμο, ήταν απλά μια έφηβη, δεμένη, στο έλεος ενός μανιακού. Όλο αυτό είχε σχεδιαστεί, η Έλεν το ήξερε. Είχε σχεδιαστεί, κυριολεκτικά, εδώ και αιώνες.

«Δάκρυα! *Λατρεύω* τα δάκρυα!» γλύκανε ο Άρης, λες και μιλούσε για κουτάβια. «Κοίτα πώς δακρύζει το θεϊκό σποράκι... Κι όμως, είναι τόσο όμορφη, τι όμορφη που είναι! Ας το αλλάξουμε αυτό».

Ο Άρης τη χτύπησε στο στόμα και η Έλεν ένιωσε κάτι να σπάει μέσα της. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Ώστε αυτό ήταν. Έφτυσε κάτω και γύρισε να τον κοιτάξει έχοντας πάψει να κλαίει. Τώρα που είχε γίνει η αρχή, ήξερε πως το τέλος δε θα αργούσε και, κατά κάποιο τρόπο, αυτό ήταν καλύτερο από την αναμονή. Τουλάχιστον, αφού ο Άρης ήταν εκεί και τη βασάνιζε, αυτό σήμαινε πως δεν παραπλανούσε το πνεύμα του πατέρα της στον Κάτω Κόσμο. Δεν ήταν το αποτέλεσμα στο οποίο έλπιζε όταν έκλεισε τα μάτια της για να ακολουθήσει τον πατέρα της στον Κάτω Κόσμο, όμως από το τίποτε, καλύτερο ήταν. Η Έλεν κοίταξε το θεό και του έγνεψε καταφατικά, έτοιμη να αντιμετωπίσει ό,τι κι της επιφύλασσε, τώρα που ήξερε πως ο πατέρας της ήταν ασφαλής.

Ο Άρης τη χτύπησε ξανά στο πρόσωπο κι ύστερα σηκώθηκε για να την κλοτσήσει στο στομάχι. Ο αέρας βγήκε από τους σφιγμένους κοιλιακούς μυς της με δύναμη, μέχρι που η Έλεν έκανε έναν παράξενο, μακρόσυρτο ήχο, σαν γκάρισμα. Ο θεός την κλότσησε ξανά και ξανά. Αν η κοπέλα προσπαθούσε να αποφύγει τα χτυπήματα, μαζεύοντας το κορμί της και γυρνώντας την πλάτη της, εκείνος την πατούσε, αντί να την κλοτσά. Ένιωσε τον πήχη της να σπάει και δοκίμασε να σηκώσει το ένα πόδι για να προστατέψει τα πλευρά της, όμως αυτό τον εξαγρίωσε, οπότε βάλθηκε να της επιτίθεται ακόμη πιο μανιασμένα. Μόλις σταμάτησε η Έλεν να προσπαθεί να αποφύγει τα χτυπήματα κι απλά τα υπέμενε, εκείνος έκανε πίσω.

Η κοπέλα κυλίστηκε στο έδαφος παλεύοντας να βρει μια θέση που θα της επέτρεπε να ανασαίνει έχοντας αρκετά σπασμένα πλευρά και τα χέρια δεμένα πίσω από την πλάτη της. Ξεφυσώντας κι έρποντας, διαπίστωσε με τα πολλά πως, αν έμενε γονατιστή, γερμένη προς τα εμπρός, με το μέτωπο ακουμπισμένο στον πυρακτωμένο πάγο, η στάση αυτή ήταν η καλύτερη. Ο πνιχτός, τραχύς ήχος που έκανε, καθώς ανάσαινε με τον έναν πνεύμονα τραυματισμένο, ακουγόταν σχεδόν σαν γέλιο.

«Αστείο δεν είναι;» τσίριξε ο Άρης κι άρχισε να κάνει κύκλους χοροπηδώντας. «Όμως δεν έπρεπε να σε είχα κλοτσήσει στον κορμό τόσο πολύ, γιατί τώρα δεν μπορείς να ουρλιάξεις. Κι αυτό χρειαζόμαστε, σωστά; Τι ανόητος που είμαι! Δεν πειράζει, μπορούμε να περιμένουμε λίγο ακόμη, πριν παίξουμε ξανά».

Γονάτισε δίπλα στο διπλωμένο κορμί της και πέρασε ένα δάχτυλο ανάμεσα από τα μαλλιά της. Ο εκτεθειμένος λαιμός της ανατρίχιασε καθώς ο Άρης διάλεγε μια τούφα από τη βάση του κεφαλιού της.

Θα την ξεριζώσει όπου να 'ναι, είπε στον εαυτό της. *Χαλάρωσε και μην αντισταθείς. Θα είναι ευκολότερα έτσι.*

«Πολύ ήσυχη σε βρίσκω», αναστέναξε ο θεός και άρχισε να πλέκει με αργές κινήσεις την τούφα που είχε διαλέξει. «Αυτό είναι πρόβλημα. Πώς θα σε βρουν οι άλλοι Διάδοχοι, αν δεν ωρύεσαι και δεν ουρλιάζεις, όπως απαιτεί ο ρόλος σου; Κανονικά θα έπρεπε να σκούζεις: ΣΩΣΕ ΜΕ, ΛΟΥΚΑΣ! ΑΧ, *ΣΩΣΕ ΜΕ*, ΩΡΙΩΝΑ!» Για μια στιγμή έδωσε στη φωνή του τον τόνο απελπισμένης δεσποσύνης, πριν επιστρέψει αμέσως στην κανονική φωνή του. «Έτσι ακριβώς. Έλα, μην ντρέπεσαι. Δοκίμασε».

Η Έλεν κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. Ο Άρης έσκυψε πάνω της φέρνοντας τα χείλη του σε ελάχιστη απόσταση από την ανατριχιασμένη επιδερμίδα του λαιμού της. Φύσηξε την απαίσια, σαπρή ανάσα του πάνω στο κεφάλι της και πίσω από τα αφτιά της. Παρά το εφιαλτικό κρύο που επικρατούσε γύρω από την πύλη, η ανάσα του Άρη την κατέκλυσε με την αποφορά του θανάτου και της αποσύνθεσης.

«Ούρλιαξε», τη διέταξε σιγανά έχοντας πάψει να ακούγεται σαν παράφρονας. Για πρώτη φορά, απ' ό,τι θυμόταν η Έλεν, ο Άρης είχε εγκαταλείψει το συνήθη, τραγουδιστό τόνο του. Ακουγόταν λογικός κι αυτό

τον καθιστούσε στο μυαλό της απείρως τρομερότερο. «Φώναξέ τους να έρθουν να σε γλιτώσουν. Φώναξέ τους, Έλεν, ειδεμή θα σε σκοτώσω».

«Προσπαθείς να τους παγιδεύσεις», είπε η κοπέλα ενώ έπαιρνε κοφτές ανάσες. «Δε θα σου κάνω τη χάρη».

«Μα πώς μπορώ να τους παγιδεύσω; Είμαι ανήμπορος σαν κοινός θνητός, εδώ, στο πουθενά, αυτοί είναι δύο κι εγώ ένας», παρατήρησε ο Άρης πολύ λογικά. «Μπορεί και να νικήσουν».

Δεν έλεγε ψέματα. Οι γροθιές και οι κλοτσιές του την είχαν τραυματίσει άσχημα, όμως εκείνα τα χτυπήματα δεν έμοιαζαν να κρύβουν πίσω τους τη δύναμη ενός θεού. Η Έλεν κοίταξε τις αρθρώσεις του αριστερού χεριού του, αυτού με το οποίο τη χτύπησε, και είδε πως η γροθιά του είχε γεμίσει βαθιά κοψίματα, από όπου κυλούσε ο ιχώρ, το χρυσαφένιο αίμα των θεών. Χαμογέλασε στη σκέψη πως, παρότι η ίδια έχασε μερικά δόντια και δεν μπορούσε να δει πια από το δεξί μάτι της, ο Άρης πιθανότατα είχε σπάσει το χέρι του χτυπώντας τη.

«Φώναξέ τους», είπε ικετευτικά ο θεός, λες κι όλα αυτά γίνονταν για το καλό της. «Γιατί δεν ουρλιάζεις, γιατί, γιατί, γιατί, τσακισμένο σποράκι; Θέλουν *τόσο πολύ* να σε σώσουν».

Η Έλεν ήξερε πως είχε δίκιο. Ο Λούκας και ο Ωρίωνας έψαχναν να τη βρουν και δε χρειάζονταν τις δυνάμεις τους για να αντιμετωπίσουν τον Άρη, όπως συνέβαινε με εκείνη. Ήταν και οι δυο τους δυνατοί άντρες. Εκείνη ήταν απλά ένα αδύναμο, εξουθενωμένο, δεμένο, φαρμακωμένο από Μυρμιδόνα κορίτσι, απέναντι σε ένα κτήνος διπλάσιο σε μέγεθος από την ίδια. Εκείνοι ήταν από τη φύση τους πολεμιστές. Ας αναλάμβαναν αυτοί τον πόλεμο. Το *απολάμβαναν*.

Κάπου, όχι πολύ μακριά, άκουσε τον Ωρίωνα να φωνάζει τον Λούκας καθώς τον οδηγούσε στο λαβύρινθο των σπηλαίων.

«Άκουσες, Έλεν; Η σωτηρία σου βρίσκεται τόσο *κοντά*». Ο Άρης έστριψε τα δάχτυλά του για να σφίξει τη λαβή του και ξερίζωσε την πλεγμένη τούφα από το κεφάλι της, παίρνοντας μαζί και δύο πόντους δέρματος. Η Έλεν δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια στριγκή, ξέπνοη φωνή που ξέφυγε από το λαρύγγι της, όμως κατάφερε να περιορίσει την ένταση χαμηλότερα κι από ψίθυρο. Δεν επρόκειτο να ουρλιάξει. Ο Άρης

άρπαξε μια δεύτερη, μεγαλύτερη τούφα, η οποία φύτρωνε χαμηλότερα, σε ακόμη πιο ευαίσθητο δέρμα.

Με το γερό μάτι της, η Έλεν είδε αίμα να τρέχει από την πίσω πλευρά του κεφαλιού της και να καταλήγει στο πιγούνι της βάφοντας τον πάγο κάτω από το πρόσωπό της. Το αίμα σχημάτισε μια μικρή λίμνη, φωτεινή και ζωηρή, καθώς απλωνόταν στο στρώμα των κρυστάλλων, σαν να πότιζε τις διψασμένες ίνες κάποιου υφάσματος.

«Δεν πρόκειται να σε βρουν τυχαία, αν αυτό ελπίζεις. Υπάρχουν δεκάδες πύλες μέσα σε αυτές τις σπηλιές. Ο Ωρίωνας ξέρει τις περισσότερες, όμως και πάλι θα τους έπαιρνε όλη τη νύχτα για να εντοπίσουν τη σωστή». Ο Άρης ακουγόταν σαν να είχε αρχίσει να βαριέται αυτό το παιχνίδι. «Φώναξέ τους τώρα για να γλιτώσεις ό,τι απομένει από την επιδερμίδα σου».

Έχοντας το βλέμμα της καρφωμένο στο αίμα της που κυλούσε, η Έλεν διέκρινε δύο στρατιές. Τις είδε να συγκρούονται και μια δυνατή λάμψη να απλώνεται καθώς το μέταλλο έβρισκε πάνω σε μέταλλο. Είδε ένα βαθυγάλανο όρμο να πνίγεται στη βρόμα από το στρατόπεδο των πολιορκητών και, καθώς ο χρόνος κυλούσε, είδε εκείνα τα νερά να θολώνουν και να πήζουν από τις στάχτες αποτεφρωμένων σορών. Είδε και τον Λούκας να κείτεται άψυχος μέσα σε ένα φλεγόμενο, γεμάτο καπνούς δωμάτιο.

Αυτό συνέβη την τελευταία φορά που άφησα άλλους να δώσουν τις δικές μου μάχες.

«Δεν πρόκειται να τους φωνάξω», ψιθύρισε η Έλεν ενώ καυτά δάκρυα συναντούσαν το αίμα κάτω από το πρόσωπό της. «Προτιμώ να πεθάνω».

«Αγαπάς τον Ωρίωνα και τον Λούκας τόσο πολύ, ώστε θα πέθαινες για χάρη τους; Και τους δύο;» ρώτησε σιγανά ο Άρης. Την έσπρωξε για να πέσει στο πλάι, ώστε να παρατηρήσει το ρημαγμένο πρόσωπό της. Εκείνη προσπάθησε να εστιάσει το ένα γερό μάτι που της απέμενε πάνω του κι απάντησε χωρίς κανένα δισταγμό.

«Ναι. Τους αγαπώ και τους δύο. Και θα πέθαινα για χάρη τους».

Ο Άρης σώπασε. Παρατηρώντας τους μυς του προσώπου του να

συσπώνται, η Έλεν νόμισε για μια στιγμή πως ο θεός πάλευε να σκεφτεί κάτι να απαντήσει. Τότε, εκείνος πήρε μια βαθιά ανάσα και έσκασε στα γέλια.

«Φάγαμε την πρώτη, πάμε για τους δύο επόμενους!» είπε ο Άρης σχεδόν σαν να μην τολμούσε να το πιστέψει. «Ο Αυτομέδοντας είχε δίκιο! Τέτοια προθυμία να ματώσεις και να πεθάνεις... Και δε σκέφτεσαι μονάχα εσύ έτσι. Αυτό που με αφήνει πραγματικά κατάπληκτο είναι πως ο Μυρμιδόνας λέει πως οι δύο ευγενικοί υπερασπιστές σου είναι *εξίσου* πρόθυμοι να ματώσουν και να πεθάνουν για το χατίρι σου. Καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό, τσακισμένο σποράκι; Καταλαβαίνεις τι θα γίνει αν αναμείξω όλο αυτό το αίμα σου με το αίμα που τόσο πρόθυμα θα έχυναν οι άλλοι δύο Διάδοχοι; Τέσσερις Οίκοι στη βολική συσκευασία τριών μεγαλόψυχων, γενναίων και, δόξα τω Δία, *αφελών* Διαδόχων».

Το μυαλό της Έλεν πήρε φωτιά. Προσπάθησε να ανασηκωθεί στα γόνατα και απέμεινε να κοιτάζει το αίμα που πάγωνε στο έδαφος. Αναλογίστηκε πόσο εξαιρετικές έπρεπε να είναι οι συνθήκες για να ματώσει η κανονικά άτρωτη επιδερμίδα της και πόση προσπάθεια πρέπει να είχε καταβάλει ο Άρης προκειμένου να την οδηγήσει εκεί, ώστε να κάνει αυτό ακριβώς, να ματώσει. Ύστερα σκέφτηκε πόσα πράγματα έπρεπε να συμβούν για να φτάσουν ο Λούκας και ο Ωρίωνας να *συνεργαστούν*, τη στιγμή που λίγες ώρες νωρίτερα δε θα μπορούσαν να βρεθούν καν στο ίδιο δωμάτιο, εξαιτίας των Ερινυών. Μονάχα ένα πράγμα μπορούσε να τους ενώσει, το ένα και μοναδικό πράγμα που για χάρη του η Έλεν ήταν σίγουρη πως θα πολεμούσαν, θα μάτωναν και θα πέθαιναν. Η ίδια. Κι εκείνη είχε ήδη ματώσει και *είχε ορκιστεί σε εκείνο το αίμα* να κάνει το ίδιο για χάρη τους.

«Αδελφοποιτοί. Θα είμαστε αδελφοποιτοί», είπε ξέπνοα η Έλεν παλεύοντας με τα σπασμένα πλευρά της. «Και οι Τέσσερις Οίκοι θα έχουν ενωθεί».

«Κι έτσι εμείς οι θεοί θα απελευθερωθούμε από τη φυλακή μας στον Όλυμπο», δήλωσε με κάθε επισημότητα ο Άρης. «Τρεισήμισι *χιλιετίες* περίμενα αυτή τη στιγμή!» Τα λόγια του διακόπηκαν απότομα καθώς ο λαιμός του έκλεινε με έναν πνιχτό ήχο.

«Όχι. Δε θα αφήσω να συμβεί αυτό», ψέλλισε εκείνη αδυνατώντας να το δεχτεί.

«Ξέρεις ποιο είναι το πιο λαχταριστό κομμάτι όλης αυτής της υπόθεσης; Πέρα από το ότι έχω την ευκαιρία να σε βασανίσω, εννοείται», συνέχισε ο Άρης προσπερνώντας την αδύναμη απειλή της. «Είναι το ότι για άλλη μια φορά *ό,τι συμβαίνει, συμβαίνει για την αγάπη της Ελένης!* Δε θα πίστευα με τίποτε πως, όχι ένας, αλλά *δύο* παγκόσμιοι πόλεμοι θα ξεσπούσαν για την αγάπη μιας γυναίκας. Για το χρήμα, εντάξει. Για εδάφη, φυσικά. Χιλιάδες πόλεμοι έχουν δοθεί για το χρήμα και τα εδάφη, αλλά για την ΑΓΑΠΗ; Κι όμως, ορίστε. Η Αφροδίτη νικά και πάλι! Ένας ακόμη πόλεμος που θα τερματίσει κάθε πόλεμο ξεσπά για την αγάπη σου, αλλά και γιατί εσύ αγάπησες δύο άντρες και τρεις θλιβερές Ερινύες! Κι έτσι, η αγάπη, η αγάπη, η αγάπη θα είναι ο λόγος που ο κόσμος θα βυθιστεί στον πόλεμο, στον πόλεμο, στον πόλεμο. Είναι σκέτη *ποίηση!*»

Καθώς ο Άρης γουργούριζε απολαμβάνοντας το παρανοϊκό γέλιο του, τα τρομερά, διαδοχικά λάθη που είχε κάνει η Έλεν άρχισαν να σκάνε πάνω της σαν βόμβες, το ένα μετά το άλλο, τσακίζοντάς την. Ο Μορφέας είχε εκφράσει επιφυλάξεις για την αποστολή της, κι όμως εκείνη δε σκέφτηκε να τον ρωτήσει γιατί. Ο Άδης την είχε προειδοποιήσει ανοιχτά, όχι μία, αλλά δύο φορές, να συμβουλευτεί τη Μάντισσα, όχι την Κασσάνδρα, την έφηβη, αλλά τη *Μάντισσα*, το φερέφωνο των τριών Μοιρών, κατά πόσο ήταν σωστή κίνηση η απελευθέρωση των Ερινυών από τα δεσμά τους. Ακόμη και ο *Ζακ* προσπάθησε να της πει ότι διέτρεχε κίνδυνο, κι όμως εκείνη δεν του έδωσε την ευκαιρία να της μιλήσει.

Ωστόσο, πιο κραυγαλέα ήταν η προειδοποίηση που της είχε απευθύνει ο Έκτορας. Της είπε ξεκάθαρα ότι το σημαντικότερο πράγμα ήταν να *μην* ερωτευτεί τον Ωρίωνα. Ο Έκτορας γνώριζε από την πρώτη στιγμή, έστω κι αν η Έλεν το αγνοούσε, πως κεντρικός άξονας αυτής της πάλης ήταν η αγάπη. Όταν της είπε να μην ερωτευτεί τον Ωρίωνα, αυτό που προσπαθούσε να της εξηγήσει ήταν πως η αγάπη, η πραγματική αγάπη, ήταν αυτή που ανέκαθεν αποτελούσε το θεμέλιο μιας *οικογένειας*, έστω κι αν αυτή η οικογένεια δεν είχε την παραδοσιακή μορφή. Η

αγάπη ήταν αυτή που όριζε τα πάντα, όχι οι νόμοι και οι κανόνες ούτε οι θεοί.

Η Έλεν θα μπορούσε να φωνάξει και να χτυπηθεί πως είχε πέσει θύμα εξαπάτησης, πως για τίποτε από όλα αυτά δεν έφταιγε η ίδια, όμως ήξερε ότι δεν ήταν έτσι. Ρίχτηκε σε αυτή την αποστολή χωρίς στιγμή να καθίσει να σκεφτεί τι θα μπορούσε να πάρει άσχημη τροπή. Από την πρώτη στιγμή ήταν τόσο σίγουρη πως είχε δίκιο, γιατί έκανε μια καλή πράξη, με αποτέλεσμα να μην αποδώσει καμιά σημασία σε οποιονδήποτε διαφωνούσε μαζί της. Ο Λούκας την είχε προειδοποιήσει ότι η ύβρη αποτελούσε τη μεγαλύτερη απειλή για τους Επιγόνους, όμως εκείνη δεν είχε καταλάβει πραγματικά το γιατί, μέχρι εκείνη τη στιγμή. Το να είσαι καλός άνθρωπος και να κάνεις καλές πράξεις δε σημαίνει απαραιτήτως ότι έχεις και *δίκιο* κάθε φορά.

Στη γειτονική σπηλιά η Έλεν άκουσε τον Ωρίωνα και τον Λούκας να ανταλλάσσουν ανήσυχους ψιθύρους παροτρύνοντας ο ένας τον άλλον να προχωρήσουν προς το τρεμάμενο φως του μαγκαλιού.

«Σε παρακαλώ», είπε η Έλεν ανάμεσα σε πνιχτούς λυγμούς. «Σκότωσέ με τώρα».

«Σύντομα, σύντομα, καλή μου. Σώπασε», είπε ο Άρης καθώς τραβούσε ένα μικρό χάλκινο ξιφίδιο από τη ζώνη του και γονάτιζε δίπλα της. Η Έλεν ένιωσε μια γρήγορη κίνηση στο λαιμό της και μια υγρή, παλλόμενη ζέστη να απλώνεται στο πέρασμά της. Με μια καλοζυγισμένη μαχαιριά, ο Άρης τής έκοψε το λαρύγγι. «Θα πεθάνεις, όμως το τραύμα είναι αρκετά ρηχό ώστε να μην πεθάνεις αμέσως. Δυστυχώς, στο μεταξύ δε θα μπορείς να μιλήσεις. Δε γίνεται να σου επιτρέψω να μοιραστείς το σχέδιο με τους δύο Διαδόχους, προτού πολεμήσουν και ματώσουν κομματάκι κι αυτοί, έτσι δεν είναι; Δε θέλω να μου χαλάσεις την έκπληξη».

Η Έλεν δοκίμασε να ουρλιάξει, όμως το μόνο που έγινε ήταν να πεταχτεί από το λαιμό της μια λεπτή μεμβράνη αίματος και να πιτσιλίσει το πρόσωπο του Άρη. Εκείνος χαμογέλασε πλατιά και έγλειψε τα χείλη του.

«Αχ, τι κορίτσι έχω εγώ», είπε σαν να μιλούσε σε μωρό, στέλνοντάς

της εμετικά φιλάκια. Ύστερα σηκώθηκε, πήγε στο τοίχωμα της σπηλιάς και κάτι του ψιθύρισε.

Η Έλεν είχε κινδυνεύσει να πνιγεί μια φορά όταν ήταν παιδί. Από τότε φοβόταν το νερό, παρότι είχε μεγαλώσει σε νησί, άρα την κύκλωνε διαρκώς νερό. Τώρα, έπειτα από τόσα χρόνια ανησυχίας και φόβου, θα κατέληγε να πνιγεί στη στεριά. Καθώς το αίμα άφριζε στους πνεύμονές της και έκαιγε το εσωτερικό των αφτιών της, εκείνη σκεφτόταν πόσο παρόμοια γεύση είχε το αλμυρό αίμα της με το αλμυρό νερό της θάλασσας. Αφουγκραζόταν το μικρό ωκεανό μέσα της όπως πάφλαζε και κυμάτιζε κι άδειαζε από μέσα της σε κάθε χτύπο της καρδιάς της. Ή μήπως αυτό που άκουγε ήταν ποδοβολητό πάνω στο παγωμένο πάτωμα της σπηλιάς;

«Θείε! Άσε με να περάσω», μουρμούρισε αγριεμένα, ακόμη πιο δυνατά ο Άρης στο πέτρινο τοίχωμα.

Τίποτε δε συνέβη. Ο θεός πήρε μια έξαλλη όψη.

«Έλεν! Όχι!» ούρλιαξε ο Λούκας από την απέναντι πλευρά της πελώριας σπηλιάς. Η κραυγή του αντήχησε στα βράχια και κατέκλυσε τις σκοτεινές γωνιές καθώς πολλαπλασιαζόταν μέσα τους.

Ο Άρης έκανε απότομα μεταβολή κι έκλεισε τη γροθιά γύρω από το μαχαίρι του. Έτσι όπως γύρισε και κοίταξε την Έλεν, εκείνη κατάλαβε πως από το μυαλό του περνούσε ένα σενάριο με εκείνη στη θέση του ομήρου.

Το έδαφος φούσκωσε κι ύστερα επανήλθε σκάζοντας με δύναμη, κάνοντας τον Άρη να παραπατήσει και να πιαστεί από το τοίχωμα της σπηλιάς. «Μείνε μακριά της», γρύλισε ο Ωρίωνας.

Ανήμπορη να στρέψει το κορμί της για να τους κοιτάξει, η Έλεν απέμεινε να κοιτάζει με το ένα γερό μάτι της το πρόσωπο του Άρη που έμοιαζε να έχει παγώσει. Το βλέμμα του εστιαζόταν έξαλλα, διαδοχικά, πότε στον Ωρίωνα και πότε στον Λούκας, καθώς ο Άρης οπισθοχωρούσε προς το τοίχωμα όπου φώλιαζε η πύλη. Ο Ωρίωνας είχε δίκιο. Ο θεός του πολέμου ήταν ένας δειλός.

«Άδη! Κάτι σε διέταξα!» ούρλιαξε υστερικά ο Άρης καθώς χτυπούσε την παλάμη του ξανά και ξανά πάνω στο παγωμένο τοίχωμα της σπη-

λιάς. «Άνοιξε να περάσω!» Η πύλη τον ρούφηξε μεμιάς κι ο Άρης εξαφανίστηκε. Έπειτα από μια σύντομη παύση, η Έλεν άκουσε βήματα να πλησιάζουν βιαστικά πίσω της.

«Λούκας. Ω, όχι», βόγκηξε ο Ωρίωνας.

«Δεν είναι νεκρή», είπε εκείνος σφίγγοντας τα δόντια του. «Δεν μπορεί να είναι νεκρή».

Η Έλεν ένιωσε τους Επιγόνους να γονατίζουν στο πλευρό της. Αισθάνθηκε παλάμες να κλείνουν γύρω από τον ώμο της και το γοφό της, ώστε να τη στρέψουν προσεκτικά προς το μέρος τους. Εκείνη ρίγησε προσπαθώντας να τις διώξει από πάνω της. Θα σηκωνόταν να φύγει τρέχοντας από κοντά τους, έτσι και μπορούσε. Ακόμη και το τρυφερό άγγιγμά τους η επιδερμίδα της το ένιωθε σαν μαστίγωμα, όμως δεν ήταν ο πόνος ο λόγος για τον οποίο ήθελε να πάψουν να την αγγίζουν. Δεν έπρεπε να τους αφήσει να αγγίξουν το αίμα της.

«Ησύχασε. Ησύχασε. Όλα θα πάνε καλά, Έλεν», είπε ο Λούκας ψιθυριστά. «Το ξέρω πως πονάς, όμως πρέπει να σε μετακινήσουμε».

Όχι. Αυτό που έπρεπε να κάνουν ήταν να μείνουν μακριά της. Προσπάθησε να τους πει να φύγουν, όμως το μόνο που κατάφερε ήταν να πεταχτεί ξανά αίμα από το λαιμό της.

«Έχω μαχαίρι», είπε ο Ωρίωνας, οπότε η Έλεν ένιωσε τα δεσμά γύρω από τους καρπούς της να κόβονται.

Ο Λούκας τη σήκωσε στα χέρια, ενώ εκείνη προσπαθούσε αδύναμα να του ξεφύγει, να τον κάνει να την αφήσει. Ήθελε να πεθάνει εκεί, στην πύλη, πριν προλάβει η τελετή της αδελφοποίησης να ολοκληρωθεί. Όμως, όπως χτυπιόταν και έβηχε, έκανε τα πράγματα ακόμη χειρότερα. Από το λαιμό της ψέκαζε κυριολεκτικά αίμα γεμίζοντας με αυτό τον Λούκας και τον Ωρίωνα. Ο Άρης μπορεί να ήταν δειλός, σκέφτηκε η κοπέλα, όμως ήξερε *τα πάντα* γύρω από το πώς μαχαιρώνεις ένα κορμί. Το τραύμα που της είχε προκαλέσει ήταν τέτοιο, ώστε όποιος κι αν πλησίαζε στα δύο μέτρα την Έλεν, θα γέμιζε αίματα.

«Προπορεύομαι εγώ», είπε ο Ωρίωνας με επιτακτική φωνή.

Η Έλεν αισθάνθηκε αμυδρά μια κίνηση σαν λίκνισμα και είδε τη φωτεινή δέσμη από το φακό του Ωρίωνα να χορεύει μπροστά τους καθώς

ξεκινούσαν την ανάβασή τους. Η ακοή της ήταν άψογη και η όρασή της σχετικά καλή, όμως δεν μπορούσε να σαλέψει ούτε να μιλήσει. Δοκίμασε να κουνήσει τα δάχτυλα των ποδιών της ή να σηκώσει ένα δάχτυλο του χεριού της. Κανένα άκρο της δεν υπάκουε. Ζήτησε από το σώμα της να ανοιγοκλείσει τα βλέφαρα, όμως δεν μπορούσε να κλείσει ούτε το γερό μάτι της. Η Έλεν ήταν παγιδευμένη μέσα στο σώμα της διατηρώντας απόλυτα τη συναίσθηση της κατάστασής της. Ήξερε πως θα ήταν αναγκασμένη να σταθεί μάρτυρας των γεγονότων, καθώς αυτά εκτυλίσσονταν, κι αναρωτήθηκε αν ήταν αυτό κάποιο βασανιστήριο που είχε σκαρφιστεί ο Άρης ειδικά για εκείνη. Μήπως είχε φαρμακώσει τη λεπίδα για να την παραλύσει.

Ή, ίσως, απλά πεθαίνω, σκέφτηκε με ελπίδα. *Αν βιαστώ, ίσως μπορέσω να εμποδίσω το σχέδιό του.*

«Να η έξοδος», φώναξε ο Ωρίωνας στρέφοντας το κεφάλι προς το μέρος τους με ανακούφιση. Η Έλεν μπορούσε να διακρίνει το υπέροχο προφίλ του, φωτισμένο από μια ζωηρή Σελήνη κι αμέτρητα αστέρια που λαμπύριζαν πέρα από το στενό στόμιο της σπηλιάς.

Είδε τον Ωρίωνα να μορφάζει, επειδή κάτι έξω από τη σπηλιά είχε τραβήξει την προσοχή του. Έκανε αμέσως μεταβολή προς την Έλεν και τον Λούκας, στρέφοντάς τους προς το εσωτερικό της σπηλιάς, καθώς έγερνε τους φαρδιούς ώμους του από πάνω τους προστατευτικά. Η Έλεν είδε το στόμα του να χάσκει και τα φωτεινά μάτια του να γουρλώνουν, ενώ η μύτη ενός σπαθιού ξεπρόβαλε κάτω από το στέρνο του. Το έδαφος τραντάχτηκε. Πίσω από τον ώμο του Ωρίωνα η Έλεν αντίκρισε τα γυαλιστερά, κόκκινα μάτια του Αυτομέδοντα να την κοιτάζουν επίμονα.

«Ωρίωνα!» αναφώνησε ο Λούκας. Τράβηξε το ένα χέρι κάτω από την Έλεν κι άρπαξε το σύντροφό του από τον ώμο επιχειρώντας να τον συγκρατήσει καθώς έπεφταν μαζί στα γόνατα, με την Έλεν κολλημένη ανάμεσά τους. Η άκρη της λεπίδας εξαφανίστηκε ενώ το όπλο τραβιόταν έξω και το γυαλιστερό μέταλλο έδωσε τη θέση του σε έναν πίδακα βαθυκόκκινου αίματος. Η Έλεν είδε, σαν να παρακολουθούσε σκηνές σε αργή κίνηση, μια σταγόνα από το αίμα του Ωρίωνα να πέφτει πάνω σε

ένα από τα πολλά της τραύματα και να αναμειγνύεται με το δικό της αίμα.

Να ο πρώτος, σκέφτηκε η κοπέλα ανήμπορη να αντιδράσει. Ακούστηκε μια βροντή κεραυνού στον καθαρό, ανέφελο ουρανό.

«Το μαχαίρι μου», είπε ξέπνοα ο Ωρίωνας.

Ο Λούκας κατένευσε σχεδόν ανεπαίσθητα καταλαβαίνοντας τι εννοούσε ο Ωρίωνας. Η Έλεν προσπάθησε να μιλήσει, με την ελπίδα πως είχε αναρρώσει αρκετά ώστε να προλάβει να προειδοποιήσει τουλάχιστον τον Λούκας να *μην* πολεμήσει, όμως το μόνο που ακούστηκε ήταν ένας αδύναμος βήχας.

«Μπορείς να την κρατήσεις;» ψιθύρισε ο Λούκας και κοίταξε τον Ωρίωνα στα μάτια ικετεύοντάς τον να απαντήσει ειλικρινά. Αντί άλλης απάντησης, εκείνος πέρασε τα μπράτσα του κάτω από την Έλεν και πήρε στα χέρια του το βάρος της.

Ο Λούκας έφερε την παλάμη του κάτω από το πουκάμισο του Ωρίωνα για να τραβήξει το μακρύ μαχαίρι. Με μια ασύλληπτα γρήγορη κίνηση πετάχτηκε όρθιος, πήδηξε πάνω από τον Ωρίωνα και την Έλεν κι έσπρωξε τον Αυτομέδοντα μακριά από τυς τραυματισμένους Επιγόνους.

Ο Ωρίωνας έσφιξε την Έλεν πάνω στο στήθος του καθώς πέρασε μερικές στιγμές λαχανιάζοντας, σαν να προσπαθούσε να εστιάσει τη δύναμη της θέλησής του στο να αναρρώσει ταχύτερα. Με ένα βογκητό πόνου κατάφερε τελικά να σταθεί στα πόδια του και να βγει με αργό βήμα από τη σπηλιά κρατώντας την Έλεν στα χέρια του.

Εκεί έξω, κολλημένο με την πλάτη στο τοίχωμα της σπηλιάς, δίπλα στο στόμιο, η Έλεν εντόπισε τον Ζακ, ο οποίος έστεκε με μάτια γουρλωμένα, εμβρόντητος. Παράλυτη ακόμη, ούρλιαξε μέσα της, όμως δεν ακούστηκε το παραμικρό. Ο Ζακ αντίκρισε το ρημαγμένο πρόσωπο της κοπέλας κι έβγαλε ένα επιφώνημα απόγνωσης τραβώντας την προσοχή του Ωρίωνα. Εκείνος τον αγριοκοίταξε κι ο Ζακ κοίταξε τον Επίγονο με τρόμο.

Η Έλεν ένιωσε το κεφάλι του Ωρίωνα να σκύβει ελαφρά για να κοιτάξει το ξίφος που κρατούσε στα χέρια του ο Ζακ κι ύστερα να σηκώ-

νεται για να συναντήσει το βλέμμα του. Χωρίς να διστάσει στιγμή, ο νεαρός έστρεψε τη λαβή του ξίφους προς το μέρος του Επιγόνου προτείνοντάς του το όπλο.

«Είμαι φίλος της Έλεν. Πήγαινε εσύ να πολεμήσεις. Θα μείνω εγώ εδώ να τη φυλάω», είπε με ήρεμη φωνή. Ο Ωρίωνας γύρισε και κοίταξε τον Λούκας, που βρισκόταν σε δύσκολη θέση και δεχόταν μια γονατιά στο στομάχι από τον Αυτομέδοντα, οπότε πήρε αμέσως την απόφασή του.

Η Έλεν προσπάθησε να αντιδράσει, μόλις την απόθεσε ο Ωρίωνας στο έδαφος, στα πόδια του Ζακ. Προσπάθησε να φτύσει τη λέξη *προδότης*, όμως το μόνο που κατάφερε ήταν να τραυλίσει και να προφέρει μερικές φορές το γράμμα *Π*.

«Θα φροντίσω να γυρίσει κοντά σου», υποσχέθηκε σιγανά ο Επίγονος και φίλησε την κοπέλα στο μέτωπο. Πιέζοντας το τραυματισμένο στήθος του, λες κι έτσι θα σταματούσε τον πόνο, πήρε το σπαθί από τον Ζακ και ρίχτηκε στη μάχη, στο πλευρό του Λούκας.

«Μην ανησυχείς, Έλεν. Τώρα μόλις τηλεφώνησα στον Ματ. Έρχονται όλοι τους. Ο Έκτορας είπε πως ακόμη και η μητέρα σου βρίσκεται καθ' οδόν». Ο Ζακ προσπάθησε να την ανακουφίσει κάπως τραβώντας το ύφασμα του φορέματος για να καλύψει τα σκισίματα και στρώνοντας με την παλάμη τα ματωμένα μαλλιά της. Όπως την κοίταζε, τα χέρια του άρχισαν να τρέμουν και δάκρυα ανάβλυσαν στα μάτια του. «Λυπάμαι τόσο πολύ, Λένη. Χριστέ μου, κοίτα τι έκανε στο *πρόσωπό* σου!»

Βαριανασαίνοντας, φτύνοντας το αίμα που είχε εισπνεύσει, η Έλεν κάρφωσε το βλέμμα της πάνω του και εστίασε όλη την ενέργειά της στο να κάνει την αγκυλωμένη γλώσσα της να κινηθεί.

«Σκτσε μα», άρθρωσε. Ο Ζακ μισόκλεισε τα μάτια προσπαθώντας να καταλάβει αν η κοπέλα είχε πει πράγματι αυτό που του φάνηκε να λέει. Η Έλεν άντλησε όσες δυνάμεις είχε και δοκίμασε ξανά. «Σ-σκότωσέ με».

Έχοντας καταφέρει επιτέλους να κουνήσει τα δάχτυλά της, τα έφερε πάνω στον κομμένο λαιμό της και προσπάθησε να σπάσει το μενταγιόν σε σχήμα καρδιάς που κρεμόταν από εκεί, ώστε να μπορέσει ο Ζακ να τη σκοτώσει. Με αργές κινήσεις, εκείνος κούνησε αρνητικά το κεφά-

λι του στην Έλεν επιλέγοντας να παρερμηνεύει αυτό που την είχε ακούσει να λέει. Έπιασε τις παλάμες της και τις ακινητοποίησε, έβγαλε το πουκάμισό του και το πίεσε πάνω στο τραύμα που απλωνόταν στο λαιμό της.

Εκνευρισμένη, η Έλεν παρακολουθούσε ανήμπορη, ξαπλωμένη στο έδαφος, τον Λούκας και τον Ωρίωνα να συγκρούονται με τον Αυτομέδοντα. Οι τρεις τους κινούνταν τόσο γρήγορα, ώστε μετά βίας ξεχώριζε πού τελείωνε το σώμα του ενός και πού ξεκινούσε το σώμα του άλλου. Ο Αυτομέδοντας στεκόταν ανάμεσα στους δυο τους, ψύχραιμος και εύστοχος, καθώς κάθε του κίνηση ξεκινούσε και ολοκληρωνόταν με χειρουργική ακρίβεια.

Η Έλεν ήξερε αρκετά πράγματα από την τέχνη του πολέμου για να αντιληφθεί ότι παρακολουθούσε τον τέλειο πολεμιστή. Ήταν δυνατότερος, ταχύτερος και πιο υπομονετικός από οποιονδήποτε άλλο μαχητή είχε δει. Όποτε ο Ωρίωνας και ο Λούκας επιχειρούσαν επίθεση, εκείνος άφηνε τα όπλα τους να καρφωθούν και να τραβηχτούν από το σώμα του, χωρίς καμιά ανησυχία. Από αρκετά σημεία του έτρεχε ένα ανοιχτό, πρασινωπό υγρό, όμως η Έλεν ήξερε ήδη πως ήταν αδύνατο να σκοτωθεί με αυτό τον τρόπο. Απλά περίμενε μέχρι να κουραστούν οι αντίπαλοί του.

Εξακολουθώντας να αιμορραγεί από το στήθος, ο Ωρίωνας παραπάτησε και δέχτηκε ένα ακόμη χτύπημα στο στομάχι. Όπως έπεφτε προς τα πίσω, ο Αυτομέδοντας διέκρινε την ευκαιρία που παρουσιαζόταν. Αντί να επιτεθεί στον πεσμένο Επίγονο, γύρισε προς το μέρος του Λούκας. Με μια σβέλτη κλοτσιά, ο Αυτομέδοντας χτύπησε το χέρι του Λούκας, που κρατούσε τη μικρότερη λεπίδα, στέλνοντάς τη στον αέρα. Ύστερα ετοιμάστηκε να του επιτεθεί, όσο ήταν άοπλος.

«Λούκας!» ούρλιαξε ο Ωρίωνας, με φωνή που τσάκιζε από την εξάντληση. Πέταξε στον Λούκας το σπαθί του μένοντας ο ίδιος ανυπεράσπιστος. Ο Αυτομέδοντας άφησε τον Λούκας να το πιάσει.

Ο Λούκας πέταξε πάνω από το Μυρμιδόνα και προσγειώθηκε μπροστά στον Ωρίωνα, ο οποίος μόρφαζε κι έσφιγγε την παλάμη του πάνω από το νέο τραύμα του. Δοκίμασε να σηκωθεί, όμως σωριάστηκε και πά-

λι βογκώντας, καθώς αιμορραγούσε ανησυχητικά έντονα. Ο Λούκας στύλωσε τα πόδια ξεκαθαρίζοντας πως, αν ο Αυτομέδοντας ήθελε να φτάσει στον Ωρίωνα, θα έπρεπε να περάσει πρώτα από εκείνον.

Η Έλεν είδε το Μυρμιδόνα να χαμογελά κι ένιωσε ένα κύμα πανικού να ξεκινά από την κοιλιά της και να απλώνεται στα χέρια και στα πόδια της. Αυτό ακριβώς επιδίωκε ο Αυτομέδοντας. Το σχέδιό του *προαπαιτούσε* να φανούν γενναίοι και αλτρουιστές οι αντίπαλοί του. Αυτή θα ήταν η καταστροφή τους. Η επιδερμίδα της ρίγησε από το στατικό ηλεκτρισμό, όμως δεν είχε αρκετή δύναμη ώστε να σχηματίσει έναν κεραυνό. Αδιαφορώντας για τον οξύ πόνο που της προκάλεσε η κίνηση, κατάφερε να γυρίσει μπρούμυτα πάνω στους σπασμένους πήχες της, οπότε βάλθηκε να σέρνεται προς το μέρος τους.

«Έλεν, μη!» αναφώνησε αιφνιδιασμένος ο Ζακ. Προσπάθησε να την εμποδίσει, όμως μόλις την άγγιξε, τινάχτηκε πίσω, καθώς τον είχε χτυπήσει το ηλεκτρικό ρεύμα.

«Μην τον πολεμάτε άλλο!» προσπάθησε να ουρλιάξει η Έλεν ενώ σερνόταν, όμως παρότι ανάρρωνε με γοργούς ρυθμούς, οι φωνητικές χορδές της παρέμεναν κομμένες. Ο μόνος ήχος που κατάφερε να βγάλει ήταν ένας τραχύς, συρτός ψίθυρος. Ο Αυτομέδοντας σήκωσε με σιγουριά το ξίφος του και το έφερε πάνω από το κεφάλι του.

«Το νου σου», προειδοποίησε ο Ωρίωνας τον Λούκας και, πριν προλάβει ο Αυτομέδοντας να κατεβάσει το ξίφος του πάνω τους, το έδαφος τραντάχτηκε βίαια.

Μια τρομερή βροντή αντήχησε μέσα στο σκοτάδι κι ένα γιγάντιο χάσμα άνοιξε ανάμεσα στον Αυτομέδοντα και στον Λούκας, καθώς ο Ωρίωνας έσκιζε τη γη. Ο Μυρμιδόνας έπεσε στα γόνατα και άρχισε να οπισθοχωρεί ανάστατος, το έδαφος από κάτω του υποχωρούσε. Ο Λούκας έκοψε τα δεσμά της βαρύτητας και αιωρήθηκε, τη στιγμή που ο Αυτομέδοντας κατόρθωνε να σταθεί ξανά στα πόδια του, με σχεδόν μαγικό τρόπο. Ήταν τόσο ισχυρή η αίσθηση ισορροπίας που διέθετε, ώστε ήταν ικανός να δαμάζει τις κινήσεις του σεισμού όπως ένας σέρφερ δαμάζει ένα μεγάλο κύμα. Βλέποντας την αντίδρασή του, οι ελπίδες των Επιγόνων εξανεμίστηκαν.

Μόλις κόπασαν οι δονήσεις, ο Λούκας προσγειώθηκε μπροστά στον Ωρίωνα, έπιασε γερά τη λαβή του σπαθιού του και στράφηκε βλοσυρός, αποφασισμένος, προς τον Αυτομέδοντα. Και οι δύο νέοι έδειχναν να έχουν συνειδητοποιήσει ότι δεν μπορούσαν να νικήσουν σε αυτή τη μάχη, όμως κανείς τους δεν ήθελε να εγκαταλείψει την προσπάθεια. Ο Αυτομέδοντας στράφηκε διαδοχικά προς τον Λούκας και τον Ωρίωνα και στη συνέχεια υποκλίθηκε ευγενικά.

«Είναι φανερό πως εσείς είστε οι Τρεις που περίμενα εδώ και χιλιάδες χρόνια», είπε ο Μυρμιδόνας από την αντίπερα πλευρά του τρίμετρου χάσματος που είχε δημιουργηθεί στο έδαφος. «Δόξα να έχει ο Άρης που μεσολάβησαν χιλιάδες χρόνια μαχών για να μπορέσω να προετοιμαστώ για εσάς, διαφορετικά δε θα ήμουν έτοιμος. Όμως, η στιγμή έφτασε πια κι εγώ *είμαι* έτοιμος».

Ο Αυτομέδοντας πήδηξε με άνεση πάνω από το ρήγμα, προσγειώθηκε και γύρισε να αντιμετωπίσει τους επιγόνους. Με τρεις κινήσεις αφόπλισε τον Λούκας. Με τις δύο επόμενες τον έκανε να πέσει στα γόνατα, για να προστατεύει τον Ωρίωνα με το σώμα του, ενώ αιμορραγούσε από ένα βαθύ κόψιμο στον ώμο του.

Η Έλεν άκουσε τον Λούκας να ουρλιάζει και ο πόνος της εξαφανίστηκε. Σηκώθηκε όρθια ενώ η επιδερμίδα της είχε πάρει μια γαλαζωπή χροιά και κροτάλιζε από ενέργεια.

«Μην τολμήσεις να τον αγγίξεις!» ψιθύρισε τραχιά στρεβλώνοντας τα χείλη της από οργή. Άπλωσε το αριστερό χέρι και ένας εκτυφλωτικός, λευκός κεραυνός εξαπολύθηκε από την παλάμη της και χτύπησε τον Αυτομέδοντα. Ο Μυρμιδόνας σωριάστηκε στο έδαφος σφαδάζοντας. Η Έλεν άφησε το χέρι της να πέσει και παραπάτησε.

Έχοντας κατορθώσει να σταθεί ξανά στα πόδια του, μετά το σεισμό που είχε προκαλέσει ο Ωρίωνας, ο Ζακ ακολούθησε τρεκλίζοντας την Έλεν και πρόλαβε να τη στηρίξει όταν εκείνη λίγο έλειψε να πέσει, σχεδόν λιπόθυμη από την προσπάθεια που κατέβαλε για να σχηματίσει τον κεραυνό. Τον χτύπησε ξανά το ηλεκτρικό ρεύμα, όμως έσφιξε τα δόντια του και συνέχισε να την κρατά, βοηθώντας τη να κινηθεί με κόπο προς το σημείο όπου βρισκόταν ο Λούκας.

Η Έλεν σωριάστηκε δίπλα του απλώνοντας το χέρι και πιέζοντας τον ώμο του, σαν να μπορούσε να κλείσει την πληγή με τα χέρια της. Κάπου στο βάθος άκουγε μια βροντή και ήξερε πως το αίμα του αναμειγνυόταν με το δικό της, όμως δεν την ενδιέφερε αυτό. Δεν μπορούσε να πάψει να τον αγγίζει. Το μόνο που είχε να κάνει ήταν να απομακρύνει τον Λούκας από τον Ωρίωνα πριν αναμειχτεί και το δικό τους αίμα, οπότε η τελετή θα διακοπτόταν.

Η Έλεν ένιωσε κάτι να γραπώνει το γυμνό αστράγαλό της, κι όπως κοίταξε προς τα πίσω, είδε τον Αυτομέδοντα να τη σέρνει προς το μέρος του για να την εμποδίσει να παρέμβει.

«Πολύ αργά, πριγκίπισσα», είπε ψύχραιμα ο Μυρμιδόνας.

Η Έλεν γύρισε και είδε τον Ωρίωνα να βοηθά τον Λούκας να σηκωθεί, ενώ και οι δυο τους κινούνταν προς το μέρος της προσπαθώντας να την αποσπάσουν από τον Αυτομέδοντα. Το τραύμα στο στήθος του Ωρίωνα ήταν κολλημένο πάνω στο χτυπημένο ώμο του Λούκας που συνέχιζε να αιμορραγεί. Στον ουρανό ακούστηκε μια τρίτη και τελευταία βροντή κεραυνού.

«Επιτέλους», είπε ο Μυρμιδόνας κλείνοντας τα μάτια του για μια στιγμή ανακουφισμένος.

Η Έλεν κοίταξε τον Λούκας και τον Ωρίωνα. Από τα σαστισμένα, ανήσυχα βλέμματά τους καταλάβαινε πως κι εκείνοι είχαν νιώσει πως κάτι τους είχε συμβεί, απλά δεν ήξεραν τι ακριβώς ήταν αυτό.

«Και τώρα ήρθε η σειρά σου, σκλάβε», είπε ο Αυτομέδοντας καθώς με ένα σάλτο πατούσε ξανά στα πόδια του έχοντας συνέλθει απόλυτα από τον κεραυνό της Έλεν. «Ορκίστηκες σε αυτό το ξιφίδιο να υπηρετήσεις ή να πεθάνεις. Και, τελικά, δεν υπηρέτησες».

Τράβηξε ένα ξιφίδιο στολισμένο με πετράδια από το θηκάρι που είχε περασμένο στη ζώνη του. Πριν προλάβει η Έλεν να σηκώσει το τσακισμένο κορμί της στα γόνατα για να τον προστατέψει, ο Αυτομέδοντας πέταξε το μαχαίρι βρίσκοντας το σκλάβο του κατάστηθα.

Η Έλεν έπιασε τον Ζακ όπως σωριαζόταν στο έδαφος δίπλα της. Ξαφνικά στο μυαλό της επέστρεψε η ανάμνηση μιας σκηνής από το δημοτικό, όταν ο Ζακ είχε πέσει από το μονόζυγο και είχε στραμπουλήξει

τον αστράγαλό του. Είχε το ίδιο γουρλωμένο βλέμμα και την ίδια σαστισμένη έκφραση όπως τότε. Για μια στιγμή ήταν σαν να είχαν ξαναγίνει εφτά χρονών και ήταν φιλαράκια και πάλι ανταλλάσσοντας λιχουδιές που είχαν φέρει από το σπίτι.

«Αχ όχι, Ζακ», ψιθύρισε η Έλεν ακουμπώντας τον κάτω όσο πιο απαλά μπορούσε. Ο Αυτομέδοντας γύρισε την πλάτη στη σφαγή που είχε προκαλέσει και ύψωσε τα χέρια προς τις γαλαζωπές απαρχές της αυγής που ξεπρόβαλλε στον ορίζοντα.

«Τήρησα την υπόσχεση που έδωσα, Άρη», αναφώνησε εκστασιασμένος. «Τώρα, δώσε μου αυτό που ζητώ. Ένωσέ με και πάλι με τον αδερφό μου».

«Έλεν», ψέλλισε επιτακτικά ο Ζακ, τη στιγμή που ο Αυτομέδοντας απευθυνόταν στον ουρανό. «Ο αδελφοποιτός του... δεν ήταν θεός, όπως νόμιζε ο Ματ». Γράπωσε τη λεπίδα που ήταν ακόμη καρφωμένη στο στήθος του και βάλθηκε να την τραβά τραυματίζοντας το σώμα του χειρότερα.

«Όχι, μην την πειράζεις. Θα πεθάνεις από αιμορραγία!» ψιθύρισε η Έλεν αδύναμη ακόμη, όμως ο Ζακ δεν εννοούσε να εγκαταλείψει την προσπάθεια, μέχρι να πειστεί η κοπέλα να τον βοηθήσει να τραβήξει το όπλο από το σώμα του. Τύλιξε τις παλάμες του γύρω από τη μικρή λεπίδα με νόημα.

«Ήταν ο *Αχιλλέας*».

Ο Ζακ άφησε το κεφάλι του να κρεμάσει και έστρεψε το πρόσωπό του στα πόδια του Αυτομέδοντα, τα οποία βρίσκονταν σε απόσταση εκατοστών από τα ετοιμοθάνατα μάτια του. Χωρίς να το σκεφτεί δεύτερη φορά, η Έλεν γύρισε με μια γοργή κίνηση τη λεπίδα στην παλάμη της, έπιασε γερά τη λαβή και κάρφωσε το μαχαίρι στη φτέρνα του Αυτομέδοντα.

Το κεφάλι του Μυρμιδόνα γύρισε απότομα, όπως στρεφόταν για να κοιτάξει την Έλεν. Μια έκφραση απόλυτης ταραχής και σαστιμάρας μετέτρεψε το στόμα του σε ένα πελώριο, ανέκφραστο Ο. Μέσα σε δευτερόλεπτα άρχισε να μεταμορφώνεται σε ένα πέτρινο άγαλμα που ράγισε, ύστερα έγινε κομμάτια και στη συνέχεια μετατράπηκε σε ένα σωρό στάχτες. Η Έλεν κοίταξε τον Ζακ και τον είδε να χαμογελάει.

«Κρατήσου», τσίριξε η κοπέλα καθώς αναζητούσε τριγύρω κάτι για να ασκήσει πίεση στο τραύμα του. Είδε το ματωμένο του πουκάμισο πεσμένο λίγο παρακάτω και έκανε να το πιάσει.

«Μη φύγεις», την ικέτεψε ο Ζακ κρατώντας την από το μπράτσο. Με το άλλο χέρι άγγιξε το σωρό της στάχτης που ήταν ό,τι απέμενε από τον Αυτομέδοντα, τράβηξε από μέσα το περίτεχνο ξιφίδιο και το έδωσε στην Έλεν. «Πες στον Ματ... ήταν σπουδαίος φίλος».

Το σώμα του χαλάρωσε και το βλέμμα του θόλωσε. Η Έλεν κατάλαβε πως ήταν νεκρός.

«Βλέπεις, Έριδα, δεν τον εξαπάτησα... Η επιθυμία του Μυρμιδόνα πραγματοποιήθηκε», τιτίβισε μια φωνή που έκανε την καρδιά της Έλεν να σταματήσει για μια στιγμή. «Είναι και πάλι μαζί με τον Αχιλλέα. Απλά, όχι πάνω στη Γη, όπως θα ήθελε!»

«Τουλάχιστον, θα έχει εκεί το σκλάβο του να τον υπηρετεί στον Κάτω Κόσμο», πρόσθεσε μια μοχθηρή, γυναικεία φωνή.

Η Έλεν έκλεισε τα μάτια του Ζακ δίνοντας σιωπηλή υπόσχεση πως θα φρόντιζε να φτάσει στα Ηλύσια Πεδία, όπου θα έπινε νερό από τον Ποταμό της Ευτυχίας και δε θα ήταν υποχρεωμένος να υπηρετήσει κανέναν, ποτέ ξανά. Ύστερα γύρισε για να αντικρίσει αυτό που μπορούσε ήδη να μυρίσει.

Ο Άρης στεκόταν στην απέναντι πλευρά του χάσματος περιστοιχισμένος από την αδερφή του, την Έριδα, και το γιο του, τον Τρόμο. Η Έλεν χαμήλωσε το κεφάλι λαχανιασμένη, συνειδητοποιώντας την αλήθεια. Οι Ολύμπιοι ήταν ελεύθεροι. Ένιωσε μια παλάμη στον ώμο της, κι όπως γύρισε, είδε τον Λούκας και τον Ωρίωνα να γονατίζουν δίπλα της.

«Πώς;» ρώτησε σαστισμένος ο Ωρίωνας γνέφοντας προς τον Άρη.

«Οι τρεις μας», απάντησε η Έλεν. «Γίναμε αδέρφια, μόλις ενώθηκε το αίμα μας».

Ο Λούκας και ο Ωρίωνας αντάλλαξαν ένα πονεμένο βλέμμα συνειδητοποιώντας πολύ αργά πώς η ανωτερότητά τους είχε λειτουργήσει εις βάρος τους.

«Μπορείς να πετάξεις;» ψιθύρισε ο Λούκας έχοντας κολλήσει το

τραυματισμένο χέρι του στα πλευρά του. Ο Ωρίωνας βρισκόταν δίπλα του χλομός, τρέμοντας από την αιμορραγία. Κανείς τους δεν ήταν σε θέση να πολεμήσει. Η Έλεν έστρεψε το βλέμμα της πέρα από το βαθύ ρήγμα και κοίταξε τον Άρη.

Είχε νιώσει οργή και στο παρελθόν, όμως αυτή τη φορά ήταν κάτι το διαφορετικό. Θυμήθηκε πόσο ανήμπορη είχε αισθανθεί όταν βρέθηκε δεμένη, στο έλεός του, ενώ εκείνος την ξυλοκοπούσε. Το ίδιο είχε κάνει πιθανότατα σε αμέτρητες χιλιάδες ανθρώπων. Και τώρα ήταν ξανά ελεύθερος. Ήταν ευθύνη της Έλεν να φροντίσει, ώστε να μη βασανίσει κανέναν, ποτέ πια. Εκείνη είχε αμολήσει αυτό το τέρας στον κόσμο. Τώρα, έπρεπε να το εξοντώσει.

«Δεν πάω πουθενά». Στάθηκε με κόπο στα πόδια της. Το ένα της πόδι εξακολουθούσε να μην ανταποκρίνεται πολύ καλά, όμως γι' αυτό που είχε σχεδιάσει δεν το χρειαζόταν.

«Τρελάθηκες;» αναφώνησε ο Ωρίωνας τραβώντας την ελαφρά από το μπράτσο, προσπαθώντας να την κάνει να σκύβει. Η Έλεν έφερε την παλάμη της πάνω στο χέρι του και την κράτησε εκεί, ώσπου εκείνος σταμάτησε.

«Έλεν, δεν έχεις καμιά πιθανότητα να κερδίσεις», είπε αποκαρδιωμένος ο Λούκας, σαν να ήξερε ήδη πως η κοπέλα ματαιοπονούσε. Σηκώθηκε, στάθηκε δίπλα της, την έπιασε από το χέρι και κοίταξε τον Ωρίωνα.

«Πώς τα πας;» ρώτησε.

«Χάλια», μόρφασε εκείνος καθώς σηκωνόταν τρεκλίζοντας. «Κι είμαι σίγουρος πως σε λίγο θα αισθάνομαι ακόμη χειρότερα».

Η Έλεν προσπάθησε να τους χαμογελάσει και να τους πει πόσο πολύ τους αγαπούσε, όμως το πρόσωπό της πονούσε τόσο, ώστε δυσκολευόταν ακόμη και να μιλήσει, οπότε περιορίστηκε στο να σφίξει τις παλάμες τους με ευγνωμοσύνη.

«Έχουμε κάποιο σχέδιο;» ρώτησε ο Λούκας την Έλεν, σαν να είχε προβλέψει πως η απάντηση ήταν αρνητική, όμως εκείνος έπρεπε να κάνει την ερώτηση.

«Σοβαρά, θα δοκιμάσετε να με πολεμήσετε, σποράκια;» φώναξε ο

Άρης από την απέναντι πλευρά του ρήγματος, σαν να μην πίστευε αυτό που έβλεπε. Η Έλεν δεν του έδωσε σημασία.

«Πόσο βαθύ είναι το ρήγμα, Ωρίωνα;» ρώτησε ψιθυριστά.

«Πόσο βαθύ θες να είναι;»

«Φτάνει μέχρι τις σπηλιές; Εκεί που είναι οι πύλες;» συνέχισε η Έλεν. Εκείνος κατένευσε, εξακολουθώντας να μην καταλαβαίνει. «Και μπορείς να το κάνεις *φαρδύτερο* μόλις σου πω;»

«Φυσικά, όμως...» Ο Ωρίωνας άφησε τη φράση του στη μέση, καθώς συνειδητοποιούσε ξαφνικά τι εννοούσε η Έλεν. Συνοφρυώθηκε και άρχισε να κουνά αρνητικά το κεφάλι του, όμως δεν πρόλαβε να εκφράσει τις αμφιβολίες του.

Ο Άρης σήκωσε το σκουριασμένο, οδοντωτό ξίφος πάνω από το κεφάλι του και πήρε ολόκληρος φωτιά. Όμως, αν νόμιζε πως η Έλεν θα τρόμαζε από τη φωτιά, ήταν οικτρά γελασμένος. Η κοπέλα όρμησε πάνω από το χάσμα και έπεσε πάνω του, έχοντας δώσει στην πορεία τεράστια μάζα στο σώμα της, πριν προλάβει ο θεός να ολοκληρώσει την πολεμική κραυγή του.

Η Έλεν τον πλάκωσε θάβοντάς τον δύο μέτρα μέσα στο χώμα, ακριβώς στο χείλος του χάσματος. Εκείνος πήγε να την αποκεφαλίσει, όμως η κοπέλα απέκρουσε τη λεπίδα του σπαθιού του με τη ράχη της αδιαπέραστης παλάμης της, σαν να έδιωχνε μια ενοχλητική μύγα. Το απαίσιο ξίφος πετάχτηκε στον αέρα και χάθηκε στο ρήγμα. Ο Άρης το παρακολούθησε χάσκοντας να πέφτει και να εξαφανίζεται.

Πριν προλάβει να συνέλθει από το σοκ, η Έλεν έκλεισε τα γόνατά της σαν μέγκενη γύρω από τα πλευρά του και έμπηξε τα δάχτυλά της στο λαιμό του, πνίγοντάς τον και με τα τέσσερα χτυπημένα, μωλωπισμένα άκρα της. Η φωτιά του Άρη δυνάμωσε, σαν να προσπαθούσε να την κατακάψει, όμως η Επίγονος συνέχιζε να αυξάνει την πίεση. Ο κεραυνός της ήταν δέκα φορές πιο καυτός από οποιαδήποτε φλόγα και, για να του το αποδείξει, πέρασε δύο ηλεκτρικά τόξα απευθείας από τις παλάμες της μέσα στο λαιμό του.

Καθώς ο Άρης χτυπιόταν αντιμέτωπος με την ασυγκράτητη επίθεση της Έλεν, ο Λούκας και ο Ωρίωνας ρίχτηκαν στην Έριδα και στον Τρόμο.

ι κρέμισαν στο έδαφος τους αιφνιδιασμένους θεούς και άρχισαν να τους χτυπούν ασταμάτητα. Κανένας Επίγονος δεν μπορούσε να σκοτώσει κάποιον από τους αθανάτους, όμως αυτό δεν ενδιέφερε την Έλεν. Ο Άρης δεν άξιζε το θάνατο, έτσι κι αλλιώς.

«Ωρίωνα! Τώρα!» ούρλιαξε κλείνοντας στην αγκαλιά της τον Άρη, καθώς έδινε στο σώμα της ακόμη περισσότερη μάζα απ' ό,τι είχε επιχειρήσει οποιαδήποτε άλλη φορά ως τότε. Ένιωσε το μέγεθος του θεού να αυξάνει, το σώμα του να αποκτά όλο και μεγαλύτερες διαστάσεις ενώ βρυχιόταν έξαλλος, οπότε η Έλεν γραπώθηκε με όλη της τη δύναμη από πάνω του. Για μια στιγμή φοβήθηκε πως ο Ωρίωνας δε θα τα κατάφερνε.

Το έδαφος από κάτω τους άρχισε να τραντάζεται και να τρέμει και, λίγες στιγμές μετά, υποχώρησε. Σφιχταγκαλιασμένοι, η Έλεν και ο Άρης έπεσαν στο βαθύ χάσμα φέρνοντας ανεξέλεγκτες βόλτες καθώς η βαρύτητα τους οδηγούσε προς την παγερή πύλη που αχνοφέγγιζε στο βάθος του ρήγματος.

Η Έλεν δεν ήξερε αν το σχέδιό της θα είχε αποτέλεσμα ή όχι. Μπορούσε να κινείται ανάμεσα σε όλα τα επίπεδα του Κάτω Κόσμου ενώ κοιμόταν, όμως αυτή ήταν η πρώτη φορά που το επιχειρούσε ξύπνια. Δεν ήταν σίγουρη αν θα μπορούσε να ανοίξει μια σταθερή πύλη ή αν οι ικανότητές της περιορίζονταν στο να δημιουργεί νέες ενώ κοιμόταν. Εστίασε τις προσπάθειές της στο να παραμείνει ψύχραιμη, όπως έκανε όταν χαλάρωνε για να κοιμηθεί, πριν κατέβει στον Κάτω Κόσμο, ελπίζοντας για το καλύτερο. Στιγμές πριν προσκρούσουν στο έδαφος, η Έλεν μίλησε.

«Ανοίξτε, Τάρταρα, πάρτε τον Άρη και σφραγίστε τον για πάντα μαζί με όλες τις μοχθηρές ψυχές που έχει προδώσει», είπε.

Δεν μπορούσε να σκοτώσει έναν αθάνατο, όμως ήταν σχεδόν βέβαιη πως, αν κατάφερνε να στείλει τον Άρη πέρα από μια πύλη, θα μπορούσε να τον φυλακίσει στα Τάρταρα για πάντα. Η κοπέλα ήξερε από πρώτο χέρι πως εκείνη η εμπειρία ήταν απείρως χειρότερη από το θάνατο.

Ο πάγος άνοιξε στα δύο, οπότε η Έλεν κι ο Άρης έπαψαν να πέφτουν κι άρχισαν να αιωρούνται. Εκατό χέρια ξεπρόβαλαν ανάμεσα από τα βράχια και τους πάγους αρπάζοντας τον Άρη από διάφορα σημεία.

«Αδύνατο», μουρμούρισε εκείνος με το βλέμμα καρφωμένο στην Έλεν.

«Στον αγύριστο», ψιθύρισε εκείνη.

Και τότε τον άφησε. Σκούζοντας εκκωφαντικά, ο Άρης παρασύρθηκε στα μαύρα Τάρταρα από τα εκατό χέρια. Αμέτρητα άλλα μπράτσα, αεικίνητα σαν ερπετά, απλώθηκαν και τον κάλυψαν και τελικά ο Άρης, ο θεός του πολέμου, χάθηκε από κάτω τους για πάντα.

Η πύλη έκλεισε αφήνοντας την Έλεν να αιωρείται στο βάθος του σκοτεινού ρήγματος. Ο μόνος ήχος που ακουγόταν ήταν το εξουθενωμένο λαχάνιασμά της.

Τα μάτια της θόλωσαν. Αντλώντας όσα αποθέματα δυνάμεων της απέμεναν, ώστε να συνεχίσει να αιωρείται, βάλθηκε να ψηλαφίζει τα τοιχώματα του χάσματος για να επιστρέψει στην επιφάνεια. Ένα βίαιο τρέμουλο κατέλαβε το σώμα της ενώ το κεφάλι της κουνιόταν ασταμάτητα. Όπως συνέχιζε να ανεβαίνει, άκουσε πολλές φωνές να προφέρουν με αγωνία το όνομά της. Κινήθηκε στα τυφλά προς εκείνο τον ήχο κλαίγοντας με λυγμούς από την εξάντληση και τον πόνο.

Πάνω που στέρευαν οι δυνάμεις της, δύο διαφορετικά αλλά αγαπημένα χέρια τεντώθηκαν από το χείλος του χάσματος και την οδήγησαν στο ρόδινο φως μιας νέας αυγής.

18

«ΕΓΩ ΤΟΝ ΚΑΡΦΩΣΑ, μα όλη τη δουλειά την έκανε ο Ζακ. Εκείνος ήταν που ανακάλυψε τον τρόπο να σκοτωθεί ο Αυτομέδοντας». Η Έλεν κατάφερε με τα πολλά να τραβήξει την παλάμη του Ματ από τον καρπό του Ζακ για να του παραδώσει το περίτεχνο ξιφίδιο. «Ήθελε να σου δώσω αυτό και να σου πω ότι ήσουν σπουδαίος φίλος. Και, φυσικά, είσαι».

Ο Ματ κοίταξε το αρχαίο αντικείμενο και κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Δεν το θέλω».

«Πάρ' το», είπε η Έλεν. «Ήταν η τελευταία του επιθυμία κι ο λαιμός μου πονάει τόσο, ώστε δεν μπορώ να τσακωθώ μαζί σου».

Ο Ματ τής χαμογέλασε θλιμμένα και την αγκάλιασε από το πλάι.

Έμεινε να κοιτάζει ανέκφραστος το ξιφίδιο για λίγο και ύστερα το πέρασε στη ζώνη που είχε κάτω από το πουκάμισό του. Και οι δυο τους αισθάνονταν απαίσια με την απόφαση να αφήσουν το πτώμα του Ζακ στους δρόμους της πόλης, όμως ήξεραν πως δεν υπήρχε καλύτερος τρόπος να συγκαλυφτεί η πραγματική αιτία του θανάτου του από το να συνδεθεί με τις ταραχές.

«Δε θα τον παρατήσω όπου τύχει, το υπόσχομαι. Λυπάμαι πολύ για το φίλο σου, Ματ», είπε ο Πάλλας με απρόσμενα στοργική φωνή. Έφερε την παλάμη του στον ώμο του νεαρού και τον έσφιξε καθησυχαστικά, ώσπου εκείνος τον κοίταξε στα μάτια κι έγνεψε καταφατικά, σημάδι πως ήταν έτοιμος. Ο Πάλλας σήκωσε προσεκτικά τον Ζακ κι έφυγε τρέχοντας τόσο γρήγορα, ώστε η Έλεν ήξερε πως ο Ματ θα είχε μείνει σχεδόν με την εντύπωση ότι είχε εξαφανιστεί.

Χωρίς να την κάνει να το ζητήσει, ο νεαρός πήρε το μπράτσο της Έλεν και το πέρασε γύρω από τους ώμους του βοηθώντας τη να φτάσει μέχρι το σημείο όπου είχε ξεκινήσει η σύσκεψη στο χείλος του χάσματος. Το πόδι της είχε σπάσει σε διάφορα σημεία από τις κλοτσιές του Άρη, οπότε δεν ήταν ακόμη σε θέση να ρίξει βάρος πάνω του, αλλά όπως και το υπόλοιπο σώμα της, γιατρευόταν. Τουλάχιστον, μπορούσε και πάλι να βλέπει από τα δυο της μάτια, έστω κι αν το δεξί ήταν φρικτά πρησμένο. Η Έλεν, όμως, είχε πολλούς λόγους να αισθάνεται ευγνωμοσύνη. Η Έριδα και ο Τρόμος είχαν τραπεί σε φυγή, αμέσως μόλις ο Άρης νικήθηκε, ενώ με το που άνοιξε η κοπέλα τα μάτια της, η Δάφνη ήταν εκεί για να την πληροφορήσει πως ο πατέρας της και τα δίδυμα αδέρφια ζούσαν. Αντίθετα με τον Ζακ. Ο Ματ την έβαλε να καθίσει ανάμεσα στον Ωρίωνα και στον Λούκας και μετά πήγε να κοιτάξει το χάσμα, όπως έκαναν ήδη ο Έκτορας και η Δάφνη.

«Σας το εξήγησα ήδη», έλεγε ο Ωρίωνας πιέζοντας ελαφρά μερικές γάζες στα δυο του τραύματα. «Η πύλη είναι κλειστή. Κοίτα τον καρπό μου». Σήκωσε για να δείξει τον Κλάδο του Αινεία. «Το βλέπεις που δε φεγγίζει; Αυτό σημαίνει πως δε βρίσκεται κοντά σε πύλη. Μπορώ τώρα να κλείσω το ρήγμα, πριν πέσει μέσα κάποιος από τους αγρότες που έχει αυτό το κτήμα;»

Ο Λούκας άρχισε να γελά με τον τρόπο που ακούστηκε ο Ωρίωνας, όμως πολύ γρήγορα τα γέλια σταμάτησαν κι έσφιξε την παλάμη του πάνω στον ώμο που έδενε ο πατέρας του. Η Έλεν καταλάβαινε πως ο Ωρίωνας είχε μπουχτίσει να απαντά σε ερωτήσεις. Είχε την τάση να γίνεται κάπως σαρκαστικός όταν ήταν εκνευρισμένος. Αποφάσισε πως ήταν ώρα να παρέμβει για να τον βοηθήσει.

«Εγώ έκλεισα την πύλη και δεν πρόκειται να ανοίξει ποτέ ξανά», κατάφερε να αρθρώσει με τις πονεμένες φωνητικές χορδές της. «Ο Άρης δεν πρόκειται να επιστρέψει από εδώ, αν καταφέρει ποτέ να επιστρέψει. Εντάξει, Ωρίωνα, κλείσε το ρήγμα».

«Μα πώς μπορείς να το ξέρεις αυτό;» παρενέβη η Δάφνη κάπως δύσπιστα. «Δεν υπάρχει τρόπος να κατέβεις εκεί κάτω και να βεβαιωθείς, Έλεν;»

«Δάφνη, κοίταξέ την. Αρκετά υπέφερε αυτό το βράδυ. Πάψε να την πιέζεις», είπε ο Κάστορας με τη γνωστή ψυχραιμία του καθώς τελείωνε το μπαντάρισμα του ώμου του Λούκας. «Εφόσον η Έλεν και ο Λούκας λένε πως δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας, άφησέ τον να κλείσει το ρήγμα».

Η Δάφνη σήκωσε τα χέρια ψηλά και γύρισε την πλάτη της ξεφυσώντας δυνατά για να δείξει σε όλους πως μπορεί να μην είχε περάσει το δικό της, όμως εξακολουθούσε να διαφωνεί. Ο Έκτορας στριφογύρισε τις κόρες των ματιών του και κοίταξε με νόημα τον Ωρίωνα. Φαίνεται πως και οι δυο τους ήταν εξοικειωμένοι με τη συγκεκριμένη αντίδραση της Δάφνης, αν και για την Έλεν ήταν η πρώτη φορά.

«Κλείσ' το», είπε ο Έκτορας στον Ωρίωνα. Οι δύο πλευρές του εδάφους άρχισαν να πλησιάζουν με ένα μακρόσυρτο βογκητό κι ένας σιγανός κρότος ακούστηκε όπως συναντήθηκαν.

«Ορίστε, τώρα δε θα μάθουμε τι έγινε», είπε η Δάφνη ενοχλημένη.

Η Έλεν ήθελε πραγματικά να τη χαστουκίσει, όμως δεν μπορούσε να σταθεί όρθια χωρίς τον Ματ κι αυτός κάπου είχε πάει. Τέντωσε το κεφάλι της και τον εντόπισε να κοιτάζει το έδαφος, σαν να έψαχνε κάτι. Ξαφνικά γονάτισε, βάλθηκε να ψάχνει μέσα στις στάχτες του Αυτομέδοντα και έβγαλε από μέσα κάτι γυαλιστερό. Ήταν το θηκάρι του ξιφιδίου. Η Έλεν, προσπάθησε να καταλάβει τι το ήθελε.

«Όλα εντάξει;» τη ρώτησε ο Ωρίωνας, διακόπτοντας τις σκέψεις της. Έφερε ένα δάχτυλο πάνω στο πιγούνι της, για να την κρατήσει ακίνητη και παρατήρησε το τραυματισμένο μάτι της. Συνεχίζοντας να το κοιτάζει επίμονα, έγειρε στο πλάι και φώναξε προς τα πίσω της. «Ε, Λούκας. Το έχεις δει αυτό;»

«Ναι», απάντησε εκείνος με βαριά φωνή καθώς κοίταζε προς τα κάτω κι έγνεφε καταφατικά. «Παρατήρησες το σχήμα;»

«Ναι. Πολύ ταιριαστό».

«Τι συζητάτε εσείς οι δύο;» ρώτησε η Έλεν με φωνή που κόντευε να τσακίσει.

«Στη δεξιά σου ίριδα υπάρχει ένα γαλανόλευκο σημάδι, Έλεν, σαν ουλή. Είναι από εκείνες τις ουλές που οι Επίγονοι κουβαλάνε για πάντα», είπε σιγανά ο Λούκας. «Έχει το σχήμα κεραυνού».

«Τι, είναι απαίσιο;» ρώτησε η Έλεν τον Ωρίωνα, τρέμοντας στη σκέψη πως κανείς δε θα ήθελε να ξανακοιτάξει το δεξί μάτι της. Εκείνος άρχισε να γελά, όμως σταμάτησε απότομα φέρνοντας τα χέρια πάνω στα τραύματά του και μορφάζοντας, όπως είχε κάνει ο Λούκας, λίγες στιγμές νωρίτερα.

«Αν θες τη γνώμη μου, έχει τέλειο σχήμα. Αν και δε μου αρέσει ο τρόπος που το απέκτησες», είπε χαμηλώνοντας τη φωνή του.

«Ούτε σε μένα». Με ή χωρίς την ουλή, η Έλεν ήξερε πως η ανάμνηση αυτής της νύχτας θα τη συνόδευε στο υπόλοιπο της ζωής της. Απλά, έλπιζε πως ο Μορφέας θα είχε την καλοσύνη να μην της στείλει εφιάλτες εμπνευσμένους από αυτή.

«Θα πρέπει να συγκαλέσουμε σύνοδο», είπε η Δάφνη στον Κάστορα. «Όλων των Οίκων. Του Ατρέα, των Θηβών, των Αθηνών και της Ρώμης».

«Το ξέρω», αποκρίθηκε εκείνος κατανεύοντας. Κοίταξε τον Ωρίωνα και ανασήκωσε τους ώμους. «Για πότε σε βολεύει να το κανονίσουμε;»

Η Έλεν, ο Λούκας και ο Ωρίωνας γέλασαν, όμως εκείνη η στιγμή ευθυμίας πέρασε σύντομα, καθώς αναλογίζονταν το *γιατί* έπρεπε να συγκληθεί αυτή η σύνοδος των Οίκων. Όφειλαν να ενημερώσουν όλους τους Επιγόνους ότι ο πόλεμος είχε αρχίσει κι έπρεπε να καταλήξουν σε ένα σχέδιο δράσης.

«Στο μεταξύ, νομίζω πως πρέπει να επικοινωνήσουμε με όσο περισσότερους μπορούμε. Να τους προειδοποιήσουμε, ώστε να έχουν το νου τους», συμβούλεψε ο Έκτορας.

«Πιστεύεις αλήθεια πως οι θεοί θα επιχειρούσαν να μας εξοντώσουν έναν προς ένα;» ρώτησε ο Λούκας δύσπιστα.

«Όχι», παρενέβη ο Ματ που είχε επιστρέψει κοντά τους. «Νομίζω ότι θέλουν έναν πραγματικό πόλεμο. Κάτι μεγάλο και ηρωικό».

«Θα είναι πιο διασκεδαστικό έτσι», σχολίασε αφηρημένα η Έλεν έχοντας κατά νου τον Άρη και το στρεβλό τρόπο που αντιλαμβανόταν τη διασκέδαση.

«Δεν είναι παιχνίδι αυτό», υπενθύμισε ευγενικά ο Έκτορας απευθυνόμενος στην Έλεν και στον Ματ. «Οι θεοί έχουν δει τι μπορεί να καταφέρει η Έλεν και ξέρουν πως απειλούνται με κάτι χειρότερο κι από το θάνατο. Δεν ξέρω για εσάς, εγώ όμως θα προτιμούσα να περάσω την αιωνιότητα στα Ηλύσια Πεδία παρά στα Τάρταρα. Αν ήμουν ο Δίας, πρώτος στόχος μου θα ήταν η Έλεν, όμως δε νομίζω πως ο Ωρίωνας και ο Λούκας βρίσκονται πολύ παρακάτω στον κατάλογο των προτεραιοτήτων που θα θέσουν οι θεοί. Είτε μας αρέσει είτε όχι, οι Οίκοι έχουν πλέον ενωθεί. Στο εξής είμαστε ένα. Κανείς δε θα ξεστρατίσει από το στρατόπεδό μας».

Όλοι κατένευσαν ακούγοντας την τοποθέτηση του Έκτορα. Ήταν και θα εξακολουθούσε να είναι ο ήρωάς τους.

Για μια στιγμή η Έλεν είδε τον ξανθό γίγαντα να φοράει θώρακα και να κρατά δόρυ καθώς απευθυνόταν στο στράτευμα. Ο Ιάσονας στεκόταν πίσω του, κρατώντας με περηφάνια την εντυπωσιακή περικεφαλαία του στρατηγού. Ολόγυρα από τα τείχη του οχυρού, αμέτρητα κύματα γενναίων στρατιωτών φώναζαν ρυθμικά το όνομα του Έκτορα δοξάζοντάς το.

«Από τύχη είχαμε τις κατάλληλες συνθήκες για να στείλουμε τον Άρη στα Τάρταρα», είπε η Έλεν ανοιγοκλείνοντας τα μάτια, ώσπου το όραμα του Έκτορα, λουσμένο στο χρυσοκόκκινο φως της ανατολής, έσβησε. «Δεν είναι κάτι που συμβαίνει συνέχεια».

«Σημασία έχει ότι συνέβη», είπε η Δάφνη γυρνώντας προς την πλευ-

ρά του Έκτορα με μια νότα ενθουσιασμού. «Και τώρα, σίγουρα όλοι οι θεοί ξέρουν πως αυτό που συνέβη στον Άρη θα μπορούσε να συμβεί και σε εκείνους. Είναι *λογικό* να μας φοβούνται. Οι όροι αντιστράφηκαν».

Η Έλεν παρακολούθησε τη μητέρα της να κλείνει το κάτω χείλος ανάμεσα στα δάχτυλά της καθώς βημάτιζε βυθισμένη στις σκέψεις της. Ήταν σαν να επιθυμούσε η Δάφνη αυτό τον πόλεμο, όμως γιατί; Μπορεί να είχε πολλές ιδιοτροπίες, όμως οι τάσεις αυτοκτονίας δε συμπεριλαμβάνονταν σε αυτές. Η Έλεν έδιωξε αυτή τη σκέψη από το μυαλό της, πείθοντας τον εαυτό της πως η Δάφνη χαιρόταν απλά και μόνο γιατί υπήρχε περίπτωση οι θεοί να επιδιώξουν να αποφύγουν τον πόλεμο, τώρα που αντιμετώπιζαν την απειλή των Ταρτάρων. Σίγουρα αυτό ήταν. Κλείνοντας το πρησμένο μάτι της, καθώς προσπαθούσε να καθαρίσει τον ταλαιπωρημένο νου της, η Έλεν ένιωσε τον Λούκας να πιάνει την παλάμη της και να τη σφίγγει ελαφρά για να τραβήξει την προσοχή της.

«Ο πατέρας μου είπε πως ο Τζέρι και τα παιδιά συνήλθαν», είπε σιγανά. Το μέτωπό του ζάρωσε, μόλις είδε τα υγρά μάτια της. «Είσαι εντάξει;»

Η Έλεν τού χαμογέλασε κι έγνεψε αρνητικά. Όχι, δεν ήταν εντάξει. Κανείς τους δεν ήταν εντάξει. Άπλωσε το ελεύθερο χέρι της και έπιασε την παλάμη του Ωρίωνα.

«Θέλεις να γνωρίσεις τον πατέρα μου;» τον ρώτησε.

«Ναι. Φαντάζομαι πρέπει κι εσύ να γνωρίσεις τον δικό μου», είπε εκείνος, αν και δε φάνηκε να τον ενθουσιάζει ιδιαίτερα αυτή η προοπτική. Έδειχνε θλιμμένος. Ο Ωρίωνας έγειρε το κεφάλι κι ανοιγόκλεισε τα μάτια του μερικές φορές προσπαθώντας να μείνει ξύπνιος.

«Εντάξει. Ώρα να πηγαίνουμε», είπε ο Κάστορας με πρόσωπο συνοφρυωμένο από την ανησυχία. «Είστε και οι τρεις σε κακή κατάσταση. Πρέπει να σας μεταφέρουμε στο σπίτι. Δάφνη; Έκτορα; Φεύγουμε».

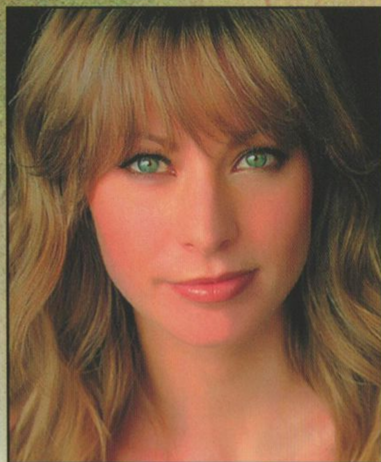
Η Έλεν, ο Λούκας και ο Ωρίωνας ήταν ακόμη πολύ αδύναμοι για να σταθούν στα πόδια τους, οπότε χρειάζονταν βοήθεια για να επιστρέψουν στο Ναντάκετ. Η Έλεν στην αρχή αντιστάθηκε, όμως λίγες στιγμές αργότερα η Δάφνη την κρατούσε στα χέρια της, καθώς η κοπέλα ήταν

εξουθενωμένη. Δεν το περίμενε, όμως το άγγιγμα της Δάφνης τής φάνηκε πολύ πιο οικείο απ' ό,τι θα μπορούσε να φανταστεί.

Ρίχνοντας πρώτα μια ματιά στον Ωρίωνα κι αφήνοντας στη συνέχεια το βλέμμα της να στραφεί στον Λούκας, η Έλεν έγειρε το κεφάλι στον ώμο της Δάφνης κι αποκοιμήθηκε νανουρισμένη από το χαλαρωτικό παλμό της καρδιάς της μητέρας της.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Έχετε ακουστά την έκφραση «Χρειάζεται ολόκληρο χωριό για να μεγαλώσει ένα παιδί;» Λοιπόν, αυτό ισχύει διπλά για τις τριλογίες. Πίσω μου έχω αμέτρητους ανθρώπους, την Ομάδα των Χαμένων Θεών, κι αυτοί είναι που κρατούν όρθιο αυτό τον περιπλανώμενο θίασο. Ξεκινάμε με τη μάνατζέρ μου, τη Rachel Miller, και την ατζέντισσά μου, τη Mollie Glick. Με έχουν ενθαρρύνει, με έχουν στηρίξει, έχουν δώσει μάχες για μένα, κι όποτε χρειάστηκε, μου τα έχουν ψάλει από την καλή κι από την ανάποδη. Με έχουν κάνει καλύτερη συγγραφέα και, για μένα, εδώ βρίσκεται το νόημα όλου αυτού του ταξιδιού. Στη συνέχεια θα ήθελα να ευχαριστήσω τη Hannah Brown Gordon και τη Stephanie Abou. Αποτελούν τον προσωπικό ΟΗΕ μου κι έχουν κάνει τόσο πολλά πράγματα για μένα, σε τόσες διαφορετικές γλώσσες, ώστε θα πρέπει να πω *danke/gracias/merci/obrigado* απλά για να καλύψω ελάχιστες από αυτές. Η Barbara Lalicki, επιμελήτρια των κειμένων μου στον εκδοτικό οίκο HarperCollins, εργάστηκε πολύ σκληρά για να με βοηθήσει να πλάσω σωστά αυτό το βιβλίο... Ευχαριστώ, Babs! Θα ήθελα επίσης να ευχαριστήσω τις δύο Katies μου, την Katie McGee και την Kathleen Hamblin. Είστε καταπληκτικές. Η Alyssa Miele, εκπαιδευόμενη μαμά του λόχου, με βοηθά να στέκομαι στα πόδια μου, όσο κι αν ζορίζομαι, πράγμα καθόλου απλό. Η Amy Plum, η Robyn Shwer και η Laura Arnold είναι οι καλύτερες αναγνώστριες που θα μπορούσε να έχει μια κοπέλα και τους είμαι υπόχρεη τόσο για τις εύστοχες παρατηρήσεις τους όσο και για τη στήριξη που μου παρέχουν. Οφείλω να ευχαριστήσω τους ξένους εκδότες μου, ειδικά τους οίκους Dressler, MacMillan και Giunti, για την καταπληκτική δουλειά που έχουν κάνει με τα βιβλία μου στο εξωτερικό. Τέλος, δε γίνεται να μην ευχαριστήσω το σημαντικότερο μέλος της ομάδας μου, ταίρι μου και μεγάλο έρωτα της ζωής μου, το σύζυγό μου. *Te quiero.*

Φωτογραφία: THEO & JULIET

Η Τζόζεφιν Αντζελίνι γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Μασαχουσέτη. Σπούδασε θέατρο στο New York University's Tisch School of the Arts. Σήμερα ζει στο Λος Άντζελες με το σεναριογράφο σύζυγό της. Από τις εκδόσεις μας κυκλοφορεί επίσης το πρώτο βιβλίο της σειράς *Χαμένοι Θεοί*.

ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΙ ΘΕΟΙ

ΑΓΑΠΗ
γραμμένη στα άστρα
ΜΙΣΟΣ
που ξεκινά στην αρχαία Ελλάδα
ΚΑΤΑΡΑ
που ούτε οι θεοί μπορούν να σβήσουν

Ως η μοναδική Επίγονος, η Έλεν Χάμιλτον βρίσκεται αντιμέτωπη με ένα σχεδόν ανέφικτο στόχο. Τη νύχτα περιπλανιέται στον Άδη επιχειρώντας να τερματίσει τον αέναο κύκλο της εκδίκησης που μαστίζει την οικογένειά της. Τη μέρα αγωνίζεται να ξεπεράσει την κούραση, η οποία κατατρώει τη λογική της. Χωρίς τον Λούκας στο πλευρό της, δεν είναι βέβαιη κατά πόσο έχει τη δύναμη να συνεχίσει. Καθώς ο αρχαίος ελληνικός κόσμος συγκρούεται με τον κόσμο των θνητών, η ήσυχη ζωή της Έλεν στο Ναντάκετ οδηγείται στο χάος. Το συναρπαστικό έπος της Τζόζεφιν Αντζελίνι παίρνει μια ακόμη πιο σύνθετη όσο και μαγευτική τροπή, καθώς ένα ξεχωριστό ερωτικό τρίγωνο κάνει την εμφάνισή του, τη στιγμή που ο αέναος κύκλος της εκδίκησης εντείνεται. Η πολυαναμενόμενη συνέχεια του *Χαμένοι Θεοί* είναι μια δυνατή ερωτική ιστορία, γεμάτη δράση, η οποία ξεπερνά κάθε προσδοκία.

Μετάφραση από τα αγγλικά
ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΨΑΛΗΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
Α.Α. ΛΙΒΑΝΗ

http://www.livanis.gr